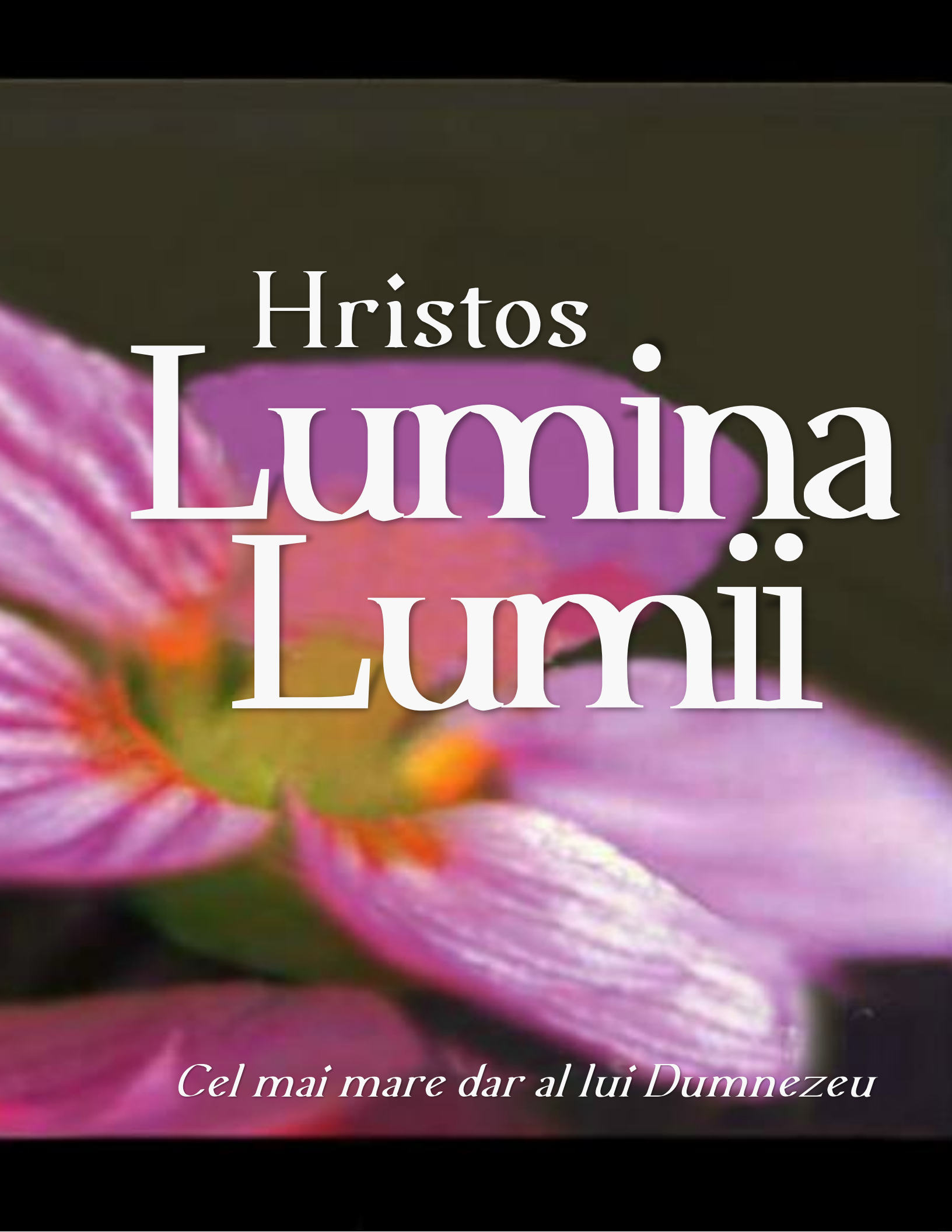
Hristos
Lumina
Lumii
Cel mai mare dar al lui Dumnezeu

New Covenant Publications International Ltd. Romanian

Drepturile de Autor © 2020. Publicații internaționale al Noului Legământ

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, fără permisiunea scrisă expresă a autorului, cu excepția cazurilor de citate scurte încorporate în articole critice și recenzii. Vă rugăm să trimiteți toate întrebările pertinente editorului.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau de către un sistem de stocare și extragere a informațiilor - cu excepția unui recenzor care poate cita pasaje scurte într-o recenzie pentru a fi tipărit într-o revistă sau ziar - fără permisiunea în scris a editorului.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Catalogarea Datelor de Publicare

Editare și Design: Grupul Internațional al Noului Legământ

Tipărit în Marea Britanie.

Prima tipărire 26 mai 2020

Publicat de: Publicații internaționale al Noului Legământ

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Accesați site-ul: www.newcovenant.co.uk

Hristos Lumina Lumii

Ellen G. White

Lumea slăbită a fost clătinată de la rădăcina ei când Creștinismul a apărut. Religiile de stat care au satisfăcut părinții nu s-au mai dovedit a fii suficiente pentru copii lor. Generațiile noi nu mai aveau o stare liniștită și mulțumită cu formele antice. Dumnezeii fiecărui popor când au fost transportați la Roma au pierdut oracolele, precum și popoarele au pierdut libertatea. Adus față în față la Capitol, ei s-au distrus unul pe celălalt, și de asemenea divinitatea lor a dispărut. Un mare gol a prilejuit în religia lumii. Un fel de dumnezeire, o nevoie, o sărăcie de duh și de viață, plutea pentru o vreme deasupra prăpastiei sau abisului pentru o vreme în care superstițiile antichități au fost înghițite. Dar ca și toate crezurile negative nu a avut putere ca să se reconstruiască. Impresiile pozitive naționale au dispărut cu căderea dumnezeilor naționale. Împărățiile diferite s-au topit unul în altul. În Europa, Asia și Africa deci a fost doar o singură împărăție uriașă și rasa umană a început ca să simtă universalitatea și unitatea ei.

Capitolul 1

Istoria Reformei din secolul al XVI-lea

Jean-Henri Merle D'Aubigne

Această pagină a fost lăsată goală în mod intenționat

New Covenant Publications

International Inc.

Cărți Reformate, Minți Transformate

Alt-Heerdt 104, 40549 Düsseldorf, Germany
Tel : +49 211 399 435 234

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Recunoştinţă

Dedicată lui Dumnezeu.

Introducere

New Covenant Publications International leagă din nou cititorul cu planul divin legând cerul și pământul, și consolidează veșnica lege al dragostei. Logoul, Chivotul legământului care reprezintă intimitatea între Cristos Isus și poporul Lui și centralitatea legii lui Dumnezeu. Precum este scris „ „Ieremia 31:31-33; Evreii 8:8-10) Într-adevăr, noul legământ adevereşte despre o răscumpărare, născut de o certă nepotolită și pecetluită cu sânge.

De secole nenumărate, mulți au răbdat nenorociri iritante și asuprire de neînțeles, care au avut scopul pentru a distruge adevărul. În Special în evul întunecat aceasta lumină a întâlnit mari confruntări și întunecat de tradiții omenești și ignoranța populară din cauza că locuitorii pământului au urât înțelepciunea și au încălcat legământul. Ciuma compromisului cu o creștere în răul provocat, o biciuire și o asemenea degenerare neînfrânată care este o inumanitate diabolică prin care multe vieți au fost sacrificate pe nedrept. Cei care au refuzat ca să își predea libertatea conștiinței lor. Cu toate acestea o cunoștință pierdută a fost renăscută în special în vremea Preformației.

Era Preformației al secolului 16 a dat scânteia la un moment de adevăr, o schimbare fundamentală și consecințe tulburătoare precum este reflectat în Contra Preformației. În orice caz prin acest volum putem redescoperi semnificația netăgăduită al acestei singure revoluții din perspectiva Reformatorilor și al altor pioneri curajoși. Din relatările lor putem înțelege bătăliile pustiitoare, motivele care sunt în spatele rezistențelor fenomenale și intervențiilor supranaturale.

Mottoul nostru „Cărți Reformate, Minți Transformate” accentuează deosebirea între genul literaturi foarte diferit compus într-o eră critică și impactul ei. De asemenea rezonează urgența reformării personale, naștere din nou și transformare. În timp ce mașina de imprimat al lui Gutenberg împreună cu agenția de traducere au împrăștiat principiile credinței Reformate în urma cu 500 de ani. Presa digitală și media Online ar comunica în toate limbile lumina adevărului în aceste ultime vremuri.

Cuprins

Capitolul 1 — „Dumnezeu cu noi” 7
Capitolul 2 — Poporul ales 13
Capitolul 3 — „Împlinirea vremii” 17
Capitolul 4 — „Vi s-a născut un Mântuitor” 21
Capitolul 5 — Consacrarea 25
Capitolul 6 — „I-am văzut steaua” 30
Capitolul 7 — Ca un prunc 36
Capitolul 8 — Suirea la Ierusalim 42
Capitolul 9 — Zile de luptâ 48
Capitolul 10 — Glasul în pustie 54
Capitolul 11 — Botezul 64
Capitolul 12 — Ispitirea lui Isus 68
Capitolul 13 — Biruinţa 76
Capitolul 14 — „Noi am gâsit pe Mesia” 81
Capitolul 15 — La nunta din Cana 90
Capitolul 16 — În templul Sâu 97
Capitolul 17 — Nicodim 105
Capitolul 18 — „Trebuie ca El sâ creascâ” 112
Capitolul 19 — La fântâna lui Iacov 115
Capitolul 20 — Numai dacă vedeţi semne şi minuni 124
Capitolul 21 — Betesda şi Sinedriul 127
Capitolul 22 — Închiderea şi moartea lui Ioan Botezatorul 137
Capitolul 23 — „Împărăţia lui Dumnezeu este aproape” 146
Capitolul 24 — „Nu este el fiul tâmplarului?” 150
Capitolul 25 — Chemarea la mare 156
Capitolul 26 — La Capernaum 161
Capitolul 27 — „Poţi să mă curăţeşti” 169
Capitolul 28 — Levi-Matei 177
Capitolul 29 — Sabatul 184

Capitolul 30 — Alegerea celor doisprezece 190
Capitolul 31 — Predica de pe munte 196
Capitolul 32 — Sutaşul 209
Capitolul 33 — Cine sunt fraţii mei? 213
Capitolul 34 — Invitaţia 218
Capitolul 35 — Taci, fii liniştită! 222
Capitolul 36 — Atingerea credinţei 229
Capitolul 37 — Cei dintâi evanghelişti 233
Capitolul 38 — Veniţi să vă odihniţi 241
Capitolul 39 — „Daţi-le voi să mănânce” 245
Capitolul 40 — O noapte pe lac 251
Capitolul 41 — Criza din Galilea 256
Capitolul 42 — Tradiţia 266
Capitolul 43 — Barierele sfărâmate 269
Capitolul 44 — Adevăratul semn 273
Capitolul 45 — Umbrele crucii 278
Capitolul 46 — Schimbarea la faţă 285
Capitolul 47 — Servire 289
Capitolul 48 — „Cine este mai mare?” 293
Capitolul 49 — La sărbatoarea corturilor 302
Capitolul 50 — Printre curse 308
Capitolul 51 — „Lumina lumii” 314
Capitolul 52 — Păstorul divin 324
Capitolul 53 — Ultima călătorie din Galilea 329
Capitolul 54 — Samariteanul milos 337
Capitolul 55 — Fără să atragă privirea 342
Capitolul 56 — Binecuvântarea copiilor 346
Capitolul 57 — „Îţi mai lipseşte un lucru” 350
Capitolul 58 — „Lazăre, vino afară!” 354
Capitolul 59 — Uneltirile preoţilor 363

Capitolul 60 — Legea noii împărăţii 367
Capitolul 61 — Zacheu 371
Capitolul 62 — La ospăţul din casa lui Simon 375
Capitolul 63 — „Împăratul tău vine” 384
Capitolul 64 — Un popor blestemat 391
Capitolul 65 — Templul curăţit din nou 396
Capitolul 66 — Controversa 405
Capitolul 67 — Vaiuri pentru farisei 412
Capitolul 68 — În curtea de afară 421
Capitolul 69 — Pe Muntele Măslinilor 426
Capitolul 70 — „Aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai mei” 434
Capitolul 71 — Un serv al servilor 438
Capitolul 72 — În amintirea mea 445
Capitolul 73 — „Să nu vi se tulbure inima” 452
Capitolul 74 — Ghetsemani 466
Capitolul 75 — Înaintea lui Ana şi a curţi de judecată a lui Caiafa 475
Capitolul 76 — Iuda 488
Capitolul 77 — În sala de judecată a lui Pilat 494
Capitolul 78 — Golgota 509
Capitolul 79 — „S-a isprăvit!” 522
Capitolul 80 — În mormântul lui Iosif 527
Capitolul 81 — „A înviat Domnul” 535
Capitolul 82 — „De ce plângi?” 540
Capitolul 83 — Pe calea către Emaus 544
Capitolul 84 — „Pace vouă!” 548
Capitolul 85 — Din nou la mare 553
Capitolul 86 — Duceţi-văşi învăţaţi toate neamurile 559
Capitolul 87 — „La tatăl meu şi tatăl vostru” 569

Capitolul 1 — „Dumnezeu cu noi”

„Îi vor pune numele Emanuel ... Dumnezeu cu noi.” „Lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu” se vede „pe faţa lui Isus Hristos”. Din zilele veşniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era „chipul lui Dumnezeu”, chipul măreţiei şi maiestăţii Sale, „strălucirea slavei Lui”. şi tocmai pentru a manifesta această slavă a venit El în lumea noastră. Pe acest pământ întunecat de păcat, El a venit să descopere lumina iubirii lui Dumnezeu, pentru a fi „Dumnezeu cu noi”. De aceea, despre El s-a profetizat că „Îi vor pune numele Emanuel”.

Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât şi îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu — gândul lui Dumnezeu făcut să se audă. În rugăciunea Sa pentru ucenicii Săi, El spunea: „Le-am făcut cunoscut Numele Tău” — „plin de îndurare şi milostiv, îndelung răbdător, plin de bunătate şi adevăr” — „ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei şi Eu în ei”. Dar descoperirea aceasta n-a fost dată numai copiilor Săi de pe pământ. Mica noastră lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească şi care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârşite. Atât cei răscumpăraţi, cât şi fiinţele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos ştiinţa şi cântecul lor. Se va vedea că slava ce străluceşte pe faţa lui Isus este slava iubirii ce se jertfeşte pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii ce renunţă la sine este legea vieţii pentru pământ şi pentru cer; că iubirea care „nu caută folosul său” îşi are izvorul în inima lui Dumnezeu şi că în Cel blând şi smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuieşte în lumina de care nici un om nu se poate apropia.

La început, Dumnezeu era făcut cunoscut în toate lucrările creaţiunii. Hristos a fost Acela care a întins cerurile şi a pus temeliile pământului. Mâna Lui a fost aceea care a aşezat lumile în spaţiu şi a modelat florile câmpului. „El întăreşte munţii prin tăria Lui.” „A Lui este marea, El a făcut-o.” (Psalmii 65, 6; 95, 5.) El a fost cel care a umplut pământul cu frumuseţe şi văzduhul cu cântece. şi pe toate lucrurile de pe pământ, din văzduh şi cer, El a scris mesajul iubirii Tatălui.

Cu toate că păcatul a mânjit opera desăvârşită a lui Dumnezeu, inscripţia încă rămâne. Chiar şi acum toate lucrurile create proclamă gloria Celui Preaînalt. Nu este nimic, afară de sufletul egoist al omului, care să trăiască pentru sine. Nici o pasăre care spintecă văzduhul, nici un animal care se mişcă pe pământ nu slujeşte decât pentru binele altuia. Nu este nici o frunză a pădurii ori firicel firav de iarbă care să nu aibă de făcut o lucrare. Fiecare copac, arbust şi frunză pulsează acel element al vieţii fără de care nici omul, nici animalele n-ar putea trăi; iar omul şi animalele, la rândul lor, slujesc vieţuirii copacului, arbustului şi frunzei. Florile îşi răspândesc parfumul şi îşi expun frumuseţea pentru fericirea omenirii. Soarele îşi revarsă lumina spre a înveseli nenumăratele lumi. Oceanul, el însuşi sursa tuturor izvoarelor şi fântânilor noastre, primeşte torentele de apă de pe întregul pământ, dar

primeşte ca să dea. Aburii care se ridică din adâncul său se transformă şi cad în ploi pentru a uda pământul, făcându-l să încolţească şi să odrăslească.

Îngerii slavei se bucură atunci când oferă dragostea şi grija lor neobosită fiinţelor căzute şi nesfinte. Fiinţele cereşti apelează stăruitor la inima oamenilor; ele aduc acestei lumi întunecate lumină din curţile de sus şi, printr-o slujire stăruitoare şi plină de iubire, mişcă sufletul omului, pentru a-l aduce pe cel pierdut în comuniune cu Hristos, legătură care este chiar mai intimă decât cea pe care ele însele o pot cunoaşte.

Dar, lăsând la o parte toate aceste imagini nedesăvârşite, noi Îl vedem pe Dumnezeu în Isus. Privind la Isus, vedem că slava Dumnezeului nostru este de a da. „Nu fac nimic de la Mine Însumi", zice Hristos. „Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine şi Eu trăiesc prin Tatăl." „Eu nu caut slava Mea", ci slava Celui ce M-a trimis. (Ioan 8, 28; 6, 57; 8, 50; 7, 18.) În aceste cuvinte, se face cunoscut marele principiu, care este legea vieţii pentru univers. Domnul Hristos a primit toate lucrurile de la Dumnezeu, însă El a primit ca să dea. Tot aşa procedează El şi în curţile cereşti, în slujirea Sa pentru toate fiinţele create: prin Fiul iubit, viaţa Tatălui se revarsă peste toţi şi tot prin Fiul revine, printr-o slujire voioasă şi de proslăvire, în valuri de iubire la Marele Izvor al tuturor. şi astfel, prin Hristos, circuitul binefacerilor este complet, reprezentând caracterul Marelui Dătător, legea vieţii.

Chiar în cer, legea aceasta a fost călcată. Păcatul a luat naştere prin înălţarea de sine. Lucifer, heruvimul acoperitor, a dorit să fie cel dintâi din cer. El a căutat să câştige controlul asupra fiinţelor cereşti, să le despartă de Creatorul lor şi să le câştige adorarea pentru sine. De aceea, el L-a prezentat în mod fals pe Dumnezeu, atribuindu-I dorinţa de înălţare de sine. El a căutat să pună în seama Creatorului iubitor trăsăturile sale rele de caracter. În felul acesta i-a înşelat el pe îngeri. Tot aşa i-a înşelat şi pe oameni. El i-a făcut să pună la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu şi să nu aibă încredere în bunătatea Sa. Pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu drept şi de o extraordinară măreţie, Satana i-a determinat să-L considere ca fiind sever şi neiertător. În felul acesta, el i-a convins pe oameni să i se alăture în rebeliune împotriva lui Dumnezeu, şi bezna nenorocirii s-a coborât asupra lumii.

Pământul s-a întunecat din cauza înţelegerii greşite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înşelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu trebuia să se facă prin forţă. Exercitarea forţei este contrară principiilor de guvernământ ale lui Dumnezeu; El doreşte numai o slujire din iubire, şi iubirea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câştigată prin forţă sau autoritate. Numai prin iubire se trezeşte iubirea. A-L cunoaşte pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie manifestat în contrast cu caracterul lui Satana. Această lucrare o putea face numai o singură Fiinţă din tot universul. Numai Acela care cunoştea înălţimea şi adâncimea iubirii lui Dumnezeu o putea

face cunoscută. Peste noaptea întunecată a lumii trebuia să răsară „Soarele neprihănirii, şi tămăduirea va fi sub aripile Lui.” (Maleahi 4, 2.)

Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan formulat după căderea lui Adam. A fost o descoperire a „tainei care a fost ţinută ascunsă timp de veacuri.” (Romani 16, 25.) A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veşnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu. De la început, Dumnezeu şi Hristos au ştiut de apostazia lui Satana şi de căderea omului prin puterea înşelătoare a celui rău. Dumnezeu n-a ordonat ca păcatul să ia fiinţă, dar i-a prevăzut existenţa şi a luat măsuri ca să întâmpine această teribilă situaţie. Atât de mare a fost iubirea Sa pentru lume, încât Se hotărî să dea pe unicul Său Fiu, „pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.” (Ioan 3, 16.)

Lucifer zisese: „Îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu ... voi fi ca Cel Preaînalt.” (Isaia 14, 13.14.) Dar Hristos, deşi „avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.” (Filipeni 2, 6.7.)

Acesta a fost un sacrificiu de bunăvoie. Isus ar fi putut rămâne alături de Tatăl. Ar fi putut păstra gloria cerească şi închinarea îngerilor. Dar El a ales să dea înapoi sceptrul în mâinile Tatălui şi să coboare de pe tronul universului, ca să poată aduce lumină celor cuprinşi de întuneric şi viaţă celor ce pier.

Acum aproape două mii de ani, o voce cu o semnificaţie tainică s-a auzit în cer, de la tronul lui Dumnezeu: „Iată, Eu vin”. „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup.... Iată-Mă (în sulul cărţii este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10, 5-7.) În aceste cuvinte, se anunţă împlinirea scopului ce fusese ascuns din veacuri veşnice. Hristos era gata să vină în lumea noastră şi să Se întrupeze. El zicea: „Tu Mi-ai pregătit un trup”. Dacă El S-ar fi arătat în slava Sa, pe care o avea împreună cu Tatăl înainte de a fi lumea, noi n-am fi putut suporta lumina prezenţei Sale. Ca noi să o putem privi fără a fi nimiciţi, manifestarea slavei Sale a fost acoperită. Divinitatea Sa a fost învăluită în corp omenesc — slava invizibilă în chip omenesc, vizibil.

Această ţintă măreaţă fusese prefigurată prin tipuri şi simboluri. Rugul arzând, în care Hristos i S-a arătat lui Moise, Îl descoperea pe Dumnezeu. Simbolul ales pentru a reprezenta Divinitatea era un tufiş neînsemnat, ce aparent n-avea nici o atracţie. Acesta însă cuprindea pe Cel Infinit. Dumnezeul atotîndurător şi-a ascuns slava într-o înfăţişare foarte umilă, pentru ca Moise să o poată privi şi să trăiască. Tot aşa, în stâlpul de nor ziua şi în stâlpul de foc noaptea, Dumnezeu, comunicând cu Israel, le descoperea oamenilor voinţa Sa şi le acorda harul Său. Slava lui Dumnezeu a fost acoperită şi maiestatea Sa învăluită, pentru ca vederea slabă a oamenilor mărginiţi s-o poată privi. În acelaşi mod Hristos urma să vină în „trupul stării noastre smerite” (Filipeni 3, 21), „făcându-Se asemenea oamenilor”. În ochii lumii, El n-avea nici o frumuseţe ca ei să-L dorească; şi totuşi El era Dumnezeu întrupat,

Lumina cerului şi a pământului. Slava Sa era învăluită, măreţia şi maiestatea Sa erau ascunse, ca El să Se poată apropia de oamenii întristaţi şi ispitiţi.

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise pentru Israel: „Să-Mi facă un locaş sfânt şi Eu voi locui în mijlocul lor" (Exod 25, 8) şi El a locuit în sanctuar, în mijlocul poporului Său. În tot timpul călătoriei lor obositoare prin pustiu, simbolul prezenţei Sale a fost cu ei. Tot aşa Hristos şi-a aşezat sălaşul în mijlocul taberei noastre omeneşti. El şi-a întins cortul alături de corturile oamenilor, ca El să poată locui între noi şi să ne familiarizeze cu caracterul şi viaţa Sa divină. „şi Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi plin de har şi de adevăr. şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl." (Ioan 1, 14.)

De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, ştim că Dumnezeu cunoaşte încercările noastre şi are compasiune pentru noi în suferinţele noastre. Fiecare fiu şi fiică a lui Adam poate înţelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoşilor. Deoarece în fiecare învăţătură despre har, în fiecare făgăduinţă a bucuriei, în fiecare acţiune a iubirii, în fiecare atracţie divină prezentată în viaţa Mântuitorului pe pământ, noi vedem pe „Dumnezeu cu noi".

Satana înfăţişează legea iubirii lui Dumnezeu ca pe o lege a egoismului. El susţine că este imposibil să ascultăm de preceptele ei. El pune în sarcina Creatorului căderea primilor noştri părinţi, cu toate nenorocirile care au rezultat, determinându-i pe oameni să-L privească pe Dumnezeu ca autor al păcatului, al suferinţei şi al morţii. Isus a trebuit să demaşte această înşelăciune. Ca unul dintre noi, El trebuia să dea un exemplu de ascultare. Pentru aceasta, El a luat asupra Sa natura noastră şi a trecut prin experienţele noastre. „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraţilor Săi în toate lucrurile." (Evrei 2, 17.) Dacă noi am avea de suportat ceva ce Isus n-a îndurat atunci, în acest punct Satana ar prezenta puterea lui Dumnezeu ca fiind insuficientă pentru noi. De aceea, Isus „în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat." (Evrei 4, 15.) El a îndurat toate încercările la care noi suntem supuşi. şi El n-a exercitat în folosul Său nici o putere care să nu ne fie şi nouă oferită în dar. Ca om, El a înfruntat ispita şi a biruit cu puterea pe care I-a dat-o Dumnezeu. El zice: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, şi Legea Ta este în fundul inimii Mele." (Psalmii 40, 8.) În timp ce umbla din loc în loc, făcând bine şi vindecând pe toţi cei chinuiţi de Satana, El le-a explicat oamenilor caracterul Legii lui Dumnezeu şi natura slujirii Sale. Viaţa Sa dovedeşte că este cu putinţă ca şi noi să ascultăm de Legea lui Dumnezeu.

Prin natura Sa omenească, Hristos a venit în legătură cu omenirea; prin divinitatea Sa, El stăpâneşte pe tronul lui Dumnezeu. Ca Fiu al omului, El ne-a dat un exemplu de ascultare; ca Fiul al lui Dumnezeu, El ne dă putere să ascultăm. Hristos a fost Cel care, din rugul de pe muntele Horeb, i-a vorbit lui Moise, zicând: „EU SUNT CEL CE SUNT".... „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: «Cel ce se numeşte EU SUNT m-a trimis la voi.»" (Exod 3, 14.) Aceasta a fost garanţia eliberării lui Israel. De aceea, când a devenit „asemenea oamenilor",

El Însuşi a declarat: EU SUNT. Pruncul din Betleem, blândul şi umilul Mântuitor, este Dumnezeu „arătat în trup.” (1 Timotei 3, 16.) şi nouă ne zice: „EU SUNT Păstorul cel bun”. „EU SUNT Pâinea vie”. „EU SUNT calea, adevărul şi viaţa”. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ.” (Ioan 10, 11; 6, 51; 14, 6; Matei 28, 18.) EU SUNT chezăşia fiecărei făgăduinţe. EU SUNT; nu te teme. „Dumnezeu cu noi” este garanţia eliberării noastre din păcat, asigurarea puterii noastre de a asculta de legea cerului.

Umilindu-Se pentru a lua asupra Sa natura omenească, Hristos a dat pe faţă un caracter opus caracterului lui Satana. Dar El a coborât încă şi mai jos pe cărarea umilinţei. „La înfăţişare a fost găsit ca un om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce.” (Filipeni 2, 8.) După cum marele preot punea la o parte strălucitoarele sale veşminte preoţeşti şi slujea în îmbrăcămintea de pânză albă a preotului obişnuit, tot aşa şi Hristos a luat înfăţişarea de serv şi a adus sacrificiul, El Însuşi fiind preotul şi tot El fiind şi jertfa. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El.” (Isaia 53, 5.)

Hristos a fost tratat aşa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi trataţi aşa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptăţiţi prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viaţa care era a Lui. „Prin rănile Lui suntem tămăduiţi.”

Prin viaţa şi moartea Sa, Hristos a făcut chiar mai mult decât să îndrepte stricăciunile produse de păcat. Scopul lui Satana era de a produce o despărţire veşnică între Dumnezeu şi om; însă în Hristos ajungem mult mai strâns uniţi cu Dumnezeu decât dacă n-am fi căzut niciodată în păcat. Luând natura noastră, Mântuitorul S-a legat de omenire cu o legătură ce nu se va rupe niciodată. El este legat de noi pentru veşnicie. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu.” (Ioan 3, 16.) El L-a dat nu numai ca să poarte păcatele noastre şi să moară ca sacrificiu pentru noi, ci El L-a oferit neamului omenesc decăzut. Ca să ne asigure de planul Său imutabil de pace, Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu să devină membru al familiei omeneşti şi să păstreze pentru totdeauna natura Sa omenească. Aceasta era garanţia că Dumnezeu Îşi va împlini Cuvântul. „Un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat şi domnia va fi pe umărul Lui.” Dumnezeu a adoptat natura omenească în persoana Fiului Său şi a dus-o în cerul preaînalt. „Fiul omului” este Cel care are parte la tronul universului. „Fiul omului” este Acela pe care-L vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii.” (Isaia 9, 6.) EU SUNT este Mijlocitorul între Dumnezeu şi neamul omenesc, unindu-i prin mâinile Sale întinse. El, care este „sfânt, nevinovat, fără pată, despărţit de păcătoşi”, nu Se ruşinează să ne numească fraţi. (Evrei 7, 26; 2, 11.) În Hristos, familia pământească şi familia cerească sunt legate. Hristos glorificat este Fratele nostru. Cerul este învelit în corp omenesc şi neamul omenesc este strâns la sânul Iubirii Infinite.

Dumnezeu zice despre poporul Său: „Căci ei sunt pietrele cununii împărăteşti, care vor străluci în ţara Sa! O, cât sunt de înfloritori! Cât sunt de frumoşi!” (Zaharia 9, 16.17). Măreţia celor răscumpăraţi va fi o mărturie veşnică a îndurării lui Dumnezeu. El va arăta „în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi, în Hristos Isus”, „pentru ca domniile şi stăpânirile din locurile cereşti să cunoască azi, prin biserică, înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veşnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.” (Efeseni, 2, 7; 3, 10.11.)

Prin lucrarea de răscumpărare a lui Hristos se recunoaşte justeţea guvernării lui Dumnezeu. Cel Atotputernic este făcut cunoscut ca fiind Dumnezeul iubirii. Acuzaţiile lui Satana sunt respinse şi caracterul său demascat. Niciodată rebeliunea nu se mai poate declanşa. Niciodată păcatul nu mai poate pătrunde iarăşi în univers. Pentru veacurile veşnice, toţi sunt asiguraţi împotriva apostaziei. Prin jertfirea de sine a iubirii, locuitorii pământului şi ai cerului sunt legaţi de Creatorul lor cu legăturile unirii indisolubile.

Lucrarea de mântuire va fi desăvârşită. În locul unde păcatul s-a înmulţit, harul lui Dumnezeu se înmulţeşte şi mai mult. Pământul însuşi, chiar locul acela pe care Satana îl pretinde a fi al lui, urmează să fie nu numai răscumpărat, ci şi făcut să strălucească de slavă. Mica noastră lume, devenită sub blestemul păcatului singura pată neagră în măreaţa Sa creaţiune, va fi onorată mai mult decât toate celelalte lumi din universul lui Dumnezeu. Aici, unde Fiul lui Dumnezeu a sălăşluit în corp omenesc, unde Împăratul slavei a trăit, a suferit şi a murit — aici, când El va face toate lucrurile noi, cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii şi „El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” (Apocalipsa 21, 3.) Iar prin veacurile nesfârşite, când cei răscumpăraţi vor umbla în lumina Domnului, ei Îl vor preamări pentru darul Său nespus de mare.

Capitolul 2 — Poporul ales

Timp de peste o mie de ani, poporul iudeu aşteptase venirea Mântuitorului. De acest eveniment iudeii îşi legaseră speranţele lor cele mai strălucite. În cântec şi profeţie, în slujba templului şi în rugăciunea de acasă, ei aşezaseră Numele Lui. şi cu toate acestea, la venirea Sa, ei nu L-au cunoscut. Preaiubitul cerului era pentru ei „ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumuseţe, nici strălucire" şi n-au văzut în El frumuseţea pentru care să-L dorească. „A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit." (Isaia 53, 2 Ioan 1, 11.)

Cu toate acestea, Dumnezeu îi alesese pe copiii lui Israel. El îi chemase ca să păstreze între oameni cunoaşterea Legii Sale şi a simbolurilor şi profeţiilor ce arătau spre Mântuitorul. El a dorit ca ei să devină izvoare de mântuire pentru lume. Ceea ce Avraam a fost în pământul pribegiei sale, ceea ce Iosif a fost în Egipt şi Daniel la curţile din Babilon, poporul evreu trebuia să fie pentru toate naţiunile. El trebuia să descopere oamenilor pe Dumnezeu.

În chemarea adresată lui Avraam, Domnul a zis: „Te voi binecuvânta ... şi vei fi o binecuvântare ... şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine." (Geneza 12, 2.3.) Aceeaşi învăţătură a fost redată prin profeţi. Chiar după ce fusese decimat de război şi captivitate, lui Israel i s-a dat făgăduinţa aceasta: „Rămăşiţa lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare, ca o rouă care vine de la Domnul, ca ploaia măruntă pe iarbă, care nu se bizuie pe nimeni şi nu atârnă de copiii oamenilor." (Mica 5, 7.) Cu privire la Templul din Ierusalim, Domnul a declarat prin Isaia: „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele." (Isaia 56, 7.)

Dar israeliţii şi-au pus nădejdea într-o mărire lumească. De la intrarea lor în ţara Canaan, ei s-au depărtat de poruncile lui Dumnezeu şi au umblat pe căile păgânilor. În zadar le-a trimis Dumnezeu avertizări prin profeţii Săi. În zadar au suferit pedeapsa asupririi păgâne. Orice reformă era urmată de o şi mai profundă apostazie.

Dacă israeliţii ar fi fost credincioşi faţă de Dumnezeu, El ar fi împlinit planul Său de a le acorda onoare şi mărire. Dacă ar fi umblat în căile ascultării, El le-ar fi dat „asupra tuturor neamurilor pe care le-a făcut: întâietate în slavă, în faimă şi în măreţie". „Toate popoarele vor vedea", zicea Moise, „că tu porţi Numele Domnului şi se vor teme de tine". „Popoarele care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi vor zice: «Acest neam mare e un popor cu totul înţelept şi priceput.»" (Deuteronom 26, 19; 28, 10; 4, 6.) Dar, din cauza necredinţei lor, planul lui Dumnezeu a putut fi adus la îndeplinire numai prin necontenite situaţii de restrişte şi de umilire.

Ei au fost duşi ca robi în Babilon şi împrăştiaţi prin ţările păgânilor. În suferinţe, mulţi şi-au reînnoit credincioşia faţă de legământul Său. Atunci când ei îşi agăţau harpele în sălcii şi plângeau pentru templul cel sfânt, care era pustiit, lumina adevărului se revărsa prin ei şi

cunoştinţa de Dumnezeu se răspândea printre naţiuni. Sistemele păgâne de sacrificiu erau o pervertire a sistemului pe care-l rânduise Dumnezeu; şi mulţi păzitori sinceri ai ritualurilor păgâne învăţau de la evrei însemnătatea serviciului poruncit de Dumnezeu şi, prin credinţă, se prindeau de făgăduinţa unui Mântuitor.

Mulţi dintre cei exilaţi au fost persecutaţi. Nu puţini şi-au pierdut viaţa din cauza refuzului lor de a călca Sabatul şi de a ţine sărbătorile păgâneşti. Cum cei idolatri erau porniţi să distrugă adevărul, Domnul i-a adus pe servii Săi faţă în faţă cu împăraţii şi cârmuitorii, pentru ca ei şi poporul lor să poată primi lumina. În repetate rânduri, monarhii cei mari au fost determinaţi să proclame supremaţia Dumnezeului căruia I se închinau robii lor evrei.

În timpul captivităţii babiloniene, israeliţii au fost vindecaţi pe deplin de închinarea la chipuri cioplite. În decursul secolelor care au urmat, ei au suferit din cauza asupririi din partea vrăjmaşilor păgâni, până când s-au convins pe deplin că prosperitatea lor depindea de ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Dar, la foarte mulţi dintre ei, ascultarea nu era pornită din dragoste. Motivul era egoismul. Ei aduceau lui Dumnezeu o slujire de formă, ca mijloc de a ajunge la măreţie naţională. Ei nu au ajuns lumina lumii, ci s-au izolat de lume ca să scape de primejdia idolatriei. În îndrumările date prin Moise, Dumnezeu pusese restricţii în ce priveşte legătura lor cu cei idolatri, dar învăţătura aceasta fusese greşit interpretată. Ea avea ca scop să-i ferească de a se deda la practicile păgânilor. Însă aceasta a fost folosită ca să ridice un zid de despărţire între Israel şi toate celelalte neamuri. Iudeii considerau Ierusalimul ca fiind cerul lor şi erau cu adevărat geloşi ca nu cumva Domnul să arate milă faţă de neamuri.

După întoarcerea din Babilon, s-a acordat mare atenţie învăţământului religios. Pretutindeni în ţară s-au clădit sinagogi, unde legea era explicată de preoţi şi cărturari. S-au întemeiat şi şcoli care, pe lângă meserii şi ştiinţe, se ocupau cu predarea principiilor neprihănirii. Dar aceste instituţii s-au schimbat în rău. În timpul captivităţii, mulţi primiseră idei şi obiceiuri păgâneşti, şi acestea erau introduse în serviciul lor divin. În multe lucruri, ei s-a conformat practicilor idolatrilor.

Deoarece se depărtaseră de Dumnezeu, iudeii au pierdut din vedere în mare măsură învăţătura cu privire la slujbele ceremoniale. Aceste servicii fuseseră instituite de Însuşi Domnul Hristos. În fiecare parte era un simbol al Său, şi acest serviciu fusese plin de vitalitate şi frumuseţe spirituală. Dar iudeii au pierdut viaţa spirituală din ceremoniile lor şi s-au agăţat de forme moarte. Ei s-au încrezut în sacrificii şi practici ceremoniale, în loc să se încreadă în Acela spre care ele arătau. Pentru a pune ceva în locul celor pe care le pierduseră, preoţii şi rabinii au înmulţit cu de la sine putere cerinţele de împlinire a formelor; dar, cu cât acestea deveneau mai aspre, cu atât mai puţin se manifesta iubirea faţă

de Dumnezeu. Ei îşi măsurau sfinţenia după mulţimea ceremoniilor lor, în timp ce inimile lor erau pline de îngâmfare şi ipocrizie.

Cu toată minuţiozitatea şi povara prescripţiilor formale, era cu neputinţă să respecte legea. Cei care doreau să-I servească lui Dumnezeu şi care încercau să ţină învăţăturile rabinice se chinuiau sub o grea povară. Ei nu puteau găsi odihnă din cauza mustrărilor unei conştiinţe frământate. În felul acesta, Satana lucra să-i descurajeze pe oameni, să diminueze înţelegerea lor despre caracterul lui Dumnezeu şi să atragă dispreţul asupra credinţei lui Israel. El spera să-şi dovedească afirmaţiile pe care le-a făcut atunci când s-a revoltat în ceruri — că cerinţele lui Dumnezeu erau nedrepte şi nu puteau fi ascultate. Chiar Israel, zicea el, nu respectă legea.

În timp ce doreau venirea lui Mesia, iudeii nu înţelegeau cu adevărat misiunea Sa. Ei nu căutau izbăvirea din robia păcatului, ci eliberarea de sub romani. Ei Îl aşteptau pe Mesia să vină ca un cuceritor, să sfărâme puterea asupritorului, să înalţe pe Israel în poziţia de autoritate universală. În felul acesta, se pregătea calea ca ei să-L lepede pe Mântuitorul.

În timpul când S-a născut Hristos, naţiunea era iritată din cauza dominaţiei asupritorilor străini şi se măcina în lupte interne. Iudeilor li se îngăduise să menţină forma unei guvernări separate, dar nimic nu putea să ascundă faptul că ei erau sub jugul roman sau să-i facă să fie mulţumiţi cu limitarea puterii lor. Romanii pretindeau dreptul de a numi şi a schimba pe marele preot, iar acest post era deseori obţinut prin fraudă, prin mită şi chiar prin crimă. În felul acesta, preoţimea devenea din ce în ce mai coruptă. Preoţii încă aveau mare putere, dar o foloseau în scopuri egoiste şi pentru profit material. Trebuia ca oamenii să asculte de cerinţele lor nemiloase şi li se impuneau şi biruri mari de către romani. Această stare de lucruri a generat o nemulţumire generală. Izbucnirile de revoltă ale gloatelor erau frecvente. Lăcomia şi violenţa, neîncrederea şi apatia spirituală rodeau însăşi inima naţiunii.

Ura faţă de romani şi îngâmfarea naţională şi spirituală îi determinau pe iudei să se ţină cu străşnicie de formele lor de închinare. Preoţii căutau să-şi menţină numele de oameni sfinţi, prin aceea că acordau o scrupuloasă atenţie ceremoniilor religioase. Oamenii, în întunericul şi asuprirea în care se găseau şi având cârmuitori setoşi de putere, tânjeau după venirea Aceluia care avea să-i înfrângă pe vrăjmaşii lor şi să refacă împărăţia lui Israel. Ei studiaseră profeţiile, dar fără pătrundere spirituală. În felul acesta, ei au trecut cu vederea acele texte biblice care arătau umilinţa lui Hristos la prima Sa venire şi au aplicat greşit pe cele care vorbeau despre slava Sa la a doua venire. Îngâmfarea le-a întunecat înţelegerea. Ei au interpretat profeţia potrivit cu dorinţele lor egoiste.

Capitolul 3 — „Împlinirea vremii”

„Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ... ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea.” (Galateni 4, 4.5.) Venirea Mântuitorului a fost prevestită în Eden. Când au auzit prima dată făgăduinţa, Adam şi Eva aşteptau să se împlinească în foarte scurt timp. Ei au primit cu mare bucurie pe primul lor născut, sperând că el putea fi Eliberatorul. Dar împlinirea făgăduinţei a întârziat. Cei care au primit-o pentru prima dată au murit fără să-i vadă împlinirea. Începând de la Enoh, făgăduinţa a fost repetată prin patriarhi şi profeţi, păstrând vie nădejdea arătării Sale; şi, cu toate acestea, El nu a venit. Profeţia lui Daniel descoperea timpul venirii Sale, dar nu toţi au interpretat corect solia. Veacurile au trecut unul după altul; glasurile proorocilor au tăcut. Mâna opresorului apăsa greu asupra lui Israel şi mulţi erau gata să zică: „Zilele se lungesc şi toate vedeniile rămân neîmplinite.” (Ezechiel 12, 22.)

Dar, ca şi stelele în vastul circuit al drumului rânduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă şi nici întârziere. Prin simbolurile marii întunecimi şi ale cuptorului fumegând, Dumnezeu îi descoperise lui Avraam robia lui Israel în Egipt şi declarase că timpul rămânerii lui va fi de patru sute de ani. „Pe urmă”, zise El, „va ieşi de acolo cu mari bogăţii.” (Geneza 15, 14.) Împotriva acestui cuvânt a luptat în zadar toată puterea mândrului imperiu al lui Faraon. „Tocmai în ziua aceea”, rânduită de făgăduinţa lui Dumnezeu, „toate oştirile Domnului au ieşit din ţara Egiptului.” (Exod 12, 41.) Tot astfel fusese hotărât în sfatul ceresc ceasul primei veniri a Domnului Hristos. Când marele orologiu al vremii a indicat ceasul acela, Isus S-a născut în Betleem.

„Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său.” Providenţa divină îndrumase mişcările naţiunilor, precum şi torentul pasiunilor şi influenţei omeneşti, până când lumea era gata pentru venirea Mântuitorului. Naţiunile erau unite sub o singură cârmuire. O singură limbă se vorbea aproape peste tot, fiind pretutindeni recunoscută ca limbă literară. Iudeii, împrăştiaţi în toate ţările, se adunau la Ierusalim pentru sărbătorile anuale. Când se întorceau în locurile pe unde trăiau, ei puteau să răspândească în toată lumea vestea despre venirea Mântuitorului.

În vremea aceea, sistemele religioase ale păgânismului îşi pierdeau influenţa asupra poporului. Oamenii erau sătui de mituri şi de ceremonii fastuoase, dar deşarte. Ei tânjeau după o religie care să le mulţumească inima. Atunci când lumina adevărului părea că dispăruse dintre oameni, existau totuşi suflete care căutau lumină şi care erau pline de griji şi întristare. Ele însetau după o cunoaştere a viului Dumnezeu, după asigurarea în ce priveşte viaţa de dincolo de mormânt.

Deoarece iudeii se despărţiseră de Dumnezeu, credinţa se întunecase şi speranţa aproape încetase de a mai lumina viitorul. Cuvintele proorocilor erau neînţelese. Pentru mulţimi de oameni, moartea era o taină îngrozitoare; dincolo de ea — nesiguranţă şi întuneric. Nu

numai plânsetul amar al mamelor din Betleem a ajuns la profet prin veacuri, ci şi strigătul din inima imensă a omenirii — glasul auzit în Rama, „plângere şi bocet mult: Rahela îşi jelea copiii şi nu voia să fie mângâiată, pentru că nu mai erau.” (Matei 2, 18.) În „ţinutul umbrelor şi al morţii”, oamenii şedeau nemângâiaţi. Cu ochii plini de dor aşteptau venirea Eliberatorului, când întunericul avea să fie înlăturat şi taina viitorului să fie limpezită.

În afara naţiunii iudaice, au existat bărbaţi care au prevestit ivirea unui învăţător dumnezeiesc. Oamenii aceştia cercetau adevărul şi lor le-a fost împărtăşit Spiritul Inspiraţiei divine. Unul după altul, ca stelele pe cerul întunecat, s-au ridicat asemenea învăţători. Cuvintele lor profetice aprinseseră nădejdea în inimile miilor de oameni dintre neamuri.

De sute de ani, Biblia fusese tradusă în limba greacă, pe atunci vorbită de toţi în întreg Imperiul Roman. Iudeii erau răspândiţi pretutindeni şi aşteptarea lor după venirea lui Mesia era, într-o oarecare măsură, împărtăşită de neamuri. Printre cei pe care iudeii îi numeau păgâni, erau şi oameni care înţelegeau mai bine profeţiile biblice cu privire la Mesia decât învăţătorii lui Israel. Erau unii care aveau speranţa în venirea Sa ca eliberator de sub robia păcatului. Filozofii timpului se străduiau să pătrundă tainele din învăţătura şi ritualurile iudaice. Dar bigotismul iudeilor împiedica răspândirea luminii. Urmărind menţinerea separării dintre ei şi celelalte naţiuni, ei nu erau dispuşi să împărtăşească şi altora cunoştinţa pe care încă o aveau cu privire la serviciile simbolice. Adevăratul Tălmăcitor trebuia să vină. Acela, pe care toate aceste reprezentări Îl simbolizau, trebuia să explice însemnătatea lor.

Prin natură, prin tipuri şi simboluri, prin patriarhi şi profeţi, Dumnezeu vorbise lumii. Trebuia ca învăţăturile să fie date oamenilor în limbaj omenesc. Solul legământului trebuia să vorbească. Glasul Său trebuia să fie auzit în templul Său. Hristos trebuia să vină şi să exprime cuvinte care să fie înţelese cât se poate de limpede şi pe deplin. El, autorul adevărului, trebuia să separe adevărul de pleava învăţăturilor omeneşti, care îl făceau fără nici un efect. Principiile guvernării lui Dumnezeu şi planul de mântuire trebuiau să fie clar lămurite. Învăţăturile Vechiului Testament trebuiau să fie în întregime prezentate în faţa oamenilor.

Printre iudei, se aflau totuşi suflete statornice, urmaşi ai aceluiaşi neam sfânt prin care fusese păstrată cunoaşterea de Dumnezeu. Aceştia aşteptau încă nădejdea făgăduinţei făcute strămoşilor. Ei îşi întăreau credinţa, cercetând asigurarea dată prin Moise: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre fraţii voştri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultaţi în tot ce vă va spune.” (Faptele Apostolilor 3, 22.) De asemenea, ei citeau cum Dumnezeu Îl va unge pe Acela care avea „să aducă veşti bune celor nenorociţi”, „să vindece pe cei cu inima zdrobită, să vestească robilor slobozenia” şi să vestească „un an de îndurare al Domnului.” (Isaia 61, 1.2.) Ei citeau cum El „va aşeza dreptatea pe pământ”, cum „ostroavele vor

nădăjdui în legea Lui", cum „neamuri vor umbla în lumina ta, şi împăraţi în strălucirea razelor tale." (Isaia 42, 4; 60, 3.)

Cuvintele rostite de Iacov înainte de a muri i-au umplut de nădejde: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo" (Geneza 49, 10.) Puterea slăbită a lui Israel dovedea că venirea lui Mesia era aproape. Profeţia lui Daniel descria gloria domniei Sale peste o împărăţie care trebuia să urmeze după toate împărăţiile pământeşti; şi profetul spunea: „Ea însăşi va dăinui veşnic." (Daniel 2, 44.) În timp ce puţini înţelegeau natura misiunii lui Hristos, exista o nădejde larg răspândită că va veni un prinţ puternic, care avea să-şi stabilească împărăţia în Israel şi să fie eliberatorul naţiunilor.

Împlinirea vremii venise. Omenirea, decăzând tot mai mult în decursul veacurilor de neascultare, striga după venirea Mântuitorului. Satana se străduia să adâncească şi să facă de netrecut prăpastia dintre pământ şi cer. Prin neadevărurile lui, el îi încurajase pe oameni la păcat. Intenţia lui era de a face să înceteze răbdarea lui Dumnezeu şi de a stinge iubirea Sa faţă de om, aşa încât El să abandoneze lumea, lăsând-o sub jurisdicţia satanică.

Satana căuta să îndepărteze de la oameni cunoaşterea despre Dumnezeu, să le abată atenţia de la templul lui Dumnezeu şi astfel să-şi statornicească propria împărăţie. Lupta lui pentru supremaţie păruse a fi aproape încununată de succes. Este adevărat că în fiecare generaţie Dumnezeu a avut reprezentanţii Săi. Chiar şi între păgâni erau persoane prin care Hristos lucra pentru ridicarea oamenilor din mocirla păcatului, din starea lor decăzută. Dar oamenii aceştia erau dispreţuiţi şi urâţi. Mulţi dintre ei au suferit o moarte violentă. Umbra întunecată pe care Satana o aruncase asupra lumii devenea din ce în ce mai adâncă şi tot mai adâncă.

Prin păgânism, Satana, timp de veacuri, îi îndepărtase pe oameni de la Dumnezeu, dar biruinţa lui cea mare o câştigă prin pervertirea credinţei lui Israel. Contemplându-şi propriile idei şi închinându-se la ele, păgânii pierduseră cunoaşterea de Dumnezeu şi deveniseră tot mai corupţi. Tot astfel s-au petrecut lucrurile şi cu Israel. Principiul că omul se poate mântui prin faptele sale stă la baza oricărei religii păgâne; principiul acesta devenise acum şi principiul religiei iudaice. Satana inspirase acest principiu. Oriunde se păstrează acest principiu, oamenii nu mai au nici o piedică în faţa păcatului.

Solia mântuirii se vesteşte oamenilor prin fiinţe omeneşti. Dar iudeii căutaseră să monopolizeze adevărul, care este viaţa veşnică. Ei îngrămădiseră mana vie, şi aceasta se stricase. Religia pe care au încercat să o păstreze numai pentru ei le-a devenit un blestem. Ei L-au jefuit pe Dumnezeu de slava Sa şi au înşelat lumea prin contrafacerea Evangheliei. Ei au refuzat să se predea lui Dumnezeu pentru salvarea lumii şi au devenit agenţi ai lui Satana pentru distrugerea ei.

Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul şi temelia adevărului deveniseră reprezentanţii lui Satana. Ei făceau lucrarea pe care el dorea ca ei să o facă, ajungând să reprezinte greşit caracterul lui Dumnezeu şi să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran. Chiar şi preoţii care slujeau în templu pierduseră din vedere însemnătatea serviciului pe care îl îndeplineau. Ei încetaseră să privească dincolo de simbol, la lucrul pe care acesta îl reprezenta. Când aduceau darurile de jertfă, se comportau ca nişte actori într-o piesă de teatru. Actele ceremoniale, pe care Însuşi Dumnezeu le instituise, erau transformate în mijloace de a orbi mintea şi de a împietri inima. Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru om prin mijloacele acestea. Întregul sistem trebuia să fie desfiinţat.

Înşelăciunea păcatului ajunsese la culme. Toate mijloacele de a strica sufletele oamenilor fuseseră puse la lucru. Fiul lui Dumnezeu, cercetând lumea, a văzut suferinţă şi mizerie. Cu milă, El a văzut cum oamenii ajunseseră victime ale cruzimii lui Satana. El privea cu compătimire la aceia care erau corupţi, ucişi şi pierduţi. Ei îşi aleseseră un conducător care i-a pus în lanţuri la carul lui. Deznădăjduiţi şi înşelaţi, ei îşi continuau drumul într-o jalnică procesiune spre ruină veşnică — spre o moarte în care nu mai este speranţă de viaţă, spre o noapte în care nu mai apare dimineaţa. Agenţii satanici intraseră în oameni. Trupul fiinţelor omeneşti, făcut pentru a fi un locaş al lui Dumnezeu, devenise un locaş al demonilor. Simţurile, nervii, pasiunile, mădularele oamenilor erau influenţate de agenţi supranaturali, prin satisfacerea celor mai josnice plăceri. Pe chipurile oamenilor se imprima chiar pecetea demonilor. Feţele oamenilor reflectau expresia legiunilor celui rău, de care erau posedaţi. Aceasta era perspectiva pe care o vedea Mântuitorul lumii. Ce privelişte pentru Infinita Puritate!

Păcatul devenise o ştiinţă, iar viciul era consacrat ca o parte a religiei. Răzvrătirea îşi înfipsese rădăcinile adânc în inimă, iar vrăjmăşia omului era foarte puternică împotriva cerului. S-a demonstrat în faţa universului că, despărţită de Dumnezeu, omenirea nu poate fi înălţată. Un nou element de viaţă şi putere trebuia să fie dat de Acela care a făcut lumea.

Cu mare interes, lumile necăzute aşteptau să vadă cum Iehova Se ridică şi-i nimiceşte pe locuitorii pământului. Dar, dacă Dumnezeu ar fi făcut lucrul acesta, Satana ar fi fost gata să-şi pună în aplicare planul de a-şi asigura supunerea fiinţelor cereşti. El declarase că principiile de guvernare ale lui Dumnezeu făceau imposibilă iertarea. Dacă lumea ar fi fost distrusă, el ar fi pretins că acuzaţiile lui s-au dovedit adevărate. El era gata să arunce blamul asupra lui Dumnezeu şi să răspândească spiritul său de rebeliune în lumile de sus. Dar, în loc să distrugă lumea, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să o salveze. Deşi corupţia şi provocarea se puteau vedea pretutindeni pe acest pământ înstrăinat, s-a prevăzut o cale pentru refacerea lui. Chiar în momentul decisiv, când se părea că Satana era pe punctul de a triumfa, Fiul lui Dumnezeu a venit cu solia harului divin. În orice generaţie şi în orice clipă se manifestase iubirea lui Dumnezeu faţă de neamul omenesc decăzut. În pofida răutăţii oamenilor, semnele îndurării divine se arătaseră fără încetare. şi când a venit împlinirea

vremii, Divinitatea a fost glorificată prin aceea că a turnat asupra lumii un potop de har vindecător, care niciodată nu avea să fie oprit sau retras până când Planul de Mântuire nu avea să fie împlinit.

Satana jubila pentru că reuşise să strice chipul lui Dumnezeu în om. Însă atunci a venit Isus să refacă în om chipul Creatorului său. Nimeni altul în afară de Hristos nu putea remodela caracterul care a fost ruinat de păcat. El a venit să alunge demonii care puseseră stăpânire pe voinţa omului. El a venit să ne ridice din ţărână, să refacă, după modelul caracterului Său dumnezeiesc, caracterul nostru stricat şi să-l înfrumuseţeze cu propria Sa glorie.

Capitolul 4 — „Vi s-a născut un Mântuitor”

Împăratul slavei s-a umilit nespus pentru a îmbrăca natura omenească. Mediul pământesc în care a trăit era neprielnic şi respingător. Slava Sa a fost acoperită, pentru ca maiestatea înfăţişării Sale să nu devină un punct de atracţie. El a evitat orice strălucire exterioară. Bogăţiile, onoarea lumească şi mărirea omenească niciodată nu pot să salveze un suflet de la moarte; Isus a avut grijă ca nici o atracţie de natură pământească să nu-i determine pe oameni să se adune în jurul Său. Numai frumuseţea adevărului ceresc trebuia să-i atragă pe aceia care aveau să-L urmeze. Caracterul lui Mesia fusese prevestit cu mult timp înainte în profeţie şi El dorea ca oamenii să-L primească pe temeiul mărturiei Cuvântului lui Dumnezeu.

Îngerii se minunară de măreţul plan al răscumpărării. Ei urmăreau să vadă cum avea să-L primească poporul lui Dumnezeu pe Fiul Său, îmbrăcat în haina naturii omeneşti. Îngeri cereşti au coborât în ţara poporului ales. Alte naţiuni se ţineau de legende şi se închinau la dumnezei falşi. În ţara unde se descoperise slava lui Dumnezeu şi unde strălucise lumina profeţiei au venit îngerii. Ei au mers nevăzuţi la Ierusalim, la cei rânduiţi să explice Oracolele sfinte şi la slujitorii casei lui Dumnezeu. Deja lui Zaharia, preotul, în timp ce slujea la altar, i se vestise apropiata venire a lui Hristos. Deja înainte-mergătorul era născut, iar misiunea sa era dovedită prin minuni şi profeţie. Vestea despre naşterea lui şi despre minunata însemnătate a misiunii lui se răspândise pretutindeni. Cu toate acestea, Ierusalimul nu se pregătea să-şi primească Mântuitorul.

Solii cereşti priveau cu uimire la nepăsarea acelui popor, pe care Dumnezeu îl chemase să transmită lumii lumina adevărului sfânt. Naţiunea iudaică fusese păstrată ca martoră că Hristos trebuia să Se nască din seminţia lui Avraam şi din neamul lui David; cu toate acestea, oamenii nu ştiau că venirea Lui era acum apropiată. În templu, sacrificiul de dimineaţă şi de seară arăta zilnic spre Mielul lui Dumnezeu; dar nici aici nu se făcea nici o pregătire pentru primirea Sa. Preoţii şi învăţătorii naţiunii nu ştiau că cel mai mare eveniment al veacurilor era gata să aibă loc. Ei îşi repetau rugăciunile fără înţeles şi îndeplineau ritualurile închinării pentru a fi văzuţi de oameni, dar, în goana lor după bogăţii şi onoruri lumeşti, nu erau pregătiţi pentru arătarea lui Mesia. Aceeaşi indiferenţă stăpânea tot pământul lui Israel. Inimile egoiste şi lumeşti nu erau mişcate de bucuria care făcea să tresalte tot cerul. Doar câţiva doreau cu ardoare să-L vadă pe Cel Nevăzut. Acestora le-a fost trimisă solia cerească.

Îngerii i-au însoţit pe Iosif şi pe Maria în timp ce călătoreau de la căminul lor din Nazaret până la cetatea lui David. Decretul Romei imperiale pentru înscrierea oamenilor din vastul ei cuprins se extindea până la locuitorii de printre dealurile Galileii. După cum, pe vremuri, Cir fusese chemat la tronul imperiului universal, ca să poată pune în libertate pe captivii Domnului, tot astfel Cezar August a fost făcut mijlocul pentru îndeplinirea planului lui

Dumnezeu de a o aduce pe mama lui Isus la Betleem. Ea era din neamul lui David, şi Fiul lui David trebuia să Se nască în cetatea lui David. Din Betleem, zicea profetul, „va ieşi Cel ce va stăpâni peste Israel, şi a cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei." (Mica 5, 2.) Dar, în cetatea neamului lor împărătesc, Iosif şi Maria nu au fost recunoscuţi sau onoraţi. Obosiţi şi fără adăpost, ei au străbătut tot drumul îngust, de la poarta cetăţii până la extremitatea de răsărit a oraşului, căutând în zadar loc de odihnă pentru noapte. Pentru ei nu s-a găsit nici o cameră la hanul aglomerat. Într-un adăpost rudimentar pentru animale, ei au găsit în cele din urmă refugiu şi aici S-a născut Mântuitorul lumii.

Oamenii nu ştiau lucrul acesta, dar vestea a umplut cerul de bucurie. Cu un interes tot mai profund şi mai călduros, fiinţele sfinte din lumea luminii erau atrase spre pământ. Lumea întreagă era mai strălucitoare datorită prezenţei Sale. Deasupra dealurilor Betleemului s-a adunat o mulţime imensă de îngeri. Ei aşteptau semnalul de a aduce lumii vestea cea bună. Dacă ar fi fost credincioşi în răspunderea încredinţată lor, conducătorii lui Israel ar fi putut să aibă parte de bucuria de a vesti naşterea lui Isus. Dar acum ei au fost lăsaţi la o parte.

Dumnezeu declară: „Voi turna ape peste pământul însetat şi râuri pe pământul uscat." (Isaia 44, 3.) „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric." (Psalmii 112, 4.) Acelora care caută lumina şi care o acceptă cu bucurie le vor răsări razele strălucitoare de la tronul lui Dumnezeu. Pe câmpiile unde tânărul David îşi condusese turma, păstorii încă mai vegheau în timpul nopţii. În orele acelea de linişte, ei vorbeau împreună despre Mântuitorul făgăduit şi se rugau pentru venirea Împăratului pe tronul lui David. „şi iată că un înger al Domnului s-a înfăţişat înaintea lor, şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoşat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: «Nu vă temeţi: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul»."

La cuvintele acestea, privelişti de slavă inundă inimile păstorilor care ascultă. A venit Liberatorul lui Israel! Putere, mărire, triumf sunt legate de venirea Sa. Dar îngerul trebuie să-i pregătească pentru a-L recunoaşte pe Mântuitorul lor în sărăcie şi umilinţă. „Iată semnul după care-L veţi cunoaşte: veţi găsi un prunc înfăşat în scutece şi culcat într-o iesle."

Solul ceresc le liniştise temerile. Le spusese cum să-L găsească pe Isus. Cu delicată consideraţie faţă de slăbiciunea lor omenească, le dăduse timp să se deprindă cu strălucirea divină. Apoi bucuria şi slava nu mai puteau să fie ascunse. Toată câmpia a fost luminată de puternica strălucire a oştirilor lui Dumnezeu. Pământul era tăcut şi cerul plecat să asculte imnul: *„Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui"*.

O, dacă familia omenească ar putea recunoaşte astăzi imnul acesta! Declaraţia făcută atunci, imnul cântat atunci vor creşte până la încheierea vremii şi vor răsuna până la

marginile pământului. Când Soarele Neprihănirii va răsări cu vindecarea sub aripile Sale, cântecul acesta va fi repetat de glasul unei mari mulţimi, ca vuietul unor ape multe, zicând: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărăţească." (Apocalipsa 19, 6.)

După ce îngerii au dispărut, lumina s-a stins şi umbrele nopţii au căzut din nou pe dealurile Betleemului. Dar în mintea păstorilor a rămas cel mai strălucitor tablou văzut vreodată de ochi omeneşti. „După ce au plecat îngerii de la ei, ca să se întoarcă în cer, păstorii au zis unii către alţii: «Haidem să mergem până la Betleem şi să vedem ce ni s-a spus şi ce ne-a făcut cunoscut Domnul». S-au dus în grabă şi au găsit pe Maria, pe Iosif şi pe pruncul culcat în iesle."

Plecând de acolo cuprinşi de mare bucurie, au început să vestească lucrurile pe care le-au văzut şi le-au auzit. „Toţi cei ce i-au auzit s-au mirat de cele ce le spuneau păstorii. Maria păstra toate cuvintele acelea şi se gândea la ele în inima ei. şi păstorii s-au întors, slăvind şi lăudând pe Dumnezeu." Cerul şi pământul nu sunt astăzi mai departe unul de altul decât atunci când păstorii ascultau cântecul îngerilor. Omenirea este încă tot aşa de mult obiectul grijii cerului ca atunci când oamenii simpli, cu ocupaţii obişnuite, au întâlnit îngeri în miezul zilei şi au vorbit cu solii cereşti prin vii şi pe câmpii. Cerul poate fi foarte aproape de noi pe drumurile obişnuite ale vieţii. Îngeri din locuri cereşti vor sprijini paşii acelora care vin şi merg la porunca lui Dumnezeu.

Faptul petrecut la Betleem este un subiect inepuizabil. În el este ascuns „adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu." (Romani 11, 33.) Admirăm sacrificiul Mântuitorului, care a schimbat tronul cerului cu staulul şi tovărăşia îngerilor sfinţi cu vitele din grajd. Îngâmfarea omenească şi mulţumirea de sine se simt mustrate în prezenţa Sa. Dar acesta n-a fost decât începutul iubirii Sale minunate. Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilinţă aproape fără margini ca să ia natura omului chiar şi atunci când Adam se afla în Eden, nevinovat. Dar Isus a luat corp omenesc atunci când rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El şi-a asumat consecinţele acţiunii legii eredităţii. Care erau consecinţele acestea, se poate vedea în istoria strămoşilor Săi pământeşti. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi grijile şi ispitele şi să ne dea o pildă de o viaţă fără păcat.

În cer, Satana Îl urâse pe Hristos pentru poziţia Sa la tronul lui Dumnezeu. L-a urât şi mai mult atunci când el însuşi a fost înlăturat. L-a urât pe Acela care Se legase să-i răscumpere pe păcătoşi. Cu toate acestea, în lumea în care Satana se pretindea stăpân, Dumnezeu I-a îngăduit Fiului Său să vină ca un prunc slab, supus slăbiciunii omeneşti. El I-a îngăduit să dea piept cu primejdiile vieţii la fel ca oricare om, să ducă lupta vieţii aşa cum trebuie să o ducă orice vlăstar omenesc, cu riscul de a da greş şi a pierde veşnicia.

Inima oricărui tată pământesc veghează asupra fiului său. El priveşte faţa copilaşului său şi tremură la gândul primejdiei pentru viaţa acestuia. El doreşte din toată inima să ferească scumpa lui odraslă de puterea lui Satana, să-l ţină departe de ispite şi luptă. Pentru a înfrunta o luptă şi mai înverşunată şi un risc mult mai înfricoşător, Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu, ca în felul acesta cărarea vieţii să poată fi făcută sigură pentru copilaşii noştri. Aici este iubirea! Minunează-te, cerule, şi rămâi încremenit, pământule!

Capitolul 5 — Consacrarea

La aproximativ patruzeci de zile după naşterea lui Hristos, Iosif şi Maria L-au dus la Ierusalim, să-L înfăţişeze înaintea Domnului şi să aducă jertfă. Acest lucru era în conformitate cu legea iudaică şi, ca înlocuitor al omului, Hristos trebuia să Se conformeze în totul legii; El fusese deja supus ritualului circumciziunii, ca o asigurare că Se va supune legii. Ca jertfă din partea mamei, legea cerea un miel de un an ca ardere de tot şi un porumbel tânăr sau o turturea ca jertfă pentru păcat. Dar legea prevedea că, dacă erau prea săraci ca să aducă un miel, părinţii puteau aduce o pereche de turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru arderea de tot, iar celălalt ca jertfă pentru păcat.

Darurile aduse Domnului trebuiau să fie fără cusur. Aceste daruri Îl reprezentau pe Hristos, de unde rezultă clar că Isus Însuşi nu avea nici un defect fizic. El era „Mielul fără cusur şi fără prihană." (1 Petru 1, 19.) Făptura Sa nu era desfigurată de vreun defect; corpul Său era puternic şi sănătos. şi în tot timpul vieţii Sale a trăit în conformitate cu legile naturale. Atât fizic, cât şi spiritual, El a fost un exemplu de ceea ce vrea Dumnezeu ca toţi oamenii să fie prin ascultare de legile Sale.

Consacrarea primului născut îşi avea originea în timpurile cele mai îndepărtate. Dumnezeu făgăduise să-L dea pe Întâiul născut al cerului pentru a-i salva pe păcătoşi. Acest dar trebuia să fie recunoscut în fiecare familie prin consacrarea întâiului născut. El trebuia să fie devotat slujbei de preot, ca reprezentant al lui Hristos printre oameni.

În timpul eliberării lui Israel din Egipt, consacrarea întâiului născut a fost din nou poruncită. Atunci când fiii lui Israel erau robi la egipteni, Domnul i-a poruncit lui Moise să meargă la Faraon, împăratul Egiptului, şi să-i spună: „Aşa vorbeşte Domnul: «Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îţi spun: Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l laşi să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut.»" (Exod 4, 22.23.)

Moise a transmis solia încredinţată, dar răspunsul îngâmfatului împărat suna astfel: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui şi să-l las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul şi nu voi lăsa pe Israel să plece." (Exod 5, 2.) Domnul a lucrat pentru poporul Său prin semne şi minuni, trimiţând judecăţi grele asupra lui Faraon. În cele din urmă, îngerului pierzător i s-a poruncit să-i ucidă pe întâii născuţi ai egiptenilor şi ai vitelor lor. Ca să fie cruţaţi, israeliţilor li s-au dat instrucţiuni să ungă uşorii uşilor cu sângele unui miel înjunghiat. Fiecare casă trebuia să poarte semnul acesta, pentru ca, atunci când venea să-şi îndeplinească misiunea de nimicire, îngerul să poată trece pe lângă casele israeliţilor.

După trimiterea acestei judecăţi asupra Egiptului, Domnul i-a spus lui Moise: „Pune-Mi deoparte ca sfânt pe orice întâi născut ... atât dintre oameni, cât şi dintre dobitoace: este al Meu." „Căci orice întâi născut este al Meu; în ziua când am lovit pe toţi întâii născuţi din ţara Egiptului, Mi-am închinat Mie pe toţi întâii născuţi din Israel, atât din oameni, cât şi din

dobitoace: ei vor fi ai Mei. Eu sunt Domnul." (Exod 13, 2; Numeri 3, 13.) După ce a fost stabilit serviciul în sanctuar, Domnul a ales seminţia lui Levi în locul întâilor născuţi din tot Israelul, ca să slujească în sanctuar. Dar întâii născuţi urmau totuşi să fie priviţi ca fiind ai Domnului şi trebuiau să fie răscumpăraţi.

În felul acesta, legea pentru înfăţişarea întâilor născuţi a căpătat o însemnătate deosebită. Deşi era o amintire a minunatei eliberări a copiilor lui Israel de către Domnul, ea preînchipuia o eliberare mai mare, pe care avea să o împlinească singurul Fiu al lui Dumnezeu. După cum sângele stropit pe uşori i-a salvat pe întâii născuţi ai lui Israel, tot astfel sângele lui Hristos are putere să salveze lumea.

Aşadar, ce profundă însemnătate avea actul înfăţişării lui Hristos! Preotul însă n-a văzut prin văl, n-a descifrat taina din partea cealaltă. Înfăţişarea copiilor era un act obişnuit. Zi de zi, preotul primea banii pentru răscumpărare, când pruncii erau înfăţişaţi Domnului. Zi după zi, el îşi aducea la îndeplinire îndatoririle obişnuite, dând prea puţină atenţie părinţilor sau copiilor, afară de cazul că vedea vreun semn al bogăţiei sau rangului înalt al părinţilor. Iosif şi Maria erau săraci; când au venit cu copilul lor, preoţii au văzut doar un bărbat şi o femeie îmbrăcaţi ca galileenii, în veşminte umile. În înfăţişarea lor nu era nimic care să atragă atenţia şi nu au prezentat decât darul pe care-l ofereau cei foarte săraci.

Preotul a trecut prin ceremonia slujbei sale oficiale. A luat copilul în braţe şi l-a ridicat în faţa altarului. După ce l-a înapoiat mamei, a scris numele „Isus" în registrul întâilor născuţi. Atunci când pruncul se afla în braţele sale, nici prin gând nu i-a trecut că acesta era Maiestatea cerului, Împăratul slavei. Preotul nu-şi închipuia că Acest prunc era Acela despre care Moise scrisese: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre fraţii voştri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultaţi în tot ce vă va spune." (Faptele Apostolilor 3, 22.) El nu s-a gândit că acest prunc era Cel a cărui slavă ceruse Moise să o vadă. Dar în braţele preotului se afla Unul mai mare decât Moise; şi când înregistră numele copilului, el scrise numele Aceluia care era temelia întregului sistem iudaic. Acel nume avea să fie garanţia desfiinţării acestui sistem; deoarece sistemul jertfelor şi al darurilor se învechise, tipul aproape îşi ajunsese antitipul, iar umbra, realitatea ei.

Șechina se depărtase de la sanctuar, dar Copilul din Betleem era învăluit în slava în faţa căreia îngerii se prosternau. Acest prunc neştiutor era sămânţa făgăduită, către care arăta primul altar de la poarta Edenului. Acesta era Silo, Pacificatorul. Era Acela care Se numise în faţa lui Moise EU SUNT. Era Acela care în stâlpul de nor şi de foc fusese conducătorul lui Israel. Era Acela despre care văzătorii proorociseră cu mult înainte. El era Dorinţa tuturor naţiunilor, Rădăcina şi Vlăstarul lui David şi Luceafărul strălucitor de dimineaţă. Numele acelui plăpând pruncuşor, înscris în registrul lui Israel, care-L declara ca fiind fratele nostru, era nădejdea neamului omenesc decăzut. Copilul pentru care se plătise răscumpărare era Acela care trebuia să plătească preţul de răscumpărare pentru păcatele

întregii omeniri. Era adevăratul „Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu”, conducătorul „preoţiei care nu poate trece de la unul la altul”, Mijlocitorul de la „dreapta Măririi în locurile preaînalte.” (Evrei 10, 21; 7, 24; 1, 3.)

Lucrurile spirituale se judecă spiritual. În templu, Fiul lui Dumnezeu era consacrat lucrării pe care venise s-o îndeplinească. Preotul privea la El ca la oricare alt copil. Dar, cu toate că el n-a văzut şi n-a simţit nimic neobişnuit, s-a recunoscut totuşi faptul că Dumnezeu dădea lumii pe Fiul Său. Această ocazie n-a trecut fără ca Hristos să fi fost recunoscut. „şi iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viaţă sfântă şi era cu frica lui Dumnezeu. El aştepta mângâierea lui Israel şi Duhul Sfânt era peste el. Duhul Sfânt îl înştiinţase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului.”

Când intră în templu, Simeon văzu o familie înfăţişând preotului pe primul lor născut. După înfăţişare se cunoştea că sunt săraci; dar Simeon a înţeles îndemnurile Duhului Sfânt şi a fost profund convins că pruncul înfăţişat Domnului era Mângâierea lui Israel, Acela pe care din toată inima dorea să-L vadă. Spre uimirea preotului, Simeon arăta ca un om căzut în extaz. Copilul a fost înapoiat Mariei, iar el Îl luă în braţe şi Îl înfăţişă lui Dumnezeu, în timp ce în sufletul lui pătrunse o bucurie pe care nu o mai simţise niciodată. Ridicând copilul Mântuitor spre cer, a spus: „Acum, slobozeşte în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, şi slava poporului Tău Israel”.

Duhul profeţiei era asupra acestui om al lui Dumnezeu şi, în timp ce Iosif şi Maria stăteau lângă el, minunându-se de cuvintele lui, Simeon i-a binecuvântat şi i-a zis Mariei: „Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbuşirea şi ridicarea multora în Israel şi să fie un semn care va stârni împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să descopere gândurile multor inimi”.

Ana, o proorociţă, de asemenea a intrat şi a confirmat mărturia lui Simeon cu privire la Hristos. În timp ce Simeon vorbea, faţa ei se luminase de slava lui Dumnezeu şi din adâncul inimii îşi exprima mulţumirea pentru că i se îngăduise să-L vadă pe Hristos, Domnul. Aceşti umili închinători nu studiaseră profeţiile în zadar. Dar cei care deţineau poziţii de conducători şi preoţi în Israel, deşi aveau în faţa lor preţioasele cuvinte ale profeţiei, nu umblau în căile Domnului şi ochii lor nu erau deschişi să vadă Lumina vieţii.

Tot astfel se petrec lucrurile şi acum. Evenimentele asupra cărora este concentrată atenţia întregului cer sunt neînţelese şi apariţia lor trece neobservată de conducătorii religioşi şi închinătorii din casa lui Dumnezeu. Oamenii Îl recunosc pe Hristos în istorie, în timp ce-I întorc spatele lui Hristos Cel viu. Hristos, în Cuvântul Său care cheamă la jertfire de sine, în cei săraci şi suferinzi care cer ajutor, în cauza justă care implică sărăcie, trudă şi defaimă, nu este primit nici astăzi mai bine decât a fost cu optsprezece veacuri în urmă.

Maria medita asupra proorociei mult cuprinzătoare a lui Simeon. Când privea la copilul din braţele ei şi îşi amintea cuvintele spuse de păstorii din Betleem, inima ei se umplu de bucurie şi speranţă minunată. Cuvintele lui Simeon i-au amintit de profeticele rostiri ale lui Isaia: „Apoi o Odraslă va ieşi din tulpina lui Isai şi un Vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înţelepciune şi de pricepere, duh de sfat şi de tărie, duh de cunoştinţă şi de frică de Domnul.... Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale şi credincioşia brâul mijlocului Său". „Poporul care umbla în întuneric vede o mare lumină.... Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat şi domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii." (Isaia 11, 1-5; 9, 2-6.)

Cu toate acestea, Maria nu înţelegea misiunea lui Hristos. Simeon profetizase despre El ca fiind o lumină care să lumineze Neamurile şi o glorie pentru Israel. Tot aşa şi îngerii vestiseră naşterea Mântuitorului ca o veste de bucurie pentru toate popoarele. Dumnezeu căuta să corecteze concepţia îngustă a iudeilor cu privire la lucrarea lui Mesia. El dorea ca lumea să-L privească nu numai ca eliberator al lui Israel, ci şi ca Mântuitor al lumii. Trebuia să treacă însă mulţi ani până când chiar mama lui Isus să înţeleagă misiunea Lui.

Maria aştepta cu nerăbdare domnia lui Mesia pe tronul lui David, dar nu vedea botezul suferinţei prin care trebuia să-l câştige. Prin Simeon, se făcuse cunoscut faptul că trecerea lui Mesia prin lume nu era lipsită de greutăţi. În cuvintele adresate Mariei: „Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie", Dumnezeu, în mila Sa duioasă, a înştiinţat-o pe mama lui Isus despre suferinţa pe care, din dragoste pentru El, începuse deja să o simtă.

„Iată", spusese Simeon, „Copilul acesta este rânduit spre prăbuşirea şi ridicarea multora în Israel şi să fie un semn care va stârni împotrivire." Cei care urmează să fie înălţaţi trebuie ca mai întâi să cadă. Trebuie să cădem pe Stâncă şi să fim zdrobiţi înainte de a putea fi înălţaţi în Hristos. Eul personal trebuie să fie detronat şi îngâmfarea trebuie să fie umilită, dacă vrem să vedem slava împărăţiei spirituale. Iudeii nu acceptau onoarea care se câştigă prin umilinţă. De aceea ei nu L-au primit pe Răscumpărătorul lor. El era un semn care stârnea împotrivire.

„Ca să se descopere gândurile multor inimi." În lumina vieţii Mântuitorului, inimile tuturor, de la Creator până la domnul întunericului, sunt descoperite. Satana L-a prezentat pe Dumnezeu ca fiind egoist şi asupritor, că pretinde totul şi nu dă nimic, cere de la toate creaturile Sale să-L slujească pentru gloria Sa şi nu face nici un sacrificiu pentru binele lor. Însă darul lui Hristos descoperă gândurile din inima Tatălui. Dovedeşte că gândurile lui Dumnezeu faţă de noi sunt „gânduri de pace şi nu de nenorocire." (Ieremia 29, 11.) Demonstrează că, în timp ce ura lui Dumnezeu faţă de păcat este tot aşa de tare ca moartea, iubirea Sa faţă de păcătos este mai tare decât moartea. Asumându-şi lucrarea răscumpărării noastre, El nu va cruţa nimic, oricât de scump, din ce este necesar pentru desăvârşirea operei

Sale. Nu se reţine nici un adevăr esenţial pentru mântuirea noastră, nu se neglijează nici o minune a harului, nu rămâne nefolosită nici una din puterile divine. Har este îngrămădit peste har şi dar peste dar. Întreaga comoară a cerului este pusă la îndemâna celor pe care El caută să-i salveze. După ce a adunat bogăţiile universului şi a deschis izvoarele puterilor nesfârşite, le predă în mâinile lui Hristos şi zice: „Toate acestea sunt pentru om. Foloseşte aceste daruri ca să-l convingi că nu există iubire mai mare ca a Mea pe pământ sau în cer. Fericirea sa cea mai mare o va găsi iubindu-Mă pe Mine".

La crucea Golgotei, iubirea şi egoismul au stat faţă în faţă. Acolo s-au descoperit în toată plinătatea lor. Hristos a trăit numai pentru a mângâia şi a binecuvânta, iar Satana, punând la cale omorârea Sa, a dat pe faţă răutatea urii sale împotriva lui Dumnezeu. Prin aceasta, dovedea că adevăratul scop al rebeliunii sale era de a-L detrona pe Dumnezeu şi de a-L nimici pe Acela prin care se manifesta iubirea lui Dumnezeu.

Prin viaţa şi moartea lui Hristos, gândurile oamenilor sunt şi ele scoase la iveală. De la staul până la cruce, viaţa lui Isus a fost o chemare la înfrângerea eului şi la părtăşie în suferinţă. Aceasta a dezvăluit intenţiile oamenilor. Isus a venit cu adevărul cerului şi toţi cei care ascultă de glasul Duhului Sfânt sunt atraşi de El. Adoratorii eului aparţin împărăţiei lui Satana. Prin atitudinea lor faţă de Hristos, toţi vor dovedi de ce parte sunt. şi în felul acesta fiecare îşi hotărăşte soarta.

În ziua judecăţii de apoi, fiecare fiinţă pierdută va înţelege natura propriei respingeri a adevărului. Jertfa de pe cruce va fi prezentată şi adevărata ei însemnătate va fi înţeleasă de fiecare minte ce a fost orbită de păcat. În faţa priveliştii de pe Golgota, cu jertfa ei tainică, păcătoşii vor sta condamnaţi. Se va da la o parte orice scuză mincinoasă. Apostazia oamenilor se va arăta sub odioasa ei înfăţişare. Oamenii vor vedea ce au ales. Atunci va fi clarificată orice întrebare cu privire la adevăr şi rătăcire, ce a existat în lupta aceasta îndelungată. Întregul univers va vedea că Dumnezeu nu este vinovat de existenţa sau dăinuirea răului. Se va demonstra că hotărârile lui Dumnezeu nu au nici o legătură cu păcatul. Nu a existat nici un defect în cârmuirea lui Dumnezeu, nici un motiv de nemulţumire. Atunci când vor fi date pe faţă gândurile tuturor inimilor oamenilor, atât cei credincioşi, cât şi cei răzvrătiţi vor afirma împreună: „Drepte şi adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor. Cine nu se va teme, Doamne, şi cine nu va slăvi Numele Tău? ... pentru că judecăţile Tale au fost arătate." (Apocalipsa 15, 3.4.)

Capitolul 6 — „I-am văzut steaua”

„După ce s-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit nişte magi din Răsărit la Ierusalim şi au întrebat: «Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit şi am venit să ne închinăm Lui».” Aceşti înţelepţi din Răsărit erau filozofi. Ei aparţineau unei clase mari şi influente, care cuprindea oameni de viţă nobilă şi care deţinea mare parte din bogăţia şi ştiinţa naţiunii lor. Printre aceştia, erau mulţi care îi înşelau pe cei creduli. Alţii însă, care erau sinceri, studiau descoperirile lui Dumnezeu din natură şi erau onoraţi pentru integritatea şi înţelepciunea lor. Un astfel de caracter aveau şi înţelepţii care au venit la Isus.

Lumina lui Dumnezeu străluceşte totdeauna în mijlocul întunecimii păgânismului. Atunci când au studiat cerurile înstelate şi au căutat să pătrundă taina ascunsă în căile lor luminoase, aceşti magi au contemplat gloria Creatorului. Căutând să înţeleagă mai bine, ei s-au îndreptat spre Scripturile evreilor. În ţara lor, scrierile profetice, care preziceau venirea unui învăţător divin, au fost păstrate ca o comoară. Balaam făcea parte din rândul magilor, deşi cândva fusese un profet al lui Dumnezeu; inspirat de Duhul Sfânt, el proorocise despre prosperitatea lui Israel şi arătarea lui Mesia; iar proorociile lui trecuseră prin tradiţie de la generaţie la generaţie. Dar, în Vechiul Testament, venirea Mântuitorului era mai clar descoperită. Magii au aflat cu bucurie că venirea Sa era aproape şi că lumea întreagă avea să fie plină de cunoaşterea slavei Domnului.

În acea noapte, când slava lui Dumnezeu se revărsa pe dealurile Betleemului, magii au văzut pe ceruri o lumină misterioasă. Când lumina s-a stins, o stea luminoasă a apărut şi zăbovea pe cer. Nu era nici stea fixă, nici planetă, şi fenomenul a trezit cel mai viu interes. Acea stea era o grupă depărtată de îngeri luminoşi, dar magii nu ştiau lucrul acesta. Cu toate acestea, ei simţeau că steaua are pentru ei o deosebită însemnătate. Ei i-au consultat pe preoţi şi pe filozofi şi au cercetat sulurile vechilor cronici. Profeţia lui Balaam glăsuia astfel: „O stea răsare din Iacov. Un toiag de cârmuire se ridică din Israel.” (Numeri 24, 17.) Să fi fost această stea neobişnuită trimisă ca un prevestitor al Celui Făgăduit? Magii au întâmpinat cu bucurie lumina adevărului trimis din cer; acum, ea se revărsa asupra lor în raze tot mai strălucitoare. Prin vise, au fost îndrumaţi să meargă să-L caute pe Prinţul nou-născut.

După cum, prin credinţă, Avraam a plecat la chemarea lui Dumnezeu, „fără să ştie unde se duce” (Evrei 11, 8), după cum, prin credinţă, Israel a urmat stâlpul de nor către ţara Făgăduită, tot aşa şi aceştia dintre neamuri au plecat să-L găsească pe Mântuitorul făgăduit. Orientul avea din abundenţă lucruri preţioase şi magii n-au pornit la drum cu mâna goală. Era obiceiul ca prinţilor sau altor personalităţi de seamă să li se ofere daruri, ca un act de omagiu, şi astfel cele mai valoroase daruri pe care acea ţară le putea oferi au fost aduse ca o jertfă de închinare înaintea Aceluia în care toate neamurile pământului aveau să fie

binecuvântate. Era necesar să călătorească noaptea, pentru a nu pierde steaua din vedere; iar călătorii foloseau timpul repetând proorociile tradiţionale şi vestirile profetice cu privire la Acela pe care ei Îl căutau. La fiecare popas, cercetau profeţiile şi li se întărea convingerea că sunt conduşi de Dumnezeu. Pe lângă faptul că aveau steaua în faţa lor ca un semn exterior, aveau şi dovadă lăuntrică din partea Duhului Sfânt, care lucra asupra inimii lor şi le insufla speranţă. Călătoria, deşi lungă, era fericită pentru ei.

Ei au ajuns în ţara lui Israel, unde coborâră Muntele Măslinilor, având Ierusalimul în faţă, când, deodată, steaua care i-a condus pe drumul lor obositor se opri deasupra templului, iar după un timp, dispăru dinaintea privirii lor. Cu paşi energici porniră mai departe, nădăjduind cu încredere ca naşterea lui Mesia să fie rostirea fericită a oricărei limbi. Dar cercetările lor sunt zadarnice. Intrând în cetatea sfântă, ei s-au îndreptat spre templu. Spre surprinderea lor, nu găsesc pe nimeni care să ştie ceva despre Împăratul nou-născut. Întrebările lor nu produc nici o expresie de bucurie, ci mai degrabă de surprindere, de teamă şi de dispreţ.

Preoţii povestesc tradiţii. Ei înalţă în slăvi religia şi sfinţenia lor, în timp ce pe greci şi pe romani îi denunţă ca păgâni şi păcătoşii păcătoşilor. Aceşti înţelepţi nu sunt idolatri şi, în faţa lui Dumnezeu, sunt cu mult mai presus decât aşa-zişii Săi închinători; cu toate acestea, sunt priviţi de iudei ca păgâni. Nici chiar cei rânduiţi ca păstori ai Scrierilor Sfinte nu primesc cu simpatie arzătoarele lor întrebări. Sosirea magilor a fost repede făcută cunoscută prin tot Ierusalimul. Pelerinajul lor ciudat a produs o frământare în mijlocul oamenilor, ce a ajuns până la palatul împăratului Irod. Vicleanul edomit s-a tulburat de vestea unui posibil rival. Nenumărate crime mânjiseră drumul său la tron. Fiind de sânge străin, era urât de poporul peste care domnea. Singura lui siguranţă era protecţia Romei. Dar acest nou Prinţ avea o pretenţie mai mare. Considera că S-a născut pentru a conduce o împărăţie.

Irod bănuia că preoţii complotează cu străinii, pentru a declanşa o revoltă populară ca să-l dea jos de pe tron. Cu toate acestea, el îşi ascunse neîncrederea, hotărât fiind să le zădărnicească planurile prin iscusinţa lui mai rafinată. Convocând adunarea preoţilor de seamă şi a cărturarilor, îi întrebă în legătură cu învăţătura din cărţile lor sfinte cu privire la locul naşterii lui Mesia.

Această întrebare, pusă de uzurpatorul tronului şi făcută la cererea străinilor, a stârnit îngâmfarea învăţătorilor iudei. Indiferenţa cu care căutau prin cărţile profeţilor l-a exasperat pe tiranul gelos. El gândea că ei încearcă să ascundă cunoştinţele pe care le aveau în această privinţă. Cu o autoritate pe care ei nu îndrăzneau să o desconsidere, el le-a ordonat să facă o cercetare amănunţită şi să declare locul de naştere al Împăratului aşteptat de ei. „În Betleemul din Iudea”, i-au răspuns ei, „căci iată ce a fost scris prin proorocul: *«Şi tu Betleeme, ţara lui Iuda, Nu eşti nicidecum cea mai neînsemnată Dintre căpeteniile lui Iuda; Căci din tine va ieşi o Căpetenie, Care va fi păstorul poporului Meu Israel».”*

Irod îi invită apoi pe magi la o întrevedere secretă. Un uragan de mânie şi teamă vuia în inima sa, dar el păstra o înfăţişare liniştită şi îi primi pe străini foarte curtenitor. El întrebă despre timpul când se arătase steaua, făcându-se că salută cu bucurie vestea naşterii lui Hristos. El îi rugă stăruitor pe vizitatorii săi: „Duceţi-vă şi cercetaţi cu de-amănuntul despre Prunc: şi când Îl veţi găsi, daţi-mi şi mie de ştire, ca să vin şi eu să mă închin Lui". Zicând aşa, le dădu voie să-şi continue drumul spre Betleem.

Preoţii şi bătrânii din Ierusalim nu erau aşa de necunoscători cu privire la naşterea lui Hristos cum se arătau. Vestea despre vizita îngerilor la păstori fusese dusă la Ierusalim, dar rabinii o socotiseră ca fiind neimportantă pentru preocuparea lor. Ei înşişi L-ar fi putut găsi pe Isus şi ar fi putut fi gata să-i conducă pe magi la locul Lui de naştere; dar, în loc să se petreacă lucrurile în felul acesta, înţelepţii aceştia au venit să le atragă atenţia asupra naşterii lui Mesia. „Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor?" au zis ei. „Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, şi am venit să ne închinăm Lui."

În aceste împrejurări, îngâmfarea şi invidia au închis uşa în faţa luminii. Dacă s-ar fi dat ascultare veştilor aduse de păstori şi de magi, acest fapt i-ar fi pus pe preoţi şi pe rabini în poziţia cea mai de neinvidiat, dovedind falsitatea pretenţiei lor că sunt exponenţii adevărului lui Dumnezeu. Aceşti învăţători eruditi n-au fost dispuşi să se plece pentru a fi îndrumaţi de aceia pe care ei îi numeau păgâni. Nu se putea, ziceau ei, ca Dumnezeu să-i fi dat pe ei la o parte şi să comunice cu păstori inculţi sau cu neamuri necircumcise. Ei se hotărâră să-şi arate dispreţul pentru veştile care au agitat pe împăratul Irod şi tot Ierusalimul. Nu voiau nici măcar să meargă la Betleem, pentru a vedea dacă lucrurile erau astfel. şi i-au determinat pe oameni să considere orice interes manifestat pentru Isus ca o agitaţie fanatică. De aici a început lepădarea lui Hristos de către preoţi şi rabini. Din acest moment, îngâmfarea şi încăpăţânarea lor s-au transformat într-o ură înverşunată împotriva Mântuitorului. În timp ce Dumnezeu deschidea uşa în faţa neamurilor, conducătorii iudei închideau uşa pentru ei înşişi.

Înţelepţii au plecat singuri din Ierusalim. Umbrele nopţii începuseră să cadă la ieşirea lor pe porţi, dar, spre marea lor bucurie, au văzut din nou steaua şi au fost conduşi la Betleem. Ei nu primiseră nici o înştiinţare cu privire la starea umilă a lui Isus, aşa cum le fusese dată păstorilor. După îndelungata lor călătorie, au fost dezamăgiţi de indiferenţa conducătorilor iudei şi au părăsit Ierusalimul cu mai puţină încredere decât atunci când au intrat în cetate. La Betleem, nu au găsit nici o gardă regală staţionată pentru a asigura protecţia Împăratului nou-născut. Nimeni dintre oamenii de vază ai lumii nu era de faţă. Isus era aşezat într-un staul. Părinţii Săi, ţărani simpli, needucaţi, erau singurii Lui veghetori. Putea acesta să fie Cel despre care stă scris că trebuia „să ridice seminţiile lui Iacov" şi „să aducă înapoi rămăşiţele lui Israel", care trebuia „să fie Lumina Neamurilor" pentru „mântuire până la marginile pământului?" (Isaia 49, 6.)

„Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu faţa la pământ şi I s-au închinat.” Sub înfăţişarea umilă a lui Isus, au recunoscut prezenţa Divinităţii. şi-au predat inimile înaintea Lui, ca fiind Mântuitorul lor, iar apoi şi-au oferit darurile: „aur, smirnă şi tămâie”. Ce credinţă aveau aceştia! Se putea spune despre înţelepţii aceştia din Răsărit ca despre sutaşul roman de mai târziu: „Nici în Israel n-am găsit o credinţă aşa de mare.” (Matei 8, 10.)

Aceşti oameni înţelepţi nu înţeleseseră planul lui Irod faţă de Isus. Atunci când ţinta călătoriei lor a fost atinsă, ei s-au pregătit să se întoarcă la Ierusalim, intenţionând să-l înştiinţeze de succesul lor. Dar, într-un vis, au primit un mesaj divin de a nu mai avea nici o legătură cu el. Evitând Ierusalimul, ei au pornit spre ţara lor pe un alt drum. Tot aşa şi Iosif a primit înştiinţarea de a fugi în Egipt cu Maria şi Copilul. Îngerul i-a zis: „Rămâi acolo până îţi voi spune eu; căci Irod are să caute Pruncul să-L omoare”. Iosif a ascultat fără întârziere şi, pentru o mai mare siguranţă, porni noaptea la drum.

Prin aceşti înţelepţi, Dumnezeu a atras atenţia naţiunii iudaice asupra naşterii Fiului Său. Cercetările lor prin Ierusalim, trezirea interesului din partea oamenilor, chiar şi gelozia lui Irod, care a atras atenţia preoţilor şi rabinilor, le-au îndrumat mintea către profeţiile cu privire la Mesia şi către marele eveniment care tocmai avusese loc.

Satana se străduia din răsputeri să înlăture lumina dumnezeiască din lume şi a folosit cea mai iscusită viclenie pentru a-L distruge pe Mântuitorul. Dar Acela care niciodată nu doarme şi nici nu dormitează a vegheat asupra Preaiubitului Său Fiu. Acela, care a făcut să plouă mană din cer pentru Israel şi l-a hrănit pe Ilie în timpul foametei, S-a îngrijit de un adăpost într-o ţară păgână pentru Maria şi pruncul Isus. şi, prin darurile magilor dintr-o ţară străină, Domnul S-a îngrijit de mijloacele necesare pentru călătoria în Egipt şi pentru şederea în acea ţară străină.

Magii au fost printre primii care I-au urat bun-venit Răscumpărătorului. Darul lor a fost cel dintâi dar depus la picioarele Sale. şi, prin acest dar, ce privilegiu de slujire au avut ei! Lui Dumnezeu Îi face plăcere să onoreze darul adus dintr-o inimă plină de iubire, dându-i cea mai înaltă eficienţă în slujirea pentru Sine. Dacă ne-am predat inima lui Isus, atunci vom aduce şi darurile noastre înaintea Lui. Aurul şi argintul nostru, cele mai de preţ bunuri pământeşti pe care le avem, cele mai înalte talente intelectuale şi spirituale vor fi consacrate de bunăvoie Aceluia care ne-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru noi.

Irod aştepta cu nerăbdare la Ierusalim întoarcerea înţelepţilor. Pe măsură ce timpul trecea şi ei nu se arătau, el a devenit suspicios. Îndărătnicia manifestată de rabini pentru a arăta locul de naştere al lui Mesia părea să indice faptul că îi înţeleseseră planul şi că magii îl ocoliseră intenţionat. El turbă de mânie la acest gând. Iscusinţa lui dăduse greş, rămânându-i doar să recurgă la forţă. El voia să dea un exemplu cu acest Copil-Rege. Iudeii aceia

îngâmfaţi trebuiau să vadă la ce se puteau aştepta în încercările lor de a instala un domn al lor pe tron.

Imediat au fost trimişi soldaţi la Betleem, cu ordin să-i omoare pe toţi pruncii de parte bărbătească de la doi ani în jos. Locuinţele liniştite din cetatea lui David au fost martore la scenele acelea îngrozitoare, care, cu şase sute de ani mai înainte, îi fuseseră descoperite profetului. „Un ţipăt s-a auzit în Rama, plângere şi bocet mult: Rahela îşi jelea copiii şi nu voia să fie mângâiată, pentru că nu mai erau."

Iudeii aduseseră nenorocirea aceasta asupra lor înşişi. Dacă ar fi umblat cu credincioşie şi umilinţă înaintea lui Dumnezeu, El, ca o demonstraţie a puterii Sale, ar fi făcut ca mânia împăratului să fie inofensivă pentru ei. Dar ei înşişi se despărţiseră de Dumnezeu prin păcatele lor şi respinseseră Duhul Sfânt, care era singurul lor scut. Ei nu studiaseră Scripturile cu dorinţa de a se conforma voinţei lui Dumnezeu. Ei căutaseră profeţii care puteau fi interpretate în aşa fel, încât să-i înalţe pe ei înşişi şi să arate că Dumnezeu dispreţuieşte toate celelalte naţiuni. Mândria lor semeaţă era că Mesia avea să vină ca împărat, care să-i biruie pe vrăjmaşii Lui şi, în mânia Sa, să-i calce în picioare pe păgâni. În felul acesta, au stârnit ura cârmuitorilor lor. Prin faptul că ei prezentaseră greşit misiunea Domnului Hristos, Satana intenţionase să aducă la îndeplinire distrugerea Mântuitorului; dar, în loc de aceasta, răul s-a întors asupra capetelor lor.

Actul acesta de cruzime a fost unul dintre cele din urmă care au întunecat domnia lui Irod. Curând după măcelul pruncilor nevinovaţi, el însuşi a fost constrâns să se plece în faţa acelei osânde pe care nimeni nu o poate înlătura. El a murit de o moarte groaznică.

Iosif, care era încă în Egipt, a fost acum înştiinţat de un înger al lui Dumnezeu să se întoarcă în ţara lui Israel. Socotindu-L pe Isus ca moştenitorul tronului lui David, Iosif dorea să se stabilească în Betleem; dar, aflând că Arhelau domnea în Iudea în locul tatălui său, s-a temut ca nu cumva planul tatălui său împotriva lui Hristos să fie adus la îndeplinire de către fiu. Dintre toţi fiii lui Irod, Arhelau îi semăna cel mai mult la caracter. Succesiunea sa la tron fusese deja marcată de o revoltă în Ierusalim şi omorârea a mii de iudei de către gărzile romane.

Iosif a fost din nou îndrumat spre un loc sigur. S-a întors la Nazaret, unde locuise mai înainte, şi aici a locuit Isus aproape treizeci de ani, „ca să se împlinească ce fusese vestit prin prooroci că El va fi chemat Nazarinean". Galilea era sub controlul unui fiu al lui Irod, însă aici era o mai mare amestecătură de locuitori străini decât în Iudea.

De aceea exista un interes mai mic pentru lucrurile care îi priveau în special pe iudei şi era mai puţin probabil ca pretenţiile lui Isus să stârnească gelozia celor din conducere. Aşa a fost primit Mântuitorul când a venit pe pământ. Părea că nu este nici un loc de odihnă sau siguranţă pentru Pruncul Răscumpărător. Dumnezeu nu L-a putut lăsa pe Preaiubitul Său

Fiu pe seama oamenilor nici chiar atunci când Acesta Îşi îndeplinea lucrarea pentru mântuirea lor. El i-a însărcinat pe îngeri să-L însoţească pe Isus şi să-L apere până Îşi va îndeplini misiunea pe pământ şi va muri de mâinile celor pe care venise să-i salveze.

Capitolul 7 — Ca un prunc

Isus şi-a petrecut copilăria şi tinereţea într-un sătuleţ de munte. Nu exista loc pe pământ care nu ar fi fost onorat prin prezenţa Sa. Palatele regilor s-ar fi bucurat de privilegiul de a-L primi ca oaspete. Dar El a trecut pe lângă casele bogate, curţile împărăteşti şi vestitele lăcaşuri ale ştiinţei, ca să-şi stabilească locuinţa în modestul şi dispreţuitul Nazaret.

Minunat în semnificaţia lui este scurtul raport biblic cu privire la copilăria şi tinereţea Sa: „Iar Pruncul creştea şi Se întărea; era plin de înţelepciune, şi harul lui Dumnezeu era peste El". În lumina strălucitoare a înfăţişării Tatălui Său, „Isus creştea în înţelepciune, în statură şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor." (Luca 2, 52.) Mintea Sa era activă şi pătrunzătoare, cu o gândire şi o înţelepciune ce depăşeau vârsta Sa. Pe lângă acestea, caracterul Său era armonios. Puterile minţii şi ale corpului se dezvoltau treptat, urmând legile naturale ale copilăriei.

În copilărie, Isus a dat dovadă de o drăgălăşenie deosebită în purtare. Mâinile Sale binevoitoare erau totdeauna gata să-i ajute pe alţii. Manifesta o răbdare pe care nimic nu o putea tulbura şi o credincioşie care niciodată nu sacrifica integritatea. Neclintit ca o stâncă în privinţa principiilor, viaţa Sa dădea pe faţă gingăşia amabilităţii neegoiste.

Mama Domnului Isus urmărea cu multă seriozitate dezvoltarea puterilor Lui şi vedea în caracterul Lui chipul desăvârşirii. Cu mare bucurie căuta să încurajeze mintea Lui ageră şi receptivă. Prin Duhul Sfânt, ea primea înţelepciune ca să conlucreze cu fiinţele cereşti la creşterea acestui copil, care putea recunoaşte numai pe Dumnezeu ca Tată al Său.

Încă din timpuri foarte vechi, credincioşii din Israel acordaseră multă grijă educaţiei tineretului. Domnul dăduse îndrumări ca din pruncie copiii să fie învăţaţi despre bunătatea şi măreţia Sa, aşa cum se descoperea mai ales în Legea Sa şi cum se vedea în viaţa poporului Israel. Cântarea, rugăciunea şi învăţăturile din Sfintele Scripturi trebuiau să fie adaptate pentru mintea de copil. Taţii şi mamele trebuiau să-şi înveţe copiii că Legea lui Dumnezeu este expresia caracterului Său şi că, atunci când primesc principiile Legii în inimă, chipul lui Dumnezeu se întipăreşte în mintea şi sufletul lor. Mare parte din învăţătură era dată oral; dar tinerii învăţau să şi citească scrierile ebraice, iar sulurile de pergament ale Scripturilor Vechiului Testament erau deschise pentru studiul lor.

În zilele Domnului Hristos, oraşul sau cetatea care nu se îngrijea de educaţia religioasă a tinerilor era socotită ca fiind sub blestemul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, învăţătura se ocupa mai mult de forme. Tradiţia înlocuise în mare parte Sfintele Scripturi. Adevărata educaţie i-ar fi determinat pe tineri „să caute pe Dumnezeu, şi să se silească să-L găsească bâjbâind." (Faptele Apostolilor 17, 27.) Dar învăţătorii iudei acordau atenţie lucrurilor care priveau ceremoniile. Mintea era încărcată de învăţături care nu-i erau de folos celui care le învăţa şi care nu vor fi recunoscute de şcoala mai înaltă din curţile cereşti. Experienţa care

se obţine printr-o acceptare personală a Cuvântului lui Dumnezeu nu avea loc în sistemul lor de educaţie. Absorbiţi de cele din afară, elevii nu găseau momente de linişte pentru a le trăi singuri cu Dumnezeu. Ei nu auzeau glasul Lui vorbindu-le în inimă. În căutarea lor după cunoştinţă, s-au îndepărtat de Izvorul înţelepciunii. Lucrurile de seamă ale slujirii lui Dumnezeu erau neglijate. Principiile Legii era întunecate. Ceea ce se considera ca fiind educaţie superioară era cea mai mare piedică în calea realei dezvoltări. Sub educaţia dată de rabini, puterile tinerilor erau înăbuşite. Minţile lor deveneau confuze şi înguste.

Copilul Isus nu a învăţat la şcolile sinagogilor. Mama Lui i-a fost primul învăţător omenesc. Din gura ei şi din scrierile profeţilor, El a învăţat despre lucrurile cereşti. Chiar cuvintele pe care El Însuşi i le spusese lui Moise pentru Israel le învăţa acum de pe genunchii mamei Sale. Trecând de la vârsta copilăriei la aceea a tinereţii, El nu a studiat la şcolile rabinilor, nu avea nevoie să obţină educaţia din astfel de izvoare, deoarece Dumnezeu era învăţătorul Său.

Întrebarea pusă în timpul lucrării Mântuitorului: „Cum are omul acesta învăţătură, căci n-a învăţat niciodată?” nu arată că Isus nu ştia să citească, ci numai faptul că El nu primise o educaţie rabinică. (Ioan 7, 15.) Deoarece El şi-a obţinut cunoştinţa aşa cum o putem obţine şi noi, cunoaşterea profundă a Sfintelor Scripturi arată câtă stăruinţă a depus El în anii tinereţii Sale pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu. În faţa Lui se desfăşura şi marea bibliotecă a lucrurilor create de Dumnezeu. El, care făcuse toate lucrurile, studia acum învăţăturile pe care mâna Sa le scrisese pe pământ, pe apă şi pe bolta cerului. Departe de căile nesfinte ale lumii, El a adunat comori de ştiinţă din natură. El a studiat viaţa plantelor, viaţa animalelor şi viaţa omului. Chiar din anii tinereţii Sale, a fost stăpânit de o singură ţintă: să trăiască pentru a-i face pe alţii fericiţi. Pentru lucrul acesta, El a găsit resurse în natură; în timp ce studia viaţa plantelor şi viaţa animalelor, noi idei de căi şi mijloace Îi veneau în minte. El putea mereu să scoată ilustraţii din lucrurile văzute, prin care să prezinte Cuvântul viu al lui Dumnezeu. Parabolele, prin care, în timpul slujirii Sale, Îi plăcea să-şi predea lecţiile despre adevăr, arată cât de deschisă era mintea Sa faţă de influenţele naturii şi cu cât interes adunase El învăţăturile spirituale din lucrurile vieţii de toate zilele.

În felul acesta, I s-a dezvăluit lui Isus importanţa Cuvântului şi lucrărilor lui Dumnezeu, în timp ce El Se străduia să înţeleagă cauza lucrurilor. El era ajutat de fiinţe cereşti şi cultiva cugete şi legături sfinte. De la prima scânteiere de inteligenţă, El creştea necontenit în har spiritual şi în cunoaşterea adevărului.

Fiecare copil poate dobândi cunoştinţe aşa cum a dobândit Isus. Atunci când căutăm să-L cunoaştem pe Tatăl ceresc din Cuvântul Său, îngerii se vor apropia de noi, mintea ne va fi întărită, iar caracterul nostru va fi înălţat şi înnobilat. Trebuie să ne asemănăm tot mai mult cu Mântuitorul nostru. Iar când privim frumuseţea şi măreţia din natură, inima noastră începe să-L caute pe Dumnezeu. În timp ce spiritul este umplut de respect, sufletul este

reînviorat prin intrarea în legătură cu Cel veşnic, prin lucrările Sale. Comuniunea cu Dumnezeu prin rugăciune dezvoltă facultăţile intelectuale şi morale, iar puterile spirituale se întăresc atunci când cultivăm gânduri asupra lucrurilor spirituale.

Viaţa Domnului Isus a fost trăită în deplină armonie cu Dumnezeu. Cât a fost copil, El a gândit şi a vorbit ca un copil; dar nici o urmă de păcat nu a întinat chipul lui Dumnezeu din El. Cu toate acestea, n-a fost scutit de ispite. Locuitorii din Nazaret erau proverbiali din cauza stricăciunii lor. Proasta reputaţie, pentru care erau în general cunoscuţi, se vede din întrebarea lui Natanael: „Poate ieşi ceva bun din Nazaret?" (Ioan 1, 46.) Isus a fost pus în locuri unde caracterul Său avea să fie probat. Era necesar ca El să vegheze necontenit pentru a-şi păstra curăţia. A fost supus la toate luptele pe care trebuie să le ducem şi noi, pentru ca să ne fie o pildă în copilărie, tinereţe şi maturitate.

Satana era neobosit în eforturile lui de a-L birui pe Copilul din Nazaret. Din primii ani ai vieţii Sale, Isus a fost apărat de îngeri cereşti, dar, cu toate acestea, viaţa Sa a fost o continuă luptă împotriva puterilor întunericului. Faptul că ar putea exista pe pământ o viaţă nepângărită de păcat era un afront şi o groază pentru prinţul întunericului. El nu a lăsat nici un mijloc nefolosit pentru a-L prinde în cursă pe Isus. Nici un copil omenesc nu va fi vreodată chemat să trăiască o viaţă sfântă în mijlocul unei lupte tot atât de înverşunate cu ispita cum a fost Mântuitorul nostru.

Părinţii lui Isus erau săraci şi depindeau de truda lor zilnică. El era obişnuit cu sărăcia, sacrificiul de sine şi lipsuri. Experienţa aceasta I-a fost de folos. În viaţa Sa de muncă nu existau clipe de lenevie care să invite ispita. Nu au existat ore lipsite de o preocupare, care să deschidă calea pentru legături corupătoare. Pe cât a fost cu putinţă, El a închis uşa în faţa ispititorului. Nici câştigul, nici plăcerea, nici laudele, nici mustrările nu L-au putut determina să consimtă la o faptă rea. Era înţelept în a discerne răul şi puternic pentru a-i rezista.

Hristos a fost singurul om fără păcat care a locuit vreodată pe pământ, cu toate că aproape treizeci de ani El a trăit printre locuitorii stricaţi din Nazaret. Faptul acesta este o mustrare pentru aceia care consideră că, pentru a trăi o viaţă curată, ei depind de loc, de avere sau de belşug. Ispita, sărăcia şi greutăţile sunt adevărata disciplină necesară pentru dezvoltarea curăţiei şi tăriei de caracter.

Isus a trăit într-o casă ţărănească şi, cu credincioşie şi voioşie, şi-a îndeplinit partea în purtarea poverilor familiei. El fusese Conducătorul cerului şi îngerii se desfătaseră în împlinirea cuvântului Său; acum, El era un lucrător harnic, un Fiu ascultător şi iubitor. El a învăţat o meserie şi cu propriile mâini lucra în atelierul de dulgherie împreună cu Iosif. În îmbrăcămintea simplă a unui muncitor obişnuit, El mergea pe străzile târguşorului, ducându-Se şi venind de la lucrul Său umil. El nu a folosit puterea Sa dumnezeiască pentru a-şi micşora poverile sau pentru a-şi uşura munca.

În timp ce Isus a muncit în copilărie şi tinereţe, mintea şi corpul Său s-au dezvoltat. El nu şi-a folosit puterile fizice cu nepăsare, ci în aşa fel ca să fie păstrate în sănătate, pentru a putea face cea mai bună lucrare în orice privinţă. El nu voia să fie imperfect, nici chiar în mânuirea uneltelor. El era desăvârşit atât ca lucrător, cât şi în caracter. Prin exemplul Său, ne-a învăţat că avem datoria să fim harnici, că lucrarea noastră trebuie să fie îndeplinită cu precizie şi perfecţiune şi că o astfel de lucrare este onorabilă. Exerciţiul, care învaţă mâinile să fie folositoare şi-i formează pe tineri să-şi ducă partea din poverile vieţii dă putere fizică şi dezvoltă orice însuşire. Toţi trebuie să găsească ceva de făcut, care să fie de folos pentru ei înşişi şi de ajutor pentru alţii. Dumnezeu a rânduit munca pentru a fi o binecuvântare şi numai muncitorul harnic găseşte adevărata glorie şi bucurie a vieţii. Aprobarea lui Dumnezeu rămâne cu o iubitoare asigurare asupra copiilor şi tinerilor care îşi îndeplinesc partea cu bucurie, împărtăşind poverile tatălui şi ale mamei. Astfel de copii vor intra în viaţă ca membri folositori ai societăţii.

În tot timpul vieţii Sale pe pământ, Isus a fost un lucrător zelos şi statornic. El Se aştepta să realizeze mult, de aceea a lucrat mult. După ce a intrat în lucrarea Sa, El a zis: „Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea când nimeni nu mai poate să lucreze.” (Ioan 9, 4.) Isus nu S-a sustras de la griji şi răspunderi, aşa cum fac mulţi care pretind că sunt urmaşi ai Săi. Tocmai pentru că încearcă să ocolească aceste lucruri sunt aşa de mulţi slabi şi incapabili. Ei pot să aibă însuşiri preţioase şi plăcute, dar sunt fără râvnă şi aproape că nu sunt buni de nimic atunci când au de înfruntat greutăţi sau piedici de învins. Încrederea şi râvna, statornicia şi tăria de caracter manifestate în Hristos trebuie să se dezvolte şi în noi, prin aceeaşi disciplină pe care El a suportat-o. Și harul pe care El l-a primit ne va fi dat şi nouă.

Tot timpul cât a trăit printre oameni, Mântuitorul nostru a împărtăşit soarta celor săraci. Din propria viaţă cunoştea grijile şi poverile lor şi putea să-i mângâie şi să-i încurajeze pe toţi lucrătorii umili. Aceia care au o adevărată concepţie despre învăţătura pe care ne-o dă viaţa Sa nu vor considera niciodată că trebuie să se facă o deosebire între clase, că bogaţii trebuie să fie onoraţi mai mult decât săracii valoroşi.

Isus a pus tact şi voie bună în lucrarea Sa. Se cere multă răbdare şi spiritualitate pentru a introduce religia Bibliei în viaţa de familie şi în activitatea zilnică, pentru ca în ocupaţiile vremelnice ochiul să poată rămâne aţintit numai la mărirea lui Dumnezeu. şi în această privinţă Hristos a fost un ajutor. El niciodată n-a fost aşa de împovărat de griji lumeşti, încât să nu aibă timp sau preocupare pentru lucrurile cereşti. Deseori Îşi exprima bucuria inimii, cântând psalmi şi melodii cereşti. Deseori locuitorii din Nazaret Îi auzeau vocea înălţându-se în laude şi mulţumiri către Dumnezeu. El întreţinea legătura cu cerul prin cântec; iar când tovarăşii Săi se plângeau de oboseala muncii, ei erau înviorați de sublimele melodii ieşite de pe buzele Sale. Imnurile Sale de laudă păreau că izgonesc pe îngerii cei răi şi, asemenea

fumului de tămâie, umpleau locul cu mireasmă. Mintea ascultătorilor Săi era transportată din exilul ei pământesc către căminul ceresc.

Isus era izvorul harului vindecător pentru lume şi, în tot timpul acelor ani pe care i-a petrecut retras la Nazaret, viaţa Sa se revărsa în râuri de iubire şi de bunătate. Bătrânii, cei întristaţi şi împovăraţi de păcat, copiii la joacă în bucuria lor nevinovată, micile creaturi din crânguri, animalele răbdătoare, purtătoare de poveri — toată suflarea era mai fericită datorită prezenţei Sale. El, al cărui cuvânt puternic susţinea lumile, Se apleca să aline o pasăre rănită. Nimic nu rămânea neobservat de El, nimic faţă de care să nu binevoiască să dea ajutor.

Astfel, în timp ce creştea în înţelepciune şi statură, Isus Se făcea tot mai plăcut şi înaintea lui Dumnezeu, şi înaintea oamenilor. El atrăgea simpatia tuturor inimilor, arătându-Se în stare să-i iubească pe toţi. Atmosfera de nădejde şi curaj care-L înconjura Îl făcea o binecuvântare în orice casă. şi adesea, în sinagogă, în ziua de Sabat, El era invitat să citească învăţătura din profeţi şi inimile ascultătorilor tresăltau atunci când o nouă lumină strălucea puternic din cuvintele binecunoscute ale textului sacru.

Cu toate acestea, Isus Se ferea de îngâmfare. În toţi anii cât a stat la Nazaret, El n-a dezvăluit nimic din puterea Sa făcătoare de minuni. El n-a căutat poziţii şi nu şi-a atribuit titluri. Viaţa Sa liniştită şi simplă şi chiar tăcerea Sfintelor Scripturi cu privire la prima parte a vieţii Sale ne învaţă o lecţie importantă. Cu cât viaţa copilului este mai liniştită şi mai simplă, cu cât este mai liberă de emoţii artificiale şi mai în armonie cu natura, cu atât mai favorabilă este ea dezvoltării fizice şi mintale, precum şi tăriei spirituale.

Isus este exemplul nostru. Sunt mulţi care se ocupă cu interes de perioada slujirii Sale publice, în timp ce trec cu vederea învăţăturile ce decurg din primii Săi ani. Dar tocmai în viaţa Sa de familie El este model pentru toţi copiii şi toţi tinerii. Mântuitorul a consimţit să Se coboare în sărăcie, pentru ca să ne înveţe cât de aproape putem umbla cu Dumnezeu, chiar şi atunci când avem de dus o viaţă umilă. El a trăit pentru a mulţumi, onora şi proslăvi pe Tatăl Său în lucrurile obişnuite ale vieţii. Lucrarea Sa a început prin binecuvântarea lucrului umil al meseriaşilor care trudeau pentru pâinea lor zilnică. El îndeplinea lucrarea lui Dumnezeu tot atât de mult atunci când lucra la tejgheaua dulgherului, ca şi atunci când făcea minuni pentru mulţime. şi fiecare tânăr care urmează exemplul lui Hristos de credincioşie şi ascultare în familia Lui umilă îşi poate însuşi aceleaşi cuvinte spuse despre El de către Tatăl, prin Duhul Sfânt: „Iată robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Îşi găseşte plăcere sufletul Meu.” (Isaia 42, 1.)

Capitolul 8 — Suirea la Ierusalim

Pentru iudei, vârsta de doisprezece ani marca linia de despărţire dintre copilărie şi tinereţe. La împlinirea acestei vârste, copilul evreu era numit fiu al legii şi de asemenea fiu al lui Dumnezeu. I se ofereau ocazii deosebite pentru instruirea sa în cele religioase şi se aştepta de la el să participe la sărbătorile şi ceremoniile sfinte. Potrivit cu acest obicei, Isus, în copilăria Sa, a făcut vizita de Paşte la Ierusalim. Ca toţi israeliţii devotaţi, Iosif şi Maria s-au dus în fiecare an să ia parte la praznicul Paştelor; şi când Isus a atins vârsta cerută, L-au luat şi pe El cu ei.

Erau trei sărbători anuale: Paştele, Ziua Cincizecimii şi Sărbătoarea Corturilor, la care toţi bărbaţii lui Israel erau obligaţi să se înfăţişeze înaintea Domnului, la Ierusalim. Dintre aceste sărbători, cei mai mulţi luau parte la cea a Paştelor. Mulţi erau prezenţi din toate ţările, pe unde erau răspândiţi iudeii. Din toată părţile Palestinei, închinătorii veneau în număr mare. Călătoria din Galilea ţinea mai multe zile şi călătorii se uneau în grupuri mari, pentru asigurarea unei bune tovărăşii şi protecţii. Femeile şi bătrânii mergeau călare pe măgari sau pe boi, străbătând drumurile prăpăstioase şi stâncoase. Bărbaţii mai puternici şi tinerii mergeau pe jos. Timpul Paştelor era la sfârşitul lui Martie sau începutul lui Aprilie, când toată ţara era plină de flori şi înveselită de cântecele păsărelelor. Pretutindeni, de-a lungul drumului, erau locuri memorabile din istoria lui Israel, iar taţii şi mamele le istoriseau copiilor minunile pe care Dumnezeu le făcuse pentru poporul Său în veacurile trecute. Ei făceau plăcută călătoria lor cu cântece şi muzică, iar când, în cele din urmă, turnurile Ierusalimului se arătau la orizont, fiecare glas se unea în melodia de triumf: *„Picioarele mi se oprescÎn porţile tale, Ierusalime....Pacea să fie între zidurile tale,şi liniştea în casele tale domneşti!”* (Psalmii 122, 2.7)

Ţinerea Paştelor a început o dată cu naşterea naţiunii iudaice. În ultima noapte a sclaviei lor din Egipt, când nu se întrezărea nici un semn al eliberării, Dumnezeu le-a poruncit să se pregătească pentru o imediată eliberare. El îl avertizase pe Faraon cu privire la cea din urmă judecată asupra egiptenilor şi le dăduse directive evreilor să-şi adune familiile în locuinţele lor. După ce au stropit uşorii casei cu sângele mielului junghiat, trebuiau să mănânce mielul fript, cu pâine nedospită şi cu ierburi amare. „Când îl veţi mânca”, a zis El, „să aveţi mijlocul încins, încălţămintele în picioare şi toiagul în mână; şi să-l mâncaţi în grabă; căci sunt Paştele Domnului.” (Exod 12, 11.) La miezul nopţii, au fost ucişi toţi întâii născuţi ai egiptenilor. Atunci, împăratul a trimis lui Israel solia: „Sculaţi-vă, ieşiţi din mijlocul poporului meu. Duceţi-vă de slujiţi Domnului cum aţi zis.” (Exod 12, 31.) Evreii au ieşit din Egipt ca o naţiune independentă. Domnul le poruncise ca Paştele să fie ţinut în fiecare an. „Şi când vă vor întreba copiii voştri: «Ce înseamnă obiceiul acesta?» Să răspundeţi: «Este jertfa de Paşte în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt,

când a lovit Egiptul».” În felul acesta, din generaţie în generaţie, urma să se transmită istoria acestei minunate eliberări.

Paştele era urmat de cele şapte zile ale Sărbătorii Azimilor. În a doua zi a sărbătorii, erau aduse în faţa Domnului cele dintâi roade din recolta anului, un snop de orz. Toate slujbele acestei sărbători erau simboluri ale lucrării lui Hristos. Eliberarea lui Israel din Egipt era o parabolă a răscumpărării, iar Paştele aveau drept scop să o păstreze ca o aducere aminte. Mielul junghiat, pâinile nedospite, snopul primelor roade Îl reprezentau pe Mântuitorul.

Pentru cea mai mare parte dintre oamenii din vremea lui Hristos, ţinerea acestei sărbători degenerase în formalism. Dar câtă însemnătate avea ea pentru Fiul lui Dumnezeu! Pentru prima dată, copilul Isus privea templul. El i-a văzut pe preoţii îmbrăcaţi în veşminte albe îndeplinindu-şi slujba solemnă. A privit la victima însângerată de pe altarul de jertfă. Împreună cu credincioşii a îngenuncheat în rugăciune, în timp ce norul de fum de tămâie se înălţa spre Dumnezeu. A asistat la toată slujba pascală atât de impresionantă. Zi de zi, El vedea însemnătatea ei tot mai clar. Fiecare act era văzut în strânsa legătură pe care o avea cu viaţa Sa. Noi îndemnuri se năşteau înăuntrul Său. Tăcut şi adâncit în cugetare, părea că studiază o mare problemă. Atunci I se descoperea Mântuitorului taina misiunii Sale.

Răpit de contemplarea acestor scene, nu a rămas lângă părinţii Săi. El căuta să fie singur. Când serviciile pascale s-au sfârşit, El a mai zăbovit prin curţile templului, iar atunci când credincioşii au plecat din Ierusalim, El a rămas în urmă.

Cu prilejul acestei vizite la Ierusalim, părinţii lui Isus doriseră să-L pună în legătură cu marii învăţători din Israel. Deşi era ascultător în totul de Cuvântul lui Dumnezeu, El nu Se ţinea de obiceiurile şi de formele rabinice. Iosif şi Maria sperau că Isus va ajunge să-i respecte pe aceşti rabini erudiţi şi să ia seama cu mai multă râvnă la cerinţele lor. Dar Isus fusese învăţat în templu de Dumnezeu. Ceea ce primise, El a început îndată să împartă.

În ziua aceea, o sală din incinta templului era consacrată pentru învăţământul sacru, după modelul şcolilor profeţilor. Aici s-au adunat rabinii cei mai de seamă cu elevii lor şi aici a venit şi copilul Isus. Aşezându-Se la picioarele acestor oameni învăţaţi şi cu autoritate, El asculta învăţătura lor. Ca Unul care căuta înţelepciune, le-a pus întrebări acestor învăţători cu privire la profeţii şi la evenimentele ce aveau loc atunci şi care arătau spre venirea lui Mesia.

Isus Se prezentă ca Unul care era însetat după o cunoaştere a lui Dumnezeu. Întrebările Sale aduceau la lumină adevărurile adânci, care multă vreme fuseseră ţinute în întuneric, dar care erau vitale pentru mântuire. Deşi dovedea cât de mărginită şi superficială era înţelepciunea acestor oameni înţelepţi, fiecare întrebare le aducea în faţă câte o învăţătură dumnezeiască şi aşeza adevărul într-o lumină nouă. Rabinii vorbeau de minunata înălţare pe care venirea lui Mesia trebuia să o aducă naţiunii iudaice; dar Isus le prezentă profeţia lui

Isaia şi îi întrebă despre însemnătatea acelor versete biblice, care se refereau la suferinţa şi moartea Mielului lui Dumnezeu.

Cărturarii au început atunci să-I pună ei întrebări şi au rămas uimiţi de răspunsurile Sale. Cu umilinţă de copil, El repeta cuvintele Scripturii, explicând şi însemnătatea lor adâncă, pe care acei oameni învăţaţi nu o pricepuseră. Dacă ei ar fi primit aceste principii ale adevărului, pe care El le-a arătat, ar fi dat naştere la o reformă în religia de atunci. S-ar fi trezit un viu interes pentru lucrurile spirituale şi, atunci când Isus şi-ar fi început lucrarea, mulţi ar fi fost pregătiţi să-L primească.

Rabinii ştiau că Isus nu fusese instruit în şcolile lor; cu toate acestea, El înţelegea profeţiile cu mult mai bine decât ei. În acest copil galilean, profund gânditor, ei întrezăreau o mare speranţă. Ei doreau să-L câştige ca elev, pentru ca să poată deveni un învăţat în Israel. Doreau ca ei să-I facă educaţia, deoarece simţeau că mintea Sa aşa de deosebită trebuie să fie modelată de ei.

Cuvintele lui Isus le mişcaseră inimile aşa cum nu fuseseră niciodată mişcate de cuvinte ieşite de pe buze omeneşti. Dumnezeu căuta să dea lumină acelor conducători în Israel şi folosea pentru aceasta singura cale prin care se putea ajunge la inima lor. În îngâmfarea lor, li se părea un lucru înjositor să admită că poate să-i înveţe cineva. Dacă Isus ar fi arătat că încearcă să-i înveţe, ei nu ar fi fost binevoitori să asculte. Dar se măguleau cu faptul că ei Îl învăţau sau cel puţin că ei Îi verificau cunoştinţele din Sfânta Scriptură. Buna-cuviinţa lui Isus şi modestia Sa de tânăr au biruit prejudecăţile lor. Fără a-şi da seama, mintea lor s-a deschis în faţa Cuvântului lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt a vorbit inimii lor.

Era imposibil să nu vadă că speranţele nutrite de ei cu privire la Mesia nu erau susţinute de profeţie; dar ei nu voiau să renunţe la teoriile care-i legănau cu speranţe înşelătoare, în setea lor după mărire. Nu voiau să admită faptul că au înţeles greşit Sfintele Scripturi, din care pretindeau că numai ei au dreptul să-i înveţe pe alţii. De la unul la altul a trecut întrebarea: De unde are tânărul acesta cunoştinţe, dacă niciodată n-a învăţat? „Lumina luminează în întuneric” (Ioan 1, 5), dar întunericul nu a primit lumina.

În timpul acesta, Iosif şi Maria erau cât se poate de tulburaţi şi îngrijoraţi. La plecarea din Ierusalim, Îl pierduseră din vedere pe Isus şi nu ştiau că El rămăsese acolo. ţinutul era atunci locuit de foarte multă lume, iar caravanele din Galilea erau foarte numeroase. Multă învălmăşeală s-a produs la plecarea lor din cetate. Pe drum, plăcerea de a călători împreună cu prieteni şi cunoştinţe le-a absorbit atenţia, iar ei n-au observat absenţa Lui până la sosirea nopţii. Atunci când s-au oprit pentru odihnă, ei au simţit lipsa ajutorului dat de fiul lor. Crezând că El Se află împreună cu ceilalţi tovarăşi de călătorie, ei nu s-au neliniştit. Chiar dacă era doar un copil, ei se bizuiau pe El, aşteptându-se ca, atunci când vor avea nevoie, El să fie gata să-i ajute, anticipându-le nevoile, aşa cum făcuse totdeauna. Dar acum a început să-i cuprindă frica. L-au căutat printre tovarăşii Lui de călătorie, dar în zadar. Cu groază îşi

amintiră cum încercase Irod să-L omoare, când era prunc. Presentimente întunecate le umpleau inima. Se căinau acum cu amar.

S-au întors la Ierusalim şi au continuat să caute. A doua zi, pe când se găseau printre cei care se închinau în templu, o voce cunoscută le atrase atenţia. Nu se puteau înşela; nici o altă voce nu era ca a Lui, aşa de serioasă şi de hotărâtă şi totuşi aşa de melodioasă.

L-au găsit pe Isus în şcoala rabinilor. Deşi erau bucuroşi, nu puteau să uite necazul şi îngrijorarea. Când El era din nou cu ei, mama a zis în cuvinte de mustrare: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat aşa cu noi? Iată că tatăl Tău şi eu Te-am căutat cu îngrijorare".

„De ce M-aţi căutat?" a răspuns Isus. „Oare nu ştiaţi că trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu?" şi, pentru că părea că ei nu înţeleg cuvintele Lui, arătă spre cer. Pe faţa Sa strălucea o lumină de care se mirau. Dumnezeirea strălucea prin corp omenesc. Găsindu-L în templu, ei au ascultat ce vorbea El cu rabinii şi au rămas uimiţi la întrebările şi răspunsurile Sale. Cuvintele Sale au stârnit o mulţime de gânduri, care niciodată nu aveau să fie uitate.

Întrebarea pe care El le-a pus-o cuprindea o învăţătură. „Oare nu ştiaţi", spuse El, „că trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu?" Isus Se angajase în lucrarea pentru care venise în lume; dar Iosif şi Maria neglijaseră partea lor. Dumnezeu le arătase mare cinste prin aceea că le încredinţase pe Fiul Său. Îngerii sfinţi Îl ajutaseră pe Iosif în drumul lui, ca să apere viaţa lui Isus. Dar o zi întreagă ei pierduseră cu totul din vedere pe Acela pe care nu ar fi trebuit să-L uite nici măcar o clipă. Iar acum, după ce temerile le fuseseră liniştite, nu se mustrau pe ei înşişi, ci aruncau vina asupra Sa.

Era natural pentru părinţii lui Isus să-L considere ca fiul lor. El era zilnic cu ei, viaţa Sa era aproape la fel ca viaţa altor copii şi era greu pentru ei să priceapă că El era Fiul lui Dumnezeu. Ei erau în primejdia de a nu preţui binecuvântarea ce li s-a acordat, prin prezenţa Mântuitorului lumii. Durerea despărţirii lor de El şi duioasa mustrare exprimată prin cuvintele Sale aveau drept scop să-i determine să se gândească mult la sfânta lor răspundere.

În răspunsul dat mamei Sale, Isus dovedea pentru prima dată că ştia care este adevărata relaţie dintre El şi Dumnezeu. Înainte de naşterea Sa, îngerul îi spusese Mariei: „El va fi mare şi va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; şi Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăţi peste casa lui Iacov în veci." (Luca 1, 32.33.) Maria cugetase la cuvintele acestea în inima ei, dar, deşi credea că fiul ei urma să fie Mesia pentru Israel, nu înţelegea misiunea Lui. Nici de data aceasta nu înţelegea cuvintele Lui, dar îşi dădea seama că El nega legăturile de sânge cu Iosif şi Se înfăţişa ca Fiu al lui Dumnezeu.

Isus nu a neglijat legătura cu părinţii Săi pământeşti. De la Ierusalim, S-a întors acasă cu ei şi i-a ajutat în viaţa lor de muncă grea. El ascunsese în inimă taina misiunii Sale,

aşteptând cu supunere timpul hotărât pentru El de a-şi începe lucrarea. Timp de optsprezece ani, de când înţelesese că era Fiul lui Dumnezeu, El a recunoscut legătura care-L unea cu familia din Nazaret şi şi-a îndeplinit obligaţiile de fiu, de frate, de prieten şi de cetăţean.

De îndată ce I se descoperise în templu misiunea pe care o avea, Isus S-a ferit de legăturile cu mulţimea. A dorit ca de la Ierusalim să Se întoarcă în linişte împreună cu cei care cunoşteau taina vieţii Lui. La serviciul pascal, Dumnezeu căuta să-i scoată pe credincioşii Săi din grijile lor pământeşti şi să le reamintească de minunata Sa intervenţie pentru eliberarea lor din Egipt. În această acţiune, El dorea ca ei să vadă o făgăduinţă a eliberării din păcat. După cum sângele mielului junghiat a ocrotit casele lui Israel, tot la fel sângele lui Hristos avea să salveze sufletele lor; dar ei puteau fi mântuiţi prin Hristos numai dacă, prin credinţă, primeau ca viaţă a lor viaţa Sa. În serviciul închipuitor al simbolurilor, exista putere numai atunci când acesta îi îndruma pe închinători la Hristos, ca Mântuitor al lor personal. Dumnezeu dorea ca ei să fie conduşi la studiu plin de rugăciune şi meditaţie cu privire la misiunea lui Hristos. Dar, la plecarea mulţimilor de oameni din Ierusalim, freamătul călătoriei şi diverse discuţii, mai puţin însemnate, absorbeau prea adesea atenţia lor, iar slujba închinării la care participaseră era dată uitării. Mântuitorul nu era atras de o astfel de tovărăşie.

Deoarece Iosif şi Maria trebuiau să se întoarcă de la Ierusalim împreună cu Isus, El spera să-i facă să se gândească la cele spuse de profeţi cu privire la suferinţele Mântuitorului. Pe Golgota, El a căutat să aline durerea mamei Sale. El Se gândea la ea în aceste momente. Maria avea să fie martoră la ultimele Lui chinuri de moarte, iar Isus dorea ca ea să înţeleagă misiunea Lui, pentru ca să primească tăria necesară să poată răbda când sufletul ei urma să fie străpuns de sabie. După cum Isus fusese despărţit de ea şi ea Îl căutase plină de întristare trei zile, tot aşa, atunci când El urma să fie adus ca jertfă pentru păcatele lumii, avea să fie pierdut de ea timp de trei zile. şi, când avea să învie din mormânt, întristarea ei avea să se preschimbe iarăşi în bucurie. Însă cu cât mai bine ar fi suportat ea durerea morţii Lui, dacă ar fi înţeles cuvintele biblice către care El Se străduia să-i întoarcă acum cugetările!

Dacă şi-ar fi îndreptat mintea spre Dumnezeu prin meditaţie şi rugăciune, Iosif şi Maria ar fi înţeles sfinţenia răspunderii lor şi nu L-ar fi pierdut din vedere pe Isus. Prin neglijenţa lor de o zi, L-au pierdut pe Mântuitorul; şi aceasta i-a costat trei zile de căutare înfrigurată ca să-L găsească. şi noi putem ajunge la fel; prin vorbe deşarte, prin clevetiri sau prin neglijarea rugăciunii, putem pierde într-o singură zi prezenţa Mântuitorului şi va fi poate nevoie de multe zile de cercetare deznădăjduită pentru a-L găsi şi a recâştiga pacea pe care am pierdut-o.

Trebuie să fim atenţi ca, în legăturile pe care le avem unii cu alţii, să nu-L uităm pe Isus şi, fără să ne dăm seama, să rămânem fără El. Când ne lăsăm absorbiţi de lucrurile pământeşti, încât nu ne mai gândim la Acela în care se adună toată nădejdea noastră de viaţă

veşnică, noi ne despărţim de Isus şi de îngerii sfinţi. Aceste fiinţe sfinte nu pot rămâne acolo unde prezenţa lui Isus nu este dorită şi unde absenţa Sa nu este observată. Tocmai din cauza aceasta, deseori există descurajare printre cei ce se declară urmaşi ai lui Hristos.

Mulţi iau parte la serviciile religioase şi sunt reînvioraţi şi mângâiaţi de Cuvântul lui Dumnezeu; dar, prin neglijarea meditaţiei, vegherii şi rugăciunii, pierd binecuvântarea şi se simt mai nenorociţi decât înainte de a o fi primit. Deseori, ei consideră că Dumnezeu Se poartă aspru cu ei. Nu văd că greşeala este a lor. Despărţindu-se de Isus, ei îndepărtează lumina prezenţei Sale.

Ar fi bine pentru noi ca în fiecare zi să petrecem o oră de meditaţie asupra vieţii lui Hristos. Să cercetăm viaţa Sa punct cu punct şi să ne lăsăm imaginaţia să prindă fiecare scenă şi în special pe cele din partea finală. Când ne ocupăm în felul acesta de jertfa Lui cea mare, pe care a adus-o pentru noi, încrederea noastră în El va fi statornică, iubirea noastră faţă de El va fi stimulată şi noi vom fi tot mai mult pătrunşi de Spiritul Său. Dacă vrem ca, în cele din urmă, să fim mântuiţi, trebuie să învăţăm lecţia răbdării şi umilinţei la piciorul crucii.

Când ne adunăm, putem fi o binecuvântare unii pentru alţii. Dacă suntem ai lui Hristos, gândurile noastre cele mai plăcute se vor ocupa numai de El; şi, când vorbim unii cu alţii despre iubirea Lui, inima noastră va fi îmblânzită de puterile dumnezeieşti. Privind la frumuseţea caracterului Său, vom fi „schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3, 18.)

Capitolul 9 — Zile de luptâ

Din primii ani ai vieţii, copilul iudeu era înconjurat de cerinţele rabinilor. Pentru fiecare faptă, până la cele mai neînsemnate amănunte ale vieţii, se prescriau reguli rigide. Sub conducerea învăţătorilor din sinagogă, tineretul era instruit în cunoaşterea regulilor nenumărate, pe care israeliţii credincioşi trebuiau să le păzească. Isus însă nu era interesat de lucrurile acestea. Chiar din copilărie, El a fost independent de legile rabinilor. El studia neîncetat Scripturile Vechiului Testament şi cuvintele „Aşa zice Domnul" erau totdeauna pe buzele Sale.

Când starea oamenilor a început să se descopere minţii Sale, Isus a înţeles că pretenţiile societăţii şi pretenţiile lui Dumnezeu sunt într-o continuă contrazicere. Oamenii se depărtau de Cuvântul lui Dumnezeu şi înălţau teoriile inventate de ei. Ei ţineau la tradiţii, în care nu era nici o putere. Serviciul lor divin era numai un şir de forme; adevărurile sfinte, pe care urmau să le înveţe aici, erau ascunse de privirea credincioşilor. El a văzut că în slujbele lor lipsite de credinţă nu putea găsi pace. Ei nu cunoşteau libertatea spirituală pe care ar fi avut-o dacă L-ar fi servit pe Dumnezeu în adevăr. Isus venise să-i înveţe pe oameni ce înseamnă a te închina lui Dumnezeu şi nu putea să aprobe ca învăţăturile lui Dumnezeu să fie amestecate cu pretenţiile oamenilor. El nu ataca preceptele saupracticile oamenilor învăţaţi; dar, când era mustrat pentru purtarea Lui simplă, arăta Cuvântul lui Dumnezeu pentru justificarea purtării Sale.

Isus căuta să fie plăcut celor cu care venea în legătură, purtându-Se cât mai blând şi mai supus. Pentru că era îngăduitor şi blând, cărturarii şi bătrânii au crezut la început că-L vor putea influenţa uşor prin învăţăturile lor. Ei stăruiau ca El să primească maximele şi tradiţiile moştenite de la rabinii de pe vremuri, dar Isus cerea să I se arate că ele se întemeiază pe cuvintele Sfintei Scripturi. Era gata să primească orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, dar nu putea să asculte de invenţiile oamenilor. Părea că Isus cunoaşte Scriptura de la început până la sfârşit şi le-o prezenta în adevărata ei însemnătate. Rabinii se ruşinau să înveţe de la un copil. Pretenţia lor era că ei au dreptul să explice Scripturile şi că El n-are altă datorie decât să primească interpretarea lor. Se mâniau pentru că Isus Se împotrivea cuvântului lor.

Ei ştiau că în Scriptură nu se putea găsi nici o autoritate în favoarea tradiţiilor lor. Îşi dădeau seama că Isus îi întrecea cu mult în înţelegere spirituală. Cu toate acestea, erau mânioşi că nu ascultă de preceptele lor. Neizbutind să-L convingă, ei se duceau la Iosif şi la Maria şi se plângeau de nesupunerea Lui. În felul acesta, El suferea mustrări şi critici.

Încă de timpuriu, Isus începuse să lucreze din proprie iniţiativă la formarea caracterului Său şi nici chiar respectul şi iubirea faţă de părinţii Săi nu-L puteau face să renunţe la ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. „Stă scris" era motivul, ori de câte ori făcea un lucru

deosebit de cele obişnuite în familie. Influenţa rabinilor însă I-a adus multă amărăciune în viaţă. Din tinereţe a trebuit să înveţe lecţia grea că trebuie să tacă şi să sufere cu răbdare.

Fraţii Lui, cum erau numiţi copiii lui Iosif, erau de partea rabinilor. Ei insistau că tradiţiile trebuie să fie ţinute ca şi când ele erau nişte cerinţe ale lui Dumnezeu. Ei priveau chiar preceptele oamenilor ca fiind mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu şi se supărau văzând cum gândirea clară a lui Isus arăta deosebirea dintre cele rătăcite şi cele adevărate. Ei condamnau ascultarea Lui strictă de Legea lui Dumnezeu ca fiind încăpăţânare. Erau însă surprinşi de cunoştinţa şi înţelepciunea date pe faţă în răspunsurile pe care le dădea rabinilor. ştiau că nu fusese învăţat de oameni înţelepţi, dar nu puteau să nu vadă că El era un învăţător pentru ei. Recunoşteau că educaţia Lui era mai înaltă decât a lor. Dar nu înţelegeau faptul că El a avut acces la pomul vieţii, un izvor de înţelepciune pe care ei nu-l cunoşteau.

Hristos nu era exclusivist, şi în privinţa aceasta iarăşi îi supărase pe farisei, pentru că Se depărtase de regulile lor aspre. El a găsit domeniul religiei închis cu ziduri de despărţire, ca pe ceva prea sfânt spre a fi pus în viaţa de toate zilele. El a dărâmat aceste ziduri de despărţire. În legăturile Lui cu oamenii, nu întreba: Care este crezul tău? Din ce biserică faci parte? El Îşi folosea puterea de a-i ajuta pe toţi aceia care aveau nevoie de ajutor. În loc să Se închidă într-o chilie de monah, ca astfel să arate ce caracter sfânt are El, a lucrat plin de râvnă pentru binele omenirii. El a statornicit principiul că religia Bibliei nu constă în mortificarea corpului. A învăţat pe alţii că religia curată şi neîntinată nu este făcută numai pentru zile anumite sau pentru ocazii speciale. În orice timp şi în orice loc, El Se interesa cu iubire de oameni şi răspândea în jurul Său lumina unei evlavii fericite. Toate lucrurile acestea erau o mustrare pentru farisei. Ele dovedeau că religia nu constă din iubirea de sine şi că viaţa lor, închinată numai intereselor personale, era departe de adevărata temere de Dumnezeu. Faptul acesta a dat naştere la vrăjmăşie împotriva lui Isus, aşa că ei căutau să-L oblige să ţină rânduielile lor.

Isus căuta să-i ajute pe toţi cei în suferinţă, pe care îi întâlnea. Nu avea mulţi bani de dat. Dar, de multe ori, Se lăsa nemâncat ca să-i ajute pe aceia care erau în mai mare lipsă ca El. Fraţii Lui simţeau că influenţa Lui era cu totul deosebită de a lor. El avea tact, aşa cum nici unul dintre ei nu avea şi cum nici nu doreau să aibă. Când ei vorbeau aspru cu bieţii oameni nenorociţi, Isus îi căuta şi le spunea cuvinte de încurajare. Celor care erau în nevoie, le dădea un pahar cu apă rece sau le dădea în mod discret chiar hrana Lui. Alinându-le suferinţele, adevărurile pe care le învăţa erau unite cu fapte bune şi, în felul acesta, erau fixate în minte.

Lucrurile acestea erau neplăcute pentru fraţii Lui. Fiind mai în vârstă ca Isus, pretindeau că El trebuie să asculte de ei. Îl acuzau că Se crede superior faţă de ei şi-L mustrau că Se

ridică mai presus de învăţătorii, preoţii şi mai marii poporului lor. Adesea, Îl ameninţau şi căutau să-L intimideze; dar El trecea mai departe, făcând din Scriptură călăuza Sa.

Isus îi iubea pe fraţii Săi şi totdeauna Se purta faţă de ei cu o iubire nesfârşită; dar ei erau geloşi pe El şi îşi manifestau în mod categoric necredinţa şi dispreţul. Ei nu puteau să înţeleagă purtarea Lui. În Isus găseau foarte mari contradicţii. Era Fiul lui Dumnezeu şi totuşi un copil neajutorat. Era Creatorul lumilor, Stăpân al pământului, şi totuşi sărăcia marca experienţa vieţii Sale la fiecare pas. Avea o demnitate şi o personalitate cu totul deosebite de aroganţa şi de închipuirea omenească; nu Se lupta pentru mărire lumească şi era mulţumit cu situaţia cea mai umilă. Lucrul acesta îi umplea de mânie pe fraţii Lui. Ei nu puteau înţelege de ce era liniştit atunci când Se afla în greutăţi şi lipsuri. Ei nu ştiau că pentru binele nostru Se făcuse sărac, „pentru ca prin sărăcia Lui noi să putem fi îmbogăţiţi.” (2 Corinteni 8, 9.) Nu puteau înţelege taina misiunii Lui, aşa cum prietenii lui Iov nu înţeleseseră umilinţa şi suferinţa acestuia.

Hristos era neînţeles de fraţii Lui pentru că nu le semăna. Idealul Lui nu era idealul lor. Pentru că se luaseră după oameni, ei se depărtaseră de Dumnezeu şi în viaţa lor nu se manifesta puterea Lui. Formele religiei pe care le ţineau ei nu puteau să transforme caracterul. Ei dădeau „zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen”, dar lăsau nefăcute „cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila şi credincioşia.” (Matei 23, 23.) Exemplul lui Hristos era pentru ei o provocare continuă. El nu ura decât un singur lucru pe lume, şi acesta era păcatul. El nu putea să fie de faţă când se săvârşea ceva rău fără să aibă un sentiment de durere, pe care nu-l putea ascunde. Era izbitor contrastul dintre formalişti, a căror sfinţenie aparentă ascundea iubirea pentru păcat, şi un caracter în care râvna pentru slava lui Dumnezeu era totdeauna mai presus de toate. Pentru că viaţa lui Isus condamna răul, avea adversari atât în familie, cât şi în afară. Cinstea şi altruismul Lui erau luate în batjocură. Răbdarea şi bunătatea Lui erau numite laşitate.

Din amărăciunile pe care le suportă oamenii, n-a rămas nici una pe care să n-o fi gustat Hristos. Erau şi din aceia care încercau să arunce dispreţ asupra Lui din cauza naşterii Sale şi chiar din copilărie a trebuit să sufere privirile lor batjocoritoare şi şoptirile lor de rău. Dacă ar fi răspuns cu o privire sau cu un cuvânt lipsit de răbdare, dacă ar fi făcut o singură dată un lucru rău, cum Îl îndemnau fraţii Lui, n-ar mai fi fost un exemplu desăvârşit. N-ar mai fi putut să îndeplinească planul de mântuire. Dacă ar fi admis că există o scuză pentru păcat, Satana ar fi triumfat şi lumea ar fi fost pierdută. Pentru motivul acesta căuta şi ispititorul să-I facă viaţa cât mai grea, ca să fie atras spre păcat.

Dar, la fiecare ispită, El avea un singur răspuns: „Stă scris”. Rareori mustra vreo faptă rea a fraţilor Săi, dar avea totdeauna să le spună un cuvânt de la Dumnezeu. Adesea Îl acuzau de laşitate, dacă nu voia să li Se alăture în vreo faptă oprită; dar El răspundea: Stă scris: „Frica de Domnul, aceasta este înţelepciunea; depărtarea de rău este pricepere.” (Iov 28, 28.)

Unii căutau să fie aproape de El, pentru că acolo simţeau pace; dar mulţi se fereau de El, pentru că erau mustraţi de viaţa Lui nepătată. Tinerii stăruiau pe lângă El să facă la fel ca ei. El era inteligent şi avea o purtare atrăgătoare; se bucurau de prezenţa Lui şi de răspunsurile Lui vioaie; dar erau iritaţi de scrupulele Lui şi-L declarau îngust şi rigid. Isus răspundea: Stă scris: „Cum îşi va ţine tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău". „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta." (Psalmii 119, 9.11.)

Adesea era întrebat: De ce ţii să fii aşa deosebit de noi toţi? Stă scris, spunea El: „Ferice de cei fără prihană în calea lor, care umblă întotdeauna după Legea Domnului! Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, care-L caută din toată inima lor, care nu săvârşesc nici o nelegiuire şi umblă în căile Lui!" (Psalmii 119, 1-3.)

Când Îl întrebau de ce nu Se unea cu tinerii din Nazaret la distracţiile lor, El spunea: Stă scris: „Când urmez învăţăturile Tale, mă bucur de parc-aş avea toate comorile. Mă gândesc adânc la poruncile Tale, şi cărările Tale le am sub ochi. Mă desfătez în orânduirile Tale şi nu uit Cuvântul Tău." (Psalmii 119, 14-16.)

Isus nu Se lupta pentru drepturile Sale. Adesea I se făcea munca mai grea decât era nevoie, tocmai pentru că El era bun şi nu Se plângea. Cu toate acestea, n-a greşit şi nici nu S-a descurajat. El a trăit mai presus de toate aceste greutăţi, de parcă era în lumina feţei lui Dumnezeu. El nu Se răzbuna când oamenii se purtau aspru cu El, ci, plin de răbdare, suferea insulta.

De multe ori era întrebat: De ce Te laşi să fii dispreţuit chiar de către fraţii Tăi? El spunea: Stă scris: „Fiule, nu uita învăţăturile mele şi păstrează în inima ta sfaturile mele! Căci ele îţi vor lungi zilele şi anii vieţii tale şi-ţi vor aduce multă pace. Să nu te părăsească bunătatea şi credincioşia; leagă-ţi-le la gât, scrie-le pe tăbliţa inimii tale. şi astfel vei căpăta trecere şi minte sănătoasă înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor." (Proverbe 3, 1-4.)

De când părinţii lui Isus L-au găsit în templu, purtarea Lui a fost pentru ei o taină. El nu Se lua cu nimeni la ceartă şi, cu toate acestea, exemplul Lui era o lecţie permanentă. Avea înfăţişarea unei persoane consacrate pentru ceva deosebit. Clipele Lui de fericire erau atunci când Se găsea singur împreună cu Dumnezeu şi cu natura. De câte ori avea ocazie, Se retrăgea din locul muncii Sale, pentru a merge în câmpii, să mediteze în văile înverzite, pentru a fi în strânsă legătură cu Dumnezeu pe colinele munţilor sau printre copacii pădurii. De multe ori, zorile dimineţii Îl găseau în vreun loc retras, meditând, cercetând Scripturile sau rugându-Se. Din aceste răstimpuri de linişte pornea apoi spre casă, unde Îşi relua lucrările şi dădea pildă de muncă plină de răbdare.

În viaţa Sa, Isus a manifestat respect şi iubire faţă de mama Lui. Maria credea în inima ei că Pruncul sfânt, născut din ea, era Mesia cel făgăduit de multă vreme; dar nu îndrăznea să-şi exprime credinţa aceasta. În tot cursul vieţii, ea a împărtăşit suferinţele Lui. Cu mare

durere vedea ispitele la care era supus în timpul copilăriei şi tinereţii. Când Îi lua apărarea în ceea ce ştia că este bine în purtarea Lui, avea şi ea de suferit situaţii dificile. Ea înţelegea că ceea ce se petrece în familie şi grija duioasă a mamei pentru copiii ei au o foarte mare însemnătate pentru formarea caracterului. Fiii şi fiicele lui Iosif ştiau lucrul acesta şi, folosindu-se de îngrijorarea ei, încercau să corecteze practicile Lui după modelul lor.

Maria vorbea de multe ori cu Isus şi stăruia pe lângă El să facă cele impuse de rabini. Dar El nu putea fi convins să-şi schimbe obiceiurile de contemplare a lucrărilor lui Dumnezeu şi să nu mai caute să aline durerile oamenilor sau chiar ale animalelor necuvântătoare. Când preoţii şi învăţătorii îi cereau Mariei să-L stăpânească pe Isus, ea avea mult de suferit; dar inima ei era din nou liniştită când El îi arăta cele scrise în Scriptură, care sprijineau purtarea Lui.

Câteodată oscila între Isus şi fraţii Lui, care nu credeau că El era trimisul lui Dumnezeu; dar erau foarte multe dovezi că El avea un caracter divin. Îl vedea cum Se jertfeşte pentru binele altora. Prezenţa Lui aducea o atmosferă mai curată în familie şi viaţa Lui era ca un aluat care lucra între elementele societăţii. Blând şi nepătat, umbla printre oamenii nepăsători, necioplţi şi necuviincioşi, printre vameşi nedrepţi, printre risipitori nesocotiţi, samariteni păcătoşi, soldaţi păgâni şi ţărani brutali, prin gloata aceea aşa de amestecată. El spunea ici şi colo cuvinte de mângâiere, când îi vedea pe oameni obosiţi şi cu toate acestea siliţi să-şi poarte poverile. El împărtăşea greutăţile lor şi le repeta lecţiile pe care le învăţase din natură despre iubirea, mila şi bunătatea lui Dumnezeu.

El îi învăţa pe toţi să se socotească înzestraţi cu talente preţioase, care, dacă erau bine folosite, aveau să le asigure comori veşnice. El a curăţat viaţa de deşertăciuni şi, prin exemplul Său, i-a învăţat pe oameni că fiecare clipă aduce după sine urmări veşnice, că fiecare clipă trebuie preţuită ca o comoară şi folosită pentru scopuri sfinte. El n-a trecut pe lângă nici o fiinţă umană ca şi cum ar fi fost fără valoare, ci a căutat să dea fiecăreia leacul mântuitor. Oriunde Se găsea, El ştia să dea o învăţătură potrivită cu locul şi împrejurările. Căuta să inspire nădejde celui mai decăzut şi celui lipsit de perspective, asigurându-i că pot ajunge şi ei copii neprihăniţi şi nevinovaţi ai lui Dumnezeu. Adesea, îi întâlnea pe aceia care se aruncaseră în stăpânirea lui Satana şi care nu aveau putere să se desfacă din mrejele lui. Unora ca acestora, descurajaţi, bolnavi, ispitiţi şi decăzuţi, Isus le spunea cuvinte de cea mai duioasă milă, cuvinte de care ei aveau nevoie şi pe care le puteau înţelege. Pe alţii îi găsea în luptă pe viaţă şi pe moarte cu vrăjmaşul sufletelor. Pe aceştia îi încuraja să stăruie, asigurându-i că vor birui, pentru că îngerii lui Dumnezeu erau de partea lor şi aveau să le dea biruinţa. Aceia pe care îi ajuta în felul acesta erau convinşi că în faţa lor era Cineva în care se puteau încrede cu toată inima. El nu avea să trădeze tainele pe care le ascultase urechea Sa sensibilă.

Isus vindeca şi corpul, şi sufletul. El Se interesa de orice suferinţă pe care o întâlnea şi aducea vindecare tuturor suferinzilor, deoarece cuvintele Lui blânde erau ca un balsam vindecător. Nimeni nu putea zice că El a făcut o minune; dar puterea vindecătoare a iubirii pornea de la El la cei bolnavi şi apăsaţi. Aşa discret a lucrat pentru oameni din cea mai fragedă copilărie. De aceea, s-a întâmplat că, atunci când şi-a început lucrarea publică, foarte mulţi L-au ascultat cu bucurie.

Cu toate acestea, în copilărie, tinereţe şi maturitate, Isus a fost singur. În sfinţenia şi credincioşia Sa, El a călcat singur teascul şi nici un om n-a fost cu El. A dus povara teribilă a răspunderii pentru salvarea oamenilor. ştia că, dacă nu se face o hotărâtă schimbare în principiile şi ţelurile neamului omenesc, toţi vor fi pierduţi. Această povară apăsa asupra sufletului Său şi nimeni nu-şi putea închipui cât era de grea. Cu o stăruinţă neabătută şi-a îndeplinit planul vieţii Lui, acela de a fi Lumina oamenilor.

Capitolul 10 — Glasul în pustie

Înainte-mergătorul lui Hristos s-a ridicat dintre credincioşii lui Israel, care de multă vreme aşteptau venirea lui Mesia. Bătrânul preot Zaharia şi soţia lui, Elisabeta, „erau amândoi neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu”; şi, prin viaţa lor liniştită şi sfântă, lumina credinţei strălucea ca o stea în mijlocul întunericului acelor vremuri rele. Acestei perechi evlavioase i se făgăduise un fiu, care trebuia să meargă „înaintea Domnului, pentru a pregăti căile Lui”.

Zaharia locuia în „ţinutul muntos al Iudeii”, dar se dusese la Ierusalim pentru a servi o săptămână în templu, o slujire care se cerea de două ori pe an de la preoţii fiecărei cete. „Dar pe când slujea Zaharia înaintea lui Dumnezeu la rândul cetei lui, după obiceiul preoţiei, a ieşit la sorţ să intre să tămâieze în Templul Domnului.”

El stătea în faţa altarului de aur din locul sfânt al sanctuarului. Norul de fum mirositor se înălţa spre cer împreună cu rugăciunile lui Israel. Deodată, şi-a dat seama de o prezenţă divină. Un înger al Domnului „a stătut în picioare la dreapta altarului pentru tămâiere”. Locul în care se aşezase îngerul dovedea că este binevoitor, dar Zaharia n-a luat seama la lucrul acesta. Mulţi ani se rugase pentru venirea Răscumpărătorului; acum cerul trimisese un sol, ca să-l înştiinţeze că rugăciunile lui erau pe punctul de a fi ascultate; dar îndurarea lui Dumnezeu i s-a părut prea mare ca să poată crede. El era plin de teamă şi se simţea vinovat.

Dar a fost salutat cu o fericită asigurare: „Nu te teme, Zahario, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevastă-ta, Elisabeta, îţi va naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie şi veselie şi mulţi se vor bucura de naşterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură ameţitoare şi se va umple de Duhul Sfânt.... El va întoarce pe mulţi din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor la copii şi pe cei neascultători la umblarea în înţelepciunea celor neprihăniţi, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El”. Zaharia i-a zis îngerului: „Din ce voi cunoaşte lucrul acesta? Fiindcă eu sunt bătrân şi nevastă-mea este înaintată în vârstă”.

Zaharia ştia bine cum i se dăduse lui Avraam un fiu la vârstă înaintată, pentru că avusese încredere în Acela care făgăduise. Dar, pentru o clipă, bătrânul preot şi-a întors gândul spre slăbiciunea omenească. El uitase că ceea ce Dumnezeu făgăduieşte este în stare să şi aducă la îndeplinire. Ce deosebire între necredinţa aceasta şi credinţa plăcută şi copilărească a Mariei, fecioara din Nazaret, care, la cuvintele de minunată înştiinţare spuse de înger, a răspuns: „Iată roaba Domnului, facă-mi-se după cuvintele tale.” (Luca 1, 38.)

Naşterea unui fiu lui Zaharia, întocmai ca naşterea fiului lui Avraam şi a fiului Mariei, ne învaţă un mare adevăr spiritual, adevăr pe care îl învăţăm cu greu şi-l uităm uşor. În noi înşine n-avem nici o putere de a face vreun lucru bun, dar ceea ce nu putem face noi va fi

lucrat prin puterea lui Dumnezeu în oricare suflet supus şi credincios. Prin credinţă fusese dat copilul făgăduinţei, prin credinţă ia naştere viaţa spirituală şi ni se dă putere să facem lucrările neprihănirii.

La întrebarea lui Zaharia, îngerul a spus: „Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu; am fost trimis să-ţi vorbesc şi să-ţi aduc această veste bună". Cu cinci sute de ani mai înainte, Gabriel îi descoperise lui Daniel perioada profetică, ce ajungea până la venirea lui Hristos. Cunoaşterea faptului că această perioadă se apropia de sfârşit l-a făcut pe Zaharia să se roage pentru venirea lui Mesia. Acum, însuşi solul prin care fusese dată profeţia venise să anunţe împlinirea ei.

Cuvintele spuse de înger — „Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu" — arată că el are un loc de mare cinste în curţile cereşti. Când a venit cu înştiinţarea la Daniel, el i-a spus: „Nimeni nu mă ajută împotriva acestora, afară de voievodul vostru, Mihail" (Hristos). (Daniel 10, 21.) Vorbind despre Gabriel în Apocalipsa, Mântuitorul a spus: „Le-a făcut cunoscut, trimiţând prin îngerul Său la robul Său Ioan." (Apocalipsa 1, 1.) Iar îngerul i-a declarat lui Ioan: „Eu sunt împreună slujitor cu tine şi cu fraţii tăi proorocі" (Apocalipsa 22, 9.) Ce gând minunat — îngerul care este întâiul în slavă după Fiul lui Dumnezeu este cel ales să le descopere oamenilor păcătoşi planurile lui Dumnezeu.

Zaharia se arătase neîncrezător în cuvintele îngerului. De aceea, el urma să nu mai vorbească până la împlinirea lor. „Iată", a zis îngerul, „vei fi mut ... până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor." Datoria preotului în această slujbă era să se roage pentru iertarea păcatelor publice şi naţionale şi pentru venirea lui Mesia; dar, când a încercat să facă lucrul acesta, Zaharia n-a putut să rostească nici o vorbă.

Când a ieşit să-i binecuvânteze pe credincioşi, „le făcea semne întruna şi a rămas mut". Ei îl aşteptaseră multă vreme şi se temeau ca nu cumva să-l fi lovit mânia lui Dumnezeu. Dar, când a ieşit din Sfânta, faţa lui strălucea de slava lui Dumnezeu şi ei „au înţeles că avusese o vedenie în templu". Zaharia le-a făcut cunoscut ce văzuse şi auzise şi „după ce i s-au împlinit zilele de slujbă, Zaharia s-a dus acasă".

Curând după naşterea copilului făgăduit, limba tatălui a fost dezlegată şi „el vorbea şi binecuvânta pe Dumnezeu. Pe toţi vecinii i-a apucat frica şi în tot ţinutul acela muntos al Iudeii se vorbea despre aceste lucruri. Toţi cei care le auzeau le păstrau în inima lor şi ziceau: «Oare ce va fi pruncul acesta?»" Toate acestea aveau scopul de a atrage atenţia asupra venirii lui Mesia, a cărui cale trebuia să o pregătească Ioan.

Duhul Sfânt a venit asupra lui Zaharia, care a profetizat lucrarea fiului său, spunând aceste cuvinte frumoase: *„Şi tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Preaînalt,Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregăteşti căile LuiŞi să dai poporului Său cunoştinţa*

mântuirii,Care stă în iertarea păcatelor lui; Datorită marii îndurări a Dumnezeului nostru,În urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălţime,Ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul şi în umbra morţii.Şi să ne îndrepte picioarele pe calea păcii!"

„Iar pruncul creştea şi se întărea în duh. şi a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel." Înainte de a se naşte Ioan, îngerul spusese: „Va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea vin, nici băutură ameţitoare şi se va umple de Duhul Sfânt". Dumnezeu îl chemase pe fiul lui Zaharia la o mare lucrare, cea mai mare lucrare încredinţată vreodată oamenilor. Pentru a face lucrarea aceasta, Dumnezeu trebuia să lucreze cu el. Duhul lui Dumnezeu avea să fie cu el numai dacă asculta de cele spuse de înger.

Ioan trebuia să fie un sol al lui Iehova, pentru a duce oamenilor lumina lui Dumnezeu. El trebuia să dea o nouă îndrumare gândurilor lor. Trebuia să-i impresioneze cu sfinţenia cerinţelor lui Dumnezeu şi cu nevoia lor după dreptatea Sa desăvârşită. Un asemenea sol trebuia să fie sfânt. Trebuia să fie un templu al Duhului Sfânt. Pentru a îndeplini lucrarea, trebuia să fie sănătos la corp şi plin de tărie intelectuală şi spirituală. De aceea era nevoie să-şi stăpânească apetitul şi pasiunile. El trebuia să fie capabil să-şi stăpânească toate puterile, ca să poată sta în mijlocul oamenilor neclintit în orice împrejurare, ca şi stâncile şi munţii pustiei.

Pe timpul lui Ioan Botezătorul, lăcomia după averi şi iubirea de lux şi petrecere erau larg răspândite. Plăcerile senzuale, petrecerile şi beţiile provocau boli şi degenerare fizică, întunecând înţelegerea spirituală şi slăbind împotrivirea faţă de păcat. Ioan trebuia să fie un reformator. Prin viaţa lui cumpătată şi prin îmbrăcămintea lui simplă, el trebuia să fie o mustrare pentru excesele timpului. De aceea li s-au dat părinţilor lui Ioan instrucţiuni cu privire la o viaţă cumpătată, aduse de un înger de la tronul cerului.

Caracterul este mai impresionabil în copilărie şi tinereţe. Atunci trebuie să câştige un om puterea de a se stăpâni. În casă şi la masă, în viaţa de familie, se exercită influenţe ale cărora urmări ţin veşnic. Mai mult decât orice dar natural, obiceiurile formate în primii ani decid dacă un om va fi biruitor sau biruit în lupta vieţii. Tinereţea este timpul semănatului. Ea stabileşte ce fel de seceriş vom aduna în viaţa aceasta şi în cea viitoare.

Ca prooroc, Ioan urma „să întoarcă inima părinţilor la copii şi pe cei neascultători la umblarea în înţelepciunea celor neprihăniţi, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El". Prin lucrarea de a pregăti calea pentru întâia venire a lui Hristos, el era reprezentantul acelora care au să pregătească un popor pentru a doua venire a Domnului. Lumea s-a dedat la plăceri. Rătăcirile şi minciunile sunt fără număr. Cursele lui Satana pentru a pierde suflete s-au înmulţit. Toţi aceia care vor să-şi desăvârşească sfinţenia în temere de Dumnezeu trebuie să înveţe cumpătarea şi stăpânirea de sine. Apetitul şi patimile trebuie puse sub stăpânirea puterilor mai înalte ale minţii. Această stăpânire de sine este absolut necesară, ca să avem acea forţă intelectuală şi acea pătrundere spirituală care ne vor

face în stare să înţelegem şi să practicăm adevărurile sfinte ale Cuvântului lui Dumnezeu. Din cauza aceasta cumpătarea are locul ei anumit în pregătirea pentru a doua venire a lui Hristos.

De fapt, fiul lui Zaharia ar fi urmat să fie educat pentru preoţie. Dar învăţătura din şcolile rabinilor l-ar fi făcut nepotrivit pentru lucrarea sa. Dumnezeu nu l-a trimis la profesorii de teologie, ca de acolo să înveţe cum să interpreteze Scripturile. Dumnezeu l-a chemat în pustie, ca să înveţe din lucrurile naturii şi de la Dumnezeul naturii.

Locuinţa şi-a ales-o într-o regiune singuratică, în mijlocul dealurilor pustii, cu trecători sălbatice şi peşteri stâncoase. Dar era voia lui să uite bucuriile şi strălucirea vieţii pentru disciplina aspră a pustiei. Aici, mediul înconjurător era favorabil obiceiurilor de simplitate şi de lepădare se sine. Netulburat de zgomotele lumii, el putea să studieze aici învăţăturile naturii, ale revelaţiei şi ale Providenţei. Cuvintele spuse de înger lui Zaharia au fost deseori repetate lui Ioan de părinţii lui temători de Dumnezeu. Din copilărie, i s-a arătat fără încetare lucrarea pe care o avea de făcut şi el a primit această sfântă însărcinare. Pentru el, locurile singuratice ale pustietăţii erau o scăpare binevenită din societatea în care bănuiala, necredinţa şi stricăciunea ajunseseră să stăpânească aproape totul. Nu se încredea în puterile sale de a sta tare împotriva ispitei şi se ferea de a fi mereu în apropierea păcatului, ca nu cumva să piardă simţământul nespusei lui păcătoşenii.

Fiind de la naştere consacrat lui Dumnezeu ca nazireu, el şi-a însuşit acest vot, consacrându-se pentru viaţa întreagă. Era îmbrăcat ca profeţii de pe vremuri şi veşmântul era din păr de cămilă, strâns cu o cingătoare de piele. Se hrănea cu „lăcuste şi miere sălbatică”, pe care le găsea în pustie, şi bea apă curată din izvoarele dealurilor.

Ioan însă nu ducea o viaţă de lenevie, de tristeţe ascetică sau de înstrăinare egoistă. Din timp în timp, căuta să se amestece printre oameni şi totdeauna era un observator interesat de ceea ce se petrece în lume. Din locul lui retras, el urmărea desfăşurarea evenimentelor. Cu o putere de pricepere luminată de Duhul Sfânt, el studia caracterul oamenilor, ca să ştie cum să ajungă la inima lor cu solia cerului. Povara misiunii sale îl apăsa. În singurătate, prin meditaţie şi rugăciune, căuta să-şi oţelească sufletul pentru lucrarea care-l aştepta.

Deşi se afla în pustie, nu era scutit de ispite. Pe cât era posibil, închidea orice cale pe care ar fi venit Satana. Cu toate acestea, ispititorul îl ataca. Dar sensibilitatea lui spirituală era trează; el îşi dezvoltase tăria şi hotărârea de caracter şi, cu ajutorul Duhului Sfânt, putea să recunoască apropierea lui Satana şi să se împotrivească puterii lui.

Ioan a găsit în pustie atât şcoala, cât şi sanctuarul. Ca şi Moise în munţii Madianului, el era înconjurat de prezenţa lui Dumnezeu şi de dovezile puterii Sale. El n-a avut parte, ca marele conducător al lui Israel, să locuiască în mijlocul solemnei maiestăţi a singurătăţii munţilor, dar în faţa lui se aflau înălţimile Moabului, dincolo de Iordan, vorbindu-i de Acela

care a întărit munţii şi i-a încins cu putere. Înfăţişarea tristă şi înfricoşătoare a naturii, unde se afla locuinţa lui din pustie, îi zugrăvea şi mai bine starea lui Israel. Via roditoare a Domnului ajunsese o ruină întristătoare. Dar, deasupra pustiului, se întindea cerul frumos şi strălucitor. Norii, care se adunau negri şi aducători de furtună, erau încoronaţi de curcubeul făgăduinţei. La fel strălucea deasupra decăderii lui Israel slava făgăduită a domniei lui Mesia. Norii de mânie erau ţinuţi de curcubeul legământului Său de har.

Singur, în noaptea tăcută, citea făgăduinţa dată de Dumnezeu lui Avraam cu privire la urmaşi numeroşi ca stelele. Lumina zorilor, colorând munţii Moabului, povestea despre Acela care trebuia să fie „ca lumina dimineţii când răsare soarele în dimineaţa fără nori.” (2 Samuel:23, 4.) Iar în strălucirea din miezul zilei, vedea splendoarea înfăţişării Lui, „când se va descoperi slava Domnului şi orice făptură o va vedea.” (Isaia 40, 5.)

Cu inima plină de temere, dar şi de bucurie, el cerceta sulurile profetice, descoperirile cu privire la venirea lui Mesia — sămânţa făgăduită care îi va zdrobi capul şarpelui; şilo, „pacificatorul”, care trebuia să vină înainte de a se pune capăt domniei pe tronul lui David. Timpul venise. În palatul de pe muntele Sion, trona un guvernator roman. Pe temeiul Cuvântului neînşelător al Domnului, Hristos Se născuse.

Tablourile inspirate din cartea lui Isaia, arătând slava lui Mesia, erau studiul lui ziua şi noaptea: Odrasla din rădăcina lui Işai, un Împărat care va domni în dreptate, hotărât „cu nepărtinire asupra nenorociţilor ţării”, „un loc de scăpare împotriva furtunii ... umbra unei stânci mari într-un pământ ars de soare”, Israel nu va mai fi numit „Părăsită”, nici ţara „Pustiu”, ci Domnul îl va numi „Plăcerea Mea”, iar pământul lui, „Beula.” (Isaia 11, 4; 23, 2; 62, 4.) Inima singuraticului exilat era plină de această viziune glorioasă.

El Îl privea pe Împărat în frumuseţea Lui şi eul era uitat. El admira maiestatea sfinţeniei şi se simţea fără putere şi nevrednic. Era gata să alerge ca trimis al cerului, fără să se teamă de vreun om, pentru că privise la Dumnezeu. Putea să stea drept şi fără teamă în faţa monarhilor pământului, pentru că se închinase înaintea Împăratului împăraţilor.

Ioan n-a înţeles deplin natura Împărăţiei lui Mesia. El aştepta ca Israel să fie scăpat de vrăjmaşii lui naţionali; dar ţinta cea mare a nădejdii lui era venirea Împăratului în dreptate (neprihănire) şi aşezarea lui Israel ca un neam sfânt. Aşa credea el că avea să se împlinească proorocia dată la naşterea lui: *„Îşi aduce aminte de legământul Lui cel sfânt.... Că, după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmaşilor noştri, Ne va îngădui să-I slujim fără frică, În sfinţenie şi neprihănire, în toate zilele vieţii noastre.”*

El vedea pe poporul său înşelat, mulţumit de sine şi dormind în păcate. El tânjea să-l trezească la o viaţă mai sfântă. Solia pe care o dăduse Dumnezeu trebuia să-i trezească pe iudei din letargia lor, să-i facă să tremure din cauza marii lor păcătoşenii. Înainte ca sămânţa

Evangheliei să poată fi semănată, ţarina inimii trebuia desţelenită. Înainte să caute vindecare la Isus, trebuia să-şi dea seama de primejdia adusă de rănile păcatului.

Dumnezeu nu trimite soli pentru a-l linguşi pe păcătos. El nu trimite solii de pace, ca să-i legene pe oamenii nesfinţiţi într-o siguranţă falsă. El pune poveri grele pe conştiinţa făcătorului de rele şi îi străpunge sufletul cu săgeţile convingerii. Îngerii slujitori îi prezintă judecăţile îngrozitoare ale lui Dumnezeu, ca să adâncească simţul nevoii sale şi să-l facă să strige: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?" Atunci mâna care a umilit până la ţărână îl ridică pe cel pocăit. Glasul care a mustrat păcatul şi a făcut de ruşine îngâmfarea şi ambiţia întreabă cu cea mai duioasă iubire: „Ce doreşti să fac pentru tine?"

Când a început lucrarea lui Ioan, naţiunea era într-o stare de frământare şi nemulţumire care duceau la revoltă. La îndepărtarea lui Arhelau, Iudea fusese pusă sub directa cârmuire a Romei. Tirania şi jafurile puse la cale de guvernatorii romani şi eforturile lor neîncetate de a introduce simbolurile şi obiceiurile păgâneşti aprinseseră revolta, care fusese înecată în sângele miilor de viteji ai lui Israel. Toate acestea făceau să crească ura naţională împotriva Romei şi, o dată cu aceasta, dorinţa de a fi eliberaţi de sub stăpânirea ei.

În mijlocul certurilor şi luptei, s-a auzit un glas venind din pustie, un glas neaşteptat şi aspru, dar plin de nădejde: „Pocăiţi-vă; căci Împărăţia cerurilor s-a apropiat". Cu o putere nouă şi neînţeleasă, el i-a mişcat pe oameni. Proorocii profetizaseră despre venirea lui Hristos ca despre un eveniment din viitorul îndepărtat; dar acum le venea vestea că ea s-a apropiat. Înfăţişarea neobişnuită a lui Ioan îi făcea pe oameni să se gândească la văzătorii din vechime. În purtarea şi îmbrăcămintea lui, semăna cu proorocul Ilie. Cu spiritul şi puterea lui Ilie, el denunţa corupţia naţională şi mustra aspru păcatele vremii. Cuvintele lui erau simple, pătrunzătoare şi convingătoare. Mulţi credeau că este un profet înviat din morţi. Naţiunea întreagă era pusă în mişcare. Mulţimile alergau la Ioan, în pustie.

Ioan vestea venirea lui Mesia şi îi chema pe oameni la pocăinţă. Ca simbol pentru curăţirea de păcate, el îi boteza în apele Iordanului. În felul acesta intuitiv, el declara că aceia care se numeau aleşii lui Dumnezeu erau mânjiţi de păcat şi că, fără o curăţire a inimii şi a vieţii, ei nu puteau să aibă intrare în Împărăţia lui Mesia.

Prinţi şi rabini, soldaţi, vameşi şi ţărani veneau să-l asculte pe prooroc. Câtva timp, înştiinţările solemne de la Dumnezeu i-au alarmat. Mulţi ajungeau la pocăinţă şi primeau botezul. Oamenii de orice rang se supuneau cererilor Botezătorului, ca să poată fi părtaşi la Împărăţia vestită de el.

Mulţi cărturari şi farisei veneau, mărturisindu-şi păcatele şi cerând să fie botezaţi. Ei voiau să arate că sunt mai buni decât ceilalţi oameni, determinându-i şi pe alţii să aibă o părere foarte înaltă despre evlavia lor. Acum, tainele vinovate ale vieţii lor erau dezvăluite. Ioan era iluminat de Duhul Sfânt că mulţi dintre aceşti oameni nu aveau o convingere reală

de păcat. Ei erau oportunişti. Arătându-se prieteni ai profetului, sperau să fie bine văzuţi de Prinţul care trebuia să vină. Botezându-se prin mâna acestui tânăr, dar cunoscut învăţător, ei socoteau că vor putea să-şi întărească influenţa asupra poporului.

Ioan i-a întâmpinat cu întrebarea plină de mustrare: „Pui de năpârci, cine v-a învăţat să fugiţi de mânia viitoare? Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră. şi să nu credeţi că puteţi zice în voi înşivă: «Avem ca tată pe Avraam!» Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice pe fiii lui Avraam".

Iudeii interpretaseră greşit făgăduinţa despre bunăvoinţa veşnică a lui Dumnezeu faţă de Israel: „Aşa vorbeşte Domnul, care a făcut soarele să lumineze ziua, care a rânduit luna şi stelele să lumineze noaptea, care întărâtă marea şi face valurile ei să urle, El, al cărui Nume este Domnul oştirilor: «Dacă vor înceta aceste legi dinaintea Mea, zice Domnul, şi neamul lui Israel va înceta pe vecie să mai fie un neam înaintea Mea!» Aşa vorbeşte Domnul: «Dacă cerurile sus pot fi măsurate şi dacă temeliile pământului jos pot fi cercetate, atunci voi lepăda şi Eu pe tot neamul lui Israel, pentru tot ce a făcut, zice Domnul.»" (Ieremia 31, 35-37.) Iudeii considerau că descendenţa lor naturală din Avraam le dădea dreptul la această făgăduinţă. Dar ei treceau cu vederea condiţiile pe care le pusese Dumnezeu. Înainte de a da făgăduinţa, El a zis: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.... Căci le voi ierta nelegiuirea şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor." (Ieremia 31, 33.34.)

Binecuvântarea lui Dumnezeu le este asigurată oamenilor care au Legea Lui scrisă în inimă. Ei sunt una cu El. Dar iudeii se depărtaseră de Dumnezeu. Din cauza păcatelor, ei sufereau sub judecăţile Lui. De aceea se şi găseau robi la o naţiune păgână. Din cauza păcatelor, mintea le era întunecată şi, pentru că, pe vremuri, Dumnezeu avusese milă de ei, îşi scuzau păcatele. Se amăgeau că sunt mai buni ca alţi oameni şi că au drept la binecuvântările Lui.

Lucrurile acestea „au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor." (1 Corinteni 10, 11.) De câte ori interpretăm greşit binecuvântările lui Dumnezeu şi ne mângâiem cu gândul că suntem bine văzuţi pentru vreun lucru bun, care este în noi! Dumnezeu nu poate face pentru noi ceea ce El ar vrea. Darurile Lui sunt folosite pentru plăceri personale şi pentru a înăspri inima în necredinţă şi păcat.

Ioan le spunea învăţătorilor lui Israel că îngâmfarea, egoismul şi cruzimea lor dovedeau că sunt pui de năpârci, un blestem ucigător pentru oameni, şi nu copiii lui Avraam cel drept şi ascultător. ţinând seama de lumina pe care o primiseră de la Dumnezeu, erau mai răi decât păgânii, faţă de care se simţeau superiori. Uitaseră stânca de unde fuseseră tăiaţi şi groapa de unde fuseseră scoşi. Dumnezeu nu depindea de ei ca să-şi aducă la îndeplinireplanul. După cum El l-a chemat pe Avraam să iasă dintr-un popor păgân, tot aşa îi poate chema şi

pe alţii în slujba Sa. Inima acelora putea atunci să pară fără viaţă ca şi pietrele pustiului, dar Duhul Lui putea să-i trezească să facă voia Lui şi să primească împlinirea făgăduinţei.

„Iată", zicea proorocul, „securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor. Deci orice pom, care nu face roadă bună, va fi tăiat şi aruncat în foc." Valoarea unui pom este hotărâtă nu de nume, ci de roadele lui. Dacă roadele sunt fără valoare, numele nu poate scăpa un pom de la pieire. Ioan le-a spus iudeilor că situaţia lor faţă de Dumnezeu urma să fie hotărâtă de caracterul şi viaţa lor. Mărturisirile de credinţă erau lipsite de valoare. Dacă viaţa şi caracterul lor nu erau în armonie cu Legea lui Dumnezeu, ei nu erau poporul Lui.

Sub cuvintele lui cercetătoare de inimă, ascultătorii se convingeau. Ei au venit la el cu o întrebare: „Ce să facem?" El le-a răspuns: „Cine are două haine să împartă cu cine n-are nici una şi cine are de mâncare să facă la fel". Pe vameşi îi învăţa să se ferească de nedreptate, iar pe soldaţi, de brutalitate. El spunea că toţi cei care deveneau supuşi ai Împărăţiei lui Hristos trebuiau să dea dovadă de credinţă şi pocăinţă. Trebuia ca bunătatea, cinstea şi credincioşia să se vadă în viaţa lor. Trebuiau să-i ajute pe cei lipsiţi şi să-şi aducă darurile înaintea lui Dumnezeu. Trebuiau să-i apere pe cei fără apărare şi să dea pildă de virtute şi împreună-simţire. În felul acesta, urmaşii lui Hristos vor da dovadă de puterea transformatoare a Duhului Sfânt. În viaţa lor de toate zilele, se vor vedea dreptatea, mila şi iubirea lui Dumnezeu. Dacă nu, ei aveau să fie ca pleava care se aruncă în foc.

„Cât despre mine", le-a spus Ioan, „eu vă botez cu apă, spre pocăinţă, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine şi eu nu sunt vrednic să-I duc încălţămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc." (Matei 3, 11.) Profetul Isaia spusese că Domnul va curăţi pe poporul Său de nelegiuirile lui „cu duhul judecăţii şi cu duhul nimicirii". Cuvântul lui Dumnezeu către Israel era: „Îmi voi întinde mâna împotriva ta, îţi voi topi zgura.... Toate părticelele de plumb le voi depărta din tine." (Isaia 4, 4; 1, 25.) Pentru păcat, oriunde s-ar găsi, „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor." (Evrei 12, 29.) În toţi aceia care se supun puterii Sale, Duhul Sfânt va mistui păcatul. Dar, dacă oamenii se agaţă de păcat, ei se identifică astfel cu el. Atunci slava lui Dumnezeu, care nimiceşte păcatul, trebuie să-i nimicească şi pe ei. Iacov, după o noapte de luptă cu Îngerul, a strigat: „Am văzut pe Dumnezeu faţă în faţă şi totuşi am scăpat cu viaţă." (Geneza 32, 30.)

Iacov fusese vinovat de un mare păcat în purtarea sa faţă de Esau, dar se pocăise. Greşeala lui era iertată, iar păcatul lui, curăţit; de aceea putea să stea în faţa lui Dumnezeu. Dar, ori de câte ori oamenii au venit înaintea lui Dumnezeu, cultivând de bunăvoie păcatul, au fost nimiciţi. La a doua venire a lui Hristos, cei nelegiuiţi vor fi nimiciţi de „suflarea gurii Sale" şi prăpădiţi de „arătarea venirii Sale." (2 Tesaloniceni 2, 8.) Strălucirea slavei lui Dumnezeu, care dă viaţă celui neprihănit, îi va nimici pe cei nelegiuiţi.

Pe timpul lui Ioan Botezătorul, Hristos era aproape să Se arate, pentru a face cunoscut caracterul lui Dumnezeu. Însăşi prezenţa Lui urma să-i facă pe oameni să-şi dea seama de

păcatele lor. Numai dacă voiau să fie curăţaţi de păcat puteau să vină în comuniune cu El. Numai cei cu inima curată puteau rămâne în faţa Lui. Aşa a dus Ioan Botezătorul lui Israel solia lui Dumnezeu. Mulţi au luat aminte la învăţătura lui. Mulţi au sacrificat totul, numai ca să asculte. Mulţimile mergeau după acest nou învăţător din loc în loc şi nu erau puţini aceia care nutreau nădejdea că el ar fi Mesia. Dar, când Ioan i-a văzut pe oameni îndreptându-se către el, a căutat orice ocazie să le îndrepte credinţa către Acela care trebuia să vină.

Capitolul 11 — Botezul

Vestea despre proorocul din pustie şi despre solia sa minunată s-a răspândit în toată Galilea. Cuvintele acestea au ajuns la locuitorii din satele cele mai îndepărtate de prin munţi şi la pescarii de lângă mare şi în inimile acelea sincere şi deschise au găsit un ecou favorabil. În Nazaret, ele au fost duse şi în atelierul de tâmplărie, care fusese al lui Iosif, şi Cineva a recunoscut chemarea. Timpul Său venise. Lăsând munca de toate zilele, şi-a luat rămas-bun de la mama Lui şi a pornit împreună cu semenii Săi, care se duceau cu grămada la Iordan.

Isus şi Ioan Botezătorul erau veri, foarte mult legaţi unul de altul prin împrejurările naşterii lor; cu toate acestea, nu se cunoşteau unul pe altul. Isus trăise în Nazaretul Galileii, iar Ioan, în pustiul Iudeii. În locuri şi împrejurări cu totul deosebite, ei trăiseră izolaţi, fără să comunice unul cu altul. Mâna lui Dumnezeu rânduise lucrurile aşa. Nu avea să fie dat nici un prilej pentru acuzaţia că s-ar fi înţeles să se susţină unul pe altul. Ioan cunoştea evenimentele petrecute la naşterea lui Isus. Auzise de suirea Lui la Ierusalim în copilărie şi de cele întâmplate în şcoala rabinilor. Aflase despre viaţa Lui nepătată şi credea că El este Mesia; dar, pentru lucrul acesta, n-avea un temei sigur. Faptul că Isus rămăsese ascuns atâta vreme şi nu dăduse nici un semn deosebit în legătură cu lucrarea Lui dădea loc îndoielii că El este într-adevăr Cel făgăduit. Cu toate acestea, Ioan Botezătorul aştepta în credinţă, sigur că Dumnezeu va descoperi totul la timpul potrivit. I se descoperise că Mesia va cere botezul din mâinile lui şi că i se va da atunci un semn cu privire la originea Sa divină. În felul acesta, urma să i se dea ocazia de a-L înfăţişa poporului.

Când Isus a venit la botez, Ioan a recunoscut în El o curăţie de caracter cum niciodată nu întâlnise la vreun om. Însăşi atmosfera prezenţei Lui era sfântă şi inspira respect. De la mulţimile care se adunaseră în jurul lui la Iordan, Ioan auzise povestiri de crime îngrozitoare şi întâlnise oameni greu apăsaţi de povara mulţimilor de păcate; dar niciodată nu se apropiase de o fiinţă omenească de la care să pornească o influenţă aşa de dumnezeiască. Toate acestea erau în armonie cu ceea ce îi fusese descoperit lui Ioan cu privire la Mesia. Cu toate acestea, s-a dat înapoi în faţa cererii lui Isus. Cum putea el, un păcătos, să-L boteze pe Cel fără păcat? şi pentru ce să se supună El, care nu avea nevoie de pocăinţă, la un ritual care însemna mărturisirea unei vinovăţii ce trebuia spălată?

Când Isus a cerut botezul, Ioan s-a dat înapoi, strigând: „Eu am trebuinţă să fiu botezat de Tine şi Tu vii la mine?” Hotărât, dar plin de bunătate, Isus a răspuns: „Lasă-Mă acum, căci aşa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit”. şi Ioan, supunându-se, L-a condus la Iordan, unde L-a cufundat în apă. În clipa în care ieşea, Isus a văzut cum „s-a deschis cerul şi Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel”. Isus n-a primit botezul ca o mărturisire a unei vinovăţii proprii. El S-a făcut una cu păcătoşii, mergând pe calea pe care trebuia să mergem noi şi făcând lucrul pe care trebuia să-l facem noi. Viaţa Sa plină de suferinţă şi de răbdare după botez ne este, de asemenea, o pildă.

Îndată ce a ieşit din apă, Isus S-a plecat în rugăciune pe malul râului. În faţa Lui se deschidea o eră nouă şi însemnată. Acum începea lupta vieţii Sale pe o scară mai largă. Cu toate că era Domnul Păcii, venirea Lui trebuia să fie ca strălucirea unei săbii. Împărăţia pe care venise s-o întemeieze era contrară aceleia dorite de iudei. El, care era temelia ritualurilor şi organizării poporului Israel, urma să fie privit ca vrăjmaşul şi distrugătorul lui. El, care proclamase Legea pe Sinai, urma să fie condamnat ca unul care o calcă. El, care venise să sfărâme puterea lui Satana, urma să fie acuzat ca fiind Beelzebul. Nimeni nu L-a înţeles pe pământ, şi în timpul lucrării Lui trebuia să rămână singur. Cât a trăit, nici mama şi nici fraţii Lui nu I-au înţeles lucrarea. Nici chiar ucenicii nu L-au înţeles. El locuise în lumina veşnică, fiind una cu Dumnezeu, dar viaţa pe pământ trebuia să o ducă în singurătate.

Fiind una cu noi, trebuia să poarte povara vinovăţiei şi a blestemului nostru. Cel fără păcat trebuia să sufere ocara păcatului. Iubitorul de pace trebuia să trăiască în mijlocul certurilor, adevărul să locuiască împreună cu minciuna, curăţia cu ticăloşia. Pentru spiritul Lui, fiecare păcat, fiecare discordie şi fiecare plăcere murdară, pe care le adusese neascultarea, erau un chin.

Singur trebuia să urce cărarea, singur trebuia să ducă povara. Asupra Lui, care Îşi părăsise slava şi îmbrăcase slăbiciunea omenească, urma să apese răscumpărarea lumii. El a văzut şi a simţit totul, dar ţinta Lui a rămas neclintită. De braţul Lui depindea salvarea neamului omenesc decăzut şi El a întins mâna ca să prindă mâna Iubirii atotputernice.

Privirea Mântuitorului părea că străbate cerul în timp ce lăuntrul Său se revărsa în rugăciune. El ştia bine cât de mult împietrise păcatul inima oamenilor şi cât de greu le va fi să înţeleagă lucrarea Lui şi să primească darul mântuirii. El a cerut cu stăruinţă putere de la Tatăl să biruie necredinţa lor, să sfărâme lanţurile prin care Satana îi ţinea în robie şi, pentru binele lor, să-l învingă pe distrugător. Ceru o dovadă că Dumnezeu primeşte omenirea în persoana Fiului Său.

Niciodată nu auziseră îngerii o rugăciune ca aceasta. Ei erau nerăbdători să aducă iubitului lor Conducător un cuvânt de asigurare şi de mângâiere. Dar nu; Tatăl Însuşi va răspunde la cererea Fiului Său. Direct de la tron au pornit razele slavei Sale. Cerurile s-au deschis şi asupra frunţii Mântuitorului a coborât un chip de porumbel din cea mai curată lumină — simbol potrivit pentru El, Cel umil şi blând.

Din mulţimea imensă de lângă Iordan, puţini, în afară de Ioan, au înţeles această descoperire cerească. Cu toate acestea, întreaga adunare era pătrunsă de prezenţa Dumnezeirii. Lumea stătea în picioare, privind în tăcere la Hristos. Trupul Lui era scăldat în lumina veşnică, ce înconjoară tronul lui Dumnezeu. Faţa Lui înălţată spre cer era plină de slavă, aşa cum niciodată nu văzuseră ei o faţă de om. Din cerurile deschise s-a auzit un glas zicând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”.

Cuvintele acestea de recunoaştere au fost date pentru a inspira credinţă în inima celor de faţă şi pentru a-L întări pe Mântuitorul în lucrarea Lui. Cu toate că păcatele unei lumi vinovate se adunau asupra lui Hristos, cu toate că Se umilise ca să ia asupră-şi firea noastră decăzută, glasul venit din cer L-a declarat ca Fiu al Celui Veşnic.

Ioan fusese adânc mişcat văzându-L pe Isus plecat în rugăciune, stăruind cu lacrimi pentru aprobarea Tatălui. Când slava lui Dumnezeu L-a înconjurat şi s-a auzit glasul din cer, Ioan a recunoscut semnul făgăduit de Dumnezeu. ştia acum că botezase pe Răscumpărătorul omenirii. Duhul Sfânt a venit asupra lui şi, cu mâna întinsă spre Isus, a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii".

Nici ascultătorii şi nici cel care vorbise n-au înţeles însemnătatea cuvintelor „Mielul lui Dumnezeu". Pe muntele Moria, Avraam fusese întrebat de fiul său: „Tată ... unde este mielul pentru arderea de tot?" Tatăl a răspuns: „Fiule, Dumnezeu Însuşi va purta grijă de mielul pentru arderea de tot." (Geneza 22, 7.8.) În berbecul oferit providenţial în locul lui Isaac, Avraam a văzut simbolul Aceluia care avea să moară pentru păcatele oamenilor. Prin Isaia, Duhul Sfânt, folosind aceeaşi ilustraţie, a proorocit despre Mântuitorul: „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie". „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor." (Isaia 53, 7.6.) Dar poporul lui Israel n-a priceput învăţătura aceasta. Mulţi socoteau darurile de jertfă tot aşa cum priveau păgânii la jertfele lor — ca daruri prin care să înduplece Divinitatea. Dumnezeu dorea să-i înveţe că din iubirea Lui avea să pornească darul care putea să-i împace cu Sine.

Cuvintele spuse lui Isus la Iordan — „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea" — cuprind întregul neam omenesc. Dumnezeu I-a vorbit lui Isus ca reprezentant al nostru. Oricât am fi de păcătoşi şi slabi, noi nu suntem aruncaţi ca fără valoare. El ne-a primit „în Preaiubitul Lui." (Efeseni, 1, 6.) Slava aşezată asupra lui Hristos este o chezăşie a iubirii lui Dumnezeu faţă de noi. Ea ne vorbeşte despre puterea rugăciunii — cum poate ajunge glasul omenesc la urechea lui Dumnezeu şi cum sunt primite cererile noastre în curţile cereşti. Prin păcat, pământul a fost despărţit de cer şi înstrăinat de legăturile cu el; dar Isus l-a legat din nou de tronul slavei. Iubirea Lui l-a înconjurat pe om şi a ajuns la cerurile preaînalte. Lumina, care prin porţile deschise ale cerului a venit asupra Mântuitorului nostru, va veni şi asupra noastră când ne rugăm pentru ajutor de a ne împotrivi ispitei. Glasul care i-a vorbit lui Isus îi spune fiecărui suflet credincios: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea".

„Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, şi ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea aşa cum este." (1 Ioan 3, 2.) Răscumpărătorul nostru a deschis drumul, aşa ca şi cel mai păcătos, cel mai nenorocit, cel mai persecutat şi cel mai dispreţuit să poată intra la Tatăl. Toţi pot avea un cămin în locuinţele pe care Isus S-a dus să le pregătească. „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel

Adevărat, Cel ce ţine cheia lui David, Cel ce deschide şi nimeni nu va închide, Cel ce închide şi nimeni nu va deschide: Iată, ţi-am pus înainte o uşă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide.” (Apocalipsa 3, 7.8.)

Capitolul 12 — Ispitirea lui Isus

„Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan şi a fost dus de Duhul în pustie.” Cuvintele lui Marcu au un înţeles mai adânc. El spune: „Îndată după aceea Duhul a mânat pe Isus în pustie, unde a stat patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana. Acolo stătea împreună cu fiarele sălbatice”. „N-a mâncat nimic în zilele acelea.” Când a fost dus în pustie pentru a fi ispitit, Isus a fost mânat de Duhul lui Dumnezeu. El nu a chemat ispita. S-a dus în pustie ca să fie singur şi să mediteze asupra misiunii şi lucrării Sale. Prin post şi rugăciune, El avea să-şi întărească sufletul pentru cărarea însângerată pe care trebuia să meargă. Dar Satana ştia că Isus S-a dus în pustie şi a socotit că acela era timpul cel mai potrivit pentru a se apropia de El.

În lupta care se dădea între Domnul luminii şi mai marele împărăţiei întunericului, aveau să se hotărască lucruri mari pentru lume. După ce l-a ademenit pe om la păcat, Satana avea pretenţia că pământul este al lui şi s-a numit pe sine domn al acestei lumi. Pentru că părinţii neamului omenesc primiseră firea lui, el voia să-şi aşeze împărăţia aici. El spunea că oamenii l-au ales ca domnitor. Câştigând stăpânirea asupra oamenilor, el şi-a întins puterea peste lumea întreagă. Hristos a venit să respingă pretenţia lui Satana. Ca Fiu al omului, Hristos avea să stea hotărât de partea lui Dumnezeu. În felul acesta, se dovedea că Satana nu stăpânea întregul neam omenesc, iar pretenţia lui asupra lumii era falsă. Toţi cei care doreau aveau să fie eliberaţi de sub puterea lui. Stăpânirea pierdută de Adam prin păcat avea să fie recâştigată.

Încă de când i s-a spus şarpelui în Eden: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei” (Geneza 3, 15), Satana a ştiut că nu are o stăpânire absolută asupra lumii. Se vedea că în oameni lucrează o putere împotriva stăpânirii lui. Cu interes profund, el a urmărit jertfele aduse de Adam şi de fiii lui. În ceremoniile acestea, el a întrezărit simbolul unei legături între pământ şi cer. S-a hotărât să se interpună în această legătură şi s-o rupă. El a prezentat în mod fals atât pe Dumnezeu, cât şi formele care îi duceau pe oameni la Mântuitorul. Oamenii au fost făcuţi să se teamă de Dumnezeu ca de Unul care avea plăcere să-i distrugă. Jertfele care ar fi trebuit să descopere iubirea Sa erau aduse numai ca să potolească mânia Lui. Satana îi aţâţa pe oameni la patimi urâte, ca astfel să-i poată stăpâni mai bine. Când s-a dat Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Satana a studiat profeţiile cu privire la venirea Mântuitorului. Din generaţie în generaţie, el a lucrat ca să-i orbească pe oameni faţă de aceste profeţii, şi ei să-L lepede pe Hristos la venirea Lui.

La naşterea lui Isus, Satana ştia că venise Cineva, care avea o împuternicire divină, ca să lupte pentru a-i lua stăpânirea. El a început să tremure când a auzit cuvintele îngerului, care adevereau autoritatea Împăratului nou-născut. Satana cunoştea foarte bine poziţia pe care o avea Hristos în cer, ca Preaiubit al Tatălui. Faptul că Fiul lui Dumnezeu trebuia să vină pe pământul acesta ca om îl umplea de uimire şi de temere. El nu putea să pătrundă taina

acestei mari jertfe. Sufletul lui egoist nu putea înţelege o aşa iubire pentru neamul omenesc înşelat. Gloria şi pacea din ceruri şi bucuria comuniunii cu Dumnezeu erau slab înţelese de oameni, dar ele erau prea bine cunoscute de Lucifer, heruvimul acoperitor. De când pierduse cerul, se hotărâse să se răzbune, făcându-i şi pe alţii să-i împărtăşească soarta. Lucrul acesta căuta el să-l realizeze, făcându-i să subaprecieze lucrurile cereşti şi să-şi lege inima de lucrurile pământeşti.

Nu fără piedici urma să câştige Comandantul cerului inimile oamenilor pentru Împărăţia Lui. El a fost atacat de cel rău fără încetare, chiar de când era un prunc în Betleem. În Hristos, se manifesta chipul lui Dumnezeu şi, pe motivul acesta, sfaturile diavoleşti luaseră hotărârea să-L doboare. N-a fost fiinţă în lumea aceasta care să scape de sub puterea înşelătorului. Forţele confederaţiei răului au fost împinse, după un plan hotărât, să se lupte cu El şi, dacă va fi cu putinţă, să-L biruie.

La botezul Mântuitorului, Satana se găsea între cei de faţă. A văzut slava Tatălui umbrind pe Fiul Său. A auzit glasul lui Iehova, adeverind dumnezeirea lui Isus. De la căderea lui Adam în păcat, neamul omenesc se desprinsese de legătura directă cu Dumnezeu; legătura între cer şi pământ se făcuse prin Hristos. Dar acum, la venirea lui Isus, „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8, 3), Tatăl Însuşi a vorbit. Mai înainte, comunicase cu omenirea prin Hristos; acum, comunica în Hristos. Satana nădăjduia că dezgustul pe care-l are Dumnezeu faţă de păcat va aduce o despărţire veşnică între cer şi pământ; dar acum s-a dovedit că legătura dintre Dumnezeu şi om fusese restabilită.

Satana a văzut că trebuie să învingă sau să fie învins. Problemele disputate erau prea mari pentru a fi încredinţate îngerilor aliaţi. Trebuia să poarte el însuşi lupta. Toate puterile apostaziei s-au unit împotriva Fiului lui Dumnezeu. Hristos a fost pus ca ţintă pentru toate armele vrăjmaşului.

Mulţi privesc la această luptă dintre Hristos şi Satana ca la ceva care n-are nici o legătură cu viaţa lor şi care nu prezintă interes pentru ei. Dar lupta aceasta se repetă în adâncul inimii oricărui om. Nimeni nu părăseşte rândurile celui rău pentru a-I sluji lui Dumnezeu fără să întâmpine asalturile lui Satana. Ademenirile la care a rezistat Hristos au fost aceleaşi cărora nouă ne este atât de greu să ne împotrivim. Ele au fost aruncate într-o măsură cu atât mai mare asupra lui Hristos, cu cât caracterul Lui este superior caracterului nostru. Ducând povara grozavă a păcatelor lumii, Hristos a biruit ispita poftei, iubirea de lume şi dorinţa după strălucire, care duce la îngâmfare. Ispitele acestea i-au biruit pe Adam şi pe Eva şi tot ele ne învinge pe noi atât de repede.

Satana arătase spre păcatul lui Adam ca o dovadă că Legea lui Dumnezeu este nedreaptă şi nu poate fi ascultată. Hristos avea să îndrepte greşeala lui Adam în corp omenesc. Dar, atunci când Adam fusese asaltat de ispititorul, asupra lui nu era nici unul dintre efectele păcatului. El se găsea în tăria bărbăţiei desăvârşite, plin de vigoare la spirit şi la trup. El era

înconjurat de slava Edenului şi era zilnic în legătură cu fiinţele cereşti. Nu tot astfel era Isus când a intrat în pustie, să se lupte cu Satana. Timp de patru mii de ani, neamul omenesc pierduse din tăria fizică, din puterea mintală şi din valoarea morală, iar Hristos a luat asupra Sa slăbiciunile unei omeniri degenerate. Numai aşa putea să-l răscumpere pe om din adâncurile decăderii în care se afla.

Mulţi spun că ar fi fost cu neputinţă ca Hristos să fie biruit de ispită. În cazul acesta, nu putea să fie aşezat în locul lui Adam şi n-ar fi putut să câştige biruinţa pierdută de Adam. Dacă noi am avea de dus o luptă mai grea decât a avut de dus Hristos, El n-ar mai fi în stare să ne ajute. Dar Mântuitorul nostru a luat corpul omenesc cu toate slăbiciunile lui. El a luat natura omului cu posibilitatea căderii în ispită. Tot ce avem noi de suportat a fost suportat şi de El.

Atât la Hristos, cât şi la perechea sfântă din Eden, pofta a stat la temelia primei mari ispite. De acolo, de unde a început ruina noastră, trebuia să înceapă lucrarea pentru mântuire. După cum, prin cedarea în faţa poftei, Adam a căzut, tot astfel, prin înfrângerea poftei, Hristos trebuia să biruie. Acolo a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; la urmă a flămânzit. Ispititorul s-a apropiat de El şi I-a zis: „«Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte ca pietrele acestea să se facă pâini». Drept răspuns, Isus i-a zis: «Este scris: „Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”»”.

De la Adam până la Hristos, neînfrânarea a făcut să crească puterea poftelor şi pasiunilor până când acestea au ajuns să nu mai aibă aproape nici o limită. Din cauza aceasta, oamenii au decăzut şi s-au îmbolnăvit şi în ei nu se găsea putere pentru biruinţă. Pentru binele omului, Hristos a câştigat biruinţa, îndurând cea mai grea încercare. Pentru fericirea noastră, El a exercitat o stăpânire de sine mai tare decât foamea sau moartea. şi tocmai în această primă biruinţă erau cuprinse atâtea lucruri care se găsesc în toate luptele noastre cu puterile întunericului.

Când a intrat în pustie, Isus era înconjurat de slava Tatălui. Absorbit în comuniunea cu Dumnezeu, a fost înălţat mai presus de slăbiciunile omeneşti. Dar slava s-a depărtat şi El a fost lăsat singur să lupte cu ispita. Ea înainta din toate părţile. Natura Sa omenească se cutremura în faţa luptei care Îl aştepta. Timp de patruzeci de zile, El postise şi Se rugase. Slab şi sfârşit de puteri din cauza foamei, obosit şi hărţuit de gânduri, „atât de schimonosită Îi era faţa şi atât de mult se deosebea înfăţişarea Lui de a fiilor oamenilor.” (Isaia 52, 14.) Acum era o ocazie pentru Satana. Acum, credea el, va putea să-L biruie pe Hristos.

Deodată a venit la Mântuitorul, ca şi cum ar fi fost un răspuns la rugăciunea Lui, cineva având înfăţişarea de înger ceresc. El spunea că a primit poruncă de la Dumnezeu să spună că postul lui Hristos se terminase. După cum Dumnezeu trimisese un înger să oprească mâna lui Avraam ca să nu-l jertfească pe Isaac, tot astfel Tatăl, mulţumit de voinţa lui Hristos de a merge pe drumul însângerat, trimisese un înger să-L elibereze; aceasta a fost vestea adusă

lui Isus. Mântuitorul era istovit de foame, tânjind după hrană, când Satana L-a atacat pe neaşteptate. Arătând la pietrele presărate în pustie, pietre în formă de pâine, ispititorul zise: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte ca pietrele acestea să se facă pâini".

Deşi înfăţişarea lui era ca a unui înger de lumină, aceste prime cuvinte — „dacă eşti Fiul lui Dumnezeu" — i-au trădat caracterul. Era o încercare vicleană de a introduce îndoiala. Dacă Isus ar fi făcut ceea ce propunea Satana, ar fi însemnat că primeşte îndoiala. Planul ispititorului era acela de a-L doborî pe Hristos prin aceleaşi mijloace care îi aduseseră biruinţa faţă de neamul omenesc la început. Cu câtă prefăcătorie se apropiase Satana de Eva în Eden! „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină»?" (Geneza 3, 1.)

În ceea ce priveşte cuvintele ispititorului, ele cuprindeau un adevăr; dar, în felul lui de a le spune, se simţea dispreţul ascuns faţă de cuvintele lui Dumnezeu. În forma negativă, era o îndoială faţă de sinceritatea cuvintelor lui Dumnezeu. Satana căuta să infiltreze în mintea Evei gândul că Dumnezeu nu va face cum a zis; că a reţine un fruct aşa de frumos era în contradicţie cu iubirea şi mila Sa faţă de om. Aşa a căutat ispititorul şi acum să-I inspire lui Hristos sentimentele lui: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu". Cuvintele acestea erau amestecate cu amărăciune. În tonul glasului lui era o expresie de totală necredinţă. Aşa să-L trateze Dumnezeu pe Fiul Lui? Să-L lase El în pustie cu fiarele sălbatice, fără hrană, fără prieteni, fără mângâiere? El căuta să insinueze că Dumnezeu n-a dorit niciodată ca Fiul Lui să ajungă într-o stare ca aceasta. „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu", atunci arată-ţi puterea, salvându-Te din cleştele acesta grozav al foamei. Porunceşte ca aceste pietre să se facă pâini.

Cuvintele pornite din ceruri: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea" (Matei 3, 17) încă mai răsunau în urechile lui Satana. Dar el era hotărât să-L facă pe Isus să-şi piardă încrederea în această mărturie. Cuvântul lui Dumnezeu a fost pentru Isus asigurarea că misiunea Sa era dumnezeiască. El venise să trăiască în mijlocul oamenilor ca om, şi Cuvântul spunea lămurit care era legătura Lui cu Tatăl. Dar scopul lui Satana era de a-L face să Se îndoiască de acest cuvânt. Dacă putea să clatine încrederea lui Hristos în Dumnezeu, Satana ştia că victoria în această luptă va fi a lui. Ar fi putut atunci să-L învingă pe Hristos. El spera că, sub presiunea disperării şi a foamei grozave, Isus avea să-şi piardă încrederea în Tatăl Său şi să facă o minune în favoarea Sa. Dacă ar fi făcut lucrul acesta, planul mântuirii ar fi fost zădărnicit.

Când Satana şi Fiul lui Dumnezeu s-au întâlnit prima dată în luptă, Hristos era Conducătorul oştilor cereşti; iar Satana, căpetenia răscoalei din ceruri, a fost aruncat afară. Acum rolurile păreau să fie inversate şi Satana căuta să speculeze cât mai mult presupusul lui avantaj. Unul dintre cei mai puternici îngeri, spunea el, a fost izgonit din ceruri. Înfăţişarea lui Isus arăta ca şi cum El ar fi fost îngerul acela căzut, uitat de Dumnezeu şi părăsit de oameni. O fiinţă cerească ar fi fost în stare să-şi susţină pretenţiile, făcând o

minune: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte ca această piatră să se facă pâine”. Un fapt care dovedeşte putere creatoare, a spus ispititorul mai departe, ar fi o dovadă suficientă a divinităţii. Aceasta va pune capăt oricărei discuţii.

Nu fără luptă a putut Isus să-l asculte în tăcere pe marele amăgitor. Dar Fiul lui Dumnezeu n-avea nevoie să-i dovedească lui Satana divinitatea Sa sau să-i explice motivul umilinţei Sale. Dacă ar fi ascultat de cererile răzvrătitului, nu s-ar fi câştigat nimic bun, nici pentru slava lui Dumnezeu, nici pentru om. Dacă Hristos ar fi ascultat de sugestia vrăjmaşului, Satana încă ar mai fi zis: „Arată-mi un semn, ca să pot crede că eşti Fiul lui Dumnezeu”. Faptele n-ar fi fost în stare să sfărâme puterea revoltei din inima lui. Hristos, pe de altă parte, nu căuta să folosească puterea dumnezeiască pentru binele Său. El venise să suporte încercările aşa cum trebuie să le suportăm noi, lăsându-ne o pildă de supunere şi credinţă. Nici atunci, nici altă dată cât a fost pe pământ, n-a făcut vreo minune pentru Sine. Lucrările Lui minunate erau săvârşite pentru binele altora. Cu toate că l-a recunoscut de la început pe Satana, Isus nu S-a lăsat provocat la ceartă cu el. Întărit de amintirea glasului din cer, S-a sprijinit pe iubirea Tatălui Său. El nu stătea de vorbă cu ispita.

Isus l-a întâmpinat pe Satana folosind cuvintele Scripturii. „Stă scris”, a spus El. În toate ispitele, arma Lui de luptă a fost Cuvântul lui Dumnezeu. Satana I-a cerut lui Hristos să facă o minune, ca semn al dumnezeirii Lui. Dar ceea ce e mai mare decât toate minunile, o încredere neclintită într-un „aşa zice Domnul”, era un semn care nu putea fi pus în discuţie. Atâta vreme cât Hristos şi-a păstrat această atitudine, ispititorul n-a putut câştiga nici un avantaj.

Tocmai în timpul celei mai mari slăbiciuni a fost asaltat Isus de cele mai grozave ispite. Satana credea că în felul acesta va birui. Cu planul acesta, câştigase biruinţa asupra oamenilor. Când puterea scădea, când voinţa slăbea şi când credinţa în Dumnezeu începea să cedeze, oameni care timp îndelungat luptaseră ca nişte viteji pentru adevăr erau biruiţi. Moise obosise din cauza celor patruzeci de ani de călătorie a lui Israel şi, pentru o clipă, credinţa lui n-a mai fost legată cu tărie de puterea cea nemărginită. El a cedat chiar la hotarul ţării Făgăduite. La fel şi Ilie, care stătuse neînfricat în faţa regelui Ahab, care dăduse piept cu întreaga naţiune a lui Israel şi cu cei patru sute cincizeci de preoţi ai lui Baal care o conduceau. După ziua aceea memorabilă pe muntele Carmel, după ce profeţii mincinoşi fuseseră ucişi şi poporul recunoscuse că vrea să-L urmeze pe Dumnezeu, Ilie a fugit ca să-şi scape viaţa în faţa ameninţărilor idolatrei Izabela. Aşa a ştiut Satana să profite de slăbiciunile omeneşti. El va lucra şi de aici înainte la fel. Ori de câte ori este cineva înconjurat de nori, încurcat de împrejurări sau lovit de sărăcie sau de vreo nenorocire, Satana e şi el acolo, ca să ispitească şi să necăjească. El ne atacă punctele slabe din caracterul nostru. El caută să clatine încrederea noastră în Dumnezeu, care îngăduie să existe asemenea stări de lucruri. Suntem ispitiţi să ne pierdem încrederea în Dumnezeu şi să punem la îndoială iubirea Lui. Adesea ispititorul vine la noi, cum s-a dus la Hristos,

înfăţişându-ne slăbiciunea şi defectele noastre. El speră să descurajeze sufletul şi să sfărâme legătura noastră cu Dumnezeu. Atunci e sigur de prada lui. Dar, dacă îl vom întâmpina aşa cum l-a întâmpinat Isus, vom scăpa de multe înfrângeri. Dacă stăm de vorbă cu vrăjmaşul, îi dăm ocazie să câştige.

Când i-a spus ispititorului: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu", Hristos a repetat cuvintele pe care le rostise către Israel cu paisprezece veacuri mai înainte: „Domnul, Dumnezeul tău, te-a călăuzit în timpul acestor patruzeci de ani în pustie ... te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame şi te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoşteai şi nici părinţii tăi n-o cunoscuseră, ca să te înveţe că omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura Domnului trăieşte omul" (Deuteronom 8, 2.3; KJV). În pustie, când se isprăviseră toate merindele, Dumnezeu a trimis poporului Său mană din cer; li se dădea în fiecare zi hrană îndestulătoare. Lucrul acesta trebuia să-i înveţe că, atâta timp cât aveau încredere în Dumnezeu şi urmau căile Lui, El nu-i uita. Mântuitorul practica acum învăţătura pe care o dăduse lui Israel. Prin Cuvântul lui Dumnezeu se dăduse ajutor poporului evreu şi tot prin acelaşi Cuvânt trebuia să primească ajutor şi Isus. El aştepta timpul când Dumnezeu avea să-i aducă alinare. El Se afla în locurile acelea pustii pentru că ascultase de Dumnezeu şi El nu voia să obţină hrană prin ascultarea de sfatul lui Satana. În faţa universului, care era martor, El a dovedit că e mai uşor să suferi orice rău ar veni decât să te desparţi de Dumnezeu cât de puţin.

„Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu." Deseori, urmaşul lui Hristos e pus în situaţia de a nu putea să-I servească lui Dumnezeu şi să-şi continue, în acelaşi timp, lucrul său obişnuit. Se poate întâmpla ca ascultarea de unele cerinţe lămurite ale lui Dumnezeu să pară că va opri mijloacele de trai. Atunci Satana îl va face pe acest urmaş să creadă că trebuie să renunţe la convingerile conştiinţei lui. Dar singurul lucru din lumea noastră pe care ne putem sprijini este Cuvântul lui Dumnezeu. „Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra." (Matei 6, 33.) Chiar şi în viaţa aceasta nu e spre binele nostru să ne depărtăm de voinţa Tatălui din cer. Când cunoaştem puterea Cuvântului Său, nu trebuie să urmăm sugestiile lui Satana când e vorba să ne câştigăm hrana sau să ne salvăm viaţa. Singurul lucru la care trebuie să ne gândim este acesta: Care e porunca lui Dumnezeu şi care e făgăduinţa Lui? Dacă le cunoaştem, trebuie să ascultăm de cea dintâi şi să ne încredem în cea de a doua.

În ultimul mare conflict al luptei cu Satana, aceia care vor rămâne credincioşi lui Dumnezeu vor vedea cum li se ia orice mijloc de întreţinere. Pentru că ei refuză să calce Legea Sa, ca să asculte, în schimb, de puterile pământeşti, li se va interzice să cumpere şi să vândă. În cele din urmă, se va da un decret ca toţi să fie omorâţi. Vezi Apocalipsa 13, 11-17. Dar celui care ascultă de Dumnezeu i se dă făgăduinţa: „Acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine şi apa nu-i va lipsi." (Isaia 33, 16.)

Prin această făgăduinţă vor trăi copiii lui Dumnezeu. În timp ce pământul va fi pustiit de foamete, ei vor fi hrăniţi. „Ei nu rămân de ruşine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete.” (Psalmii 37, 19.) Timpul acesta de mare nenorocire a fost văzut de profetul Habacuc şi cuvintele lui exprimă credinţa bisericii. „Chiar dacă smochinul nu va înflori, viţa nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi şi câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule şi nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!” (Habacuc 3, 17.18.)

Dintre toate învăţăturile pe care le putem lua din ispitirea cea mare pe care a avut-o Domnul nostru la început, nici una nu e mai mare ca aceea privind puterea de stăpânire asupra poftelor şi pasiunilor. În toate veacurile, ispitele care făceau apel la natura fizică au avut cel mai mare efect pentru a corupe şi a degrada omenirea. Prin necumpătare, Satana lucrează la distrugerea puterilor mintale şi morale, pe care Dumnezeu le-a dat omului ca pe o înzestrare preţioasă. În felul acesta, omul nu mai este în stare să aprecieze lucrurile care au valoare veşnică. Printr-o afundare de bunăvoie în cele senzuale, Satana caută să şteargă din suflet orice asemănare cu Dumnezeu.

Nebunească dedare la plăceri împreună cu bolile şi decăderea aduse de aceste stări, care au existat la prima venire a lui Hristos, vor exista din nou cu o putere şi mai mare spre rău înainte de a doua Lui venire. Hristos a spus că starea lumii va fi ca în zilele dinaintea potopului şi ca în Sodoma şi Gomora. Toate întocmirile gândurilor din inimă vor fi îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Noi trăim acum în pragul acestei vremi îngrozitoare şi trebuie să luăm la inimă învăţătura pe care ne-o dă postul Mântuitorului. Numai prin chinurile de nedescris pe care le-a suferit Hristos putem aprecia câte rele aduce după sine dedarea neînfrânată la poftă. Pilda Lui ne spune că singura noastră nădejde de viaţă veşnică este de a aduce apetitul şi pasiunile în supunere faţă de voia lui Dumnezeu.

În propria noastră putere, este cu neputinţă să aducem la tăcere pretenţiile firii noastre decăzute. Pe calea aceasta, Satana va aduce ispitele asupra noastră. Hristos ştie că vrăjmaşul va veni la orice fiinţă omenească, încercând să profite de slăbiciunile moştenite şi să-i ademenească, prin minciunile şi viclenia lui, pe toţi aceia care nu şi-au pus încrederea în Dumnezeu. Mergând prin locurile pe unde trebuie să treacă omul, Domnul a pregătit calea pentru ca noi să biruim. El nu vrea să fim mai slabi în lupta cu Satana. El nu vrea să ne lăsăm intimidaţi, descurajaţi de atacurile şarpelui. „Îndrăzniţi”, zice El, „Eu am biruit lumea.” (Ioan 16, 33.)

Acela care se luptă împotriva forţelor poftei să privească la Mântuitorul în pustia ispitei, să-L vadă în agonie pe cruce, când a strigat: „Mi-e sete”. El a suportat tot ce putem suporta şi noi. Biruinţa Lui este biruinţa noastră. Isus S-a sprijinit pe înţelepciunea şi tăria Tatălui Său ceresc. El declară: „Domnul Dumnezeu M-a ajutat; de aceea nu M-am ruşinat ... ştiind că nu voi fi dat de ruşine.... Iată, Domnul Dumnezeu Mă ajută”. Arătând spre pilda pe care

ne-o dă, El ne spune: „Cine dintre voi se teme de Domnul...! Cine umblă în întuneric şi n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului şi să se bizuie pe Dumnezeul lui!” (Isaia 50, 7-10.)

„Vine stăpânitorul lumii acesteia”, a spus Isus. „El n-are nimic în Mine.” (Ioan 14, 30.) În El nu se găsea nimic care să răspundă la amăgirile lui Satana. El nu S-a lăsat ademenit de păcat. Nici chiar printr-un gând nu S-a supus ispitei. Aşa poate să fie şi cu noi. Natura omenească a lui Hristos era unită cu cea dumnezeiască; El era pregătit de luptă prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt. Iar El a venit să ne facă părtaşi de natura Lui dumnezeiască. Câtă vreme suntem legaţi de El prin credinţă, păcatul nu mai are putere asupra noastră. Dumnezeu apucă mâna credinţei noastre şi o ajută să se ţină tare de dumnezeirea lui Hristos, ca noi să putem ajunge la desăvârşire de caracter.

Și Hristos ne-a arătat cum se ajunge aici. Prin ce mijloc a biruit El în lupta cu Satana? Prin Cuvântul lui Dumnezeu. El n-a putut să Se împotrivească ispitei decât prin Cuvânt. „Stă scris”, a spus El. Nouă ne-au fost date „făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeieşti, după ce aţi fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte.” (2 Petru 1, 4.) Nouă ne aparţine fiecare făgăduinţă din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trebuie să trăim „prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Când sunteţi atacaţi de ispite, nu priviţi la împrejurări sau la slăbiciunile personale, ci la puterea Cuvântului. Toată puterea vi se dă vouă. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea”, zice psalmistul, „ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” „După cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori.” (Psalmii 119, 11; 17, 4.)

Capitolul 13 — Biruinţa

„Atunci diavolul l-a dus în Sfânta Cetate, L-a pus pe streaşina templului şi I-a zis: «Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: *El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; Şi ei Te vor lua pe mâini, Ca nu cumva să Te loveşti cu piciorul de vreo piatră.»”* Satana credea că acum dă lupta cu Isus pe terenul Lui. Însuşi vrăjmaşul acesta înverşunat folosea cuvinte care porneau din gura lui Dumnezeu. El încă se mai arăta ca un înger de lumină şi dădea de înţeles că are cunoştinţe din Scriptură şi că înţelege valoarea celor scrise. După cum Isus a folosit mai înainte Cuvântul lui Dumnezeu ca să-şi susţină credinţa, ispititorul îl folosea acum cu gândul de a-şi sprijini amăgirea. El pretindea că a vrut doar să vadă câtă credinţă are Isus şi acum Îi laudă statornicia. Deoarece Mântuitorul a arătat că are încredere în Dumnezeu, Satana stăruia ca El să dea o nouă dovadă de credinţă.

Dar ispita este din nou începută prin cuvintele care semănau îndoială: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu”. Hristos era ispitit să răspundă la acest „dacă”; dar S-a abţinut şi n-a îngăduit nici cea mai slabă umbră de îndoială. El nu avea de ce să-şi pună viaţa în primejdie ca să-i dea o dovadă lui Satana.

Ispititorul gândea că se poate folosi de natura omenească a lui Hristos şi căuta să-L ducă la îngâmfare. Cu toate că Satana poate ademeni pe cineva, el nu poate să-l constrângă la păcat. El I-a spus lui Isus: „Aruncă-Te jos”, ştiind că el nu-L putea arunca, pentru că atunci Dumnezeu ar fi intervenit şi L-ar fi salvat. Satana nu putea nici să-L oblige pe Isus să Se arunce. Dacă Hristos nu consimţea la ispită, nu putea fi biruit. Nici toată puterea pământului sau a infernului nu putea să-L forţeze să Se depărteze cât de puţin de voia Tatălui Său.

Ispititorul nu ne poate constrânge niciodată să păcătuim. El nu poate să ne stăpânească mintea decât dacă ea este predată puterii lui. Întâi trebuie să consimtă voinţa şi credinţa trebuie să se desprindă de Hristos şi numai după aceea poate Satana să-şi exercite puterea asupra noastră. Dar orice dorinţă păcătoasă pe care o cultivăm îi dă lui un punct de sprijin. Orice punct în care noi nu ajungem la standardul pus de Dumnezeu este o poartă deschisă, pe care poate să intre vrăjmaşul să ne ispitească şi să ne distrugă. şi orice greşeală sau înfrângere din partea noastră îi dă diavolului prilej să-L învinuiască pe Hristos.

Când a citat făgăduinţa: „El va porunci îngerilor să vegheze asupra Ta”, Satana a lăsat la o parte cuvintele: „Să Te păzească în toate căile Tale”; adică în toate căile în care Îl putem alege pe Dumnezeu. Isus a refuzat să lase calea ascultării. Deşi avea o încredere deplină în Tatăl Său, nu voia să Se aşeze fără să I se ceară într-o situaţie care ar fi făcut necesară intervenţia Tatălui pentru a-L salva de la moarte. El nu voia să forţeze cerul să vină să-L scape şi astfel să greşească şi să nu-i dea omului o pildă de încredere şi supunere.

Isus i-a spus lui Satana: „De asemenea, este scris: «Să nu ispiteşti pe Domnul, Dumnezeul tău»”. Cuvintele acestea le spusese Moise copiilor lui Israel când însetaseră în

pustie şi au cerut ca Moise să le dea apă, strigând: „Este oare Domnul în mijloculnostru sau nu este?” (Exod 17, 7.) Dumnezeu făcuse pentru ei minuni, dar, cu toate acestea, în vreme de încercare, s-au îndoit şi au cerut o dovadă că El era cu ei. În necredinţa lor, ei căutau să-L pună la încercare. Satana Îl constrângea pe Hristos să facă acelaşi lucru. Dumnezeu dăduse deja dovada că Isus era Fiul Său; şi acum, dacă ar fi cerut o dovadă că El era Fiul lui Dumnezeu, ar fi însemnat să pună la încercare Cuvântul lui Dumnezeu — să-L ispitească. La fel este dacă ar cere cineva un lucru pe care Dumnezeu nu l-a făgăduit. Ar însemna neîncredere şi ar fi de fapt o încercare sau o ispitire a Lui. Noi nu trebuie să-I cerem lui Dumnezeu ceva ca să dovedim că Îşi va împlini Cuvântul, ci pentru că îl va împlini; nu ca să dovedim că El ne iubeşte, ci pentru că ne iubeşte. „Fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută.” (Evrei 11, 6.)

Dar credinţa nu e în nici un fel amestecată cu încumetarea. Numai acela care are adevărata credinţă este sigur faţă de încumetare. Căci încumetarea este credinţa contrafăcută de Satana. Credinţa cere împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu şi aduce roade în ascultare. Încumetarea se întemeiază şi ea pe făgăduinţe, dar le foloseşte la fel ca Satana, pentru a scuza nelegiuirea. Credinţa i-ar fi făcut pe primii noştri părinţi să se încreadă în iubirea lui Dumnezeu şi să asculte de poruncile Lui. Încumetarea i-a făcut să calce Legea Lui, crezând că iubirea Lui cea mare îi va scăpa de urmările păcatului lor. Aceea nu este credinţă, care cere favoarea cerului, dar nu împlineşte condiţiile pe baza cărora urmează să se acorde harul. Adevărata credinţă se întemeiază pe făgăduinţele şi pe rânduielile Sfintei Scripturi.

Deseori, când Satana nu reuşeşte să provoace îndoiala, reuşeşte să ne aducă la încumetare. Dacă ne poate face să ne aşezăm în calea ispitei fără să fie nevoie, ştie că biruinţa e a lui. Dumnezeu îi va apăra pe toţi aceia care merg pe cărarea ascultării; dar, dacă te depărtezi de ea, ajungi pe terenul lui Satana. Acolo cădem cu siguranţă. Mântuitorul ne-a dat porunca aceasta: „Vegheaţi şi rugaţi-vă ca să nu cădeţi în ispită.” (Marcu 14, 38.) Meditaţia şi rugăciunea ne vor feri de a ne arunca de bunăvoie în calea primejdiei şi în felul acesta vom fi scăpaţi de multe înfrângeri.

Cu toate acestea, să nu ne pierdem curajul atunci când suntem atacaţi de ispită. Adesea, când ajungem într-o încercare, ne îndoim că Duhul Sfânt ne-a condus până acolo. Dar Duhul L-a condus pe Isus în pustie, ca să fie ispitit de Satana. Când ne duce într-o încercare, Dumnezeu are un plan de îndeplinit pentru binele nostru. Isus nu S-a încrezut cu îngâmfare în făgăduinţele lui Dumnezeu, mergând fără să fie nevoie în ispită, nici nu S-a lăsat pradă descurajării când a venit ispita asupra Lui. Nici noi să nu facem altfel. „Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre, ci împreună cu ispita a pregătit şi mijlocul ca să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda.” El zice: „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulţumiri şi împlineşte-ţi juruinţele făcute Celui Preaînalt. Cheamă-Mă în ziua

necazului şi Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi." (1 Corinteni 10, 13; Psalmii 50, 14.15.)

Isus a biruit şi în cea de-a doua ispită; acum Satana s-a arătat în adevăratul său caracter. Dar nu a apărut ca un monstru, cu copite despicate şi cu aripi de liliac. El era un înger puternic, deşi era căzut. El se considera conducătorul revoltei şi dumnezeul acestei lumi.

Aşezându-L pe Isus pe un munte înalt, Satana a făcut ca toate împărăţiile lumii, cu toată slava lor, să treacă în vedere panoramică pe dinaintea Lui. Lumina soarelui strălucea peste oraşe mari cu temple, cu palate de marmură, peste întinse câmpii roditoare şi livezi încărcate de fructe. Urmele răutăţii erau ascunse. Ochii lui Isus, care în ultima vreme întâlniseră numai tristeţe şi pustietate, priveau acum la scene de neîntrecută frumuseţe şi îmbelşugare. Atunci s-a auzit şi glasul ispititorului: „ţie Îţi voi da toată stăpânirea şi slava acestor împărăţii; căci mie îmi este dată şi o dau oricui voiesc. Dacă Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta".

Misiunea lui Hristos putea să fie împlinită numai prin suferinţă. În faţa Lui era o viaţă de tristeţe, de greutăţi şi de lupte şi o moarte de ocară. Trebuia să poarte păcatele lumii întregi. Trebuia să sufere despărţirea de iubirea Tatălui Său. Iată, acum ispititorul se oferea să predea puterea pe care o luase pe nedrept. Hristos Se putea salva de viitorul acela îngrozitor, recunoscând supremaţia lui Satana. Dar, dacă făcea lucrul acesta, ar fi însemnat să renunţe la biruinţă în lupta cea mare. Satana păcătuise în ceruri, căutând să se înalţe mai presus de Fiul lui Dumnezeu. Dacă acum câştiga, însemna că revolta va triumfa.

Când I-a spus lui Hristos: Împărăţiile şi slava lumii îmi sunt date mie şi le dau oricui voiesc, Satana a spus adevărul numai în parte şi l-a spus numai pentru a servi cauza lui printr-o nouă înşelăciune. Împărăţia lui Satana era ceea ce el smulsese de la Adam, dar Adam nu era decât reprezentantul Creatorului. Stăpânirea lui nu era independentă. Pământul era al lui Dumnezeu şi El a dat toate lucrurile Fiului Său. Adam trebuia să domnească în calitate de supus al lui Hristos. Deşi prin trădare Adam a trecut stăpânirea lui în mâinile lui Satana, Hristos a rămas încă împărat de drept. De aceea şi spunea Domnul către Nebucadneţar: „Cel Preaînalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor, şi o dă cui Îi place." (Daniel 4, 17.) Satana poate exercita stăpânirea smulsă prin înşelăciune numai atât cât îi îngăduie Dumnezeu.

Când I-a oferit lui Hristos împărăţia şi slava lumii, ispititorul a propus de fapt ca Hristos să predea adevăratul Lui drept de a împărăţi asupra lumii şi să aibă stăpânirea ca un supus al lui Satana. O asemenea împărăţie doreau să aibă şi iudeii. Ei doreau împărăţia acestei lumi. Dacă Hristos ar fi voit să le dea o asemenea împărăţie, L-ar fi primit cu mare bucurie. Dar asupra ei zăcea blestemul păcatului, cu toate nenorocirile aduse de el. Hristos i-a spus atunci ispititorului: „Înapoia Mea, Satano! Este scris: «Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti»".

Acela care se revoltase în cer Îi oferea lui Hristos împărăţiile acestei lumi, ca să cumpere omagiul Lui faţă de principiile răutăţii; dar El nu putea fi cumpărat. El venise să întemeieze o împărăţie a neprihănirii şi nu avea de gând să-şi părăsească planurile. Cu aceeaşi ispită, Satana se apropie de oameni, faţă de care are mai mare succes decât faţă de Hristos. Oamenilor le oferă împărăţia acestei lumi, cu condiţia să recunoască supremaţia lui. El le cere să jertfească cinstea, să desconsidere conştiinţa şi să se lase stăpâniţi de egoism. Hristos îi invită să caute Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea ei; dar Satana îi urmăreşte şi le spune: „Oricât ar fi de adevărate lucrurile despre viaţa veşnică, dacă vrei să ai succes în lumea aceasta, trebuie să-mi serveşti mie. Eu ţin în mâna mea binele tău. Pot să-ţi dau bogăţii, plăceri, onoruri şi fericire. Ascultă sfatul meu. Nu te lăsa dus de idei ciudate, de cinste sau sacrificiu de sine. Calea ţi-o pregătesc eu". Astfel sunt rătăciţi foarte mulţi oameni. Ei sunt de acord să trăiască pentru slujirea eului şi Satana este mulţumit. În timp ce-i adoarme cu nădejdea de a pune stăpânire pe lume, el câştigă stăpânirea asupra vieţii lor. Dar el oferă ceea ce nu le poate da şi în curând le va fi luat. În schimb, îi momeşte cu dreptul lor la moştenirea fiilor lui Dumnezeu.

Satana pusese la îndoială faptul că Isus era Fiul lui Dumnezeu. Dar, când a fost respins, i s-a dat dovada că el nu putea contesta aceasta. Dumnezeirea a străbătut prin corpul omenesc suferind. Satana n-a avut putere să se împotrivească poruncii. Scrâşnind de umilinţă şi ură, a fost silit să se retragă din faţa Răscumpărătorului omenirii. Biruinţa lui Hristos era desăvârşită, la fel cum a fost înfrângerea lui Adam.

Tot aşa şi noi putem să ne împotrivim ispitei şi să-l obligăm pe Satana să plece de la noi. Isus a câştigat biruinţa prin supunere şi credinţă în Dumnezeu, iar prin apostolul ne spune: „Supuneţi-vă, dar, lui Dumnezeu, împotriviţi-vă diavolului şi el va fugi de la voi. Apropiaţi-vă de Dumnezeu şi El Se va apropia de voi." (Iacov, 4, 7.8.) Noi nu ne putem salva singuri din puterea ispititorului. El a biruit omenirea şi, atunci când încercăm să-i stăm împotrivă prin puterile noastre, ajungem cu siguranţă o pradă a vicleniei lui. „Numele Domnului este un turn; cel neprihănit fuge în el şi stă la adăpost." (Proverbe 18, 10.) Satana tremură şi fuge din faţa celei mai slabe fiinţe care găseşte adăpost în numele acesta puternic.

După ce vrăjmaşul s-a depărtat, Isus a căzut sfârşit de puteri la pământ, cu faţa palidă, ca mort. Îngerii cerului veghează asupra luptei privind la iubitul lor Conducător, care trecea prin suferinţe aşa de mari pentru a ne deschide o cale de scăpare. El a suferit încercarea aceasta, mai mare decât vom fi chemaţi să suportăm noi vreodată. Îngerii Îi slujeau acum Fiului lui Dumnezeu, care zăcea ca mort la pământ. A fost întărit cu hrană, mângâiat prin cuvinte pline de iubire din partea Tatălui Său şi prin asigurarea că tot cerul a triumfat prin biruinţa Lui. Recăpătându-şi puterile, inima Lui mare se îndreaptă plină de iubire către om şi El porneşte mai departe, să termine lucrarea pe care o începuse, cu gândul să nu Se odihnească până când vrăjmaşul nu va fi înfrânt şi neamul omenesc nu va fi răscumpărat.

Noi nu vom putea pricepe niciodată cât a costat răscumpărarea noastră, până nu vom sta în faţa tronului lui Dumnezeu, împreună cu Răscumpărătorul nostru. Când slava locuinţelor veşnice va străluci înaintea ochilor noştri extaziaţi, ne vom aminti că Isus a părăsit toate acestea pentru noi şi nu numai că S-a exilat din curţile cereşti, dar a riscat să fie înfrânt şi să fie pierdut pentru veşnicie. Atunci ne vom depune coroanele la picioarele Sale şi vom cânta: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda.” (Apocalipsa 5, 12.)

Capitolul 14 — „Noi am găsit pe Mesia”

Ioan Botezătorul predica şi boteza la Betabara, dincolo de Iordan. Nu departe de locul acesta, Dumnezeu oprise pe vremuri apele râului până a trecut Israel. Tot în apropiere fusese dărâmată cetatea Ierihon de oştile cereşti. Amintirea acestor evenimente era acum împrospătată şi făcea ca solia lui Ioan Botezătorul să prezinte un interes deosebit. Oare Acela, care în timpurile de demult făcuse atâtea minuni, nu Îşi va arăta din nou puterea pentru eliberarea lui Israel? Astfel de gânduri frământau inima oamenilor care zilnic se îngrămădeau pe malurile Iordanului.

Predicarea lui Ioan ajunsese să pună stăpânire cu atâta putere asupra naţiunii, încât a atras atenţia autorităţilor religioase. Primejdia revoltei făcea ca romanii să vadă cu ochi bănuitori orice adunare mai mare şi, de aceea, orice lucru care ar fi prevestit vreo răscoală a poporului deştepta temerile conducătorilor iudei. Ioan nu recunoscuse autoritatea Sinedriului şi nu ceruse autorizaţia acestuia pentru lucrarea pe care o făcea. El îi mustrase pe toţi la fel, pe conducători şi pe conduşi, pe farisei şi pe saduchei. Cu toate acestea, lumea îl urma plină de entuziasm. Interesul pentru lucrarea lui părea a creşte fără încetare. Cu toate că nu avusese nici o legătură cu el, Sinedriul socotea că Ioan, fiind un învăţător public, se găsea sub jurisdicţia sa.

Acest consiliu era format din membri aleşi din preoţime şi dintre conducătorii şi învăţătorii neamului. De obicei, preşedintele era marele preot. Toţi membrii trebuiau să fie înaintaţi în vârstă, deşi nu prea bătrâni, oameni învăţaţi, cunoscători nu numai în ale credinţei şi istoriei iudeilor, ci şi în ale ştiinţei în general. Trebuiau să fie fără cusur fizic, să fie căsătoriţi şi să aibă copii, ceea ce-i făcea mai potriviţi pentru a-i înţelege şi a-i ajuta pe ceilalţi. Locul lor de întâlnire era într-o sală din incinta Templului din Ierusalim. În zilele de independenţă ale iudeilor, Sinedriul era instanţa supremă a neamului, având autoritate pământească şi ecleziastică. Deşi acum era supus guvernatorilor romani, încă mai exercita o influenţă puternică atât în cele civile, cât şi în cele religioase.

Sinedriul nu mai putea să întârzie cercetarea lucrării lui Ioan. Unii încă îşi mai aminteau descoperirea dată lui Zaharia în templu şi profeţia tatălui, care arătase pe copilul lui ca înainte-vestitor al lui Mesia. În urma tulburărilor şi schimbărilor din cei treizeci de ani trecuţi, lucrurile acestea se pierduseră în mare parte din vedere. Acum ele veneau din nou în minte, prin mişcarea adusă de lucrarea lui Ioan.

De multă vreme nu mai fusese un profet în Israel; de multă vreme nu se mai văzuse o reformă ca aceea care se producea acum. Chemarea la mărturisire de păcate părea ceva nou şi uimitor. Mulţi conducători n-ar fi vrut să meargă să asculte chemările şi mustrările lui Ioan, ca nu cumva să fie siliţi să dezvăluie tainele vieţii lor. Cu toate acestea, predica lui era o proclamare deschisă a lui Mesia. Se ştia bine că cele şaptezeci de săptămâni din profeţia lui Daniel, în care se cuprindea şi venirea lui Mesia, aproape se sfârşiseră şi toţi aşteptau cu

nerăbdare să aibă parte de timpul acela mult dorit de glorie naţională. Atât de mare era entuziasmul poporului, încât Sinedriul urma să fie obligat în curând să aprobe sau să respingă lucrarea lui Ioan. Puterea lui asupra poporului începuse să scadă. Menţinerea poziţiei lui devenea o problemă serioasă. Sperând să găsească o soluţie, Sinedriul a trimis la Iordan o delegaţie de preoţi şi de leviţi, ca să discute cu noul învăţător.

O mulţime de oameni erau adunaţi şi ascultau cuvintele lui când au sosit trimişii. Cu un aer de stăpânitori, anume plănuit ca să-i impresioneze pe oameni şi să-l facă pe profet să ţină seama de ei, rabinii îngâmfaţi se apropiau. Plină de respect şi chiar de teamă, mulţimea le-a făcut loc să treacă. Aceşti bărbaţi însemnaţi, îmbrăcaţi în haine bogate, plini de îngâmfare pentru rangul şi puterea lor, s-au oprit în faţa profetului din pustie

„Cine eşti tu?" au întrebat ei.

Știind ce aveau ei în gând, Ioan răspunse: „Nu sunt eu Hristosul".

„Dar cine eşti? Eşti Ilie?"

„Nu sunt!"

„Eşti proorocul?"

„Nu."

„Dar cine eşti? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuţi?"

„Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: Neteziţi calea Domnului, cum a zis proorocul Isaia."

Pasajul amintit de Ioan este din frumoasa profeţie a lui Isaia: „Mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiţi bine Ierusalimului şi strigaţi-i că robia lui s-a sfârşit, că nelegiuirea lui este ispăşită.... Un glas strigă: Pregătiţi în pustie calea Domnului, neteziţi în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru! Orice vale să fie înălţată, orice munte şi orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii şi strâmtorile în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului, şi în clipa aceea orice făptură o va vedea." (Isaia 40, 1-5.)

Pe vremuri, când un împărat călătorea printr-o parte mai puţin umblată din împărăţia lui, o ceată de oameni mergea înaintea trăsurii, ca să niveleze ridicăturile şi să astupe gropile, pentru ca împăratul să poată călători în siguranţă şi fără nici o piedică. Acest obicei este folosit de profet pentru a ilustra lucrarea Evangheliei. „Orice vale să fie înălţată, orice munte şi orice deal să fie plecate." Când Duhul lui Dumnezeu, cu minunata Lui putere de redeşteptare, atinge sufletul, El face ca mândria omenească să se plece. Plăcerea, poziţia şi puterea omenească sunt socotite ca fiind fără valoare. „Izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu", sunt răsturnate şi orice gând este făcut

„rob ascultării de Hristos.” (2 Corinteni 10, 5.) Atunci umilinţa şi iubirea gata de sacrificiu, care sunt aşa de puţin apreciate de oameni, sunt puse mai presus de toate celelalte lucrări. Aceasta este lucrarea Evangheliei, din care face parte şi solia lui Ioan.

Rabinii au întrebat mai departe: „Atunci de ce botezi, dacă nu eşti Hristosul, nici Ilie, nici proorocul?” Cuvântul „proorocul” se referea la Moise. Iudeii ajunseseră la părerea că Moise trebuia să învie din morţi şi să fie înălţat la cer. Ei nu ştiau că el înviase deja. Când Ioan Botezătorul şi-a început lucrarea, mulţi au crezut că el poate să fie Moise, care a înviat din morţi, deoarece părea să cunoască în amănunţime profeţiile şi istoria lui Israel.

De asemenea, se credea că, înainte de venirea lui Mesia, se va arăta Ilie. Ioan s-a referit la această aşteptare, pe care a respins-o, dar cuvintele lui aveau un înţeles mai adânc. Mai târziu, Isus a spus cu privire la Ioan: „Dacă vreţi să înţelegeţi, el este Ilie, care trebuia să vină.” (Matei 11, 14.) Ioan a venit în spiritul şi puterea lui Ilie, ca să facă o lucrare precum a făcut-o şi Ilie. Dacă iudeii l-ar fi primit, lucrul acesta s-ar fi împlinit pentru ei. Dar ei n-au primit solia lui. Pentru ei, el nu era Ilie. El nu putea să împlinească pentru ei lucrarea pentru care venise.

Mulţi dintre cei adunaţi la Iordan fuseseră de faţă la botezul lui Isus; dar numai câţiva observaseră semnul care se dăduse atunci. În timpul lunilor precedente ale lucrării lui Ioan Botezătorul, mulţi au refuzat să dea ascultare chemării lui la pocăinţă. În urma acestui lucru, inima lor se împietrise şi mintea lor se întunecase. Când Cerul a mărturisit pentru Isus la botezul Lui, ei n-au înţeles nimic. Ochii care niciodată nu se îndreptaseră în credinţă către Cel Nevăzut n-au văzut descoperirea slavei lui Dumnezeu; urechile care niciodată nu ascultaseră de glasul Lui nu au auzit cuvintele mărturiei. La fel se întâmplă şi acum. Deseori prezenţa lui Hristos şi a îngerilor slujitori se manifestă în adunările oamenilor şi cu toate acestea mulţi nu ştiu acest lucru. Ei nu simt nimic deosebit. Doar unora li se descoperă prezenţa Mântuitorului. Pace şi bucurie străbat în inima lor. Ei sunt mângâiaţi, încurajaţi şi binecuvântaţi.

Delegaţii din Ierusalim îl întrebaseră pe Ioan: „De ce botezi?” şi acum aşteptau răspunsul. Deodată, când privirea lui se îndrepta asupra mulţimii, ochii i s-au aprins, faţa i-a fost luminată şi întreaga lui făptură a fost zguduită de o emoţie profundă. Întinzând mâna, el strigă: „Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoaşteţi. El este Acela care vine după mine, şi care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălţămintelor.” (Ioan 1, 26.27.)

Mesajul era clar şi hotărât, aşa că putea fi dat ca răspuns Sinedriului. Cuvintele lui Ioan nu se puteau aplica decât la Cel de atâta vreme făgăduit. Mesia era în mijlocul lor. Plini de uimire, preoţii şi mai marii începură să privească împrejurul lor, cu speranţa că Îl vor descoperi pe Acela despre care vorbise Ioan. Dar nu L-au putut deosebi din mulţime.

Când, la botez, Ioan L-a numit pe Isus „Mielul lui Dumnezeu”, o nouă lumină venise asupra lucrării lui Mesia. Gândul profetului s-a îndreptat spre cuvintele lui Isaia: „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie.” (Isaia 53, 7.) În săptămânile următoare, Ioan a cercetat cu un nou interes profeţiile şi învăţăturile privitoare la serviciul jertfelor. El n-a deosebit cu claritate cele două faze ale lucrării lui Hristos — de jertfă care suferă şi de Împărat care biruie, — dar a văzut că venirea Lui are o mai mare însemnătate decât aceea pe care o înţelegeau preoţii şi poporul. Când L-a văzut pe Isus în mulţime, la întoarcerea Lui din pustie, Ioan aştepta plin de încredere ca El să facă un semn care să dovedească adevăratul Său caracter. Era nerăbdător să audă o declaraţie din partea Mântuitorului cu privire la misiunea Sa; dar nu s-a rostit nici un cuvânt, nu s-a dat nici un semn. Isus n-a răspuns la cuvintele prin care Ioan Botezătorul Îl făcea cunoscut, ci S-a amestecat printre ucenicii lui Ioan şi n-a dat nici un semn vizibil al deosebitei Lui lucrări şi n-a luat nici o măsură pentru a Se face cunoscut.

A doua zi, Ioan L-a văzut pe Isus venind. Învăluit de lumina slavei lui Dumnezeu, profetul a întins mâna, declarând: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! El este Acela despre care ziceam: După mine vine un om care este înaintea mea.... Eu nu-L cunoşteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă, ca El să fie cunoscut lui Israel.... Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel şi oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoşteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se şi oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt». şi eu am văzut lucrul acesta şi am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.” (Ioan 1, 29-34.)

Era acesta Hristosul? Plini de teamă şi uimire, oamenii priveau la Acela care fusese declarat ca Fiu al lui Dumnezeu. Ei fuseseră adânc mişcaţi de cuvintele lui Ioan. El le vorbise în Numele lui Dumnezeu. Ei îl ascultaseră zi după zi când le mustra păcatele şi în fiecare zi se întărea în ei convingerea că el era trimis de cer. Dar cine era Acest „mai mare ca Ioan Botezătorul”? În îmbrăcămintea şi în purtarea Lui nu se vedea nimic după care cineva să-L socotească un om de rang mare. După înfăţişare, era un om simplu, îmbrăcat ca şi ei, în haine umile de om sărac.

În mulţime se găseau câţiva care, la botezul lui Hristos, văzuseră slava lui Dumnezeu şi auziseră glasul Lui. Dar de atunci faţa lui Isus se schimbase foarte mult. La botezul Lui, Îi văzuseră chipul transfigurat de lumina cerească; acum palid, epuizat şi slăbit, a fost recunoscut doar de profetul Ioan.

Dar, în timp ce priveau la El, oamenii au văzut faţa Lui plină de milă dumnezeiască, amestecată cu o putere de care era conştient. Orice privire a ochilor, orice trăsătură a feţei avea pecetea umilinţei şi expresivitatea unei iubiri de nedescris. El părea înconjurat de o atmosferă a influenţei spirituale. În timp ce gesturile Lui erau liniştite şi nepretenţioase, El

îi impresiona pe oameni cu simţământul unei puteri ascunse, dar care nu putea să fie în totul acoperită. Acesta să fie Cel aşteptat de Israel atâta vreme?

Isus a venit în umilinţă şi sărăcie ca să ne poată fi atât model, cât şi Mântuitor. Dacă S-ar fi arătat în strălucire împărătească, atunci cum ne-ar fi putut învăţa umilinţa? Cum ar fi putut prezenta adevăruri atât de tăioase ca acelea din Predica de pe Munte? Unde ar mai fi fost nădejdea celor umili în viaţă, dacă Isus venea să locuiască între oameni ca împărat?

Cu toate acestea, mulţimii i se părea că nu e cu putinţă ca Acela pe care-L arăta Ioan să fie îndeplinitorul visurilor lor înalte. De aceea, mulţi au fost dezamăgiţi şi foarte încurcaţi. Cuvintele pe care preoţii şi rabinii ar fi vrut aşa de mult să le audă, că Isus va aşeza iarăşi împărăţia lui Israel, n-au fost rostite. Un asemenea împărat căutaseră şi aşteptaseră ei, un asemenea împărat ar fi fost primit cu braţele deschise. Dar pe unul care voia să aşeze în inima lor o împărăţie a păcii şi a neprihănirii nu voiau să-L primească.

A doua zi, când aproape de el se aflau doi ucenici, Ioan L-a văzut din nou pe Isus în mijlocul oamenilor. Faţa profetului s-a luminat din nou de slava Celui Nevăzut, când a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu”. Cuvintele au mişcat inima ucenicilor. Ei nu le înţelegeau pe deplin. Ce însemna numele pe care I-l dăduse Ioan — „Mielul lui Dumnezeu”? Ioan nu lămurise. Lăsându-l pe Ioan, ei s-au dus să-L caute pe Isus. Unul dintre aceştia doi era Andrei, fratele lui Simon; celălalt era Ioan evanghelistul. Aceştia au fost cei dintâi ucenici ai lui Hristos. Mânaţi de o putere căreia nu i se puteau împotrivi, ei au mers după Isus — nerăbdători de a vorbi cu El şi cu toate acestea îngroziţi şi tăcuţi, pierduţi în grozava întrebare: Este acesta Mesia?

Isus ştia că ucenicii merg după El. Ei erau primele roade ale lucrării Sale şi în inima dumnezeiescului Învăţător era bucurie când aceste fiinţe au răspuns harului Său. Cu toate acestea, întorcându-Se, El a întrebat numai atât: „Ce căutaţi?” El voia să le dea prilejul să se întoarcă sau să-şi spună dorinţa. De un singur lucru îşi dădeau ei seama. O singură persoană umplea gândurile lor. Ei au strigat: „Rabi, unde locuieşti?” În cele câteva vorbe pe care le puteau schimba pe marginea drumului, ei nu puteau să primească ceea ce doreau. Doreau să fie singuri cu Isus, să stea la picioarele Lui şi să asculte cuvintele Lui.

„«Veniţi să vedeţi», le-a zis El. S-au dus şi au văzut unde locuia şi în ziua aceea au rămas cu El.”

Dacă Ioan şi Andrei ar fi avut un spirit necredincios, ca preoţii şi rabinii, n-ar fi ajuns să înveţe la picioarele lui Isus. Ei ar fi venit la El cu critici, ca să-I judece cuvintele. În felul acesta, mulţi oameni închid poarta în faţa celor mai preţioase ocazii. Dar aceşti primi ucenici n-au procedat aşa. Ei au răspuns chemării Duhului Sfânt prin predica lui Ioan Botezătorul. Acum au recunoscut glasul Învăţătorului ceresc. Pentru ei, cuvintele lui Isus erau pline de prospeţime, de adevăr şi de frumuseţe. O lumină dumnezeiască se revărsa asupra învăţăturii

din Scripturile Vechiului Testament. Adevărurile cele atât de cuprinzătoare le apăreau într-o nouă lumină.

Numai căinţa, credinţa şi iubirea ajută unui suflet să poată primi înţelepciune din cer. Credinţa care lucrează prin iubire este cheia cunoştinţei şi oricine iubeşte „cunoaşte pe Dumnezeu." (1 Ioan 4, 7.)

Ucenicul Ioan era un om plin de râvnă, plin de o adâncă iubire, înflăcărat şi totuşi contemplativ. El începuse să priceapă slava lui Hristos — nu strălucirea şi puterea lumească, pe care fusese învăţat să le aştepte, ci „o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl", „plin de har şi de adevăr." (Ioan 1, 14.) El era absorbit de contemplarea acestei teme minunate.

Andrei a căutat să dea şi altora din bucuria ce-i umplea inima. Căutându-l pe fratele său Simon, i-a strigat: „Noi am găsit pe Mesia". Simon n-a aşteptat să i se mai spună o dată. Auzise şi el predica lui Ioan Botezătorul şi s-a grăbit să meargă la Mântuitorul. Ochii lui Isus Hristos s-au oprit asupra lui, citindu-i caracterul şi istoria vieţii. Firea lui impulsivă, inima lui iubitoare şi înţelegătoare, ambiţia lui şi încrederea în sine, istoria căderii lui, pocăinţa, activitatea şi moartea lui de martir, toate acestea le-a citit Mântuitorul şi i-a zis: „Tu eşti Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa (care tălmăcit înseamnă Petru)".

„A doua zi, Isus a vrut să Se ducă în Galilea şi a găsit pe Filip şi i-a zis: «Vino după Mine»." Filip a ascultat porunca şi îndată a devenit lucrător pentru Hristos. Filip l-a chemat pe Natanael. Acesta din urmă se aflase şi el în mulţime, când Ioan Botezătorul arătase către Isus ca Miel al lui Dumnezeu. Când a privit la Isus, Natanael a fost dezamăgit. Se putea ca omul acesta, care purta semnele sărăciei şi muncii, să fie Mesia? Cu toate acestea, Natanael nu se putea hotărî să-L lepede pe Isus, deoarece cuvintele lui Ioan îi pătrunseseră în inimă.

În timpul când Filip îl căuta, Natanael era retras într-o livadă liniştită, pentru a medita la cele spuse de Ioan şi la cele scrise de profeţi cu privire la Mesia. El s-a rugat ca, dacă persoana arătată de Ioan era Liberatorul, să i se facă lucrul acesta cunoscut, şi Duhul Sfânt a venit asupra lui, dându-i asigurarea că Dumnezeu a cercetat pe poporul Său, ridicându-i un Mântuitor. Filip ştia că prietenul lui cercetează profeţiile şi, în timp ce Natanael se ruga sub un smochin, Filip a descoperit ascunzişul lui. În locul acesta liniştit, adăpostit de frunziş, se rugaseră ei de multe ori împreună.

Cuvintele: „Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise în lege şi proorocii" i-au apărut lui Natanael ca un răspuns direct la rugăciunea lui. Dar Filip avea încă o credinţă şovăielnică. El a adăugat plin de îndoială: „Isus din Nazaret, fiul lui Iosif". Din nou s-au ridicat prejudecăţi în inima lui Natanael. El a exclamat: „Poate ieşi ceva bun din Nazaret?"

Filip n-a intrat în dispută. El i-a zis: „Vino şi vezi!" „Isus a văzut pe Natanael venind la El şi a zis despre el: «Iată cu adevărat un israelit, în care nu este vicleşug»." Surprins,

Natanael a exclamat: „De unde mă cunoşti?” „Drept răspuns Isus i-a zis: «Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin».”

Era destul. Spiritul dumnezeiesc care venise asupra lui Natanael, ca urmare a rugăciunii lui sub smochin, îi vorbea acum prin cuvintele lui Isus. Cu toate că se îndoia şi avea anumite prejudecăţi, Natanael a venit la Hristos cu o sinceră dorinţă după adevăr şi iată că dorinţa lui s-a împlinit. Credinţa lui a trecut dincolo de aceea a celui care-l adusese la Isus. El a răspuns şi a zis: „Rabi, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Tu eşti Împăratul lui Israel”. Natanael nu L-ar fi găsit niciodată pe Isus, dacă s-ar fi încrezut în rabini, ca ei să-l conducă. El a devenit ucenic numai pentru că a căutat să vadă şi să judece singur. La fel este şi cazul multora de astăzi, care stau deoparte din cauza prejudecăţilor. Cât de deosebită ar fi urmarea, dacă ar veni şi ar vedea!

Cât timp îşi pun încrederea în priceperea oamenilor, nici unul dintre ei nu va ajunge la o cunoaştere mântuitoare a adevărului. Ca şi Natanael, avem nevoie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi înşine şi să ne rugăm pentru iluminarea Duhului Sfânt. Cel care l-a văzut pe Natanael sub smochin ne va vedea şi pe noi în locul tainic al rugăciunii. Îngerii porniţi din lumea de lumină sunt aproape de aceia care, plini de umilinţă, caută călăuzirea divină.

Prin chemarea lui Ioan, a lui Andrei şi a lui Simon, a lui Filip şi a lui Natanael, a început întemeierea bisericii creştine. Ioan a îndrumat la Hristos pe doi dintre ucenicii Săi. Apoi unul dintre aceştia, Andrei, l-a găsit pe fratele lui şi l-a chemat la Mântuitorul. După aceea a fost chemat Filip, şi acesta s-a dus să-l caute pe Natanael. Exemplele acestea trebuie să ne arate ce importanţă au eforturile personale de a face un apel la rudele noastre, la prietenii şi vecinii noştri. Sunt oameni care toată viaţa L-au cunoscut pe Hristos, dar n-au făcut niciodată vreun efort personal să aducă măcar un singur suflet la Mântuitorul. Ei lasă toată lucrarea pe seama slujitorului Evangheliei. Se poate ca acesta să fie bine înzestrat, dar nu poate face ceea ce Dumnezeu a lăsat în seama membrilor bisericii.

Sunt mulţi oameni care au nevoie de lucrarea unor inimi iubitoare de creştini. Mulţi oameni ruinaţi ar fi putut totuşi să fie salvaţi, dacă vecinii lor, oameni obişnuiţi, ar fi făcut un efort personal pentru ei. Mulţi aşteaptă ca cineva să li se adreseze direct. Chiar în familie, între vecini, în oraşul în care trăim, este de lucru pentru noi ca misionari ai lui Hristos. Dacă suntem creştini, lucrul acesta va fi plăcerea noastră. Un om nu este cu adevărat convertit câtă vreme în inima lui nu s-a născut dorinţa de a face cunoscut şi altora ce prieten scump a găsit el în Isus. Adevărul care mântuieşte şi sfinţeşte nu poate fi ascuns în inimă.

Toţi cei consacraţi lui Dumnezeu vor fi canale de lumină. Dumnezeu face din ei mijloacele Sale, prin care să dea şi altora din bogăţiile harului Său. Făgăduinţa Lui este: „Le voi face, pe ele şi împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme, şi aceasta va fi ploaie binecuvântată.” (Ezechiel 34, 26.)

Filip i-a spus lui Natanael: „Vino şi vezi”. El nu i-a cerut să primească mărturia altuia, ci să caute personal să-L vadă pe Hristos. Acum, când Isus S-a înălţat la cer, ucenicii sunt reprezentanţii Lui între oameni şi una dintre căile cele mai eficiente de a-i câştiga pe oameni pentru El este exemplificarea caracterului Său în viaţa noastră zilnică. Influenţa noastră asupra altora nu depinde atât de mult de ceea ce spunem, cât de ceea ce suntem. Oamenii pot să combată şi să desconsidere logica noastră, se pot împotrivi şi apelurilor noastre, dar o viaţă plină de iubire dezinteresată este un argument căruia nu i se pot împotrivi. O viaţă în care faptele se potrivesc cu vorbele, caracterizată prin umilinţa lui Hristos, este o putere în lumea aceasta.

Învăţătura lui Hristos era exprimarea unei convingeri trăite în viaţă şi cei care învaţă de la El vor deveni învăţători după modelul dumnezeiesc. Cuvântul lui Dumnezeu, vorbit de cel care a fost personal sfinţit prin el, are o putere dătătoare de viaţă, care-l face atrăgător pentru ascultători şi-i convinge că acesta e o realitate vie. Când cineva a primit adevărul din iubire, va da pe faţă aceasta prin puterea de convingere a comportamentului său şi prin tonul cu care vorbeşte. El face cunoscut ceea ce el însuşi a auzit, a văzut şi a pipăit cu privire la Cuvântul vieţii, ca alţii să aibă părtăşie cu el prin cunoaşterea lui Hristos. Cuvintele mărturiei lui, pornite de pe buze atinse de cărbunele aprins de pe altar, sunt adevăr pentru o inimă primitoare şi lucrează sfinţirea asupra caracterului.

Omul care caută să lumineze pe altul va fi el însuşi binecuvântat. Va fi o ploaie binecuvântată pentru toţi. „Cel ce udă pe alţii va fi udat şi el.” (Proverbe 11, 25.) Dumnezeu putea să aducă la îndeplinire lucrarea de salvare a păcătoşilor şi fără ajutorul nostru; dar, pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să fim părtaşi la lucrarea Lui. Pentru a putea intra în bucuria Lui, bucuria de a vedea fiinţe răscumpărate prin jertfa Sa, trebuie să luăm parte la eforturile Lui pentru răscumpărarea lor.

Cele dintâi cuvinte ale lui Natanael, prin care îşi exprima credinţa, atât de pline de zel şi sincere, au ajuns la urechile lui Isus ca o muzică plăcută. El i-a zis: „Pentru că ţi-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea”. Mântuitorul privea plin de bucurie în viitor, la lucrarea Sa de a vesti Evanghelia celor umili, de a alina inima zdrobită şi de a vesti libertatea celor legaţi de Satana. Gândindu-se la binecuvântările scumpe pe care El le-a dat oamenilor, Isus a adăugat: „Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veţi vedea cerul deschis şi pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se şi coborându-se peste Fiul omului”.

De fapt, prin aceste cuvinte, Hristos spunea: Pe ţărmurile Iordanului, cerul s-a deschis şi Duhul S-a coborât asupra Mea ca un porumbel. Scena aceasta n-a fost decât un semn că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Dacă veţi crede astfel în Mine, credinţa voastră va fi mai vie. Veţi vedea că cerurile sunt deschise şi că nu se vor mai închide niciodată. Eu le-am deschis pentru voi. Îngerii lui Dumnezeu se înalţă, ducând rugăciunile celor înstrăinaţi şi împovăraţi

la Tatăl de sus, şi se coboară cu binecuvântare şi nădejde, curaj, ajutor şi viaţă pentru fiii oamenilor.

Îngerii lui Dumnezeu merg neîncetat de la pământ la cer şi de la cer la pământ. Minunile lui Hristos pentru cei suferinzi şi întristaţi au fost făcute de puterea lui Dumnezeu, prin slujirea îngerilor. şi tot prin Hristos şi serviciul trimişilor Lui din cer e adusă orice binecuvântare de la Dumnezeu la noi. Îmbrăcându-Se în corp omenesc, Mântuitorul nostru uneşte interesele Sale cu cele ale copiilor căzuţi ai lui Adam, în timp ce, prin dumnezeirea Lui, El îmbrăţişează tronul lui Dumnezeu. şi în felul acesta Hristos este mijlocul de comunicare al oamenilor cu Dumnezeu şi al lui Dumnezeu cu oamenii.

Capitolul 15 — La nunta din Cana

Isus nu şi-a început lucrarea săvârşind vreo faptă deosebită în faţa Sinedriului din Ierusalim. La o întâlnire familială dintr-un mic sat galilean, puterea Lui s-a manifestat pentru a contribui la bucuria unei sărbători de nuntă. În felul acesta, şi-a arătat iubirea faţă de oameni şi dorinţa de a lucra pentru fericirea lor. În pustia ispitei, El băuse un pahar de durere. După aceea, a venit să le dea oamenilor un pahar de fericire, ca, prin binecuvântarea Lui, să sfinţească relaţiile din viaţa oamenilor.

De la Iordan, Isus S-a reîntors în Galilea. La data aceea, urma să aibă loc o nuntă în Cana, un sătuleţ nu departe de Nazaret; mirii erau rude cu Iosif şi cu Maria; şi Isus, aflând despre această adunare în familie, S-a dus la Cana, unde a fost invitat să rămână la masă împreună cu ucenicii Săi.

Din nou S-a întâlnit cu mama Sa, de care Se despărţise de câtva timp. Maria auzise de cele petrecute la Iordan, la botezul Lui. Veştile fuseseră duse până la Nazaret şi i-au readus în minte scenele care timp de mulţi ani fuseseră ascunse în inimă. Ca toţi ceilalţi din Israel, Maria fusese profund mişcată de lucrarea lui Ioan Botezătorul. Ea îşi aducea aminte de profeţia dată la naşterea lui. Auzind acum că el s-a întâlnit cu Isus, speranţele ei s-au reaprins.

Dar mai ajunsese la ea şi vestea că Isus plecase în mod tainic în pustie şi inima ei era cuprinsă de prevestiri tulburătoare. Din ziua în care auzise cuvintele îngerului în casa ei din Nazaret, Maria căutase să adune toate dovezile că Isus era Mesia. Viaţa lui blândă şi neegoistă o asigura că El nu putea fi decât Cel trimis de Dumnezeu. Cu toate acestea, avusese unele îndoieli şi dezamăgiri şi aştepta acum cu mult dor să vadă clipa în care slava Lui urma să se descopere. Moartea o despărţise de Iosif, care împărtăşise cu ea cunoştinţa şi taina naşterii lui Isus. Acum nu mai avea cui să-i spună nădejdile şi temerile ei. Cele două luni trecute fuseseră pline de întristare. Era despărţită de Isus, în a cărui iubire găsea mângâiere; se gândea mereu la cuvintele lui Simeon: „Sufletul tău va fi străpuns de o sabie” (Luca 2, 35) şi şi-a amintit de cele trei zile de durere, când crezuse că L-a pierdut pe Isus pentru totdeauna; şi cu inima plină de nerăbdare aştepta reîntoarcerea Lui.

La nuntă, L-a întâlnit tot ca pe un fiu bun şi serviabil. Cu toate acestea, nu mai era acelaşi. Faţa Lui era schimbată. Păstra încă urmele unei lupte pe care o dusese în pustie şi o nouă expresie de demnitate şi de putere dădea dovadă despre misiunea Lui cerească. Împreună cu El era un grup de tineri, ai căror ochi Îl urmăreau cu respect şi care Îl numeau „Învăţător”. Aceştia i-au povestit Mariei ce văzuseră şi auziseră la botez şi prin alte locuri. Ei au încheiat, declarând: „Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în Lege şi proorocii.” (Ioan 1, 45.)

Când oaspeţii s-au adunat, părea că mulţi sunt preocupaţi de lucruri foarte importante. O emoţie ascunsă stăpânea adunarea. Grupuri mici discutau în şoaptă, dar cu interes vădit şi priviri întrebătoare se îndreptau spre Fiul Mariei. Când a auzit cuvintele ucenicilor cu privire la Isus, Maria s-a bucurat la gândul că speranţele pe care le nutrise ea atâta vreme nu erau zadarnice. Totuşi ar fi trebuit ca ea să fie mai mult decât om ca să nu se fi amestecat în această bucurie sfântă şi o urmă de mândrie şi afecţiune de mamă. Când a văzut privirile îndreptate spre Isus, ar fi dorit ca El să le dea o dovadă celor adunaţi acolo că era într-adevăr Cel onorat de Dumnezeu. Ea spera că se va ivi prilejul ca El să facă o minune în faţa lor.

Obiceiul timpului era ca petrecerea de nuntă să ţină mai multe zile. De data aceasta, înainte ca petrecerea să ia sfârşit, s-a observat că nu mai era vin. Constatarea aceasta a adus multă îngrijorare familiei. Era un lucru neobişnuit ca la asemenea ocazii să nu fie vin şi lipsa lui ar fi fost un semn de lipsă de ospitalitate. Fiind rudă cu tinerii, Maria ajutase la pregătirile pentru masă şi acum I-a spus lui Isus: „Nu mai au vin”. Aceste cuvinte sunau ca o rugăminte ca El să le împlinească lipsa. Dar Isus a răspuns: „Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul”.

Răspunsul acesta, pe cât ni se pare nouă de aspru, nu exprimă răceală sau lipsă de politeţe. Felul în care Mântuitorul S-a adresat mamei Sale era după felul în care se vorbea în Orient. Aşa se vorbea faţă de persoanele cărora voia cineva să le arate respect. Orice faptă a vieţii pământeşti a lui Hristos era în armonie cu învăţătura pe care El Însuşi o dăduse: „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta.” (Exod 20, 12.) Pe cruce, ultima dată când El a dovedit milă faţă de mama Sa, a vorbit la fel când a lăsat-o în grija celui mai iubit ucenic al Său. Atât la nuntă, cât şi pe cruce, iubirea exprimată prin glasul, privirea şi gesturile Lui tălmăcea cuvintele Sale.

Când în copilărie a mers la templu, unde I s-a descoperit taina misiunii Sale, Hristos i-a spus Mariei: „Nu ştiaţi că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2, 49.) Cuvintele acestea prezentau cheia întregii Sale vieţi şi lucrări. Totul era secundar faţă de misiunea Lui, lucrarea cea mare de răscumpărare, pentru împlinirea căreia venise în lume. Acum a repetat învăţătura. Exista primejdia ca Maria să creadă că legăturile ei cu Isus i-ar da anumite drepturi asupra Lui, că până la un anumit punct putea să-L îndrume în misiunea Sa. Timp de treizeci de ani, El fusese faţă de ea un fiu supus şi iubitor, şi iubirea Lui nu se schimbase; dar acum trebuia să aibă grijă de lucrarea Tatălui Său. Ca Fiu al Celui Preaînalt şi Mântuitor al lumii, nici o legătură pământească nu trebuia să-L oprească de la lucrarea Lui sau să-L influenţeze în purtare. El trebuia să rămână liber pentru a face voia lui Dumnezeu. Trebuie să învăţăm şi noi lucrul acesta. Cerinţele lui Dumnezeu sunt mai presus chiar decât legăturile omeneşti de rudenie. Nici o atracţie pământească nu trebuie să ne abată picioarele de pe calea pe care El ne îndeamnă să mergem.

Singura nădejde de scăpare pentru neamul nostru este în Hristos; Maria nu putea găsi mântuire decât prin Mielul lui Dumnezeu. În ea însăşi, nu avea nici un merit. Legătura ei cu Isus nu o aşeza într-o poziţie spirituală deosebită de a oricărei alte fiinţe omeneşti. Lucrul acesta voiau să-l spună cuvintele Mântuitorului. El a făcut să se vadă bine deosebirea dintre legătura Lui cu ea ca Fiu al omului şi ca Fiu al lui Dumnezeu. Legăturile de rudenie dintre ei nu o aşeza în nici un caz pe aceeaşi treaptă cu El.

Cuvintele „Nu Mi-a sosit încă ceasul" arată că fiecare faptă din viaţa de pe pământ a lui Hristos era o împlinire a planului care exista din zilele veşniciei. Înainte ca El să vină pe pământ, s-a aflat în faţa Lui planul desăvârşit în toate amănuntele. Însă, în timp ce trăia printre oameni, El era călăuzit pas cu pas de voinţa Tatălui. El nu S-a dat înapoi de a lucra la timpul hotărât. Cu aceeaşi supunere, El a aşteptat până la venirea timpului.

Spunându-i Mariei că încă nu I-a venit ceasul, Isus a dat un răspuns gândurilor ei nemărturisite — un răspuns la aşteptările pe care ea le nutrea, ca tot poporul din care ea făcea parte. Ea spera că El Se va descoperi ca Mesia şi va lua în stăpânire tronul lui Israel. Dar nu venise încă timpul. Isus primise soarta omului nu ca împărat, ci ca un „Om al durerii şi obişnuit cu suferinţa".

Dar, cu toate că nu înţelegea bine lucrarea lui Hristos, Maria se încredea în El fără nici o rezervă. Isus a dat un răspuns credinţei ei. Cea dintâi minune a fost săvârşită pentru a onora încrederea Mariei şi pentru a întări credinţa ucenicilor Săi. Ucenicii urmau să întâmpine multe şi grele ispite la necredinţă. Pentru ei, profeţiile erau foarte clare şi nu mai putea fi loc de discuţie asupra faptul că Isus era Mesia. Ei se aşteptau ca învăţătorii religioşi să-L primească pe Isus cu o încredere chiar mai mare decât a lor. Ei spuneau tuturor ce lucrări minunate săvârşise Hristos şi ce convingeri aveau ei despre misiunea Lui; dar erau surprinşi şi dezamăgiţi de necredinţa, de multele prejudecăţi şi de vrăjmăşia faţă de Isus, pe care le dădeau pe faţă preoţii şi rabinii. Cele dintâi minuni ale Mântuitorului i-au întărit pe ucenici, ca să poată rezista acestei împotriviri.

Fără a fi cumva tulburată de cuvintele lui Isus, Maria le-a zis celor ce slujeau la masă: „Să faceţi orice vă va zice". Ea a făcut tot ce putea pentru a pregăti calea pentru lucrarea lui Isus. La intrare, se aflau şase vase mari de piatră şi Isus le-a spus slujitorilor să le umple cu apă. Aşa s-a făcut. Apoi, pentru că aveau nevoie imediat de vin, Isus a zis: „Scoateţi acum şi aduceţi nunului". În locul apei, cu care fuseseră umplute vasele, a început atunci să curgă vin. Nici nunul, nici oaspeţii nu aflaseră că se sfârşise vinul. Când a gustat din băutura adusă de slujitori, nunul a constatat că era mult mai bună decât cea pe care o avuseseră mai înainte şi că se deosebea foarte mult de aceea servită la începutul mesei. Îndreptându-se spre mire, i-a spus: „Orice om pune la masă întâi vinul ce bun şi, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puţin bun, dar tu ai ţinut vinul cel bun până acum".

După cum oamenii servesc întâi vinul cel bun şi după aceea pe cel rău, la fel face şi lumea cu darurile ei. Ceea ce oferă poate să fie plăcut ochiului şi să încânte simţurile, dar în cele din urmă se dovedeşte a fi nesatisfăcător. Vinul se schimbă în amărăciune şi veselia se schimbă în întristare. Ceea ce s-a început cu cântece şi veselie se încheie cu oboseală şi dezgust. În schimb, darurile lui Isus sunt totdeauna noi şi proaspete. Ospăţul pe care El îl oferă sufletului nu e niciodată lipsit de mulţumire şi bucurie. Fiecare dar nou măreşte capacitatea primitorului de a aprecia şi a se bucura de binecuvântările Domnului. El dă har peste har. La El nu poate fi lipsă. Dacă rămâi în El, faptul că astăzi ai primit un dar bogat îţi asigură primirea unuia şi mai bogat mâine. Cuvintele lui Isus către Natanael exprimă legea purtării lui Dumnezeu faţă de fiii credinţei. Cu fiecare nouă descoperire a iubirii Sale, El spune inimii primitoare: „Crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.” (Ioan 1, 50.)

Darul lui Hristos la nuntă era un simbol. Apa reprezenta botezul în moartea Lui, vinul arăta sângele Lui care avea să se verse pentru păcatele lumii. Apa cu care au fost umplute vasele era adusă de mâini omeneşti, dar numai cuvântul lui Hristos a fost în stare să-i dea putere dătătoare de viaţă. Tot astfel stau lucrurile cu ceremoniile care ţintesc către moartea Mântuitorului. Numai prin puterea lui Hristos, care lucrează prin credinţă, ele ajung să hrănească sufletul.

Cuvintele lui Hristos au asigurat cele necesare pentru sărbătoare. Tot atât de îmbelşugat este harul Său, care şterge nelegiuirile oamenilor şi care înnoieşte şi susţine viaţa spirituală. La cea dintâi sărbătoare la care El a luat parte împreună cu ucenicii, Isus le-a dat paharul care simboliza lucrarea Lui pentru mântuirea lor. La cea din urmă cină, le-a dat din nou paharul în instituirea acelei orânduiri sfinte, prin care urma să fie vestită moartea Lui „până va veni El.” (1 Corinteni 11, 26.) Iar întristarea ucenicilor când s-au despărţit de Domnul lor a fost alungată de făgăduinţa că se vor întâlni din nou, căci le-a zis: „De acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viţei, până în ziua când îl voi bea cu voi nou, în Împărăţia Tatălui Meu.” (Matei 26, 29.)

Vinul pe care l-a făcut Isus la nuntă era must din struguri, la fel ca acela pe care l-a dat ucenicilor Săi ca un simbol al sângelui Său. Acesta e vinul despre care aminteşte Isaia când vorbeşte de vinul nou „în strugure” şi zice: „Nu-l nimici, căci este o binecuvântare în el.” (Isaia 65, 8.)

Însuşi Hristos a vorbit în Vechiul Testament, când l-a înştiinţat pe Israel că „vinul este batjocoritor, băuturile sunt gălăgioase, oricine se îmbată cu ele nu este înţelept.” (Proverbe 20, 1.) De aceea El n-a dat nimănui asemenea băuturi. Satana îi ispiteşte pe oameni să folosească lucruri care întunecă raţiunea şi slăbesc puterile spirituale, dar Hristos ne învaţă să ţinem în supunere josnicia firii noastre. Toată viaţa Lui a fost o pildă de lepădare de sine. Pentru ca să înfrângem puterea poftei, El a suferit pentru noi cea mai grea încercare pe care o poate suferi omul. Hristos a fost Acela care a dat îndrumarea ca Ioan Botezătorul să nu bea

nici vin, nici băutură îmbătătoare. Tot El a ordonat o abstinenţă asemănătoare pentru soţia lui Manoah. El a mai pronunţat şi un blestem asupra omului care va da o băutură îmbătătoare semenului său. Hristos nu şi-a contrazis învăţătura. Vinul nefermentat, făcut de El pentru oaspeţii de la nuntă, a fost o băutură sănătoasă şi înviorătoare. Efectul ei a fost acela că a pus din nou gustul în armonie cu un apetit sănătos.

Când au observat calitatea vinului, oaspeţii au început să vorbească despre el şi să pună întrebări, aşa că slujitorii au început să povestească minunea. Ei au fost câtva timp aşa de mult miraţi de lucrul acesta, încât nici nu s-au gândit la Acela care făcuse minunea. Când L-au căutat în cele din urmă, au descoperit că Se retrăsese atât de liniştit, încât nici ucenicii Lui nu observaseră aceasta.

Atenţia oaspeţilor s-a îndreptat atunci către ucenici. Pentru prima dată, ei au avut ocazia să dea mărturie despre credinţa lor în Isus. Ei au povestit ce au văzut şi au auzit la Iordan şi în inima multora s-a aprins nădejdea că Dumnezeu a ridicat un Mântuitor pentru poporul Său. Vestea despre această minune s-a răspândit peste tot prin partea locului şi a mers până la Ierusalim. Cu un interes nou, preoţii şi bătrânii au cercetat profeţiile care arătau spre venirea lui Hristos. Oamenii doreau să ştie care este misiunea acestui nou învăţător, care se ivise între ei în chip aşa de puţin pretenţios.

Lucrarea lui Hristos era într-un contrast izbitor cu aceea a bătrânilor iudei. Atenţia pe care o dădeau tradiţiei şi formelor făcuse să dispară orice urmă de libertate în cugetare şi acţiune. Ei trăiau într-o continuă groază de a nu se întina. Pentru ca să nu se atingă de cei „necuraţi", trăiau retraşi nu numai faţă de neamuri, ci şi faţă de marea mulţime a celor de un neam cu ei, necăutând nici să le vină în ajutor, nici să le câştige prietenia. Stăruind necontenit numai asupra acestor lucruri, mintea li se pipernicise, iar cercul vieţii lor devenise foarte strâmt. Pilda lor încuraja egoismul şi intoleranţa în toate clasele neamului lor.

Isus şi-a început lucrarea de reformă, intrând în strânse legături de iubire cu oamenii. În timp ce arăta cel mai mare respect faţă de Legea lui Dumnezeu, El mustra evlavia plină de pretenţii a fariseilor şi căuta să-i elibereze pe oameni de rânduielile fără rost cu care erau legaţi. El căuta să dărâme barierele care despărţeau diferitele clase ale societăţii, ca să-i poată aduna pe oameni ca membri ai aceleiaşi familii. Participarea Lui la nuntă era plănuită pentru a face primul pas către această ţintă.

Dumnezeu îl îndrumase pe Ioan Botezătorul să locuiască în pustie, ca să poată fi ferit de influenţa preoţilor şi rabinilor şi să fie pregătit pentru o lucrare deosebită. Dar viaţa sa aspră şi izolată nu avea să fie un model de urmat pentru toţi oamenii. Nici Ioan nu le-a spus ascultătorilor lui să-şi lase ocupaţiile de mai înainte. El le-a poruncit să aducă dovezi că s-au pocăit, că sunt credincioşi faţă de Dumnezeu acolo unde i-a chemat El.

Isus mustra îngăduinţa de sine sub toate formele ei, dar era cât se poate de sociabil. El Se bucura de ospitalitatea tuturor claselor, vizitând familii de bogaţi şi de săraci, de învăţaţi şi de neînvăţaţi şi căutând să înalţe gândurile lor de la lucrurile obişnuite ale vieţii la cele spirituale şi veşnice. El n-a îngăduit risipa şi nici o umbră de uşurătate lumească n-a pătat conduita Sa; cu toate acestea, Se bucura de scenele de fericire nevinovată şi, prin prezenţa Lui, a aprobat adunările de societate. Nunta la iudei era o ocazie impresionantă şi bucuriile ei nu erau neplăcute pentru Fiul omului. Luând parte la nuntă, Isus a onorat căsătoria ca pe o instituţie divină.

Atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită pentru a reprezenta unirea sfântă şi iubitoare dintre Hristos şi poporul Său. Pentru Isus, bucuria sărbătorii de nuntă vorbea despre desfătarea ce va domni în ziua când El Îşi va aduce mireasa în casa Tatălui şi când cei răscumpăraţi şi Răscumpărătorul vor sta la masa de la nunta Mielului. El zice: „Cum se bucură mirele de mireasa lui, aşa Se va bucura Dumnezeul tău de tine”. „Nu te vor mai numi «Părăsită».... ci te vor numi «Plăcerea Mea este în ea» ... căci Domnul Îşi pune plăcerea în tine”. „Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui şi nu va mai putea de veselie pentru tine.” (Isaia 62, 5.4; ţefania 3, 17.) Când i s-a dat o viziune asupra lucrurilor cereşti, apostolul Ioan a scris: „Am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zice: «Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărăţească. Să ne bucurăm. Să ne veselim şi să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soţia Lui s-a pregătit».... «Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului.»” (Apocalipsa 19, 6.7.9.)

Isus vedea în orice persoană un om căruia trebuia să-i fie prezentată chemarea la Împărăţia Lui. El câştiga inima oamenilor, trăind între ei ca Unul care le dorea binele. El îi căuta pe străzi, prin case, pe corăbii, în sinagogă, pe ţărmurile lacului şi la ospăţul de nuntă. Stătea de vorbă cu ei la ocupaţiile lor zilnice şi Se interesa de nevoile lor pământeşti. El aducea învăţătura Lui în familii, făcându-le ca în casa lor să simtă influenţa prezenţei Lui dumnezeieşti. Iubirea puternică pe care o arăta faţă de fiecare om ajuta la câştigarea inimilor. Adesea, Se retrăgea prin munţi pentru rugăciune liniştită, dar aceasta era o pregătire pentru activitatea Lui între oamenii ocupaţi cu grijile vieţii. Totdeauna revenea din acele locuri de linişte pentru ca din nou să-i vindece pe cei bolnavi, să-i înveţe pe cei neştiutori şi să sfărâme lanţurile celor înrobiţi de Satana.

Tot prin legături personale şi prin vieţuire laolaltă făcea Isus şi educaţia ucenicilor. Uneori îi învăţa stând între ei pe coasta muntelui; alteori le descoperea tainele Împărăţiei lui Dumnezeu lângă mare sau mergând cu ei pe cale. El nu ţinea predici, cum fac oamenii astăzi. Oriunde inimile erau deschise să primească solia dumnezeiască, El desfăşura adevărurile planului de mântuire. El nu le-a poruncit ucenicilor Lui să facă un anumit lucru, ci le-a spus: „Urmaţi-Mă”. În călătoriile prin sate şi oraşe, îi lua cu El ca să poată vedea cum

îi învaţă pe oameni. El făcea ca interesele lor să fie unite cu ale Sale, iar ei se uneau cu El la lucru.

Pilda lui Hristos, care era preocupat de ceea ce îi interesa pe oameni, ar trebui să fie urmată de toţi aceia care vestesc Cuvântul Lui şi de toţi aceia care primesc Evanghelia harului Său. Noi nu trebuie să renunţăm la legătura cu societatea. Nu trebuie să ne separăm de ceilalţi oameni. Pentru a lucra cu toate clasele, trebuie să-i găsim pe oameni acolo unde sunt. Rareori ne vor căuta din proprie iniţiativă. Nu numai de la amvon e atinsă inima oamenilor de adevărul dumnezeiesc. Mai este un alt câmp de lucru, poate mai umil, dar îmbelşugat şi roditor, şi anume în căsuţa celor umili şi în palatul celor mari; acolo ni se dă ospitalitate şi în adunările pentru bucurii sociale nevinovate.

Ca ucenici ai lui Hristos, noi nu trebuie să ne amestecăm în lume numai din dorinţa de a avea plăceri şi de a ne uni cu ea la nebunii. Asemenea legături nu pot aduce decât rău. Niciodată nu trebuie să aprobăm păcatul prin cuvintele sau prin faptele noastre, prin tăcerea sau prin prezenţa noastră. Oriunde am merge, trebuie să ducem cu noi pe Isus şi să descoperim şi altora cât de scump este Mântuitorul nostru. Dar aceia care caută să-şi apere credinţa, ascunzând-o între ziduri de piatră, pierd ocazii preţioase de a face binele. Prin legăturile sociale, creştinismul vine în contact cu lumea. Toţi aceia care au primit lumina dumnezeiască trebuie să lumineze cărarea acelora care nu cunosc lumina vieţii.

Toţi trebuie să devenim martori pentru Isus. Puterea legăturilor sociale, sfinţită prin harul lui Hristos, trebuie să fie dezvoltată pentru a câştiga suflete pentru Mântuitorul. Să facem astfel, încât lumea să vadă că noi nu suntem absorbiţi în mod egoist numai de interese proprii, ci dorim să dăm şi altora din binecuvântările şi privilegiile noastre. Să-i facem să vadă că religia noastră nu ne face insensibili sau pretenţioşi. Toţi aceia care susţin că L-au găsit pe Hristos să lucreze ca El pentru binele oamenilor.

Niciodată n-ar trebui să dăm lumii impresia falsă că cei ce sunt creştini sunt oameni posomorâţi şi nefericiţi. Dacă ochii noştri sunt aţintiţi la Isus, vom vedea pe Răscumpărătorul cel atât de milostiv şi vom prinde lumina feţei Sale. Oriunde domneşte Duhul Lui, acolo se găseşte pacea. şi acolo va fi şi bucurie, deoarece există o încredere liniştită şi sfântă în Dumnezeu. Hristos este bucuros când urmaşii Lui dovedesc că, deşi sunt oameni, sunt totuşi părtaşi de natură dumnezeiască. Ei nu sunt statui, ci bărbaţi şi femei vii. Inima lor, înviorată de roua harului divin, se deschide şi se lărgeşte în faţa Soarelui Neprihănirii. Prin fapte luminate de iubirea lui Hristos, ei reflectă asupra celorlalţi lumina care străluceşte asupra lor.

Capitolul 16 — În templul Sâu

„După aceea, s-a coborât la Capernaum împreună cu mama, fraţii şi ucenicii Lui; şi acolo n-au rămas multe zile. Paştele iudeilor era aproape, şi Isus S-a suit la Ierusalim.” În timpul acestei călătorii, Isus S-a alăturat uneia dintre marile cete care mergeau spre capitală. El nu făcuse încă publică misiunea Sa şi S-a amestecat printre oameni fără a fi observat. La aceste ocazii, venirea lui Mesia, căruia lucrarea lui Ioan Botezătorul îi dăduse atâta însemnătate, era adesea subiect de discuţie. Se vorbea despre nădejdea măreţiei naţionale cu un entuziasm înflăcărat. Isus ştia că această nădejde avea să fie dezamăgită, deoarece era întemeiată pe o interpretare greşită a Scripturilor. Cu toată seriozitatea, El lămurea profeţiile şi căuta să-i facă pe oameni să cerceteze mai de aproape Cuvântul lui Dumnezeu.

Mai marii iudeilor îi învăţaseră pe oameni că la Ierusalim aveau să fie învăţaţi să se închine lui Dumnezeu. Aici se adunau în timpul săptămânii Paştelor un mare număr de oameni, venind din toate părţile Palestinei şi chiar din ţări depărtate. Curţile templului erau pline de o mulţime amestecată. Mulţi nu puteau aduce cu ei jertfele care aveau să fie prezentate ca simbol al Marelui Sacrificiu. Pentru a veni în ajutorul acestora, animalele se vindeau şi se cumpărau în curtea din afara templului. Aici se adunau toate clasele de oameni, ca să-şi cumpere jertfele. Aici se schimbau toţi banii străini în bani ai templului.

Fiecare iudeu trebuia să plătească în fiecare an o jumătate de siclu „pentru răscumpărarea sufletului”, şi banii astfel adunaţi erau folosiţi pentru întreţinerea templului. (Exod 30, 12-16.) Pe lângă aceasta, se aduceau sume mari de daruri de bunăvoie, pentru a fi depuse în tezaurul templului. Se cerea ca toţi banii străini să fie schimbaţi în siclul templului, care era primit pentru slujba de la sanctuar. Schimbarea banilor dădea loc la fraude şi înşelăciune şi se transformase într-un comerţ dezgustător, care era un izvor de câştig pentru preoţi.

Vânzătorii cereau preţuri grozav de mari pentru animalele vândute şi-şi împărţeau câştigurile cu preoţii şi conducătorii, care astfel se îmbogăţeau pe seama credincioşilor. Închinătorii fuseseră învăţaţi să creadă că, dacă nu oferă jertfe, binecuvântarea lui Dumnezeu nu va veni asupra copiilor şi ţarinilor lor. În felul acesta, se putea obţine un preţ mai mare pentru animale, deoarece, după ce parcurseseră atâta drum, oamenii nu s-ar fi întors acasă fără să fi îndeplinit faptele pioase pentru care veniseră.

Foarte multe jertfe se aduceau la Paşte şi vânzările la templu erau foarte mari. Mişcarea şi zgomotul dădeau, din cauza aceasta, impresia că acolo ar fi mai mult un târg de vite decât un templu sfânt al lui Dumnezeu. Se auzeau târguieli în gura mare, mugete de vite, behăit de oi, gungurit de porumbei, amestecate cu zornăitul banilor şi cu certuri mânioase. Atât de mare era confuzia, încât închinătorii erau tulburaţi şi cuvintele înălţate către Cel Preaînalt se înecau în tumultul care stăpânea templul. Iudeii erau foarte mândri de evlavia lor. Se bucurau de templul lor şi priveau ca hulă orice cuvânt care s-ar fi spus în defavoarea lui; ei erau foarte riguroşi în îndeplinirea ceremoniilor de acolo, dar iubirea de bani biruise

scrupulele lor. Nici nu le trecea prin minte cât de mult se rătăciseră de la scopul pe care-l urmărise Dumnezeu prin instituirea serviciului divin la început.

Când Domnul Se coborâse pe Muntele Sinai, locul a fost sfinţit prin prezenţa Lui. Moise primise ordin să pună anumite îngrădiri împrejurul muntelui şi să-l sfinţească, şi cuvântul Domnului a fost auzit avertizând: „Să nu cumva să vă suiţi pe munte sau să vă atingeţi de poalele lui. Oricine se va atinge de munte, va fi pedepsit cu moartea. Nici o mână să nu se atingă de el, ci pe oricine se va atinge să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeţi; dobitoc sau om, nu va trăi.” (Exod 19, 12.13.) În felul acesta, s-a dat învăţătura că orice loc unde Se descoperă Dumnezeu cu prezenţa Lui este un loc sfânt. şi împrejurimile templului lui Dumnezeu trebuiau socotite ca fiind sfinte. Dar, în goana după câştig, toate acestea se pierduseră din vedere.

Preoţii şi conducătorii poporului erau chemaţi ca reprezentanţi ai lui Dumnezeu faţă de neamul lor; ei ar fi trebuit să corecteze abuzurile din curtea templului. Ar fi trebuit să le dea oamenilor o pildă de cinste şi de milă. În loc să caute câştigul lor, ar fi trebuit să cerceteze situaţia şi nevoile credincioşilor şi să fie gata să-i ajute pe aceia care nu erau în stare să cumpere jertfele cerute. Dar ei n-au făcut lucrul acesta. Avariţia le împietrise inima.

La sărbătoarea aceasta veneau oameni suferinzi, săraci şi nenorociţi. Erau acolo orbi, schilozi şi surzi. Unii erau aduşi pe paturile lor. Mulţi dintre ei erau prea săraci ca să poată cumpăra măcar cel mai umil dar pentru Domnul, prea săraci ca să poată cumpăra măcar hrana cu care să-şi astâmpere foamea. Oamenii aceştia erau foarte întristaţi din cauza cerinţelor preoţimii. Preoţii se făleau cu evlavia lor; ei pretindeau că sunt păzitorii poporului, dar nu aveau nici milă, nici iubire. În zadar cereau săracii şi bolnavii muribunzi să li se dea un ajutor cât de mic. Suferinţele lor nu trezeau milă în inima preoţilor.

Când a intrat în templu, Isus a văzut tot ce se petrecea acolo. A văzut tranzacţiile necinstite. A văzut durerea săracilor, care credeau că fără jertfire de sânge nu puteau obţine iertare de păcate. El a văzut curtea din afară a templului transformată într-un loc de negustorie nesfântă. Cuprinsul locului sfânt ajunsese un imens târg.

Hristos a văzut că trebuie să se facă ceva. I se cerea poporului să îndeplinească numeroase ceremonii, dar nu i se dădea învăţătură ca să înţeleagă însemnătatea lor. Oamenii aduceau jertfe fără să priceapă că ele erau numai un simbol al Jertfei desăvârşite. Iar lângă ei, necunoscut şi neonorat, Se afla Acela care era simbolizat de întregul lor ritual. El dăduse îndrumări cu privire la jertfe. Înţelegea valoarea lor simbolică şi acum vedea că sunt rău îndeplinite şi greşit înţelese. Închinarea spirituală aproape dispăruse. Nu exista nici o legătură între preoţi şi conducători şi Dumnezeul lor. Lucrarea lui Hristos trebuia să aducă o închinare cu totul deosebită.

Cu privire cercetătoare, Hristos a cuprins scena din faţa Lui, în timp ce stătea pe treptele curţii templului. Cu ochiul Lui profetic priveşte în viitor şi vede nu numai peste ani, ci peste secole. El vede cum preoţii şi conducătorii urmau să-i îndepărteze pe nevoiaşi de la dreptul lor şi să împiedice predicarea Evangheliei la cei săraci. Vede cum iubirea lui Dumnezeu urmează să fie ascunsă de la păcătoşi, iar oamenii să facă negoţ cu harul Lui. În timp ce priveşte aceste scene, indignarea, autoritatea şi puterea se zugrăvesc pe chipul Lui. Atenţia oamenilor este atrasă către El. Ochii celor angajaţi în negustoria lor nesfântă sunt pironiţi asupra feţei Lui. Ei nu pot să-şi desprindă privirea de la El. Simt că Omul acesta le citeşte ascunzişurile inimii şi le descoperă toate gândurile. Unii încearcă să-şi ascundă faţa, ca şi cum faptele lor rele le-ar fi fost scrise pe frunte, şi să scape de ochii aceia cercetători.

Larma s-a stins. Strigătele negustorilor şi ale târguielilor au încetat. Tăcerea a devenit dureroasă. Adunarea este stăpânită de un sentiment de groază. Li se pare că se află în faţa judecăţii lui Dumnezeu, ca să dea seamă de faptele lor. Privesc la Hristos şi văd cum dumnezeirea străbate prin veşmântul naturii umane. Maiestatea cerului stă aşa cum va sta Judecătorul în zilele din urmă — fără nimbul de slavă de care va fi înconjurat atunci, dar cu aceeaşi putere de a citi în inimă. Ochii Lui aleargă pe deasupra mulţimii, cercetând pe fiecare în parte. Statura Lui se înalţă cu o demnitate stăpânitoare asupra lor, în timp ce o lumină dumnezeiască Îi luminează faţa. El vorbeşte şi glasul Lui lămurit şi răsunător — acelaşi care pe Muntele Sinai a proclamat Legea pe care preoţii şi mai marii o călcau — se aude lovind arcadele templului: „Ridicaţi acestea de aici şi nu faceţi din casa Tatălui Meu o casă de negustorie”.

Coborând încet pe scări şi ridicând biciul, intră în locul acela şi le porunci celor ce stăteau acolo pentru negustorie să plece din templu. Cu un zel şi cu o severitate pe care nu le manifestase niciodată mai înainte, El răsturnă mesele schimbătorilor. Banii se vărsară, sunând ascuţit pe marmura pavajului. Nici unul nu îndrăzni să pună la îndoială autoritatea Lui. Nici unul nu îndrăznea să se plece pentru a-şi aduna banii câştigaţi prin înşelăciune. Isus nu a lovit cu biciul, dar, în mâna Lui, biciul acela simplu părea îngrozitor, ca o sabie de foc. Slujitorii templului, preoţii speculanţi, samsarii şi negustorii de vite, împreună cu oile şi boii lor, au fugit din locul acela cu unica dorinţă de a scăpa de prezenţa Lui acuzatoare.

Un sentiment de panică a străbătut prin mulţimea care s-a simţit umbrită de dumnezeirea Lui. Strigăte de groază ieşeau de pe sute de buze palide. Până şi ucenicii tremurau. Ei erau uluiţi de cuvintele şi purtarea lui Isus, aşa de neobişnuite la El. Îşi aminteau că stă scris despre El: „Râvna casei Tale Mă mănâncă.” (Psalmii 69, 9.) Foarte repede templul Domnului a fost golit de gloata zgomotoasă şi de mărfurile ei. Curţile au fost curăţate de negoţul acela josnic şi, în locul scenelor de mai înainte, s-a aşternut o linişte adâncă şi solemnă. Prezenţa Domnului, care sfinţise pe vremuri muntele, a sfinţit acum templul ridicat în cinstea Sa.

Prin curăţirea templului, Isus şi-a anunţat misiunea Sa mesianică şi şi-a început lucrarea. Templul acela, înălţat pentru ca Domnul să sălăşluiască în el prin prezenţa Lui, avea ca scop să fie o învăţătură vie pentru Israel şi pentru lume. Scopul lui Dumnezeu din veacurile veşnice a fost ca fiecare fiinţă creată, de la serafimul luminos şi sfânt până la om, să fie un templu în care Creatorul să locuiască. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată şi pervertită de rele, inima omului n-a mai dat la iveală slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu.

Dumnezeu locuieşte în corp omenesc şi, prin harul salvator, inima omului devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca Templul din Ierusalim să fie o mărturie continuă despre destinul înalt pus în faţa fiecărei fiinţe. Dar iudeii n-au înţeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Spiritului lui Dumnezeu. Curţile Templului din Ierusalim, pline de zgomot şi negustorie nesfântă, reprezentau prea bine templul inimii, întinat de prezenţa patimilor senzuale şi de gânduri nesfinte. Prin curăţirea templului de cumpărătorii şi vânzătorii lumii, Isus a făcut cunoscută misiunea Lui de a curăţa inima de mânjirea păcatului — de dorinţele pământeşti, de plăcerile egoiste şi de obiceiurile rele, care strică sufletul. „Deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutaţi: Solul legământului, pe care-L doriţi; iată că vine, zice Domnul oştirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului şi ca leşia nălbitorului. El va şedea, va topi şi va curăţi argintul; va curăţa pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămureşte aurul şi argintul.” (Maleahi 3, 1-3.)

„Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi? Dacă nimiceşte cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, şi aşa sunteţi voi.” (1 Corinteni 3, 16.17.) Nici un om nu poate scoate singur relele care au pus stăpânire pe inima lui. Numai Hristos poate curăţi templul sufletului. Dar El nu va forţa intrarea. În inimă, El nu vine ca în templul de pe vremuri, ci zice: „Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine.” (Apocalipsa 3, 20.) El va veni nu numai pentru o zi, deoarece spune: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor ... şi ei vor fi poporul Meu”. „Va călca în picioare nelegiuirile noastre şi vei arunca în fundul mării toate păcatele lor.” (2 Corinteni 6, 16; Mica 7, 19.) Prezenţa Lui va curăţi şi va sfinţi sufletul, aşa încât să poată fi „un templu sfânt în Domnul” şi „un locaş al lui Dumnezeu, prin Duhul.” (Efeseni, 2, 21.22.)

Stăpâniţi de groază, preoţii şi conducătorii au fugit din curtea templului şi din faţa privirii cercetătoare care le citea inimile. În fuga lor, au întâlnit pe alţii care mergeau spre templu şi au stăruit ca ei să se întoarcă, povestindu-le ce au văzut şi auzit. Hristos privea la oamenii aceştia fugari cu multă milă pentru teama şi neştiinţa lor în ceea ce priveşte adevărata

închinare. În scena aceasta, El a văzut simbolizată împrăştierea întregii naţiuni iudaice din cauza nelegiuirii şi nepocăinţei ei.

Și pentru ce au fugit preoţii din templu? De ce nu au stat să se apere? Cel care le poruncise să plece era fiul unui tâmplar, un galilean sărac, fără titluri şi fără putere pământească. De ce nu I s-au împotrivit? Pentru ce şi-au părăsit câştigul adunat cu atâta nelegiuire şi au fugit la porunca Unuia a cărui înfăţişare era atât de umilă?

Hristos a vorbit cu autoritatea unui împărat, iar în înfăţişarea şi în tonul glasului Său era ceva căruia n-aveau putere să i se împotrivească. Când s-a auzit porunca, şi-au dat seama, ca niciodată mai înainte, că sunt cu adevărat făţarnici şi hoţi. Când dumnezeirea a strălucit prin corpul omenesc, nu au văzut numai indignarea pe faţa lui Hristos, ci şi-au dat seama de importanţa cuvintelor Lui. Ei se simţeau ca în faţa tronului veşnicului Judecător, cu sentinţa hotărâtă atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru cea viitoare. Câtva timp au fost convinşi că Hristos era un profet; şi mulţi au crezut că El este Mesia. Duhul Sfânt a făcut să lumineze în mintea lor cuvintele profeţilor cu privire la Hristos. Se vor supune ei acestor convingeri?

Să se pocăiască, nu voiau. ştiau că fusese deşteptată mila lui Hristos pentru cei săraci. ştiau foarte bine că erau vinovaţi de înşelăciune în purtarea lor faţă de oameni. Ei Îl urau acum pe Hristos, pentru că El le citise gândul. Mustrarea în faţa mulţimii fusese umilitoare pentru îngâmfarea lor şi îi făcea să fie geloşi pentru influenţa Lui crescândă între oameni. Ei s-au hotărât să-L provoace să spună cu ce putere i-a dat afară şi cine I-a dat această putere.

Încet şi gânditori, dar cu inima plină de ură, ei s-au întors la templu. Dar ce schimbare se făcuse acolo în lipsa lor! Când ei fugiseră, săracii rămăseseră pe loc, iar acum priveau la Isus, al cărui chip exprima iubire şi milă. Cu lacrimi în ochi, El le-a spus celor din jurul Său: „Nu vă temeţi, Eu vă voi mântui, iar voi Mă veţi slăvi. Pentru aceasta am venit în lume”.

Oamenii se îngrămădeau în faţa lui Isus şi-L rugau stăruitor, în cuvinte pline de durere: „Doamne, binecuvântează-mă”. Urechea Lui auzea orice strigăt. Cu o milă mai mare decât a unei mame duioase, El Se apleca asupra copilaşilor suferinzi. Toţi erau luaţi în seamă. Toţi cei de faţă au fost vindecaţi de bolile lor. Muţilor li s-au deschis buzele şi ei au început să-L laude pe Domnul; orbilor li s-a dat vederea şi ei au privit pe Vindecătorul lor. Inima tuturor suferinzilor a fost umplută de bucurie.

Când preoţii şi slujbaşii templului au privit această mare lucrare, ce revelaţie au fost pentru ei cuvintele care le-au izbit auzul! Oamenii povesteau ce dureri suferiseră mai înainte, disperarea în care erau, povesteau despre zilele lor de chin şi nopţile lipsite de somn. Când părea că ultima licărire de nădejde pierise, le-a venit şi lor vindecarea prin Isus Hristos. „Povara fusese prea grea, zicea unul; dar am găsit pe Cineva care m-a ajutat. El este Hristosul lui Dumnezeu şi eu îmi voi consacra viaţa ca să-L slujesc pe El.” Părinţii le spuneau copiilor: „El v-a salvat viaţa; acum înălţaţi vocea şi lăudaţi-L”. Glasurile copiilor şi

ale tinerilor, ale taţilor şi ale mamelor, ale prietenilor şi ale tuturor celor ce fuseseră de faţă s-au unit în mulţumire şi laudă. Inima le era plină de speranţă şi de bucurie. Pacea a venit în sufletul lor. Erau vindecaţi la corp şi la suflet şi se reîntorceau acasă vestind pretutindeni iubirea cea mare a lui Isus.

La răstignirea lui Hristos, cei care fuseseră vindecaţi în felul acesta nu s-au unit cu gloata turbată, când striga: „Răstigneşte-L, răstigneşte-L!" Îl iubeau pe Isus, pentru că simţiseră iubirea Lui cea mare şi puterea Lui era minunată. Ei ştiau că El este Mântuitorul lor, deoarece le dăduse sănătate la trup şi la suflet. Aceştia au ascultat predica apostolilor şi Cuvântul lui Dumnezeu, care le-a pătruns în inimă, le-a dat pricepere. Ei s-au făcut purtători ai harului lui Dumnezeu şi unelte ale mântuirii Sale.

Mulţimea, care fugise din curtea templului, după câtva timp a venit încet înapoi. În parte, oamenii îşi reveniseră din panica ce pusese stăpânire pe ei, dar faţa lor exprima nehotărâre şi timiditate. Ei au privit cu uimire la lucrările lui Isus şi erau convinşi că se împlinesc cu El profeţiile cu privire la Mesia. Păcatul profanării templului le revenea în mare parte preoţilor. Numai ei erau vinovaţi pentru că se făcuse din curtea templului un loc de negustorie. Poporul aproape că nu era vinovat. Oamenii erau impresionaţi de autoritatea divină a lui Hristos, dar influenţa preoţilor şi a conducătorilor îi stăpânea. Ei au privit misiunea Lui ca pe ceva nou şi au pus la îndoială dreptul Lui de a Se amesteca în cele rânduite de autorităţile templului. Se simţeau chiar ofensaţi că se oprise vânzarea şi astfel au desconsiderat convingerile aduse de Duhul Sfânt.

Mai mult decât toţi ceilalţi, preoţii şi conducătorii ar fi trebuit să vadă în Isus pe Unsul Domnului, deoarece în mâinile lor erau cărţile sfinte, care descriau misiunea Lui, şi ei ştiau că la curăţirea templului s-a manifestat o putere mai mult decât omenească. Oricât de mult L-ar fi urât pe Isus, nu puteau să scape de ideea că El era un profet trimis de Dumnezeu ca să restatornicească sfinţenia templului. Cu respectul pe care-l aducea teama aceasta, au mers la El şi L-au întrebat: „Prin ce minune ne arăţi că ai putere să faci astfel de lucruri?"

Isus le arătase semnul. Prin faptul că a potopit cu lumină inima lor şi a făcut în faţa lor lucrările pe care trebuia să le facă Mesia, le dăduse dovada convingătoare despre caracterul Lui. De data aceasta, când I-au cerut un semn, El le-a răspuns printr-o parabolă, arătând că El a citit răutatea lor şi a văzut până unde are să-i ducă. „Stricaţi templul acesta", le-a zis Isus, „şi în trei zile îl voi ridica."

Aceste cuvinte însemnau două lucruri. El vorbea nu numai de nimicirea templului şi a serviciului religios iudaic, ci şi de moartea Sa, nimicirea templului corpului Său. Lucrul acesta îl complotau iudeii chiar de pe atunci. Când s-au întors la templu, preoţii şi conducătorii erau hotărâţi să-L omoare pe Isus şi să scape astfel de Acela care-i tulbura. Cu toate acestea, când El le-a spus ce au ei de gând, nu L-au înţeles. Cuvintele Lui le-au aplicat numai la Templul din Ierusalim şi, plini de indignare, au strigat: „Au trebuit patruzeci şi

şase de ani ca să se zidească templul acesta, şi Tu îl vei ridica în trei zile?" Acum au considerat că Isus le dăduse dovada că nu trebuiau să creadă în El şi s-au hotărât şi mai mult să-L lepede.

Hristos nu căutase ca vorbele Lui să fie înţelese atunci de iudeii necredincioşi şi nici chiar de ucenici. El ştia că ele vor fi rău interpretate de vrăjmaşi şi că vor fi întoarse împotriva lui. La judecată, cuvintele acestea urmau să fie aduse ca o acuzaţie, iar pe Golgota urmau să I se azvârle în faţă ca o insultă. Dar, dacă le-ar fi explicat acum, ar fi însemnat să le vorbească ucenicilor despre suferinţele Sale şi să aducă asupra lor o întristare pe care acum n-o puteau suporta. O explicare a lor ar fi arătat înainte de vreme iudeilor urmările prejudecăţii şi necredinţei lor. Din clipa aceea, ei au pornit pe o cale pe care urmau să meargă neîncetat, până când Îl vor duce ca pe un miel la junghiere.

Cuvintele acestea ale lui Hristos au fost rostite pentru binele acelora care aveau să creadă în El. El ştia că ele urmau să fie repetate. Rostite la Paşte, urmau să fie auzite de mii de oameni şi să fie duse în toate părţile pământului. După învierea Lui din morţi, însemnătatea lor urma să fie cunoscută. Pentru mulţi, ele urmau să fie o dovadă hotărâtoare a dumnezeirii Lui.

Din cauza nepriceperii lor spirituale, de multe ori nici ucenicii lui Isus nu înţelegeau învăţăturile Lui. Dar multe învăţături de felul acesta erau lămurite de evenimentele care aveau să se petreacă mai târziu. Când n-a mai fost cu ei, cuvintele Lui au fost îmbărbătare pentru inima lor.

În ce priveşte legătura cu Templul din Ierusalim, cuvintele Mântuitorului: „Stricaţi templul acesta, şi în trei zile îl voi ridica" aveau o însemnătate mai adâncă decât puteau să înţeleagă ascultătorii. Hristos era temelia şi viaţa templului. Serviciile care se săvârşeau acolo simbolizau jertfa Fiului lui Dumnezeu. Preoţia era rânduită să reprezinte caracterul de mijlocire al lucrării lui Hristos. Întregul plan al slujbei, al jertfelor, era o umbră a morţii Mântuitorului pentru răscumpărarea lumii. Din momentul în care marele eveniment spre care arătau de atâtea veacuri aceste sacrificii urma să fie îndeplinit, ele nu mai aveau nici o valoare.

Întrucât întregul ritual era numai un simbol al lui Hristos, nu avea nici o valoare fără El. Atunci când au pecetluit lepădarea lui Hristos, dându-L la moarte, iudeii au lepădat tot ce dădea însemnătate templului şi slujbelor lui. Sfinţenia lui se depărtase. Era sortit distrugerii. Din ziua aceea, darurile pentru jertfe şi slujbele din templu în legătură cu jertfele nu mai aveau nici un rost. Ca şi sacrificiul lui Cain, ele nu mai exprimau credinţa în Mântuitorul. Dându-L pe Hristos la moarte, iudeii distrugeau de fapt templul lor. La răstignirea lui Hristos, perdeaua dinăuntrul templului a fost sfâşiată de sus până jos, dând dovadă că marele sacrificiu final fusese adus şi că sistemul jertfelor se terminase pentru totdeauna.

„În trei zile îl voi ridica.” La moartea Mântuitorului, puterile întunericului păreau că au câştigat biruinţa şi se bucurau de triumful lor. Dar, din mormântul deschis al lui Iosif, a apărut Isus ca biruitor. „A dezbrăcat domniile şi stăpânirile, şi le-a făcut de ocară înaintea lumii după ce a ieşit biruitor asupra lor.” (Coloseni 2, 15.) În virtutea morţii şi învierii Lui, El S-a făcut slujitor al „adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul.” (Evrei 8, 2.) Tabernacolul iudeilor a fost înălţat de oameni, oamenii au clădit templul iudeilor; dar Sanctuarul de sus, care era modelul celui pământesc, n-a fost ridicat de un arhitect omenesc. „Iată un Om, al cărui nume este Odrasla.... Va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va şedea şi va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie.” (Zaharia 6, 12.13.)

Serviciul jertfelor care arătau spre Hristos a trecut; dar ochii oamenilor au fost îndreptaţi către adevărata jertfă pentru păcatele lumii. Preoţia pământească a încetat; dar noi privim la Isus, slujitorul noului legământ, şi la „sângele stropirii, care vorbeşte mai bine decât sângele lui Abel”. „Drumul în Locul preasfânt, nu era încă deschis câtă vreme sta în picioare cortul dintâi. Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâini ... şi a intrat o dată pentru totdeauna în Locul prea sfânt ... cu însuşi sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veşnică.” (Evrei 12, 24; 9, 8-12.)

„De aceea şi poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei.” (Evrei 7, 25.) Cu toate că lucrarea de mijlocire avea să fie mutată din templul pământesc în cel ceresc, cu toate că sanctuarul şi Marele nostru Preot urmau să nu mai fie vizibile pentru ochiul omenesc, ucenicii nu aveau să sufere prin aceasta nici o pierdere. Din cauza lipsei Mântuitorului, ei nu urmau să simtă vreo întrerupere a legăturilor şi nici slăbirea puterilor. În timp ce Isus slujeşte în Sanctuarul de sus, El este, prin Duhul lui cel Sfânt, şi slujitor în biserica de pe pământ. Pentru ochiul fizic, El este departe, dar de fapt se împlineşte făgăduinţa pe care El a dat-o la înălţare: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului.” (Matei 28, 20.) În timp ce slujitorii Lui mai mici primesc putere de la El, prezenţa Lui întăritoare este totdeauna cu biserica Lui.

„Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentru ca să fim ajutaţi la vreme de nevoie.” (Evrei 4, 14-16.)

Capitolul 17 — Nicodim

Nicodim avea o poziţie înaltă şi de mare răspundere în naţiunea iudeilor. Educaţia lui fusese dintre cele mai alese, avea talente puţin obişnuite şi era un membru onorat al consiliului naţional. Împreună cu alţii, el fusese mişcat de învăţătura lui Isus. Cu toate că era bogat, învăţat şi onorat, fusese atras în mod neînţeles de umilul Nazarinean. Învăţăturile pornite de pe buzele Mântuitorului îl impresionaseră foarte mult şi dorea să cunoască mai mult din aceste adevăruri minunate.

Autoritatea manifestată de Isus la curăţirea templului deşteptase ura neîmpăcată a preoţilor şi conducătorilor. Ei se temeau de puterea acestui străin. Îndrăzneala aceasta din partea unui galilean necunoscut nu trebuia să fie tolerată. Ei erau înclinaţi să pună capăt lucrării Lui. Dar nu toţi erau de acord cu acest plan. Unii se temeau să se împotrivească Aceluia care era călăuzit în mod vizibil de Duhul lui Dumnezeu. Îşi aminteau cum fuseseră omorâţi profeţii pentru că mustraseră păcatele conducătorilor lui Israel. ştiau că robia neamului iudeu sub o naţiune păgână era urmarea lepădării cu încăpăţânare a mustrărilor lui Dumnezeu. Se temeau ca nu cumva, uneltind împotriva lui Isus, preoţii şi conducătorii să pornească pe urmele părinţilor lor şi să aducă alte nenorociri asupra naţiunii. şi Nicodim împărtăşea aceste simţăminte. Într-un consiliu al Sinedriului, când discutau măsurile ce trebuie să se ia cu privire la Isus, Nicodim a recomandat prevedere şi moderaţie. El a susţinut că, dacă Isus era într-adevăr învestit cu autoritate de la Dumnezeu, ar fi fost primejdios ca ei să respingă avertizările Lui. Preoţii n-au îndrăznit să nesocotească acest sfat şi, pentru o vreme, n-au luat măsuri pe faţă împotriva Mântuitorului.

De când auzise de Isus, Nicodim începuse să studieze cu râvnă profeţiile despre Mesia şi, cu cât studia mai mult, cu atât era mai mult convins că El era Cel care trebuia să vină. Ca mulţi alţii din Israel, fusese întristat de profanarea templului. Fusese de faţă când Isus îi izgonise pe cumpărători şi pe vânzători; văzuse manifestarea cea minunată a puterii dumnezeieşti; L-a văzut pe Mântuitorul primind pe cei săraci şi vindecând pe cei bolnavi; văzuse privirea lor plină de bucurie şi ascultase cuvintele lor de laudă şi nu putea pune la îndoială faptul că Isus din Nazaret era trimisul lui Dumnezeu.

El dorea din toată inima să stea de vorbă cu Isus, dar se ferea să meargă la El pe faţă. Ar fi fost prea umilitor pentru un conducător al iudeilor să dea pe faţă simpatie pentru un învăţător al iudeilor până atunci atât de puţin cunoscut. şi dacă vizita lui ar fi ajuns la cunoştinţa Sinedriului, ar fi făcut ca asupra lui să se reverse dispreţul şi bănuielile lor. Aşa că s-a hotărât să aibă o întâlnire tainică, scuzându-se pe motivul că, dacă ar fi mers pe faţă, şi alţii ar fi urmat pilda lui. Aflând prin cercetări anume făcute că locul unde Se retrage Mântuitorul este pe Muntele Măslinilor, el a aşteptat până când oraşul s-a cufundat în linişte şi după aceea L-a căutat.

În faţa lui Hristos, Nicodim a simţit o stranie timiditate, pe care a căutat să o ascundă sub o aparenţă de calm şi demnitate. „Învăţătorule”, zise el, „ştim că eşti un Învăţător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el”. Vorbind de darurile deosebite pe care le avea Isus ca învăţător, precum şi de puterea Lui uimitoare de a face minuni, el spera să netezească drumul spre această ocazie. Cuvintele lui aveau ca scop să exprime şi să producă încredere, dar de fapt exprimau necredinţă. El nu L-a recunoscut pe Isus ca Mesia, ci numai ca pe un Învăţător trimis de Dumnezeu.

În loc să răspundă la aceste cuvinte de salutare, Isus şi-a îndreptat privirea asupra vorbitorului ca şi când ar fi citit în sufletul lui. În înţelepciunea Sa neţărmurită, a văzut în faţa Sa un om care căuta adevărul. El ştia pentru ce a venit şi, cu dorinţa de a adânci şi mai mult convingerea care se găsea în mintea ascultătorului, i-a vorbit în mod direct, spunând solemn, dar blând: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu.” (Ioan 3, 3.)

Nicodim venise la Domnul cu gândul să aibă o discuţie cu El, dar Isus i-a vorbit despre principiile fundamentale ale adevărului. El i-a spus lui Nicodim: Nu de cunoştinţe teoretice ai nevoie atât de mult, ci de renaştere spirituală. Nu trebuie să-ţi satisfaci curiozitatea, ci să ai o inimă nouă. Trebuie să primeşti o viaţă nouă de sus, înainte de a putea aprecia lucrurile cereşti. Până când nu se produce această schimbare, care face toate lucrurile noi, nu-ţi va fi de nici un folos să discuţi autoritatea sau misiunea Mea.

Nicodim ascultase predica lui Ioan Botezătorul despre pocăinţă şi botez şi auzise cum îi îndruma pe oameni către Acela care trebuia să boteze cu Duhul Sfânt. El însuşi simţise că între iudei era o mare lipsă de viaţă spirituală, că erau stăpâniţi într-o mare măsură de bigotism şi de ambiţie lumească. Nădăjduise după o stare de lucruri mai bună la venirea lui Mesia. Dar solia cercetătoare de inimă a lui Ioan Botezătorul nu lucrase în el convingerea de păcat. Era un fariseu dintre cei mai plini de râvnă şi se lăuda cu faptele lui bune. Era mult mai stimat pentru binefacerile şi dărnicia cu care susţinea serviciul din templu şi se simţea sigur de favoarea lui Dumnezeu. Se înfiora la gândul unei împărăţii care era prea curată ca el să o poată vedea în starea lui actuală.

Vorbirea figurată despre naşterea din nou pe care o folosise Isus nu era cu totul străină pentru Nicodim. Cei convertiţi de la păgânism la credinţa lui Israel erau adesea asemănaţi cu nişte copii de curând născuţi. De aceea, el a înţeles că vorbele lui Isus nu trebuiau luate în sens literal. Dar, în virtutea naşterii sale ca israelit, el se socotea sigur de un loc în Împărăţia lui Dumnezeu. Socotea că nu are nevoie de schimbare. De aceea a fost surprins de cuvintele Mântuitorului. Mai mult, se simţea iritat de aplicarea lor la persoana sa. Îngâmfarea fariseului se lupta cu dorinţa sinceră a căutătorului după adevăr. S-a mirat că Hristos îi vorbeşte în felul acesta, fără a respecta poziţia lui de conducător în Israel.

Luat prin surprindere, i-a răspuns lui Hristos în cuvinte pline de ironie: „Cum se poate naşte un om bătrân?" Asemenea multora când li se prezintă adevăruri tăioase, a dat pe faţă faptul că omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului Sfânt. În el nu este nimic care să răspundă la lucrurile spirituale, pentru că lucrurile spirituale se judecă spiritual. Dar Mântuitorul n-a răspuns argumentelor lui cu explicaţii. Ridicându-şi mâna cu demnitate solemnă, El a rostit adevărul cu o siguranţă şi mai mare: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în Împărăţia lui Dumnezeu". Nicodim ştia că Isus vorbea acum despre botezul cu apă şi despre înnoirea inimii prin Duhul lui Dumnezeu. El era convins că se află în faţa Aceluia despre care profetizase mai înainte Ioan Botezătorul.

Isus a continuat: „Ce este născut din carne, este carne, şi ce este născut din Duh, este duh". Din fire, inima este rea şi „cum ar putea să iasă dintr-o fiinţă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul." (Iov 14, 4.) Nici o născocire omenească nu poate găsi un leac pentru sufletul păcătos. „Umblarea după lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, şi nici nu poate să se supună". „Din inimă ies gândurile rele, uciderile, adulterele, desfrânările, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele." (Romani 8, 7; Matei 15, 19.) Mai înainte ca pârâul să devină curat, trebuie curăţit izvorul inimii. Acela care încearcă să ajungă la cer prin faptele lui de păzire a legii încearcă o imposibilitate. Nu este nici o siguranţă pentru acela care are o religie legalistă, o formă de evlavie. Viaţa de creştin nu este o modificare sau o îmbunătăţire a celei vechi, ci o transformare a firii. Se produce moartea faţă de eu şi faţă de păcat şi o viaţă cu totul nouă. Schimbarea aceasta nu se poate produce decât prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt.

Nicodim era încă nedumerit şi Isus a folosit vântul ca ilustraţie pentru cuvintele Sale: „Vântul suflă încotro vrea şi-i auzi vuietul; dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul".

Vântul se aude prin ramurile pomilor, fremătând printre frunze şi flori, dar nu se vede şi nimeni nu ştie de unde vine sau unde se duce. Tot aşa este şi cu lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii. Nu poate fi explicată mai mult decât mişcarea vântului. Cineva poate că nu ar fi în stare să spună timpul sau locul anumit sau să urmărească toate amănuntele lucrării de întoarcere la Dumnezeu, dar lucrul acesta nu dovedeşte că nu este convertit. Printr-un mijloc tot atât de nevăzut ca şi vântul, Hristos lucrează continuu asupra inimii. Puţin câte puţin, poate fără ca primitorul lor să-şi dea seama, se produc impresii care tind să atragă sufletul la Hristos. Acestea pot să vină prin meditaţie asupra Lui, prin citirea Scripturilor sau prin auzirea Cuvântului de la un predicator. Deodată, când Duhul vine cu un apel mai direct, sufletul se predă lui Isus, plin de bucurie. Mulţi numesc aceasta o convertire bruscă, dar ea este rezultatul lucrării îndelungate a Duhului lui Dumnezeu, o lucrare făcută cu multă răbdare.

Cu toate că nu se vede, vântul produce efecte văzute şi simţite. La fel şi lucrarea Duhului asupra sufletului se descoperă în fiecare faptă a aceluia care a simţit puterea Lui salvatoare. Când ia inima în stăpânire, Duhul lui Dumnezeu transformă viaţa. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite, iubirea, umilinţa şi pacea iau locul mâniei, invidiei şi certurilor. Bucuria ia locul întristării, iar faţa oglindeşte lumina cerească. Nimeni nu vede mâna care ridică povara, nimeni nu vede lumina care se coboară de sus. Binecuvântarea vine atunci când sufletul se predă prin credinţă lui Dumnezeu. Apoi, acea putere pe care nici un ochi omenesc nu o poate vedea creează o făptură nouă, după chipul lui Dumnezeu.

Este cu neputinţă pentru o minte mărginită să înţeleagă lucrarea mântuirii. Taina ei întrece ştiinţa omenească; dar acela care trece de la moarte la viaţă îşi dă seama că aceasta este o realitate dumnezeiască. Putem cunoaşte începutul mântuirii printr-o experienţă personală. Urmările se văd în decursul veacurilor veşnice. În timp ce Isus vorbea, câteva raze de adevăr au pătruns în mintea conducătorului. Influenţa mângâietoare şi cuceritoare a Duhului Sfânt i-a impresionat inima. Cu toate acestea, n-a înţeles deplin cuvintele Mântuitorului. El nu se gândea atât la nevoia de a fi născut din nou, cât la felul în care se poate face lucrul acesta. El a zis cu uimire: „Cum se poate face aşa ceva?”

„Tu eşti învăţătorul lui Israel şi nu pricepi aceste lucruri?” a întrebat Isus. Fără îndoială că un om căruia i se dăduse instruirea religioasă a oamenilor nu trebuia să fie necunoscător al unor adevăruri aşa de importante. Cuvintele Sale au transmis învăţătura că, în loc să se simtă iritat de cuvintele spuse aşa de clar, Nicodim ar fi trebuit să-şi formeze o părere umilită despre sine, datorită ignoranţei lui spirituale. Cu toate acestea, Hristos vorbea aşa de solemn şi demn, iar privirea şi glasul Lui exprimau atâta iubire sinceră, încât Nicodim nu s-a simţit jignit când şi-a dat seama de situaţia umilitoare în care se afla.

Dar, când Isus i-a explicat că misiunea Sa pe pământ era aceea de a întemeia o împărăţie spirituală, şi nu una pământească, ascultătorul Său a început să se tulbure. Văzând lucrul acesta, Isus a mai adăugat: „Dacă v-am vorbit despre lucruri pământeşti şi nu credeţi, cum veţi crede când vă voi vorbi despre lucrurile cereşti?” Dacă Nicodim nu putea să primească învăţătura lui Hristos, prin care ilustra lucrarea harului asupra inimii, cum ar fi putut să înţeleagă natura slavei Împărăţiei cereşti? Pentru că nu înţelegea natura lucrării lui Hristos pe pământ, nu putea să înţeleagă nici lucrarea Lui din ceruri.

Iudeii pe care îi izgonise din templu pretindeau că sunt fiii lui Avraam, dar ei fugeau din faţa Mântuitorului, pentru că nu puteau suporta slava lui Dumnezeu care se manifesta prin El. În felul acesta, dovedeau că nu erau pregătiţi prin harul lui Dumnezeu să ia parte la slujbele sfinte din templu. Erau plini de râvnă să păstreze înfăţişarea sfinţeniei, dar neglijau sfinţenia inimii. În timp ce ţineau cu toate puterile de litera legii, ei o călcau continuu în spiritul ei. Lucrul de care ei aveau mai multă nevoie era tocmai acea transformare de care îi

vorbise Hristos lui Nicodim — o renaştere morală, o curăţire de păcat şi o înnoire a cunoaşterii şi a sfinţeniei.

Orbirea lui Israel în ce priveşte lucrarea de renaştere n-avea nici o scuză. Sub inspiraţia Duhului Sfânt, Isaia scrisese: „Toţi am ajuns ca nişte necuraţi, şi toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită". David se ruga şi el: „Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic". Iar prin Ezechiel se dăduse făgăduinţa: „Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră şi vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi şi vă voi face să urmaţi poruncile Mele şi să păziţi şi să împliniţi Legile Mele." (Isaia 64, 6; Psalmii 51, 10; Ezechiel 36, 26.27.)

Nicodim citise cuvintele acestea cu o minte întunecată, dar acum începea să-şi dea seama de înţelesul lor adevărat. El a văzut că numai ascultarea rece de litera legii, aşa cum era aplicată la viaţa exterioară, nu poate să dea nimănui dreptul de a intra în Împărăţia cerurilor. După aprecierea oamenilor, viaţa lui fusese dreaptă şi onorabilă; dar, în faţa lui Hristos, el şi-a simţit inima pătată şi viaţa nesfântă.

Nicodim era atras spre Hristos. În timp ce Mântuitorul i-a explicat despre naşterea din nou, el a dorit ca şi în el să se producă această schimbare. Prin ce mijloace se putea realiza? Isus răspunse la această întrebare nerostită: „După cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică".

Acum se vorbea despre lucruri cunoscute de Nicodim. Simbolul şarpelui înălţat îi explica misiunea Mântuitorului. Pe când poporul Israel murea din cauza muşcăturii şerpilor înfocaţi, Dumnezeu îl învăţase pe Moise să facă un şarpe de aramă şi să-l înalţe în mijlocul adunării. După aceea, s-a dat de veste în toată tabăra că toţi cei care vor privi la şarpe vor trăi. Oamenii ştiau bine că şarpele n-avea în sine nici o putere ca să-i ajute. Era un simbol al lui Hristos. După cum chipul făcut în forma şerpilor ucigători a fost pentru vindecarea lor, Cineva „într-o formă asemănătoare cu a păcatului" trebuia să vină ca Mântuitor al lor. (Romani 8, 3.) Mulţi israeliţi considerau că slujbele şi jertfele aveau în ele puterea de a-i elibera de păcat, dar Dumnezeu dorise să-i înveţe că n-aveau mai mare valoare ca şarpele de aramă. Rolul lor era de a îndruma mintea spre Mântuitorul. Fie că era vorba de vindecarea rănilor, fie că era vorba de iertarea păcatelor, ei nu puteau face nimic altceva, decât să arate credinţă în Darul lui Dumnezeu. Ei aveau să privească şi să trăiască.

Poate că cei muşcaţi de şarpe întârziau să privească. Poate s-au întrebat cum se făcea că acel simbol de aramă avea putere. Poate că au cerut o explicaţie ştiinţifică. Dar nu s-a dat nici o explicaţie. Ei trebuiau să accepte Cuvântul lui Dumnezeu dat lor prin Moise. Dacă refuzau să privească, piereau.

Nu prin certuri şi discuţii se luminează un suflet. Trebuie să privim şi să trăim. Nicodim a primit învăţătura şi a luat-o cu el. A cercetat Scripturile într-un chip nou, nu ca să discute o teorie, ci ca să primească viaţă pentru suflet. El a început să vadă Împărăţia cerului pe măsură ce s-a supus călăuzirii Duhului Sfânt. Și astăzi, mii de oameni au nevoie să înveţe acelaşi adevăr care i-a fost dat ca învăţătură lui Nicodim, prin simbolul cu şarpele înălţat. Ei se încred în ascultarea de Legea lui Dumnezeu, care să-i recomande pentru cer. Când sunt invitaţi să privească la Isus şi să creadă că El îi mântuieşte numai prin harul Său, ei exclamă: „Cum poate să se facă aceasta?”

Asemenea lui Nicodim, trebuie să fim gata să intrăm în viaţă la fel ca şi cel mai mare păcătos. Afară de Hristos, „nu este alt nume sub cer dat oamenilor, prin care să fim mântuiţi.” (Faptele Apostolilor 4, 12.) Prin credinţă primim harul lui Dumnezeu; dar credinţa nu este mântuitorul nostru. Ea nu ne dă nici un câştig. Ea este numai mâna prin care ne prindem de Hristos şi ne însuşim meritele Lui, care înseamnă vindecare de păcat. şi nici măcar nu putem să ne pocăim fără ajutorul Duhului Sfânt. Scriptura spune despre Hristos: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălţat cu puterea Lui, şi L-a făcut Domn şi Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăinţa şi iertarea păcatelor.” (Faptele Apostolilor 5, 31.) Pocăinţa vine de la Hristos, tot aşa cum vine şi iertarea.

Prin urmare, cum suntem noi mântuiţi? „După cum Moise a înălţat şarpele în pustie”, tot aşa a fost înălţat şi Fiul omului şi toţi aceia care au fost înşelaţi şi muşcaţi de şarpe pot să privească şi să trăiască. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.) Lumina care porneşte de la cruce descoperă iubirea lui Dumnezeu. Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracţii, vom fi conduşi la piciorul crucii, plini de pocăinţă pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. După aceea, Duhul lui Dumnezeu produce prin credinţă o nouă viaţă în suflet. Gândurile şi dorinţele sunt aduse în ascultare de voinţa lui Hristos. Inima şi mintea sunt create din nou, după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-şi supună totul. Apoi se scrie Legea lui Dumnezeu în minte şi inimă şi putem zice împreună cu Hristos: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule.” (Psalmii 40, 8.)

În convorbirea cu Nicodim, Isus a descris planul de mântuire şi misiunea Lui în lume. În nici o altă cuvântare n-a descris El mai complet, pas cu pas, lucrarea ce trebuie să se facă în inima oamenilor care vor moşteni Împărăţia cerurilor. Chiar la începutul lucrării Lui, a descoperit adevărul unuia dintre membrii Sinedriului — mintea cea mai receptivă, un învăţător oficial al poporului. Dar conducătorii lui Israel n-au primit lumina. Nicodim a ascuns adevărul în inima sa şi, timp de trei ani, nu se părea că va aduce roadă.

Dar Isus cunoştea pământul în care aruncase sămânţa. Cuvintele spuse în timpul nopţii unui singur ascultător, pe dealul singuratic, nu s-au pierdut. Câtva timp, Nicodim nu L-a mărturisit în public pe Hristos, dar l-a preocupat viaţa Lui şi I-a cercetat învăţăturile. În sfatul Sinedriului, s-a opus neîncetat la uneltirile preoţilor de a-L distruge. Când, în cele din

urmă, Isus a fost înălţat pe cruce, Nicodim şi-a adus aminte de cele învăţate pe Muntele Măslinilor: „După cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică”. Lumina adusă de întrevederea aceea tainică a luminat crucea de pe Golgota şi Nicodim a recunoscut în Isus pe Mântuitorul lumii.

După înălţarea Domnului, în timp ce ucenicii erau împrăştiaţi din cauza persecuţiilor, Nicodim a ieşit plin de curaj în faţă. El şi-a folosit averea pentru susţinerea bisericii care tocmai se născuse, atunci când iudeii se aşteptau ca, la moartea lui Isus, ea să fie desfiinţată. În timp de primejdie, omul acesta, pe vremuri atât de fricos şi îndoielnic, a fost tare ca stânca, încurajând credinţa ucenicilor şi ajutându-i cu mijloace pentru a duce Evanghelia mai departe. A fost batjocorit şi persecutat de aceia care îl onoraseră pe vremuri. A ajuns sărac în ce priveşte bunurile pământeşti, dar n-a scăzut în ce priveşte credinţa aceea care-şi avea începutul în noaptea când a stat de vorbă cu Isus.

Nicodim i-a povestit lui Ioan istoria acelei întâlniri şi prin pana lui a fost scrisă pentru învăţătura a milioane de oameni. Adevărurile spuse atunci au şi astăzi aceeaşi valoare ca în noaptea aceea solemnă pe dealul umbrit, când unul din mai marii iudeilor a venit să înveţe calea vieţii de la Învăţătorul umil din Galilea.

Capitolul 18 — „Trebuie ca El să crească”

Pentru o vreme, influenţa lui Ioan Botezătorul asupra naţiunii a fost mai mare decât a conducătorilor, preoţilor şi prinţilor. Dacă ar fi declarat că el este Mesia şi ar fi pornit o răscoală împotriva Romei, preoţii şi poporul s-ar fi adunat în mare număr sub stindardul lui. Satana pregătise pentru Ioan Botezătorul felurite onoruri, care fac apel la ambiţia cuceritorilor. Cu toată dovada puterii pe care o avea, el a refuzat necontenit oferta aceasta strălucită. Atenţia care fusese aţintită asupra lui o îndreptase către un Altul.

A văzut apoi cum valul popularităţii s-a îndreptat de la el către Mântuitorul. În fiecare zi, mulţimea din jurul lui scădea. Când Isus a venit de la Ierusalim în părţile Iordanului, lumea s-a adunat să-L asculte. Numărul ucenicilor Săi creştea zilnic. Mulţi veneau pentru botez şi, deoarece Isus nu boteza, El i-a împuternicit pe ucenici să administreze această rânduială. În felul acesta, a pus sigiliul Său asupra lucrării înainte-mergătorului Său. Dar ucenicii lui Ioan priveau cu gelozie popularitatea crescândă a lui Isus. Ei erau porniţi să critice lucrarea Lui şi, nu peste multă vreme, au găsit ocazia. Între ei şi iudei a început o discuţie cu privire la botez, dacă are vreo putere de a curăţi sufletul de păcat; ei susţineau că botezul lui Isus se deosebea cu totul de al lui Ioan. În curând, au început să se certe cu ucenicii lui Hristos în privinţa formulării cuvintelor ce trebuiau să fie rostite la botez şi, în cele din urmă, şi cu privire la dreptul lui Isus să boteze.

Ucenicii lui Ioan au venit plini de supărare, zicând: „Învăţătorule, Cel care era cu tine dincolo de Iordan, despre care ai mărturisit tu, iată că botează şi toţi oamenii se duc la El”. Prin aceste cuvinte, Satana îl ispitea pe Ioan. Deşi misiunea lui Ioan aproape se încheiase, tot ar fi putut să pună piedici lucrării lui Hristos. Dacă ar fi început să se laude, dacă s-ar fi supărat sau dacă ar fi exprimat descurajare pentru faptul că a fost lăsat în umbră, el ar fi semănat seminţele dezbinării, ar fi încurajat invidia şi gelozia şi ar fi împiedicat în mod serios înaintarea Evangheliei.

Din fire, Ioan avea defectele şi slăbiciunile caracteristice oamenilor, dar atingerea iubirii dumnezeieşti îl transformase. El locuise într-o atmosferă necontaminată de egoism şi de ambiţie şi mult deasupra miasmelor geloziei. El n-a aprobat nemulţumirea ucenicilor săi, ci le-a arătat cât de clar înţelegea legăturile sale cu Mesia şi cu câtă voie bună Îl primise pe Acela pentru care pregătise calea.

El a zis: „Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer. Voi înşivă îmi sunteţi martori, că am zis: Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă este mire, dar prietenul mirelui, care stă şi-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui”. Ioan s-a prezentat ca un prieten care lucra ca sol între cei doi logodnici, pregătind calea pentru căsătorie. Când mirele şi-a primit mireasa, misiunea prietenului a încetat. El s-a bucurat de fericirea acelora pentru unirea cărora a stăruit. Tot aşa şi Ioan fusese chemat să-i îndrepte pe oameni la Isus şi el avusese bucuria de a fi martor la succesele lucrării Mântuitorului. El a

zis: „Această bucurie, care este a mea, este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micşorez”.

Fiindcă privise în credinţă la Mântuitorul, Ioan se ridicase până la înălţimea lepădării de sine. El nu căutase să-i atragă pe oameni la sine, ci să înalţe sufletele lor mai sus şi tot mai sus, până ce ele vor găsi odihnă la Mielul lui Dumnezeu. El nu fusese decât un glas, un strigăt în pustie. Acum, cu bucurie, el a acceptat tăcerea şi rămânerea în umbră, ca ochii tuturor să poată fi îndreptaţi către Lumina vieţii.

Aceia care sunt sinceri în chemarea lor ca soli pentru Dumnezeu nu vor căuta onoarea personală. Iubirea de sine va fi copleşită de iubirea pentru Hristos. Rivalitatea nu va mânji scumpa lucrare a Evangheliei. Vor recunoaşte că lucrarea lor este aceea de a proclama la fel ca Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.) Ei vor înălţa pe Isus şi împreună cu El întreg neamul omenesc va fi înălţat. „Aşa vorbeşte Cel Preaînalt, a cărui locuinţă este veşnică şi al cărui Nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie, dar sunt cu omul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhurile smerite şi să îmbărbătez inimile zdrobite.” (Isaia 57, 15.)

Sufletul profetului, golit de eu, a fost plin de lumina Dumnezeirii. În mărturia depusă pentru slava Mântuitorului, cuvintele lui erau ca o continuare a celor pe care Hristos le rostise la întâlnirea cu Nicodim. Ioan a zis: „Cel ce vine din cer, este mai presus de toţi; cel ce este de pe pământ, este pământesc, şi vorbeşte ca de pe pământ. Cel ce vine din cer, este mai presus de toţi.... Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură”. Isus putea să zică: „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis.” (Ioan 5, 30.) Lui I s-a spus: „Tu ai iubit neprihănirea şi ai urât nelegiuirea, de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarăşii Tăi.” (Evrei 1, 9.) Tatăl „nu-I dă Duhul cu măsură”.

La fel se întâmplă şi cu urmaşii lui Hristos. Noi putem primi lumina cerească numai dacă suntem gata să fim goliţi de eul nostru. Nu putem înţelege caracterul lui Dumnezeu, nici nu putem primi pe Hristos în credinţă, decât atunci când suntem dispuşi să aducem orice gând ca rob al ascultării de Hristos. Tuturor acelora care procedează astfel li se dă Duhul Sfânt fără măsură. În Hristos „locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveţi totul deplin în El.” (Coloseni 2, 9.10.)

Ucenicii lui Ioan spuneau că toţi oamenii veneau la Hristos; dar, având o viziune mai clară, Ioan a zis: „Nimeni nu primeşte mărturia Lui”. Aşa de puţini erau dispuşi să-L accepte ca Mântuitor din păcat. Dar „cine primeşte mărturia Lui adevereşte prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.” (Ioan 3, 33.) „Cine crede în Fiul are viaţă veşnică.” Nu este nevoie de dezbateri ca să ştim dacă botezul lui Hristos sau al lui Ioan curăţeşte de păcate.

Numai harul lui Hristos dă viaţă sufletului. Lipsit de Hristos, botezul, ca oricare altă slujbă, este o formă fără valoare. „Cine nu crede în Fiul nu va vedea viaţa.”

Succesul lucrării lui Hristos, pe care Ioan îl primise cu atâta bucurie, a fost vestit şi cârmuitorilor din Ierusalim. Preoţii şi rabinii fuseseră geloşi datorită influenţei lui Ioan, când au văzut că oamenii părăsesc sinagogile şi se duc în pustie; dar aici era Cineva care avea o putere şi mai mare de a atrage mulţimile. Aceşti conducători în Israel nu erau dispuşi să zică împreună cu Ioan: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micşorez”. Ei s-au ridicat cu o nouă hotărâre de a pune capăt acestei lucrări, care îi îndepărta pe oameni din jurul lor.

Isus ştia că ei nu vor cruţa nici un mijloc pentru a crea neînţelegeri între ucenicii Săi şi ai lui Ioan. El ştia că furtuna care se apropia urma să smulgă pe unul dintre cei mai mari profeţi din câţi au fost daţi lumii. Din dorinţa de a evita orice ocazie de neînţelegeri sau de ceartă, El şi-a oprit în linişte lucrarea şi S-a retras în Galilea. şi noi, rămânând credincioşi faţă de adevăr, trebuie să evităm orice lucru care ar duce la dezbinare şi la înţelegere greşită. Căci ori de câte ori se iveşte aşa ceva, urmarea nu este decât pierderea de suflete. Oriunde se ivesc împrejurări care ameninţă să ducă la dezbinare, trebuie să urmăm pilda lui Isus şi a lui Ioan Botezătorul.

Ioan fusese chemat să fie în frunte ca reformator. Din cauza aceasta, ucenicii erau în primejdie să-şi îndrepte atenţia asupra lui, crezând că succesul lucrării ar depinde de lucrarea lui şi pierzând din vedere faptul că el era numai o unealtă prin care lucrase Dumnezeu. Dar lucrarea lui Ioan nu era îndestulătoare pentru a pune temelia bisericii creştine. După încheierea misiunii lui, trebuia să se facă altă lucrare, pe care mărturisirea lui n-o putea îndeplini. Ucenicii lui n-au înţeles lucrul acesta. Când L-au văzut pe Hristos venind ca să preia lucrarea, s-au umplut de gelozie şi nemulţumire.

Și astăzi există această primejdie. Dumnezeu cheamă un om pentru a face o anumită lucrare; şi când a dus-o până acolo unde a putut, Domnul aduce pe alţii s-o poarte mai departe. Dar, ca şi ucenicii lui Ioan, mulţi gândesc că succesul lucrării depinde de primul lucrător. Atenţia este legată de om, în loc să fie legată de Dumnezeu, începe gelozia şi lucrarea lui Dumnezeu este compromisă. Cel care este onorat în felul acesta necuvenit este ispitit să cultive încrederea în sine. El nu-şi dă seama că depinde de Dumnezeu. Oamenii sunt învăţaţi să se încreadă în om pentru călăuzire; în felul acesta, cad în rătăcire şi ajung departe de Dumnezeu.

Lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să poarte chipul şi amprenta omenească. Din timp în timp, Dumnezeu va scoate la iveală oameni prin care se pot realiza mai bine planurile Lui. Fericiţi sunt aceia care sunt atunci gata să spună împreună cu Ioan Botezătorul: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micşorez”.

Capitolul 19 — La fântâna lui Iacov

În drum spre Galilea, Isus a trecut prin Samaria. La timpul prânzului, a ajuns în frumoasa vale a Sihemului. La intrarea acestei văi se afla fântâna lui Iacov. Obosit de călătorie, S-a aşezat lângă fântână, în timp ce ucenicii Săi s-au dus să cumpere de mâncare.

Iudeii şi samaritenii erau în mare vrăjmăşie şi, pe cât mai mult cu putinţă, evitau legăturile între ei. Comerţul cu samaritenii, în caz de nevoie, era socotit de rabini ca fiind legal; dar era condamnată orice legătură socială cu ei. Un iudeu n-ar fi cerut cu împrumut de la samariteni şi n-ar fi primit de la ei o binefacere, nici măcar o bucăţică de pâine sau un pahar cu apă. Mergând să cumpere hrană, ucenicii lucrau în armonie cu obiceiul naţiunii lor. Dar dincolo de aceasta nu treceau. Să ceară de la un samaritean să le facă bine sau ei să-l ajute, nu intra nici în mintea ucenicilor lui Hristos.

Când S-a aşezat pe marginea fântânii, Isus era slăbit de foame şi sete. Călătoria începută dis-de-dimineaţă fusese îndelungată şi acum soarele de la amiază Îl toropise. Setea Lui creştea şi mai mult gândindu-Se la apa rece şi înviorătoare, atât de aproape şi, cu toate acestea, atât de inaccesibilă pentru El, deoarece n-avea nici frânghie, nici vas, iar fântâna era adâncă. El era la fel ca ceilalţi oameni şi aştepta ca cineva să vină să scoată apă.

O femeie din Samaria s-a apropiat şi, părând că nu ia seama la prezenţa Lui, şi-a umplut ulciorul cu apă. Când s-a întors să plece, Isus i-a cerut să-I dea de băut. Un oriental n-ar fi refuzat un astfel de lucru. În răsărit, apa era numită „darul lui Dumnezeu”. A da de băut unui călător însetat era considerat ca o datorie atât de sfântă, încât arabii din deşert şi-ar fi părăsit drumul numai pentru scopul acesta. Ura dintre iudei şi samariteni o oprea pe femeie să-I facă un bine lui Isus, dar Mântuitorul căuta un drum către inima ei şi, cu tactul izvorât din iubirea Sa divină, a cerut, nu a oferit, o facere de bine. Un dar oferit ar fi fost refuzat, dar încrederea trezeşte încredere. Împăratul cerului a venit la această fiinţă dispreţuită, cerându-i un serviciu. Acela care a făcut oceanul, care stăpâneşte apele adâncului celui mare, Acela care a deschis izvoarele şi pâraiele pământului Se odihnea de oboseală la fântâna lui Iacov şi avea nevoie de bunăvoinţa unui străin pentru a primi apă în dar.

Femeia a văzut că Isus era iudeu. Surprinsă, a uitat să-I împlinească cererea şi a încercat să-I ceară un motiv pentru aceasta. „Cum se face”, a zis ea, „Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteancă?”

Isus a răspuns: „Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel ce-ţi zice: «Dă-Mi să beau!» tu singură ai fi cerut să bei, şi El ţi-ar fi dat apă vie”. Te miri că am cerut de la tine un bine atât de mic, cum ar fi să scoţi apă din fântână. Dacă ai fi cerut de la Mine, ţi-aş fi dat să bei din apa vieţii veşnice.

Femeia n-a înţeles cuvintele lui Hristos, dar a simţit importanţa lor solemnă. Purtarea ei uşuratică şi batjocoritoare a început să se schimbe. Crezând că Isus vorbea despre fântâna la

care se afla, I-a zis: „Doamne, n-ai cu ce să scoţi apă şi fântâna este adâncă; de unde ai putea să ai dar această apă vie? Eşti Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta şi a băut din ea el însuşi?" În faţa ei vedea un biet călător însetat, obosit de cale şi prăfuit. În minte L-a comparat cu respectatul patriarh Iacov. Cultiva gândul atât de firesc că n-ar mai exista o fântână mai bună ca aceea dată de părinţi. Ea privea înapoi la părinţi, înainte — spre venirea lui Mesia, cu toate că Nădejdea părinţilor, Mesia în persoană, era lângă ea şi nu-L cunoştea. Câte fiinţe însetate şi astăzi se găsesc lângă fântâna de apă vie şi cu toate acestea caută să se depărteze de izvorul vieţii! „Să nu zici în inima ta: Cine se va sui în cer? (Să pogoare adică pe Hristos din cer.) Sau: Cine se va pogorî în adânc? (Să scoale adică pe Hristos din morţi).... Cuvântul este aproape de tine, în gura ta şi în inima ta ... Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit." (Romani 10, 6-9.)

Isus n-a răspuns îndată la întrebarea privitoare la Sine, ci cu seriozitate solemnă a zis: „Oricui bea apă din apa aceasta, îi va fi iarăşi sete. Dar oricui bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică".

Acela care caută să-şi stingă setea la fântânile acestei lumi va bea numai ca să înseteze iarăşi. Pretutindeni se găsesc oameni nemulţumiţi. Ei doresc ceva care să le umple lipsa din suflet. Unul singur este Cel care le poate împlini această lipsă. Nevoia lumii, Cel pe care-L doresc toate popoarele, este Hristos. Harul dumnezeiesc, pe care numai El îl poate da, este ca o apă vie, care curăţă, înviorează şi dă putere sufletului.

Isus nu voia să spună că o singură înghiţitură de apă ar fi îndestulătoare pentru primitor. Acela care gustă o dată din iubirea lui Hristos va dori mereu să mai primească din ea şi nu mai caută nimic altceva. Bogăţiile, onorurile şi plăcerile lumii nu-l mai atrag. Strigătul continuu al inimii sale este: „Mai mult din Tine". Iar Acela care îi descoperă sufletului nevoile sale este gata să-i aline foamea şi setea. Toate proviziile şi tot ajutorul omenesc dau greş. Rezervoarele se vor goli, lacurile vor seca, dar Mântuitorul este o fântână care nu seacă. Putem să bem şi iar să bem şi de fiecare dată provizia este înnoită. Acela în care locuieşte Hristos are în sine însuşi o fântână de binecuvântări — „un izvor de apă din care va ţâşni viaţă veşnică". Din acest izvor, poate scoate tărie şi har pentru toate nevoile.

În timp ce îi vorbea despre apa vie, femeia privea la El cu atenţie, dar şi cu uimire. El îi trezise interesul şi dorinţa după darul de care vorbea. şi-a dat seama că El nu vorbea de apa din fântâna lui Iacov, căci din aceasta băuse ea şi însetase mereu. „Doamne", I-a zis ea, „dă-mi această apă ca să nu-mi mai fie sete şi să nu mai vin până aici să scot."

Isus a schimbat deodată conversaţia. Înainte ca fiinţa aceasta să primească darul pe care El voia să i-l dea, trebuia ca ea să recunoască păcatul şi pe Mântuitorul său. „Du-te", i-a zis El, „de cheamă pe bărbatul tău şi vino aici." Ea a răspuns: „N-am bărbat". În felul acesta, ea

spera să evite orice discuţie în direcţia aceasta. Dar Mântuitorul a continuat: „Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbaţi ai avut; şi acela pe care îl ai acum, nu îţi este bărbat. Aici ai spus adevărul”.

Femeia s-a cutremurat. O mână misterioasă întorcea paginile din istoria vieţii ei şi scotea la iveală lucrurile pe care ea le credea ascunse pentru totdeauna. Cine era Acela care putea să citească tainele vieţii ei? I-au venit în minte gânduri cu privire la veşnicie, la judecata viitoare, când toate cele ascunse vor fi descoperite. În lumina aceasta, conştiinţa ei s-a trezit.

Nu putea să nege nimic; dar a încercat să ocolească orice aluzie cu privire la un subiect atât de neplăcut. Cu adânc respect, I-a zis: „Doamne, văd că eşti prooroc”. Atunci, nădăjduind să-şi aducă la tăcere conştiinţa, s-a îndreptat spre probleme de controversă religioasă. Dacă Acesta era cu adevărat un profet, fără îndoială că putea să-i dea îndrumări asupra acestor probleme, care fuseseră atât de mult discutate.

Cu răbdare, Isus i-a îngăduit să ducă vorba acolo unde voia. Dar, în acelaşi timp, a folosit ocazia pentru a-i aduce la cunoştinţă adevărul. „Părinţii noştri”, a zis ea, „s-au închinat pe muntele acesta; şi voi ziceţi că în Ierusalim este locul unde să se închine oamenii.” Chiar în faţă se afla muntele Garizim. Templul lui fusese dărâmat şi nu rămăsese decât altarul. Locul de închinare formase obiectul unei neîntrerupte certe între iudei şi samariteni. Unii dintre strămoşii acestora din urmă făcuseră parte pe vremuri din Israel; dar, din cauza păcatelor lor, Domnul îngăduise să fie înfrânţi de un neam idolatru. Vreme de multe generaţii, ei avuseseră legături cu oameni idolatri, a căror religie a molipsit treptat credinţa lor. Este adevărat, ei susţineau că idolii nu făceau decât să le reamintească despre Dumnezeul cel viu, Conducătorul universului; cu toate acestea, oamenii erau mânaţi să se închine la chipurile lor cioplite.

Când templul din Ierusalim a fost rezidit în timpul lui Ezra, samaritenii au vrut să dea şi ei ajutor. Li s-a refuzat însă acest privilegiu şi de atunci a izbucnit o vrăjmăşie cruntă între cele două popoare. Samaritenii au clădit un templu rival pe muntele Garizim. Aici se închinau lui Dumnezeu după ritualul mozaic, deşi nu renunţaseră deplin la idolatrie. Dar peste ei au venit dezastre, templul lor a fost dărâmat de vrăjmaşi şi părea că se află sub blestem; cu toate acestea, se ţineau de tradiţiile şi de formele lor de închinare. Ei nu voiau să recunoască Templul de la Ierusalim ca locaş al lui Dumnezeu, nici să admită că religia iudeilor era superioară religiei lor.

Răspunzându-i femeii, Isus i-a zis: „Crede-Mă că vine ceasul când nu vă veţi închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi, noi ne închinăm la ce cunoaştem, căci mântuirea vine de la iudei”. Isus îi dovedise că era liber de prejudecăţile iudeilor faţă de samariteni. Acum căuta să nimicească prejudecata femeii samaritence contra iudeilor. Deşi amintise faptul că religia samaritenilor era stricată din

cauza idolatriei, El a spus că adevărurile cele mai mari cu privire la mântuire au fost încredinţate iudeilor şi că dintre ei trebuia să vină Mesia. În scrierile sacre, ei aveau o descriere lămurită a caracterului lui Dumnezeu şi a principiilor guvernării Sale. Isus Se aşeza între iudei ca între aceia cărora Dumnezeu le dăduse o dreaptă cunoştinţă despre Sine.

El dorea să înalţe gândurile femeii deasupra lucrurilor care priveau ceremoniile şi formele, deasupra controverselor. „Vine ceasul", a zis El, „şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi adevăr, fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl. Dumnezeu este Duh şi cine se închină Lui trebuie să se închine în duh şi adevăr."

Aici este făcut cunoscut acelaşi adevăr pe care Domnul Isus i l-a descoperit şi lui Nicodim, când a zis: „Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu." (Ioan 3, 3.) Oamenii nu ajung în comuniune cu cerul, cercetând un munte sfânt sau un templu sacru. Religia nu trebuie să fie mărginită la forme şi ceremonii exterioare. Religia care vine de la Dumnezeu este singura religie care duce la Dumnezeu. Pentru a-L sluji corect, trebuie să fim născuţi din Duhul Sfânt. Acesta va curăţi inima şi va înnoi mintea, dându-ne o nouă putere de a-L cunoaşte şi a-L iubi pe Dumnezeu. Acesta ne va face să ascultăm de bunăvoie de toate cerinţele Lui. Aceasta este adevărata închinare. Ea este fructul lucrării Duhului Sfânt. Toate rugăciunile sincere sunt inspirate de Duhul şi asemenea rugăciuni sunt plăcute lui Dumnezeu. Oriunde un suflet caută pe Dumnezeu, se dă pe faţă lucrarea Duhului şi Dumnezeu Se descoperă acelui suflet. Deoarece asemenea închinători caută, El aşteaptă să-i primească şi să facă din ei fiii şi fiicele Lui.

În timp ce vorbea cu Isus, femeia a fost impresionată de cuvintele Lui. Ea n-a auzit niciodată asemenea lucruri nici de la preoţii poporului ei şi nici de la iudei. Când i-a fost descris trecutul vieţii, şi-a dat seama de lipsa ei cea mare. A simţit setea sufletului, pe care apele fântânii din Sihar n-o puteau stinge niciodată. Nimic din ceea ce întâlnise până aici n-a atras-o către o ţintă mai înaltă. Isus a convins-o că citea tainele vieţii ei şi cu toate acestea a simţit că îi este prieten, plin de milă şi de iubire. În timp ce curăţia prezenţei Lui îi condamnase păcatul, El nu rostise nici un cuvânt de acuzare, dar îi vorbise de harul Lui care-i putea înnoi sufletul. Ea a început să se convingă despre natura Lui. În mintea ei s-a ridicat întrebarea: „Nu cumva acesta este Mesia aşteptat de atâta vreme?" Ea a zis: „ştiu că are să vină Mesia (căruia I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile". Isus i-a răspuns: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela".

Când femeia a auzit aceste cuvinte, în inima ei a răsărit credinţa. Ea a primit vestea cea minunată din gura Învăţătorului divin. Femeia aceasta era capabilă să înţeleagă. Era gata să primească cea mai nobilă descoperire; pentru că se interesa de Scripturi, şi Duhul Sfânt îi pregătise mintea pentru a primi mai multă lumină. Studiase făgăduinţa Vechiului Testament: „Domnul, Dumnezeul tău, îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un prooroc ca mine:

să ascultaţi de El!” (Deuteronom 18, 15.) Ea dorea să înţeleagă această profeţie. Mintea i-a fost deodată luminată. Apa vieţii, viaţa spirituală pe care Hristos o dă fiecărui suflet însetat, a început să ţâşnească în inima ei. Duhul Domnului lucra în ea.

Declaraţia lămurită făcută de Hristos acestei femei nu putea fi făcută unui iudeu plin de îndreptăţire de sine. Hristos era mult mai rezervat când vorbea faţă de ei. Ceea ce a fost oprit de la iudei, ceea ce mai târziu chiar ucenicii au păstrat în taină, a fost descoperit faţă de ea. Isus a văzut că ea va folosi cunoştinţele câştigate pentru a face şi altora parte de harul Lui.

Când s-au întors, ucenicii au fost surprinşi văzând că Mântuitorul vorbea cu femeia. El nu luase apa răcoritoare pe care o dorise şi nici nu S-a oprit să mănânce din hrana adusă de ucenicii Lui. După ce femeia a plecat, ucenicii L-au rugat să mănânce. L-au văzut tăcut, absorbit în meditare. Faţa Lui strălucea de lumină şi se temeau să nu-L întrerupă din legătura cu cerul. Dar ştiau că este obosit şi că-I este foame, aşa că au socotit ca o datorie a lor să-I reamintească de nevoile Lui fizice. Isus a recunoscut interesul lor plin de iubire şi a zis: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o cunoaşteţi”.

Ucenicii s-au întrebat cine I-ar fi putut aduce de mâncare; dar El le-a explicat: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis şi să împlinesc lucrarea Lui.” (Ioan 4, 34.) Când cuvintele Lui au deşteptat conştiinţa femeii, Isus S-a bucurat. A văzut că ea bea din apa vieţii şi atunci foamea şi setea Lui au fost satisfăcute. Împlinirea misiunii, pentru realizarea căreia părăsise cerul, Îl îmbărbăta pe Mântuitorul în lucrarea Lui şi-L înălţa mai presus de nevoile omeneşti. Când slujea unui suflet care înfometa şi înseta după adevăr, era mai plăcut pentru El decât să mănânce sau să bea. Pentru El, aceasta era o mângâiere şi o înviorare. Facerea de bine era viaţă pentru sufletul Lui.

Răscumpărătorul nostru însetează după recunoştinţă. El flămânzeşte după simpatia şi iubirea acelora pe care i-a răscumpărat cu sângele Său. El aşteaptă cu o dorinţă de nespus ca ei să vină la El şi să aibă viaţă. După cum mama aşteaptă zâmbetul de recunoaştere de la copilaşul ei, care este un semn că inteligenţa se dezvoltă, aşa şi Hristos caută să vadă expresia de iubire recunoscătoare, care să arate că viaţa spirituală a început în suflet.

Femeia s-a umplut de bucurie când a ascultat cuvintele lui Hristos. Descoperirea minunată aproape că a copleşit-o. Lăsând vasul de apă, s-a întors în cetate, să ducă vestea şi altora. Isus cunoştea cauza plecării. Faptul că ea lăsase vasul de apă spunea, fără îndoială, ce efect au avut cuvintele Lui. Dorinţa arzătoare a sufletului ei era să primească apa vie; ea uitase de ce venise la fântână, uitase de setea Mântuitorului, pe care dorise să o împlinească. Cu inima prea plină de bucurie, ea s-a grăbit să ducă şi altora lumina preţioasă pe care o primise.

„Veniţi de vedeţi un Om care mi-a spus tot ce am făcut”, le-a spus ea oamenilor din cetate. „Nu cumva este acesta Hristosul?” Cuvintele ei le-au atins inimile. Pe faţa ei era o

nouă expresie, întreaga ei înfăţişare se schimbase. Ar fi vrut şi ei să-L vadă pe Isus. „Ei au ieşit din cetate şi veneau spre El.”

Pe când stătea încă pe marginea fântânii, Isus a privit peste holdele întinse în faţa lor; verdele delicat era mângâiat de auriul luminii soarelui. Arătând ucenicilor Săi această scenă, a folosit-o ca simbol: „Nu ziceţi voi că mai sunt patru luni până la seceriş? Iată, Eu vă spun: Ridicaţi-vă ochii şi priviţi holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriş”. În timp ce vorbea, El Se uita la grupele care veneau spre fântână. Mai erau patru luni până la seceratul grâului, dar aici se găsea o recoltă gata pentru seceriş.

„Cine seceră”, a zis El, „primeşte o plată şi strânge roadă pentru viaţa veşnică; pentru ca şi cel ce seamănă şi cel ce seceră să se bucure în acelaşi timp. Căci în această privinţă este adevărată zicerea: «Unul seamănă, iar altul seceră».” Aici, Domnul Hristos arată serviciul sfânt datorat lui Dumnezeu de cei ce primesc Evanghelia. Ei trebuie să fie instrumentele Lui vii. El cere o slujire individuală. şi fie că semănăm, fie că secerăm, lucrăm pentru Dumnezeu. Unul seamănă sămânţa, altul adună recolta; şi amândoi, atât secerătorul, cât şi semănătorul, primesc o plată. Ei se bucură de răspândirea muncii lor.

Isus le-a zis ucenicilor: „Eu v-am trimis să seceraţi acolo unde nu voi v-aţi ostenit; alţii s-au ostenit şi voi aţi intrat în osteneala lor!” Mântuitorul privea în viitor, la marea adunare din Ziua Cincizecimii. Ucenicii nu trebuiau să privească aceasta ca un rezultat al eforturilor lor. Ei intrau în osteneala altor oameni. Începând de la căderea lui Adam, Hristos încredinţase sămânţa Cuvântului servilor Săi credincioşi, pentru a o semăna în inima oamenilor. Un slujitor nevăzut, chiar o forţă atotputernică, lucrase în tăcere, dar cu succes, pentru a produce recolta. Roua, ploaia şi lumina harului lui Dumnezeu se dăduseră pentru a împrospăta şi a hrăni sămânţa adevărului. Hristos era pe punctul de a uda sămânţa cu sângele Său. Ucenicii aveau privilegiul de a fi împreună-lucrători cu Dumnezeu. Ei erau împreună-lucrători cu Hristos şi cu bărbaţii sfinţi de pe vremuri. Prin revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, mii de oameni s-au convertit într-o singură zi. Aceasta a fost urmarea semănatului lui Hristos, recolta lucrării Lui.

În cuvintele spuse femeii la fântână se semănase sămânţa bună şi cât de repede se ajunsese la recoltă. Samaritenii au venit, L-au ascultat pe Isus şi au crezut în El. Adunându-se în jurul Lui la fântână, L-au asaltat cu întrebări şi au primit cu bucurie explicaţiile Sale cu privire la multe lucruri pe care nu le înţeleseseră. În timp ce ascultau, neclarităţile lor au început să dispară. Ei erau ca nişte oameni într-o mare întunecime, care urmăresc o rază de lumină până găsesc ziua. Dar nu erau mulţumiţi cu această convorbire scurtă. Ei doreau să audă mai mult şi împreună cu ei să-L asculte şi prietenii lor pe acest minunat Învăţător. L-au invitat în cetatea lor şi L-au rugat să rămână cu ei. Timp de două zile a rămas în Samaria şi mult mai mulţi au crezut în El.

Fariseii dispreţuiau simplitatea lui Isus. Ei nu voiau să ia seama la minunile Lui şi cereau un semn că El era Fiul lui Dumnezeu. Dar samaritenii n-au cerut nici un semn şi Isus n-a făcut altă minune între ei decât să descopere femeii samaritence la fântână tainele vieţii ei. şi, cu toate acestea, mulţi L-au primit. În bucuria lor cea nouă, i-au spus femeii: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înşine şi ştim că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii”.

Samaritenii credeau că Mesia trebuia să vină nu numai ca Răscumpărător al iudeilor, ci al lumii întregi. Duhul Sfânt a prevestit prin Moise că Mesia trebuia să vină ca un profet trimis de Dumnezeu. Prin Iacov, se spusese că la El se vor aduna popoarele; iar prin Avraam, că în El vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Locuitorii din Samaria îşi întemeiau credinţa în Mesia pe aceste pasaje din Scriptură. Deoarece iudeii dăduseră o greşită interpretare profeţiilor de mai târziu, atribuind primei veniri a lui Hristos slava de la a doua Sa venire, samaritenii se simţiseră îndemnaţi să desconsidere celelalte Scripturi, făcând excepţie numai cu cele venite prin Moise. Dar, din moment ce Mântuitorul dăduse la o parte aceste interpretări greşite, mulţi dintre ei au primit atât profeţiile de mai târziu, cât şi cuvintele lui Hristos spuse cu privire la Împărăţia lui Dumnezeu.

Isus începuse să dărâme zidul de despărţire dintre iudei şi neamuri şi să predice lumii mântuirea. Cu toate că era iudeu, a mers foarte bucuros între samariteni, fără a mai lua în seamă deprinderile fariseice ale neamului Său. În ciuda prejudecăţilor lor, El a primit ospitalitatea acestui popor dispreţuit. A dormit sub acoperişul lor, a mâncat cu ei la mesele lor — gustând din hrana pregătită şi servită de mâinile lor — a învăţat pe străzile lor şi i-a tratat cu cea mai mare amabilitate şi curtenie.

În Templul de la Ierusalim, un zid scund despărţea curtea din afară de părţile celelalte ale clădirii sacre. Pe zidul acesta erau inscripţii în diferite limbi, făcând cunoscut că numai iudeii aveau dreptul să treacă de acest hotar. Dacă cineva dintre neamuri ar fi îndrăznit să treacă de zidul acela, însemna că a desconsiderat templul şi avea să plătească această vină cu viaţa. Dar Isus, care rânduise templul şi slujbele lui, a atras neamurile către Sine prin legături de simpatie omenească, în timp ce harul Lui dumnezeiesc le aducea mântuirea pe care iudeii o lepădaseră.

Rămânerea lui Isus în Samaria trebuia să fie o binecuvântare pentru ucenici, care se găseau încă sub influenţa bigotismului iudaic. Ei gândeau că, din credincioşie faţă de naţiunea lor, li se cerea să cultive ură faţă de samariteni. Se mirau văzându-L pe Isus cum Se poartă. Cu toate acestea, n-au putut refuza să urmeze exemplul Lui şi, în cele două zile cât au rămas în Samaria, şi-au stăpânit prejudecăţile, din respect faţă de Isus; dar în inima lor nu erau mulţumiţi.

Înţelegeau cu greu că, în locul dispreţului şi urii, trebuie să cultive mila şi iubirea. Dar, după înălţarea Domnului, şi-au adus aminte de învăţăturile Lui şi le-au înţeles mai bine.

După revărsarea Duhului Sfânt, ei şi-au adus iarăşi aminte de privirea Mântuitorului, de cuvintele Lui, de respectul şi de duioşia cu care Se purta faţă de străinii aceştia dispreţuiţi. Mai târziu, când a mers în Samaria, Petru a arătat acelaşi spirit în lucrarea sa. Ioan, când a fost chemat la Efes şi la Smirna, şi-a adus aminte de cele întâmplate la Sihem şi inima lui s-a umplut de recunoştinţă pentru Învăţătorul dumnezeiesc, care, prevăzând dificultăţile pe care ei trebuiau să le întâmpine, le-a dat ajutor prin pilda Sa.

Mântuitorul împlineşte acum aceeaşi lucrare ca atunci când a oferit apa vieţii femeii din Samaria. Aceia care se numesc urmaşi ai Lui pot dispreţui şi alunga pe cei dispreţuiţi de oameni; dar nici împrejurările naşterii sau naţionalitatea, nici modul de viaţă nu pot îndepărta iubirea Lui de la fiii oamenilor. Oricărui suflet, oricât de păcătos ar fi, Isus îi zice: „Dacă ai fi cerut de la Mine, ţi-aş fi dat apă vie”. Chemarea Evangheliei nu trebuie să fie restrânsă şi prezentată numai câtorva aleşi, despre care noi credem că ne-ar face onoare dacă ar primi-o. Solia trebuie să fie adresată tuturor. Oriunde se găsesc inimi deschise pentru a primi adevărul, Hristos este gata să le dea învăţătură. El le descoperă pe Tatăl şi închinarea plăcută Aceluia care citeşte inima. Pentru unii ca aceştia, nu vorbeşte în pilde. Atât lor, cât şi femeii la fântână, El le zice: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela”.

Când S-a aşezat să Se odihnească la fântâna lui Iacov, Isus venea din Iudea, unde lucrarea Lui adusese puţine roade. El fusese lepădat de preoţi şi de rabini şi înşişi oamenii care pretindeau că sunt ucenicii Săi nu ajunseseră să înţeleagă caracterul Său dumnezeiesc. Era obosit şi flămând; cu toate acestea, nu a neglijat ocazia de a vorbi unei singure femei, deşi era străină, fără legături cu Israel, şi ducea o viaţă de păcat făţiş.

Mântuitorul nu a aşteptat să se adune lume multă. Adesea, începea să dea învăţătură fiind de faţă numai câţiva, dar, unul câte unul, trecătorii se opreau să asculte, până când o mulţime de oameni ascultau cu uimire şi temere cuvintele lui Dumnezeu vorbite de Învăţătorul trimis de sus. Cel care lucrează pentru Hristos nu trebuie să se lase dus de ideea că n-ar putea vorbi cu aceeaşi râvnă la câţiva ascultători, ca şi la o mare adunare. S-ar putea întâmpla să fie un singur ascultător al soliei; dar cine poate spune cât de mare va fi influenţa acestuia? Pare un lucru mic chiar şi pentru ucenici ca Mântuitorul să-şi petreacă vremea cu o femeie din Samaria. Dar El a discutat mai serios şi mai elocvent cu ea decât cu împăraţii, sfetnicii sau marii preoţi. Învăţăturile pe care i le-a spus acelei femei au fost repetate până în cele mai îndepărtate părţi ale pământului.

Îndată ce L-a găsit pe Mântuitorul, samariteanca a adus şi pe alţii la El. Ea s-a dovedit un misionar mai harnic chiar decât ucenicii. Ei n-au văzut nimic în Samaria care să arate că era un câmp promiţător. Gândurile lor erau aţintite asupra unei lucrări mari, care trebuia să se facă în viitor. Nu vedeau că în jurul lor chiar era o recoltă care trebuia adunată. Dar, prin femeia pe care o dispreţuiau, o întreagă cetate a fost adusă la Mântuitorul. Ea a dus îndată lumina la compatrioţii săi. Femeia aceasta reprezintă lucrarea unei credinţe practice în

Hristos. Fiecare ucenic adevărat este născut în Împărăţia lui Dumnezeu ca misionar. Acela care bea din apa vie devine un izvor de viaţă. Primitorul devine un dătător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în pustie, curgând pentru a-i răcori pe toţi şi făcându-i pe cei gata să piară doritori să bea din apa vieţii.

Capitolul 20 — Numai dacă vedeţi semne şi minuni

Galileenii care s-au întors de la sărbătoarea Paştelor au adus vestea despre lucrările minunate săvârşite de Isus. Cele spuse de conducătorii de la Ierusalim despre faptele Lui Îi deschideau calea în Galilea. Mulţi deplângeau abuzurile de la templu, lăcomia şi aroganţa preoţilor. Ei sperau că Omul acesta, care-i alungase pe conducători, ar putea fi Eliberatorul mult aşteptat. Veştile sosite păreau să confirme aşteptările lor atât de strălucite. Se spunea că profetul ar fi declarat că El este Mesia.

Dar locuitorii din Nazaret nu credeau în El. Pentru motivul acesta, Isus n-a vizitat Nazaretul în drumul Său spre Cana. Mântuitorul le-a spus ucenicilor că un profet nu este onorat în ţara lui. Oamenii apreciază caracterul după capacitatea lor de apreciere. Cei cu vederi strâmte şi lumeşti Îl judecau pe Hristos după naşterea Lui umilă, după îmbrăcămintea Lui simplă şi după munca de toate zilele. Ei nu puteau să aprecieze curăţia spiritului Aceluia care nu avea nici o urmă de păcat.

Vestea despre revenirea lui Hristos la Cana s-a răspândit prin toată Galilea, dând speranţă celor suferinzi şi nenorociţi. În Capernaum, veştile au ajuns la un nobil iudeu, care era ofiţer în slujba împăratului. Un fiu al acestui slujbaş era bolnav de o boală care părea să nu aibă leac. Medicii îl sortiseră morţii, dar, atunci când a auzit de Isus, tatăl s-a hotărât să-I ceară ajutor. Copilaşul era foarte slăbit şi se temeau că nu va trăi până la întoarcerea lui; dar nobilul a socotit că trebuie să prezinte personal cazul. Spera că rugăminţile unui părinte aveau să trezească mila Marelui Medic.

Ajungând la Cana, a găsit o mulţime de oameni în jurul lui Isus. Cu inima nerăbdătoare, şi-a făcut loc până lângă Mântuitorul. Credinţa lui a început să tremure când a văzut numai un om îmbrăcat simplu, plin de praf şi obosit de călătorie. S-a îndoit că această Persoană ar putea face ceea ce el venise să-I ceară; cu toate acestea, a cerut să stea de vorbă cu Isus, I-a povestit pentru ce a venit şi L-a rugat pe Mântuitorul să vină cu el acasă. Dar întristarea lui era mai de mult cunoscută de Isus. Înainte ca acest slujbaş să plece de acasă, Mântuitorul văzuse durerea lui.

El mai ştia că tatăl îşi pusese în minte anumite condiţii ca să creadă în Isus. Dacă cererea lui nu avea să fie împlinită, nu avea să-L primească drept Mesia. În timp ce slujbaşul disperat aştepta răspunsul, Isus a zis: „Dacă nu vedeţi semne şi minuni, cu nici un chip nu credeţi”. În ciuda tuturor dovezilor că Isus era Hristosul, petiţionarul se hotărâse să creadă în El numai cu condiţia împlinirii cererii lui. Mântuitorul a văzut contrastul dintre necredinţa aceasta ce ridică întrebări şi credinţa simplă a samaritenilor, care nu ceruseră nici un semn, nici o minune. Cuvântul Său, dovada mereu prezentă a dumnezeirii Lui, avea o putere convingătoare, care pătrundea inima lor. Domnului Hristos Îi părea rău că poporul Său,

căruia îi fuseseră încredinţate proorociile sfinte, nu înţelegea glasul lui Dumnezeu care le vorbea prin Fiul Său.

Slujbaşul împărătesc avea totuşi oarecare credinţă, pentru că el venise să ceară ceea ce, după părerea lui, era cea mai preţioasă dintre toate binecuvântările. Isus avea de dat un dar mai mare. El dorea nu numai să vindece copilul, dar să facă pe slujbaş şi familia lui părtaşi la binecuvântarea mântuirii şi să aprindă o lumină în Capernaum, care, în curând, avea să fie câmpul Său de activitate. Dar slujbaşul împărătesc trebuia totuşi să-şi dea seama de nevoile sale înainte de a dori harul lui Hristos. Curteanul acesta reprezenta pe mulţi alţii din neamul lui. Ei căutau să aibă legături cu Isus din motive egoiste. Sperau să aibă un oarecare câştig de la puterea Lui şi credinţa lor era legată de realizarea acestui câştig; în schimb, nu-şi dădeau seama de boala lor spirituală şi nu vedeau nevoia harului divin.

Ca un fulger, cuvintele Mântuitorului au făcut lumină în inima slujbaşului împărătesc. El şi-a dat seama că motivele pentru care Îl căuta pe Isus erau egoiste. Credinţa lui şovăitoare i-a apărut în adevăratul ei caracter. Plin de durere, şi-a dat seama că îndoiala sa putea să coste viaţa fiului său. A simţit că era în faţa Cuiva care putea să citească gândurile şi căruia totul Îi era cu putinţă. În disperarea sa, a strigat: „Doamne, vino până nu moare micuţul meu!” Credinţa lui s-a prins de Hristos ca şi Iacov când, în lupta cu îngerul, a strigat: „Nu te las până când nu mă vei binecuvânta.” (Geneza 32, 26.)

La fel ca Iacov, a biruit. Mântuitorul nu poate pleca de lângă un suflet care se prinde de El, cerând cu stăruinţă ajutor în nevoia lui. „Du-te, i-a zis El, fiul tău trăieşte.” Slujbaşul împărătesc a plecat de la Mântuitorul cu o pace şi o bucurie pe care nu le cunoscuse niciodată mai înainte. Nu numai că avea încredere că fiul lui se va face bine, dar, cu o credinţă puternică, s-a încrezut în Hristos ca Răscumpărător.

În acelaşi ceas, cei care vegheau lângă copilaşul muribund, în căminul din Capernaum, au observat o bruscă şi tainică schimbare. Umbra morţii a pierit de pe faţa bolnavului. Febra a făcut loc unei stări plăcute, aducătoare de sănătate. Ochii întunecaţi au început să strălucească de inteligenţă şi în corpul lui slăbit şi ros de suferinţă a revenit vigoarea. Nici un semn de boală nu mai era în copil. Carnea lui aprinsă s-a făcut moale şi plină de viaţă şi el s-a cufundat într-un somn liniştit. Febra îl părăsise chiar în zăduful zilei. Familia era uimită şi bucuria era mare.

Cana nu era aşa departe de Capernaum, iar ofiţerul putea să ajungă acasă chiar în seara aceleiaşi zile în care se întâlnise cu Isus; dar el nu s-a grăbit pe drumul spre casă. Abia a doua zi dimineaţă a ajuns la Capernaum. Ce sosire a fost! Când plecase după Isus, inima lui era împovărată de întristare. Lumina soarelui i se părea o cruzime, iar cântecul păsărelelor, o batjocură. Cât de deosebite erau acum simţămintele lui! Întreaga natură avea o nouă înfăţişare. El vedea totul cu alţi ochi. Pe când mergea în liniştea zorilor dimineţii, i se părea că toată natura Îl laudă pe Dumnezeu împreună cu el. Când se afla încă departe de casă,

slugile i-au ieşit în întâmpinare cu dorinţa de a-i uşura povara sufletească pe care erau siguri că o simţea. Nu s-a arătat surprins de vestea adusă de ei, dar cu un mare interes, pe care ei nu-l înţelegeau, a întrebat la care ceas a început să-i fie mai bine. Ei au răspuns: „Ieri, în ceasul al şaptelea, l-au lăsat frigurile!" Chiar în clipa în care credinţa tatălui pusese stăpânire pe asigurarea: „Fiul tău trăieşte", iubirea dumnezeiască atinsese copilaşul muribund.

Tatăl a dat fuga să-şi vadă fiul. L-a strâns la pieptul său de parcă ar fi fost ridicat dintre morţi şi Îl lăuda fără încetare pe Dumnezeu pentru această vindecare minunată. Slujbaşul acesta împărătesc dorea să cunoască mai mult despre Hristos. După ce, mai târziu, a auzit învăţăturile Lui, el şi toţi din casa lui au devenit ucenici. Durerea lor a fost sfinţită spre convertirea întregii familii. Vestea despre această minune s-a răspândit în toate părţile, iar în Capernaum, unde au fost săvârşite multe minuni ale Lui, s-a pregătit calea pentru lucrarea personală a lui Hristos.

Acela care l-a binecuvântat pe slujbaşul împărătesc din Capernaum vrea tot aşa de mult să ne binecuvânteze şi pe noi. Dar, la fel ca tatăl îndurerat, noi Îl căutăm pe Mântuitorul de multe ori din dorinţa de a câştiga bunuri pământeşti; noi avem încredere în iubirea Lui numai când ni se împlinesc cererile. Mântuitorul vrea să ne dea binecuvântări mai mari decât acelea pe care le cerem; şi întârzie cu răspunsul, ca să ne poată arăta răutatea din inimă şi cât de mult avem nevoie de harul Lui. El nu vrea să-L căutăm din motive egoiste. Când mărturisim starea noastră rea şi lipsa noastră de putere, trebuie să ne încredem cu totul în iubirea Lui.

Slujbaşul împărătesc voia să vadă împlinirea rugăciunii sale înainte ca să creadă; dar el a trebuit să primească asigurarea lui Isus că rugăciunea lui era ascultată şi binecuvântarea dată. şi noi trebuie să învăţăm acelaşi lucru. Nu trebuie să credem pentru că vedem sau simţim că Dumnezeu ne ascultă. Trebuie să ne încredem în făgăduinţele Lui. Când venim la El în credinţă, fiecare cerere pătrunde în inima lui Dumnezeu. Când am cerut binecuvântările Lui, trebuie să credem în acelaşi timp că le primim şi să-I mulţumim că le-am primit. Apoi să ne vedem de îndatoririle noastre, siguri fiind că binecuvântarea se va da atunci când vom avea mai mare nevoie de ea. Când am învăţat să facem lucrul acesta, vom şti că rugăciunile noastre au fost ascultate. Dumnezeu va face pentru noi „nespus mai mult", „potrivit cu bogăţia slavei Sale" şi „după lucrarea puterii tăriei Lui." (Efeseni 3, 20.16; 1, 19.)

Capitolul 21 — Betesda şi Sinedriul

„În Ierusalim, lângă Poarta Oilor, este o scăldătoare numită în evreieşte Betesda, care are cinci pridvoare. În pridvoarele acestea zăceau o mulţime de bolnavi, orbi, şchiopi, uscaţi, care aşteptau mişcarea apei.” Din când în când, apele scăldătorii erau agitate şi se credea că lucrul acesta era rezultatul unei puteri supranaturale şi că oricine ar fi coborât primul în apă după tulburarea ei se făcea sănătos, orice boală ar fi avut. Sute de suferinzi mergeau acolo, dar, când se tulbura apa, gloata era aşa de mare, încât în goana lor călcau în picioare bărbaţi, femei şi copii mai slabi ca ei. Mulţi nu puteau să ajungă până la marginea scăldătorii. Mulţi dintre cei ce ajungeau până acolo mureau alături de ea. Pe locul acela se ridicaseră adăposturi, ca bolnavii să fie apăraţi de arşiţa zilei şi de răcoarea nopţii. Unii îşi petreceau noaptea în pridvoarele acestea şi în fiecare zi se târau până la marginea scăldătorii, cu speranţa zadarnică de vindecare.

Isus era din nou la Ierusalim. Mergând singur şi părând adâncit în meditaţie şi rugăciune, a ajuns la scăldătoare. I-a văzut pe suferinzii aceia nenorociţi aşteptând ceea ce credeau că este singura lor nădejde de vindecare. El dorea să folosească puterea Sa vindecătoare, ca să-i facă bine pe toţi bolnavii. Dar era o zi de Sabat. Mulţimile se duceau la templu să se roage şi El ştia că un asemenea act de vindecare ar fi stârnit atât de mult prejudecăţile iudeilor, încât ar fi pus repede capăt lucrării Lui.

Dar Mântuitorul a văzut un caz foarte nenorocit. Era acolo un bolnav neajutorat, paralizat de treizeci şi opt de ani. Suferinţa lui era în mare măsură urmarea propriilor păcate şi era socotită ca o judecată de la Dumnezeu. Singur şi lipsit de prieteni, simţind că nu avea dreptul la îndurarea lui Dumnezeu, suferindul îndurase ani mulţi de mizerie. Pe când se aştepta ca apele să fie tulburate, aceia care se milostiveau de nenorocirea lui îl duceau la pridvoare. Dar, în clipa favorabilă, n-avea pe nimeni să-l ajute. Văzuse el că apa se mişcă, dar nu fusese niciodată în stare să treacă dincolo de marginea scăldătorii. Alţii, mai puternici decât el, săreau în apă înaintea lui. El nu putea să lupte ca să biruie gloata egoistă şi gata de ceartă. Eforturile lui stăruitoare în direcţia aceasta, grija şi continua dezamăgire făcuseră să-i piară şi restul de puteri.

Bolnavul zăcea pe rogojina lui şi tot ridica ochii să vadă scăldătoarea, când un chip blând şi milostiv S-a aplecat asupra lui şi cuvintele: „Vrei să te faci sănătos?” i-au atras atenţia. Nădejdea îi reînvie în inimă. Simţea că va fi ajutat cumva. Dar valul de curaj a scăzut îndată. şi-a adus aminte de câte ori încercase să ajungă până la apă şi acum avea puţină nădejde să mai trăiască până când să se tulbure apa din nou. El şi-a întors obosit privirea, zicând: „Doamne, n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa şi, până să mă duc eu, se pogoară altul înaintea mea”.

Isus nu i-a cerut acestui bolnav să creadă în El; i-a zis doar: „Scoală-te, ridică-ţi patul şi umblă”. Credinţa omului se prinse de cuvânt. Fiecare muşchi şi fiecare nerv vibrau de viaţă nouă şi o putere vindecătoare se cobora în picioarele lui paralizate. Fără să mai întrebe, şi-a supus voinţa să asculte porunca lui Isus şi toţi muşchii au răspuns voinţei lui. Sărind în picioare, se simţea ca un om în toate puterile.

Isus nu-l asigurase cu privire la ajutorul divin. Omul putea să se îndoiască şi să piardă unica lui ocazie de vindecare. Dar a crezut cuvântul lui Hristos şi, acţionând în virtutea lui, a primit putere.

Prin aceeaşi credinţă, putem primi şi noi vindecare spirituală. Prin păcat, am fost despărţiţi de viaţa lui Dumnezeu. Sufletele noastre sunt paralizate. Prin noi înşine, nu suntem în stare să trăim o viaţă sfântă, cum nici omul neputincios nu era în stare să meargă. Mulţi îşi dau seama de starea lor de slăbiciune şi doresc acea viaţă spirituală care să-i aducă în armonie cu Dumnezeu; în zadar ei se luptă să o câştige. În disperare, ei strigă: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7, 24.)

Aceşti oameni descurajaţi, prinşi în luptă, să privească în sus. Mântuitorul Se apleacă asupra acelora pe care i-a răscumpărat prin sângele Său, zicând cu nespusă duioşie şi milă: „Vrei să te faci sănătos?” El îţi spune să te ridici în sănătate şi pace. Nu aştepta să simţi că eşti sănătos. Crede cuvântul Lui şi el se va împlini. Pune voinţa ta de partea voinţei lui Hristos. Slujeşte-L şi, lucrând după cuvântul Lui, vei primi putere. Oricare ar fi obiceiul rău şi patima cea rea, care din cauza îndelungatei practicări a robit sufletul şi trupul, Hristos e în stare şi doreşte să te elibereze. El va da viaţă sufletului „mort în greşeli.” (Efeseni 2, 1.) El îl va elibera pe robul prins în slăbiciune de nenorocire şi de lanţurile păcatului.

Paraliticul vindecat s-a plecat să-şi ia patul — o rogojină şi o pătură — şi, cu un sentiment de uşurare, s-a ridicat iarăşi şi s-a uitat împrejur, ca să-L vadă pe Eliberatorul său; dar Isus Se pierduse în mulţime. Omul se temea că nu-L va recunoaşte când Îl va vedea din nou. Pe când mergea grăbit pe drum, cu pasul hotărât şi uşor, lăudând pe Dumnezeu şi bucurându-se de sănătatea câştigată, a întâlnit câţiva farisei şi le-a povestit îndată despre vindecarea sa. A fost surprins de răceala cu care îi ascultau povestea.

Cu fruntea încruntată, l-au întrerupt şi l-au întrebat de ce-şi ducea patul în zi de Sabat. I-au amintit că în ziua Domnului era interzis să ducă poveri. În bucuria lui, omul uitase că e Sabat; cu toate acestea, nu se simţea mustrat pentru faptul că ascultase porunca Unuia care avea o astfel de putere de la Dumnezeu. El a răspuns plin de curaj: „Cel ce m-a făcut sănătos mi-a zis: «Ridică-ţi patul şi umblă»”. Ei l-au întrebat cine era Acela care făcuse acest lucru, dar n-a putut să spună. Aceşti conducători ştiau bine că numai Unul Se dovedise în stare să facă această minune, dar doreau o dovadă directă că era Isus, ca să-L poată condamna ca fiind călcător al Sabatului. După judecata lor, nu călcase legea numai pentru că îl vindecase pe bolnav în Sabat, ci comisese şi sacrilegiul de a-l pune pe om să-şi ducă patul.

Iudeii denaturaseră legea atât de mult, încât făcuseră din ea un jug de robie. Pretenţiile lor fără sens deveniseră proverbiale printre celelalte neamuri. Îndeosebi Sabatul era îngrădit cu tot soiul de restricţii fără rost. El nu era pentru ei o plăcere, sfânt pentru Domnul şi onorat. Cărturarii şi fariseii făcuseră din ţinerea legii o povară greu de suportat. Unui iudeu nu-i era îngăduit să aprindă focul în zi de Sabat, nici măcar o lumânare. Din cauza aceasta, ei erau dependenţi de persoane luate dintre neamuri pentru multe servicii pe care rânduielile nu le îngăduiau să le facă personal. Ei nu se mai gândeau că, dacă lucrurile acestea constituiau un păcat, aceia care foloseau pe alţii pentru a le săvârşi erau tot aşa de vinovaţi ca şi când le-ar fi făcut personal. Ei socoteau că mântuirea e numai pentru iudei şi că starea tuturor celorlalţi, fiind oricum fără speranţă, nu putea deveni mai rea. Dar Dumnezeu n-a dat porunci care să nu poată fi ţinute de toţi. Legile Sale nu aprobă restricţii necugetate sau egoiste.

Isus l-a întâlnit în templu pe omul pe care-l vindecase. El venise ca să aducă o jertfă pentru păcat şi o jertfă de mulţumire pentru marea îndurare de care se făcuse părtaş. Găsindu-l printre închinători, Isus i S-a făcut cunoscut prin cuvintele acestea de avertizare: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău”.

Omul vindecat a fost extrem de bucuros când L-a întâlnit pe Eliberatorul său. Necunoscând vrăjmăşia manifestată faţă de Isus, el le-a spus fariseilor care îl chestionaseră că Acesta era cel care înfăptuise vindecarea. „Din pricina aceasta, iudeii au început să urmărească pe Isus şi căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua Sabatului.”

Isus a fost adus înaintea Sinedriului, pentru a răspunde la acuzaţia că a călcat Sabatul. Dacă în timpul acela iudeii ar fi fost o naţiune independentă, o acuzaţie de felul acesta ar fi constituit un motiv pentru a-L omorî. Lucrul acesta a fost împiedicat de faptul că erau supuşi romanilor. Iudeii nu aveau putere să condamne cu pedeapsa capitală, iar acuzaţia pe care o aduceau ei împotriva lui Isus n-ar fi avut nici o greutate în faţa tribunalului roman. Cu toate acestea, ei sperau să realizeze alte lucruri. În ciuda eforturilor lor de a pune piedici lucrării Lui, Hristos câştiga şi la Ierusalim o influenţă asupra poporului, mai mare chiar decât a lor. Mulţimea, care nu se interesa de discursurile rabinilor, era atrasă de învăţătura lui Hristos. Oamenii puteau să înţeleagă cuvintele Lui şi inima lor se încălzea şi era mângâiată. El vorbea despre Dumnezeu nu ca despre un judecător plin de răzbunare, ci ca despre un tată milos şi descoperea chipul lui Dumnezeu ca fiind oglindit în propria persoană. Cuvintele Lui erau ca un balsam pentru sufletele rănite. Atât prin cuvinte, cât şi prin lucrările milei Sale, El distrugea puterea apăsătoare a vechilor tradiţii şi a poruncilor omeneşti şi prezenta iubirea lui Dumnezeu în bogăţia ei inepuizabilă.

În una din cele dintâi profeţii despre Hristos, stă scris: „Toiagul de domnie nu se va depărta de Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo; şi de El vor

asculta popoarele .” (Geneza 49, 10.) Oamenii se adunau în jurul lui Hristos. Inima voioasă a mulţimii prefera să primească învăţăturile Lui pline de iubire şi îndurare decât ceremoniile reci, pretinse de preoţi. Dacă preoţii şi rabinii nu ar fi lucrat împotrivă, învăţătura Lui ar fi produs o reformă cum lumea nu mai văzuse până la data aceea. Dar, pentru a-şi păstra puterea, aceşti conducători s-au hotărât să distrugă influenţa lui Isus. Aducerea Lui în faţa Sinedriului şi condamnarea oficială a învăţăturilor Lui aveau să producă tocmai lucrul acesta, deoarece oamenii aveau încă respect faţă de conducătorii lor religioşi. Oricine îndrăznea să condamne pretenţiile rabinilor sau încerca să micşoreze poverile puse de ei asupra poporului era privit ca fiind vinovat nu numai de hulă, ci şi de trădare. Pe temeiul acesta, rabinii sperau să dea naştere la bănuială faţă de Hristos. Ei Îl prezentau ca şi cum încerca să distrugă obiceiurile existente, cauzând astfel despărţiri în popor şi pregătind calea pentru completa lor înrobire de către romani.

Dar planurile pe care aceşti rabini căutau aşa de zelos să le pună în aplicare porniseră din alt sfat decât cel al Sinedriului. După insuccesul de a-L birui pe Hristos în pustie, Satana şi-a combinat forţele pentru a I se împotrivi în lucrare şi, dacă ar fi fost cu putinţă, să o zădărnicească. Ceea ce nu izbutise prin eforturi directe şi personale, se hotărâse să facă prin vicleşug. Îndată ce s-a retras din lupta dusă în pustie, el a mers în sfatul îngerilor căzuţi şi a făcut planuri amănunţite de a orbi şi mai departe mintea poporului iudeu, ca oamenii să nu-L recunoască pe Răscumpărătorul lor. El plănuise să lucreze prin agenţii săi omeneşti din lumea religioasă, umplându-i cu ura lui împotriva Apărătorului adevărului. El avea să-i determine să-L lepede pe Hristos şi să-I facă viaţa cât mai amară cu putinţă, nădăjduind să-L descurajeze în lucrarea Lui. Astfel, conducătorii lui Israel s-au făcut unelte ale lui Satana, luptând împotriva Mântuitorului.

Isus venise să „vestească o lege mare şi minunată”. El nu urmărea să-i scadă demnitatea, ci să i-o mărească. Scriptura zice: „El nu va slăbi, nici nu Se va lăsa până va aşeza dreptatea pe pământ.” (Isaia 42, 21.4.) El venise pentru a elibera Sabatul de cerinţele care-l împovărau, care făcuseră din el un blestem, în loc de binecuvântare.

Din motivul acesta a ales El ca în Sabat să facă lucrarea de vindecare la Betesda. El ar fi putut să-l vindece pe bolnav în oricare din zilele săptămânii sau ar fi putut să-l vindece fără să-i spună să-şi ducă patul. Dar aceasta nu i-ar fi dat ocazia pe care o dorea. Fiecare faptă a lui Hristos pe pământ avea la bază un scop înţelept. Tot ce făcea era important în sine, precum şi prin învăţătura pe care o dădea. Dintre nenorociţii de la scăldătoare, El a ales cazul cel mai grav ca să exercite asupra lui puterea Sa vindecătoare şi i-a poruncit omului să-şi ducă patul prin oraş, ca să vestească lucrarea mare săvârşită asupra lui. Lucrarea aceasta a stârnit discuţii cu privire la ce anume era îngăduit să se facă în Sabat şi a dat ocazie ca El să denunţe restricţiile impuse de iudei cu privire la Ziua Domnului şi să declare fără valoare tradiţiile lor.

Isus le-a declarat că lucrarea de a-i vindeca pe cei bolnavi era în armonie cu legea privitoare la Sabat. Era în armonie cu lucrarea îngerilor lui Dumnezeu, care urcă la cer fără încetare şi coboară pentru a da ajutor omenirii suferinde. Isus a spus: „Tatăl Meu lucrează până acum; şi Eu de asemenea lucrez". Toate zilele sunt ale lui Dumnezeu, ca să realizeze în timpul lor planurile Lui pentru neamul omenesc. Dacă felul iudeilor de a interpreta legea era corect, atunci era greşit Iehova, a cărui lucrare ajută şi ţine orice vieţuitoare din prima clipă de când au fost puse temeliile pământului, atunci Acela care a zis despre lucrarea Lui că e bună şi a instituit Sabatul pentru a comemora terminarea ei trebuia să-şi facă lucrul în răstimpuri şi să oprească mişcarea nesfârşită a universului.

Să oprească Dumnezeu soarele din lucrarea lui în Sabat, să nu mai trimită razele lui blânde ca să încălzească pământul şi să hrănească vegetaţia? Să oprească sistemele lumilor în ziua aceasta sfântă? Să poruncească El apelor să se oprească şi să nu mai ude câmpurile şi pădurile şi să spună valurilor mării să se oprească din mişcarea lor neîncetată? Grâul şi porumbul să se oprească din creştere, iar strugurii în pârg să-şi întârzie coacerea? Pomii şi florile să nu mai dea muguri şi să nu mai înflorească în Sabat?

În cazul acesta, oamenii n-ar mai avea nimic din roadele pământului sau din binecuvântările care fac viaţa plăcută. Natura trebuie să-şi continue mersul ei neschimbat! Dacă Dumnezeu şi-ar opri mâna pentru o clipă, omul ar cădea şi ar muri. şi omul are o lucrare de făcut în ziua aceasta. Nevoile vieţii trebuie satisfăcute, bolnavii trebuie îngrijiţi, lipsurile celor în nevoie trebuie împlinite. Acela care neglijează să-i ajute în Sabat pe suferinzi nu va fi socotit fără vină. Sfânta zi de odihnă a Domnului a fost făcută pentru om şi faptele de milă sunt în armonie desăvârşită cu scopul urmărit prin ea. Dumnezeu nu doreşte ca făpturile Lui să sufere nici măcar o oră fie în Sabat, fie în altă zi, dacă acea suferinţă poate să fie îndepărtată.

Cererile adresate lui Dumnezeu în ziua de Sabat sunt mult mai numeroase ca în alte zile. În ziua aceasta, copiii Săi părăsesc lucrurile lor obişnuite şi petrec timpul în meditaţie şi rugăciune. Ei cer îndurarea lui Dumnezeu mai mult în Sabat decât în alte zile. Ei cer atenţia Lui deosebită. Ei imploră binecuvântările Lui alese. Dumnezeu nu aşteaptă întâi să treacă Sabatul, ca numai după aceea să le îndeplinească cererile. Lucrarea cerului nu încetează niciodată şi nici oamenii n-ar trebui să înceteze să facă bine. Sabatul nu are ca scop să fie un timp de inactivitate. Legea opreşte lucrările pământeşti în ziua Domnului; munca pentru câştigarea hranei trebuie să înceteze; nici o osteneală pentru plăcere sau profit lumesc nu este îngăduită în această zi; ci, după cum Dumnezeu a încetat lucrarea creaţiunii, S-a odihnit în Sabat şi l-a binecuvântat, tot aşa şi omul trebuie să părăsească ocupaţiile de toate zilele şi să închine orele acelea sfinte odihnei sănătoase, închinării şi faptelor sfinte. Lucrarea lui Hristos de vindecare a bolnavilor era în armonie desăvârşită cu legea. Ea făcea ca Sabatul să fie onorat.

Isus afirma că are drepturi egale cu Dumnezeu, făcând o lucrare la fel de sfântă şi de acelaşi caracter cu a Tatălui din cer. Dar fariseii s-au aprins şi mai mult. După vederile lor, El nu călcase numai legea, dar, zicând că Dumnezeu este Tatăl Său, Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu. (Ioan 5, 18.) Toţi iudeii Îl numeau pe Dumnezeu Tatăl lor, de aceea n-ar fi trebuit să se înfurie aşa de rău când Hristos a spus că şi El era în aceeaşi legătură cu Dumnezeu. Dar ei L-au acuzat de hulă, zicând că El pretinde lucrul acesta în înţelesul cel mai înalt.

Aceşti adversari ai lui Hristos n-aveau argumente cu care să întâmpine adevărurile prezentate de El conştiinţei lor. Ei puteau doar să citeze obiceiurile şi tradiţiile lor, iar acestea păreau slabe şi serbede când erau comparate cu argumentele aduse de Isus din Cuvântul lui Dumnezeu şi din nesfârşita mişcare a naturii. Dacă rabinii ar fi dorit cât de puţin să primească lumina, ar fi fost convinşi că Isus rostea adevărul. Dar ei au ocolit cele spuse de Isus cu privire la Sabat şi au căutat să stârnească mânia contra Lui, deoarece pretindea că este egal cu Dumnezeu. Furia conducătorilor nu cunoştea margini. Dacă nu s-ar fi temut de popor, preoţii şi rabinii L-ar fi ucis pe Isus pe loc. Dar poporul ţinea la El. Mulţi recunoşteau în Isus pe prietenul care le vindecase bolile şi-i mângâiase în întristările lor şi ei considerau ca fiind bună vindecarea săvârşită la Betesda. Astfel, pentru o vreme, conducătorii au fost obligaţi să-şi înfrâneze ura.

Isus a respins acuzaţia de hulă. Autoritatea Mea, a spus El, pentru a face lucrările de care Mă acuzaţi, provine din faptul că sunt Fiul lui Dumnezeu, una cu El în natură, în voinţă şi în scop. În toate lucrările Sale de creaţie şi călăuzire, Eu conlucrez cu Dumnezeu. „Fiul nu poate face nimic de la Sine, El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând.” Preoţii şi rabinii găseau o vină Fiului lui Dumnezeu tocmai pentru că făcea lucrarea pentru împlinirea căreia fusese trimis în lume. Prin păcatele lor, ei se despărţiseră de Dumnezeu şi, în îngâmfarea lor, lucrau independent de El. Se simţeau în stare să facă totul singuri şi nu-şi dădeau seama că au nevoie de o înţelepciune mai înaltă, care să-i îndrume la lucru. Dar Fiul lui Dumnezeu era supus voinţei Tatălui şi dependent de puterea Lui. Aşa de mult Se golise Isus de Sine, încât nu făcea planuri pentru Sine. Accepta planurile pe care Dumnezeu Tatăl le făcea pentru El şi I le dezvăluia în fiecare zi. Tot aşa ar trebui să fim şi noi dependenţi de Dumnezeu, astfel încât viaţa noastră să fie o împlinire a voinţei Sale.

Când Moise era aproape să construiască sanctuarul ca locuinţă pentru Dumnezeu, a fost îndrumat să facă toate lucrurile după modelul care i se arătase pe munte. Moise era plin de zel pentru lucrarea lui Dumnezeu şi avea la îndemână oamenii cei mai talentaţi şi mai iscusiţi pentru a realiza îndrumările lui. Cu toate acestea, el nu trebuia să facă nici un clopoţel, nici o rodie, nici un ciucure, nici o podoabă, nici o perdea, nici un vas al sanctuarului, decât după modelul ce-i fusese arătat. Dumnezeu l-a chemat pe munte şi i-a descoperit lucrurile cereşti. Domnul l-a acoperit cu slava Lui, ca să poată vedea modelul, şi după acesta s-au făcut toate lucrurile. Aşa şi lui Israel, din care voia să facă locuinţa Lui, i-a

descoperit strălucitul Lui ideal cu privire la caracter. Modelul i-a fost arătat pe munte, când s-a dat legea pe Sinai şi când Domnul a trecut prin faţa lui Moise, proclamând: „Domnul, Dumnezeu, este un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie, care Îşi ţine dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul." (Exod 34, 6.7.)

Israel alesese propriile căi. El nu clădise după model; dar Hristos, adevăratul templu pentru sălăşluirea lui Dumnezeu, şi-a modelat fiecare amănunt al vieţii Sale pe pământ după idealul dumnezeiesc. El a zis: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, şi Legea Ta este în fundul inimii Mele." (Psalmii 40, 8.) Tot aşa şi caracterele noastre trebuie să fie clădite ca „un locaş al lui Dumnezeu prin Duhul." (Efeseni 2, 22.) Noi trebuie să facem totul după chipul care este chiar Acela care „a suferit pentru noi şi ne-a lăsat o pildă ca să călcăm pe urmele Lui." (Evrei 8, 5; 1 Petru 2, 21.)

Cuvintele lui Hristos ne învaţă că ar trebui să ne considerăm legaţi cu totul de Dumnezeu, Tatăl nostru din cer. Oricare ne-ar fi poziţia, suntem dependenţi de Dumnezeu, care ţine soarta tuturor în mâinile Sale. El ne-a dat o lucrare de făcut şi ne-a înzestrat cu puteri şi mijloace pentru această lucrare. Atâta vreme cât ne supunem voinţa lui Dumnezeu şi ne încredem în tăria şi înţelepciunea Lui, vom fi călăuziţi pe căi sigure, pentru a împlini partea pe care o avem în marele Său plan. Dar acela care se încrede în înţelepciunea şi în puterea proprie se desparte de Dumnezeu. În loc să lucreze în armonie cu Hristos, el împlineşte planul vrăjmaşului lui Dumnezeu şi al omului.

Mântuitorul a zis mai departe: „Tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai.... După cum Tatăl învie morţii şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul, dă viaţă cui vrea". Saducheii susţineau că nu va fi înviere a corpului, dar Isus le-a spus că una din lucrările cele mai de seamă ale Tatălui Său este aceea de a învia pe morţi şi că El are putere să facă aceeaşi lucrare. „Vine ceasul, şi acum a şi venit, când cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi cei ce-L vor asculta vor învia." Fariseii credeau în învierea morţilor. Hristos a declarat că, şi în timpul acela, puterea care dă viaţă morţilor se afla între ei şi ei n-aveau decât să privească manifestarea ei. Aceeaşi putere de înviere dă viaţă şi celui „mort în greşeli şi păcate" (Efeseni 2, 1.) Duhul acela dă viaţă din Hristos Isus, „puterea învierii Sale", îi izbăveşte pe oameni de „legea păcatului şi a morţii." (Filipeni 3, 1; Romani 8, 2.) Stăpânirea răului este sfărâmată, iar, prin credinţă, sufletul este apărat de păcat. Acela care deschide inima faţă de Duhul lui Hristos devine părtaş al acelei forţe măreţe, care va ridica din mormânt corpul său.

Umilul Nazarinean şi-a arătat adevăratul Său titlu de nobleţe. El S-a ridicat deasupra neamului omenesc, a îndepărtat vălul păcatului şi al ocării şi S-a descoperit ca Slăvitul oştilor îngereşti, Fiul lui Dumnezeu, una cu Creatorul universului. Ascultătorii Săi stăteau fermecaţi. Nici un om nu vorbise ca El, nimeni nu se purtase cu o aşa demnitate împărătească. Toate cuvintele Lui erau clare şi înţelese, declarând în întregime misiunea Sa

şi datoria lumii. „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toţi să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinsteşte pe Fiul, nu cinsteşte nici pe Tatăl, care L-a trimis. După cum Tatăl are viaţă în Sine, tot aşa a dat Fiului să aibă viaţă în Sine. Și i-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului.”

Preoţii şi conducătorii luaseră poziţie de judecători, pentru a condamna lucrarea lui Hristos, dar El S-a declarat Judecătorul lor şi Judecătorul întregului pământ. Lumea este încredinţată lui Hristos şi prin El se transmit neamului omenesc decăzut toate binecuvântările lui Dumnezeu. El a fost Răscumpărător atât înainte, cât şi după întruparea Sa. Îndată ce s-a ivit păcatul, a existat şi un Mântuitor. El a dat şi dă tuturor viaţă şi lumină şi fiecare va fi judecat după lumina primită. El, care a dat lumina, care i-a urmărit pe oameni cu cea mai duioasă stăruinţă, căutând să-i câştige de la păcat la sfinţenie, este în acelaşi timp şi Apărătorul, şi Judecătorul lor. De la începerea marii lupte în cer, Satana şi-a menţinut lucrarea prin înşelăciune; dar Hristos a lucrat şi lucrează pentru a-i dezvălui planurile şi a-i distruge puterea. El, care S-a luptat cu amăgitorul şi care, în decursul tuturor veacurilor, a căutat să-i smulgă pe captivi din prinsoarea lui, va judeca fiecare fiinţă.

Și Dumnezeu „I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului”. Întrucât a gustat până la drojdie durerile şi ispitele oamenilor şi înţelege slăbiciunile şi păcatele lor, întrucât pentru binele nostru a stat neclintit în faţa ispitelor lui Satana şi Se va purta cu dreptate şi milă cu fiinţele pentru salvarea cărora a vărsat însuşi sângele Său — pentru toate acestea Fiul omului a fost rânduit să execute judecata.

Însă misiunea lui Hristos nu era să judece, ci să salveze. „Dumnezeu în adevăr n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” (Ioan 3, 17.) El declară deci în faţa Sinedriului: „Cine ascultă cuvintele Mele, şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţă veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă.” (Ioan 5, 24.)

Cerându-le ascultătorilor Lui să nu se mire, Hristos a descoperit înaintea lor, într-o privelişte tot mai cuprinzătoare, taina lucrurilor viitoare. „Vine ceasul”, a zis El, „când toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui şi vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viaţă; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.” (Ioan 5, 28.29.)

Asigurarea aceasta de viaţă veşnică era aşteptată cu mult dor de toţi israeliţii şi ei sperau să o primească la venirea lui Mesia. Unica lumină care putea să lumineze în întunericul mormântului strălucea deasupra lor. Dar încăpăţânarea este oarbă. Isus călcase tradiţiile rabinilor şi desconsiderase autoritatea lor şi de aceea nu voiau să-L creadă.

Timpul, locul, împrejurarea, sentimentele vii care stăpâneau adunarea, totul se combina pentru a face şi mai impresionante cuvintele lui Isus în faţa Sinedriului. Autorităţile religioase cele mai înalte căutau viaţa Aceluia care Se declarase reziditor al lui Israel. Domnul Sabatului era în faţa unui tribunal pământesc, pentru a răspunde la acuzaţia că a

călcat legea Sabatului. Când le-a arătat fără teamă care era misiunea Sa, judecătorii L-au privit cu uimire şi cu mânie; dar la cuvintele Lui n-aveau ce să răspundă. Ei nu puteau să-L condamne. El a respins dreptul preoţilor şi al rabinilor de a-L interoga sau de a se amesteca în lucrarea Lui. Lor nu li se dăduse o astfel de autoritate. Pretenţiile lor se întemeiau pe propria îngâmfare şi aroganţă. El a refuzat să Se dezvinovăţească de acuzaţiile lor sau să le dea vreun răspuns.

În loc să scuze fapta săvârşită sau să explice ce anume a urmărit prin aceasta, Isus S-a ridicat împotriva mai marilor şi acuzatul a devenit acuzator. El i-a mustrat pentru împietrirea inimii lor şi pentru ignoranţa lor cu privire la Scripturi. Le-a spus că au lepădat Cuvântul lui Dumnezeu pentru faptul că-L lepădau pe El, care era trimisul lui Dumnezeu. „Cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5, 39.)

În toate paginile, de istorie, de învăţătură sau de profeţie, Scripturile Vechiului Testament sunt luminate de slava Fiului lui Dumnezeu. Întrucât era o instituţie dumnezeiască, întregul sistem al iudaismului era o prefigurare concisă a Evangheliei. Despre Hristos, „toţi proorocii mărturisesc.” (Faptele Apostolilor 10, 43.) De la făgăduinţa dată lui Adam, prin tot şirul patriarhilor şi până la sistemul legii, lumina slavei cereşti arată clar urmele Răscumpărătorului. Profeţii văzuseră steaua din Betleem, pe Silo care trebuia să vină, când lucrurile viitoare le-au trecut în goană prin faţa ochilor, în tainică procesiune. Moartea lui Hristos se arăta în fiecare jertfă. Neprihănirea Lui se înălţa la cer o dată cu norul frumos mirositor. Numele Lui era rostit prin trâmbiţa jubiliară. Slava Lui locuia în taina înfricoşată a Sfintei Sfintelor.

Iudeii aveau în stăpânire Scripturile şi credeau că, prin cunoaşterea superficială a Scripturilor, aveau viaţa veşnică. Dar Isus a zis: „Cuvântul Lui nu rămâne în voi”. Pentru că Îl lepădaseră pe Hristos în Cuvântul Său, Îl lepădau şi în persoană. „Nu vreţi să veniţi la Mine”, zicea El, „ca să aveţi viaţă.”

Conducătorii iudei studiaseră învăţăturile profeţilor cu privire la împărăţia lui Mesia, dar nu făcuseră lucrul acesta cu dorinţa sinceră de a cunoaşte adevărul, ci cu scopul de a găsi dovezi care să le susţină speranţele ambiţioase. Când Hristos a venit într-un mod contrar aşteptărilor lor, n-au vrut să-L primească; şi, pentru a se scuza, au încercat să-L dovedească a fi un înşelător. O dată ce şi-au aşezat piciorul pe această cărare, i-a fost uşor lui Satana să-i întărească în împotrivirea lor faţă de Hristos. Chiar cuvintele care ar fi trebuit să fie dovada dumnezeirii Lui au fost interpretate împotriva Lui. În felul acesta, ei au schimbat adevărul dumnezeiesc în minciună şi, cu cât Mântuitorul le vorbea mai direct despre lucrările Sale pline de har, cu atât erau mai hotărâţi să se împotrivească luminii.

Isus a zis: „Eu nu umblu după slava care vine de la oameni”. El nu căuta nici influenţa Sinedriului şi nici aprobarea lui. El nu ar fi fost mai onorat dacă ei Îl aprobau. El era

împuternicit cu onoarea şi cu autoritatea cerului. Dacă ar fi dorit, îngerii ar fi venit să I se închine, Tatăl ar fi dat din nou mărturie pentru dumnezeirea Lui. Dar, pentru binele lor, pentru binele naţiunii ai cărei conducători erau, El a dorit ca mai marii iudeilor să înţeleagă caracterul Său şi să primească binecuvântările pe care venise să le aducă.

„Eu am venit în Numele Tatălui Meu, şi nu Mă primiţi; dacă va veni un altul în numele lui însuşi, pe acela îl veţi primi." Isus venise în baza autorităţii lui Dumnezeu, purtând chipul Lui, împlinind Cuvântul Lui şi căutând slava Lui; şi, cu toate acestea, nu a fost primit de conducătorii lui Israel; atunci când alţii urmau să vină, luând înfăţişarea caracterului lui Hristos, dar mânaţi de propria voinţă şi căutând propria slavă, pe aceia urmau să-i primească. şi pentru ce? Pentru că acela care caută slava sa se foloseşte de îngâmfarea care e în alţii. La asemenea chemări, iudeii ar fi răspuns bucuroşi. Ei urmau să primească pe învăţătorul fals pentru că le măgulea mândria prin aceea că aproba părerile şi tradiţiile cultivate de ei. Dar învăţăturile lui Hristos nu se potriveau cu ideile lor. Ele erau spirituale şi cereau sacrificarea eului; de aceea nu voiau să-L primească. Ei nu-L cunoşteau pe Dumnezeu şi pentru ei glasul Lui vorbind prin Hristos era glasul unui străin.

Nu se repetă şi astăzi acelaşi lucru? Nu sunt mulţi astăzi, până şi conducătorii religioşi, care îşi împietresc inima faţă de Duhul Sfânt şi fac imposibilă recunoaşterea glasului lui Dumnezeu? Nu leapădă ei Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ţine tradiţia lor?

„Dacă aţi crede în Moise, M-aţi crede şi pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeţi cele scrise de el, cum veţi crede cuvintele Mele?" Hristos era Acela care vorbise lui Israel prin Moise. Dacă ar fi ascultat glasul divin, care vorbise prin marele lor conducător, l-ar fi recunoscut în învăţăturile Domnului Hristos. Dacă l-ar fi crezut pe Moise, ar fi crezut pe Cel despre care scrisese Moise.

Isus ştia că preoţii şi rabinii erau hotărâţi să-I ia viaţa; cu toate acestea, le-a dat explicaţii lămurite despre unitatea Sa cu Tatăl şi legătura Sa cu lumea. Ei au înţeles că nu aveau scuză în împotrivirea lor faţă de Hristos, dar cu toate acestea ura lor criminală nu s-a stins. Îi cuprindea teama când vedeau puterea de convingere care însoţea lucrarea Lui; dar au rezistat la chemările Lui şi s-au zăvorât în întuneric.

Ei nu izbutiseră să ruineze autoritatea lui Isus sau să îndepărteze respectul şi atenţia cu care Îl înconjurau oamenii, dintre care o mare parte erau convinşi de cuvintele Lui. Chiar şi conducătorii simţeau o mare vină când El le făcuse cunoscute de aproape greşelile lor; dar lucrul acesta n-avusese altă urmare decât să-i ridice şi mai mult împotriva Lui. Ei erau hotărâţi să-I ia viaţa. Au trimis soli prin toată ţara, să-i avertizeze pe oameni împotriva lui Isus, ca fiind un amăgitor. Au fost trimişi spioni care să-L supravegheze şi să raporteze ce zicea şi ce făcea El. Scumpul Mântuitor Se găsea acum cu atât mai mult sub umbra crucii.

Capitolul 22 — Închiderea şi moartea lui Ioan Botezatorul

Ioan Botezătorul fusese cel dintâi care a vestit Împărăţia lui Hristos şi a fost, de asemenea, şi cel dintâi la suferinţă. Acum, prin zidurile unei celule de închisoare, era despărţit de aerul liber al pustiei şi de mulţimea de oameni care ascultaseră cuvintele lui. El a ajuns prizonier în fortăreaţa lui Irod Antipa. Ioan săvârşise o mare parte a lucrării sale în partea de răsărit a Iordanului, care era în stăpânirea lui Antipa. Însuşi Irod ascultase predica lui Ioan Botezătorul. Regele desfrânat tremurase la auzul chemării la pocăinţă. „Irod se temea de Ioan fiindcă îl ştia om neprihănit şi sfânt; şi, când îl auzea, de multe ori sta în cumpănă neştiind ce să facă şi-l asculta cu plăcere.” Ioan s-a purtat în mod credincios faţă de el, acuzându-l de nelegiuita legătură pe care o încheiase cu Irodiada, soţia fratelui său. O vreme, Irod căutase cumva să sfărâme lanţul plăcerilor care-l lega; dar Irodiada îl cuprindea şi mai mult în plasa vicleniei ei şi s-a răzbunat pe Ioan, făcându-l pe Irod să-l arunce în închisoare.

Viaţa lui Ioan Botezătorul fusese plină de activitate, iar întunericul, tristeţea şi lipsa de mişcare din închisoare apăsau tare greu asupra lui. Deoarece săptămânile treceau fără să aducă vreo schimbare, îndoiala şi deznădejdea au pus stăpânire pe el. Ucenicii săi nu-l uitaseră. Li se îngăduia să meargă la el în închisoare şi îi aduceau veşti despre lucrarea lui Isus şi povesteau cum alergau mulţimile la El. Dar se întrebau de ce, dacă acest nou Învăţător era Mesia, nu făcea nimic pentru a-l elibera pe Ioan. Cum putea El să îngăduie ca înainte-mergătorul Lui atât de credincios să fie lipsit de libertate, ba să i se ia chiar viaţa?

Întrebările acestea n-au rămas fără efect. Îndoieli, care altfel nu s-ar fi ivit, îi erau sugerate lui Ioan. Satana se bucura să audă cuvintele acestor ucenici şi să vadă cum sfâşiau sufletul acestui trimis al Domnului. De câte ori aceia care se socotesc prietenii unui om bun şi care sunt gata să-şi arate loialitatea se dovedesc a fi vrăjmaşii cei mai primejdioşi ai lui! De câte ori, în loc de a-i întări credinţa, cuvintele lor aduc apăsare şi descurajare!

Ca şi ucenicii Mântuitorului, Ioan Botezătorul nu înţelegea natura Împărăţiei lui Hristos. El se aştepta ca Isus să ia tronul lui David; şi, pentru că timpul trecea şi Mântuitorul nu ridica nici o pretenţie la autoritatea împărătească, Ioan a început să se tulbure şi să se neliniştească. El declarase poporului că, pentru a fi pregătită calea înaintea Domnului, trebuie să se împlinească proorocia lui Isaia; munţii şi dealurile trebuiau să se coboare, căile strâmbe să se îndrepte, iar locurile gloduroase să fie netezite. El se aşteptase ca locurile înalte, de mândrie şi putere omenească, să fie doborâte la pământ. El vorbise despre Mesia ca despre Acela care Îşi avea lopata în mână şi care urma să-şi cureţe cu desăvârşire aria, să adune grâul în grânar şi pleava să o ardă într-un foc veşnic. Întocmai ca profetul Ilie, în spiritul şi puterea căruia venise la Israel, el aştepta ca Domnul să Se descopere ca un Dumnezeu care răspunde prin foc.

În misiunea sa, Ioan Botezătorul stătuse ca un neînfricat mustrător al nedreptăţii, atât în locurile înalte, cât şi în cele umile. Îndrăznise să dea ochii cu împăratul Irod, mustrându-l hotărât pentru păcatul lui. El nu-şi socotise viaţa ca fiind scumpă, cu gândul să poată face lucrarea ce i se încredinţase. şi acum, din închisoarea în care se găsea, aştepta ca Leul din seminţia lui Iuda să trântească la pământ îngâmfarea asupritorului şi să-i elibereze pe săraci şi pe aceia care plângeau. Părea însă că Isus Se mulţumea să adune ucenici în jurul Său, să vindece şi să înveţe pe oameni. Mânca la masa vameşilor, în timp ce zilnic jugul roman apăsa tot mai greu asupra lui Israel, în timp ce împăratul Irod şi ticăloasa lui concubină îşi împlineau orice dorinţă, iar strigătele săracului şi ale suferindului se înălţau la cer.

Pentru proorocul din pustie, toate acestea păreau o taină care întrecea puterea lui de pricepere. Veneau ceasuri când şoaptele demonilor îi chinuiau mintea şi umbra unei temeri îngrozitoare se întindea asupra lui. Se putea oare ca Eliberatorul de atâta vreme aşteptat să nu fi venit? Atunci ce însemna solia pe care el însuşi fusese silit să o vestească? Ioan fusese amar dezamăgit în ce priveşte rezultatul lucrării sale. El se aşteptase ca solia de la Dumnezeu să aibă acelaşi efect pe care îl avusese citirea legii în zilele lui Iosia şi ale lui Ezra (2 Cronici 34; Neemia 8, 9), o profundă lucrare de pocăinţă şi întoarcere la Domnul. Pentru succesul acestei lucrări îşi sacrificase întreaga viaţă. Fusese lucrul acesta în zadar?

Ioan era tulburat şi de faptul că ucenicii săi, din dragoste pentru el, cultivau necredinţă faţă de Isus. Fusese neroditoare lucrarea lui pentru ei? Fusese necredincios în misiunea sa, ca acum să fie îndepărtat din lucrare? Dacă Eliberatorul făgăduit Se arătase, iar Ioan fusese găsit credincios în lucrarea sa, nu urma ca Isus să răstoarne puterea asupritorului şi să-l elibereze pe înainte-mergătorul Său?

Dar Ioan Botezătorul n-a părăsit credinţa faţă de Hristos. Amintirea glasului venit din cer şi a porumbelului care se coborâse, curăţia neprihănită a lui Isus, puterea Duhului Sfânt, care se aşezase asupra lui Ioan atunci când a venit în faţa Mântuitorului, şi mărturia dată de profeţiile Scripturii — totul mărturisise că Isus din Nazaret era Cel făgăduit. Ioan nu voia să discute îndoielile şi tulburările cu însoţitorii săi. El s-a hotărât să ceară lămuriri de la Isus. Lucrul acesta l-a încredinţat la doi dintre ucenicii săi, nădăjduind că o întrevedere cu Mântuitorul le va întări credinţa şi le va aduce nădejde fraţilor lor. Mai dorea un cuvânt de la Hristos, spus numai pentru el. Ucenicii au venit la Isus cu o întrebare: „Tu eşti Acela care are să vină sau să aşteptăm pe altul?”

Cât de puţin timp trecuse de la data când Ioan Botezătorul, arătând spre Isus, strigase: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” „El este Acela care vine după mine şi care este înaintea mea.” (Ioan 1, 29.27.) şi acum întrebarea: „Tu eşti Acela care are să vină?” Era un lucru amar şi foarte descurajator pentru natura omenească. Dacă Ioan, credinciosul înainte-mergător, nu pricepea lucrarea lui Hristos, ce putea să aştepte de la mulţimea nepăsătoare?

Mântuitorul nu a răspuns îndată la întrebarea ucenicilor. În timp ce ei se mirau de tăcerea Lui, bolnavii şi suferinzii veneau la El pentru a fi vindecaţi. Orbii îşi căutau drumul bâjbâind prin mulţime, bolnavii din toate clasele sociale, unii făcându-şi singuri drum, alţii purtaţi de prietenii lor, se înghesuiau cu nerăbdare în faţa lui Isus. Glasul puternicului Vindecător pătrundea în urechile surde. Un cuvânt sau o atingere a mâinii Sale deschidea ochii orbilor, pentru a vedea lumina zilei, tablourile din natură, feţele prietenilor şi faţa Mântuitorului. Isus mustra boala şi izgonea frigurile. Glasul Lui ajungea la urechile muribunzilor şi ei se ridicau plini de sănătate şi de vigoare. Demonizaţii şi paralizaţii ascultau de cuvântul Lui, nebunia îi părăsea şi veneau să I se închine. În timp ce le vindeca bolile, El îi învăţa pe oameni. ţăranii şi muncitorii săraci, care erau evitaţi de rabini ca fiind necuraţi, se adunau în jurul Lui, iar El le vorbea cuvintele vieţii veşnice.

Aşa a trecut ziua, în timp ce ucenicii lui Ioan au văzut şi au auzit totul. În cele din urmă, Isus i-a chemat lângă El şi i-a invitat să meargă la Ioan şi să-i spună ce văzuseră, adăugând: „Ferice de acela pentru care nu voi fi un prilej de poticnire.” (Luca 7, 23.) Dovada dumnezeirii Lui se vedea în adaptarea la nevoile neamului omenesc suferind. Slava se arăta în mila Lui faţă de starea noastră umilă.

Ucenicii au dus răspunsul, care a fost îndestulător. Ioan şi-a adus aminte de profeţia despre Mesia: „Domnul M-a uns să duc veşti bune celor nenorociţi; El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia şi prinşilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului.” (Isaia 61, 1.2.) Lucrările lui Hristos nu numai că Îl prezentau ca fiind Mesia, dar arătau în ce chip avea să se întemeieze împărăţia Lui. Lui Ioan i se descoperise acelaşi adevăr care i se dăduse lui Ilie, când „înaintea Domnului a trecut un vânt tare şi puternic, care despica munţii şi sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. şi după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. şi după cutremurul de pământ, a venit un foc. Domnul nu era în focul acela. şi după foc, Dumnezeu a vorbit profetului printr-un susur blând şi subţire.” (1 Împăraţi 19, 11-12.) Aşa urma şi Isus să-şi facă lucrarea, nu prin zăngănitul armelor şi prin răsturnarea tronurilor şi împărăţiilor, ci vorbind la inimile oamenilor printr-o viaţă de îndurare şi sacrificiu de sine.

Principiul vieţii lui Ioan Botezătorul, de lepădare de sine, era principiul împărăţiei lui Mesia. Ioan ştia bine cât de străin era lucrul acesta de principiile şi nădejdile conducătorilor lui Israel. Ceea ce pentru el era o dovadă convingătoare despre dumnezeirea lui Hristos nu urma să fie o dovadă pentru ei. Ei aşteptau un Mesia care nu fusese făgăduit. Ioan a văzut că lucrarea Mântuitorului nu putea să câştige de la ei decât ură şi condamnare. El însuşi, înainte-mergătorul, gusta doar din paharul pe care Hristos urma să-l soarbă până la drojdii.

Cuvintele Mântuitorului: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire” erau o delicată mustrare pentru Ioan. Ele nu au rămas fără efect. Înţelegând acum mai

limpede natura misiunii lui Hristos, el s-a consacrat lui Dumnezeu pentru viaţă sau pentru moarte, cum era mai bine pentru lucrarea pe care o iubea.

După plecarea solilor, Isus le-a vorbit oamenilor despre Ioan. Inima Mântuitorului era plină de milă pentru martorul credincios, îngropat acum în închisoarea lui Irod. El nu voia ca lumea să creadă că Dumnezeu îl uitase pe Ioan sau că acestuia i-ar fi scăzut credinţa în ziua încercării. „Ce aţi ieşit să vedeţi în pustie?" a zis El. „O trestie clătinată de vânt?"

Trestiile înalte, care creşteau lângă Iordan, aplecându-se la fiecare adiere de vânt, îi reprezentau pe rabini, care luaseră poziţia de critici şi judecători ai lucrării lui Ioan Botezătorul. Ei erau clătinaţi într-o parte şi în alta de vânturile concepţiilor populare. Ei nu voiau să se umilească pentru a primi solia cercetătoare de inimă a lui Ioan Botezătorul, dar, de teama poporului, nu îndrăzniseră să se împotrivească pe faţă lucrării lui. Dar solul lui Dumnezeu nu avea un spirit atât de laş. Mulţimile care se adunaseră în jurul lui Hristos fuseseră martore ale lucrării lui Ioan. Ei ascultaseră cuvintele lui pline de curaj prin care mustra păcatul. Pentru fariseii plini de îndreptăţire de sine, pentru preoţii din rândul saducheilor, pentru împăratul Irod şi curtea lui, pentru prinţi şi soldaţi, pentru vameşi şi ţărani, Ioan vorbise la fel de lămurit. El nu era o trestie bătută de vântul laudelor sau prejudecăţilor omeneşti. În închisoare, loialitatea lui faţă de Dumnezeu şi zelul lui pentru neprihănire au rămas aceleaşi ca atunci când predica solia lui Dumnezeu în pustie. În credincioşia lui faţă de principii, el era tot aşa de statornic ca o stâncă.

Isus a continuat: „Atunci ce aţi ieşit să vedeţi? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraţilor". Ioan fusese chemat să mustre păcatele şi excesele timpului său, şi îmbrăcămintea lui simplă şi viaţa lui plină de sacrificiu de sine erau în armonie cu caracterul lucrării sale. Îmbrăcămintea bogată şi luxul acestei vieţi nu sunt partea servilor lui Dumnezeu, ci a acelora care locuiesc „în casele împăraţilor", mai marii acestei lumi, cărora le aparţin puterea şi bogăţia ei. Isus dorea să îndrepte atenţia la contrastul dintre îmbrăcămintea lui Ioan şi aceea purtată de preoţi şi de conducători. Aceşti slujbaşi se îmbrăcau în veşminte bogate şi podoabe scumpe. Le plăcea viaţa plină de strălucire şi doreau să-i uimească pe oameni, pentru a le impune şi mai mult respect. Ei erau mai interesaţi să câştige admiraţia oamenilor decât să obţină curăţia de inimă, care ar fi primit aprobarea lui Dumnezeu. În felul acesta, arătau că inima lor nu era predată lui Dumnezeu, ci împărăţiei lumii acesteia.

„Atunci ce aţi ieşit să vedeţi?" a spus mai departe Isus. „Un prooroc? Da, vă spun, şi mai mult decât un prooroc; căci el este acela despre care este scris: *Iată, trimit înaintea feţei Tale pe solul Meu, Care îţi va pregăti calea înaintea Ta.* Adevărat vă spun că, dintre cei născuţi din femei, nu s-a născut nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul." Atunci când Zaharia primise vestea despre naşterea lui Ioan, îngerul spusese: „Va fi mare înaintea Domnului." (Luca 1, 15.) După aprecierea cerului, în ce constă această mărime? Nu ce socoteşte lumea

este mărire; nu bogăţia, sau rangul, sau nobleţea de neam, sau darurile intelectuale în ele însele.

Dacă puterea intelectuală, despărţită de oricare altă consideraţie mai înaltă, este vrednică de onoare, atunci trebuie să dăm cinste lui Satana, ale cărui puteri intelectuale nu au fost egalate de nici un om. Dar, dacă este pervertit pentru interesul personal, cu cât darul e mai mare, cu atât devine un blestem mai mare. Valoarea morală este aceea pe care o preţuieşte Dumnezeu. Iubirea şi curăţia sunt însuşirile pe care El le apreciază mai presus de toate. Ioan era mare înaintea Domnului atunci când, în faţa trimişilor Sinedriului, a poporului şi a propriilor ucenici, s-a abţinut să caute onoare pentru sine şi i-a îndrumat pe toţi la Isus, ca fiind Cel făgăduit. Bucuria lui neegoistă în slujba lui Hristos prezintă cel mai înalt tip de nobleţe care s-a descoperit vreodată în om.

Cei care auziseră mărturisirea lui Isus spuneau după moartea lui Ioan: „Ioan n-a făcut nici un semn; dar tot ce a spus Ioan despre omul acesta era adevărat." (Ioan 10, 41.) Nu i-a fost dat lui Ioan să facă să se coboare foc din cer sau să învie morţii, cum a făcut Ilie, nici nu a purtat toiagul puterii în Numele lui Dumnezeu, ca Moise. El a fost trimis să vestească venirea Mântuitorului şi să-i cheme pe oameni la pregătire pentru venirea Lui. Atât de credincios şi-a împlinit lucrarea, încât, atunci când îşi aminteau de cele ce îi învăţase despre Isus, oamenii puteau spune: „Tot ce a spus Ioan despre omul acesta era adevărat". O mărturisire asemănătoare despre Hristos trebuie să dea oricare ucenic al Său.

Ca înainte-mergător al lui Mesia, Ioan era „mai mult ca un profet". Căci, în timp ce profeţii văzuseră de departe venirea lui Hristos, lui Ioan i se dăduse să-L vadă, să audă mărturisirea cerului în favoarea Lui ca Mesia şi să-L prezinte lui Israel ca trimis al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Isus a zis: „Cel mai mic în Împărăţia cerurilor este mai mare decât el".

Profetul Ioan era inelul de legătură între cele două aşezăminte. Ca reprezentant al lui Dumnezeu, el s-a ridicat să arate legătura legii şi profeţilor cu dispensaţiunea creştină. El era lumina mai mică, ce avea să fie urmată de alta mai mare. Mintea lui Ioan a fost luminată de Duhul Sfânt, ca să poată revărsa lumină asupra neamului său; dar nici o altă lumină n-a luminat vreodată şi nici nu va lumina aşa de clar asupra omului căzut ca lumina izvorând din învăţăturile şi pilda lui Isus. Hristos şi lucrarea Lui fuseseră înţelese numai într-un chip întunecos din simbolurile şi jertfele umbrei. Nici Ioan nu înţelesese pe deplin viaţa viitoare, nemurirea prin Mântuitorul.

Afară de bucuria pe care Ioan o simţea în lucrarea sa, viaţa i-a fost plină de întristare. Rareori a fost auzit glasul lui în alt loc decât în pustietate. Partea lui a fost singurătatea. Nu i s-a îngăduit să vadă rezultatul propriei lucrări. N-a avut privilegiul de a fi cu Hristos şi de a vedea manifestarea puterii dumnezeieşti, care însoţea lumina mai mare. Nu a avut parte să-i vadă pe orbi recâştigându-şi vederea, pe bolnavi vindecaţi, pe morţi aduşi la viaţă. El n-a

văzut lumina care strălucea din fiecare cuvânt al lui Hristos, răspândind slavă asupra făgăduinţelor din profeţie. Cel mai mic ucenic care vedea lucrările puternice ale lui Hristos şi auzea cuvintele Lui era astfel mai privilegiat decât Ioan Botezătorul şi de aceea se zice că era mai mare decât el.

Prin mulţimile de oameni care ascultaseră predica lui Ioan, faima lui se răspândise în toată ţara. Un profund interes a fost observat ca urmare a închiderii lui. Totuşi viaţa lui nepătată şi sentimentul puternic al mulţimii în favoarea lui făceau să se creadă că nu se vor lua măsuri violente împotriva lui. Irod credea că Ioan era un profet de la Dumnezeu şi avea de gând să-l pună în libertate. Dar şi-a amânat planul, de frica Irodiadei.

Irodiada ştia că, prin măsuri directe, nu putea niciodată să obţină consimţământul lui Irod pentru omorârea lui Ioan şi s-a hotărât să-şi atingă ţinta printr-o stratagemă. De ziua naşterii împăratului, urma să aibă loc o petrecere, la care să vină înalţii demnitari ai statului şi nobilii de la curte. Cu ocazia aceasta, urma să se mănânce şi să se bea. În felul acesta, Irod avea să-şi piardă judecata sănătoasă şi să fie influenţat după cum voia ea.

Când a venit ziua cea mare şi împăratul cu oamenii lui petreceau şi beau, Irodiada şi-a trimis fiica în sala de banchet, să danseze pentru distracţia oaspeţilor. Salomea era în floarea vârstei şi frumuseţea ei voluptoasă a captivat simţurile acestor petrecăreţi desfrânaţi. Nu era obiceiul ca femeile de la curte să apară la asemenea petreceri şi lui Irod i s-au prezentat complimente când această fiică a preoţilor şi prinţilor lui Israel a dansat pentru distracţia oaspeţilor lui.

Împăratul era orbit de vin. Pasiunile îl stăpâneau şi raţiunea era detronată. A văzut numai sala de petrecere cu oaspeţii beţi, masa banchetului, vinul sclipitor, luminile scânteietoare şi pe tânăra aceea dansând în faţa lui. În nesocotinţa clipei, a dorit să facă ceva deosebit, care să-l înalţe în faţa oamenilor de seamă din împărăţia lui. Cu jurământ, el i-a făgăduit fiicei Irodiadei că-i va da orice ar cere, chiar şi jumătate din împărăţia lui.

Salomea s-a dus degrabă la mama ei, să întrebe ce să ceară. Răspunsul era pregătit — capul lui Ioan Botezătorul. Salomea nu cunoştea setea de răzbunare din inima mamei şi n-a îndrăznit să prezinte o astfel de cerere; dar hotărârea Irodiadei a fost mai tare. Fata s-a întors cu cererea îngrozitoare: „Vreau să-mi dai îndată, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul.” (Marcu 6, 25.)

Irod a rămas încremenit, neştiind ce să răspundă. Veselia aceea desfrânată s-a oprit şi o tăcere ameţitoare s-a lăsat peste scena de beţie. Împăratul era îngrozit la gândul de a-i lua viaţa lui Ioan. Cu toate acestea, îşi dăduse cuvântul şi nu voia să pară nestatornic sau pripit. Jurământul fusese dat în cinstea oaspeţilor săi şi, dacă unul ar fi spus un cuvânt împotriva făgăduinţei lui, bucuros i-ar fi cruţat viaţa profetului. Le-a dat ocazia să vorbească în favoarea celui închis. Ei făcuseră drumuri lungi ca să-l audă pe Ioan predicând şi-l ştiau un

om fără nici o vină şi un slujitor al lui Dumnezeu. Deşi loviţi de cererea tinerei, ei erau prea ameţiţi ca să protesteze. Nici un glas nu s-a ridicat să salveze viaţa trimisului ceresc. Oamenii aceştia ocupau poziţii înalte şi de încredere în naţiunea lor şi asupra lor planau răspunderi grele; cu toate acestea, se dedaseră atât de mult la petrecere şi beţie, încât simţurile lor erau paralizate. Mintea le era ameţită de muzică şi de dansul aţâţător, iar conştiinţa lor adormise. Prin tăcerea lor, au pronunţat sentinţa de moarte asupra profetului lui Dumnezeu, pentru a mulţumi răzbunarea unei femei blestemate.

În zadar a aşteptat Irod să fie eliberat de jurământul său; cu părere de rău, a poruncit ca profetul să fie executat. Imediat a fost adus capul lui Ioan Botezătorul în faţa împăratului şi a oaspeţilor. Veşnic sigilate erau buzele acelea care, pline de credincioşie, îl avertizaseră pe Irod să se întoarcă de la viaţa lui de păcat. Niciodată nu avea să mai fie auzit glasul acela care îi chema pe oameni la pocăinţă. Orgiile unei nopţi costaseră viaţa unuia dintre cei mai mari profeţi.

De câte ori viaţa celor nevinovaţi a fost jertfită din cauza necumpătării acelora care ar fi trebuit să fie apărătorii dreptăţii! Cel care duce paharul ameţitor la gură se face răspunzător de toate nedreptăţile pe care le poate comite sub puterea lui ameţitoare. Adormindu-şi simţurile, el nu mai este în stare să judece liniştit sau să facă o deosebire clară între bine şi rău. El deschide o cale pentru ca Satana să lucreze prin el, apăsând şi distrugând pe cel nevinovat. „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înţelept.” (Proverbe 20, 1.) Astfel s-a ajuns până acolo, încât „adevărul s-a poticnit ... şi cel ce se depărtează de rău e jefuit” (Isaia 59, 14.15.) Cei care au jurisdicţia asupra vieţii semenilor lor ar trebui să fie consideraţi ca fiind vinovaţi de crimă atunci când devin sclavii necumpătării. Toţi aceia care execută legile trebuie să fie oameni care ţin legea. Trebuie să fie oameni care ştiu să se stăpânească. Ei au nevoie să fie cu totul stăpâni pe forţele lor fizice, mintale şi morale, ca să poată avea o inteligenţă vie şi un înalt simţ de dreptate.

Capul lui Ioan Botezătorul a fost dus la Irodiada, care l-a primit cu o satisfacţie diabolică. Ea a tresăltat în răzbunarea ei şi s-a mângâiat cu gândul că, de acum încolo, conştiinţa lui Irod nu va mai fi tulburată. Dar n-a câştigat nici o fericire din păcatul săvârşit. Numele ei a ajuns să fie urât de toată lumea, iar Irod era acum mai frământat de remuşcări decât fusese tulburat de mustrările profetului. Influenţa învăţăturilor lui Ioan nu a fost adusă la tăcere; ea trebuia să cuprindă mai departe toate generaţiile, până la sfârşitul timpului. Irod era urmărit continuu de păcatul său. El căuta fără încetare să găsească scăpare de sub acuzaţiile conştiinţei sale vinovate. Încrederea lui în Ioan nu fusese zguduită. Când îşi aducea aminte de viaţa lui plină de sacrificiu de sine, de chemările lui solemne şi stăruitoare, de judecata lui sănătoasă, atunci când dădea un sfat, şi când îşi mai amintea şi cum ajunsese la moarte, Irod nu putea găsi odihnă. Ocupat cu treburile statului, primind onoruri de la oameni, el păstra o faţă zâmbitoare şi o înfăţişare plină de demnitate, în timp ce inima lui era tulburată şi apăsată de teamă că asupra lui era un blestem.

Irod fusese adânc impresionat de cuvintele lui Ioan că nimic nu poate fi ascuns de Dumnezeu. Era convins că Dumnezeu era de faţă în orice loc, că El văzuse orgia din sala de petrecere, că auzise porunca dată pentru a tăia capul lui Ioan şi că văzuse îngâmfarea Irodiadei şi insulta cu care întâmpinase capul celui care o mustra. şi multe lucruri pe care Irod le auzise de pe buzele profetului vorbeau acum conştiinţei lui mult mai limpede decât predica din pustie.

Când Irod a auzit despre lucrările lui Hristos, a fost tulburat peste măsură. El credea că Dumnezeu îl ridicase pe Ioan dintre morţi şi că-l trimisese, cu o putere mult mai mare, ca să condamne păcatul. Trăia într-o frică neîntreruptă că Ioan îşi va răzbuna moartea, aruncând blestemul asupra lui şi asupra casei lui. Irod culegea acum ceea ce spusese Dumnezeu că vor fi roadele unei vieţi pline de păcate — „inima fricoasă, ochii lâncezi şi sufletul îndurerat. Viaţa îţi va sta nehotărâtă înainte, vei tremura zi şi noapte, nu vei fi sigur de viaţa ta. În groaza care-ţi va umple inima şi în faţa lucrurilor pe care ţi le vor vedea ochii, dimineaţa vei zice: O, de ar veni seara! şi seara vei zice: O, de ar veni dimineaţa!" (Deuteronom 28, 65-67.) Acuzatorii păcătosului sunt propriile cugete şi nu poate fi tortură mai chinuitoare decât înţepăturile unei conştiinţe vinovate, care nu-i dă linişte nici ziua, nici noaptea.

Pentru mulţi oameni, o taină profundă învăluie soarta lui Ioan Botezătorul. Ei se întreabă de ce a trebuit ca el să zacă şi să moară în închisoare. Viziunea noastră omenească nu poate pătrunde taina acestei întunecate providenţe; dar încrederea noastră în Dumnezeu nu se poate clătina, dacă ne amintim că Ioan a fost părtaş la suferinţele lui Hristos. Toţi aceia care Îl urmează pe Hristos vor purta coroana sacrificiului. Cu siguranţă, ei vor fi greşit înţeleşi de oamenii egoişti şi vor deveni o ţintă pentru sălbaticele atacuri ale lui Satana. El şi-a întemeiat împărăţia pentru a distruge principiul jertfirii de sine şi va lupta împotriva lui oriunde acesta se va da pe faţă.

Copilăria, tinereţea şi viaţa matură a lui Ioan s-au caracterizat prin statornicie şi prin putere morală. Când glasul lui s-a auzit în pustie, zicând: „Pregătiţi calea Domnului, neteziţi-I cărările" (Matei 3, 3), Satana a început să se teamă pentru siguranţa împărăţiei lui. Grozăvia păcatului era descoperită în aşa fel, încât oamenii tremurau. Puterea lui Satana, care pe mulţi îi ţinuse sub stăpânirea lui, a fost frântă. Fusese neobosit în străduinţele lui de a-l abate pe Ioan Botezătorul de la o viaţă de predare completă faţă de Dumnezeu, dar nu izbutise. Nu izbutise să-L biruie nici pe Isus. În ispitirea din pustie, Satana fusese înfrânt şi mânia lui era mare. Acum se hotărâse să aducă întristarea asupra lui Hristos, lovind pe Ioan. Aceluia pe care nu-L putuse întina prin păcat, Îi provoca suferinţe.

Isus n-a căutat să-L elibereze pe slujitorul Său. El ştia că Ioan va rezista în încercare. Bucuros s-ar fi dus Mântuitorul la Ioan, să lumineze întunericul închisorii prin prezenţa Sa. Dar nu trebuia să Se arunce în mâinile vrăjmaşilor şi să primejduiască propria lucrare. L-ar fi eliberat bucuros pe slujitorul Său credincios. Dar, pentru binele miilor de oameni care în

anii următori urmau să treacă de la închisoare la moarte, Ioan trebuia să bea paharul martirajului. Când urmaşii lui Isus aveau să zacă în celule singuratice sau să piară de sabie, pe scaunul de tortură sau pe rug, în aparenţă părăsiţi de Dumnezeu şi de oameni, ce încurajare avea să fie pentru inima lor gândul că Ioan Botezătorul, despre a cărui credincioşie mărturisise Însuşi Domnul Hristos, trecuse printr-o experienţă asemănătoare!

Lui Satana i s-a îngăduit să scurteze viaţa pământească a trimisului lui Dumnezeu; dar viaţa aceea care „este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu" nu putea să fie atinsă de pierzător. (Coloseni 3, 3.) El se bucura la gândul că Îl întristase pe Hristos, dar nu izbutise să pună stăpânire pe Ioan. Moartea însăşi nu făcuse altceva decât să-l aşeze pentru totdeauna în afara ispitei. În lupta aceasta, Satana îşi descoperea caracterul. În faţa universului, care stătea ca martor, el îşi dovedea vrăjmăşia faţă de Dumnezeu şi de oameni. Cu toate că nu a fost eliberat printr-o minune, Ioan nu a fost uitat. Totdeauna a avut tovărăşia îngerilor cereşti, care-i deschideau înţelesul profeţiilor privitoare la Hristos şi al scumpelor făgăduinţe din Scriptură. Acestea îi dădeau putere, aşa cum aveau să dea poporului lui Dumnezeu în veacurile viitoare. Pentru Ioan Botezătorul, ca şi pentru aceia care veneau după el, era dată asigurarea: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului." (Matei 28, 20.)

Dumnezeu nu conduce pe copiii Săi altfel de cum ar alege chiar ei să fie conduşi, dacă ar vedea de la început sfârşitul şi dacă ar înţelege slava lucrării pe care o îndeplinesc ca împreună-lucrători cu El. Nici Enoh, care a fost înălţat la cer, nici Ilie, care a fost ridicat într-un car de foc, n-au fost mai mari sau mai onoraţi decât Ioan Botezătorul, care a pierit singur în închisoare. „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El." (Filipeni 1, 29.) şi din toate darurile pe care Cerul le poate revărsa asupra oamenilor, împărtăşirea cu suferinţele lui Hristos este încrederea cea mai mare şi onoarea cea mai înaltă.

Capitolul 23 — „Împărăţia lui Dumnezeu este aproape”

„Isus a venit în Galilea şi propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: «S-a împlinit vremea, şi Împărăţia lui Dumnezeu, este aproape. Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie.».” (Marcu 1, 14.15.) Venirea lui Mesia se vestise mai întâi în Iudea. În Templul din Ierusalim, naşterea înainte-mergătorului îi fusese prevestită lui Zaharia, pe când slujea în faţa altarului. Pe dealurile Betleemului, îngerii au vestit naşterea lui Isus. La Ierusalim, magii au venit să-L caute. În templu, Ana şi Simeon au mărturisit despre dumnezeirea Lui. „Ierusalimul şi toată Iudea” ascultaseră predicarea lui Ioan Botezătorul, iar delegaţia trimisă de Sinedriu împreună cu toată mulţimea auziseră mărturia lui despre Isus. În Iudea, Hristos îi primise pe cei dintâi ucenici ai Săi. Aici petrecuse El o mare parte din timp, la începutul lucrării Sale. Străfulgerarea dumnezeirii Sale la curăţirea templului, minunile Sale de vindecare şi învăţăturile pline de adevăr dumnezeiesc ce porneau de pe buzele Sale, toate proclamau ceea ce declarase El în faţa Sinedriului, după vindecarea săvârşită la Betesda, că era Fiul Celui Veşnic.

Dacă L-ar fi primit, Hristos i-ar fi onorat pe conducătorii lui Israel ca soli ai Săi, care să ducă lumii Evanghelia. Lor li s-a dat întâi ocazia de a deveni vestitori ai împărăţiei şi ai harului lui Dumnezeu. Dar Israel n-a cunoscut timpul cercetării lui. Gelozia şi neîncrederea conducătorilor iudei se transformaseră într-o ură făţişă şi inima poporului a fost îndepărtată de Isus. Sinedriul lepădase solia lui Hristos şi era hotărât să-L omoare; de aceea, Isus S-a îndepărtat de Ierusalim şi de preoţi, de templu, de conducătorii religioşi, de poporul care fusese învăţat în ale legii şi S-a îndreptat către o altă clasă de oameni, pentru a le vesti solia şi pentru a-i aduna pe aceia care urmau să vestească Evanghelia la toate naţiunile.

După cum Hristos, lumina şi viaţa oamenilor, a fost lepădat de autorităţile ecleziastice în zilele Lui, la fel a fost lepădat şi în generaţiile următoare. Iarăşi şi iarăşi s-a repetat istoria retragerii lui Hristos din Iudea. Atunci când au predicat Cuvântul lui Dumnezeu, reformatorii nu se gândiseră să se despartă de biserica existentă; dar conducătorii religioşi n-au vrut să tolereze lumina, iar aceia care o purtau au fost siliţi să caute pe alţii care tânjeau după adevăr. În zilele noastre, puţini dintre cei care susţin că sunt urmaşii reformatorilor sunt mânaţi de spiritul lor. Puţini ascultă de glasul lui Dumnezeu şi sunt gata să primească adevărul fără să ţină seama de modul în care el poate fi prezentat. Adesea, aceia care merg pe urmele reformatorilor sunt obligaţi să se îndepărteze de bisericile pe care le iubesc, pentru ca să poată vesti învăţătura lămurită a Cuvântului lui Dumnezeu. şi, de multe ori, aceia care caută lumina sunt obligaţi de către aceeaşi învăţătură să părăsească biserica părinţilor lor, ca să-i poată da ascultare.

Locuitorii Galileii erau dispreţuiţi de rabinii din Ierusalim ca fiind oameni grosolani şi neînvăţaţi, dar, cu toate acestea, ofereau un câmp mai favorabil pentru lucrarea Mântuitorului. Ei erau mai zeloşi şi mai sinceri; fiind mai puţin stăpâniţi de bigotism, mintea

lor era mai primitoare pentru adevăr. Mergând în Galilea, Isus nu a căutat singurătatea sau izolarea. Pe vremea aceea, provincia era plină de locuitori şi amestecul de naţionalităţi era mai mare decât în Iudea.

Când Isus a călătorit în Galilea, învăţând şi vindecând, mulţimile au alergat la El din oraşe şi din sate. Mulţi au venit chiar şi din Iudea şi din provinciile învecinate. Adesea, era obligat să Se ascundă de oameni. Entuziasmul era atât de mare, încât era nevoie să se ia măsuri de prevedere, ca nu cumva autorităţile romane să se teamă de răscoală. Niciodată nu mai fusese un timp ca acesta pentru lume. Cerul se coborâse pe pământ. Sufletele flămânde şi însetate, care aşteptaseră multă vreme mântuirea lui Israel, se ospătau acum din harul unui Mântuitor milostiv.

Tema predicării lui Hristos era: „S-a împlinit vremea şi Împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie". În felul acesta, solia Evangheliei, aşa cum era prezentată de Mântuitorul Însuşi, se întemeia pe profeţii. „Timpul" despre care El spunea că s-a împlinit era perioada făcută cunoscută lui Daniel de către îngerul Gabriel. „şaptezeci de săptămâni", zicea îngerul, „au fost hotărâte asupra poporului tău şi asupra cetăţii tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispăşirea păcatelor, până la ispăşirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veşnice, până la pecetluirea vedeniei şi proorociei şi până la ungerea Sfântului sfinţilor." (Daniel 9, 24.) În profeţie, o zi reprezintă un an. (Numeri 14, 34; Ezechiel 4, 6.)

Cele şaptezeci de săptămâni, sau patru sute nouăzeci de zile, reprezintă patru sute nouăzeci de ani. Se dă un punct de plecare pentru această perioadă: „Să ştii dar, şi să înţelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cârmuitorul, vor trece şapte săptămâni; apoi, timp de şaizeci şi două de săptămâni" (Daniel 9, 25), adică patru sute optzeci şi trei de ani. Porunca pentru rezidirea Ierusalimului, aşa cum a fost completată prin decretul lui Artaxerxe Longimanus (vezi Ezra 6, 14; 7, 1.9), a fost pusă în aplicare în toamna anului 457 î.Hr. De la data aceasta, patru sute optzeci şi trei de ani se întind până în toamna anului 27 d.Hr. După cele spuse în profeţie, această perioadă trebuia să ajungă la Mesia, Cel Uns. În anul 27 d.Hr., Isus a primit, la botezul Său, ungerea Duhului Sfânt şi curând după aceea şi-a început lucrarea. Atunci s-a vestit solia: „S-a împlinit vremea".

Apoi îngerul a zis: „El va face un legământ trainic cu mulţi, timp de o săptămână ". Timp de şapte ani de când Isus şi-a început lucrarea, Evanghelia avea să fie predicată îndeosebi iudeilor, trei ani şi jumătate prin Hristos personal, apoi prin apostoli. „La jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare." (Daniel 9, 27.) În primăvara anului 31 d.Hr., adevărata jertfă a fost oferită pe Golgota. Atunci catapeteasma templului a fost sfâşiată în două, arătând că se retrăseseră sfinţenia şi însemnătatea de la serviciul jertfelor. Venise timpul să înceteze jertfele şi darurile în templul de pe pământ.

Săptămâna aceasta — şapte ani — s-a încheiat în anul 34 d.Hr. Atunci, prin omorârea lui ştefan cu pietre, iudeii au sigilat lepădarea Evangheliei; ucenicii, răspândiţi în toate părţile din cauza persecuţiilor, „mergeau din loc în loc şi propovăduiau Cuvântul” (Faptele Apostolilor 8, 4) şi nu mult după aceasta s-a convertit Saul, persecutorul, care a devenit Pavel, apostolul neamurilor.

Timpul venirii lui Hristos, ungerea Lui prin Duhul Sfânt, moartea Lui şi vestirea Evangheliei la neamuri erau arătate cu precizie. Iudeii avuseseră privilegiul de a înţelege aceste profeţii şi a le recunoaşte împlinirea în lucrarea lui Isus. Hristos a stăruit ca ucenicii Lui să înţeleagă însemnătatea studiului profeţiilor. Referindu-Se la profeţia dată lui Daniel cu privire la timpul lor, El le-a zis: „Cine citeşte să înţeleagă.” (Matei 24, 15.) După înviere, El le-a explicat ucenicilor din toţi profeţii „ce era cu privire la El.” (Luca 24, 27.) Mântuitorul vorbise prin toţi profeţii. „Duhul lui Hristos care era în ei ... vestea mai dinainte patimile lui Hristos şi slava de care aveau să fie urmate.” (1 Petru 1, 11.)

Îngerul Gabriel, următorul în rang după Fiul lui Dumnezeu, a fost acela care a venit la Daniel cu solia dumnezeiască. Tot Gabriel, îngerul Său, a fost trimis de Hristos să-i dezvăluie viitorul lui Ioan cel iubit; pentru aceia care citesc şi aud cuvintele profeţiei şi ţin lucrurile scrise în ea, e făgăduită o binecuvântare. (Apocalipsa 1, 3.) „Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-şi descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci.” Deşi „lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru”, „lucrurile descoperite sunt ale noastre şi ale copiilor noştri, pe vecie.” (Amos 3, 7; Deuteronom 29, 29.) Dumnezeu ne-a dat aceste lucruri şi binecuvântarea Lui va însoţi cercetarea cu respect şi cu rugăciune a scrierilor profetice.

După cum solia primei veniri a lui Hristos vestea împărăţia harului Său, tot astfel solia celei de-a doua veniri a Lui vesteşte împărăţia slavei Sale. A doua solie, ca şi cea dintâi, se întemeiază pe profeţie. Cuvintele îngerului către Daniel cu privire la zilele din urmă aveau să fie înţelese în timpul sfârşitului. Atunci „mulţi o vor citi şi cunoştinţa va creşte”. „Cei răi vor face răul şi nici unul din cei răi nu va înţelege, dar cei pricepuţi vor înţelege.” (Daniel 12, 4.10.) Mântuitorul a dat semne pentru venirea Lui şi El zice: „Când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape”. „Luaţi seama la voi înşivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare şi băutură şi cu îngrijorările vieţii acesteia, şi astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.” „Vegheaţi dar în tot timpul şi rugaţi-vă, ca să aveţi putere să scăpaţi de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului.” (Luca 21, 31.34.36.)

Am ajuns la timpul prevestit de aceste profeţii. A venit timpul sfârşitului, viziunile profeţilor sunt desigilate şi avertizările lor solemne arată că venirea Domnului nostru în slavă s-a apropiat. Iudeii au interpretat greşit şi au aplicat greşit Cuvântul lui Dumnezeu şi

n-au cunoscut timpul cercetării lor. Anii de lucrare ai Mântuitorului şi ai apostolilor Lui — ultimii ani preţioşi ai harului pentru poporul ales — i-au petrecut complotând nimicirea trimişilor Domnului. Erau stăpâniţi de ambiţii pământeşti şi darul împărăţiei spirituale le-a fost dat în zadar. La fel şi astăzi, împărăţia acestei lumi stăpâneşte gândurile oamenilor şi ei nu iau seama cât de repede se împlinesc profeţiile şi nici nu recunosc semnele grăbitei apropieri a Împărăţiei lui Dumnezeu.

„Dar voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoţ. Voi sunteţi fii ai luminii şi fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopţii, nici ai întunericului.” Cu toate că nu putem să ştim ceasul revenirii Domnului, tot putem să cunoaştem apropierea venirii Lui. „De aceea să nu dormim ca ceilalţi, ci să veghem şi să fim treji.” (1 Tesaloniceni 5, 4-6.)

Capitolul 24 — „Nu este el fiul tâmplarului?”

Asupra zilelor strălucite ale lucrării lui Hristos în Galilea a coborât o umbră. Oamenii din Nazaret L-au lepădat. „Nu este El fiul tâmplarului?” ziceau ei. În timpul copilăriei şi tinereţii Sale, Isus a luat parte la serviciul de cult împreună cu fraţii Săi, în sinagoga din Nazaret. De când Îşi începuse lucrarea, nu mai fusese printre ei, dar ei nu erau în necunoştinţă cu privire la ce se întâmplase cu El. Când S-a arătat din nou printre ei, interesul şi aşteptările lor au fost stârnite până la încordare. Erau acolo feţele cunoscute ale acelora pe care îi cunoscuse din copilărie. Erau acolo mama Lui, fraţii şi surorile Lui şi toţi ochii s-au îndreptat spre El, când a intrat în sinagogă în ziua Sabatului şi a luat loc între credincioşi.

În slujba obişnuită a zilei, cel mai în vârstă citea din profeţi şi-i îndemna pe oameni să nădăjduiască şi mai departe în venirea Celui Făgăduit, care va aduce cu Sine o domnie plină de slavă şi va alunga orice apăsare. El căuta să-i încurajeze pe ascultători, repetându-le dovezile că venirea lui Mesia era aproape. Descria slava venirii Lui, scoţând în evidenţă ideea că El avea să Se arate în fruntea unei oştiri, ca să elibereze pe Israel.

Când un rabin era de faţă în sinagogă, se aştepta ca el să ţină predica şi oricare dintre israeliţi putea citi din profeţi. În Sabatul acela, Isus a fost rugat să ia parte la săvârşirea cultului. El „S-a sculat să citească şi I s-a dat cartea proorocului Isaia.” Cuvintele pe care le-a citit erau socotite ca vorbind despre Mesia:

„Duhul Domnului este peste Mine,
Pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia;
M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită,
Să propovăduiesc robilor de război slobozenia,
Și orbilor căpătarea vederii;
Să dau drumul celor apăsaţi,
Și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

„În urmă, a închis cartea şi a dat-o înapoi îngrijitorului.... Toţi cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El.... şi toţi Îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har, care ieşeau din gura Lui.” (Luca 4, 20-22.)

Isus stătea în picioare înaintea oamenilor ca un viu tălmăcitor al profeţiilor care vorbeau despre El. Lămurindu-le cuvintele pe care le citise, le-a vorbit despre Mesia, descriindu-L ca pe un mângâietor al celor apăsaţi, un eliberator al celor prinşi în robie, un vindecător al celor suferinzi, unul care dă vedere orbilor şi descoperă lumii lumina adevărului. Felul impresionant al vorbirii Lui şi însemnătatea minunată a cuvintelor Sale i-au mişcat pe ascultători cu o putere pe care ei nu o simţiseră niciodată până atunci. Valul influenţei dumnezeieşti a doborât orice piedică; asemenea lui Moise, ei au vorbit cu Cel Nevăzut. În

timp ce inima le era mişcată de Duhul Sfânt, ei răspundeau prin călduroase aminuri şi laude la adresa Domnului.

Dar când Isus a rostit: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-aţi auzit", deodată au început să se gândească la ei şi la cele susţinute de Acela care le vorbea. Ei, israeliţii, copii ai lui Avraam, fuseseră înfăţişaţi ca robi. Li se vorbise ca unor robi care trebuie să fie eliberaţi de sub puterea răului, ca fiind în întuneric şi având nevoie de lumina adevărului. Mândria lor a fost jignită şi temerile lor au început să iasă la iveală. Cuvintele lui Isus au arătat că lucrarea pe care El trebuia să o facă pentru ei era cu totul deosebită de aceea pe care ei o doreau. Faptele lor puteau fi cercetate prea de aproape. În ciuda rigurozităţii lor în ceremoniile exterioare, au început să dea înapoi în faţa privirilor acelea limpezi şi cercetătoare.

Cine este acest Isus? întrebau ei. Acela care pretinsese pentru Sine slava lui Mesia era fiul unui tâmplar şi lucrase împreună cu tatăl Său, Iosif, această meserie. Îl văzuseră lucrând în diferite locuri, îi cunoşteau bine pe fraţii şi pe surorile Lui şi nu erau străini de viaţa şi munca Lui. Îl văzuseră crescând din copilărie la tinereţe şi din tinereţe la vârsta de bărbat. Cu toate că viaţa Lui fusese nepătată, nu voiau să creadă că El era Cel Făgăduit.

Ce contrast între învăţătura Lui cu privire la noua împărăţie şi aceea pe care o auziseră de la conducătorul lor! Isus nu spusese nimic cu privire la eliberarea lor de sub romani. Ei auziseră despre minunile Lui, speraseră că puterea Lui va fi folosită în interesul lor, dar nu văzuseră nici o dovadă că se va petrece acest lucru.

Deschizând uşa pentru îndoială, inima lor s-a împietrit cu atât mai mult cu cât se muiase deja mai înainte. Satana era hotărât ca în ziua aceea să nu se deschidă ochii orbi şi nici să nu fie eliberate fiinţe care se găseau în robie. Cu mare putere a căutat să-i lege în necredinţă. Ei n-au ţinut seama de semnul care li se dăduse mai înainte, când ajunseseră la convingerea că Acela care le vorbea era Răscumpărătorul lor.

Dar Isus le-a dat acum o dovadă despre dumnezeirea Lui, descoperind gândurile lor tainice. El le-a zis: „Fără îndoială, Îmi veţi spune zicala aceea: «Doctore, vindecă-te pe tine însuţi»; şi Îmi veţi zice: «Fă şi aici, în patria Ta, tot ce am auzit că ai făcut în Capernaum»." Dar, a adăugat El, „adevărat vă spun, că nici un prooroc nu este primit bine în patria lui. Ba încă adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani şi şase luni şi când a venit o foamete mare peste toată ţara, erau multe văduve în Israel; şi totuşi Ilie n-a fost trimis la nici una dintre ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului. şi mulţi leproşi erau în Israel, pe vremea proorocului Elisei; şi totuşi nici unul din ei n-a fost curăţit afară de Naaman, sirianul." (Luca 4, 23-27.)

Amintind aceste întâmplări din viaţa profeţilor, Isus răspundea la întrebările din inima ascultătorilor Săi. Slujitorilor lui Dumnezeu, pe care El îi alesese pentru o lucrare deosebită,

nu li se îngăduise să lucreze pentru un popor împietrit la inimă şi necredincios. Dar aceia care aveau inimă să simtă şi credinţă să creadă fuseseră în mod deosebit favorizaţi cu dovezi ale puterii Sale care lucra prin profeţi. În zilele lui Ilie, israeliţii se îndepărtaseră de Dumnezeu. Ei se agăţau de păcatele lor şi lepădau avertizările date de Duhul, prin trimişii Domnului. În felul acesta, ei se rupeau de mijloacele prin care puteau să primească binecuvântările lui Dumnezeu. Domnul a trecut pe lângă casele israeliţilor şi a găsit un adăpost pentru slujitorul Său într-o ţară păgână, la o femeie care nu făcea parte din poporul ales. Dar femeia aceasta a fost favorizată pentru că urmase lumina pe care o primise, iar inima îi era deschisă să primească o lumină mai mare, pe care Dumnezeu i-o trimitea prin profetul Său.

Pentru acelaşi motiv au fost trecuţi cu vederea şi leproşii din Israel în timpul lui Elisei. Dar Naaman, un nobil păgân, fusese credincios faţă de convingerile sale în ce priveşte dreptatea şi simţise că avea mare nevoie de ajutor. El era în stare să primească darurile harului lui Dumnezeu. Din cauza aceasta, pe lângă faptul că a fost curăţit de lepră, a fost binecuvântat şi cu o cunoaştere a adevăratului Dumnezeu.

Starea noastră înaintea lui Dumnezeu nu depinde de mărimea luminii pe care am primit-o, ci de felul în care ne folosim de ea. De aceea, până şi păgânii, care aleg să facă binele în măsura în care îl cunosc, sunt într-o stare mai favorabilă decât aceia care au avut o lumină mai mare şi care pretind că slujesc lui Dumnezeu, dar care de fapt dispreţuiesc lumina şi, prin viaţa lor de toate zilele, contrazic mărturisirea lor.

Cuvintele spuse de Isus ascultătorilor Săi din sinagogă au lovit la rădăcina neprihănirii lor, punând în inima lor adevărul amar că se depărtaseră de Dumnezeu şi că pierduseră dreptul de a se mai numi poporul Lui. Fiecare cuvânt tăia ca un cuţit, când li se punea în faţă adevărata lor stare. Acum ei luau în râs credinţa cu care îi inspirase Isus la început. Ei nu voiau să admită că Acela care Se ridicase din sărăcie şi condiţie socială umilă era mai mult decât un om de rând.

Necredinţa lor a dat naştere la brutalitate. Satana îi stăpânea şi, plini de mânie, au început să strige împotriva Mântuitorului. Ei se îndepărtaseră de Acela a cărui misiune era de a vindeca şi de a reface; şi acum dădeau pe faţă însuşirile pierzătorului.

Când Isus a amintit binecuvântările date neamurilor, apriga mândrie naţională a ascultătorilor Săi s-a deşteptat şi cuvintele Lui s-au pierdut într-un mare tumult de glasuri. Oamenii aceia se lăudaseră că ţin legea; dar acum, când prejudecăţile lor fuseseră jignite, erau gata să facă o crimă. Cei prezenţi s-au ridicat şi, punând mâna pe Isus, L-au dat afară din sinagogă şi L-au izgonit din oraş. Toţi păreau grăbiţi să-L omoare. L-au dus în grabă la marginea unei prăpăstii, voind să-L arunce jos. ţipete şi blesteme umpleau văzduhul. Unii aruncau cu pietre în El, când deodată Isus a dispărut din mijlocul lor. Trimişii cerului, care

fuseseră lângă El în sinagogă, se găseau lângă El şi în mijlocul mulţimii înfuriate. Ei L-au ascuns de privirea vrăjmaşilor Lui şi L-au condus într-un loc sigur.

Aşa l-au protejat îngerii pe Lot şi l-au condus în siguranţă departe de Sodoma. Aşa l-au ocrotit şi pe Elisei în mica cetate de munte, când dealurile din jur erau pline de caii şi carele împăratului Siriei şi de o mare oştire a oamenilor lui înarmaţi şi când Elisei a văzut colinele dealului acoperite de oştile lui Dumnezeu — cai şi care de foc adunate în jurul slujitorului Domnului.

Tot la fel au fost îngerii în apropierea urmaşilor credincioşi ai lui Hristos în toate timpurile. Vasta confederaţie a răului îi atacă pe toţi aceia care vor să câştige biruinţa; dar Hristos doreşte ca noi să privim la lucrurile care nu se văd, la oştile cereşti, care stau de strajă în jurul acelora care-L iubesc pe Dumnezeu, ca să-i poată scăpa. Noi nu vom şti de câte primejdii văzute şi nevăzute am fost feriţi prin mijlocirea îngerilor, decât atunci când, în lumina veşniciei, vom vedea providenţa lui Dumnezeu. Atunci vom afla că întreaga familie cerească s-a interesat de familia de aici, de jos, şi că trimişii de la tronul lui Dumnezeu au urmărit zi de zi paşii noştri.

Când a citit din profeţie în sinagogă, Isus S-a oprit înainte de sfârşitul cuvintelor spuse despre lucrarea lui Mesia. După ce a citit cuvintele: „Să vestesc anul de îndurare al Domnului”, El a lăsat la o parte cuvintele „şi o zi de răzbunare a Domnului nostru” (Isaia 61, 2.) Partea aceasta a profeţiei era tot atât de adevărată ca şi aceea de la început şi, prin tăcerea Sa, Isus n-a negat adevărul. Dar tocmai asupra acestei ultime expresii le făcea mai mult plăcere ascultătorilor Săi să zăbovească şi aceasta doreau ei mai mult să se împlinească. Ei proclamau judecăţile împotriva păgânilor, fără a se gândi că vina lor era mai mare decât a altora. Tocmai ei aveau cea mai mare nevoie de mila pe care cu atâta grabă o refuzau păgânilor. În ziua aceea, când Isus a stat în picioare în sinagoga lor, au avut ocazia de a primi chemarea cerească. Acela căruia „Îi place îndurarea” (Mica 7, 18) ar fi vrut să-i salveze de ruina pe care o chemau păcatele lor.

Nu putea să-i părăsească fără să-i cheme din nou la pocăinţă. Spre sfârşitul lucrării Sale în Galilea, El a mai vizitat încă o dată locul copilăriei Sale. De la data când Îl lepădaseră, vestea despre minunile şi predicarea Lui umpluse ţara. Nici unul dintre ei nu mai putea să nege acum că El avea mai mult decât o putere omenească. Oamenii din Nazaret ştiau că El a mers pretutindeni, făcând bine şi vindecând pe toţi aceia care erau apăsaţi de diavol. În jurul lor erau sate unde nu se mai auzea nici un geamăt de durere în nici o casă, deoarece El trecuse prin ele şi vindecase pe toţi bolnavii. Îndurarea descoperită în fiecare faptă a vieţii Sale mărturisea în favoarea ungerii Sale divine.

Din nou au fost mişcaţi nazarinenii de Duhul Sfânt, când au auzit cuvintele Lui. Dar nici acum n-au vrut să admită că Omul acesta, care crescuse în mijlocul lor, era mai mare decât ei. Încă îşi mai aminteau cu ură că, atunci când susţinuse că este Cel Făgăduit, El spusese

hotărât că ei n-au parte cu Israel, deoarece le arătase că sunt mai puţin vrednici de îndurarea lui Dumnezeu decât un bărbat sau o femeie dintre păgâni. Din cauza aceasta, cu toate că se întrebau: „De unde are omul acesta înţelepciune şi lucrările acestea mari?”, ei nu voiau să-L primească pe Isus ca pe Hristosul Domnului. Din cauza necredinţei lor, Mântuitorul n-a putut să facă multe minuni între ei. Numai câteva inimi au fost mişcate pentru a primi binecuvântările Lui şi, cu părere de rău, El i-a părăsit pentru a nu mai reveni niciodată.

O dată ce necredinţa a pus stăpânire pe ei, ea a continuat să stăpânească pe oamenii din Nazaret. Tot astfel a pus stăpânire pe membrii Sinedriului şi pe popor. Atât pentru preoţi, cât şi pentru popor, cea dintâi lepădare a dovezilor aduse de puterea Duhului Sfânt era începutul sfârşitului. Pentru a dovedi că prima lor împotrivire era îndreptăţită, au continuat să batjocorească cele spuse de Hristos. Lepădarea Duhului Sfânt a ajuns la culme la crucea de pe Golgota, apoi când a fost dărâmat oraşul lor şi când au fost răspândiţi pe toată faţa pământului.

Cât de mult dorea Isus să dezvăluie lui Israel comorile preţioase ale adevărului! Dar orbirea spirituală era atât de mare, încât I-a fost cu neputinţă să descopere adevărurile cu privire la împărăţia Lui. Oamenii se prindeau de crezul lor şi de ceremoniile fără valoare, în timp ce adevărul cerului aştepta să fie primit. Cheltuiau argintul pentru pleavă, în timp ce pâinea vieţii le era la îndemână. De ce n-au mers ei la Cuvântul lui Dumnezeu, ca să cerceteze cu stăruinţă şi să vadă dacă sunt sau nu în rătăcire? Scripturile Vechiului Testament arătau lămurit fiecare amănunt al lucrării lui Hristos şi mereu, mereu, El cita din profeţi şi spunea: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-aţi auzit”. Dacă ar fi cercetat sincer Scripturile şi dacă ar fi examinat teoriile lor în faţa Cuvântului lui Dumnezeu, Isus n-ar mai fi plâns din cauza nepocăinţei lor. N-ar mai fi fost nevoie să spună: „Iată că vi se lasă casa pustie.” (Luca 13, 35.) Ei ar fi putut să înţeleagă dovezile date de lucrarea Lui ca Mesia şi ar fi evitat nenorocirea care a făcut din oraşul lor îngâmfat o grămadă de ruine. Dar mintea iudeilor se strâmtase din cauza bigotismului lor iraţional. Învăţăturile lui Hristos descopereau lipsurile din caracterul lor şi nevoia de pocăinţă. Dacă ar fi primit învăţăturile Lui, practicile lor ar fi trebuit să se schimbe şi nădejdile cultivate de ei ar fi trebuit părăsite. Pentru a fi onoraţi de Dumnezeu, ar fi trebuit să sacrifice onoarea oamenilor. Dacă ar fi ascultat de cuvintele acestui nou rabi, ar fi trebuit să meargă pe altă cale decât aceea arătată de marii cugetători şi învăţători ai timpului.

Adevărul nu era popular în zilele lui Hristos. Nu este popular nici în zilele noastre. N-a fost popular de când Satana a rostit pentru prima oară minciuni care să ducă pe om la înălţarea de sine. Nu găsim şi noi azi teorii şi învăţături care n-au nici o temelie în Cuvântul lui Dumnezeu? Oamenii se agaţă de ele cu aceeaşi încăpăţânare cu care se agăţau iudeii de tradiţiile lor.

Conducătorii iudei erau plini de mândrie spirituală. Dorinţa lor de slăvire a eului se dădea pe faţă până şi în serviciul templului. Le plăceau cele mai înalte locuri din sinagogă. Le plăcea să fie salutaţi prin pieţe şi erau măguliţi auzind titlurile lor rostite de buzele oamenilor. În timp ce adevărata evlavie scădea, ei deveneau tot mai geloşi pentru tradiţiile şi ceremoniile lor.

Pentru că priceperea lor era întunecată de prejudecăţi egoiste, nu puteau să armonizeze puterea convingătoare a cuvintelor lui Hristos cu umilinţa vieţii Lui. Ei nu puteau să aprecieze faptul că măreţia adevărată poate să se lipsească de strălucirea exterioară. Sărăcia acestui om părea cu totul nepotrivită cu susţinerea Lui de a fi Mesia. Ei întrebau de ce este El atât de puţin prietenos, dacă într-adevăr era ceea ce pretindea că este. Dacă El respingea folosirea forţei armelor, ce se va întâmpla cu naţiunea lor? Cum ar putea gloria şi puterea aşa de mult aşteptate să ducă la supunere naţiunile faţă de cetatea iudeilor? Nu dăduseră preoţii învăţătura că Israel trebuia să domnească peste întregul pământ? şi se putea oare ca marii învăţători religioşi să fie în rătăcire?

Dar nu numai lipsa de strălucire exterioară din viaţa Lui îi făcea pe iudei să-L respingă pe Isus. El era întruparea curăţiei, dar ei erau necuraţi. El a locuit între oameni ca pildă de integritate nepătată. Viaţa Lui neprihănită arunca lumină asupra inimii lor. Sinceritatea Lui descoperea nesinceritatea lor. Ea făcea să se vadă goliciunea pretenţiei lor de evlavie şi descoperea nedreptatea din ei în caracterul ei odios. O asemenea lumină nu era binevenită.

Dacă Hristos ar fi îndreptat atenţia către farisei şi ar fi lăudat învăţătura şi evlavia lor, ei L-ar fi proslăvit cu mare bucurie. Dar când vorbea despre împărăţia cerurilor ca despre un aşezământ de îndurare pentru toată omenirea, El înfăţişa un aspect al religiei pe care ei nu voiau să îl îngăduie. Pilda şi învăţătura lor nu făceau de dorit slujirea lui Dumnezeu. Când L-au văzut pe Isus dând atenţie tocmai acelora pe care îi urau şi-i respingeau, s-au deşteptat în ei cele mai rele patimi ale inimilor lor îngâmfate. În ciuda lăudăroşeniei lor că, sub „Leul din seminţia lui Iuda” (Apocalipsa 5, 5), Israel avea să fie înălţat deasupra tuturor popoarelor, ei preferau să sufere dezamăgirea pentru neîmplinirea speranţelor lor ambiţioase decât mustrările lui Hristos pentru păcatele lor şi condamnarea pe care o simţeau chiar prin faptul că se găseau în faţa curăţiei Sale.

Capitolul 25 — Chemarea la mare

Se lumina de ziuă deasupra Mării Galileii. Ucenicii, obosiţi de o noapte de muncă neroditoare, încă se mai aflau în corăbiile lor, pe lac. Isus venise să petreacă o oră de linişte lângă apă. Spera ca în zorii zilei să poată găsi puţină odihnă, departe de mulţimea care Îl urma zi după zi. Dar n-a trecut mult şi oamenii au început să se adune în jurul Lui. Numărul lor a crescut cu repeziciune, astfel încât El era asaltat din toate părţile. Între timp, ucenicii au sosit la ţărm. Pentru a scăpa de îmbulzeala mulţimii, Isus S-a urcat în corabia lui Petru şi i-a spus să o îndepărteze puţin de mal. De aici, Isus putea să fie mai bine văzut şi auzit de toţi şi, din barcă, a început să înveţe mulţimea adunată la ţărm.

Ce privelişte era aceasta pentru îngeri; slăvitul lor Conducător stătea într-o corabie de pescari, legănată într-o parte şi alta de valurile fără odihnă, predicând vestea cea bună a mântuirii mulţimii care asculta îmbulzindu-se pe malul apei! Acela care era Proslăvitul cerului le dezvăluia oamenilor de rând lucrurile mari ale Împărăţiei Sale. Cu toate acestea, nu s-ar fi găsit un loc mai potrivit pentru lucrarea Lui. Lacul, munţii, câmpiile întinse, lumina soarelui care se revărsa pe pământ, totul Îi punea la îndemână mijloace de a ilustra învăţăturile Sale şi de a le imprima în minte. şi nici o învăţătură a lui Hristos nu a fost rostită fără să aducă rod. Fiecare solie pornită de pe buzele Lui atingea o inimă, ca un cuvânt al vieţii veşnice.

Cu fiecare clipă, se aduna pe ţărm tot mai multă lume. Bătrâni sprijinindu-se în toiegele lor, săteni vânjoşi veniţi de la munte, pescari veniţi de la munca lor pe lac, negustori şi rabini, bogaţi şi învăţaţi, bătrâni şi tineri, aducând pe bolnavii şi pe suferinzii lor, se îmbulzeau să asculte cuvintele Învăţătorului divin. Proorocii au privit înainte la scene de felul acesta şi au scris:

„Ţara lui Zabulon şi ţara lui Neftali,
Înspre mare, dincolo de Iordan,
Galilea Neamurilor,
Norodul acesta, care zăcea în întuneric,
A văzut o mare lumină;
Şi peste cei ce zăceau în ţinutul şi în umbra morţii,
A răsărit lumina.”

Afară de mulţimea de pe ţărmurile Ghenezaretului, Isus mai avea în minte, când ţinea predica la mare, şi pe alţi ascultători. Privind de-a lungul veacurilor, i-a văzut pe cei credincioşi ai Lui duşi la închisoare şi la judecată, în singurătate, în ispită şi în suferinţă. Fiecare scenă de bucurie, de luptă sau de disperare era deschisă de El. În cuvintele pe care le rostea celor adunaţi, El spunea şi celorlalte suflete cuvinte potrivite, care aveau să fie solie de mângâiere în întristare, de speranţă în încercare, de lumină cerească în întuneric. Prin

Duhul Sfânt, glasul acela care vorbea din corabia pescarului pe Marea Galileii urma să fie auzit rostind pace inimii omeneşti din timpul sfârşitului.

O dată încheiată cuvântarea, Isus S-a întors către Petru şi l-a rugat să depărteze corabia la adânc şi să arunce mrejele pentru pescuire. Dar Petru era descurajat. Toată noaptea nu prinsese nimic. Cât fusese singur, se gândise la soarta lui Ioan Botezătorul, care zăcea singur în închisoare. Se gândise la ceea ce îi aştepta pe Isus şi pe urmaşii Lui, la rezultatul slab al lucrării din Iudea şi la răutatea preoţilor şi rabinilor. Până şi ocupaţia pe care o avea nu-l mai slujea şi, în timp ce se uita la mrejele goale, viitorul i se arăta întunecat şi plin de descurajare. „Învăţătorule", a zis el, „toată noaptea ne-am trudit şi n-am prins nimic; dar, la Cuvântul Tău, voi arunca mrejele."

Noaptea era singurul timp favorabil pentru pescuit cu năvoadele în apa limpede a lacului. După ce muncise din greu toată noaptea fără succes, părea fără nădejde să arunce năvoadele ziua; dar Isus dăduse poruncă şi iubirea pentru Domnul lor i-a făcut pe ucenici să asculte. Simon şi fratele lui au coborât mrejele. Când au încercat să le scoată, era aşa de mult peşte în ele, încât începeau să se rupă. Au fost nevoiţi să-i cheme pe Iacov şi pe Ioan în ajutor. După încărcarea peştelui, amândouă corăbiile erau atât de pline, încât ameninţau să se scufunde.

Dar Petru nu se gândea la belşug sau la corăbii. Minunea aceasta, care le întrecea pe toate cele la care fusese martor, era pentru el manifestarea puterii dumnezeieşti. În Isus L-a văzut pe Acela care ţinea sub stăpânirea Sa toată natura. Prezenţa dumnezeirii dăduse pe faţă cât era el de păcătos. Iubirea pentru Învăţătorul, ruşinea pentru necredinţa lui, recunoştinţa pentru îndurarea lui Hristos şi, mai presus de toate, simţul necurăţiei personale în faţa infinitei purităţi l-au copleşit. În timp ce tovarăşii lui puneau la loc sigur peştele din mreje, Petru a căzut la picioarele Mântuitorului şi I-a zis: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos".

Era prezenţa aceleiaşi sfinţenii dumnezeieşti, care îl făcuse pe profetul Daniel să cadă ca mort înaintea îngerului lui Dumnezeu. El zicea: „Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, faţa mi s-a sluţit şi am pierdut orice vlagă". Tot astfel s-a întâmplat când Isaia a privit slava Domnului; el a exclamat: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate ... şi am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oştirilor." (Daniel 10, 8; Isaia 6, 5.) Natura umană, cu slăbiciunea şi păcatul ei, ajunsese faţă în faţă cu desăvârşirea dumnezeirii şi el se simţea cu totul nedemn şi nesfânt. La fel s-au petrecut lucrurile cu toţi cei cărora li s-a îngăduit să vadă măreţia şi maiestatea lui Dumnezeu.

Petru a zis: „Pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos", dar s-a agăţat de picioarele lui Isus, simţind că nu poate să fie despărţit de El. Mântuitorul i-a răspuns: „Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni". Lui Isaia i s-a încredinţat solia dumnezeiască după ce şi-a dat seama de sfinţenia lui Dumnezeu şi de nevrednicia sa. Petru a primit chemarea în

lucrarea lui Hristos numai după ce a fost dus la lepădare de sine şi la dependenţă desăvârşită de puterea dumnezeiască.

Până la data aceasta, nici unul dintre ucenici nu se unise deplin cu Isus ca împreună-lucrător cu El. Ei fuseseră martori la multe minuni ale Lui şi ascultaseră învăţătura Lui; dar nu părăsiseră cu totul ocupaţiile lor de mai înainte. Închiderea lui Ioan Botezătorul fusese pentru ei o amară dezamăgire. Dacă aşa se întâmplase cu lucrarea lui Ioan, speranţa pentru Învăţătorul lor era foarte mică, deoarece toţi conducătorii religioşi se uniseră împotriva Lui. În împrejurările acestea, era bine pentru ei să se întoarcă pentru un timp scurt la pescuit. Dar acum Isus i-a chemat să părăsească viaţa de mai înainte şi să se unească pentru totdeauna cu El. Petru a primit chemarea. Ajungând la ţărm, Isus i-a chemat şi pe ceilalţi trei ucenici: „Veniţi după Mine şi vă voi face pescari de oameni”. Îndată ei au lăsat totul şi L-au urmat.

Înainte de a le cere să părăsească mrejele şi corăbiile lor de pescuit, Isus le-a dat asigurarea că Dumnezeu le va împlini toate nevoile. Folosirea corăbiei lui Petru pentru lucrarea Evangheliei a fost bogat răsplătită. El, care este „bogat ... pentru toţi cei ce-L cheamă”, a zis: „Daţi, şi vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra.” (Romani 10, 12; Luca 6, 38.) Cu măsura aceasta a răsplătit El lucrarea ucenicilor. Orice sacrificiu făcut pentru lucrarea Lui va fi răsplătit după „nemărginita bogăţie a harului Său.” (Efeseni 3, 20; 2, 7.)

În timpul acelei nopţi triste pe lac, atunci când au fost despărţiţi de Hristos, ucenicii au fost greu apăsaţi de necredinţă şi obosiţi de munca fără reuşită. Dar prezenţa Lui le-a aprins iarăşi credinţa şi le-a adus bucurie şi izbândă. Aşa se întâmplă şi cu noi; despărţiţi de Hristos, lucrarea noastră este neroditoare şi e uşor să ajungem la neîncredere şi nemulţumire. Dar, când El este aproape, iar noi lucrăm sub conducerea Lui, ne bucurăm văzând dovada puterii Lui. Lucrarea lui Satana este aceea de a descuraja sufletul; lucrarea lui Hristos este de a inspira credinţă şi nădejde.

Învăţătura profundă pe care minunea le-a dat-o ucenicilor este, de asemenea, o învăţătură şi pentru noi, şi anume că Acela, al cărui Cuvânt poate să adune peştii din mare, poate să impresioneze şi inimile oamenilor şi să-i atragă cu funiile iubirii Sale, aşa încât slujitorii Săi să poată ajunge „pescari de oameni”.

Pescarii aceştia din Galilea erau oameni umili şi neînvăţaţi; dar Hristos, Lumina lumii, era în stare să le dea putere din belşug, în vederea lucrării pentru care fuseseră aleşi. Mântuitorul n-a dispreţuit educaţia, deoarece, atunci când e cârmuită de iubirea lui Dumnezeu şi consacrată în slujba Lui, cultura intelectuală este o binecuvântare. Dar El a lăsat la o parte pe înţelepţii timpului Său, deoarece ei erau atât de încrezători în sine, încât nu puteau să aibă milă de suferinţele oamenilor şi să devină împreună-lucrători cu Omul din Nazaret. În bigotismul lor, socoteau ca o batjocură să fie învăţaţi de Hristos. Domnul Isus caută conlucrarea acelora care vor să devină mijloace desăvârşite pentru transmiterea fără

încetare a harului Său. Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l înveţe toţi aceia care vor să devină lucrători împreună cu Dumnezeu este lecţia neîncrederii în sine; atunci sunt pregătiţi să li se dea caracterul lui Hristos. Acesta nu se poate primi prin educaţie în şcolile cele mai înalte. Este rodul înţelepciunii, care se poate primi numai de la Învăţătorul ceresc.

Isus a ales pescari needucaţi, deoarece ei nu fuseseră şcoliţi în tradiţiile şi obiceiurile greşite din vremea lor. Erau oameni cu daruri înnăscute şi erau umili şi gata să primească învăţătură — oameni pe care El îi putea educa pentru lucrarea Sa. Pe căile obişnuite ale vieţii, sunt mulţi oameni care duc cu răbdare povara muncii lor zilnice, dar care nu-şi dau seama că au anumite capacităţi care, dacă ar fi puse la lucru, i-ar ridica la acelaşi nivel cu oamenii cei mai onoraţi ai lumii. E nevoie de atingerea unei mâini iscusite pentru a trezi facultăţi adormite. Isus a chemat oameni de felul acesta pentru a fi conlucrătorii Lui şi le-a dat privilegiul de a fi împreună cu El. Oamenii mai mari ai lumii n-au avut niciodată un asemenea învăţător. La sfârşitul educaţiei date de Mântuitorul, ucenicii nu mai erau neştiutori şi inculţi. Ei deveniseră asemenea Lui la minte şi la caracter, iar oamenii şi-au dat seama că fuseseră împreună cu Isus.

Lucrarea cea mai înaltă a educaţiei nu este de a da numai cunoştinţe, ci de a împărtăşi acea energie dătătoare de viaţă, care este primită prin legătura dintre o minte şi altă minte, dintre o inimă şi altă inimă. Numai viaţa poate să dea viaţă. Ce privilegiu minunat au avut ei să fie în legătură zilnică, timp de trei ani, cu acea viaţă dumnezeiască, de la care a pornit orice impuls dătător de viaţă, care a binecuvântat lumea! Mai presus decât tovarăşii lui, Ioan, ucenicul iubit, s-a predat puterii acestei minunate iubiri. El spune: „Viaţa a fost arătată şi noi am văzut-o şi mărturisim despre ea şi vă vestim viaţa veşnică, viaţă care era la Tatăl şi care ne-a fost arătată”. „Noi toţi am primit din plinătatea Lui, şi har după har.” (1 Ioan 1, 2; Ioan 1, 16.)

Apostolii Domnului nostru nu aveau nimic care să aducă slavă persoanei lor. Era evident că succesul lucrării lor se datora numai lui Dumnezeu. Viaţa acestor oameni, caracterul pe care şi l-au format şi lucrarea cea mare pe care Dumnezeu a adus-o la îndeplinire prin ei constituie o dovadă puternică de ceea ce va face El pentru aceia care sunt ascultători şi gata de a învăţa.

Acela care Îl iubeşte mai mult pe Hristos va face cel mai mult bine. Nelimitată va fi eficienţa celui care, dând eul la o parte, dă prilej Duhului Sfânt să lucreze asupra inimii şi trăieşte o viaţă deplin consacrată lui Dumnezeu. Dacă oamenii vor suporta disciplina necesară fără să se plângă şi fără să slăbească pe cale, Dumnezeu îi va învăţa în fiecare oră şi în fiecare zi. El doreşte să descopere îndurarea Sa. Dacă poporul Său va îndepărta piedicile, El va revărsa apele mântuirii ca nişte râuri bogate, care să curgă prin canale omeneşti. Dacă oamenii cu viaţă umilă ar fi fost încurajaţi să facă tot binele pe care l-ar

putea face, dacă nu s-ar fi aşezat asupra lor mâini care să le înăbuşe zelul, ar fi fost o sută de lucrători pentru Hristos acolo unde astăzi nu e decât unul.

Dumnezeu îi ia pe oameni aşa cum sunt şi le face educaţia pentru lucrarea Sa, dacă se supun Lui. Duhul lui Dumnezeu, primit în suflet, va înviora toate puterile. Sub conducerea Duhului Sfânt, mintea care s-a predat fără rezervă lui Dumnezeu se dezvoltă în chip armonios şi este întărită să înţeleagă şi să împlinească cerinţele lui Dumnezeu. Caracterul slab şi nehotărât se transformă într-un caracter plin de putere şi de statornicie. Consacrarea continuă produce o legătură atât de strânsă între Isus şi ucenicii Lui, încât creştinul devine asemenea Lui la minte şi la caracter. Prin legătura cu Hristos, el va avea vederi mai clare şi mai cuprinzătoare. Puterea lui de înţelegere va fi mai pătrunzătoare, judecata lui mai echilibrată. Cel ce doreşte să fie în slujba lui Hristos este atât de înviorat de puterea dătătoare de viaţă a Soarelui Neprihănirii, încât poate să aducă mai multă roadă pentru slava lui Dumnezeu.

Oamenii care au cea mai înaltă educaţie în arte şi ştiinţă au luat învăţături preţioase de la creştinii cu viaţa smerită, pe care lumea i-a socotit neînvăţaţi. Dar aceşti neînsemnaţi ucenici primiseră o educaţie în cea mai înaltă şcoală. Ei au stat la picioarele Aceluia care a vorbit cum „n-a vorbit un om niciodată”.

Capitolul 26 — La Capernaum

În intervalele dintre călătoriile sale în diferite locuri, Isus a locuit în cetatea Capernaum şi astfel a ajuns să fie denumită „cetatea Sa”. Era aşezată pe ţărmul Mării Galileii, aproape de hotarul frumoasei câmpii a Ghenezaretului.

Depresiunea adâncă a lacului asigura acestei câmpii, care se întindea de la ţărmurile lui, climatul minunat de sud. Pe vremea lui Hristos, creşteau aici palmieri şi măslini, erau multe livezi şi vii, lanuri roditoare şi flori deosebit de frumoase, toate fiind udate de pâraiele care ţâşneau din stânci. ţărmurile lacului şi dealurile care îl înconjurau la o mică depărtare erau presărate cu târguri şi sate. Faţa lacului era străbătută de multe corăbii de pescari. Pretutindeni se vedea agitaţia unei vieţi active şi aglomerate.

Însăşi cetatea Capernaum era potrivită să fie centrul lucrării Mântuitorului. Fiind situată pe drumul cel mare, care ducea de la Damasc la Ierusalim, spre Egipt şi Marea Mediterană, era ca o răscruce de drumuri. Oamenii din multe ţări treceau prin oraş sau se opreau acolo să se odihnească din călătoriile lor într-o parte sau alta. Isus putea să întâlnească aici toate naţiunile şi toate clasele sociale, pe cel bogat şi însemnat, ca şi pe cel sărac şi umil, iar învăţăturile Lui puteau să fie duse în alte ţări şi în multe case.

În felul acesta avea să fie provocată cercetarea profeţilor şi atenţia lumii să fie îndreptată către Mântuitorul, iar misiunea Lui avea să fie prezentată lumii. Fără să ţină seama de acţiunea Sinedriului împotriva lui Isus, aceşti oameni aşteptau cu nerăbdare creşterea lucrării Lui. Tot cerul era pus în mişcare. Îngerii pregăteau calea pentru lucrarea Lui, influenţând inimile oamenilor şi atrăgându-le la Mântuitorul.

În Capernaum, fiul slujbaşului împărătesc, pe care Hristos îl vindecase, era o mărturie a puterii Lui. Iar slujbaşul împărătesc împreună cu cei din casa lui, plini de bucurie, îşi mărturiseau credinţa. Când s-a aflat că Învăţătorul Însuşi Se găsea între ei, toată cetatea s-a pus în mişcare. Mulţimea alerga să-L vadă. În ziua de Sabat, oamenii au venit în număr atât de mare la sinagogă, încât mulţi dintre ei au fost nevoiţi să se întoarcă, pentru că n-au putut intra.

Toţi cei care Îl auzeau pe Mântuitorul „erau uimiţi de învăţătura Lui, pentru că vorbea cu putere”. „El îi învăţa ca Unul care avea putere, nu cum îi învăţau cărturarii lor.” (Luca 4, 32; Matei 7, 29.) Învăţătura cărturarilor şi a bătrânilor era rece şi formalistă, ca o lecţie învăţată pe dinafară. Pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu nu avea putere de viaţă. Ideile şi tradiţiile lor erau puse în locul învăţăturilor Lui. În slujba obişnuită, făcută după rânduielile lor, pretindeau că explicau legea, dar nici inimile lor, nici ale ascultătorilor nu erau mişcate de o inspiraţie de la Dumnezeu.

Isus nu avea nimic de a face cu diferitele învăţături care aduceau despărţire între iudei. Lucrarea Lui era să prezinte adevărul. Cuvintele Lui revărsau un potop de lumină asupra

învăţăturilor patriarhilor şi profeţilor, iar Scripturile ajungeau la oameni ca o nouă descoperire. Niciodată mai înainte nu simţiseră ascultătorii Lui o aşa profunzime a înţelesului Cuvântului lui Dumnezeu.

Isus îi întâmpina pe oameni pe terenul lor, ca Unul care era obişnuit cu greutăţile lor. El făcea adevărul să fie frumos, prezentându-l în chipul cel mai direct şi cel mai simplu. Limba folosită de El era curată, aleasă şi limpede ca apa unui pârâu. Glasul Lui era ca o melodie pentru cei care ascultaseră rostirile monotone ale rabinilor. Cu toate că învăţătura Lui era simplă, El vorbea ca unul care avea autoritate. Caracteristica aceasta punea învăţătura Lui în contrast cu a tuturor celorlalţi. Rabinii vorbeau cu îndoială şi ezitare, ca şi cum Scripturile puteau fi interpretate ca să însemne o dată un lucru şi altă dată exact invers. Ascultătorii ajungeau în fiecare zi într-o şi mai mare nesiguranţă. Dar Isus prezenta Scripturile ca pe o autoritate ce nu mai putea fi pusă la îndoială. Oricare ar fi fost subiectul, El îl prezenta cu putere, astfel încât cuvintele Lui să nu fie puse la îndoială.

El vorbea însă cu ardoare mai degrabă decât cu patimă. El vorbea ca unul care are de îndeplinit un obiectiv bine definit. El aducea la lumină realităţile lumii veşnice. În orice subiect Îl descoperea pe Dumnezeu. Isus căuta să destrame farmecul orbirii, care îi ţine pe oameni absorbiţi de lucrurile pământeşti. El aşeza lucrurile acestei vieţi în adevărata lor relaţie, ca fiind subordonate celor de interes veşnic, dar nu trecea cu vederea importanţa lor. El învăţa că cerul şi pământul sunt în strânsă legătură şi că o cunoaştere a adevărului dumnezeiesc îl pregăteşte mai bine pe om să îndeplinească datoriile vieţii de toate zilele. El vorbea ca unul care cunoaşte bine cerul, conştient de legătura Sa cu Dumnezeu, şi în acelaşi timp recunoscând faptul că este unit cu fiecare membru al familiei omeneşti.

Soliile pline de har erau făcute să se potrivească ascultătorilor Lui. ştia „să înviioreze cu vorba pe cel doborât de întristare” (Isaia 50, 4); căci harul era turnat pe buzele Lui, ca să poată transmite oamenilor în chipul cel mai atrăgător comorile adevărului. El avea tact ca să întâmpine mintea plină de prejudecăţi şi îi surprindea cu ilustraţii prin care le câştiga atenţia. Prin imaginaţie ajungea la inimă. Ilustraţiile Lui erau luate din lucrurile vieţii zilnice şi, cu toate că erau simple, aveau în ele un înţeles minunat de adânc. Păsările cerului, crinii de pe câmp, sămânţa, păstorul şi oile — cu aceste exemple a ilustrat Hristos adevăruri nemuritoare; iar după aceea, ori de câte ori aveau să vadă aceste lucruri ale naturii, ascultătorii Lui îşi reaminteau de cuvintele Sale. Ilustraţiile lui Hristos repetau neîncetat învăţăturile Lui.

Hristos nu-i linguşea niciodată pe oameni. Niciodată nu spunea ceva care să hrănească fanteziile şi închipuirile lor şi nici nu-i lăuda pentru iscusitele lor născociri; dar cugetătorii profunzi şi lipsiţi de prejudecăţi primeau învăţătura Lui şi vedeau că aceasta le proba înţelepciunea. Erau plini de uimire pentru faptul că adevărul spiritual era exprimat în vorbirea cea mai simplă. Oamenii cu educaţia cea mai înaltă erau încântaţi de cuvintele Lui,

iar cei needucaţi aveau totdeauna de câştigat. El avea o solie pentru cei neînvăţaţi şi îi făcea chiar şi pe păgâni să înţeleagă că are o solie pentru ei.

Duioasa Lui milă venea ca o atingere vindecătoare asupra inimilor obosite şi tulburate. Chiar şi în mijlocul agitaţiei vrăjmaşilor mânioşi, El era înconjurat de o atmosferă plină de pace. Frumuseţea înfăţişării Lui, farmecul caracterului Lui şi, mai presus de toate, iubirea exprimată în privire şi în tonul vorbirii Lui îi atrăgeau pe toţi aceia care nu erau împietriţi în necredinţă. Fără spiritul acela plăcut şi plin de iubire, care răsărea din orice privire şi din orice cuvânt, n-ar fi putut să atragă atâta lume. Suferinzii care veneau la El simţeau că Se interesa de ceea ce îi interesa pe ei, ca un prieten duios şi credincios, şi doreau să afle mai mult din adevărurile pe care El le învăţa. Cerul era adus aproape. Ei doreau să rămână în prezenţa Lui, ca să primească fără încetare mângâierea iubirii Sale.

Isus observa cu multă seriozitate schimbarea feţei ascultătorilor Săi. Chipurile care exprimau interes şi plăcere Îi dădeau mare satisfacţie. Când săgeţile adevărului pătrundeau în suflet, sfărâmând porţile egoismului, dând naştere la pocăinţă şi în cele din urmă la recunoştinţă, Mântuitorul Se bucura din inimă. Când privirea Lui se rotea deasupra mulţimii ascultătorilor şi recunoştea printre ei feţe pe care le mai văzuse, chipul Lui se lumina de bucurie. El vedea cu speranţă în ei supuşi ai Împărăţiei Sale. Când adevărul vorbit limpede lovea vreun idol iubit, observa schimbarea feţei, privirea rece şi împotrivitoare, ceea ce dovedea că lumina nu era primită. Când îi vedea pe oameni refuzând solia păcii, inima Îi era sfâşiată până în adâncul ei.

Odată, Isus vorbea în sinagogă despre Împărăţia pe care venise s-o întemeieze şi despre misiunea Lui de a-i elibera pe cei legaţi de Satana. Deodată, a fost întrerupt de un strigăt de groază. Un om cu mintea bolnavă s-a aruncat printre oameni, strigând: „Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te ştiu cine eşti: Eşti Sfântul lui Dumnezeu”.

Toţi s-au tulburat şi s-au alarmat. Atenţia oamenilor a fost atrasă de la Hristos şi cuvintele Lui nu mai erau ascultate. Tocmai lucrul acesta l-a urmărit şi Satana, îndreptându-şi victima spre sinagogă. „Dar Isus a certat demonul, zicând: «Taci şi ieşi afară din omul acesta»”. şi duhul cel rău, după ce l-a trântit în mijlocul adunării, a ieşit afară din el, fără să-i facă vreun rău.

Mintea acestui bolnav nenorocit fusese întunecată de Satana, dar, în prezenţa Mântuitorului, o rază de lumină a străbătut negura. El a început să dorească eliberarea de sub puterea lui Satana; dar demonul se împotrivea puterii lui Hristos. Când omul a încercat să-L roage pe Isus să-l ajute, duhul cel rău i-a pus alte cuvinte în gură şi el a început să strige cuprins de groază. Demonizatul înţelegea întrucâtva că era în faţa Unuia care putea să-l elibereze, dar, când a încercat să se apropie de mâna aceea atotputernică, voinţa altuia l-

a ţinut pe loc, cuvintele altuia i-au venit pe buze. Lupta dintre puterea lui Satana şi dorinţa sa după eliberare era grozavă.

Acela care îl biruise pe Satana în pustia ispitei era din nou faţă în faţă cu vrăjmaşul Său. Demonul îşi folosea toată puterea ca să-şi stăpânească mai departe victima. Dacă ar fi pierdut terenul aici, ar fi însemnat că-I acordă o biruinţă lui Isus. Părea că omul torturat îşi va pierde viaţa în lupta cu vrăjmaşul care-i ruinase existenţa. Mântuitorul a vorbit cu autoritate şi l-a eliberat pe prizonier. Omul care fusese posedat stătea acum, în faţa oamenilor uimiţi, fericit în libertatea stăpânirii de sine. Până şi demonul mărturisise despre puterea dumnezeiască a Mântuitorului.

Omul Îl preamărea pe Dumnezeu pentru libertatea lui. Ochii aceia, care luciseră până atunci de sălbaticul foc al nebuniei, străluceau acum de inteligenţă şi lăsau să curgă lacrimi de recunoştinţă. Oamenii erau muţi de uimire. Îndată ce şi-au revenit, au zis unul către altul: „Ce este aceasta? O învăţătură nouă! El porunceşte ca un stăpân chiar şi duhurilor necurate, şi ele Îl ascultă!” (Marcu 1, 27.)

Cauza tainică a suferinţei, care făcuse din omul acesta un spectacol îngrozitor pentru prietenii lui şi o povară pentru sine însuşi, se afla chiar în viaţa lui. Fusese fascinat de plăcerile păcatului şi voise să facă din viaţă un carnaval. El nu visase că va ajunge o teroare pentru lume şi o ruşine pentru familia sa. Socotise că putea să-şi petreacă timpul în nebunii nevinovate. Dar, o dată ajuns pe povârniş, piciorul i-a alunecat repede. Necumpătarea şi viaţa uşuratică au stricat nobilele însuşiri ale fiinţei lui, iar Satana a ajuns să pună stăpânire pe el cu totul.

Remuşcările au venit prea târziu. Când ar fi fost dispus să sacrifice bogăţia şi plăcerile pentru a-şi recâştiga sănătatea, devenise o victimă fără putere în ghearele celui rău. Se aşezase pe terenul vrăjmaşului şi Satana pusese stăpânire pe toate puterile lui. Ispititorul îl amăgise cu multe din darurile lui fermecătoare; dar, îndată ce omul nenorocit a ajuns în puterea lui, vrăjmaşul a devenit nemilos în cruzimea lui şi îngrozitor în pretenţiile lui nemiloase. Aşa se va întâmpla cu toţi aceia care se supun celui rău; plăcerea şi fascinaţia începutului vieţii lor sfârşesc în negura disperării sau în nebunia unui suflet ruinat.

Acelaşi duh rău, care-L ispitise pe Hristos în pustie şi care avea stăpânire asupra demonizatului din Capernaum, îi stăpânea şi pe iudeii necredincioşi. Dar faţă de ei acesta îşi lua un aer de evlavie, căutând să-i înşele în ce priveşte motivele respingerii Mântuitorului. Starea lor era şi mai deznădăjduită decât a demonizatului, deoarece nu simţeau nevoia de Hristos şi, din cauza aceasta, erau ţinuţi cu putere de Satana.

Timpul în care Hristos a lucrat personal între oameni a fost timpul celei mai intense activităţi pentru puterile împărăţiei întunericului. Veacuri de-a rândul, Satana, împreună cu îngerii lui răi, căutase să stăpânească trupul şi mintea oamenilor, pentru a-i aduce la păcat şi

la suferinţă; apoi L-a acuzat pe Dumnezeu de toată nenorocirea aceasta. Isus le descoperea oamenilor caracterul lui Dumnezeu. El sfărâma puterea lui Satana şi îi elibera pe cei prinşi. Viaţa nouă, iubirea şi puterea coborâte din cer lucrau asupra inimilor oamenilor şi prinţul răului s-a ridicat la luptă, pentru ca împărăţia lui să-şi păstreze dominaţia. Satana şi-a adunat toate forţele şi la fiecare pas lucra împotriva lui Hristos.

Aşa va fi lupta cea mare de la sfârşit între neprihănire şi păcat. În timp ce viaţa, lumina şi puterea nouă coboară de sus asupra ucenicilor lui Hristos, o viaţă nouă izvorăşte şi de jos, dând putere agenţilor lui Satana. Fiecare element pământesc se manifestă cu o putere sporită. Cu iscusinţa câştigată în decursul veacurilor de luptă, prinţul răului lucrează sub o înfăţişare amăgitoare. El se arată îmbrăcat ca un înger de lumină, iar mulţimile „se alipesc de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor.” (1 Timotei 4, 1.)

În zilele lui Hristos, conducătorii şi învăţătorii lui Israel nu aveau putere să se împotrivească lucrărilor lui Satana. Ei neglijau tocmai acele mijloace prin care ar fi putut să ţină piept duhurilor rele. Hristos nu l-a biruit pe cel rău decât prin Cuvântul lui Dumnezeu. Mai marii lui Israel pretindeau că sunt interpreţii Cuvântului lui Dumnezeu, dar ei îl studiaseră numai pentru a-şi susţine tradiţiile şi pentru a impune rânduielile făcute de oameni. Prin interpretarea pe care o dădeau, ei îl făceau să exprime idei pe care Dumnezeu niciodată nu le dăduse. Interpretările lor obscure făceau să apară într-o formă neclară lucrările pe care El le făcuse uşor de înţeles. Se certau pentru detalii lipsite de importanţă, dar în practică negau cele mai de seamă adevăruri. Din cauza aceasta, necredinţa se răspândea. Cuvântul lui Dumnezeu era jefuit de puterea lui şi duhurile rele lucrau după bunul lor plac.

Istoria se repetă. Având Biblia deschisă în faţa lor şi susţinând că onorează învăţăturile ei, mulţi conducători religioşi din timpurile noastre nimicesc credinţa în ea ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Ei se ocupă de disecarea Cuvântului şi pun părerile lor mai presus de declaraţiile lui lămurite. În mâinile lor, Cuvântul lui Dumnezeu îşi pierde puterea regeneratoare. Din cauza aceasta, necredinţa se dezlănţuie şi nelegiuirea înfloreşte.

O dată ce a subminat credinţa în Biblie, Satana îi îndreaptă pe oameni la alte izvoare pentru lumină şi putere. În felul acesta, el îşi pregăteşte locul. Aceia care se îndepărtează de învăţăturile lămurite ale Scripturii şi de puterea convingătoare a Duhului lui Dumnezeu îi invită pe demoni să-i stăpânească. Examinarea critică şi speculativă a Scripturii a deschis calea pentru spiritism şi teozofie — forme modernizate ale păgânismului din vechime — pentru a câştiga teren chiar şi în bisericile care pretind că sunt ale Domnului Isus Hristos.

Alături de aceia care predică Evanghelia lucrează fiinţe care nu sunt decât unelte ale duhurilor înşelătoare. Foarte mulţi oameni vin în legătură cu ele mai mult din curiozitate, dar, având dovada că acolo lucrează o putere supraomenească, ei sunt fermecaţi din ce în ce

mai mult, până când ajung să fie stăpâniţi de o voinţă mai tare ca a lor. Ei nu pot să scape de puterea ei misterioasă.

Zidurile de apărare ale sufletului sunt dărâmate şi el rămâne fără oprelişti împotriva păcatului. O dată ce a lepădat restricţiile Cuvântului lui Dumnezeu şi ale Duhului Său, nimeni nu ştie până la ce adâncimi ale decăderii va ajunge. Păcate ascunse sau patimi puternice pot face din el un captiv, tot aşa de neajutorat ca şi demonizatul din Capernaum. Cu toate acestea, starea lui nu este lipsită de nădejde.

Mijlocul prin care Îl putem birui pe cel rău este acelaşi prin care a biruit Hristos — puterea Cuvântului. Dumnezeu nu ne stăpâneşte mintea fără consimţământul nostru, dar, dacă dorim să cunoaştem şi să facem voia Lui, ni se dă şi nouă făgăduinţa: „Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi". „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască ... învăţătura." (Ioan 8, 32; 7, 17.) Prin credinţă în aceste făgăduinţe, oricare om poate fi eliberat de cursele rătăcirii şi de domnia păcatului.

Fiecare om este liber să aleagă de care putere vrea să fie stăpânit. Nimeni n-a căzut atât de jos, nimeni nu este atât de ticălos, încât să nu găsească eliberarea lui Hristos. În loc de rugăciune, demonizatul a putut să rostească numai cuvintele lui Satana; cu toate acestea, strigătul nerostit al inimii a fost auzit. Nu există strigăt al unei fiinţe în nevoie, chiar fără să fi fost rostit, care să nu fie ascultat. Aceia care vor consimţi să intre în legământ cu Dumnezeul cerului nu vor fi lăsaţi în puterea lui Satana sau în slăbiciunile firii lor. Ei sunt invitaţi de Mântuitorul: „Să caute ocrotirea Mea, să facă pace cu Mine, da, să facă pace cu Mine." (Isaia 27, 5.) Duhurile întunericului se vor lupta pentru cel care odată a fost sub stăpânirea lor, dar îngerii lui Dumnezeu îl vor apăra cu o putere care va câştiga biruinţa. Domnul zice: „Se poate lua prada celui puternic? şi poate să scape cel prins din prinsoare? Da, zice Domnul, prada celui puternic va fi luată şi cel prins de asupritor va scăpa: Căci Eu voi lupta împotriva vrăjmaşilor tăi şi voi scăpa pe fiii tăi." (Isaia 49, 24.25.)

În timp ce oamenii adunaţi în sinagogă erau încă înmărmuriţi de groază, Isus S-a retras acasă la Petru, ca să Se odihnească puţin. Dar şi aici se coborâse o umbră. Mama soţiei lui Petru zăcea bolnavă, lovită de „friguri mari". Isus a mustrat boala şi suferinda s-a sculat şi a început să slujească pe Domnul şi pe ucenicii Lui.

Veştile despre lucrările săvârşite de Hristos s-au răspândit cu repeziciune prin Capernaum. De teama rabinilor, oamenii n-au îndrăznit să vină în timpul Sabatului pentru a fi vindecaţi; dar, îndată ce soarele a dispărut sub orizont, s-a pornit o mişcare. Din case, din ateliere, din pieţe, locuitorii oraşului s-au îngrămădit spre umila locuinţă în care Se adăpostea Isus. Bolnavii erau aduşi pe paturi, veneau sprijinindu-se în cârje sau, fiind ajutaţi de prieteni, veneau tremurând şi şovăind în faţa Mântuitorului.

Oră după oră veneau şi plecau, căci nimeni nu ştia dacă Vindecătorul va fi şi mâine între ei. Niciodată nu trăise cetatea Capernaum o zi ca aceasta. Văzduhul era plin de glas de biruinţă şi de strigăte de eliberare. Mântuitorul Se bucura de fericirea pe care o deşteptase. Când vedea suferinţele celor care veneau la El, inima Lui se umplea de milă şi tresălta de bucurie, pentru că avea putere să le readucă sănătatea şi fericirea. Isus nu şi-a încetat lucrul până n-a fost vindecat şi cel din urmă suferind. Era noaptea târziu când mulţimea s-a retras şi liniştea s-a aşezat asupra casei lui Simon. Ziua cea lungă şi plină de agitaţie trecuse şi Isus căuta odihnă. Dar, pe când oraşul era încă învăluit de somn, „pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieşit şi S-a dus într-un loc pustiu şi Se ruga acolo".

Aşa a petrecut Isus zilele vieţii Sale pe pământ. Adesea le dădea drumul ucenicilor Săi să meargă acasă şi să se odihnească; dar El refuza cu delicateţe stăruinţele lor de a-L lua de la lucrările Lui. Toată ziua muncea, învăţând pe cei neştiutori, vindecând pe bolnavi, dând vedere celor orbi, hrănind mulţimea; iar la apusul soarelui sau în zorii zilei ieşea în sanctuarul munţilor pentru comuniunea cu Tatăl Său. Adesea petrecea noaptea întreagă în rugăciune şi meditaţie, revenind la lucrul Său printre oameni când se revărsa de ziuă.

În zorii zilei, Petru şi tovarăşii săi au venit la Isus, spunându-I că oamenii din Capernaum au şi început să-L caute. Ucenicii fuseseră amar dezamăgiţi din cauza primirii care I se făcuse lui Hristos până aici. Autorităţile de la Ierusalim căutau să-L omoare, până şi oamenii din oraşul Lui încercaseră să-I ia viaţa; dar la Capernaum fusese primit cu mare entuziasm şi speranţa ucenicilor a reînviat. Poate că printre galileenii iubitori de libertate se vor găsi susţinătorii noii împărăţii. Dar cu uimire au auzit cuvintele lui Hristos: „Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu şi în alte cetăţi, fiindcă pentru aceasta am fost trimis".

În agitaţia care se produsese la Capernaum, era primejdia ca scopul misiunii Lui să fie pierdut din vedere. Isus nu Se mulţumea să atragă atenţia asupra Sa doar ca la un făcător de minuni sau ca la un vindecător de boli ale trupului. El căuta să-i atragă pe oameni la El ca fiind Mântuitorul lor. În timp ce oamenii se grăbeau să creadă că El venise ca împărat, să întemeieze o împărăţie pământească, El dorea să le îndepărteze mintea de la cele pământeşti şi să-i conducă la cele spirituale. Succesul numai în cele lumeşti s-ar fi aşezat în calea lucrării Sale.

Admiraţia mulţimii uşuratice Îl supăra totdeauna. El nu urmărea deloc în viaţă să Se înalţe pe Sine. Omagiul pe care lumea îl dă rangului, bogăţiei sau talentului era străin de Fiul omului. Isus n-a folosit nici unul dintre mijloacele pe care le folosesc oamenii pentru a câştiga supunerea şi pentru a impune respectul. Cu sute de ani înainte de naştere, I se făcuse această proorocie: „El nu va striga, nu-şi va ridica glasul şi nu-l va face să se audă pe uliţe; trestia frântă n-o va zdrobi şi mucul care mai arde încă nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr. El nu va slăbi, nici nu Se va lăsa până va aşeza dreptatea pe pământ." (Isaia 42, 2-4.)

Fariseii căutau să se distingă prin împlinirea scrupuloasă a ceremoniilor, precum şi prin milosteniile şi rugăciunile lor care izbeau privirile. Ei îşi dovedeau râvna pentru religie, făcând din ea subiect de discuţie. Certurile între sectele adverse erau zgomotoase şi îndelungate şi nu era ceva neobişnuit să se audă pe străzi glasul înverşunat al cărturarilor certându-se pentru credinţă.

Viaţa lui Isus era în contrast izbitor cu toate acestea. În viaţa Lui nu s-a văzut vreodată o dispută zgomotoasă, o rugăciune bătătoare la ochi sau o faptă menită să-I atragă laude. Hristos era ascuns în Dumnezeu şi Dumnezeu Se descoperea în caracterul Fiului Său. Către această descoperire dorea Isus să fie îndreptate inimile oamenilor şi acesteia să i se dea cinstire. Soarele Îndreptăţirii n-a răsărit asupra lumii în strălucire, pentru a copleşi simţurile cu slava Lui. Stă scris despre Hristos: „El Se iveşte ca zorile dimineţii.” (Osea 6, 3.) În linişte şi pace lumina zilei răsare asupra pământului, împrăştiind umbra întunericului şi deşteptând lumea la viaţă. Aşa a răsărit Soarele Îndreptăţirii, „cu tămăduirea sub aripile Sale.” (Maleahi 4, 2.)

Capitolul 27 — „Poţi să mă curăţeşti”

Dintre toate bolile cunoscute în Orient, lepra era cea mai de temut. Caracterul ei incurabil şi contagios şi efectul grozav pe care-l avea asupra victimelor îi umpleau de groază chiar şi pe cei mai curajoşi oameni. Printre iudei, ea era socotită ca o pedeapsă pentru păcate. şi din cauza aceasta era numită „bătaia”, „degetul lui Dumnezeu”. Pătrunzând adânc, fiind cu neputinţă de vindecat şi provocând moartea, era privită ca un simbol al păcatului. Prin legea ceremonială, leprosul era declarat necurat.

Ca şi când ar fi murit deja, el era îndepărtat din locuinţele omeneşti. Tot ce atingea el era necurat. Aerul era contaminat prin respiraţia lui. Cel bănuit că are boala trebuia să se înfăţişeze la preoţi, care aveau să cerceteze şi să hotărască în cazul lui. Dacă era declarat lepros, era despărţit de familie, alungat din adunarea lui Israel şi sortit să stea numai în tovărăşia acelora care erau la fel de loviţi ca el. Legea era neînduplecată în cererile ei. Nici chiar împăraţii sau conducătorii nu erau scutiţi. Un monarh care ar fi fost atacat de această boală îngrozitoare trebuia să predea sceptrul şi să fugă din societate.

Departe de prietenii şi rudele lui, leprosul trebuia să poarte blestemul bolii sale. Era obligat să-şi strige boala în gura mare, să-şi sfâşie hainele şi să dea semnalul de alarmă, prevenindu-i pe toţi să fugă de prezenţa lui molipsitoare. Strigătul „necurat, necurat!”, venind în tonuri jalnice de la exilaţii singuratici, era semnalul pe care oamenii îl auzeau cu groază şi cu oroare.

În regiunea în care lucra Hristos, erau mulţi asemenea suferinzi şi vestea despre lucrarea Lui a ajuns la ei, aducându-le o rază de speranţă. Dar din zilele profetului Elisei nu se mai auzise ca să se vindece un om de care se prinsese această boală. Ei nici nu îndrăzneau să spere că Isus va face pentru ei ceea ce nu făcuse pentru nimeni. Cu toate acestea, s-a găsit unul în a cărui inimă credinţa a început să încolţească. Dar omul bolnav nu ştia cum să ajungă la Isus. Dacă era împiedicat să vină în legătură cu semenii lui, cum ar putea oare să se înfăţişeze înaintea Vindecătorului? Se întreba dacă Hristos ar vrea să-l vindece. Oare Se va opri El să Se uite la un om despre care se credea că suferă pedeapsa lui Dumnezeu? Nu cumva, la fel ca fariseii sau chiar ca doctorii, va rosti un blestem asupra lui şi-i va spune să fugă din regiunile locuite de oameni? Se gândea la tot ce i se povestise despre Isus. Nici unul dintre aceia care căutaseră ajutorul Lui nu fusese izgonit. Bietul om s-a hotărât totuşi să-L găsească pe Mântuitorul. Cu toate că era alungat din oraşe, putea să-I iasă în cale undeva, pe o cărare mărginaşă prin munţi, sau să-L găsească învăţând pe oameni afară din oraş. Greutăţile erau mari, dar aceasta era singura lui nădejde.

Leprosul a fost îndrumat către Mântuitorul. Isus învăţa lângă lac pe oamenii adunaţi în jurul Său. Stând departe, leprosul prinde câteva cuvinte de pe buzele Mântuitorului. Îl vede punându-şi mâinile peste bolnavi, îi vede pe ologi, pe orbi, pe slăbănogi şi pe aceia care erau

gata să moară de felurite boli cum se ridică plini de sănătate, lăudând pe Dumnezeu pentru eliberarea lor. Credinţa din inimă i se întăreşte. Vine mai aproape şi tot mai aproape de mulţimea adunată acolo. Restricţiile care-i erau impuse, protecţia oamenilor şi teama cu care îl privesc toţi sunt uitate. El se gândeşte numai la fericirea sperată a vindecării.

Înfăţişarea lui era îngrozitoare. Boala a săpat făgaşe adânci şi corpul lui în descompunere e îngrozitor la privit. La arătarea lui, oamenii se dau înapoi îngroziţi. Se îmbulzesc unii în alţii, vrând să scape de atingerea lui. Unii încearcă să-l oprească să se apropie de Isus, dar în zadar. Nu-i vede şi nu-i aude. Cuvintele lor de scârbă nu-l impresionează. Îl vede numai pe Fiul lui Dumnezeu. Aude numai glasul care rosteşte viaţă celor care sunt gata să moară. Înaintând către Isus, se aruncă la picioarele Lui cu strigătul: „Doamne, dacă vrei, poţi să mă curăţeşti".

Isus îi răspunse: „Da, vreau, fii curăţit" şi puse mâna pe el. (Matei 8, 3.)

Îndată o schimbare s-a petrecut cu leprosul. Carnea lui s-a însănătoşit, nervii lui au început să simtă, iar muşchii au prins putere. Pielea aspră, solzoasă, care caracterizează lepra, a dispărut şi o prospeţime ca pielea unui copil sănătos i-a luat locul.

Isus i-a poruncit omului să nu spună ce lucrare se făcuse cu el, ci să se înfăţişeze îndată cu un dar la templu. Un asemenea dar nu putea să fie primit până când preoţii nu făceau o cercetare şi nu se pronunţau că omul s-a vindecat. Oricât ar fi fost ei de lipsiţi de bunăvoinţă să facă acest serviciu, nu puteau să nu facă cercetarea şi să nu dea verdictul asupra cazului.

Cuvintele Scripturii arată hotărârea cu care Hristos i-a spus omului ce trebuie să facă, dar şi obligaţia să tacă şi să lucreze repede. „Isus i-a poruncit cu tot dinadinsul şi i-a spus să plece numaidecât, şi i-a zis: «Vezi să nu spui nimănui nimic, ci du-te de te arată preotului şi adu pentru curăţirea ta ce a poruncit Moise, ca mărturie pentru ei»." Dacă preoţii ar fi cunoscut faptele legate de vindecarea leprosului, ura lor faţă de Hristos putea să-i ducă la o hotărâre necinstită. Isus dorea ca omul să se înfăţişeze la templu înainte ca vreo veste despre această minune să ajungă la ei. În felul acesta se putea obţine o hotărâre nepărtinitoare şi leprosului vindecat să i se îngăduie întâlnirea cu familia şi cu prietenii lui.

Mai erau şi alte motive pe care Hristos le avea în vedere atunci când îi ceruse omului să tacă. Mântuitorul ştia că vrăjmaşii Lui căutau necontenit să-I restrângă activitatea şi să-i îndepărteze pe oameni de la El. ştia că, dacă vindecarea leprosului era popularizată în toate părţile, alţi oameni care sufereau de aceeaşi boală s-ar fi adunat în jurul Lui şi s-ar fi zis că oamenii se puteau molipsi venind în atingere cu ei. Mulţi leproşi n-ar fi folosit darul sănătăţii ca să facă din el o binecuvântare pentru ei şi pentru alţii. Atrăgându-i pe leproşi în jurul Său, ar fi dat ocazie să fie acuzat că încalcă restricţiile legii ceremoniale. În felul acesta, lucrarea de predicare a Evangheliei ar fi fost împiedicată.

Evenimentul a îndreptăţit măsurile luate de Isus. O mulţime de oameni fuseseră de faţă la vindecarea leprosului şi ei erau interesaţi să afle hotărârea preoţilor. La întoarcerea omului între prietenii lui, a avut loc o maremişcare. Fără să ţină seama de sfatul lui Isus, omul n-a făcut nici un efort să ascundă vindecarea lui. Desigur, ar fi fost cu neputinţă să ascundă, însă leprosul a răspândit pretutindeni această întâmplare.

Socotind că numai modestia lui Isus era aceea care-i impunea această restricţie, el a mers în toate părţile, vestind puterea acestui Mare Vindecător. El n-a înţeles că fiecare manifestare de felul acesta îi făcea pe preoţi şi pe bătrâni şi mai hotărâţi să-L distrugă pe Isus. Omul vindecat simţea că darul sănătăţii era foarte scump. El se bucura de vigoare şi de faptul că fusese redat familiei şi societăţii şi simţea că nu-i era cu putinţă să se oprească de a da slavă Medicului care-l vindecase. Dar faptul că el trâmbiţa în toate părţile lucrul acesta a făcut ca lucrarea Mântuitorului să fie împiedicată. Lumea a venit la El într-un număr atât de mare, încât a fost obligat ca pentru o vreme să-şi înceteze lucrarea.

Fiecare act săvârşit de Hristos în lucrarea Sa avea o ţintă larg cuprinzătoare. Aceasta cuprindea mai mult decât părea la prima vedere. Aşa era şi în cazul leprosului. În timp ce Isus îi ajuta pe toţi aceia care veneau la El, dorinţa Lui era să le dea o binecuvântare şi acelora care nu veneau. În timp ce-i atrăgea pe vameşi, pe păgâni şi pe samariteni, El dorea să ajungă la inima preoţilor şi învăţătorilor care se închiseseră în prejudecată şi în tradiţie. El n-a lăsat neîncercat nici un mijloc prin care Se putea apropia de ei. Trimiţând pe leprosul vindecat la preot, El le-a dat o dovadă al cărei scop era să le dezarmeze prejudecăţile.

Fariseii susţinuseră că învăţătura lui Hristos se împotrivea legii pe care Dumnezeu o dăduse prin Moise; dar îndrumarea dată leprosului vindecat de a duce un dar, aşa cum cerea legea, dovedea netemeinicia acestei acuzaţii. Aceasta era o mărturie îndestulătoare pentru toţi aceia care doreau să fie convinşi.

Conducătorii din Ierusalim trimiseseră iscoade să găsească un pretext pentru a-L da pe Hristos la moarte. El le-a răspuns dându-le o dovadă despre iubirea Lui faţă de neamul omenesc, despre respectul Lui faţă de lege şi despre puterea pe care o avea de a-i scăpa pe oameni de păcat şi de moarte. Astfel, El a mărturisit despre ei: „Ei Îmi întorc rău pentru bine, şi ură pentru dragostea Mea.” (Psalmii 109, 5.) El, care a dat pe munte învăţătura aceasta: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri”, a dat personal pildă de trăire a principiului, neîntorcând „rău pentru rău, nici ocară pentru ocară, dimpotrivă, binecuvântând.” (Matei 5, 44; 1 Petru 3, 9.)

Aceiaşi preoţi care îl condamnaseră pe lepros la izolare adevereau acum vindecarea lui. Sentinţa aceasta, adusă la cunoştinţă în mod public şi trecută în registru, era o mărturie de netăgăduit în favoarea lui Hristos. şi atunci când omul vindecat a fost din nou primit în adunarea lui Israel, pe temeiul asigurării preoţilor că nu mai era nici o urmă de boală asupra lui, el însuşi era o mărturie vie pentru Binefăcătorul său. Plin de bucurie, el a adus darul şi a

proslăvit Numele lui Isus. Preoţii erau convinşi de puterea dumnezeiască a Mântuitorului. Lor li se dăduse ocazia să cunoască adevărul şi să fie binecuvântaţi cu lumină. Dacă o lepădau, ea s-ar fi îndepărtat fără să mai revină vreodată. Mulţi lepădaseră lumina; dar ea n-a fost dată în zadar. Multe inimi au fost mişcate, dar pentru o vreme n-au dat nici un semn. În timpul vieţii Mântuitorului, lucrarea Lui părea să trezească puţină iubire din partea preoţilor şi învăţătorilor, dar după înălţarea Lui „o mare mulţime de preoţi veneau la credinţă." (Faptele Apostolilor 6, 7.)

Lucrarea lui Hristos pentru curăţirea leprosului de această boală grozavă este o ilustraţie cu privire la lucrarea Lui de curăţire a sufletului de păcat. Omul care a venit la Isus era „plin de lepră". Otrava ei mortală îi îmbibase tot corpul. Ucenicii căutaseră să-L ferească pe Domnul ca nu cumva să Se atingă de el, fiindcă oricine atingea un lepros devenea el însuşi necurat. Dar, aşezându-şi mâna asupra leprosului, Isus n-a fost infectat. Atingerea Lui a dat putere de viaţă. Lepra a fost curăţită. Tot aşa stau lucrurile şi cu lepra păcatului, adânc înrădăcinată, ucigătoare şi cu neputinţă de a fi curăţită de putere omenească. „Tot capul este bolnav, şi toată inima suferă de moarte. Din tălpi până în creştet nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi şi carne vie." (Isaia 1, 5-6.) Dar Isus, venind să locuiască în corp omenesc, nu Se întinează. Prezenţa Lui are putere vindecătoare pentru păcătos. Oricine cade la picioarele Lui, spunând în credinţă: „Doamne, dacă vrei, poţi să mă curăţeşti", va auzi răspunsul: „Da, vreau, fii curăţit!" (Matei 8, 2.3.)

În unele cazuri de vindecare, Isus n-a dat îndată binecuvântarea cerută. Dar în cazuri de lepră, când I se cerea ajutorul, cererea era ascultată de îndată. Atunci când ne rugăm pentru binecuvântări pământeşti, răspunsul la rugăciune poate să întârzie sau se poate ca Dumnezeu să ne dea altceva decât ceea ce cerem, dar nu aşa se întâmplă când cerem să fim scăpaţi de păcat. Dorinţa Lui este tocmai să ne curăţe de păcat, să facă din noi copii ai Lui şi să ne dea putere pentru a trăi o viaţă sfântă. Hristos „S-a dat pe Sine Însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl." (Galateni 1, 4.) şi „îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. şi dacă ştim că ne ascultă orice I-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut." (1 Ioan 5, 14.15.) „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţe de orice nelegiuire." (1 Ioan 1, 9.)

La vindecarea slăbănogului din Capernaum, Hristos a dat aceeaşi învăţătură. El a săvârşit minunea pentru a da dovadă despre puterea de a ierta păcatele. Vindecarea slăbănogului ilustrează şi alte adevăruri preţioase. Ea este plină de nădejde şi de încurajare, iar din cele întâmplate cu fariseii porniţi pe ceartă, ea are şi o învăţătură plină de avertizări.

Ca şi leprosul, slăbănogul pierduse orice speranţă de vindecare. Boala lui era urmarea unei vieţi de păcat şi suferinţele lui erau făcute şi mai amare din cauza remuşcărilor. De multă vreme ceruse el ajutor fariseilor şi doctorilor, sperând să fie scăpat de suferinţele lui

spirituale şi durerile fizice. Dar ei îl declaraseră cu răceală ca fiind nevindecabil şi fusese lăsat să sufere mânia lui Dumnezeu. Fariseii priveau suferinţa ca o dovadă a dizgraţiei divine şi se ţineau departe de cei bolnavi şi de cei suferinzi. Se întâmplă însă adesea ca tocmai aceia care se credeau aşa de sfinţi să fie mai vinovaţi decât oamenii suferinzi, pe care îi condamnau.

Omul paralizat era cu totul lipsit de ajutor şi, văzând că nu mai e nădejde să-i vină de undeva scăpare, el a căzut în disperare. Atunci a auzit de lucrările minunate ale lui Isus, i s-a spus că alţii, tot aşa de păcătoşi şi deznădăjduiţi ca el, fuseseră vindecaţi, că până şi leproşii fuseseră curăţaţi. Prietenii care i-au spus lucrurile acestea i-au dat curaj să creadă că şi el ar putea să fie vindecat, dacă ar fi dus la Isus. Dar nădejdea lui s-a spulberat când şi-a adus aminte în ce chip venise boala asupra lui. Se temea ca nu cumva Medicul cel neprihănit să nu-l suporte în faţa Lui.

Dar, mai mult decât vindecarea fizică, el dorea eliberarea de povara păcatului. Dacă ar fi putut să-L vadă pe Isus şi să primească asigurarea iertării şi a păcii cu Cerul, el ar fi fost mulţumit fie să trăiască, fie să moară, după voia lui Dumnezeu. Strigătul omului pe moarte a fost: „O, de-aş putea ajunge în faţa Lui!” Nu era timp de pierdut; carnea lui prăpădită începea să dea semne de descompunere. Cu lacrimi în ochi i-a rugat pe prietenii lui să-l ducă pe pat până la Isus, lucru pe care ei l-au făcut cu mare plăcere. Dar mulţimea care se adunase înăuntrul şi împrejurul casei în care era Mântuitorul era aşa de deasă, încât era cu neputinţă pentru bolnav şi pentru prietenii lui să ajungă la El sau chiar numai până acolo de unde să-I audă glasul.

Isus predica în casa lui Petru. După obicei, ucenicii Lui şedeau acolo. Au venit şi „nişte farisei şi învăţători ai legii, din toate satele Galileii, şi Iudeii, şi din Ierusalim”. Aceştia veniseră ca iscoade, căutând o acuzaţie împotriva lui Isus. În afară de aceste persoane oficiale, în mulţimea amestecată se înghesuiau oameni mânaţi de zel, de evlavie, de curiozitate şi chiar necredincioşi. Erau reprezentate acolo diferite naţionalităţi şi toate clasele sociale. „Iar puterea Domnului era cu El, ca să vindece.” Duhul vieţii plana asupra adunării, dar fariseii şi cărturarii nu I-au simţit prezenţa. Ei nu şi-au simţit lipsa, şi vindecarea nu era pentru ei. „Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătăţi şi pe cei bogaţi i-a scos afară cu mâinile goale.” (Luca 1, 53.)

Cei care îl duceau pe omul paralizat au încercat de nenumărate ori să-şi facă drum prin mulţime, dar în zadar. Bolnavul privea în jur într-o grozavă disperare. Când ajutorul de atâta vreme căutat era aşa de aproape, cum putea să renunţe la speranţa sa? După îndemnul lui, prietenii l-au urcat pe acoperişul casei şi, desfăcând învelişul, l-au lăsat înăuntru, la picioarele lui Isus. Cuvântarea Sa a fost întreruptă. Mântuitorul a privit la faţa plină de durere şi a văzut ochii rugători aţintiţi asupra Lui. A înţeles totul, căci El atrăsese la Sine pe această fiinţă deznădăjduită şi îndoielnică. În timp ce omul paralizat era încă acasă,

Mântuitorul îi adusese convingerea în conştiinţă. Când s-a pocăit de păcatele lui şi a crezut în puterea lui Isus de a-l vindeca, îndurările dătătoare de viaţă ale Mântuitorului au căzut de prima dată ca o binecuvântare asupra inimii lui însetate. Isus urmărise cea dintâi scânteie de credinţă, care crescuse până la convingerea că El era singurul ajutor al păcătosului şi văzuse cum aceasta devine tot mai puternică, o dată cu fiecare efort de a veni înaintea Lui.

Acum, în cuvintele care atinseră urechea suferindului ca o melodie plăcută, Mântuitorul a zis: „Îndrăzneşte, fiule! Păcatele îţi sunt iertate!" Povara disperării cade de pe inima omului bolnav, pacea iertării se aşează asupra duhului său şi străluceşte pe chipul său. Durerea fizică s-a dus şi întreaga lui fiinţă e transformată. Slăbănogul nenorocit este vindecat! Păcătosul vinovat este iertat! În credinţă simplă, el primise cuvintele lui Isus ca fiind darul unei vieţi noi. El n-a mai cerut nimic, ci a rămas într-o tăcere plină de fericire, prea plin de bucurie pentru a mai putea vorbi. Lumina cerească strălucea asupra feţei lui şi oamenii priveau uimiţi la scena aceasta.

Rabinii aşteptaseră plini de nerăbdare să vadă ce hotărâre ia Hristos în cazul acesta. şi-au adus aminte că omul venise la ei după ajutor şi că ei refuzaseră să-i dea nădejde sau să-i arate simpatie. Nemulţumindu-se numai cu atât, declaraseră că omul suferea un blestem dumnezeiesc pentru păcatele lui. Lucrurile acestea le-au revenit cu putere în minte când l-au văzut pe omul bolnav înaintea lor. Au observat interesul cu care toţi urmăreau scena şi au simţit o teamă nespusă că-şi vor pierde influenţa asupra poporului.

Aceşti demnitari n-au schimbat între ei nici un cuvânt, dar, privind unii la alţii, au citit acelaşi gând, şi anume că trebuie făcut ceva pentru a opri valul simţămintelor. Isus declarase că păcatele slăbănogului erau iertate. Fariseii au considerat aceste cuvinte ca o hulă şi au plănuit să prezinte lucrurile acestea ca un păcat vrednic de moarte. Ei şi-au zis în inima lor: „Huleşte! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?" (Marcu 2, 7.)

Aţintindu-şi privirile asupra lor, priviri sub care ei au început să tremure şi să se dea înapoi, Isus a zis: „Pentru ce aveţi astfel de gânduri în inimile voastre? Căci ce este mai lesne? A zice: «Păcatele îţi sunt iertate» sau a zice: «Scoală-te şi umblă?» Dar, ca să ştiţi că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, «scoală-te», a zis El slăbănogului, «ridică-ţi patul şi du-te acasă»".

Atunci, acela care fusese adus la Isus pe o targă se ridică pe picioarele sale, care prinseseră din nou elasticitate şi tăria tinereţii. Sângele dătător de viaţă aleargă prin venele lui. Fiecare organ al trupului porneşte deodată la lucru. Strălucirea sănătăţii ia locul palorii morţii atât de aproape „şi îndată slăbănogul s-a sculat, şi-a ridicat patul şi a ieşit afară în faţa tuturor; aşa că toţi au rămas uimiţi şi slăveau pe Dumnezeu şi ziceau: «Niciodată n-am mai văzut aşa ceva!»"

O, minunată iubire a lui Hristos, care Se apleacă să-i vindece pe păcătoşi şi pe suferinzi! Divinitatea simte împreună cu omul, uşurându-i durerile şi suferinţele! O, minunată putere dată astfel pe faţă pentru fiii oamenilor! Cine se mai poate îndoi de solia mântuirii? Cine poate da la o parte îndurările unui Mântuitor plin de milă?

A fost nevoie de putere creatoare pentru a reface sănătatea acelui trup în stare de descompunere. Acelaşi glas, care a chemat la viaţă pe omul făcut din ţărâna pământului, a rostit cuvinte de viaţă şi pentru slăbănogul muribund. şi aceeaşi putere, care a dat viaţă trupului, a reînnoit şi inima. Acela care la creaţiune „a zis şi s-a făcut", care „porunceşte şi ce porunceşte ia fiinţă" (Psalmii 33, 9), rostise o hotărâre de viaţă pentru omul mort în greşeli şi păcate. Vindecarea trupului era o dovadă a puterii care înnoise inima. Hristos i-a poruncit slăbănogului să se ridice şi să meargă, „ca să ştiţi", a zis El, „că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele".

Slăbănogul a găsit în Hristos vindecare atât pentru suflet, cât şi pentru corp. Vindecarea spirituală a fost urmată de vindecarea fizică. Învăţătura aceasta nu trebuie să fie trecută cu vederea. Astăzi sunt mii de oameni care suferă de boli fizice, care, ca şi slăbănogul, ar dori să audă cuvintele: „Păcatele tale sunt iertate". Povara păcatului, cu neliniştea şi cu dorinţele lui neîmplinite, este cauza bolilor lor. Ei nu pot să afle odihnă câtă vreme nu vin la Vindecătorul sufletelor lor. Pacea, pe care numai El o poate oferi, va da putere minţii şi sănătate corpului.

Isus a venit „să nimicească lucrările diavolului". „În El era viaţă", şi El zice: „Am venit ca oile Mele să aibă viaţă şi să o aibă din belşug". El este „duh dătător de viaţă." (1 Ioan 3, 8; Ioan 1, 4; 10, 10; 1 Corinteni 15, 45.) El are şi acum aceeaşi putere dătătoare de viaţă, ca şi atunci când vindeca bolnavii pe pământ şi rostea iertare pentru păcătoşi. „El îţi iartă fărădelegile tale, El îţi vindecă toate bolile tale." (Psalmii 103, 3.)

Efectul produs asupra oamenilor prin vindecarea slăbănogului era ca şi când s-ar fi deschis cerul şi s-ar fi descoperit slava unei lumi mai bune. Când omul vindecat a trecut prin mulţime, binecuvântându-L pe Dumnezeu la fiecare pas şi purtându-şi povara ca şi când ar fi fost uşoară ca un fulg, oamenii s-au dat înapoi ca să-i facă loc şi cu faţa înspăimântată priveau spre el, şoptind unul către altul: „Azi am văzut lucruri nemaipomenite".

Fariseii erau muţi de uimire şi copleşiţi din cauza înfrângerii. Ei văzuseră că aici nu e loc pentru ca gelozia lor să aprindă mulţimea. Minunea săvârşită asupra omului pe care ei îl părăsiseră sub mânia lui Dumnezeu îi impresionase pe oameni atât de mult, încât pentru un timp rabinii au fost uitaţi. Ei au văzut că Hristos are puterea pe care ei o atribuiau numai lui Dumnezeu; cu toate acestea, demnitatea purtării Lui amabile era într-un contrast izbitor cu purtarea lor îngâmfată. Ei erau dezorientaţi şi umiliţi, recunoscând, dar nemărturisind că în faţa lor e o fiinţă superioară. Cu cât era mai puternică dovada că Isus avea putere pe pământ să ierte păcatele, cu atât mai mult ei se afundau în necredinţă. Din casa lui Petru, unde îl

văzuseră pe slăbănog vindecat prin Cuvântul Domnului, ei au plecat să născocească noi planuri pentru a-L aduce la tăcere pe Fiul lui Dumnezeu.

Bolile trupeşti, oricât de rele şi înrădăcinate, erau vindecate prin puterea lui Hristos; dar boala sufletească îşi înfigea rădăcinile tot mai adânc în aceia care închideau ochii faţă de lumină. Lepra şi paralizia nu erau aşa de îngrozitoare ca bigotismul şi necredinţa.

În familia slăbănogului a fost o mare bucurie când el s-a întors acasă, ducând cu uşurinţă patul pe care foarte încet fusese luat din faţa lor cu puţin timp mai înainte. Ei s-au adunat cu lacrimi în ochi în jurul lui, abia îndrăznind să-şi creadă ochilor. El stătea în faţa lor plin de putere. Braţele pe care ei le văzuseră lipsite de viaţă acum erau gata să se supună voinţei lui. Carnea lui zbârcită şi vânătă era acum fragedă şi rumenă. El mergea cu pas hotărât şi liber. Bucuria şi speranţa erau scrise pe fiecare trăsătură a feţei lui şi o expresie de curăţie şi de pace luase locul urmelor păcatului şi ale suferinţei. Mulţumiri pline de bucurie se înălţau din casa lor şi Dumnezeu era proslăvit prin Fiul Său, care redase nădejde celui dezamăgit şi tărie celui zdrobit. Omul acesta şi familia lui erau gata să-şi dea viaţa pentru Isus. Nici o îndoială nu le umbrea credinţa, nici o urmă de necredinţă nu păta încrederea în Acela care adusese lumină în casa lor întunecată.

Capitolul 28 — Levi-Matei

Dintre toţi slujbaşii romani ai Palestinei, cei mai nesuferiţi erau vameşii. Faptul că birurile erau impuse de o putere străină era totdeauna o iritare pentru iudei, deoarece le amintea despre pierderea independenţei lor. Afară de aceasta, cei care adunau birurile nu se mulţumeau să fie numai agenţi ai opresiunii romane; ei căutau ca prin înşelăciune să se îmbogăţească în dauna oamenilor. Un iudeu care primea această slujbă de la romani era privit ca unul care a trădat onoarea neamului său. El era dispreţuit ca un apostaziat şi aşezat pe cea mai de jos treaptă a societăţii.

Din clasa aceasta făcea parte Levi-Matei, care, după cei patru ucenici de la Ghenezaret, a fost următorul care a fost chemat în slujba lui Hristos. Fariseii îl judecaseră pe Matei după ocupaţia lui, dar Isus a văzut în omul acesta o inimă deschisă pentru a primi adevărul. Matei ascultase învăţăturile Mântuitorului. Când Spiritul convingător al lui Dumnezeu îi descoperise păcătoşenia, el a dorit să caute ajutor la Hristos; dar fusese obişnuit cu purtarea exclusivistă a rabinilor şi nu se aşteptase ca Marele Învăţător să-l bage în seamă.

Într-o zi, stând la masa lui, vameşul L-a văzut pe Isus apropiindu-Se. Mare i-a fost uimirea când a auzit spunându-i-se cuvintele: „Vino după Mine”. Matei „a lăsat totul, s-a sculat şi a mers după El”. N-a fost nici o ezitare, nici o îndoială, nici un gând pentru faptul că el urma să schimbe ocupaţia lui bănoasă cu sărăcia şi greutăţile. Îi era de ajuns că avea să fie împreună cu Isus, că putea asculta cuvintele Lui şi că se putea uni cu El în lucrare.

Aşa se întâmplase şi cu ucenicii chemaţi mai înainte. Când Isus i-a invitat pe Petru şi pe tovarăşii lui să-L urmeze, ei au părăsit îndată corăbiile şi plasele lor. Unii dintre aceşti ucenici aveau prieteni care depindeau de sprijinul lor; dar, când au primit chemarea Mântuitorului, n-au ezitat şi n-au întrebat: „Cum voi trăi şi cum îmi voi întreţine familia?” Ei au ascultat chemarea; şi când, mai târziu, Isus i-a întrebat: „Când v-am trimis fără pungă, fără traistă şi fără încălţăminte, aţi dus voi lipsă de ceva?”, ei au răspuns: „De nimic.” (Luca 22, 35.)

Pentru Matei în bogăţia lui, ca şi pentru Andrei şi Petru în sărăcia lor, a venit aceeaşi încercare; fiecare dintre ei s-a consacrat la fel. În clipa succesului, când plasele erau pline de peşti şi când pornirile vieţii vechi erau foarte puternice, Isus i-a chemat pe ucenici de la mare să părăsească totul pentru lucrarea Evangheliei. În felul acesta este încercat fiecare suflet, pentru a dovedi dacă dorinţa pentru bunurile trecătoare e mai tare decât dorinţa după comuniune cu Hristos.

Principiile au întotdeauna cerinţe severe. Nici un om nu poate să aibă succes în serviciul lui Dumnezeu, dacă nu e cu toată inima la lucru şi dacă nu socoteşte toate lucrurile o pierdere pentru a ajunge la înalta cunoaştere a lui Hristos. Nici un om care îşi face rezerve nu poate fi ucenic al lui Hristos, cu atât mai puţin colaborator al Lui. Când un om preţuieşte

mântuirea cea mare, atunci jertfirea de sine care s-a dat pe faţă în viaţa lui Hristos se va vedea şi în viaţa lui. Oricare ar fi drumul pe care El îi conduce, ei vor fi bucuroşi să-L urmeze.

Chemarea lui Matei de a fi unul dintre ucenicii lui Hristos a dat naştere la o mare mânie. Ca un învăţător în ale credinţei să aleagă un vameş pentru a fi unul dintre ajutoarele lui apropiate era o jignire la adresa obiceiurilor religioase, sociale şi naţionale. Făcând apel la prejudecăţile poporului, fariseii nădăjduiau să schimbe curentul sentimentelor poporului împotriva lui Isus.

Între vameşi se crease un foarte mare interes. Inimile lor erau atrase către Învăţătorul divin. În bucuria noii sale situaţii de ucenic al Domnului, Matei dorea să-L prezinte pe Isus şi foştilor lui colegi. Ca urmare, el a dat o masă mare la el acasă, unde şi-a adunat rudele şi prietenii. Nu numai că între ei se găseau vameşi, dar erau şi alţii cu o purtare îndoielnică şi care erau dispreţuiţi de vecinii lor mai evlavioşi.

Masa aceea a fost dată în onoarea lui Isus şi El nu a stat la îndoială dacă să primească această invitaţie amabilă. ştia că lucrul acesta va jigni partida fariseilor şi Îl va compromite în faţa oamenilor, dar acţiunile Lui nu erau influenţate de considerente politice. Pentru El, lucrurile exterioare nu aveau nici o valoare. Ceea ce Îi mişca inima era un suflet însetat după apa vieţii.

Isus a stat ca un oaspete onorat la masa vameşilor, arătând, prin simpatie şi amabilitate, că recunoştea demnitatea fiinţei umane, iar oamenii doreau să devină vrednici de încrederea Lui. Cuvintele Lui cădeau cu putere binecuvântată şi dătătoare de viaţă asupra inimii lor însetate. Noi imbolduri erau deşteptate şi aceşti lepădaţi ai societăţii îşi dădeau seama că este cu putinţă să trăiască o viaţă nouă.

La adunări ca acestea, nu puţini au fost mişcaţi de învăţătura Mântuitorului şi aceştia L-au mărturisit numai după înălţare. Când S-a revărsat Duhul Sfânt şi trei mii de oameni s-au convertit într-o zi, între ei se găseau mulţi care auziseră adevărul prima dată la masa vameşilor, iar unii dintre ei au ajuns vestitori ai Evangheliei. Chiar pentru Matei, pilda dată de Isus la masă a fost o învăţătură neştearsă. Vameşul dispreţuit a devenit unul dintre cei mai devotaţi evanghelişti, urmându-L îndeaproape pe Mântuitorul în lucrarea Lui.

Când au auzit că Isus Se află la masa dată de Matei, rabinii au folosit ocazia pentru a-L acuza. Dar ei au ales să lucreze prin ucenici. Deşteptându-le prejudecăţile, sperau să-i înstrăineze de Domnul. Ei foloseau tactica de a-L acuza pe Hristos faţă de ucenici şi pe ucenici faţă de Hristos, îndreptându-şi săgeţile acolo unde puteau să rănească mai rău. Aceasta este calea prin care a lucrat Satana chiar de la despărţirea de cer şi toţi aceia care încearcă să dea naştere la neînţelegeri şi înstrăinare sunt stăpâniţi de spiritul lui.

„Pentru ce mănâncă Învăţătorul vostru cu vameşii şi cu păcătoşii?” întrebau rabinii invidioşi.

Isus n-a aşteptat răspunsul ucenicilor la această învinuire, ci a replicat El Însuşi: „Nu cei sănătoşi au trebuinţă de doctor, ci cei bolnavi. Duceţi-vă de învăţaţi ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfă!» Căci n-am venit să chem la pocăinţă pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi”. Fariseii pretindeau că sunt sănătoşi în ce priveşte spiritul şi că n-au nevoie de medic, în timp ce socoteau că vameşii şi neamurile mor din cauza bolilor sufletului. Prin urmare, nu era lucrarea Lui ca Medic să meargă la aceia care aveau nevoie de ajutorul Său?

Deşi aveau gânduri înalte despre ei înşişi, fariseii erau de fapt într-o stare mai rea decât a acelora pe care îi dispreţuiau. Vameşii erau mai puţin stăpâniţi de bigotism şi mulţumire de sine şi din cauza aceasta erau mai deschişi faţă de influenţa adevărului. Isus le-a zis rabinilor: „Duceţi-vă de învăţaţi ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfă!»” În felul acesta a arătat că, deşi ei pretindeau că sunt propovăduitorii Cuvântului lui Dumnezeu, erau cu totul necunoscători ai spiritului lui.

Pentru o vreme, fariseii au fost aduşi la tăcere, dar numai pentru a deveni şi mai hotărâţi în vrăjmăşia lor. Ei au căutat pe ucenicii lui Ioan Botezătorul şi au încercat să-i aţâţe împotriva Mântuitorului. Fariseii aceştia nu primiseră lucrarea lui Ioan Botezătorul. Cu dispreţ vorbiseră despre viaţa lui abstinentă, despre obiceiurile lui simple, despre îmbrăcămintea lui aspră şi îl declaraseră fanatic. Pentru că le demascase făţărnicia, ei se împotriviseră cuvintelor lui şi începuseră să ridice poporul împotriva lui.

Duhul lui Dumnezeu mişcase inima acestor batjocoritori, convingându-i de păcat; dar ei lepădaseră sfatul lui Dumnezeu şi declaraseră că Ioan era stăpânit de un demon. Când Isus a venit şi S-a amestecat cu oamenii, mâncând şi bând la mesele lor, L-au acuzat că bea şi mănâncă. Dar tocmai aceia care acuzau erau ei înşişi vinovaţi. După cum Dumnezeu este rău înfăţişat de Satana, care Îi pune în seamă atributele lui, tot aşa şi trimişii Domnului au fost prezentaţi greşit de aceşti oameni nelegiuiţi.

Fariseii nu voiau să ia în consideraţie că Isus mânca împreună cu vameşii şi cu păcătoşii pentru a aduce lumina cerului acelora care erau în întuneric. Ei nu voiau să vadă că fiecare cuvânt dat de Învăţătorul divin era o sămânţă vie, care ar putea să încolţească şi să aducă roade pentru slava lui Dumnezeu. Ei se hotărâseră să nu primească lumina; cu toate că se împotriviseră lucrării lui Ioan Botezătorul, erau acum gata să caute prietenia ucenicilor lui, nădăjduind să-şi asigure colaborarea lor împotriva lui Isus. Ei Îl reprezentau pe Isus ca distrugând vechile tradiţii şi puneau în contrast evlavia aspră a lui Ioan Botezătorul cu felul în care Isus mânca împreună cu vameşii şi păcătoşii.

Ucenicii lui Ioan erau în vremea aceasta într-o mare întristare. Era tocmai înainte de a merge ei la Isus cu solia de la Ioan. Învăţătorul iubit era în închisoare şi ei îşi petreceau

zilele în jale. Isus nu încerca să-l elibereze pe Ioan, ba dădea impresia că aruncă dispreţ asupra învăţăturii lui. Dacă Ioan fusese trimis de Dumnezeu, pentru ce trăiau Isus şi ucenicii Lui o viaţă aşa de deosebită?

Ucenicii lui Ioan nu înţelegeau clar lucrarea lui Hristos; ei socoteau că acuzaţiile fariseilor trebuie să aibă temei. Ei ţineau multe din rânduielile date de rabini şi chiar nădăjduiau să fie îndreptăţiţi prin faptele legii. Postul era practicat de iudei ca fiind o faptă de merit şi cei mai stăruitori dintre ei posteau de două ori pe săptămână. Fariseii şi ucenicii lui Ioan tocmai posteau, când cei din urmă au venit la Isus cu întrebarea: „De ce noi şi fariseii postim des, iar ucenicii Tăi nu postesc deloc?”

Isus le-a răspuns cu multă bunătate. El n-a încercat să le corecteze concepţia greşită cu privire la post, ci numai să-i lămurească în ceea ce priveşte lucrarea Sa. şi El a făcut lucrul acesta folosindu-Se de aceeaşi imagine de care se folosise Ioan Botezătorul când L-a mărturisit pe Isus. Ioan spusese: „Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă şi-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: şi această bucurie, care este a mea, este deplină.” (Ioan 3, 29.) Nu se putea ca ucenicii lui Ioan să nu-şi aducă aminte de cuvintele învăţătorului lor atunci când Isus, folosind aceeaşi ilustraţie, le-a zis: „Oare puteţi face pe nuntaşi să postească în timpul cât mirele este cu ei?”

Prinţul cerului era în mijlocul poporului Său. Fusese dat lumii cel mai mare dar al lui Dumnezeu. Bucurie pentru săraci, deoarece Hristos venise să-i facă moştenitori ai Împărăţiei Lui. Bucurie pentru bogaţi, căci El voia să-i înveţe cum să câştige bogăţiile veşnice. Bucurie pentru neînvăţaţi, deoarece El voia să-i facă înţelepţi pentru mântuire. Bucurie pentru învăţaţi, căci El voia să le dezvăluie taine mai adânci decât cele pătrunse de ei; adevăruri ascunse de la întemeierea lumii urmau să fie desfăşurate în faţa oamenilor prin lucrarea Mântuitorului.

Ioan Botezătorul se bucurase să-L privească pe Mântuitorul. Ce ocazie de bucurie pentru ucenicii care aveau privilegiul de a umbla şi a vorbi zilnic cu Maiestatea cerului! Acesta nu era un timp de jelire şi de post. Ei trebuiau să-şi deschidă inima pentru a primi lumina slavei Lui, pentru a fi în stare să reverse lumină asupra acelora care se găseau în întuneric şi în umbra morţii.

Tabloul zugrăvit de cuvintele lui Hristos era strălucit, dar peste ei zăcea o umbră deasă, pe care numai ochiul Lui o putea întrezări: „Vor veni zile”, a zis El, „când va fi luat mirele de la ei; atunci vor posti în acele zile”. Când ei urmau să vadă că Domnul lor este trădat şi răstignit, ucenicii aveau să jelească şi să postească. În ultimele Sale cuvinte din camera de sus, El le-a zis: „Peste puţină vreme nu Mă veţi mai vedea; apoi iarăşi peste puţină vreme Mă veţi vedea”. „Adevărat, adevărat vă spun, că voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea se va bucura; vă veţi întrista, iar întristarea voastră se va preface în bucurie.” (Ioan 16, 19.20.)

La învierea Lui din mormânt, întristarea lor urma să se preschimbe în bucurie. După înălţare, urma ca El să nu mai fie de faţă în persoană; dar prin Mângâietorul avea să fie mereu cu ei, şi atunci nu trebuiau să-şi mai petreacă timpul plângând. Satana ar fi dorit ca atunci ei să dea lumii impresia că fuseseră înşelaţi şi dezamăgiţi; dar, prin credinţă, ei aveau să privească la Sanctuarul de sus, unde Isus slujea pentru ei; aveau să-şi deschidă inimile pentru Duhul Sfânt, reprezentantul Său, şi să se bucure în lumina prezenţei Sale. Cu toate acestea, aveau să vină zile de încercări şi ispite, când ei urmau să fie aduşi în conflict cu mai marii acestei lumi şi cu conducătorii împărăţiei întunericului; atunci când Hristos nu va fi personal cu ei şi când ei nu vor fi în stare să simtă pe Mângâietorul, atunci va fi mai potrivit pentru ei să postească.

Fariseii căutau să se mândrească prin ţinerea strictă a formelor, în timp ce inima lor era plină de invidie şi ceartă. „Iată", zice Scriptura, „postiţi ca să vă ciorovăiţi şi să vă certaţi, ca să bateţi răutăcios cu pumnul; nu postiţi cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătul sus. Oare acesta este postul plăcut Mie? Să-şi chinuiască omul sufletul o zi? Să-şi plece capul ca un pipirig, şi să se culce pe sac şi cenuşă? Aceasta numeşti tu post şi zi plăcută Domnului?" (Isaia 58, 4.5.)

Adevăratul post nu este numai o slujbă făcută de formă. Scriptura descrie astfel postul ales de Dumnezeu: „Dezleagă lanţurile răutăţii, deznodă legăturile robiei, dă drumul celor asupriţi şi rupe orice fel de jug"; dă „mâncarea ta celui flămând" şi „satură sufletul lipsit." (Versetul 6.10.) Aici se arată adevăratul spirit şi adevăratul caracter al lucrării lui Hristos. Întreaga viaţă a fost un sacrificiu de sine pentru salvarea lumii. Fie că postea în pustietatea ispitirii sau mânca la masa lui Matei împreună cu vameşii, Îşi dădea viaţa pentru mântuirea celor pierduţi. Nu în plângere deşartă, nu doar într-o umilire trupească şi în mulţimea jertfelor se dă pe faţă adevăratul spirit de devoţiune, ci în predarea de bunăvoie a eului în slujba lui Dumnezeu şi a omului.

Continuându-şi răspunsul dat ucenicilor lui Ioan, Isus a rostit o parabolă, zicând: „Nimeni nu rupe dintr-o haină nouă un petic ca să-l pună la o haină veche; altminteri rupe şi haina cea nouă şi nici peticul luat de la ea nu se potriveşte la cea veche". Solia lui Ioan Botezătorul nu trebuia să fie amestecată cu tradiţia şi superstiţiile. Încercarea de a amesteca pretenţiile fariseilor cu evlavia lui Ioan nu făcea decât să arate şi mai mult prăpastia dintre ele.

Nici principiile învăţăturii lui Hristos nu puteau să fie unite cu formele fariseismului. Hristos nu urma să acopere prăpastia creată de învăţăturile lui Ioan. El urma să arate şi mai clar deosebirea dintre ce era vechi şi ce era nou. Isus a ilustrat mai departe lucrul acesta, zicând: „Nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altminteri vinul cel nou sparge burdufurile, se varsă şi burdufurile se prăpădesc". Burdufurile care se foloseau ca vase pentru a pune vinul nou se uscau după câtva timp şi se scorojeau şi nu mai erau bune de

folosit pentru acest scop. În această ilustraţie familiară, Isus arăta starea conducătorilor iudei.

Preoţii, cărturarii şi mai marii îşi urmăreau neabătuţi şirul de ceremonii şi tradiţii. Inima lor se strânsese ca burdufurile de vin uscate, cu care El îi comparase. Atâta timp cât ei se mulţumeau cu o religie legalistă, era cu neputinţă să ajungă depozitarii adevărului viu al cerului. Ei gândeau că e îndestulătoare neprihănirea personală şi nu doreau ca un element nou să fie adus la religia lor. Ei nu priveau bunăvoinţa lui Dumnezeu faţă de oameni ca pe ceva care vine din afară, ci o uneau cu meritul propriu adus de faptele lor bune. Credinţa care lucrează prin iubire şi care curăţă sufletul nu putea să găsească teren comun cu religia fariseilor, formată din ceremoniile şi rânduielile omeneşti. Efortul de a uni învăţăturile lui Isus cu religia existentă avea să fie zadarnic. Adevărul vital al lui Dumnezeu, ca şi vinul în fermentare, urma să prăpădească burdufurile vechi şi stricate ale tradiţiei fariseice.

Fariseii se socoteau prea înţelepţi pentru a mai avea nevoie de învăţătură, prea neprihăniţi pentru a mai avea nevoie de mântuire, prea onoraţi pentru a mai avea nevoie de onoarea care vine de la Hristos. Mântuitorul S-a îndepărtat de ei pentru a găsi pe alţii, doritori de a primi solia cerului. În pescarii neînvăţaţi, în vameşul din piaţă, în femeia din Samaria, în oamenii de rând care Îl ascultau cu plăcere, El a găsit noile Sale vase pentru vinul cel nou. Instrumentele care urmează să fie folosite în lucrarea Evangheliei sunt acele suflete care primesc cu bucurie lumina trimisă de Dumnezeu. Aceştia sunt agenţii Lui pentru a duce lumii cunoştinţa adevărului. Dacă prin harul lui Hristos copiii Săi vor deveni vase noi, El îi va umple cu vinul cel nou.

Învăţătura lui Hristos, deşi era reprezentată prin vinul cel nou, nu era o doctrină nouă, ci descoperirea aceleia care se dăduse la început. Dar, pentru farisei, adevărul lui Dumnezeu îşi pierduse semnificaţia şi frumuseţea de la început. Învăţătura lui Hristos era pentru ei, aproape în toate privinţele, ceva nou şi era nerecunoscută şi neştiută de ei.

Isus a atras atenţia asupra faptului că învăţătura falsă are puterea să distrugă capacitatea de a aprecia şi de a dori adevărul. „Nimeni”, a zis El, „după ce a băut vin vechi, nu voieşte vin nou, căci zice: «Este mai bun cel vechi»”. Tot adevărul care se dăduse lumii prin patriarhi şi profeţi strălucea într-o frumuseţe nouă în cuvintele lui Hristos. Dar cărturarii şi fariseii nu doreau vinul cel nou atât de preţios. Până când nu se goleau de tradiţiile vechi, de obiceiurile şi practicile lor, ei nu mai aveau loc pentru învăţăturile lui Hristos în minte şi în inimă. Ei se agăţau de formele moarte şi se îndepărtau de adevărul cel viu şi de puterea lui Dumnezeu.

Tocmai lucrul acesta a adus ruina iudeilor şi va aduce ruina multor oameni din zilele noastre. Mii de oameni fac aceeaşi greşeală pe care au făcut-o fariseii pe care Hristos i-a mustrat la masa lui Matei. Decât să renunţe la vreo idee cultivată cu plăcere sau să părăsească vreun idol al părerilor proprii, mulţi refuză adevărul care coboară de la Tatăl

luminii. Ei se încred în propria persoană şi se bazează pe înţelepciunea lor şi nu-şi dau seama de sărăcia lor spirituală. Ei stăruie să fie salvaţi printr-un mijloc care să le dea ocazia să facă vreo lucrare însemnată. Când văd că nu este posibil să amestece eul în lucrare, ei leapădă mântuirea oferită.

O religie a formelor niciodată nu poate să conducă sufletele la Hristos; căci este o religie lipsită de iubire, lipsită de Hristos. Postul şi rugăciunea care vin dintr-un spirit doritor de a se îndreptăţi sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Adunarea solemnă pentru rugăciune, şirul ceremoniilor religioase, umilinţa exterioară, sacrificiile impunătoare arată că acela care face astfel de lucruri se consideră neprihănit şi având drept la cer; dar totul este o amăgire. Faptele noastre nu pot să plătească niciodată mântuirea.

Cum era în zilele lui Hristos, aşa este şi astăzi. Fariseii nu-şi cunosc lipsa spirituală. Lor li se spune: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic», şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol; te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curăţit prin foc, ca să te îmbogăţeşti, şi haine albe, ca să te îmbraci cu ele şi să nu ţi se vadă ruşinea goliciunii tale.” (Apocalipsa 3, 17.18.) Credinţa şi iubirea sunt aurul curăţit prin foc. Dar, în viaţa multora, aurul şi-a pierdut strălucirea şi comoara cea scumpă a fost pierdută. Îndreptăţirea lui Hristos este pentru ei ca un veşmânt nepurtat, ca o fântână neatinsă. Lor li se spune: „Ce am împotriva ta este că ţi-ai pierdut dragostea dintâi. Adu-ţi dar aminte de unde ai căzut; pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel voi veni la tine şi-ţi voi lua sfeşnicul din locul lui, dacă nu te pocăieşti.” (Apocalipsa 2, 4.5.)

„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit; Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită.” (Psalmii 51, 17.) Omul trebuie să fie golit de eul lui înainte de a putea fi, în înţelesul deplin al cuvântului, un credincios în Isus. Când s-a renunţat la eu, Domnul poate face din om o făptură nouă. Vase noi pot să cuprindă vin nou. Iubirea lui Hristos îl va însufleţi pe credincios cu o viaţă nouă. În acela care priveşte la Începătorul şi Desăvârşitorul credinţei noastre, se va manifesta caracterul lui Hristos.

Capitolul 29 — Sabatul

Sabatul a fost sfinţit la creaţiune. Fiind rânduit pentru om, originea sa este timpul acela când „stelele dimineţii izbucneau în cântări de bucurie, şi când toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie.” (Iov 38, 7.) Pacea odihnea asupra lumii, deoarece pământul era în armonie cu cerul. „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse şi iată că erau foarte bune” şi El S-a odihnit în bucuria lucrării Sale încheiate. (Geneza 1, 31.)

Deoarece El S-a odihnit în Sabat, „Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o” — a pus-o deoparte pentru un scop sfânt. El i-a dat-o lui Adam ca o zi de odihnă. Era un semn de aducere aminte a lucrării de creaţiune şi, în felul acesta, un semn al puterii lui Dumnezeu şi al iubirii Sale. Scriptura zice: „El a lăsat o aducere aminte a minunilor Lui”. „Însuşirile nevăzute ale Lui ... se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El.” (Geneza 2, 3; Psalmii 111, 4; Romani 1, 20.)

Toate lucrurile au fost create prin Fiul lui Dumnezeu. „La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu.... Toate lucrurile au fost făcute prin El, şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” (Ioan 1, 1-3.) şi deoarece Sabatul este o amintire a lucrării creaţiunii, el este o dovadă a iubirii şi puterii lui Hristos.

Sabatul ne îndreaptă gândurile spre natură şi ne aduce în legătură cu Creatorul. În cântecul păsărelelor, în foşnetul pomilor, în muzica mării, putem încă să auzim vocea Aceluia care a vorbit cu Adam în Eden, în răcoarea zilei. Când admirăm puterea Lui în natură, găsim mângâiere, deoarece Cuvântul care a creat toate lucrurile dă viaţă şi fiinţei lăuntrice. El, „care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Hristos.” (2 Corinteni 4, 6.) Tocmai gândul acesta a făcut să răsune cântecul: *„Tu mă înveseleşti cu lucrările Tale, Doamne, şi eu cânt de veselie, când văd lucrarea mâinilor Tale. Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, şi cât de adânci sunt gândurile Tale.” (Psalmii 92, 4.5)*

Iar Duhul Sfânt, prin profetul Isaia, zice: „Cu cine voiţi să asemănaţi pe Dumnezeu? şi cu ce asemănare Îl veţi asemăna?... Nu ştiţi? N-aţi auzit? Nu vi s-a făcut cunoscut de la început? Nu v-aţi gândit niciodată la întemeierea pământului? El şade deasupra cercului pământului şi locuitorii lui sunt ca nişte lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o maramă subţire, şi le lăţeşte ca un cort, ca să locuiască în el.... «Cu cine Mă veţi asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?» zice Cel Sfânt. Ridicaţi-vă ochii în sus şi priviţi! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în şir, oştirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; aşa de mare e puterea şi tăria Lui, că una nu lipseşte. Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: «Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului şi dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?» Nu ştii? N-ai auzit? Dumnezeul cel veşnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu oboseşte, nici nu osteneşte.... El dă tărie celui

obosit şi măreşte puterea celui ce cade în leşin.” „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.” „Întoarceţi-vă la Mine şi veţi fi mântuiţi toţi cei ce sunteţi la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu altul.” Solia aceasta este scrisă în natură şi Sabatul are drept scop să o păstreze în memorie. Atunci când Domnul i-a cerut lui Israel să sfinţească Sabatele Sale, El a zis: „Ele sunt un semn între Mine şi voi, ca să ştiţi că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” (Isaia 40, 18-29; 1, 10; 45, 22; Ezechiel 20, 20.)

Sabatul a fost încorporat în legea dată pe Sinai, dar nu atunci a fost făcut cunoscut pentru prima dată ca zi de odihnă. Israeliţii aveau cunoştinţă de el înainte de a veni la Sinai. Până să ajungă acolo, ei au ţinut Sabatul. Când unii l-au profanat, Domnul i-a mustrat şi a zis: „Până când aveţi de gând să nu păziţi poruncile şi legile Mele?” (Exod 16, 28.)

Sabatul n-a fost dat numai pentru Israel, ci el a fost dat pentru lumea întreagă. El a fost făcut cunoscut omului în Eden şi, asemenea celorlalte precepte ale Decalogului, este obligatoriu pentru totdeauna. „Câtă vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Atâta vreme cât există cerul şi pământul, Sabatul va fi şi mai departe un semn al puterii Creatorului. şi atunci când Edenul va înflori din nou pe pământ, ziua sfântă de odihnă a lui Dumnezeu va fi onorată de toţi cei ce sunt sub soare. „În fiecare Sabat”, locuitorii pământului nou, slăvit, vor veni „să se închine înaintea mea — zice Domnul.” (Matei 5, 18; Isaia 66, 23.)

Nici o altă instituţie încredinţată iudeilor n-a urmărit aşa de mult să-i deosebească de neamurile din jurul lor cum a făcut-o Sabatul. Dumnezeu a intenţionat ca păzirea lui să-i arate ca închinători ai Săi. Trebuia să fie un semn al despărţirii lor de idolatrie, al legăturii lor cu adevăratul Dumnezeu. Dar, pentru a sfinţi Sabatul, şi oamenii trebuie să fie sfinţi. Prin credinţă, ei trebuie să ajungă părtaşi la neprihănirea lui Hristos. Când i s-a dat lui Israel porunca: „Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti”, Domnul a mai spus şi „Să-Mi fiţi nişte oameni sfinţi.” (Exod 20, 8; 22, 31.) Numai în felul acesta Sabatul putea să-i deosebească pe israeliţi ca închinători ai lui Dumnezeu.

Când iudeii s-au depărtat de Dumnezeu şi n-au mai căutat ca prin credinţă să-şi însuşească neprihănirea lui Hristos, Sabatul şi-a pierdut însemnătatea pe care o avea. Satana a căutat să se înalţe pe sine şi să-i îndepărteze pe oameni de la Hristos, lucrând la denaturarea Sabatului, pentru că era semnul puterii lui Hristos. Conducătorii iudei au împlinit voia lui Satana când au împovărat ziua de odihnă a lui Dumnezeu cu cerinţe apăsătoare. În zilele lui Hristos, Sabatul devenise atât de pervertit, încât păzirea lui reflecta mai degrabă caracterul oamenilor egoişti şi despotici decât caracterul Părintelui ceresc, iubitor. Rabinii Îl prezentau pe Dumnezeu ca unul care dă legi de care oamenii nu pot să asculte. Ei îi determinau pe oameni să-L vadă pe Dumnezeu ca un tiran şi să-şi închipuie că ţinerea Sabatului, aşa cum o cerea El, îi făcea pe oameni să fie aspri şi cruzi. Lucrarea lui

Hristos era tocmai aceea de a îndrepta părerile lor greşite. Cu toate că rabinii îl urmăreau cu vrăjmăşie neîmpăcată, El n-a lăsat nici măcar să creadă că se supune pretenţiilor lor, ci a mers înainte, păstrând Sabatul aşa cum cerea Legea lui Dumnezeu.

Într-o zi de Sabat, când Mântuitorul şi ucenicii Lui se întorceau de la locul de rugăciune, au trecut printr-un lan de grâu care dădea în copt. Isus lucrase până târziu şi, când au trecut prin holdă, ucenicii au început să smulgă spice şi să mănânce boabele, după ce le frecaseră în palme. În oricare altă zi, lucrul acesta n-ar fi adus nici o discuţie, deoarece un om care trece pe lângă o holdă, o livadă sau o vie era liber să ia şi să mănânce după dorinţă. (vezi Deuteronom 23, 24-25.) Dar, dacă ar fi făcut cineva lucrul acesta în zi de Sabat, se socotea o profanare. Nu numai că adunarea spicelor era un fel de seceriş, dar frecarea lor în palme era un fel de treierat. Aşadar, după părerea rabinilor, Sabatul era de două ori profanat.

Iscoadele I s-au plâns îndată lui Isus, zicând: „Iată că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului”. Când a fost acuzat că a călcat Sabatul la Betesda, Isus Se apărase, susţinând că este Fiul lui Dumnezeu şi declarând că lucra în armonie cu Tatăl. Acum, când ucenicii au fost atacaţi, El le aminteşte acuzatorilor, ca exemple din Vechiul Testament, fapte îndeplinite în Sabat de către aceia care erau în slujba lui Dumnezeu.

Învăţătorii iudei se lăudau cu propriile cunoştinţe din Scriptură, dar în răspunsul Mântuitorului se cuprindea o mustrare pentru necunoaşterea Scripturilor sfinte. „Oare n-aţi citit ce a făcut David”, zise El, „când a flămânzit el şi cei ce erau cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, a mâncat din ele, şi a dat şi celor ce erau cu el, măcar că nu era îngăduit să le mănânce decât preoţii?” Apoi le-a zis: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat”. „N-aţi citit în Lege că, în zilele de Sabat, preoţii calcă Sabatul în templu, şi totuşi sunt nevinovaţi? Dar Eu vă spun că aici este Unul mai mare decât templul”. „Fiul omului este Domn chiar şi al Sabatului.” (Luca 6, 3.4; Marcu 2, 27.28; Matei 12, 5.6.)

Dacă era drept ca David să-şi astâmpere foamea mâncând din pâinea pusă la o parte pentru un scop sfânt, atunci era drept şi pentru ucenici să-şi împlinească nevoile de hrană, rupând spice în ceasurile sfinte ale Sabatului. şi iarăşi preoţii din templu lucrau mai mult în Sabat decât în alte zile. Aceeaşi lucrare în alte scopuri pământeşti ar fi fost un păcat, dar lucrarea preoţilor era în slujba lui Dumnezeu. Ei săvârşeau ritualul care îi îndruma pe oameni la puterea mântuitoare a lui Hristos şi munca lor se împăca foarte bine cu scopul pe care îl avea Sabatul. Dar acum Hristos Însuşi venise. Făcând lucrarea lui Hristos, ucenicii se găseau în slujba lui Dumnezeu şi tot ce era necesar pentru săvârşirea acestei lucrări era drept să se facă în zi de Sabat.

Hristos voia să-i înveţe pe ucenici şi pe vrăjmaşii Lui că primul loc trebuie să-l ocupe slujirea lui Dumnezeu. ţinta lucrării Lui în lumea aceasta este mântuirea omului, prin urmare tot ce este necesar să se facă în Sabat pentru săvârşirea acestei lucrări este în acord cu legea

privitoare la Sabat. Isus a încununat apoi argumentaţia Sa, declarându-Se „Domn al Sabatului” — Unul care era mai presus de orice discuţie şi mai presus de orice lege. Acest Judecător veşnic îi achită pe ucenici de vină, făcând apel chiar la legea pe care ei erau acuzaţi că o calcă.

Isus n-a lăsat ca lucrul acesta să treacă fără să-i mustre pe vrăjmaşii Săi. El a spus că, în orbirea lor, ei înţelegeau greşit rostul Sabatului. El a zis: „Dacă aţi fi ştiut ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfe», n-aţi fi osândit pe nişte nevinovaţi.” (Matei 12, 7.) Ritualurile lor lipsite de căldură nu puteau să umple golul adus de lipsa acelei credincioase şi duioase iubiri, care îi va caracteriza totdeauna pe adevăraţii închinători ai lui Dumnezeu.

Hristos a repetat adevărul că sacrificiile nu aveau valoare în ele însele. Ele erau un mijloc, şi nu un scop. ţinta lor era să-i îndrume pe oameni la Mântuitorul şi în felul acesta să-i aducă în armonie cu Dumnezeu. Dumnezeu preţuieşte numai un serviciu făcut din iubire. Dacă lipseşte aceasta, tot şirul ceremoniilor este pentru El o ofensă. Tot aşa este şi cu Sabatul. El avea ca scop să-i aducă pe oameni în legătură cu Dumnezeu; dar, dacă mintea era stăpânită de forme obositoare, adevăratul rost al Sabatului era zădărnicit. Păzirea lui exterioară era doar o batjocură.

Într-un alt Sabat, când Isus a intrat în sinagogă, a văzut acolo un om cu mâna uscată. Fariseii Îl urmăreau să vadă ce va face. Mântuitorul ştia bine că, dacă va vindeca pe cineva în Sabat, va fi privit ca un călcător al legii, dar El nu a ezitat să dărâme zidul restricţiilor tradiţionale care împresurau Sabatul. Isus l-a chemat pe bolnav să stea în mijloc şi apoi a întrebat: „Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viaţa cuiva sau să o pierzi?” Printre iudei, circula maxima că, dacă un om n-a făcut bine atunci când a avut prilejul, înseamnă că a făcut rău; dacă cineva nu făcea ce trebuia ca să scape o viaţă, însemna că a ucis. În felul acesta, Isus i-a întâmpinat pe rabini pe terenul lor. „Dar ei tăceau. Atunci, rotindu-şi privirile cu mânie peste ei şi mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: «Întinde-ţi mâna!» El a întins-o, şi mâna i s-a făcut sănătoasă.” (Marcu 3, 4.5.)

Când a fost întrebat: „Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?”, Isus a răspuns: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie şi-i cade într-o groapă în ziua Sabatului, să n-o apuce şi s-o scoată afară? Cu cât mai de preţ este, deci, un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat.” (Matei 12, 10-12.)

Fariseii care-L urmăreau n-au îndrăznit să-I răspundă lui Isus în faţa mulţimii, de teamă să nu intre în vreo încurcătură. ştiau că El vorbise adevărul. Ca să nu calce vreo tradiţie, ei ar fi lăsat pe un om să sufere, dar tot ei ar fi scăpat o vită pentru ca proprietarul ei să nu sufere vreo pagubă din această pricină. De aceea, ei arătau mai multă purtare de grijă pentru un animal necuvântător decât pentru om, care e făcut după chipul lui Dumnezeu. Aceasta ilustrează lucrarea tuturor religiilor neadevărate. Ele îşi au obârşia în dorinţa omului de a se înălţa mai presus de Dumnezeu, dar urmarea a fost că omul a decăzut mai jos ca animalele.

Orice religie care se luptă împotriva stăpânirii lui Dumnezeu îl jefuieşte pe om de slava pe care a avut-o la creaţiune şi care trebuie să fie redată prin Hristos. Orice religie falsă îi învaţă pe adepţii ei să fie nepăsători faţă de nevoile, suferinţele şi drepturile omului. Evanghelia pune asupra omenirii un preţ mare, pentru că este răscumpărată cu sângele lui Hristos, şi promovează o grijă duioasă faţă de nevoile şi suferinţele omului. Domnul zice: „Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat, şi mai scumpi decât aurul din Ofir." (Isaia 13, 12.)

Când Isus S-a îndreptat către farisei cu întrebarea dacă este îngăduit să facă bine în zilele de Sabat, să scape o viaţă sau să o piardă, El le-a pus în faţă planurile lor nelegiuite. Ei vânau viaţa Lui cu ură înverşunată, în timp ce El scăpa viaţa oamenilor şi aducea fericire mulţimilor. Era mai bine să ucizi în zi de Sabat, cum plănuiau ei, sau să vindeci pe bolnavi, aşa cum făcuse El? Era mai drept să ai ucidere în inimă în sfânta zi a lui Dumnezeu decât iubire pentru toţi oamenii, iubire care îşi găseşte expresia în fapte de milă?

Vindecând pe omul cu mâna uscată, Isus a condamnat tradiţia iudeilor şi a făcut ca porunca a patra să rămână aşa cum o dăduse Dumnezeu. „Este îngăduit a face bine în zilele de Sabat", a declarat El. Îndepărtând restricţiile fără rost ale iudeilor, Hristos a onorat Sabatul, în timp ce aceia care se plângeau de El dezonorau sfânta zi a lui Dumnezeu.

Aceia care susţin că Hristos a desfiinţat legea învaţă că El a călcat Sabatul şi i-a îndreptăţit pe ucenicii Lui să facă la fel. În felul acesta, ei iau aceeaşi poziţie ca iudeii care Îl calomniau pe Isus. În această privinţă, ei contrazic mărturia dată de Hristos Însuşi, care a zis: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu şi rămân în dragostea Lui." (Ioan 15, 10.) Nici Mântuitorul, nici urmaşii Lui n-au călcat legea privitoare la Sabat. Hristos era un reprezentant viu al legii. În viaţa Lui nu s-a găsit nici o călcare a preceptelor ei sfinte. Privind o întreagă naţiune de martori care căutau ocazia să-L condamne, El putea zice fără ca cineva să-L poată contrazice: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?" (Ioan 8, 46.)

Mântuitorul nu venise să dea la o parte cele spuse de patriarhi şi profeţi, deoarece El Însuşi vorbise prin aceşti oameni reprezentativi. Toate adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu erau de la El. Dar aceste pietre preţioase fuseseră greşit zidite. Lumina lor preţioasă fusese mistificată pentru a servi rătăcirii. Dumnezeu dorea ca ele să fie scoase din templul rătăcirii şi să fie aşezate din nou în edificiul adevărului. Lucrul acesta putea să-l facă numai o mână dumnezeiască. Pus în legătură cu rătăcirea, adevărul fusese făcut să ajute lucrarea vrăjmaşului lui Dumnezeu şi al omului. Hristos venise să-l aşeze în poziţia aceea de unde să dea slavă lui Dumnezeu şi să lucreze la mântuirea omenirii.

„Sabatul a fost făcut pentru om, şi nu omul pentru Sabat", a zis Isus. Instituţiile pe care le-a rânduit Dumnezeu sunt pentru binele omenirii. „Toate aceste lucrări se petrec în folosul vostru." „Fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viaţa, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre şi voi sunteţi ai lui Hristos, iar Hristos este al

lui Dumnezeu." (2 Corinteni 4, 15; 1 Corinteni 3, 22.23.) Legea Celor Zece Porunci, din care Sabatul este o parte, a fost dată de Dumnezeu poporului Său ca o binecuvântare. „Domnul ne-a poruncit atunci", a zis Moise, „să împlinim toate aceste legi, să ne temem de Domnul Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiţi şi să ne ţină în viaţă." (Deuteronom 6, 24.) Iar prin psalmist s-a dat această solie lui Israel: „Slujiţi Domnului cu bucurie, veniţi cu veselie înaintea Lui. Să ştiţi că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: noi suntem poporul Lui şi turma păşunii Lui. Intraţi cu laude pe porţile Lui, intraţi cu cântări în curţile Lui!" (Psalmii 100, 2-4.) şi despre „toţi cei ce vor păzi Sabatul ca să nu-l pângărească", Domnul zice: „Îl voi aduce la muntele Meu cel sfânt şi-l voi umple de veselie în casa Mea de rugăciune." (Isaia 56, 6.7.)

„De aceea Fiul omului este Domn chiar şi al Sabatului." Aceste cuvinte sunt pline de învăţătură şi mângâiere. Deoarece a fost făcut pentru om, Sabatul este ziua Domnului. El aparţine lui Hristos, pentru că „toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El." (Ioan 1, 3.) Deoarece El a făcut toate lucrurile, El a făcut şi Sabatul. El l-a pus deoparte, ca un semn de amintire al lucrării creaţiunii. Sabatul arată spre El, dovedindu-L că este Creator şi Sfinţitor. El declară că Acela care a creat toate lucrurile în cer şi pe pământ şi prin care sunt ţinute toate lucrurile este conducătorul bisericii şi că prin puterea Lui noi suntem împăcaţi cu Dumnezeu. Căci, vorbind către Israel, El a zis: „Le-am dat şi Sabatele Mele, să fie un semn între Mine şi ei, pentru ca să ştie că Eu sunt Domnul care-i sfinţesc" — îi fac sfinţi. (Ezechiel 20, 12.) Prin urmare, Sabatul este un semn al puterii lui Hristos de a ne sfinţi. El este dat tuturor acelora pe care îi sfinţeşte Hristos. Ca semn al puterii Sale sfinţitoare, Sabatul este dat tuturor acelora care, prin Hristos, devin o parte a Israelului lui Dumnezeu.

Domnul mai zice: „Dacă îţi vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ţi faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfinţeşti pe Domnul, slăvindu-L ... atunci te vei putea desfăta în Domnul." (Isaia 58, 13.14.) Pentru toţi aceia care primesc Sabatul ca un semn al puterii creatoare şi răscumpărătoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzând pe Hristos în Sabat, ei se desfată în El. Sabatul îi îndrumă către lucrările creaţiunii, ca o dovadă a marii Lui puteri de a mântui. În timp ce ne atrage atenţia către pacea Edenului care a fost pierdută, el ne vorbeşte despre pacea restabilită prin Mântuitorul. Fiecare lucru din natură repetă chemarea Lui: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă." (Matei 11, 28.)

Capitolul 30 — Alegerea celor doisprezece

„În urmă, Isus s-a suit pe munte; a chemat la El pe cine a vrut şi ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine şi să-i trimită să propovăduiască." Chemarea celor doisprezece la apostolat şi Predica de pe Munte au avut loc la adăpostul copacilor, pe o colină a muntelui, nu departe de Marea Galileii. Câmpurile şi dealurile erau locurile preferate ale lui Isus şi mare parte din învăţătura Lui a fost dată sub cerul liber, mai mult decât în templu sau în sinagogi. Nici o sinagogă n-ar fi putut cuprinde mulţimea de oameni care-L urma; dar nu numai pentru motivul acesta a ales El să-i înveţe pe oameni în câmpii şi în crânguri. Lui Isus Îi plăceau scenele din natură. Pentru El, fiecare loc retras şi liniştit era un templu sfânt.

Primii locuitori ai pământului îşi aleseseră un sanctuar sub umbra pomilor Edenului. Acolo comunicase Hristos cu părintele omenirii. Când au fost izgoniţi din Paradis, primii noştri părinţi încă se mai închinau în câmpii şi crânguri şi acolo i-a întâlnit Isus, aducându-le Evanghelia harului Său. Hristos a fost Acela care a vorbit cu Avraam sub stejarii lui Mamre, a vorbit şi cu Isaac când mergea să se roage pe câmpie, în amurgul serii, cu Iacov pe o colină la Betel, cu Moise în munţii Madianului şi cu tânărul David în timp ce-şi veghea turma. Tot sub îndrumările lui Hristos, timp de cincisprezece veacuri, poporul iudeu îşi părăsise casele pentru o săptămână în fiecare an şi locuise în colibe făcute din ramuri verzi, „din pomii cei frumoşi, ramuri de finici, ramuri de copaci stufoşi şi de sălcii de râu." (Leviticul 23, 40.)

Pentru a-i pregăti pe ucenici, Isus a ales să-i scoată din larma oraşului în liniştea câmpiilor şi dealurilor, care erau mai potrivite cu lecţiile de lepădare de sine pe care El dorea să-i înveţe. În timpul lucrării Sale, El avea plăcerea să-i adune pe oameni în jurul Său, sub cerul albastru, undeva pe o coastă înverzită de deal sau pe ţărm, lângă lac. Aici, înconjurat de lucrările propriei creaţiuni, El putea să îndrepte gândurile ascultătorilor de la cele artificiale la cele naturale. În creşterea şi dezvoltarea naturii se descopereau principiile Împărăţiei Sale. Atunci când îşi ridicau privirea către dealurile lui Dumnezeu şi admirau lucrările minunate ale mâinilor Sale, oamenii puteau să primească învăţăturile preţioase ale adevărului dumnezeiesc. Învăţătura dată de Hristos urma să le fie repetată de lucrările din natură. La fel se întâmplă şi cu toţi aceia care ies în natură, având-L pe Hristos în inima lor. Ei se vor simţi înconjuraţi de o influenţă sfântă. Lucrurile din natură conţin pildele Domnului şi repetă sfaturile date de El. Având comuniune cu Dumnezeu prin natură, mintea se înalţă şi inima găseşte odihnă.

Acum s-a făcut primul pas pentru a organiza biserica, pentru ca, după plecarea lui Hristos, ea să fie reprezentanta Lui pe pământ. Ei nu aveau la dispoziţie un sanctuar somptuos, însă Mântuitorul i-a condus pe ucenici la locul liniştit pe care-l prefera şi, în

mintea lor, experienţele sfinte din ziua aceea aveau să fie pentru totdeauna legate de frumuseţea muntelui, a văilor şi a mării.

Isus îi chemase pe ucenici ca să-i poată trimite ca martori ai Săi, pentru a vesti lumii ce văzuseră şi ce auziseră de la El. Slujba care le fusese încredinţată era cea mai importantă la care au fost chemate vreodată fiinţe omeneşti şi era, ca însemnătate, imediat după aceea a lui Hristos. Ei aveau să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu pentru salvarea lumii. După cum în Vechiul Testament cei doisprezece patriarhi au fost reprezentanţii lui Israel, tot aşa cei doisprezece apostoli trebuiau să fie reprezentanţii bisericii formate de Evanghelie.

Mântuitorul cunoştea caracterul oamenilor pe care îi alesese; cunoştea toate slăbiciunile şi nedesăvârşirile lor; El cunoştea toate primejdiile prin care ei urmau să treacă, precum şi răspunderea care trebuia să fie pusă asupra lor şi inima Lui era plină de grijă pentru aceşti aleşi. Singur, pe un munte aproape de Marea Galileii, El a petrecut toată noaptea în rugăciune pentru ei, în timp ce aceştia dormeau la picioarele muntelui. Îndată ce s-au arătat primele raze ale dimineţii, i-a chemat să vină la El, deoarece avea să le comunice un lucru important.

Ucenicii aceştia fuseseră câtva timp împreună cu Hristos în lucrarea Lui. Ioan şi Iacov, Andrei şi Petru, împreună cu Filip, Natanael şi Matei fuseseră într-o legătură mai strânsă cu El decât ceilalţi şi fuseseră martori la mai multe minuni ale Lui. Petru, Iacov şi Ioan se găseau într-o legătură deosebită cu El. Ei erau aproape totdeauna cu El, fiind martori la minunile Lui şi ascultând cuvintele Lui. Ioan era şi mai strâns legat de Isus, aşa încât el era cunoscut ca fiind ucenicul pe care îl iubea Isus. Mântuitorul îi iubea pe toţi, dar Ioan avea inima cea mai primitoare. Era mai tânăr ca toţi ceilalţi şi, cu multă încredere copilărească, îşi deschidea inima faţă de Isus. În felul acesta, el a ajuns într-o legătură mai strânsă de iubire cu Hristos şi prin el s-a transmis poporului Său cea mai profundă învăţătură spirituală a Mântuitorului.

În fruntea uneia dintre grupele în care sunt împărţiţi apostolii se găseşte numele lui Filip. El a fost cel dintâi ucenic căruia Isus i-a adresat porunca: „Urmează-Mă”. Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei şi a lui Petru. El ascultase învăţătura lui Ioan Botezătorul şi auzise cum Îl prezentase pe Isus ca Miel al lui Dumnezeu. Filip era un căutător sincer după adevăr, dar, în ceea ce priveşte credinţa, era zăbavnic cu inima. Deşi se unise cu Hristos, din felul în care a vorbit cu Natanael se vede că el nu era cu totul convins de divinitatea lui Isus. Deşi Hristos fusese proclamat ca Fiu al lui Dumnezeu printr-un glas din cer, pentru Filip, El era „Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.” (Ioan 1, 45.) Din nou s-a arătat lipsa de credinţă a lui Filip când au fost hrăniţi cei cinci mii de oameni. Pentru a-l încerca, Isus a întrebat: „De unde avem să cumpărăm pâini ca să mănânce oamenii aceştia?” Răspunsul lui Filip înclina către necredinţă: „Pâinile pe care le-am putea cumpăra cu două sute de dinari n-ar ajunge ca fiecare să capete puţintel din ele.” (Ioan 6, 5.7.)

Isus S-a întristat. Cu toate că Îi văzuse lucrările şi-I simţise puterea, Filip totuşi nu avea credinţă. Când grecii l-au întrebat cu privire la Isus, Filip n-a folosit acest prilej pentru a-i prezenta Mântuitorului, ci s-a dus să-i spună lui Andrei. Până şi în ultimele ceasuri dinaintea răstignirii, cuvintele lui Filip erau de natură să descurajeze credinţa. Când Toma I-a spus lui Isus: „Doamne, nu ştim unde Te duci; cum putem să ştim calea într-acolo?", Isus i-a răspuns: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa.... Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine, aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu". De la Filip a venit un răspuns al necredinţei: „Doamne, arată-ne pe Tatăl şi ne este de ajuns." (Ioan 14, 5-8.) Atât de greoi la inimă, atât de slab în credinţă era ucenicul acela care timp de trei ani fusese cu Isus.

În contrast cu necredinţa lui Filip era încrederea copilărească a lui Natanael. El era de fel un om foarte sincer, un om care vedea prin credinţă realităţile nevăzute. Cu toate acestea, Filip era un elev în şcoala lui Hristos şi Învăţătorul divin suporta cu răbdare necredinţa şi încetineala lui. Când S-a revărsat Duhul Sfânt asupra ucenicilor, Filip a devenit un învăţător după voia lui Dumnezeu. El ştia despre ce vorbea şi-i învăţa pe oameni cu o siguranţă care aducea convingere ascultătorilor.

În timp ce Isus îi împuternicea pe ucenici, unul care nu fusese chemat în mod deosebit a stăruit să fie acceptat între ei. Acesta era Iuda Iscarioteanul, un om care pretindea că este urmaş al lui Hristos. El s-a prezentat şi a cerut cu stăruinţă un loc în acest cerc intim al ucenicilor. Cu multă seriozitate şi cu o aparentă sinceritate, el a zis: „Învăţătorule, vreau să Te urmez oriunde vei merge". Isus nici nu l-a respins, nici nu i-a zis bun-venit, ci numai a rostit aceste cuvinte triste: „Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-şi odihni capul." (Matei 8, 19.20.) Iuda credea că Isus este Mesia şi, unindu-se cu apostolii, nădăjduia să-şi asigure o poziţie înaltă în împărăţia cea nouă. Isus urmărea să nimicească această speranţă, mărturisindu-şi sărăcia.

Ucenicii ţineau mult ca Iuda să facă parte din numărul lor. Înfăţişarea lui era impunătoare, era un om ager la minte şi talentat în lucrările lui şi ei l-au recomandat lui Isus ca pe un om care L-ar fi putut ajuta foarte mult în lucrare. Au fost însă surprinşi că Isus l-a primit cu atâta răceală.

Ucenicii fuseseră foarte mult dezamăgiţi pentru faptul că Isus nu încercase să-şi asigure colaborarea conducătorilor lui Israel. Ei considerau ca o greşeală faptul că nu-şi întăreşte lucrarea prin asigurarea sprijinului acestor oameni cu influenţă. Dacă El l-ar fi respins pe Iuda, în mintea lor ei ar fi pus la îndoială înţelepciunea Domnului lor. Cele petrecute mai târziu cu Iuda aveau să le arate primejdia de a îngădui considerentelor omeneşti să precumpănească hotărârea cu privire la destoinicia oamenilor pentru lucrarea lui Dumnezeu. Colaborarea unor astfel de oameni pe care ucenicii erau nerăbdători să-i câştige ar fi trădat lucrarea în mâna celor mai înverşunaţi vrăjmaşi ai ei.

Cu toate acestea, atunci când s-a alăturat ucenicilor, Iuda nu era insensibil la frumuseţea caracterului lui Hristos. Simţea influenţa acelei puteri dumnezeieşti, care atrăgea sufletele la Mântuitorul. Acela care nu venise să zdrobească trestia frântă, nici să stingă mucul care fumegă nu voia să respingă acest suflet, chiar dacă doar o slabă dorinţă îl îndemna către lumină. Mântuitorul a citit în inima lui Iuda; El cunoştea adâncurile nelegiuirii în care avea să se cufunde Iuda, dacă nu avea să fie eliberat prin harul lui Dumnezeu. Aducându-l pe acest om în legătură cu Sine, El l-a aşezat în situaţia ca în fiecare zi să fie adus în legătură cu revărsarea iubirii Sale neegoiste. Dacă şi-ar fi deschis inima faţă de Hristos, harul dumnezeiesc ar fi îndepărtat demonul egoismului, iar Iuda ar fi devenit un supus al Împărăţiei lui Dumnezeu.

Dumnezeu îi ia pe oameni aşa cum sunt, cu trăsături omeneşti în caracterul lor, şi îi pregăteşte pentru serviciul Său, dacă vor să fie disciplinaţi şi să înveţe de la El. Ei nu sunt aleşi pentru că sunt desăvârşiţi, ci, în ciuda nedesăvârşirilor, sunt aleşi pentru ca, prin cunoaşterea şi trăirea adevărului şi prin harul lui Hristos, ei să poată fi transformaţi după chipul Său.

Iuda a avut aceleaşi ocazii pe care le-au avut şi ceilalţi ucenici. A ascultat aceleaşi învăţături preţioase. Dar trăirea adevărului pe care o cerea Hristos nu se potrivea cu dorinţele şi scopurile lui Iuda şi el nu voia să-şi sacrifice ideile pentru a primi înţelepciunea dumnezeiască.

Cât de delicat S-a purtat Mântuitorul cu acela care avea să fie trădătorul Lui! În învăţăturile Sale, Isus stăruia asupra principiilor binefacerii, care loveau lăcomia la rădăcină. El a făcut să treacă prin faţa lui Iuda înfăţişarea urâtă pe care o are lăcomia şi de multe ori acest ucenic şi-a dat seama că i se descrie caracterul şi se arată păcatul lui; dar nu voia să mărturisească şi să-şi părăsească nelegiuirea. Era încrezut în sine şi, în loc să se împotrivească ispitei, a continuat să-şi urmeze practicile înşelătoare. Hristos stătea în faţa lui ca o pildă vie de ceea ce trebuia să ajungă el, dacă folosea mijlocirea şi ajutorul dumnezeiesc; dar învăţăturile au ajuns la urechile lui Iuda una câte una, fără a fi luate în seamă.

Isus nu l-a mustrat aspru pentru lăcomia lui, ci l-a suportat pe acest om cu răbdare divină, chiar atunci când îi dădea dovadă că citeşte în inima lui ca într-o carte deschisă. El îi prezenta cele mai înalte motive pentru a face ce este drept şi, lepădând lumina cerului, Iuda a rămas fără scuză. În loc să meargă în lumină, Iuda a ales să-şi păstreze defectele. A cultivat cu plăcere dorinţe rele, patimi pline de răzbunare, gânduri negre şi urâte, până când Satana a pus deplină stăpânire pe el. Iuda a devenit reprezentantul vrăjmaşului lui Hristos.

Când I s-a alăturat lui Isus, el avea câteva trăsături de caracter preţioase, care ar fi putut ajunge o binecuvântare pentru biserică. Dacă ar fi fost dispus să poarte jugul lui Hristos, ar fi fost printre apostolii de frunte; dar şi-a înăsprit inima atunci când i-au fost arătate

defectele şi, cu mândrie şi răzvrătire, a ales ambiţiile lui egoiste; în felul acesta, s-a făcut nepotrivit pentru lucrarea pe care Dumnezeu ar fi dorit să i-o dea.

Toţi ucenicii aveau defecte însemnate atunci când Isus i-a chemat în slujirea Sa. Chiar şi Ioan, care a avut o legătură mai strânsă cu Cel blând şi umil, nu era din fire blând şi binevoitor. El şi fratele lui erau numiţi „fiii tunetului". Când au venit la Isus, orice manifestare de dispreţ faţă de El stârnea indignare şi spirit de ceartă. Iritabilitate, dorinţă de răzbunare şi spirit de critică, toate se găseau la ucenicul iubit. El era mândru şi ambiţia lui era să fie cel dintâi în Împărăţia lui Dumnezeu. Dar zi după zi, în contrast cu spiritul său violent, a admirat blândeţea şi îndelunga răbdare a lui Isus şi a ascultat învăţăturile Lui despre umilinţă şi răbdare. şi-a deschis inima faţă de influenţa dumnezeiască şi a devenit nu numai un ascultător, ci şi un împlinitor al cuvintelor Mântuitorului. Eul a fost ascuns în Hristos. A învăţat să poarte jugul lui Hristos şi să ducă povara Lui.

Isus îi mustra pe ucenici şi îi avertiza; dar Ioan şi fraţii lui nu L-au părăsit; ei L-au ales pe Isus în ciuda acestor mustrări. Mântuitorul nu S-a depărtat de la ei pentru motivul că erau plini de slăbiciuni şi greşeli. Ei au împărtăşit cu El până la sfârşit încercările şi au învăţat lecţiile din viaţa Lui. Privind la Hristos, caracterul lor a fost transformat.

Apostolii se deosebeau mult unii de alţii prin obiceiuri şi temperament. Între ei se aflau vameşul Levi-Matei şi zelotul aprins Simon, vrăjmaşul neîmpăcat al autorităţii Romei; generosul şi impulsivul Petru şi Iuda cel cu spirit josnic; Toma cel sincer, totuşi timid şi fricos; Filip, zăbavnic cu inima şi înclinat spre îndoială, şi ambiţioşii fii ai lui Zebedei, atât de direcţi cu fraţii lor. Aceştia au fost adunaţi, fiecare cu greşelile lui diferite, având toţi tendinţe către rău, moştenite sau cultivate; dar în şi prin Hristos ei trebuiau să rămână în familia lui Dumnezeu, învăţând să rămână una în credinţă, în învăţătură, în spirit. Ei urmau să aibă încercările lor, supărările lor şi deosebirile lor de părere; dar, în timp ce Hristos locuia în inimă, nu puteau fi neînţelegeri între ei. Iubirea Lui avea să-i facă să se iubească unul pe altul; învăţăturile lui Hristos urmau să-i facă să se împace, în ciuda tuturor deosebirilor dintre ei, aducându-i pe ucenici la unitate până când aveau să fie un singur gând şi o singură judecată. Hristos fiind marele centru, ei urmau să se apropie unul de altul exact în măsura în care se apropiau de centru.

După ce i-a pregătit pe ucenici, Isus a adunat grupa cea mică în jurul Lui şi, îngenunchind în mijlocul lor şi punându-şi mâinile pe capul lor, a înălţat o rugăciune, consacrându-i pentru lucrarea Sa cea sfântă. În felul acesta, Domnul i-a împuternicit pe ucenici pentru lucrarea Evangheliei.

Ca reprezentanţi ai Lui între oameni, Hristos nu alege îngeri care n-au căzut niciodată, ci fiinţe omeneşti, oameni cu aceleaşi patimi ca aceia pe care caută să-i salveze. Hristos S-a îmbrăcat cu natura omenească pentru a putea ajunge la oameni. Dumnezeirea avea nevoie de natura omenească, deoarece trebuia să se împletească divinul cu umanul pentru a aduce

lumii mântuirea. Dumnezeu avea nevoie de natura omenească, pentru ca să ofere un mijloc de comuniune între Dumnezeu şi om. La fel stau lucrurile cu servii şi trimişii lui Hristos. Omul are nevoie de o putere din afara lui şi mai mare ca el pentru a reface în el chipul lui Dumnezeu şi pentru a-l face în stare să săvârşească lucrarea lui Dumnezeu; dar aceasta nu face ca lucrarea omului să fie lipsită de importanţă. Natura omenească se bizuie pe puterea divină. Hristos locuieşte în inimă prin credinţă şi, prin colaborare cu Divinitatea, puterea omului ajunge în stare să facă binele.

Acela care i-a chemat pe pescarii din Galilea îi cheamă încă pe oameni în serviciul Său. El este aşa de binevoitor să dea pe faţă puterea Sa prin noi cum a făcut-o cu cei dintâi ucenici. Oricât am fi de nedesăvârşiţi şi de păcătoşi, Domnul ne oferă părtăşia cu El şi ucenicia lui Hristos. El ne invită să luăm parte la învăţăturile dumnezeieşti, pentru ca, unindu-ne cu Hristos, să putem face lucrările lui Dumnezeu.

„Comoara aceasta o purtăm în nişte vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu şi nu de la noi.” (2 Corinteni 4, 7.) Din cauza aceasta predicarea Evangheliei a fost încredinţată oamenilor supuşi greşelii, şi nu îngerilor. Se vede foarte bine că puterea care lucrează prin slăbiciune omenească este puterea lui Dumnezeu; şi în felul acesta suntem încurajaţi să credem că puterea care poate să-i ajute pe alţii la fel de slabi ca noi poate să ne ajute şi pe noi. şi aceia care personal sunt „cuprinşi de slăbiciune” trebuie să fie „îngăduitori cu cei neştiutori şi rătăciţi.” (Evrei 5, 2.) Deoarece ei înşişi au fost în pericol, cunosc primejdiile şi greutăţile drumului şi pentru motivul acesta sunt chemaţi să meargă să-i ajute pe alţii care sunt în aceeaşi primejdie. Există suflete apăsate de îndoială, împovărate de slăbiciuni, lipsite de tărie în credinţă şi neînstare să-L înţeleagă pe Cel Nevăzut; dar un prieten pe care îl pot vedea, venind în locul lui Hristos, poate să fie inelul de legătură, care să prindă de Hristos credinţa lor şovăitoare.

Noi trebuie să fim împreună-lucrători cu îngerii cereşti pentru a-L prezenta lumii pe Isus. Cu o ardoare aproape nerăbdătoare, îngerii ne aşteaptă să conlucrăm cu ei, deoarece omul trebuie să fie mijlocul prin care să se comunice cu omul. şi atunci când ne predăm lui Hristos cu devotament, din toată inima, îngerii se bucură că pot să vorbească prin glasul nostru, pentru a descoperi iubirea lui Dumnezeu.

Capitolul 31 — Predica de pe munte

Rareori i-a adunat Isus numai pe ucenici pentru a primi cuvintele Sale. El nu i-a ales ca ascultători numai pe aceia care cunoşteau calea vieţii. Lucrarea Lui era de a ajunge la mulţimile care zăceau în ignoranţă şi rătăcire. El împărţea învăţăturile Sale pline de adevăr acolo unde puteau ajunge la minţile întunecate. El Însuşi, care era Adevărul, stătea cu coapsele încinse şi cu braţele mereu întinse pentru a binecuvânta şi, prin cuvinte de avertizare, de îndemn şi de încurajare, căuta să-i înalţe pe toţi cei care veneau la El.

Cu toate că a fost destinată ucenicilor, Predica de pe Munte a fost rostită în auzul mulţimii. După întărirea apostolilor prin binecuvântare, Isus a mers cu ei pe malul lacului. Aici, începuseră să se adune oameni încă din zorii zilei. Afară de mulţimea obişnuită de prin cetăţile Galileii, se găseau şi oameni din Iudea şi chiar din Ierusalim, din Perea, din Decapole, din Idumea, tocmai din sudul Iudeii; de asemenea, erau şi din Tir şi Sidon, cetăţi feniciene pe ţărmul Mării Mediterane. „Când au auzit tot ce făcea, au venit", „ca să-L asculte şi să fie vindecaţi de bolile lor ... din El ieşea o putere care îi vindeca pe toţi." (Marcu 3, 8; Luca 6, 17-19.)

ţărmul îngust nu oferea condiţii prielnice ca glasul Lui să fie auzit de cei care doreau, de aceea Isus S-a retras pe coasta muntelui. Ajungând la un podiş care oferea un loc plăcut de adunare pentru mulţimea nenumărată, S-a aşezat pe iarbă, iar ucenicii şi mulţimea I-au urmat pilda. Locul ucenicilor era întotdeauna lângă Isus. Oamenii se îmbulzeau mereu în jurul Lui, totuşi ucenicii înţelegeau că ei nu trebuie să fie daţi la o parte din faţa Lui. Ei se aşezau chiar lângă El, ca să nu piardă nici un cuvânt din învăţăturile Lui. Erau ascultători atenţi, doritori să înţeleagă adevărurile pe care urmau să le propovăduiască în toate ţările şi pentru toate vremurile.

Cu simţământul că acum trebuie să se aştepte la ceva neobişnuit, s-au strâns lângă Învăţătorul lor. Ei credeau că împărăţia trebuie să se întemeieze în curând şi din evenimentele dimineţii primiseră asigurarea că acum trebuie să se vestească ceva cu privire la această împărăţie. Un sentiment de aşteptare stăpânea şi mulţimea şi feţele oamenilor dădeau dovadă de marele lor interes. În timp ce oamenii stăteau pe coasta înverzită a dealului, aşteptând cuvintele Învăţătorului divin, inima le era plină de gânduri despre slava viitoare.

Erau acolo cărturari şi farisei care aşteptau ziua când să stăpânească peste romanii priviţi cu atâta ură şi să aibă bogăţiile şi splendoarea marelui imperiu universal. ţăranii săraci şi pescarii sperau să audă cuvinte de încurajare, şi anume că sărăcăcioasele lor colibe, hrana lor neîndestulătoare, viaţa lor de muncă, teama lor de lipsă trebuie să fie schimbate în palate pline de belşug şi zile de viaţă uşoară. În locul hainelor aspre cu care se îmbrăcau ziua şi în locul învelitorii cu care se acopereau noaptea, ei nădăjduiau ca Hristos să le dea hainele scumpe şi bogate ale asupritorilor. Inima lor tresălta plină de speranţă îngâmfată că Israel

trebuia să fie onorat în curând în faţa naţiunilor ca popor ales al Domnului, iar Ierusalimul să fie aşezat în fruntea unui imperiu universal.

Hristos a dezamăgit nădejdea unei măreţii lumeşti. În Predica de pe Munte, El a căutat să îndrepte ce se stricase printr-o greşită educaţie şi să le dea ascultătorilor Săi o dreaptă concepţie despre Împărăţia şi despre caracterul Său. Dar El n-a atacat direct rătăcirile oamenilor. El a văzut mizeria lumii adusă de păcat, dar nu le-a pus în faţă o descriere vie a stării lor de nelegiuire. I-a învăţat lucruri nemărginit mai bune decât acelea pe care le cunoscuseră. Fără a combate ideile lor despre Împărăţia lui Dumnezeu, El le-a făcut cunoscute condiţiile intrării în această Împărăţie, lăsându-i pe ei să tragă concluziile privitoare la natura ei. Adevărurile pe care El le-a învăţat nu sunt de mai mică însemnătate pentru noi decât pentru mulţimea care-L urma pe Isus. Nu mai puţin ca ei, noi trebuie să învăţăm principiile fundamentale ale Împărăţiei lui Dumnezeu.

Cele dintâi cuvinte ale lui Hristos pentru oamenii adunaţi pe munte au fost cuvinte de binecuvântare. Fericiţi sunt aceia, a zis El, care îşi recunosc sărăcia spirituală şi simt că au nevoie de mântuire. Evanghelia trebuie să fie predicată săracilor. Ea nu este descoperită celor îngâmfaţi spiritual, celor care susţin că sunt bogaţi şi n-au nevoie de nimic, ci celor umili şi întristaţi. Un singur izvor s-a descoperit pentru păcat, un singur izvor pentru cei săraci cu duhul.

Inima mândră se luptă să câştige mântuirea, dar atât vrednicia, cât şi titlul nostru pentru cer se găsesc în neprihănirea lui Hristos. Domnul nu poate face nimic pentru refacerea omului până când, convins de propria slăbiciune şi scăpat de încrederea în sine, nu se predă conducerii lui Dumnezeu. Atunci el poate să primească darul pe care Dumnezeu aşteaptă să-l reverse. Nimic nu este reţinut de la cel care îşi simte nevoia. El poate să vină fără nici o piedică direct la Acela în care locuieşte toată plinătatea. „Căci aşa vorbeşte Cel Preaînalt, a cărui locuinţă este veşnică şi al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie, dar sunt cu omul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhurile smerite şi să îmbărbătez inimile zdrobite.»” (Isaia 57, 15.)

„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi.” Prin cuvintele acestea, Hristos nu ne învaţă că plânsul are putere în sine să ridice vina păcatului. El nu aprobă prefăcătoria sau umilinţa voită. Plânsul de care vorbeşte El aici nu înseamnă nici deprimare şi nici lamentări. Deşi ne întristăm din cauza păcatului, noi trebuie să ne bucurăm de preţioasele privilegii pe care le avem ca fii ai lui Dumnezeu.

Adesea, noi ne întristăm şi plângem din cauză că faptele rele aduc urmări neplăcute pentru noi, dar aceasta nu e pocăinţă. Adevărata întristare pentru păcat este urmarea lucrării Duhului Sfânt. Duhul descoperă nerecunoştinţa inimii care L-a dispreţuit şi întristat pe Mântuitorul şi ne aduce în pocăinţă la piciorul crucii. Prin fiecare păcat, Isus este rănit din

nou; şi atunci când privim la Acela pe care noi L-am străpuns, plângem pentru păcatele care au adus chin şi suferinţă asupra Lui. Un astfel de plâns va duce la renunţarea la păcat.

Omul lumesc poate spune că întristarea aceasta este o slăbiciune; dar ea este puterea care leagă pe omul pocăit de Cel veşnic cu legături ce nu pot fi sfărâmate. Ea arată că îngerii lui Dumnezeu aduc înapoi binecuvântările pierdute prin împietrirea inimii şi prin neascultare. Lacrimile celui care se pocăieşte sunt doar picăturile de ploaie ce vin înaintea soarelui sfinţeniei. Întristarea aceasta prevesteşte o bucurie care va fi ca un izvor viu pentru suflet. „Recunoaşte-ţi numai nelegiuirea, recunoaşte că ai fost necredincios Domnului Dumnezeului tău"; „nu voi arunca o privire întunecată împotriva voastră, căci sunt milostiv, zice Domnul." (Ieremia 3, 13.12.) „Să dau celor întristaţi din Sion", are El în gând„să le dau o cunună împărătească în loc de cenuşă, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit." (Isaia 61, 3.)

Există mângâiere şi pentru aceia care plâng în timp de întristare şi încercare. Amărăciunea adusă de durere şi umilinţă e mult mai de preţ decât dedarea la păcate. Prin întristare, Dumnezeu ne descoperă punctele slabe din caracter, pentru ca prin harul Său să ne putem înfrânge defectele. Ne sunt descoperite capitole necunoscute ale vieţii noastre şi ni se dă ocazia să arătăm dacă primim mustrarea şi sfatul lui Dumnezeu. Când suntem aduşi în încercare, nu trebuie să ne iritäm şi să ne plângem. Nu trebuie să ne revoltăm şi să ne smulgem de sub mâna lui Hristos. Trebuie să ne umilim sufletul în faţa lui Dumnezeu.

Căile Domnului sunt întunecate şi triste pentru acela care aşteaptă ca lucrurile să se desfăşoare potrivit dorinţelor sale. Pentru firea noastră omenească, ele se arată întunecoase şi lipsite de bucurie. Dar căile lui Dumnezeu sunt căi pline de îndurare şi sfârşitul este mântuirea. Ilie nu ştia ce face atunci, în pustie, când zicea că nu-i mai trebuie viaţa şi se ruga să moară. Domnul, în îndurarea Sa, nu S-a luat după cuvântul lui. În faţa lui Ilie se afla încă o mare lucrare de făcut; şi când lucrarea lui s-a terminat, el nu trebuia să piară în descurajare şi în singurătatea pustietăţii. El nu avea să se pogoare în ţărâna mormântului, ci să se înalţe în slavă, cu convoiul carelor cereşti la tronul de sus.

Cuvântul spus de Dumnezeu pentru cel întristat zice: „I-am văzut căile şi totuşi îl voi tămădui; îl voi călăuzi şi îl voi mângâia pe el şi pe cei ce plâng împreună cu el". „Le voi preface jalea în veselie şi le voi da bucurie după necazurile lor." (Isaia 57, 18; Ieremia 31, 13.) „Ferice de cei blânzi." Greutăţile cu care avem să dăm piept pot fi foarte mult uşurate de umilinţa aceea care se ascunde în Hristos. Dacă avem umilinţa Domnului, ne vom ridica mai presus de dispreţ, de refuzurile altora, de necazurile la care suntem expuşi în fiecare zi şi ele vor înceta să răspândească întuneric asupra spiritului nostru. Cea mai înaltă dovadă de nobleţe la un creştin este stăpânirea de sine. Acela care, atunci când e tratat cu cruzime şi insulte, nu păstrează un spirit calm şi încrezător Îi răpeşte lui Dumnezeu dreptul de a

descoperi în el desăvârşirea Sa de caracter. Umilinţa inimii este tăria care dă biruinţă urmaşilor lui Hristos; ea este dovada legăturilor lor cu cerul.

„Domnul este înălţat; totuşi vede pe cei smeriţi.” (Psalmii 138, 6.) Aceia care dau pe faţă spiritul blând şi smerit al lui Hristos sunt priviţi cu duioşie de Dumnezeu. Poate că lumea îi priveşte cu dispreţ, dar în ochii Lui ei sunt de mare valoare. Nu numai cei înţelepţi, cei mari, cei bogaţi vor câştiga dreptul de a pătrunde în curţile cereşti; nu numai lucrătorul activ, plin de zel, care munceşte neîncetat. Nu! Cel sărac în duh, care flămânzeşte după prezenţa lăuntrică a lui Hristos, cel smerit cu inima, pentru care ambiţia cea mai înaltă este să facă voia lui Dumnezeu, şi aceştia vor câştiga o intrare îmbelşugată. Ei vor face parte din numărul celor care şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului. „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu şi-I slujesc zi şi noapte în templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie Îşi va întinde spre ei cortul Lui.” (Apocalipsa 7, 15.)

„Ferice de cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire.” Simţământul de nevrednicie va face inima să flămânzească şi să înseteze după neprihănire şi dorinţa aceasta nu va fi dezamăgită. Aceia care Îi fac loc lui Isus în inima lor Îi vor simţi iubirea. Toţi aceia care doresc să ajungă la un caracter asemănător cu al lui Dumnezeu vor fi satisfăcuţi. Niciodată Duhul Sfânt nu lasă neajutorat pe cel care-L caută pe Isus. El ia din lucrurile lui Hristos şi i le descoperă. Dacă ochiul este aţintit asupra lui Hristos, lucrarea Duhului nu încetează până când sufletul nu ajunge să aibă chipul Lui. Elementul curat al iubirii va face sufletul să crească, dându-i destoinicia să ajungă la ţinte mai înalte şi să aibă cunoştinţe mai mari în lucrurile cereşti, aşa încât el nu va rămâne neîmplinit. „Ferice de cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi.”

Cei îndurători vor afla îndurare, iar cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu. Orice gând necurat pângăreşte sufletul, distruge simţul moral şi tinde să şteargă influenţele Duhului Sfânt. El întunecă înţelegerea spirituală, aşa că oamenii nu mai pot vedea pe Dumnezeu. Domnul poate şi chiar iartă pe păcătosul care se căieşte; dar, cu toate că este iertat, sufletul rămâne pătat. Acela care doreşte să aibă o vie cunoaştere a adevărului spiritual trebuie să evite orice necurăţie în vorbire sau în cuget.

Dar cuvintele lui Hristos cuprind mai mult decât eliberare de necurăţiile senzuale, mai mult decât eliberarea de acele întinări ceremoniale, de care iudeii se fereau cu atâta grijă. Ceea ce ne împiedică să-L vedem pe Dumnezeu este egoismul. Spiritul egoist judecă pe Dumnezeu ca fiind asemenea lui. Câtă vreme n-am renunţat la acest spirit, noi nu-L putem înţelege pe Acela care este iubire. Numai o inimă neegoistă, numai un spirit umil şi încrezător Îl va vedea pe Dumnezeu ca fiind „plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie.” (Exod 34, 6.)

„Ferice de cei împăciuitori.” Pacea lui Hristos se naşte din adevăr. Ea este în armonie cu Dumnezeu. Lumea este în vrăjmăşie cu Legea lui Dumnezeu; păcătoşii sunt în vrăjmăşie cu

Creatorul lor şi, ca urmare, sunt în vrăjmăşie unii cu alţii. Dar psalmistul spune: „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta şi nu li se întâmplă nici o nenorocire.” (Psalmii 119, 165.) Oamenii nu pot să producă pace. Planurile omeneşti pentru înnobilarea şi înălţarea oamenilor sau a societăţii nu vor fi în stare să producă pace, deoarece ele nu pot atinge inima. Singura putere care creează sau care perpetuează adevărata pace este harul lui Hristos. Când acesta este sădit în inimă, el va îndepărta patimile care provoacă cearta şi dezbinarea. „În locul spinului se va înălţa chiparosul, în locul mărăcinilor va creşte mirtul”, iar pustietatea vieţii „se va veseli şi va înflori ca trandafirul.” (Isaia 55, 13; 35, 1.)

Mulţimile erau uimite de această învăţătură, care se deosebea atât de mult de preceptele şi de purtarea fariseilor. Oamenii ajunseseră să creadă că fericirea constă în deţinerea de bunuri lumeşti şi că renumele şi onoarea oamenilor merită să fie dorite. Li se părea foarte plăcut să fie numiţi „rabi” şi să fie lăudaţi ca fiind înţelepţi şi evlavioşi, de aceea îşi înşirau virtuţile în faţa lumii. Acestea erau privite ca o încununare a fericirii. Dar, în faţa acestei mulţimi nenumărate, Isus a spus că bogăţiile şi onoarea lumească erau singura răsplată pe care aveau să o primească asemenea persoane. El vorbea cu siguranţă şi cuvintele Lui erau însoţite de o putere convingătoare. Oamenii au tăcut şi un simţământ de teamă i-a pătruns. Tulburaţi, au început să se privească unul pe altul. Care dintre ei putea să fie mântuit, dacă învăţăturile Omului acestuia erau adevărate? Mulţi dintre ei erau convinşi că Învăţătorul acesta atât de deosebit era mânat de Duhul lui Dumnezeu şi că ideile exprimate de El erau dumnezeieşti.

După ce a explicat ce constituie adevărata fericire şi cum poate să fie obţinută, Isus a arătat mai clar datoria ucenicilor, ca învăţători aleşi de Dumnezeu pentru a-i conduce pe alţii pe cărarea neprihănirii şi a vieţii veşnice. El ştia că ei vor suferi adesea dezamăgiri şi descurajare şi că vor da piept cu o împotrivire hotărâtă, că vor fi insultaţi şi că mărturia lor va fi lepădată. El ştia bine că, în împlinirea misiunii lor, oamenii umili, care ascultau atât de atent cuvintele Sale, aveau să sufere calomnie, tortură, închisoare şi moarte şi de aceea a continuat:

„Ferice de cei prigoniţi din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăţia cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni, vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră! Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot aşa au prigonit pe proorocii care au fost înainte de voi.”

Lumea iubeşte păcatul şi urăşte neprihănirea şi aceasta a fost cauza vrăjmăşiei faţă de Isus. Toţi aceia care refuză iubirea Lui nemărginită vor socoti creştinismul ca un izvor de tulburări. Lumina lui Hristos îndepărtează întunericul care acoperă păcatele lor şi nevoia de reformă se dă pe faţă. În timp ce aceia care se predau influenţei Duhului Sfânt încep să se lupte cu ei înşişi, aceia care se alipesc de păcat se luptă împotriva adevărului şi a reprezentanţilor lui. În felul acesta izbucneşte conflictul, iar urmaşii lui Hristos sunt acuzaţi

că provoacă tulburări. Însă comuniunea lor cu Dumnezeu este aceea care le aduce vrăjmăşia din partea lumii. Ei suferă ocara lui Hristos. Ei merg pe cărarea urmată de oamenii cei mai nobili de pe pământ. Ei trebuie să facă faţă persecuţiei nu cu întristare, ci cu bucurie. Orice încercare de foc este mijlocul folosit de Dumnezeu pentru curăţirea lor. Cu fiecare încercare, ei sunt mai pregătiţi să fie împreună-lucrători cu El. Fiecare luptă îşi are locul ei în bătălia cea mare pentru neprihănire şi fiecare va spori bucuria triumfului lor final. Având în vedere lucrul acesta, încercarea credinţei şi a răbdării lor va fi primită cu voie bună, nu cu teamă şi nici cu gândul de a o înlătura. Dornici să-şi îndeplinească misiunea faţă de lume şi aşteptând aprobarea lui Dumnezeu, slujitorii Săi trebuie să-şi împlinească toată datoria fără să ţină seama de teamă sau de favoarea oamenilor.

„Voi sunteţi sarea pământului", a zis Isus. Nu vă retrageţi din lume pentru a scăpa de persecuţii. Voi trebuie să rămâneţi între oameni, pentru ca gustul iubirii dumnezeieşti să poată fi ca o sare care să protejeze lumea de stricăciune.

Inimile care răspund influenţei Duhului Sfânt sunt canalele prin care se revarsă binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă aceia care slujesc pe Dumnezeu ar fi luaţi de pe pământ şi dacă Duhul Lui ar fi retras de la oameni, lumea aceasta ar fi lăsată pradă pustiirii şi nimicirii, care sunt rodul stăpânirii lui Satana. Deşi cei nelegiuiţi nu recunosc, ei datorează chiar şi binecuvântările vremelnice prezenţei poporului lui Dumnezeu în lume, pe care ei îl dispreţuiesc şi îl apasă. Dar, dacă sunt creştini doar cu numele, ei sunt ca sarea care şi-a pierdut gustul. Ei n-au nici o influenţă spre bine în lume. Pentru că reprezintă greşit pe Dumnezeu, ei sunt mai răi decât necredincioşii.

„Voi sunteţi lumina lumii." Iudeii limitau binecuvântările mântuirii la naţiunea lor; dar Hristos le-a arătat că mântuirea este ca lumina soarelui. Ea aparţine întregii lumi. Religia Bibliei nu trebuie să fie mărginită între scoarţele unei cărţi, nici între zidurile unei biserici. Ea nu trebuie să fie scoasă la iveală cu anumite ocazii pentru folosul nostru şi apoi să fie pusă cu grijă înapoi. Ea trebuie să sfinţească viaţa de toate zilele şi să se dea pe faţă în toate tranzacţiile de afaceri şi în toate legăturile noastre sociale.

Adevăratul caracter nu este ceva ce se realizează în afara noastră şi care ne acoperă, ci el radiază dinăuntru. Dacă dorim să-i conducem pe alţii pe calea neprihănirii, principiile neprihănirii trebuie să se găsească mai întâi în inima noastră. Mărturisirea noastră de credinţă poate face cunoscută teoria religiei, dar religia noastră practică este aceea care proclamă cuvântul adevărului. O viaţă consecventă, o purtare sfântă, o integritate neclintită, un spirit activ şi binevoitor, o pildă de evlavie, toate acestea sunt mijloacele prin care se dă lumii lumină.

Isus nu a insistat asupra prevederilor legii, dar nici nu i-a lăsat pe ascultătorii Săi să tragă concluzia că El a venit să anuleze cererile ei. El ştia că se găseau acolo iscoade, care căutau să prindă orice cuvânt pe care l-ar fi putut folosi pentru a sluji scopului lor. El cunoştea

prejudecăţile care existau în mintea multora dintre ascultători şi n-a spus nimic care să clatine credinţa lor în religia şi instituţiile încredinţate lor prin Moise. Hristos Însuşi dăduse atât Legea morală, cât şi legea ceremonială. El nu venise pentru a distruge încrederea în propria învăţătură. Tocmai datorită marelui respect pentru lege şi profeţi căuta El să dărâme zidul pretenţiilor tradiţionale, care îi ţinea în loc pe iudei. În timp ce îndepărta greşitele interpretări ale legii, El îi avertiza cu grijă pe ucenicii Lui să nu părăsească adevărurile vitale încredinţate poporului iudeu.

Fariseii se mândreau cu ascultarea lor faţă de lege; cu toate acestea, cunoşteau atât de puţin din principiile ei în viaţa de toate zilele, încât cuvintele Mântuitorului sunau a erezie. Când El îndepărta molozul sub care fusese îngropat adevărul, li se părea că dă la o parte chiar adevărul. Ei şopteau unul către altul că El desfiinţa legea. El le-a citit gândurile şi le-a răspuns, zicând:

„Să nu credeţi că am venit să stric Legea şi Proorocii, am venit nu să stric, ci să împlinesc." Prin cuvintele acestea, Isus îndepărta acuzaţia fariseilor. Misiunea Lui în lume era ca să apere cerinţele sacre ale acestei legi, pe care ei Îl acuzau că o strică. Dacă Legea lui Dumnezeu s-ar fi putut schimba sau desfiinţa, n-ar fi fost nevoie ca Hristos să sufere urmările neascultării noastre. El a venit să explice legătura legii cu omul şi să ilustreze preceptele ei prin viaţa Lui de ascultare.

Dumnezeu ne-a dat sfintele Sale precepte pentru că iubeşte omenirea şi pentru a ne apăra de rezultatele neascultării. El ne descoperă principiile neprihănirii. Legea este exprimarea gândurilor lui Dumnezeu; când este primită în Hristos, ea devine gândul nostru. Ea ne înalţă mai presus de puterea dorinţelor şi a înclinaţiilor fireşti, mai presus de ispitele care duc la păcat. Dumnezeu doreşte să fim fericiţi şi ne-a dat preceptele legii, pentru ca, prin ascultare de ele, să avem bucurie. Când îngerii au cântat la naşterea lui Isus: *„Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte, şi pace pe pământ, între oamenii plăcuţi Lui" (Luca 2, 14),* ei făceau cunoscute principiile legii pe care El venise s-o proclame şi s-o onoreze.

Când a fost dată legea pe Sinai, Dumnezeu a făcut cunoscută oamenilor sfinţenia caracterului Său, pentru ca, prin contrast, ei să vadă păcătoşenia lor. Legea a fost dată pentru a-i convinge de păcat şi a descoperi nevoia lor după un Mântuitor. Pe calea aceasta, principiile ei erau sădite în inimă prin Duhul Sfânt. Lucrarea aceasta se face şi astăzi. Principiile legii sunt explicate în viaţa lui Hristos; şi când Duhul Sfânt al lui Dumnezeu atinge inima, când lumina lui Hristos descoperă oamenilor nevoia lor după sângele Lui curăţitor şi după neprihănirea Lui îndreptăţitoare, legea continuă să fie un mijloc care ne duce la Hristos, ca să fim îndreptăţiţi prin credinţă. „Legea Domnului este desăvârşită şi înviorează sufletul." (Psalmii 19, 7.)

„Câtă vreme nu va trece cerul şi pământul”, a zis Isus, „nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Soarele care străluceşte în ceruri, pământul pe care locuim sunt martori din partea lui Dumnezeu că Legea Lui este neschimbată şi veşnică. Deşi acestea ar putea trece, preceptele divine vor rămâne. „Este mai lesne să treacă cerul şi pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege.” (Luca 16, 17.) Sistemul simbolurilor care arătau către Isus ca Miel al lui Dumnezeu avea să fie desfiinţat la moartea Lui; dar preceptele Decalogului sunt tot aşa de imutabile ca şi tronul lui Dumnezeu.

Deoarece „Legea Domnului este desăvârşită”, orice îndepărtare de la ea trebuie privită ca păcat. Aceia care nu ascultă de poruncile lui Dumnezeu şi învaţă pe alţii să facă la fel sunt condamnaţi de Hristos. Viaţa de ascultare a Mântuitorului a susţinut cerinţele legii; ea a arătat că legea poate să fie ţinută de oameni şi a dovedit ce caracter frumos se poate dezvolta prin ascultare. Toţi aceia care ascultă ca El declară la fel, că Legea este „sfântă, dreaptă şi bună.” (Romani 7, 12.) Pe de altă parte, toţi aceia care calcă poruncile lui Dumnezeu susţin pretenţiile lui Satana, că Legea e nedreaptă şi că nu poate fi ascultată. În felul acesta, ei sprijină amăgirile marelui vrăjmaş şi aruncă dezonoare asupra lui Dumnezeu. Ei sunt copiii celui rău, care s-a răsculat cel dintâi împotriva Legii lui Dumnezeu. A-i primi în cer ar duce din nou elementele discordiei şi revoltei acolo şi ar primejdui fericirea universului. Nici un om care de bunăvoie desconsideră un principiu al legii nu va intra în Împărăţia cerului.

Rabinii socoteau că neprihănirea lor le dădea dreptul să intre în cer, dar Isus a declarat-o neîndestulătoare şi fără valoare. Neprihănirea fariseilor se întemeia pe ceremonii exterioare şi pe cunoaşterea teoretică a adevărului. Rabinii pretindeau că sunt sfinţi prin propriile eforturi de păzire a legii; dar faptele lor despărţiseră neprihănirea de religie. În timp ce erau foarte minuţioşi în ţinerea formelor rituale, viaţa lor era imorală şi josnică. Aşa-zisa lor neprihănire niciodată nu putea să intre în Împărăţia cerului.

Cea mai mare eroare a minţii omeneşti în zilele lui Hristos era aceea că o simplă cunoaştere a adevărului constituie neprihănirea. În toată experienţa omenească, s-a dovedit că o cunoaştere teoretică a adevărului nu este îndestulătoare pentru mântuire. Ea nu produce roadele neprihănirii. Zelul pentru ceea ce se numeşte adevărul teologic este adeseori însoţit de o ură faţă de adevărul curat, aşa cum se manifestă în viaţă. Capitolele cele mai întunecate ale istoriei sunt împovărate de crimele săvârşite de bigoţi religioşi. Fariseii pretindeau că sunt fii ai lui Avraam şi se lăudau că au în stăpânire cuvintele lui Dumnezeu, dar aceste avantaje nu i-au ferit de egoism, răutate, lăcomie după câştig şi făţărnicia cea mai josnică. Ei se considerau cei mai religioşi oameni din lume, dar aşa-zisa lor drept-credincioşie i-a făcut să-L răstignească pe Domnul măririi.

Aceeaşi primejdie există şi astăzi. Mulţi se socotesc adevăraţi creştini pentru faptul că subscriu la anumite declaraţii teologice. Dar ei n-au adus adevărul în viaţa de toate zilele. Ei

nu l-au crezut şi nu l-au iubit, de aceea n-au primit puterea şi harul aduse de sfinţirea prin adevăr. Oamenii îşi pot mărturisi credinţa în adevăr; dar, dacă acesta nu-i face sinceri, amabili, răbdători, îngăduitori şi cu un caracter ceresc, el este un blestem pentru ei şi, prin influenţa lor, este un blestem pentru lume.

Neprihănirea vestită de Hristos este conformarea inimii şi a vieţii faţă de voia lui Dumnezeu. Oamenii păcătoşi pot să devină drepţi numai dacă au credinţă în Dumnezeu şi dacă păstrează o vie legătură cu El. Atunci adevărata evlavie va înălţa gândurile şi va înnobila viaţa. Atunci formele exterioare ale religiei sunt în armonie cu curăţia creştină lăuntrică. Atunci ceremoniile cerute în slujba lui Dumnezeu nu sunt ritualuri fără rost ca ale fariseilor făţarnici.

Isus a luat fiecare poruncă în parte şi a explicat adâncimea şi lărgimea cerinţelor ei, în loc de a îndepărta o frântură din puterea lor. El arată cât de larg cuprinzătoare sunt principiile lor şi demască fatala greşeală a iudeilor în manifestarea lor exterioară de ascultare. El spune că, printr-un gând rău sau printr-o privire poftitoare, Legea lui Dumnezeu este călcată. Acela care acceptă parţial cea mai mică nedreptate calcă Legea şi îşi înjoseşte propria natură morală. Uciderea se găseşte întâi în minte. Acela care face loc urii în inimă îşi pune piciorul pe cărarea ucigaşilor şi jertfele lui sunt o urâciune în faţa lui Dumnezeu.

Iudeii cultivau un spirit de răzbunare. În ura lor faţă de romani, ei rosteau cuvinte aspre şi făceau jocul celui rău, dând pe faţă atributele lui. În felul acesta, ei erau formaţi să săvârşească faptele groaznice la care îi condusese el. În viaţa religioasă a fariseilor nu se găsea nimic care să îndemne pe neamuri la evlavie. Isus i-a rugat să nu se lase amăgiţi de gândul că în inima lor se puteau revolta împotriva opresorilor şi să cultive dorinţa de răzbunare pentru răutăţile suferite.

Este adevărat, există o indignare îndreptăţită chiar şi pentru urmaşii lui Hristos. Când ei văd că Dumnezeu este dezonorat şi slujirea Lui este batjocorită, când văd pe cel nevinovat apăsat, sufletul lor este mişcat de o dreaptă indignare. O asemenea mânie, născută dintr-o conştiinţă morală sensibilă, nu este păcat. Dar aceia care la orice presupusă provocare se simt liberi să se mânie şi să cultive resentimente îşi deschid inima lui Satana. Amărăciunea şi spiritul de ceartă trebuie să fie izgonite din suflet, dacă vrem să fim în armonie cu cerul.

Mântuitorul merge şi mai departe. El zice: „Dacă-ţi aduci darul la altar, şi acolo îţi aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul acolo, înaintea altarului, şi du-te întâi de te împacă cu fratele tău; apoi vino de adu-ţi darul”. Mulţi sunt plini de zel în servicii religioase, în timp ce între ei şi fraţii lor sunt nefericite neînţelegeri, pe care le-ar putea rezolva. Dumnezeu le cere să facă tot ce le stă în putere pentru a readuce armonia. Cât timp ei nu fac lucrul acesta, El nu poate primi slujirea lor. Datoria creştinilor în această problemă este arătată clar.

Dumnezeu revarsă asupra tuturor binecuvântările Sale. „El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi.” El este „bun şi cu cei nemulţumitori şi cu cei răi.” (Luca 6, 35.) El ne invită să fim asemenea Lui. „Binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă”, zicea Isus; „faceţi bine celor ce vă urăsc ... ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri”. Acestea sunt principiile legii care constituie izvoarele vieţii.

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât cel mai înalt gând la care poate ajunge o minte omenească. „Fiţi desăvârşiţi după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit.” Porunca aceasta este o făgăduinţă. Planul de Mântuire urmăreşte recuperarea noastră totală de sub puterea lui Satana. Hristos desparte totdeauna de păcat pe cel zdrobit. El a venit să nimicească lucrările diavolului şi a luat măsuri ca Duhul Sfânt să fie dat oricărei fiinţe care se pocăieşte, pentru a o feri de păcat.

Lucrarea ispititorului nu trebuie să fie socotită ca o scuză pentru vreo faptă rea. Satana jubilează când aude că aceia care se numesc urmaşi ai lui Hristos aduc scuze pentru nedesăvârşirile caracterului lor. Tocmai scuzele acestea conduc la păcat. Nu există scuză pentru păcat. Este posibil ca fiecare copil al lui Dumnezeu pocăit şi credincios să aibă un caracter sfânt şi o viaţă asemănătoare cu a lui Hristos.

Idealul caracterului creştin este asemănarea cu Hristos. După cum Fiul omului a fost desăvârşit în viaţa Sa, tot aşa şi urmaşii Lui trebuie să fie desăvârşiţi în viaţa lor. În toate lucrurile, Isus a fost făcut asemenea fraţilor Săi. El S-a făcut trup aşa cum suntem şi noi. A fost flămând, însetat şi obosit. El a fost întărit prin hrană şi înviorat prin somn. El a împărtăşit viaţa omului; cu toate acestea, a fost Fiul nevinovat al lui Dumnezeu. El era Dumnezeu în trup. Caracterul Lui trebuie să fie caracterul nostru. Despre aceia care cred în El, Domnul zice: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu.” (2 Corinteni 6, 16.)

Hristos este scara pe care a văzut-o Iacov sprijinindu-se pe pământ, cu capătul de sus ajungând la poarta cerului, tocmai la hotarul slavei. Dacă scara aceasta n-ar fi ajuns la pământ cu o singură treaptă, am fi fost pierduţi. Dar Hristos vine la noi acolo unde suntem. El a luat natura noastră şi a biruit, pentru ca şi noi, luând natura Lui, să putem birui. Făcut „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8, 3), El a trăit o viaţă fără păcat. Acum, prin dumnezeirea Sa, stăpâneşte pe tronul cerului, în timp ce prin natura Sa omenească vine la noi. El ne invită ca prin credinţă în El să ajungem la slava caracterului lui Dumnezeu. De aceea noi trebuie să fim desăvârşiţi, după cum şi Tatăl nostru „ceresc este desăvârşit”.

Isus arătase în ce constă neprihănirea şi dovedise că Dumnezeu este izvorul ei. Acum S-a îndreptat către datoriile practice. În milostenie, în rugăciune şi în post, a zis El, să nu se facă nimic pentru a atrage atenţia sau a câştiga lauda. Daţi cu sinceritate pentru ajutorul săracilor şi al suferinzilor. În rugăciune, faceţi ca sufletul să comunice cu Dumnezeu. În timpul

postului, omul să nu meargă cu capul plecat şi cu inima plină de gânduri egoiste. Inima unui fariseu este un teren gol şi neroditor, în care nu se poate dezvolta nici o sămânţă de viaţă dumnezeiască. Numai acela care se predă fără rezervă lui Dumnezeu Îi va servi în modul cel mai plăcut Lui. Căci, prin comuniunea cu Dumnezeu, oamenii devin împreună-lucrători cu El în a prezenta caracterul Său în natura umană.

Serviciul făcut din sinceritatea inimii are o mare răsplată. „Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti." Prin viaţa pe care o trăim prin harul lui Hristos se formează caracterul. Frumuseţea de la început începe să se refacă în suflet. Atributele caracterului lui Hristos ne sunt dăruite şi chinul dumnezeiesc începe să strălucească. Chipul bărbaţilor şi al femeilor care merg şi lucrează cu Dumnezeu exprimă pacea cerului. Ei sunt înconjuraţi de atmosfera cerului. Pentru aceştia, Împărăţia lui Dumnezeu a început. Ei au bucuria lui Hristos, bucuria de a fi o binecuvântare pentru omenire. Ei au onoarea de a fi primiţi să servească pe Domnul; lor li s-a încredinţat să facă lucrarea în Numele Lui.

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni." Nu putem sluji lui Dumnezeu cu o inimă împărţită. Religia Bibliei nu este o influenţă printre multe altele; influenţa ei trebuie să fie supremă, depăşind şi stăpânind totul. Ea nu trebuie să fie ca nişte pete de vopsea împrăştiate pe pânză, ci să cuprindă întreaga viaţă, ca şi când pânza ar fi fost cufundată în vopsea, până când fiecare fir al ţesăturii a prins o culoare intensă, de neşters.

„Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric." Curăţia şi statornicia scopului sunt condiţiile primirii luminii de la Dumnezeu. Acela care doreşte să cunoască adevărul trebuie să fie gata să primească tot ce îi descoperă acesta. El nu poate face nici un compromis cu rătăcirea. Dacă cineva este nestatornic şi nehotărât în ceea ce priveşte adevărul, va alege întunericul rătăcirii şi al amăgirii satanice.

Metodele lumeşti şi principiile neabătute ale neprihănirii nu se amestecă pe neobservate, asemenea culorilor curcubeului. Între ele, veşnicul Dumnezeu a tras o linie apăsată şi clară. Asemănarea cu Hristos se deosebeşte tot aşa de mult de asemănarea cu Satana, după cum miezul zilei este în contrast cu miezul nopţii. şi numai aceia care trăiesc viaţa lui Hristos sunt conlucrătorii Lui. Dacă se cultivă în suflet un păcat sau dacă se păstrează în viaţă un obicei rău, întreaga fiinţă este molipsită. Omul devine o unealtă a nelegiuirii.

Toţi aceia care au ales slujirea lui Dumnezeu urmează să se încreadă în grija Lui. Hristos a apărat păsările care zboară pe cer şi florile de pe câmp şi i-a îndemnat pe ascultători să mediteze la aceste creaţii ale lui Dumnezeu. „Nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele?" a zis El. (Matei 6, 26.) Măsura grijii dumnezeieşti faţă de un obiect oarecare este proporţională cu treapta pe care o ocupă pe scara existenţei. Providenţa are grijă de fiecare vrăbiuţă. Florile câmpului, iarba care acoperă pământul ca un covor au parte de atenţia şi grijă Tatălui nostru ceresc. Marele Artist S-a gândit la crini, făcându-i aşa de strălucitori,

încât umbresc cu frumuseţea lor slava lui Solomon. Cu cât mai mult Se îngrijeşte El de om, care este chipul şi slava lui Dumnezeu. El doreşte ca fiii Săi să manifeste un caracter asemănător cu al Său. După cum raza soarelui dă florilor culorile delicate şi variate, tot aşa şi Dumnezeu dă fiinţei omeneşti din frumuseţea caracterului Său.

Toţi aceia care aleg împărăţia iubirii, a neprihănirii şi a păcii lui Hristos, punând toate interesele ei mai presus de orice, sunt legaţi de lumea de sus şi primesc orice binecuvântare de care au nevoie în această viaţă. În cartea providenţei dumnezeieşti, în volumul vieţii, avem fiecare câte o pagină. Pagina aceasta cuprinde amănuntele istoriei noastre; până şi perii capului ne sunt număraţi. Copiii lui Dumnezeu nu sunt niciodată uitaţi de El.

„Nu vă îngrijoraţi dar de ziua de mâine." (Matei 6, 34.) Noi trebuie să-L urmăm pe Hristos în fiecare zi. Dumnezeu nu dă ajutor pentru ziua de mâine. El nu dă fiilor Săi, pentru călătoria vieţii, toate îndrumările deodată, ca ei să nu-şi piardă cumpătul. El le spune numai cât pot să ţină minte şi să facă. Puterea şi înţelepciunea acordate sunt pentru nevoile actuale. „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea" — pentru ziua de astăzi — „s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată." (Iacov, 1, 5.)

„Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi." Nu vă consideraţi mai buni ca alţii şi nu vă aşezaţi ca judecători ai lor. Datorită faptului că nu puteţi să deosebiţi motivele, nu sunteţi în stare să judecaţi pe altul. Criticându-l, aduceţi o sentinţă asupra voastră, deoarece arătaţi că sunteţi părtaşi cu Satana, pârâtorul fraţilor. Domnul zice: „Pe voi înşivă încercaţi-vă dacă sunteţi în credinţă. Pe voi înşivă cercaţi-vă". Aceasta e lucrarea noastră. „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecaţi." (2 Corinteni 13, 5; 1 Corinteni 11, 31.)

Pomul cel bun face roade bune. Dacă rodul este fără gust şi fără valoare, pomul este rău. Tot aşa şi rodul adus în viaţă mărturiseşte despre starea inimii şi despre desăvârşirea caracterului. Faptele bune nu pot plăti mântuirea, dar ele sunt o dovadă pentru credinţa care lucrează prin iubire şi curăţă sufletul. şi cu toate că răsplata nu este acordată pentru meritele noastre, totuşi va fi în raport cu lucrarea săvârşită prin harul lui Hristos.

În felul acesta, Hristos a subliniat principiile Împărăţiei Sale şi le-a considerat marea regulă a vieţii. Pentru a face ca învăţătura să se imprime şi mai bine, El a adăugat o ilustraţie. Nu e de ajuns, a zis El, să auzi cuvintele Mele. Prin ascultare, trebuie să faceţi din ele temelia caracterului vostru. Eul nu este decât nisip nesigur. Dacă voi clădiţi pe teorii şi invenţii omeneşti, casa voastră se va prăbuşi. Ea va fi spălată de vânturile ispitelor şi de furtunile încercărilor. Dar principiile acestea, pe care vi le-am dat, vor rămâne. Primiţi-Mă, clădiţi pe cuvintele Mele.

„De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele şi le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care şi-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit şuvoaiele, au suflat vânturile şi

au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă." (Matei 7, 24.25.)

Capitolul 32 — Sutaşul

Hristos îi spusese slujbaşului împărătesc căruia îi vindecase fiul: „Dacă nu vedeţi semne şi minuni, cu nici un chip nu credeţi!” (Ioan 4, 48.) El era întristat de faptul că însuşi poporul Său cerea semne exterioare despre mesianitatea Sa. În repetate rânduri Se mirase de necredinţa lor. Dar S-a mirat şi de credinţa sutaşului care a venit la El. Sutaşul n-a pus la îndoială puterea Mântuitorului. Nici n-a cerut măcar ca El să vină în persoană să săvârşească minunea. „Zi numai un cuvânt”, a zis el, „şi robul meu va fi tămăduit.”

Robul sutaşului fusese lovit de paralizie şi zăcea în pat, fiind pe moarte. La romani slujitorii erau sclavi, care se vindeau şi se cumpărau în piaţă şi erau trataţi în chip abuziv şi crud; dar sutaşul era ataşat de slujitorul său şi-i dorea foarte mult vindecarea. El a crezut că Isus poate să-l vindece. Nu-L văzuse pe Mântuitorul, dar veştile auzite îi inspirau credinţă. Fără a ţine seama de formalismul iudeilor, romanul acesta era convins că religia lor era superioară. Trecuse de piedicile prejudecăţii naţionale şi ale urii care îi despărţeau pe cuceritori de poporul cucerit. Arătase respect faţă de slujirea lui Dumnezeu şi se purtase frumos faţă de iudei, ca unii care erau închinătorii Lui. În învăţătura lui Hristos, aşa cum i se transmisese, el găsea ceva care împlinea nevoile sufletului. Tot ce era spiritual în el răspundea la cuvintele Mântuitorului. Dar se simţea nevrednic să vină în faţa lui Isus şi i-a rugat pe bătrânii iudeilor să facă cereri pentru vindecarea slujitorului său. Ei Îl cunoşteau pe Marele Învăţător şi, gândea el, se vor pricepe cum să se arate în faţa Lui, pentru a-I câştiga favoarea.

Când a intrat în Capernaum, Isus a fost întâmpinat de o delegaţie a bătrânilor, care I-au spus dorinţa sutaşului. Ei au stăruit, zicând: „Face să-i faci acest bine, căci iubeşte neamul nostru, şi el ne-a zidit sinagoga”.

Isus a plecat îndată către locuinţa slujbaşului; dar, din cauza mulţimii care era în jurul Său, înainta încet. Vestea despre venirea Lui L-a precedat şi sutaşul, în neîncrederea sa în sine, a trimis să I se spună: „Doamne, nu Te mai osteni atâta; pentru că nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu”. Dar Mântuitorul a mers mai departe şi sutaşul, îndrăznind în cele din urmă să se apropie de El, a completat cele spuse înainte, zicând: „Nici nu m-am socotit vrednic să vin eu însumi la Tine. Ci zi numai un cuvânt şi robul meu va fi tămăduit. Căci şi eu, care sunt sub stăpânirea altuia, am sub mine ostaşi, şi zic unuia: «Du-te!» şi se duce; altuia: «Vino!» şi vine; şi robului meu: «Fă cutare lucru!» şi-l face”. După cum eu reprezint puterea Romei şi soldaţii mei recunosc autoritatea mea ca fiind de netăgăduit, aşa şi Tu reprezinţi puterea nemărginitului Dumnezeu şi toate câte sunt create ascultă de cuvântul Tău. Tu poţi să comanzi bolii să plece şi ea va asculta de Tine. Tu poţi să dai ordin trimişilor Tăi cereşti şi ei vor aduce puterea vindecătoare. Zi numai un cuvânt şi slujitorul meu se va tămădui.

„Când a auzit Isus aceste vorbe, S-a minunat de sutaş. S-a întors către norodul care mergea după El şi a zis: «Vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit o credinţă atât de mare». Iar către sutaş a zis: «Du-te şi facă-ţi-se după credinţa ta». şi robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela."

Bătrânii iudeilor care îl recomandaseră pe sutaş lui Hristos arătaseră cât de departe erau de spiritul Evangheliei. Nici ei nu recunoşteau că marea noastră nevoie este aceea de a ne încrede doar în harul lui Dumnezeu. În îndreptăţirea lor de sine, ei îl recomandau pe sutaş pentru binele pe care îl făcuse „poporului nostru". Dar sutaşul a spus despre sine: „Nu sunt vrednic". Inima lui fusese atinsă de harul lui Hristos. şi-a văzut nevrednicia; totuşi s-a temut să rămână fără ajutor. Nu s-a încrezut în propria bunătate; argumentul era nevoia lui cea mare. Credinţa lui s-a prins de Hristos şi de caracterul adevărat. N-a crezut în El doar ca într-un făcător de minuni, ci ca într-un Prieten şi un Mântuitor al omenirii.

Astfel trebuie să vină orice păcătos la Hristos. „El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui." (Tit 3, 5.) Când Satana îţi spune că eşti păcătos şi că nu poţi spera să primeşti binecuvântarea lui Dumnezeu, spune-i că Hristos a venit în lume să-i mântuiască pe păcătoşi. N-avem nimic care să ne poată recomanda lui Dumnezeu; dar apărarea la care putem să apelăm totdeauna este starea noastră deznădăjduită, care face ca puterea Lui mântuitoare să fie o necesitate. Renunţând la încrederea în noi înşine, trebuie să privim la crucea de pe Golgota şi să zicem: *„Neputând s-aduc nimic, Lângă crucea Ta, azi, pic."*

Iudeii fuseseră învăţaţi din copilărie cu privire la lucrarea lui Mesia. Ei aveau cuvintele inspirate ale patriarhilor şi profeţilor, precum şi învăţătura simbolică a serviciului jertfelor. Dar ei dispreţuiseră lumina şi acum nu vedeau în Isus nimic care să-i atragă. Dar sutaşul, născut între păgâni, educat în idolatria Romei imperiale, instruit ca soldat, după aparenţe despărţit de viaţa spirituală prin educaţie şi împrejurări şi, mai mult, împiedicat de bigotismul iudeilor şi de dispreţul concetăţenilor săi faţă de poporul Israel — omul acesta a înţeles adevărul faţă de care fiii lui Avraam erau orbi. El nu a aşteptat să vadă dacă iudeii aveau să-L primească pe Acela care pretindea că este Mesia. Când „adevărata lumină care luminează pe orice om venind în lume" (Ioan 1, 9) a luminat asupra lui, el, deşi era departe, a înţeles slava Fiului lui Dumnezeu.

Pentru Isus, lucrul acesta era un semn care prevestea lucrarea pe care Evanghelia urma să o săvârşească între neamuri. Plin de bucurie, El a privit în viitor, la strângerea tuturor neamurilor în Împărăţia Sa. Cu adâncă mâhnire, le-a descris iudeilor urmările lepădării harului: „Vă spun că vor veni mulţi de la răsărit şi de la apus şi vor sta la masă cu Avraam, Isaac şi Iacov în Împărăţia cerurilor. Iar fiii împărăţiei vor fi aruncaţi în întunericul de afară, unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor." Vai, cât de mulţi sunt aceia care şi acum se pregătesc pentru aceeaşi fatală dezamăgire! În timp ce fiinţe din întunericul păgânătăţii

primesc harul Său, cât de mulţi în ţările creştine nu fac decât să dispreţuiască lumina harului care străluceşte peste ei.

La o depărtare de peste treizeci de kilometri de Capernaum, pe un podiş care priveşte spre câmpia întinsă şi frumoasă a Ezdraelonului, se găseşte satul Nain, şi către el şi-a îndreptat apoi Isus paşii. Erau cu El mulţi dintre ucenici şi alţi oameni, iar pe parcursul drumului mai veneau şi alţii, doritori să audă cuvintele Lui de iubire şi de milă, aducându-şi bolnavii să fie vindecaţi şi având neîncetat nădejdea că Acela care avea o putere aşa de minunată Se va descoperi odată ca Împărat al lui Israel. O mare mulţime venea după El, oameni plini de voie bună şi de speranţă urcau împreună, pe cărarea stâncoasă, spre poarta satului de munte.

Pe când se apropiau, au văzut un cortegiu mortuar ieşind pe poartă. Cu pasul încet şi trist, se înaintează către locul de înmormântare. În faţă, pe o targă deschisă, este purtat trupul celui mort, iar în jurul lui jeluitorii umplu aerul cu bocetele lor. Părea că toţi oamenii din localitate s-au adunat pentru a-şi arăta respectul faţă de cel mort şi împreuna-simţire cu familia.

Priveliştea aceasta trezea milă. Mortul era singurul fiu al unei văduve. Femeia întristată, rămasă singură, îl însoţea la mormânt pe singurul ei sprijin şi singura ei mângâiere. „Domnul, când a văzut-o, I s-a făcut milă de ea.” În timp ce ea înainta fără a vedea nimic, plângând, neobservând prezenţa Lui, El S-a apropiat de ea şi i-a zis cu bunătate: „Nu plânge!” Isus era gata să schimbe întristarea ei în bucurie şi n-a vrut să-şi oprească această expresie a iubirii Sale duioase. „S-a apropiat şi S-a atins de raclă.” Pentru El, nici contactul cu moartea nu putea să aducă o necurăţie. Cei ce o purtau s-au oprit şi plânsul jeluitorilor a încetat. Cele două cete de oameni s-au adunat în jurul raclei, nădăjduind împotriva oricărei nădejdi. Era de faţă Cineva care alungase boala şi biruise pe demoni; era şi moartea supusă puterii Lui?

Cu glas plin de autoritate, El rosteşte cuvintele: „Tinerelule, scoală-te îţi spun!” Glasul acesta pătrunde urechile mortului. Tânărul deschide ochii. Isus îl ia de mână şi îl ridică. Privirea lui cade asupra aceleia care plânsese lângă el, şi mama şi fiul se unesc într-o lungă, nedespărţită şi bucuroasă îmbrăţişare. Mulţimea priveşte în tăcere, uluită. „Toţi au fost cuprinşi de frică.” Tăcuţi şi plini de evlavie, ei au stat câtva timp ca în faţa lui Dumnezeu. Apoi au slăvit pe Dumnezeu, zicând: „Un mare prooroc s-a ridicat între noi; Dumnezeu a cercetat pe poporul Său”. Convoiul mortuar s-a întors la Nain ca o procesiune triumfală. „Vestea aceasta despre Isus s-a răspândit în toată Iudea şi prin toate împrejurimile.”

Acela care a stat lângă mama întristată de la poarta satului Nain priveghează lângă fiecare fiinţă care plânge lângă o raclă. El este pătruns de milă văzând întristarea noastră. Inima Lui, care a iubit şi a avut milă, este o inimă de o duioşie neschimbată. Cuvântul Lui, care l-a chemat pe mort la viaţă, nu e acum mai slab în putere ca atunci când a vorbit tânărului din

Nain. El zice: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ.” (Matei 28, 18.) Puterea aceasta n-a scăzut o dată cu trecerea anilor, nici nu s-a epuizat din cauza activităţii neîncetate a harului Său abundent. Pentru toţi aceia care cred, El este încă Mântuitorul viu.

Isus a schimbat întristarea mamei în bucurie atunci când i-a redat fiul; dar tânărul a fost înviat numai pentru viaţa aceasta pământească, să îndure amărăciunile, poverile şi primejdiile şi să treacă din nou sub puterea morţii. Dar Isus mângâie întristarea noastră pentru cei morţi prin cuvinte care dau o nemărginită speranţă: „Eu sunt Cel viu. Am fost mort şi iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale locuinţei morţilor.” „Deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El Însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel care are puterea morţii, adică pe diavolul, şi să izbăvească pe toţi aceia care, prin frica morţii, erau supuşi robiei toată viaţa lor.” (Apocalipsa 1, 18; Evrei 2, 14.15.)

Satana nu-i poate ţine în gheara lui pe cei morţi, când Fiul lui Dumnezeu îi cheamă la viaţă. El nu poate să ţină în moarte spirituală un suflet care primeşte în credinţă cuvântul puterii lui Hristos. Dumnezeu le spune tuturor acelora care sunt morţi în păcate: „Deşteaptă-te, tu care dormi, scoală-te din morţi.” (Efeseni 5, 14.) Cuvântul acesta este viaţă veşnică. Cuvântul lui Dumnezeu, care a chemat la viaţă pe primul om, ne dă şi nouă viaţă; aşa cum cuvântul lui Hristos: „Tinerelule, scoală-te, îţi spun” a dat viaţă tânărului din Nain, tot aşa şi cuvântul „scoală-te din morţi” este viaţă pentru sufletul care îl primeşte. Dumnezeu „ne-a izbăvit de sub puterea întunericului şi ne-a strămutat în Împărăţia Fiului dragostei Lui.” (Coloseni 1, 13.) Totul se dă prin Cuvântul Său. Dacă primim Cuvântul, avem eliberarea.

„şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morţi va învia şi trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuieşte în voi.” „Căci Însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, şi astfel vom fi întotdeauna cu Domnul.” (Romani 8, 11; 1 Tesaloniceni 4, 16.17.) Acesta este cuvântul de mângâiere cu care El ne îndeamnă să ne mângâiem unii pe alţii.

Capitolul 33 — Cine sunt fraţii mei?

Fiii lui Iosif erau departe de a simpatiza pe Isus şi lucrarea Lui. Veştile care ajungeau la ei cu privire la viaţa şi lucrarea Lui îi umpleau de uimire şi nelinişte. Au auzit că petrecea nopţi întregi în rugăciune, că în timpul zilei era înconjurat de mari mulţimi de oameni şi că nu-şi lua prea mult timp pentru masă. Prietenii Lui gândeau că El Se oboseşte prea mult datorită muncii neîncetate; nu înţelegeau atitudinea Lui faţă de farisei, iar unii se temeau că I s-a tulburat raţiunea.

Fraţii Lui au auzit lucrurile acestea, precum şi acuzaţia adusă de farisei că El izgonea demonii prin puterea lui Satana. Ei suportau greu ocara aruncată asupra lor din cauza înrudirii cu Isus. Ei ştiau ce tulburare provocaseră cuvintele şi faptele Lui şi nu numai că erau alarmaţi de declaraţiile Lui îndrăzneţe, dar erau supăraţi pentru că El îi mustra pe cărturari şi pe farisei. Ei au hotărât că trebuia convins sau constrâns să înceteze acest mod de a lucra şi au făcut-o şi pe Maria să li se alăture, gândind că iubirea Lui pentru ea L-ar putea face să fie mai prevăzător.

Cu puţin timp înainte de lucrul acesta, Isus făcuse a doua minune de vindecare a unui demonizat, orb şi mut, iar fariseii repetaseră acuzaţia: „Cu ajutorul domnului dracilor scoate El dracii!" (Matei 9, 34.) Hristos le-a spus lămurit că, dacă pun lucrarea Duhului Sfânt în seama lui Satana, ei rup legătura cu izvorul binecuvântărilor. Cei care au vorbit împotriva lui Isus fără să fie conştienţi de caracterul Lui divin pot primi iertare, deoarece prin Duhul Sfânt ei pot să fie aduşi să-şi vadă greşeala şi să se pocăiască. Oricare ar fi păcatul, dacă sufletul se pocăieşte şi crede, vina este spălată prin sângele lui Hristos; dar acela care leapădă lucrarea Duhului Sfânt se aşează într-o situaţie în care pocăinţa şi credinţa sunt cu neputinţă. Numai prin Duhul Sfânt lucrează Dumnezeu în inimă; când leapădă în mod deliberat Duhul lui Dumnezeu şi declară că El este de la Satana, oamenii taie legătura prin care Dumnezeu poate să comunice cu ei. Când, în cele din urmă, Duhul Sfânt este respins, Dumnezeu nu mai poate face nimic.

Fariseii, cărora le vorbise Isus şi le dăduse această avertizare, nu credeau nici ei personal acuzaţia pe care o aduceau împotriva Lui. Nu era nici unul dintre aceşti oameni de seamă care să nu se fi simţit atras de Mântuitorul. Ei auziseră glasul Duhului vorbind în inima lor şi dovedind că Isus este Unsul lui Israel, îndemnându-i să se declare şi ei ucenici ai Lui. În lumina prezenţei Sale, ei îşi dăduseră seama că sunt lipsiţi de sfinţenie şi doriseră neprihănirea pe care nu o puteau realiza. Dar, după ce L-au lepădat, ar fi fost prea umilitor să-L primească pe Isus ca Mesia. O dată ce au pus piciorul pe cărarea necredinţei, erau prea mândri ca să-şi mărturisească rătăcirea. Iar pentru a evita recunoaşterea adevărului, au încercat cu o violenţă disperată să combată învăţătura Mântuitorului. Dovada puterii şi a harului Său i-a umplut de mânie. Nu puteau să-L împiedice pe Mântuitorul să facă minuni, nici nu puteau aduce la tăcere învăţătura Lui; dar au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a-

L prezenta greşit şi a răstălmăci cuvintele Lui. Cu toate acestea, Duhul lui Dumnezeu îi urmărea cu puterea Lui convingătoare, iar ei trebuiau să ridice multe obstacole pentru a se împotrivi puterii Lui. Duhul Sfânt, cea mai eficientă forţă care poate să lucreze cu inima omenească, lupta cu ei, dar ei nu voiau să se supună.

Nu Dumnezeu este acela care orbeşte ochii oamenilor sau care le împietreşte inima. El le trimite lumină pentru a-şi îndepărta greşelile şi a-i conduce pe cărări sigure; dar, prin lepădarea acestei lumini, ochii au ajuns să orbească şi inima să se împietrească. De multe ori, lucrul acesta se întâmplă încetul cu încetul şi aproape pe nesimţite. Lumina vine în suflet prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin servii Săi sau prin lucrarea directă a Duhului Său. Dar când o rază de lumină este neluată în seamă, sensibilitatea spirituală scade, iar o altă descoperire a luminii este înţeleasă şi mai greu. şi astfel întunericul se tot întinde, până când noaptea cuprinde tot sufletul. Aşa a fost şi cu aceşti conducători ai iudeilor. Ei erau convinşi că Hristos era ajutat de o putere dumnezeiască, dar, pentru a se împotrivi adevărului, ei puneau lucrarea Duhului Sfânt pe seama lui Satana. Făcând lucrul acesta, ei alegeau în mod deliberat amăgirea, se predau lui Satana şi de aici încolo erau stăpâniţi de puterea lui.

Strâns legată de avertizarea lui Hristos cu privire la păcatul împotriva Duhului Sfânt este o avertizare împotriva cuvintelor rele şi fără rost. Cuvintele sunt o dovadă a ceea ce se găseşte în inimă. „Din prisosul inimii vorbeşte gura.” Însă cuvintele sunt mai mult decât un indiciu al caracterului; ele au puterea să influenţeze caracterul. Oamenii sunt influenţaţi de propriile cuvinte. Adesea, mânaţi de un impuls venit pe neaşteptate, aţâţaţi de Satana, ei rostesc cuvinte de gelozie sau de bănuieli rele, exprimând ceea ce nu cred în realitate; dar cuvintele acţionează asupra gândurilor. Ei sunt înşelaţi de cuvintele lor şi ajung să creadă cu adevărat ceea ce au vorbit sub îndemnul lui Satana. O dată ce au exprimat o părere sau o hotărâre, ei sunt adesea prea mândri pentru a retrage cele spuse şi încearcă să aducă dovezi că au dreptate, până când ajung să creadă că o şi au. E primejdios să rosteşti un cuvânt de îndoială, e primejdios să pui semnul întrebării şi să critici lumina divină. Obiceiul de a critica în mod necuviincios şi cu uşurătate acţionează asupra caracterului, producând lipsă de respect şi de credinţă. Mulţi oameni care şi-au îngăduit acest obicei au mers inconştienţi către primejdie, până acolo încât au ajuns să critice şi să lepede lucrarea Duhului Sfânt. Isus a zis: „În ziua judecăţii oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care îl vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină şi din cuvintele tale vei fi osândit”.

Apoi a adăugat o avertizare pentru aceia care fuseseră impresionaţi de cuvintele Lui, care Îl ascultaseră cu plăcere, dar care nu se predaseră ca Duhul Sfânt să locuiască în ei. Un suflet se ruinează nu numai prin împotrivire, ci şi prin neglijenţă. Isus a zis: „Duhul necurat, când a ieşit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, şi n-o găseşte. Atunci zice: «Mă voi întoarce în casa mea» şi, când vine în ea, o găseşte goală, măturată şi împodobită. Atunci se duce şi ia cu el alte şapte duhuri mai rele decât el; intră în casă şi locuiesc acolo”.

Erau mulţi în zilele lui Hristos, cum sunt şi astăzi, asupra cărora părea că stăpânirea lui Satana a fost sfărâmată; prin harul lui Dumnezeu, ei fuseseră eliberaţi de duhurile rele care le stăpâniseră sufletul. Ei se bucurau în iubirea lui Dumnezeu, dar, ca şi ascultătorii asemănaţi în pildă cu pământul pietros, ei nu au rămas în iubirea Lui. Ei nu s-au predat zilnic lui Dumnezeu, pentru ca Hristos să poată locui în inimă; şi când duhul cel rău s-a întors „cu alte şapte duhuri mai rele decât el", ei au ajuns să fie cu totul stăpâniţi de puterea celui rău.

Când sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuşi. Este o lucrare supranaturală, care aduce un element supranatural în natura omenească. Fiinţa care s-a predat lui Hristos devine fortăreaţa Lui, pe care El o păstrează într-o lume răzvrătită şi vrea ca nici o altă autoritate să nu fie recunoscută acolo, decât a Sa. Un suflet luat astfel în stăpânire de puterile cereşti nu poate fi biruit de asalturile lui Satana. Dar, dacă nu ne supunem stăpânirii lui Hristos, vom fi stăpâniţi de cel rău.

În mod inevitabil, noi trebuie să fim sub controlul uneia sau alteia dintre cele două puteri care se luptă pentru supremaţia lumii. Nu este necesar să alegem de bunăvoie să servim împărăţiei întunericului, pentru ca să ajungem sub stăpânirea ei. N-avem decât să neglijăm să ne aliem cu împărăţia luminii. Dacă nu conlucrăm cu puterile cereşti, Satana va lua în stăpânire inima şi va face din ea locuinţa lui. Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credinţă în neprihănirea Lui. Numai când suntem legaţi strâns de Dumnezeu putem rezista efectelor nesfinţite ale iubirii de sine, ale îngăduinţei de sine şi tendinţei spre păcat. Noi putem părăsi multe obiceiuri rele şi, pentru câtva timp, putem da la o parte tovărăşia lui Satana; dar, fără o legătură vie cu Dumnezeu prin predarea noastră faţă de El, în fiecare clipă putem fi biruiţi. Fără o cunoaştere personală a lui Hristos şi o comuniune continuă cu El, suntem supuşi bunului plac al lui Satana şi până la urmă vom împlini pretenţiile lui.

„Starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi." Tocmai aşa, a zis Isus, „se va întâmpla cu acest neam viclean". Nimeni nu este atât de împietrit ca aceia care au respins chemarea lui Dumnezeu şi au dispreţuit Duhul harului. Cea mai obişnuită manifestare a păcatului contra Duhului Sfânt este continua neglijare de a asculta invitaţia cerului la pocăinţă. Fiecare pas făcut în lepădarea lui Hristos este un pas spre lepădarea mântuirii şi spre păcatul împotriva Duhului Sfânt.

Lepădând pe Hristos, poporul iudeu a comis păcatul de neiertat; refuzând invitaţia harului, şi noi putem comite aceeaşi greşeală. Noi Îl insultăm pe Domnul vieţii şi-L facem de ocară înaintea sinagogii lui Satana şi în faţa universului ceresc, atunci când nu mai ascultăm de solii Lui împuterniciţi şi ascultăm în schimb de agenţii lui Satana, care

îndepărtează sufletul de la Hristos. Atâta vreme cât cineva face lucrul acesta nu poate avea nădejde de iertare şi, în cele din urmă, va pierde orice dorinţă de împăcare cu Dumnezeu.

În timp ce Isus îi învăţa încă pe oameni, ucenicii I-au adus vestea că mama şi fraţii Lui erau afară şi doreau să-L vadă. El ştia ce este în inima lor şi i-a răspuns celui ce Îi adusese ştirea aceasta: „Cine este mama Mea şi care sunt fraţii Mei?" Apoi şi-a întins mâna spre ucenici şi a zis: „Iată mama Mea şi fraţii Mei! Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră şi mamă". Toţi aceia care Îl primeau pe Hristos prin credinţă erau uniţi cu El printr-o legătură mai strânsă decât aceea a înrudirii omeneşti. Ei deveneau una cu El, după cum şi El era una cu Tatăl. Fiind credincioasă şi împlinind cuvintele Lui, mama Sa era într-o legătură mai apropiată cu El decât prin rudenie naturală. Fraţii Lui nu aveau nici un câştig din legătura cu El, decât dacă Îl primeau ca Mântuitor personal.

Ce sprijin ar fi găsit Hristos în rudele Sale pământeşti, dacă acestea ar fi crezut că El este trimisul cerului şi dacă ar fi conlucrat cu El pentru a face lucrarea lui Dumnezeu! Necredinţa lor a aruncat o umbră asupra vieţii pământeşti a lui Isus. Aceasta era o parte din amărăciunea paharului cu dureri pe care El l-a sorbit pentru noi.

Vrăjmăşia aprinsă în inima oamenilor împotriva Evangheliei a fost adânc simţită de Fiul lui Dumnezeu şi a fost cu atât mai dureroasă, cu cât o simţea şi în familia Sa, deoarece inima Sa era plină de bunătate şi iubire şi avea numai simţăminte plăcute pentru legăturile familiale. Fraţii Săi doreau ca El să Se supună părerilor lor, dar o asemenea purtare ar fi fost într-un dezacord total cu misiunea Lui dumnezeiască. Socoteau că El are nevoie de sfatul lor. Îl judecau din punctul lor de vedere omenesc şi gândeau că, dacă El ar fi vorbit numai lucruri plăcute pentru farisei şi cărturari, ar fi evitat cearta neplăcută pe care o produceau cuvintele Lui. Ei socoteau că El Se supraaprecia atunci când pretindea că are autoritate divină şi când Se aşeza mai presus de rabini şi îi mustra pentru păcatele lor. Ei ştiau că fariseii căutau ocazia să-L acuze şi părerea lor era că El le adusese destule ocazii.

Cu priceperea lor mărginită, ei nu puteau cuprinde misiunea pe care El venise s-o îndeplinească şi de aceea nu puteau să simpatizeze cu El în încercările Lui. Cuvintele lor aspre, lipsite de apreciere, dovedeau că ei nu înţelegeau aşa cum trebuie caracterul Lui şi nu pricepeau că natura divină era împletită cu cea omenească. Ei Îl vedeau adesea plin de întristare, dar, în loc să-L mângâie, spiritul şi cuvintele lor nu făceau altceva decât să-I rănească inima. Fiinţa Lui sensibilă era torturată, motivele Lui erau greşit înţelese, lucrarea Lui era neînţeleasă.

Fraţii Lui Îi prezentau adesea filozofia fariseilor, învechită şi încâlcită, şi se încumetau să creadă că pot să-L înveţe pe Acela care înţelegea tot adevărul şi pricepea toate tainele. Ei condamnau fără nici o sfială ceea ce nu puteau să înţeleagă. Reproşurile lor Îl necăjeau şi

astfel sufletul Lui era obosit şi întristat. Ei mărturiseau credinţa în Dumnezeu şi socoteau că Îl apără, deşi Dumnezeu era cu ei în trup, fără ca ei să-L cunoască.

Aceste lucruri făceau ca drumul pe care El îl avea de parcurs să fie o cale spinoasă. Atât de mult Îl durea pe Hristos faptul că nu era înţeles de familia Sa, încât era o uşurare să meargă acolo unde nu exista atâta lipsă de înţelegere. Era o familie unde Îi plăcea să meargă — familia lui Lazăr, a Mariei şi a Martei; deoarece, în atmosfera credinţei şi a iubirii, inima Lui găsea odihnă. şi, cu toate acestea, nu era nimeni pe pământ care să poată pricepe misiunea Lui dumnezeiască sau să cunoască povara pe care El o purta în locul oamenilor. Adesea, El Îşi putea găsi liniştea numai când Se afla singur, în comuniune cu Tatăl Său ceresc.

Cei chemaţi să sufere pentru cauza lui Hristos, care au de suferit neînţelegere şi neîncredere până şi în propria familie, pot găsi mângâiere la gândul că şi Isus a suferit la fel. El îi înţelege, îi cheamă lângă El, ca să afle uşurare tot acolo unde a aflat şi El, în comuniune cu Tatăl.

Aceia care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal nu sunt părăsiţi ca nişte orfani, lăsaţi să-şi ducă singuri povara vieţii. El îi primeşte ca membri ai familiei cereşti; îi invită să-L numească pe Tatăl Lui, Tatăl lor. Ei sunt „cei micuţi” ai Săi, scumpi inimii lui Dumnezeu, legaţi de El prin legăturile cele mai gingaşe şi mai dăinuitoare. El are faţă de ei o iubire nespusă, cu atât mai mare decât aceea pe care tatăl şi mama noastră au simţit-o pentru noi când eram fără ajutor, cu cât cele divine sunt mai presus decât cele omeneşti.

În legile date lui Israel, este o frumoasă ilustraţie cu privire la legăturile dintre Hristos şi poporul Lui. Când un evreu era silit, din cauza sărăciei, să se despartă de moştenirea lui şi să se vândă chiar pe sine ca rob, datoria de a-l răscumpăra pe el şi averea lui îi revenea celei mai apropiate rude. (vezi Leviticul 25, 25.47-49; Rut 2, 20.) Tot aşa, lucrarea răscumpărării noastre şi a moştenirii noastre pierdute prin păcat a căzut asupra Lui, care este ruda noastră cea mai apropiată. El a devenit ruda noastră pentru a ne putea mântui. Mai aproape decât tata, mama, fratele, prietenul sau cel ce ne iubeşte, este Domnul şi Mântuitorul nostru. „Nu te teme”, zice El, căci „Eu te izbăvesc, te chem pe nume, eşti al Meu”. „De aceea, pentru că ai preţ în ochii Mei, pentru că eşti preţuit şi te iubesc, dau oameni pentru tine şi popoare pentru viaţa ta.” (Isaia 43, 1.4.)

Hristos iubeşte fiinţele cereşti care înconjoară tronul Său; dar cum poate fi măsurată iubirea cea mare cu care ne-a iubit pe noi? Noi nu putem s-o înţelegem, dar putem şti din experienţă că e adevărată. Iar dacă păstrăm legătura de rudenie cu El, cu câtă iubire vom privi la aceia care sunt fraţii şi surorile noastre în Domnul! Nu ar trebui să ne grăbim să recunoaştem pretenţiile rudeniei noastre dumnezeieşti? Fiind adoptaţi în familia lui Dumnezeu, nu ar trebui să onorăm pe Tatăl nostru şi rudenia noastră?

Capitolul 34 — Invitaţia

„Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă.” Aceste cuvinte de mângâiere au fost adresate mulţimii care Îl urma pe Isus. Mântuitorul spusese că numai prin El oamenii pot ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu. El vorbise despre ucenicii Săi ca despre nişte oameni cărora li se dăduse cunoştinţa lucrurilor cereşti. Dar n-a lăsat pe nimeni să se simtă îndepărtat de grija şi de iubirea Lui. Toţi cei obosiţi şi împovăraţi pot să vină la El.

Cărturarii şi fariseii, cu toată rigurozitatea lor pentru formele religioase, aveau simţământul unei nevoi pe care ritualurile lor nu o puteau împlini. Vameşii şi păcătoşii puteau pretinde că sunt mulţumiţi cu cele senzuale şi pământeşti, dar inima lor era plină de neîncredere şi teamă. Isus privea la cei deznădăjduiţi şi împovăraţi cu inima, care nu mai aveau nici o nădejde şi care căutau să-şi liniştească dorinţa sufletului cu desfătări pământeşti, şi îi chema pe toţi să găsească odihnă în El.

Cu bunătate, El îi invita pe cei apăsaţi: „Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre”. În aceste cuvinte, Hristos vorbeşte fiecărei fiinţe omeneşti. Fie că-şi dau seama sau nu, ei sunt obosiţi şi împovăraţi. Toţi sunt doborâţi de poverile pe care numai Hristos le poate îndepărta. Povara cea mai grea pe care o ducem este povara păcatului. Dacă am fi lăsaţi să o purtăm, această povară ne-ar strivi. Dar Cel Nevinovat a luat locul nostru. „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isaia 53, 6.) El a purtat povara vinei noastre. El va lua sarcina de pe umerii noştri obosiţi. El ne va da odihnă. Povara grijilor şi întristărilor o va duce tot El. Domnul ne invită să aruncăm asupra Lui toate grijile noastre, deoarece El ne poartă pe inima Lui.

Fratele mai mare al neamului nostru este la tronul cel veşnic. El priveşte la oricare suflet ce-şi îndreaptă faţa spre El, ca Mântuitor. El cunoaşte din experienţă care sunt slăbiciunile omeneşti, care sunt lipsurile noastre şi în ce stă tăria ispitelor noastre; deoarece El a fost ispitit în toate ca şi noi, dar fără păcat. El priveghează asupra ta, fiu şovăielnic al lui Dumnezeu. Eşti ispitit? El te scapă. Eşti slab? El îţi dă puteri. Eşti neştiutor? El te luminează. Eşti rănit? El te vindecă. Domnul „socoteşte numărul stelelor” şi tot El „tămăduieşte pe cei cu inima zdrobită şi le leagă rănile.” (Psalmii 147, 4.3.) „Veniţi la Mine” este chemarea Lui. Oricare ar fi grijile şi încercările, înfăţişează cazul tău înaintea Domnului. Inima ta va fi întărită, ca să poată rezista. Se va deschide o cale ca să poţi scăpa din greutăţi şi încurcături. Cu cât îţi dai seama că eşti mai slab şi mai fără ajutor, cu atât vei deveni mai puternic în tăria Lui. Cu cât este mai grea povara, cu atât este mai binecuvântată odihna, când le arunci pe toate asupra Purtătorului de poveri. Odihna oferită de Hristos este condiţionată, şi aceste condiţii sunt clar arătate. Toţi le pot îndeplini. El ne spune cum putem găsi această odihnă.

„Luaţi jugul Meu asupra voastră”, zice Isus. Jugul este un instrument al servirii. Vitele sunt înjugate pentru muncă şi jugul este absolut necesar pentru ca lucrul lor să fie eficient. Prin ilustraţia aceasta, Hristos ne învaţă că noi suntem chemaţi să servim tot timpul vieţii noastre. Trebuie să luăm jugul Lui asupra noastră, ca să putem fi împreună — lucrători cu El.

Jugul care ne leagă în slujire este Legea lui Dumnezeu. Marea lege a iubirii, descoperită în Eden, proclamată pe Sinai, iar în Noul Legământ scrisă în inimă, este cea care îl uneşte pe lucrătorul omenesc cu voinţa lui Dumnezeu. Dacă am fi lăsaţi să ne urmăm pornirile, să mergem acolo unde ne duce voinţa noastră, ne-am alinia în rândurile lui Satana şi am ajunge să avem trăsăturile lui. De aceea Dumnezeu ne conduce prin voinţa Sa, care este nobilă şi înălţătoare. El doreşte ca noi să ne îndeplinim cu răbdare şi înţelepciune toate îndatoririle slujirii. Chiar Hristos, în natura Lui omenească, a purtat jugul slujirii, zicând: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! şi Legea Ta este în fundul inimii Mele.” (Psalmii 40, 8.) „M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.” (Ioan 6, 38.) Iubirea pentru Dumnezeu, râvna pentru slava Lui şi iubirea pentru omenirea decăzută L-au adus pe Isus pe pământ ca să sufere şi să moară. Aceasta a fost puterea care a condus viaţa Sa. El ne invită să ne însuşim acest principiu.

Sunt mulţi oameni a căror inimă este chinuită sub povara grijilor, deoarece ei caută să atingă standardul acestei lumi. Ei au ales slujirea lumii, au acceptat neliniştea ei şi au adoptat obiceiurile ei. În felul acesta, caracterul le este pervertit şi viaţa lor a ajuns un chin. Pentru a-şi mulţumi ambiţia şi dorinţele lumeşti, ei îşi rănesc conştiinţa şi se încarcă şi cu o povară în plus, aceea a remuşcărilor. Neliniştea aceasta continuă le secătuieşte puterea de viaţă. Domnul doreşte ca ei să lase la o parte acest jug al robiei. Îi invită să primească jugul Său. El zice: „Jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară”. El îi învaţă să caute mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Sa şi făgăduinţa Lui este că vor primi pe deasupra toate lucrurile de care au nevoie în viaţa aceasta. Frământarea este oarbă şi nu poate să deosebească viitorul; dar Isus vede sfârşitul de la început. În orice greutate, El are o cale pregătită pentru a aduce uşurare. Tatăl nostru ceresc are o mie de căi pe care ne poate veni în ajutor şi despre care nu ştim nimic. Aceia care se călăuzesc după principiul că slujirea şi cinstirea lui Dumnezeu trebuie să fie ţinta supremă vor constata că necazurile pier şi că înaintea lor se deschide o cărare netedă.

„Învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima”, zice Isus, „şi veţi găsi odihnă.” Noi trebuie să intrăm în şcoala lui Hristos, pentru a învăţa de la El umilinţa şi blândeţea. Mântuirea este lucrarea aceea prin care omul este educat pentru cer. Educaţia aceasta înseamnă cunoaşterea lui Hristos. Înseamnă emanciparea de sub ideile, obiceiurile şi practicile învăţate în şcoala domnului întunericului. Sufletul trebuie să fie eliberat de tot ceea ce este în opoziţie cu credincioşia faţă de Dumnezeu.

În inima lui Hristos, în care domnea o desăvârşită armonie cu Dumnezeu, era pace desăvârşită. El nu era niciodată măgulit de laude şi nici zdrobit de acuzaţii şi dezamăgiri. Chiar în timpul celei mai mari împotriviri şi celei mai crude purtări faţă de El, avea încă inima plină de curaj. Dar mulţi dintre cei care se numesc urmaşi ai Lui au inima plină de grijă şi neliniştită, deoarece se tem să se încreadă cu totul în Dumnezeu. Ei nu se predau Lui cu totul, deoarece se tem de urmările pe care le-ar avea un asemenea lucru. Fără o predare totală, ei nu pot găsi pace.

Iubirea de sine aduce nelinişte. Dacă suntem născuţi de sus, vom avea gânduri cum a avut Isus, gânduri care L-au făcut să Se umilească, pentru ca noi să putem fi salvaţi. Atunci nu vom mai căuta lucrurile cele mai de frunte. Vom dori să stăm la picioarele lui Isus şi să învăţăm de la El. Vom înţelege că valoarea lucrării noastre nu constă în a face paradă şi zgomot în lume sau în a fi activi şi zeloşi în propria putere. Valoarea lucrării noastre este proporţională cu împărtăşirea cu Duhul Sfânt. Încrederea în Dumnezeu ne sfinţeşte puterile minţii, aşa încât, în răbdare, să ne putem stăpâni sufletele.

Jugul este pus pe gâtul boilor pentru a-i ajuta să ducă povara mai uşor. Tot aşa este şi jugul lui Hristos. Când voinţa noastră este cufundată în voinţa lui Dumnezeu şi când ne folosim darurile pentru a fi o binecuvântare pentru alţii, vom vedea că povara vieţii este uşoară. Acela care umblă în calea poruncilor lui Dumnezeu merge împreună cu Hristos şi, în iubirea Lui, inima găseşte pace. Când Moise s-a rugat: „Arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaşte", Domnul i-a răspuns: „Voi merge Eu Însumi cu tine şi îţi voi da odihnă". Iar prin profeţi s-a dat solia aceasta: „Aşa vorbeşte Domnul: «Staţi în drumuri, uitaţi-vă şi întrebaţi care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblaţi pe ea, şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre!»" (Exod 33, 13.14; Ieremia 6, 16.) şi El zice: „O, de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu şi fericirea ta ca valurile mării." (Isaia 48, 18.)

Aceia care Îl cred pe Hristos pe cuvânt şi predau fiinţa lor purtării Sale de grijă şi viaţa lor ca El să o conducă vor afla pace şi linişte. Nimic din lume nu poate să-i întristeze când Isus îi înveseleşte cu prezenţa Sa. În supunere desăvârşită, este odihnă desăvârşită. Domnul zice: „Celui cu inima tare Tu-i chezăşuieşti pacea, căci se încrede în Tine." (Isaia 26, 3.) Viaţa poate părea încurcată; dar, predându-ne înţeleptului Maestru-lucrător, El va scoate de acolo o viaţă şi un caracter model, spre mărirea Lui. şi caracterul care ajunge să se asemene cu caracterul slăvit al lui Hristos va fi primit în Paradisul lui Dumnezeu. O omenire nouă va umbla împreună cu El în alb, căci este vrednică.

Când intrăm în odihna lui Hristos, cerul începe de aici. Noi răspundem la chemarea Sa: „Veniţi să învăţaţi de la Mine" şi, venind, începem viaţa veşnică. Cerul e o neîncetată apropiere de Dumnezeu prin Hristos. Cu cât stăm mai mult şi mai aproape de El, cu atât şi chiar mai mult ni se va descoperi slava Sa; şi cu cât vom cunoaşte pe Dumnezeu mai mult,

cu atât mai intensă va fi fericirea noastră. Dacă mergem cu Isus în această viaţă, vom fi copleşiţi de iubirea Lui şi întăriţi de prezenţa Lui. Tot ce poate să suporte natura omenească putem primi încă de aici. Dar ce sunt toate acestea în faţa celor viitoare? Ei stau acolo, „înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, şi-I slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domniei Îşi va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiţă. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apei vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor.” (Apocalipsa 7, 15-17.)

Capitolul 35 — Taci, fii liniştită!

Fusese o zi plină de evenimente în viaţa lui Isus. Lângă lacul Galileii, El rostise primele Sale parabole, explicându-le oamenilor din nou, prin ilustraţii uşor de înţeles, natura Împărăţiei Sale şi felul în care ea avea să fie întemeiată. El a asemănat lucrarea Sa cu cea a semănătorului, dezvoltarea Împărăţiei Sale cu creşterea seminţei de muştar şi cu efectul aluatului în măsura de făină. Marea despărţire finală a celor neprihăniţi de cei nelegiuiţi fusese ilustrată prin parabola cu grâul şi neghina şi prin pilda cu năvodul. Valoarea nemărginită a adevărurilor vestite de El fusese ilustrată prin comoara ascunsă şi mărgăritarul de mare preţ, iar în parabola cu stăpânul casei, îi învăţase pe ucenici cum să lucreze ca reprezentanţi ai Săi.

Toată ziua învăţase şi vindecase; iar la venirea serii, gloatele încă se îmbulzeau în jurul Lui. Zi după zi lucrase pentru ei, abia luându-şi timp pentru masă sau odihnă. Criticile răutăcioase şi răstălmăcite, cu care fariseii Îl urmăreau continuu, făceau ca lucrarea Lui să fie cu atât mai grea şi mai obositoare; acum sfârşitul zilei L-a găsit atât de obosit, încât S-a hotărât să caute adăpost într-un loc retras, dincolo de lac. Ţărmul răsăritean al lacului Ghenezaret nu era nelocuit, deoarece se mai găseau câteva sate ici şi colo, pe lângă lac; dar era o regiune pustie în comparaţie cu ţărmul apusean. Avea populaţie mai mult păgână decât iudaică şi avea legături puţine cu Galilea. În felul acesta, Îi oferea lui Isus adăpostul retras pe care-l căuta şi de aceea El i-a îndemnat pe ucenici să-L însoţească acolo.

După ce a dat drumul gloatei să plece, ei L-au luat în corabie, chiar „aşa cum era", şi au plecat cu grăbire. Dar nu aveau să plece singuri. Se mai aflau şi alte corăbii de pescari la ţărm şi acestea s-au umplut repede cu oamenii care Îl urmau pe Isus, doritori să-L vadă şi să-L asculte.

În cele din urmă, scăpat de îmbulzeala mulţimii şi frânt de oboseală şi foame, Mântuitorul S-a întins pe fundul bărcii şi a adormit repede. Seara fusese calmă şi plăcută şi liniştea domnea peste lac; dar deodată cerul s-a întunecat, vântul s-a prăvălit sălbatic prin trecătorile muntelui, de-a lungul ţărmului de răsărit, şi o furtună îngrozitoare a izbucnit pe lac.

Soarele coborâse la apus şi întunecimea nopţii se lăsase peste apa biciuită de furtună. Valurile, agitate cu furie de vântul sinistru, se aruncau cu îndrăzneală asupra bărcii ucenicilor şi ameninţau să o înghită. Pescarii aceştia oţeliţi îşi petrecuseră viaţa pe lac şi îşi conduseseră barca în siguranţă prin multe furtuni; de astă dată însă, tăria şi priceperea lor n-au ajutat la nimic. Ei erau neputincioşi în ghearele furtunii şi, când vedeau că barca li se umplea cu apă, nădejdea îi părăsea.

Absorbiţi de eforturile lor de a se salva singuri, uitaseră că Isus era cu ei în barcă. Acum, văzând că munca le este zadarnică şi că îi aşteaptă moartea, şi-au amintit cine le poruncise

să traverseze marea. Singura lor speranţă era Isus. În slăbiciunea şi disperarea lor, au strigat: „Învăţătorule! Învăţătorule!” Dar întunericul cel des Îl ascundea din faţa lor. Glasurile lor au fost înghiţite de vuietul furtunii şi n-a venit nici un răspuns. Îndoiala şi temerea i-au cuprins. Oare să-i fi uitat Isus? El, care biruise boala, demonii şi chiar moartea, nu era în stare să-i ajute pe ucenicii Lui acum? Nu Se gândea oare că ei sunt într-o asemenea nenorocire?

Au strigat din nou, dar nu s-a auzit alt răspuns, decât urletul apei înfuriate. Barca aproape se scufunda. O clipă şi părea că vor fi înghiţiţi de valurile înfuriate. Deodată, lumina unui fulger străbate întunericul şi ei Îl văd pe Isus dormind netulburat de zgomot. Cu uimire şi disperare, ei au strigat: „Învăţătorule, nu-ţi pasă că noi pierim?” Cum se poate ca El să Se odihnească aşa de liniştit când ei sunt în primejdie şi se luptă cu moartea?

Strigătul lor Îl trezeşte pe Isus. La lumina fulgerului, ei văd pe faţa Lui o pace dumnezeiască; citesc în privirea Lui uitare de sine, iubire duioasă, iar inima lor, îndreptându-se către El, strigă: „Doamne, scapă-ne că pierim”.

Niciodată nu a rostit un suflet strigătul acesta fără să fie luat în seamă. În timp ce ucenicii înalţă vâslele pentru a face o ultimă sforţare, Isus Se ridică. El stă în picioare în mijlocul ucenicilor, în timp ce furtuna urlă, valurile se sfărâmă peste ei, iar fulgerul Îi luminează faţa. Îşi ridică mâna, atât de des folosită în fapte de milă, şi spune mării înfuriate: „Taci, fii liniştită!”

Furtuna încetează. Valurile se liniştesc. Norii se retrag, se arată stelele. Corabia pluteşte lin pe apa liniştită. Întorcându-Se către ucenicii Săi, Isus îi întreabă cu tristeţe: „Pentru ce sunteţi aşa de fricoşi? Tot n-aveţi credinţă?” (Marcu 4, 40.) O tăcere grea s-a lăsat asupra ucenicilor. Nici Petru nu îndrăznea să-şi exprime groaza care-i umplea inima. Corăbiile care porniseră să-L însoţească pe Isus fuseseră în aceeaşi primejdie ca aceea a ucenicilor. Teroarea şi disperarea stăpâniseră şi peste oamenii din ele, dar porunca lui Isus a adus liniştea asupra acelei scene îngrozitoare. Furia furtunii adunase corăbiile la un loc şi toţi cei care erau pe ele văzuseră minunea. În calmul care a urmat, temerea a fost uitată. Oamenii şopteau între ei: „Ce fel de om este acesta de-L ascultă până şi vânturile şi marea?”

Când a fost trezit pentru a întâmpina furtuna, Isus era perfect liniştit. Nu era nici urmă de teamă în cuvânt sau privire, pentru că în inima Lui nu era teamă. Dar El nu era liniştit pentru că puterea Sa era nemărginită. Nu ca un „Domn al cerului şi al pământului” stătea El aşa liniştit. El renunţase la puterea aceea, pentru că zice: „De la Mine Însumi nu pot face nimic.” (Ioan 5, 30.) El Se încredea în puterea Tatălui. Isus Se sprijinea pe credinţă — credinţă în iubirea şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu — şi puterea acelui cuvânt care a liniştit furtuna era puterea lui Dumnezeu.

După cum Isus Se sprijinea prin credinţă pe purtarea de grijă a Tatălui, tot astfel şi noi trebuie să ne încredem în purtarea de grijă a Mântuitorului nostru. Dacă s-ar fi încrezut în

El, ucenicii ar fi rămas liniştiţi. Teama lor în timpul primejdiei le-a descoperit necredinţa. În strădania lor de a se salva singuri, ei au uitat de Isus; şi numai atunci când, ajunşi la disperare, nu s-au mai încrezut în ei înşişi, ci s-au îndreptat către El, Isus a putut să le dea ajutor.

De câte ori nu avem şi noi aceeaşi experienţă ca ucenicii! Când se adună furtuna ispitelor, când fulgerele sălbatice strălucesc şi când valurile se prăvălesc peste noi, ne luptăm singuri cu furtuna, uitând că este Unul care ne poate ajuta. Ne încredem în propria putere, până când pierdem orice nădejde şi suntem aproape de pieire. Atunci ne aducem aminte de Isus şi, dacă-L strigăm să ne mântuiască, chemarea noastră nu va fi în zadar. Deşi, plin de întristare, El mustră necredinţa şi încrederea noastră în noi înşine, niciodată nu ne lasă fără ajutor când avem nevoie. Fie pe uscat, fie pe mare, dacă avem pe Mântuitorul în inima noastră, nu trebuie să ne temem. Credinţa vie în Răscumpărătorul va linişti marea vieţii şi El ne va scăpa din primejdie, cum ştie că este mai bine.

Mai e încă o învăţătură spirituală în această minune a liniştirii furtunii. Experienţa fiecărui om mărturiseşte în favoarea adevărului cuvintelor Scripturii: „Cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate linişti.... Cei răi n-au pace, zice Dumnezeul meu.” (Isaia 57, 20.21.) Păcatul ne-a distrus pacea. Cât timp eul este nesupus, nu putem găsi odihnă. Patimile cele mai mari ale inimii nu pot fi stăpânite de nici o putere omenească. În privinţa aceasta, suntem la fel de fără putere ca ucenicii, care nu erau în stare să liniştească furtuna ce urla. Dar Acela care a liniştit valurile Mării Galileii prin Cuvântul Său are un cuvânt aducător de pace pentru orice om. Oricât de grozavă ar fi furtuna, aceia care se îndreaptă spre Isus cu strigătul: „Doamne, mântuieşte-ne” vor fi eliberaţi. Harul Lui, care împacă sufletul cu Dumnezeu, linişteşte frământarea patimilor omeneşti şi, în iubirea Lui, inima găseşte odihnă. „A oprit furtuna, a adus liniştea şi valurile s-au potolit. Ei s-au bucurat că valurile s-au liniştit, şi Domnul i-a dus în limanul dorit.” (Psalmii 107, 29-30.) „Deci, fiindcă suntem socotiţi neprihăniţi, prin credinţă avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” „Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna şi liniştea pe vecie.” (Romani 5, 1; Isaia 32, 17.)

În zorii zilei, Mântuitorul şi însoţitorii Lui au ajuns la ţărm şi lumina soarelui răsărind atingea apa şi uscatul ca o binecuvântare de pace. Dar de abia coborâseră pe ţărm şi au avut înaintea ochilor o privelişte mai cumplită decât furia furtunii. Dintr-un ascunziş aflat între morminte, s-au aruncat asupra lor, ca şi cum ar fi vrut să-i sfâşie, doi demonizaţi. De oamenii aceştia erau agăţate bucăţi din lanţurile pe care le sfărâmaseră când au scăpat din închisoare. Pe corp aveau răni care sângerau, acolo unde se tăiaseră cu pietre ascuţite. Ochii lor priveau rătăciţi prin părul lung şi murdar şi orice asemănare cu fiinţele omeneşti părea că fusese ştearsă de către demonii care îi stăpâneau; semănau mai mult a fiare decât a oameni.

Ucenicii şi însoţitorii lor au fugit cuprinşi de groază; dar deodată şi-au dat seama că Isus nu era cu ei şi s-au întors să-L caute. El era acolo unde Îl lăsaseră. El, care liniştise furtuna, care îl întâmpinase mai înainte pe Satana şi-l biruise, n-a fugit din faţa acestor demoni. Când, dezamăgiţi, scrâşnind din dinţi şi făcând spume la gură, aceşti oameni s-au apropiat de El, Isus a ridicat mâna care poruncise valurilor să se liniştească, şi ei nu s-au putut apropia mai mult. Urlau fără putere în faţa Lui.

Cu autoritate, El a poruncit duhurilor necurate să iasă din ei. Cuvintele Lui au pătruns în mintea întunecată a acelor nenorociţi. Slab de tot, ei şi-au dat seama că aproape de ei se afla Cineva care putea să-i scape de sub stăpânirea chinuitoare a demonilor. Au căzut la picioarele Mântuitorului, să I se închine; dar, când au deschis gura să-I ceară milă, demonii au vorbit prin ei, strigând cu putere: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Te rog nu mă chinui”.

Isus a întrebat: „Care îţi este numele?” şi răspunsul a fost: „Numele meu este «Legiune», pentru că suntem mulţi”. Folosindu-i pe aceşti nenorociţi ca mijloace de comunicare, ei L-au rugat pe Isus să nu-i alunge din regiunea aceea. Pe coasta muntelui, nu departe de acolo, păştea o turmă de porci. Demonii au cerut îngăduinţa să intre în ei şi Isus le-a îngăduit. Deodată turma a fost cuprinsă de panică. Porcii au alergat nebuneşte spre stânci şi, nefiind în stare să se oprească pe ţărm, s-au aruncat în apă şi au pierit.

Între timp, o schimbare minunată avusese loc cu demonizaţii. În mintea lor pătrunsese lumina. Ochii lor străluceau de inteligenţă. Faţa lor, atâta vreme deformată după chipul lui Satana, s-a îmblânzit deodată, mâinile pătate de sânge s-au liniştit şi, cu vocea veselă, oamenii preamăreau pe Dumnezeu pentru eliberare.

Din vârful stâncilor, păzitorii porcilor au văzut cele petrecute şi au alergat să ducă veştile acestea atât stăpânilor lor, cât şi celorlalţi oameni. Cu frică şi uimire, întreaga populaţie a alergat înaintea lui Isus. Cei doi demonizaţi fuseseră groaza ţinutului. Nimeni nu avea curaj să treacă pe unde se aflau ei, căci se puteau arunca oricând asupra trecătorilor cu furie diavolească. Acum, oamenii aceştia erau îmbrăcaţi şi cu mintea întreagă, stând la picioarele lui Isus, ascultând cuvintele Lui şi slăvind Numele Aceluia care îi vindecase. Însă oamenii care au văzut această scenă minunată nu s-au bucurat. Pierderea porcilor îi afecta mai mult decât eliberarea acestor captivi ai lui Satana.

Pentru binele stăpânilor acestor porci se îngăduise să vină asupra lor această pagubă. Ei erau absorbiţi de lucrurile pământeşti şi nu se îngrijeau de marile nevoi ale vieţii lor spirituale. Isus dorea să spulbere vraja nepăsării lor egoiste, ca ei să poată primi harul Său. Dar regretul şi indignarea pentru pierderea trecătoare le-au orbit ochii, aşa că nu au mai văzut îndurarea Mântuitorului.

Manifestarea puterii supranaturale a stârnit prejudecăţile oamenilor şi a provocat temerile lor. Puteau să vină nenorociri şi mai mari, dacă Străinul acesta rămânea între ei. S-au temut de ruină materială şi s-au hotărât să se lipsească de prezenţa Lui. Cei care trecuseră lacul împreună cu Isus au povestit tot ce se întâmplase în noaptea trecută: despre primejdia din mijlocul furtunii şi despre felul în care au fost liniştite vântul şi marea. Dar cuvintele lor erau fără efect. Cu groază, oamenii s-au strâns în jurul lui Isus şi L-au rugat stăruitor să plece de la ei; şi El i-a ascultat, luând corabia îndată către ţărmul opus.

Oamenii din Gherghesa aveau în faţa lor dovada vie despre puterea şi îndurarea lui Hristos. Ei i-au văzut pe oamenii cărora le fusese redată puterea de judecată; dar se temeau aşa de mult să nu-şi primejduiască interesele pământeşti, încât Acela care biruise pe domnul întunericului în faţa lor era tratat ca un nepoftit şi Darul ceresc a fost alungat de la uşile lor. Noi nu avem ocazia să ne îndepărtăm de persoana lui Isus aşa cum au făcut cei din Gherghesa; sunt totuşi mulţi care refuză să asculte de cuvântul Lui, deoarece ascultarea ar însemna sacrificarea unor interese lumeşti. Pentru ca nu cumva prezenţa Lui să le pricinuiască vreo pierdere bănească, mulţi leapădă harul Lui şi îndepărtează Duhul Lui de la ei.

Dar cu totul altele au fost sentimentele demonizaţilor vindecaţi. Ei doreau să fie în tovărăşia Eliberatorului lor. În prezenţa Lui se simţeau la adăpost de puterea demonilor, care le chinuiseră viaţa şi le irosiseră puterile. Când Isus era gata să urce în corabie, s-au ţinut strâns de El, au îngenuncheat la picioarele Lui şi L-au rugat să-i ţină aproape, ca să poată asculta mereu cuvintele Lui. Dar Isus le-a poruncit să meargă acasă şi să vestească ce lucruri mari a făcut Domnul pentru ei.

Ei aveau ceva de lucru: să meargă acasă, între păgâni, şi să povestească despre binecuvântările primite de la Isus. Era greu pentru ei să se despartă de Mântuitorul lor. Cu siguranţă că urmau să aibă multe greutăţi în mijlocul concetăţenilor păgâni. şi îndelunga lor despărţire de societate părea să-i fi făcut neînstare de lucrarea ce le era încredinţată. Dar, îndată ce Isus le-a arătat datoria, ei au fost gata să asculte. Ei nu numai că au povestit în familie şi între vecini despre Isus, ci au mers prin Decapole, vestind pretutindeni puterea Lui mântuitoare şi povestind cum au fost eliberaţi de demoni. Făcând lucrul acesta, ei primeau o binecuvântare mai mare decât aceea pe care ar fi avut-o dacă ar fi rămas în prezenţa Lui. Atunci când lucrăm, pentru a duce mai departe vestea cea bună a mântuirii, suntem aduşi mai aproape de Mântuitorul.

Cei doi demonizaţi vindecaţi au fost cei dintâi misionari pe care i-a trimis Hristos să predice Evanghelia în regiunea Decapole. Oamenii aceştia avuseseră prilejul să asculte învăţăturile lui Hristos numai câteva clipe. Nu avuseseră niciodată ocazia să asculte o predică a Lui. Ei nu puteau să-i înveţe pe oameni ca ucenicii care fuseseră zilnic cu Hristos. Dar purtau în propria persoană dovada că Isus era Mesia. Ei puteau spune ceea ce ştiau, ce

văzuseră, ce auziseră şi ce simţiseră singuri din puterea lui Hristos. Lucrul acesta îl poate face oricine a fost atins în inima lui de harul lui Dumnezeu. Ioan, ucenicul iubit, scria: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieţii.... Ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă." (1 Ioan 1, 1-3.) Ca martori ai lui Hristos, trebuie să spunem ce ştim, ce am văzut, auzit şi simţit. Dacă L-am urmat pe Isus pas cu pas, vom avea ceva foarte precis de spus cu privire la felul în care El ne-a condus. Putem spune cum am pus la probă făgăduinţa Lui şi am văzut că este adevărată. Putem mărturisi ceea ce ştim despre harul lui Hristos. Aceasta e mărturisirea pe care o cere Domnul şi din lipsa căreia lumea piere.

Deşi oamenii din Gherghesa nu L-au primit pe Isus, El nu i-a lăsat în întunericul pe care îl aleseseră. Când L-au rugat să plece, încă nu auziseră cuvintele Lui. Nu ştiau ce resping. Din cauza aceasta, El le-a trimis din nou lumină, prin aceia pe care nu puteau refuza să-i asculte.

Făcând să piară porcii, Satana avea ca scop să-i îndepărteze pe oameni de la Mântuitorul şi să împiedice predicarea Evangheliei în ţinutul acela. Dar tocmai întâmplarea aceasta a trezit toată regiunea aceea, cum nimic altceva nu ar fi fost în stare s-o facă, şi a îndreptat atenţia tuturor către Hristos. Deşi Mântuitorul a plecat, oamenii pe care El îi vindecase au rămas ca martori ai puterii Lui. Aceia care fuseseră instrumentele domnului întunericului au devenit canale de lumină, trimişi ai Fiului lui Dumnezeu. Oamenii se minunau când ascultau aceste veşti nemaipomenite. În întreaga regiune s-a deschis o uşă pentru Evanghelie. Când Isus a revenit în Decapole, lumea s-a adunat în jurul Lui şi, timp de trei zile, nu numai locuitorii unui oraş, ci mii de oameni din toate împrejurimile au ascultat solia mântuirii. Până şi puterea demonilor este sub stăpânirea Mântuitorului nostru şi lucrarea răului este întoarsă spre bine.

Întâlnirea cu demonizaţii din Gherghesa cuprindea o învăţătură pentru ucenici. Ea arăta adâncimea degradării în care caută Satana să târască întregul neam omenesc şi misiunea lui Hristos de a-i elibera pe oameni de sub puterea celui rău. Fiinţele acelea nenorocite, care locuiau printre morminte, posedate de demoni, robite de patimi nestăpânite şi de plăceri scârboase, ne arată ce ar fi ajuns omenirea, dacă ar fi fost lăsată sub stăpânirea lui Satana. Influenţa lui Satana se exercită necontenit asupra oamenilor, ca să tulbure simţurile, să stăpânească mintea pentru rău şi să aţâţe la violenţe şi crime. El slăbeşte corpul, întunecă inteligenţa şi înjoseşte sufletul. Ori de câte ori leapădă invitaţia Mântuitorului, oamenii se supun lui Satana. În toate domeniile vieţii, în familie, în afaceri şi chiar în biserică, mulţi oameni fac astăzi acelaşi lucru. Din cauza aceasta s-au răspândit pe pământ violenţa şi crima, iar întunericul moral, ca o mantie a morţii, învăluie casele oamenilor. Prin ispitele lui iscusite, Satana îi face pe oameni să se dedea la rele tot mai mari, până când ajung la decădere morală şi la ruină. Unica siguranţă împotriva puterii lui se află în prezenţa lui Isus. Înaintea oamenilor şi a îngerilor, Satana a fost descoperit ca vrăjmaş şi distrugător al

omului; Hristos, ca prietenul şi eliberatorul omului. Spiritul Său va dezvolta în om ceea ce înnobilează caracterul şi umple de demnitate fiinţa sa. Va înălţa pe om pentru gloria lui Dumnezeu în corp, suflet şi spirit. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă." (2 Timotei 1, 7.) El ne-a chemat ca să căpătăm „slava" — caracterul — Domnului nostru Isus Hristos; ne-a chemat ca să fim „asemenea chipului Fiului Său." (2 Tesaloniceni 2, 14; Romani 8, 29.)

Iar oamenii care au fost înjosiţi până au ajuns instrumente ale lui Satana sunt şi acum transformaţi, prin puterea lui Hristos, în soli ai neprihănirii şi trimişi de Fiul lui Dumnezeu să spună „tot ce ţi-a făcut Domnul, şi cum a avut milă de tine".

Capitolul 36 — Atingerea credinţei

Revenind de la Gherghesa pe ţărmul apusean, Isus a găsit acolo o mulţime de oameni, care L-au primit şi L-au salutat cu bucurie. El a rămas pe ţărm câtva timp, învăţând şi vindecând, apoi S-a îndreptat spre casa lui Levi-Matei, pentru a lua masa împreună cu vameşii. Aici L-a găsit Iair, mai marele sinagogii. Acest conducător al iudeilor a venit foarte întristat la Isus şi s-a aruncat la picioarele Lui, spunând: „Fetiţa mea trage să moară; rogu-Te, vino de-ţi pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă şi să trăiască”.

Îndată Isus a plecat spre casa acestui fruntaş. Deşi văzuseră atât de multe fapte de milă, ucenicii au fost foarte surprinşi de îndeplinirea cererii acestui rabin îngâmfat; L-au însoţit totuşi pe Domnul lor, iar lumea a venit după ei, plină de curiozitate şi de nerăbdare. Casa fruntaşului nu era prea departe, dar Isus şi însoţitorii Lui înaintau încet, deoarece mulţimea îi înconjura din toate părţile. Tatăl, nerăbdător, nu putea să mai suporte întârzierea; dar Isus, milostiv cu oamenii, Se oprea ici şi colo să uşureze suferinţele cuiva sau să mângâie o inimă tulburată.

În timp ce se aflau încă pe drum, un om şi-a făcut loc prin mulţime, aducându-i lui Iair vestea că fiica lui a murit şi că nu mai avea rost să-L supere pe Învăţătorul. Cuvântul a ajuns la urechea lui Isus. „Nu te teme”, a zis El, „crede numai, şi va fi tămăduită.” Iair s-a apropiat mai mult de Mântuitorul şi împreună s-au grăbit spre casa fruntaşului. Bocitorii plătiţi şi cântăreţii din fluier sosiseră deja şi umpleau văzduhul cu strigătele lor. Prezenţa mulţimii şi frământarea ei au mişcat inima lui Isus. El a încercat să-i liniştească pe oameni, zicând: „Pentru ce faceţi atâta zarvă şi pentru ce plângeţi? Copila n-a murit, ci doarme”. Ei s-au supărat auzind cuvintele Străinului. O văzuseră pe copilă în braţele morţii şi au început să-şi bată joc de El. După ce a cerut ca toţi să iasă din casă, Isus a luat cu El pe tatăl şi mama fetiţei şi pe cei trei ucenici, Petru, Iacov şi Ioan, şi au intrat împreună în camera copilei.

Isus S-a apropiat de pat şi, luând mâna copilei în mâna Sa, a rostit încet, în limbajul folosit în casa ei, cuvintele: „Fetiţo, scoală-te, îţi zic!” Deodată un fior a străbătut corpul care zăcea inert. Pulsul vieţii a bătut iarăşi. Buzele s-au deschis zâmbind. Ochii s-au deschis mari, ca după somn, şi fetiţa a privit cu uimire la grupul de lângă ea. S-a ridicat, şi părinţii au îmbrăţişat-o şi au plâns de bucurie.

În drum spre casa fruntaşului, Isus întâlnise în mulţime o femeie care de doisprezece ani suferea de o boală care făcea ca viaţa ei să fie o povară. Ea îşi cheltuise toţi banii pe doctori şi leacuri, ca în cele din urmă să i se spună că nu se poate vindeca. Dar speranţele ei s-au redeşteptat, când a auzit de vindecările făcute de Hristos. Era sigură că, dacă s-ar fi putut atinge măcar de El, ar fi fost vindecată. În slăbiciune şi suferinţă, ea a mers la marginea apei unde învăţa Isus şi a încercat să se strecoare prin mulţime, dar în zadar. Din nou L-a urmărit

până la casa lui Levi-Matei, dar nici acum nu a fost în stare să se apropie. Începuse deja să dispere când, făcându-şi drum prin mulţime, Isus ajunse aproape de locul în care se afla ea.

Ocazia de aur venise. Se afla în prezenţa Marelui Medic. Dar, în emoţia ei, n-a fost în stare să-I vorbească şi nici nu a putut decât să-I zărească o clipă faţa. De teamă să nu piardă singura ocazie de vindecare, s-a înghesuit, zicând în sine: „Dacă aş putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui". În timp ce El trecea, ea s-a întins şi a izbutit să-I atingă doar marginea veşmântului. Dar în clipa aceea a ştiut că era vindecată. În această unică atingere, era adunată credinţa întregii ei vieţi şi deodată durerile şi slăbiciunile au făcut loc puterii şi sănătăţii depline.

Cu inima plină de recunoştinţă, a încercat apoi să se retragă din mulţime; dar deodată Isus S-a oprit şi oamenii s-au oprit o dată cu El. S-a întors şi, privind în jur, a întrebat cu o voce care s-a auzit clar peste murmurul mulţimii: „Cine s-a atins de Mine?" Oamenii au rămas miraţi de această întrebare. Mântuitorul era îmbulzit din toate părţile şi împins într-o parte şi alta, aşa că întrebarea părea ciudată.

Petru, gata întotdeauna să vorbească, a zis: „Învăţătorule, noroadele Te împresoară şi Te îmbulzesc şi mai întrebi: Cine s-a atins de Mine?" Isus a răspuns: „S-a atins cineva de Mine, căci am simţit că a ieşit din Mine o putere". Mântuitorul putea să deosebească atingerea credinţei de atingerea întâmplătoare a mulţimii nepăsătoare. O asemenea încredere nu trebuia să fie lăsată să treacă fără a fi luată în seamă. El voia să-i spună femeii umilite cuvinte de mângâiere, care să fie pentru ea un izvor de bucurie, cuvinte care aveau să fie o binecuvântare pentru urmaşii Săi, la sfârşitul timpului.

Privind spre femeie, Isus a stăruit să afle cine L-a atins. Văzând că e zadarnic să se mai ascundă, ea a înaintat tremurând şi s-a aruncat la picioarele Lui. Cu lacrimi de recunoştinţă, a povestit cât a suferit şi cum a fost vindecată. Isus a zis cu blândeţe: „Îndrăzneşte, fiică, credinţa ta te-a mântuit, du-te în pace". El n-a dat ocazia superstiţiei, lăsând să se creadă că simpla atingere a hainei Lui ar avea putere de vindecare. Nu prin atingerea exterioară de El, ci prin credinţa care a luat în stăpânire puterea Lui divină s-a făcut vindecarea.

Mulţimea mirată, care se îmbulzea aproape de Isus, n-a simţit nici un fel de putere venind de la El. Dar, când a întins mâna pentru a-L atinge, crezând că va fi însănătoşită, femeia suferindă a simţit puterea vindecătoare. Tot aşa stau lucrurile şi în cele spirituale. Dacă vorbeşti de religie doar ocazional, dacă te rogi fără foame şi sete sufletească şi fără credinţă vie, nu ajungi la nimic. O credinţă numai cu numele, care-L primeşte pe Hristos numai ca Mântuitor al lumii, nu poate aduce niciodată vindecarea sufletului. Credinţa spre mântuire nu este numai o recunoaştere intelectuală a adevărului. Acela care aşteaptă ca mai întâi să aibă toată cunoştinţa şi abia după aceea să-şi manifeste credinţa nu poate primi binecuvântări de la Dumnezeu. Nu e de ajuns să credem despre Hristos; trebuie să credem în El. Singura credinţă care ne va fi de folos este aceea care-L are pe El ca Mântuitor personal,

care-şi însuşeşte meritele Lui. Mulţi consideră credinţa ca o părere. Credinţa mântuitoare este un contact prin care cei ce-L primesc pe Hristos se unesc prin legământ cu Dumnezeu. Credinţa adevărată este viaţă. O credinţă vie înseamnă o creştere a vigorii, o încredere deplină, prin care credinciosul devine o putere cuceritoare.

După vindecarea femeii, Isus a dorit ca ea să recunoască binecuvântările primite. Darurile pe care le oferă Evanghelia nu trebuie câştigate în ascuns sau folosite în taină. De aceea, Domnul cere de la noi să mărturisim despre bunătatea Lui. „Voi Îmi sunteţi martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 43, 12.)

Mărturia noastră despre credincioşia Sa e mijlocul pe care cerul l-a ales pentru a descoperi lumii pe Hristos. Noi trebuie să recunoaştem harul Său, aşa cum este făcut cunoscut prin sfinţii din vechime; dar ceea ce are într-adevăr efect este mărturia propriei experienţe. Suntem martori pentru Dumnezeu atunci când descoperim în noi lucrarea unei puteri dumnezeieşti. Fiecare om are o viaţă deosebită de a tuturor celorlalţi şi o experienţă cu totul deosebită de a lor. Dumnezeu doreşte ca laudele noastre să se înalţe către El, purtând amprenta individualităţii noastre. Toate aceste recunoaşteri preţioase pentru lauda slavei harului Său, când sunt susţinute de o viaţă curată, creştinească, au o putere de neînvins, care lucrează pentru salvarea oamenilor.

Când cei zece leproşi au venit la Isus pentru vindecare, El i-a îndemnat să meargă şi să se arate preotului. Pe drum, au fost curăţiţi, dar numai unul dintre ei s-a întors să-I dea slavă. Ceilalţi au mers în drumul lor, uitându-L pe Acela care-i făcuse sănătoşi. Câţi oameni fac astăzi la fel! Domnul lucrează neîncetat pentru binele omenirii. El împarte fără încetare din bunătăţile Sale. El îi ridică pe bolnavi din patul lor de suferinţă. El îi scapă pe oameni din primejdia pe care ei n-o văd, El trimite îngeri din cer să-i salveze din nenorocire, să-i apere „de ciuma care umblă în întuneric” şi „de molima care bântuie ziua-n amiaza mare” (Psalmii 91, 6), dar inimile nu le sunt impresionate. El a dat toate bogăţiile cerului pentru a-i răscumpăra, dar ei nu iau seama la marea Lui iubire. Prin nemulţumirea lor, ei îşi închid inima faţă de harul lui Dumnezeu. Asemenea buruienilor deşertului, care nu cunosc binele, sufletele lor locuiesc în locurile uscate ale pustiei.

Este spre binele nostru să ţinem proaspătă amintirea fiecărui dar de la Dumnezeu. În felul acesta, credinţa este întărită pentru a cere şi a primi mai mult. Este mai mare încurajare pentru noi în cea mai mică binecuvântare pe care o primim de la Dumnezeu decât în toate binecuvântările pe care le putem găsi în credinţa şi experienţa altora. Sufletul care răspunde la harul lui Dumnezeu va fi ca o grădină udată. Sănătatea lui va creşte repede; lumina lui va răsări în întuneric şi slava Domnului se va vedea peste el. Să ne aducem aminte de iubirea duioasă a Domnului şi de mulţimea îndurărilor Lui. Asemenea poporului Israel, să ridicăm pietrele noastre de amintire şi să înscriem pe ele istoria preţioasă a celor făcute de Dumnezeu pentru noi. şi când revedem felul Lui de purtare, în pelerinajul nostru, să spunem

din inimi pline de recunoştinţă: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui faţă de mine? Voi înălţa paharul izbăvirilor, şi voi chema Numele Domnului. Îmi voi împlini juruinţele făcute Domnului în faţa întregului Său popor.” (Psalmii 116, 12-14.)

Capitolul 37 — Cei dintâi evanghelişti

Apostolii erau membri ai familiei lui Isus, care L-au însoţit în călătoriile Lui pe jos prin Galilea. Ei au fost părtaşi împreună cu El la munca şi greutăţile ce au venit peste ei. Au ascultat cuvântările Lui, au umblat şi au vorbit cu Fiul lui Dumnezeu şi din instruirea Lui zilnică au învăţat cum să lucreze pentru înălţarea neamului omenesc. În timp ce Isus slujea mulţimii de oameni care se adunase în jurul Lui, ucenicii Săi se aflau între cei de faţă, doritori să împlinească cererile Lui şi să-I uşureze munca. Ei dădeau ajutor la aranjarea oamenilor, îi aduceau pe cei bolnavi la Mântuitorul şi contribuiau la mângâierea tuturor. Ei îi căutau pe ascultătorii interesaţi, le explicau Scripturile şi lucrau pentru binele lor spiritual pe diferite căi. Îi învăţau pe alţii tot ce aflaseră de la Isus şi în fiecare zi câştigau o experienţă mai bogată. Dar aveau nevoie şi de experienţa de a lucra singuri. Mai aveau nevoie de multă învăţătură, îndelungă răbdare şi blândeţe. Acum, când era cu ei, pentru a le arăta greşelile, pentru a-i sfătui şi îndrepta, Mântuitorul i-a trimis ca reprezentanţi ai Lui.

Cât fuseseră cu El, ucenicii se găsiseră deseori în încurcătură din cauza învăţăturii preoţilor şi a fariseilor, dar aduseseră greutăţile lor la Isus. El le prezentase adevărurile Scripturii în contrast cu tradiţia. În felul acesta, le-a întărit credinţa în Cuvântul lui Dumnezeu şi, într-o mare măsură, i-a eliberat de teama de rabini şi de robia tradiţiei. În pregătirea ucenicilor, exemplul vieţii Mântuitorului era mult mai eficient decât toate celelalte învăţături doctrinale. Când au fost despărţiţi de El, fiecare privire, fiecare ton şi fiecare cuvânt le-au revenit în minte. Adesea, când erau în luptă cu vrăjmaşii Evangheliei, au repetat cuvintele Lui şi, când au văzut efectul asupra oamenilor, s-au bucurat foarte mult.

Chemându-i pe cei doisprezece în jurul Său, i-a trimis să meargă doi câte doi prin oraşe şi prin sate. Nici unul nu a fost trimis singur, ci frate a fost asociat cu frate şi prieten cu prieten. În felul acesta, se puteau ajuta şi încuraja unul pe altul, se puteau sfătui şi ruga împreună, tăria unuia venea în ajutorul slăbiciunii celuilalt. În acelaşi fel i-a trimis mai târziu pe cei şaptezeci. ţinta Mântuitorului a fost ca solii Evangheliei să fie asociaţi în felul acesta. Chiar în zilele noastre, lucrarea de evanghelizare ar avea mult mai mare succes dacă acest exemplu ar fi urmat mai de aproape.

Solia ucenicilor era aceeaşi ca a lui Ioan Botezătorul şi a lui Hristos Însuşi: „Împărăţia cerurilor este aproape”. Ei nu trebuiau să intre în dispută cu oamenii cu privire la întrebarea dacă Isus din Nazaret este sau nu Mesia; dar în Numele Lui trebuiau să facă aceleaşi lucrări pline de milă pe care le făcuse El. El le-a spus: „Vindecaţi pe bolnavi, înviaţi pe morţi, curăţiţi pe leproşi, scoateţi afară dracii. Fără plată aţi primit, fără plată să daţi”.

În timpul lucrării Sale, Hristos a devotat mai mult timp pentru vindecarea bolnavilor decât pentru predicare. Minunile Lui mărturiseau despre adevărul cuvintelor Sale, că El n-a venit să nimicească, ci să mântuiască. Neprihănirea mergea înaintea Lui şi slava Domnului

era înapoia Lui. Oriunde Se ducea, veştile despre faptele Sale de milă mergeau înainte. Pe unde trecuse, cei ce avuseseră parte de mila Lui se bucurau de sănătate şi puneau la lucru puterile pe care le recâştigaseră. Mulţimi de oameni se adunau în jur să audă de pe buzele lor lucrurile pe care le făcuse Domnul. Glasul Lui era cel dintâi sunet pe care-l auziseră unii în viaţa lor. Numele Lui era primul cuvânt pe care-l rostiseră alţii, faţa Lui era cea dintâi pe care o priviseră. Cum să nu-L iubească pe Isus şi să nu-L laude? În timp ce trecea prin oraşe şi sate, El era ca un curent vital, răspândind viaţă şi bucurie prin toate locurile pe unde trecea.

Urmaşii lui Hristos trebuie să lucreze ca El. Noi trebuie să-i hrănim pe cei înfometaţi, să-i îmbrăcăm pe cei goi, să-i mângâiem pe cei suferinzi şi întristaţi. Trebuie să-i ajutăm pe cei disperaţi, să le aducem nădejde celor deznădăjduiţi. şi cu noi se va împlini aceeaşi făgăduinţă: „Neprihănirea ta îţi va merge înainte şi slava Domnului te va însoţi.” (Isaia 58, 8.) Iubirea lui Hristos, manifestată printr-o slujire neegoistă, va avea mai mare putere de a schimba pe făcătorul de rele decât sabia sau tribunalul. Acestea sunt necesare ca să îngrozească pe călcătorul de lege, dar misionarul plin de iubire face mult mai mult. Adesea inima se înăspreşte când e sub mustrare, dar ea se îmblânzeşte sub iubirea lui Hristos. Misionarul nu numai că poate să vindece bolile corpului, ci îl poate conduce pe păcătos la Marele Medic, care curăţeşte sufletul de lepra păcatului. Prin slujitorii Săi, Dumnezeu doreşte ca bolnavii, nenorociţii, cei posedaţi de duhuri rele să audă glasul Lui. Prin lucrătorii Săi luaţi dintre oameni, El doreşte să fie un Mângâietor aşa cum lumea nu cunoaşte.

În prima călătorie misionară, ucenicii trebuiau să meargă numai la „oile pierdute ale casei lui Israel”. Dacă ar fi predicat Evanghelia la neamuri sau la samariteni, ei şi-ar fi pierdut influenţa faţă de iudei. Stârnind prejudecăţile fariseilor, ei s-ar fi amestecat în certuri, care i-ar fi descurajat chiar de la începutul lucrării lor. Chiar apostolii înţelegeau cu greu că Evanghelia trebuia să fie dusă la toate neamurile. Atâta timp cât ei înşişi nu puteau să pătrundă acest adevăr, nu erau pregătiţi să lucreze pentru neamuri. Dacă iudeii primeau Evanghelia, Dumnezeu intenţiona ca ei să devină solii Săi pentru neamuri. De aceea trebuia ca ei să fie primii care auzeau solia.

În tot câmpul activităţii lui Hristos, erau persoane care deveneau conştiente de nevoile lor, flămânzind şi însetând după adevăr. Venise timpul să se ducă vestea despre iubirea Lui şi acestor fiinţe doritoare. La toţi aceştia, ucenicii trebuiau să meargă ca reprezentanţi ai Lui. Credincioşii aveau să-i considere ca învăţători rânduiţi de Dumnezeu şi, când Mântuitorul urma să fie luat de la ei, nu aveau să rămână fără povăţuitori.

În această primă călătorie, ucenicii urmau să meargă numai acolo unde Isus fusese mai înainte şi câştigase prieteni. Pregătirea lor pentru călătorie avea să fie cât se poate de simplă. Nimic nu trebuia să le abată mintea de la marea lor lucrare sau să trezească în vreun fel opoziţia şi să închidă poarta pentru lucrarea lor viitoare. Nu trebuia ca ei să adopte

îmbrăcămintea învăţătorilor religioşi, nici să folosească ceva în înfăţişarea lor pentru a se deosebi de sătenii umili. Nu trebuia să intre în sinagogi şi să-i invite pe oameni la slujbe publice; stăruinţa lor trebuia să fie depusă în lucrarea din casă în casă. Ei nu trebuiau să piardă timpul cu saluturi nefolositoare sau să meargă din casă în casă pentru plăcerea lor. Dar în fiecare loc aveau să primească ospitalitatea celor ce erau vrednici, aceia care aveau să-i primească din toată inima ca pe Hristos Însuşi. Ei trebuiau să intre în casă cu frumoasa salutare: „Pacea să fie peste această casă." (Luca 10, 5.) Casa aceasta urma să fie binecuvântată prin rugăciunile lor, prin cântările lor de laudă şi prin desfăşurarea Scripturilor în cercul familiei.

Aceşti ucenici aveau să fie vestitori ai adevărului, să pregătească drumul pentru venirea Domnului lor. Solia pe care trebuiau să o aducă era solia vieţii veşnice şi destinul oamenilor depindea de primirea sau lepădarea ei. Pentru a-i impresiona pe oameni cu solemnitatea ei, Isus le-a poruncit ucenicilor: „Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieşiţi din casa sau din cetatea aceea şi să scuturaţi praful de pe picioarele voastre. Adevărat vă spun că, în ziua judecăţii, va fi mai uşor pentru ţinutul Sodomei şi Gomorei decât pentru cetatea aceea".

Acum, ochiul Mântuitorului pătrunde viitorul; El priveşte la câmpul mai întins în care, după moartea Lui, ucenicii aveau să mărturisească pentru El. Privirea Lui profetică cercetează toate experienţele slujitorilor Săi de-a lungul veacurilor, până va veni El a doua oară. El le arată urmaşilor Săi luptele pe care aveau să le întâmpine. El descoperă caracterul şi planul luptei. El le prezintă pericolele pe care trebuiau să le întâlnească, sacrificiul de sine care li se va cere. El doreşte ca ei să ştie cât vor avea de suferit, ca să nu fie luaţi pe neaşteptate de către vrăjmaşi. Lupta lor nu va fi dusă „împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti." (Efeseni 6, 12.) Ei se vor lupta cu forţe supranaturale, dar sunt asiguraţi de ajutor supranatural. Toate fiinţele inteligente cereşti se află în oştirea aceasta. şi în rândurile ei nu sunt numai îngeri. Duhul Sfânt, reprezentantul Conducătorului oştirii Domnului, Se coboară pentru a îndruma lupta. Slăbiciunile noastre pot să fie multe, păcatele şi greşelile noastre pot să fie urâte; dar harul lui Dumnezeu este pentru toţi cei ce-l caută cu pocăinţă. Tăria Atotputerniciei e rânduită să dea ajutor celor ce se încred în Dumnezeu.

„Iată", a zis Isus, „Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi fără răutate ca porumbeii." Hristos Însuşi n-a lăsat nerostit nici un singur cuvânt din adevăr, dar a vorbit totdeauna cu iubire. El a dat pe faţă cel mai mare tact şi o atenţie deosebită şi plină de bunătate în legăturile Lui cu oamenii. El n-a fost niciodată aspru, niciodată n-a rostit un cuvânt sever dacă nu era nevoie, niciodată n-a provocat unei inimi sensibile o suferinţă care să nu fie necesară. El n-a mustrat cu asprime slăbiciunea omenească. Fără teamă a demascat făţărnicia, necredinţa şi nedreptatea, dar în glasul Lui erau lacrimi când rostea mustrările Sale usturătoare. A plâns pentru Ierusalim, cetatea iubită

de El care a refuzat să primească pe Acela care era calea, adevărul şi viaţa. Oamenii L-au lepădat pe Mântuitorul, dar El i-a privit cu duioşie milostivă şi cu întristare aşa de mare, că I se sfâşia inima. Fiecare fiinţă era preţioasă în ochii Lui. Deşi totdeauna S-a purtat cu demnitate dumnezeiască, El S-a plecat cu cea mai duioasă purtare de grijă asupra fiecărui membru al familiei lui Dumnezeu. În toţi, El vedea oameni căzuţi, pe care avea misiunea să îi salveze.

Slujitorii lui Hristos nu trebuie să urmeze îndemnurile inimii lor fireşti. Ei trebuie să aibă o strânsă comuniune cu Dumnezeu, ca nu cumva, fiind provocaţi, eul să se manifeste şi ei să verse un torent de cuvinte nefolositoare, care nu sunt ca roua sau ca ploaia liniştită ce înviorează plantele ofilite. Satana ar dori ca ei să se poarte astfel, pentru că acestea sunt metodele lui. Balaurul se mânie; duhul lui Satana este acela care se dă pe faţă în mânie şi acuzaţii. Dar servii lui Dumnezeu trebuie să fie reprezentanţii Săi. El doreşte ca ei să folosească numai moneda cerului, adevărul care poartă imaginea şi pecetea Sa. Puterea prin care ei trebuie să biruie răul este puterea lui Hristos. Slava lui Hristos este tăria lor. Ei trebuie să-şi aţintească ochii spre frumuseţea Lui. Atunci ei pot să prezinte Evanghelia cu tact şi blândeţe divină. Spiritul care rămâne blând sub provocare vorbeşte cu mai multă forţă în favoarea adevărului decât oricare argument, oricât de puternic.

Cei care sunt aduşi în conflict cu vrăjmaşii adevărului au de dat piept nu numai cu oameni, ci şi cu Satana şi agenţii lui. Ei să-şi aducă aminte de cuvintele Mântuitorului: „Iată vă trimit ca pe nişte miei în mijlocul lupilor.” (Luca 10, 3.) Ei să se sprijine pe iubirea lui Dumnezeu şi spiritul va fi păstrat calm, chiar atunci când sunt rău trataţi. Domnul îi va îmbrăca într-o armură divină. Duhul Său Sfânt va influenţa mintea şi inima, aşa încât glasul lor nu se va asemăna deloc cu urletul lupilor.

Continuând să le dea îndrumări ucenicilor Săi, Isus a spus: „Păziţi-vă de oameni”. Ei nu trebuie să se încreadă fără rezervă în cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu şi să le dezvăluie planurile, pentru că lucrul acesta ar da un avantaj agenţilor lui Satana. Adesea, viclenia oamenilor împiedică planurile lui Dumnezeu. Cei care clădesc templul Domnului trebuie să clădească după modelul arătat pe munte — după asemănarea divină. Dumnezeu este dezonorat şi Evanghelia este trădată când servii Săi depind de sfatul oamenilor şi nu se află sub conducerea Duhului Sfânt. Înţelepciunea acestora este nebunie înaintea lui Dumnezeu. Cei care se vor sprijini pe ea se vor rătăci cu siguranţă.

„Vă vor da în judecata soboarelor.... Din pricina Mea, veţi fi duşi înaintea dregătorilor şi înaintea împăraţilor, ca să slujiţi ca mărturie înaintea lor şi înaintea neamurilor.” (Matei 10, 17-18.) Persecuţia va contribui la răspândirea luminii. Servii lui Hristos vor fi duşi înaintea oamenilor mari ai lumii, care altfel n-ar fi putut niciodată să audă Evanghelia. Adevărul le-a fost prezentat greşit acestor oameni. Ei au ascultat acuzaţii false cu privire la credinţa

ucenicilor lui Hristos. Adesea, singurul mijloc de a cunoaşte adevăratul ei caracter este mărturia celor aduşi în faţa lor spre a fi judecaţi pentru credinţa lor.

Fiind cercetaţi, ei trebuie să răspundă, iar judecătorii lor trebuie să asculte mărturia adusă. Harul lui Dumnezeu va fi dat slujitorilor Săi pentru a face faţă nevoilor. „Ce veţi avea de spus", zice Isus, „vă va fi dat chiar în ceasul acela, fiindcă nu voi veţi vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi." Când spiritul lui Dumnezeu luminează mintea slujitorilor Săi, adevărul va fi prezentat în valoarea şi puterea lui divină. Cei care leapădă adevărul vor fi de faţă, ca să acuze şi să apese pe ucenici. Dar, chiar dacă trec prin greutăţi şi suferinţe sau dacă înfruntă chiar moartea, copiii Domnului trebuie să dea pe faţă blândeţea dumnezeiescului lor Model. În felul acesta, se va putea face deosebire între agenţii lui Satana şi reprezentanţii lui Hristos. Mântuitorul va fi înălţat în faţa mai marilor şi a poporului.

Ucenicii nu au fost înzestraţi cu tăria şi curajul de martiri până când nu au avut nevoie de harul acesta. Atunci s-a împlinit făgăduinţa Mântuitorului. Când Petru şi Ioan au mărturisit în faţa Sinedriului, oamenii „s-au mirat, întrucât ştiau că erau oameni necărturari şi de rând; şi au priceput că fuseseră cu Isus." (Faptele Apostolilor 4, 13.) Despre ştefan stă scris că „toţi cei care stăteau în Sobor s-au uitat ţintă la ştefan şi faţa lui li s-a arătat ca faţa unui înger". Oamenii nu erau în stare „să stea împotriva înţelepciunii şi Duhului cu care vorbea el." (Faptele Apostolilor 6, 15.10.) şi Pavel, scriind despre judecata lui la curtea cezarilor, zice: „La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toţi m-au părăsit.... Însă Domnul a stat lângă mine şi m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin, prin mine, şi s-o audă toate neamurile. şi am fost izbăvit din gura leului." (2 Timotei 4, 16.17.)

Slujitorii lui Hristos nu trebuiau să pregătească discursuri pe care să le rostească atunci când erau duşi la judecată. Pregătirea lor trebuia să se facă în fiecare zi, adunând adevărurile preţioase din Cuvântul lui Dumnezeu şi întărindu-şi credinţa prin rugăciune. Când erau aduşi la judecată, Duhul Sfânt urma să le reamintească exact adevărurile de care aveau nevoie.

O stăruinţă zilnică, plină de râvnă, de a cunoaşte pe Dumnezeu şi pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El, avea să aducă puterea şi priceperea pentru suflet. Cunoştinţa câştigată prin cercetarea zeloasă a Scripturilor va veni în minte ca un fulger la timpul potrivit. Dar, dacă unii au neglijat să ia seama la cuvintele lui Hristos, dacă nu au pus la probă puterea harului Său în încercare, nu se pot aştepta ca Duhul Sfânt să le amintească de cuvintele Lui. Ei trebuie să-I servească lui Dumnezeu în fiecare zi cu o iubire neîmpărţită şi apoi să se încreadă în El.

Aşa de înverşunată avea să fie vrăjmăşia împotriva Evangheliei, încât şi cele mai duioase legături pământeşti aveau să fie nesocotite. Ucenicii lui Hristos aveau să fie daţi la moarte

chiar de către membrii familiei lor. „Veţi fi urâţi de toţi din pricina Numelui Meu”, a adăugat El; „dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit.” (Marcu 13, 13.) Dar El i-a îndemnat să nu se expună singuri, fără a fi nevoie, la persecuţii. El Însuşi adeseori a părăsit un câmp de lucru pentru un altul, pentru a scăpa de cei care căutau să-I ia viaţa. Când a fost lepădat la Nazaret şi propriii concetăţeni au încercat să-L omoare, El a mers la Capernaum şi acolo oamenii au rămas uimiţi de învăţătura Lui, „pentru că vorbea cu putere.” (Luca 4, 32.) Tot astfel şi slujitorii Lui nu trebuiau să fie descurajaţi din cauza persecuţiei, ci să caute un loc unde să mai poată încă să lucreze pentru salvarea semenilor lor.

Servul nu este mai presus ca stăpânul. Domnul cerului a fost numit Beelzebul şi ucenicii Lui vor fi calomniaţi în acelaşi fel. Dar, oricare ar fi primejdia, urmaşii lui Hristos trebuie să mărturisească pe faţă principiile lor. Ei trebuie să dispreţuiască tăinuirea. Ei nu pot rămâne inactivi până se asigură că nu e nici o primejdie dacă mărturisesc adevărul. Ei sunt puşi ca santinele, să-i avertizeze pe oameni de primejdia în care se află. Adevărul primit de la Hristos trebuie împărtăşit tuturor, fără plată şi pe faţă. Isus a zis: „Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneţi la lumină; şi ce auziţi şoptindu-se la ureche, să propovăduiţi de pe acoperişul caselor”.

Isus nu şi-a asigurat niciodată pacea prin compromis. Inima Lui era plină de iubire pentru întregul neam omenesc, dar niciodată n-a fost îngăduitor cu păcatul. El le era prea bun prieten ca să poată tăcea când ei mergeau pe o cale care le ruina viaţa — viaţă răscumpărată prin sângele Său. El a lucrat ca omul să fie sincer faţă de sine însuşi, sincer faţă de interesele cele mai mari şi veşnice. Slujitorii lui Hristos sunt chemaţi la aceeaşi lucrare şi trebuie să se ferească, pentru ca nu cumva, căutând să evite conflictul, să abandoneze adevărul. Ei trebuie să urmărească „lucrurile care duc la pace” (Romani 14, 19), dar adevărata pace nu poate fi asigurată prin compromis faţă de principii. şi nimeni nu poate fi credincios faţă de principii fără să provoace împotrivire. Un creştinism spiritual va avea de suferit împotrivire din partea fiilor neascultării. Dar Isus i-a îndemnat pe ucenicii Săi astfel: „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul”. Cei credincioşi faţă de Dumnezeu n-au motiv să se teamă de puterea oamenilor, nici de vrăjmăşia lui Satana. În Hristos, viaţa lor veşnică este asigurată. Singura lor teamă să fie să nu părăsească adevărul, trădând astfel încrederea cu care i-a onorat Dumnezeu.

Satana lucrează pentru a umple de îndoială inima oamenilor. El îi face să privească la Dumnezeu ca la un judecător aspru. Îi ispiteşte la păcat şi apoi îi face să se considere prea răi ca să se mai apropie de Tatăl lor ceresc sau să facă apel la mila Lui. Domnul înţelege toate acestea. Isus îi asigură pe ucenicii Săi de iubirea dumnezeiască faţă de ei în nevoie şi slăbiciuni. Orice suspin, orice durere şi orice întinare a voastră îşi găsesc răspunsul în inima Tatălui.

Biblia ne arată pe Dumnezeu în locul Lui înalt şi sfânt, nu într-o stare de inactivitate, nu în tăcere şi singurătate, ci înconjurat de zece mii de ori zece mii şi mii de inteligenţe sfinte, toate aşteptând să facă voia Lui. Pe căi pe care noi nu le putem pricepe, El este în legătură vie cu fiecare parte a stăpânirii Sale. Dar tocmai în această parte a lumii, în oamenii pentru care L-a dat pe unicul Său Fiu spre a-i mântui, este concentrat interesul Lui şi al întregului cer. Dumnezeu Se apleacă de pe tronul Său pentru a asculta strigătele celor apăsaţi. La fiecare rugăciune sinceră, El răspunde: „Iată-Mă!" El îi înalţă pe cei întristaţi şi obosiţi. În toate durerile noastre, El simte durerea împreună cu noi. În fiecare ispită şi în fiecare încercare, îngerul feţei Sale este aproape, ca să aducă eliberare.

Nici chiar o vrabie nu cade pe pământ fără ca Tatăl să nu ştie. Ura lui Satana împotriva lui Dumnezeu îl face să-i urască pe toţi aceia de care Se îngrijeşte Mântuitorul. El caută să strice lucrarea mâinilor lui Dumnezeu şi are plăcere să distrugă până şi creaturile necuvântătoare. Numai prin grija protectoare a lui Dumnezeu sunt apărate păsările, pentru a ne înveseli cu cântecele lor de bucurie. Dar El nu uită nici vrăbiile măcar. „Nu vă temeţi deci; voi sunteţi mai de preţ decât multe vrăbii."

Isus spune mai departe: După cum voi Mă veţi mărturisi înaintea oamenilor, tot aşa şi Eu voi da mărturie pentru voi înaintea lui Dumnezeu şi a îngerilor sfinţi. Voi trebuie să fiţi martorii Mei pe pământ, canale prin care harul Meu poate să se reverse pentru vindecarea lumii. În acelaşi fel, Eu voi fi Reprezentantul vostru în cer. Tatăl nu vede caracterul vostru plin de greşeli, ci vă vede îmbrăcaţi în desăvârşirea Mea. Eu sunt Mijlocitorul prin care vin la voi binecuvântările cerului. şi toţi cei care mărturisesc despre Mine, luând parte la sacrificiul Meu pentru aceia care erau pierduţi, vor fi mărturisiţi ca părtaşi la slava şi fericirea celor răscumpăraţi.

Cel care vrea să-L mărturisească pe Hristos trebuie să-L aibă pe Hristos în el. Nimeni nu poate să dea mai departe ce n-a primit. Ucenicii ar putea să vorbească fluent despre punctele credinţei, ar putea să repete cuvintele lui Hristos; dar, dacă nu au o blândeţe şi o iubire asemănătoare cu ale lui Hristos, ei nu mărturisesc despre El. Un spirit contrar Spiritului lui Hristos Îl tăgăduieşte, oricare ar fi cuvintele. Oamenii pot să-L tăgăduiască pe Hristos prin vorbire neînţeleaptă, prin cuvinte neadevărate şi lipsite de iubire. Ei pot să-L tăgăduiască atunci când ocolesc datoriile vieţii şi când urmăresc plăceri vinovate. Pot să-L tăgăduiască printr-o asemănare cu lumea, printr-un comportament lipsit de amabilitate, prin iubirea părerilor personale, prin îndreptăţirea de sine, prin cultivarea îndoielilor, prin adăugarea de griji de la alţii şi prin rămânerea în întuneric. În toate aceste situaţii, ei declară că Hristos nu este în ei. „De oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor", zice El, „Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri."

Mântuitorul i-a îndemnat pe ucenicii Săi să nu spere că vrăjmăşia lumii faţă de Evanghelie va fi biruită şi că, după câtva timp, împotrivirea faţă de ea va înceta. El a spus:

„N-am venit să aduc pacea, ci sabia”. Cauza acestei lupte nu este Evanghelia, ci împotrivirea dovedită faţă de ea. Dintre toate persecuţiile, cel mai greu de suportat este neînţelegerea în familie, înstrăinarea celor mai scumpi prieteni. Dar Isus declară: „Cine iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu-şi ia crucea lui şi nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine”.

Misiunea slujitorilor lui Hristos este o mare onoare şi o însărcinare sfântă: „Cine vă primeşte pe voi”, zice El, „Mă primeşte pe Mine, şi cine Mă primeşte pe Mine, primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine”. Nici o faptă de bunătate, făcută pentru ei în Numele Lui, nu va rămâne necunoscută şi nerăsplătită. În aceeaşi duioasă recunoaştere, El cuprinde şi pe cel mai slab şi pe cel mai umil din familia lui Dumnezeu. „Oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia dintre aceşti micuţi” — cei care sunt ca nişte copii în credinţa lor şi în cunoaşterea lui Hristos — „în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-şi va pierde răsplata.”

Astfel şi-a încheiat Mântuitorul învăţătura. În Numele lui Hristos, cei doisprezece aleşi au mers, la fel ca El, „să vestească săracilor Evanghelia ... să tămăduiască pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiască robilor de război slobozenia şi orbilor căpătarea vederii; să dea drumul celor apăsaţi şi să vestească anul de îndurare al Domnului.” (Luca 4, 18.19.)

Capitolul 38 — Veniţi să vă odihniţi

Revenind din călătoria misionară, „apostolii s-au adunat la Isus şi I-au spus tot ce făcuseră şi tot ce învăţaseră pe oameni. Isus le-a zis: «Veniţi singuri la o parte, într-un loc pustiu, şi odihniţi-vă puţin». Căci erau mulţi care veneau şi se duceau şi ei n-aveau vreme nici să mănânce”.

Ucenicii au venit la Isus şi I-au spus tot. Legătura strânsă pe care o aveau cu El i-a încurajat să aducă în faţa Lui experienţele lor favorabile şi nefavorabile, bucuria de a vedea rezultatele aduse de lucrarea lor, precum şi întristarea pentru greşelile săvârşite, pentru înfrângerile şi pentru slăbiciunile lor. Ei făcuseră greşeli în prima lor lucrare misionară ca evanghelişti şi, pe măsură ce povesteau cu sinceritate experienţele lor lui Hristos, El vedea că aveau nevoie de multă învăţătură. El a mai văzut că ei obosiseră din cauza lucrului şi că aveau nevoie de odihnă.

Dar unde se aflau acum nu puteau să găsească locul acela retras de care aveau nevoie, „căci erau mulţi care veneau şi se duceau, şi ei n-aveau vreme nici măcar să mănânce”. Oamenii veneau cu grămada după Hristos, aşteptând cu nerăbdare să fie vindecaţi şi dorind să asculte cuvintele Lui. Mulţi se simţeau atraşi către El, pentru că vedeau în El un izvor de binecuvântări. Mulţi dintre cei care se îmbulzeau în jurul Lui, pentru a primi darul cel preţios al sănătăţii, Îl primeau ca Mântuitor al lor. Mulţi alţii, temându-se atunci din cauza fariseilor să mărturisească despre El, au fost convertiţi la coborârea Duhului Sfânt şi L-au cunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu înaintea preoţilor şi mai marilor înfuriaţi.

Dar acum Hristos dorea un loc retras, ca să poată fi cu ucenicii Săi, deoarece avea să le spună multe. În lucrarea lor trecuseră prin lupte şi întâlniseră împotriviri în diferite feluri. Până aici, ei se sfătuiseră cu Isus în toate lucrurile; dar, pentru un timp, fuseseră singuri şi în anumite ocazii fuseseră în mare cumpănă, neştiind ce trebuie să facă. Ei găsiseră multă încurajare în lucrarea lor, deoarece Hristos nu-i trimisese fără Duhul Sfânt şi, prin credinţă în El, săvârşiseră multe minuni; dar acum aveau nevoie să fie hrăniţi din Pâinea Vieţii. Aveau nevoie să meargă într-un loc retras, unde să poată sta în comuniune cu Hristos şi să primească îndrumări pentru lucrarea lor viitoare.

„Isus le-a zis: «Veniţi singuri la o parte, într-un loc pustiu, şi odihniţi-vă puţin».” Hristos este plin de bunătate şi de milă pentru toţi cei ce sunt în serviciul Său. El voia să le arate ucenicilor Săi că Dumnezeu nu cere jertfă, ci milă. Ei îşi puseseră tot sufletul pentru a lucra spre binele oamenilor, şi aceasta le istovise puterea fizică şi intelectuală. Era datoria lor să se odihnească.

Când au văzut succesul lucrării lor, ucenicii s-au aflat în primejdia de a se încrede în ei înşişi, de a cultiva îngâmfarea spirituală şi astfel de a cădea pradă ispitelor lui Satana. În faţa lor se afla o mare lucrare şi, mai înainte de toate, trebuiau să înveţe că tăria lor nu se află în

ei, ci în Dumnezeu. Asemenea lui Moise în pustia Sinai, asemenea lui David pe dealurile Iudeii sau asemenea lui Ilie la pârâul Cherit, ucenicii aveau nevoie să se retragă din lucrarea lor obositoare şi să fie în comuniune cu Hristos, cu natura şi cu propriile inimi.

Pe când ucenicii se aflau în călătoria lor misionară, Isus vizitase alte oraşe şi sate, predicând Evanghelia împărăţiei. Cam în acest timp, El a primit veştile despre moartea lui Ioan Botezătorul. Evenimentul acesta I-a arătat cu claritate care avea să fie sfârşitul drumului Său. Umbre tot mai întunecate se adunau asupra cărării Sale. Preoţii şi rabinii căutau momentul potrivit pentru a-L omorî, iscoadele erau pe urmele Lui şi în toate părţile se înmulţeau comploturile pentru distrugerea Lui. Veştile despre predicarea apostolilor prin Galilea au ajuns până la Irod, atrăgându-i atenţia asupra lui Isus şi a lucrării Lui. „Acesta este Ioan Botezătorul", a zis el; „a înviat din morţi"; şi şi-a exprimat dorinţa de a-L vedea pe Isus. Irod se temea necontenit ca nu cumva să se facă pe ascuns vreo revoluţie, cu scopul de a-l detrona şi de a scutura jugul roman care apăsa asupra naţiunii iudaice. Spiritul de nemulţumire şi de răscoală pusese stăpânire pe întreaga naţiune. Se vedea bine că lucrarea publică a lui Hristos în Galilea nu mai putea continua multă vreme. Scenele suferinţei Lui se apropiau şi El dorea ca pentru o vreme să fie departe de neliniştea mulţimii.

Cu inima întristată, ucenicii lui Ioan au adus trupul mutilat la locul îngropăciunii. „Apoi s-au dus şi au dat de ştire lui Isus." Ucenicii aceştia fuseseră geloşi pe Hristos, atunci când li s-a părut că îi îndepărtează pe oameni de la Ioan. Ei fuseseră de partea fariseilor, acuzându-L atunci când stătuse cu vameşii la masa lui Matei. Ei se îndoiseră de misiunea Lui dumnezeiască, pentru că nu îl eliberase pe Ioan Botezătorul, dar acum, când învăţătorul lor murise şi inima lor dorea după mângâiere în marea lor întristare şi după călăuzire în lucrarea lor viitoare, au venit la Isus şi s-au unit cu El. Chiar şi ei aveau nevoie de un timp de linişte pentru comuniune cu Mântuitorul.

Aproape de Betsaida, la capătul de miazănoapte al lacului, era o regiune singuratică, acum înfrumuseţată de iarba proaspătă de primăvară, care oferea un loc plăcut pentru Isus şi pentru ucenicii Lui. Au plecat către acest loc, străbătând lacul cu barca. Aici urmau să fie departe de oboselile călătoriei şi de îmbulzeala şi agitaţia oraşului. Scenele naturii erau ele însele o odihnă, o schimbare plăcută pentru simţurile lor. Aici puteau să asculte cuvintele lui Hristos, fără să mai audă întreruperile mânioase, ripostele şi acuzaţiile cărturarilor şi fariseilor. Aici puteau să se bucure pentru puţină vreme de o părtăşie preţioasă în tovărăşia Domnului lor.

Odihna pe care şi-au îngăduit-o Domnul şi ucenicii nu era o odihnă egoistă. Timpul petrecut în locul acela retras n-a fost dedicat căutării de plăceri. Acolo a vorbit despre lucrarea lui Dumnezeu şi despre posibilitatea de a face ca lucrarea lor să fie mai eficientă. Ucenicii fuseseră cu Hristos şi puteau să-L înţeleagă; lor nu era nevoie să le vorbească în

parabole. El le-a corectat greşelile şi le-a explicat calea cea mai bună pentru a se apropia de oameni. Ei au primit tărie din puterea divină şi au fost inspiraţi cu nădejde şi curaj.

Cu toate că Isus putea să facă minuni şi ar fi putut să-i împuternicească şi pe ucenici să facă minuni, El i-a îndrumat pe slujitorii Săi obosiţi să meargă la ţară şi să se odihnească. Atunci când a spus că secerişul era mare şi lucrătorii puţini, n-a stăruit ca ucenicii Săi să muncească fără încetare, ci a zis: „Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Său.” (Matei 9, 38.) Dumnezeu a rânduit fiecărui om o anumită lucrare, după puterile lui (Efeseni 4, 11-13) şi El nu vrea ca un număr mic de lucrători să fie împovărat cu răspunderi, iar alţii să nu poarte nici o povară, să nu facă nimic pentru semenii lor.

Cuvintele de compătimire ale lui Hristos sunt rostite către lucrătorii Săi de astăzi tot aşa de sigur ca şi atunci când au fost spuse ucenicilor Săi. „Veniţi la o parte ... şi odihniţi-vă puţin”, spune El către cei obosiţi şi apăsaţi. Nu este un lucru înţelept să fii fără încetare sub tensiunea lucrului şi a solicitărilor de tot felul, chiar dacă sunt în slujba nevoilor spirituale ale oamenilor, pentru că în felul acesta este neglijată evlavia personală, iar puterile minţii, ale sufletului şi ale corpului sunt istovite. De la ucenicii lui Hristos se cere lepădare de sine şi să facă sacrificii; dar ei trebuie să aibă grijă ca nu cumva, prin zelul lor exagerat, Satana să se folosească de slăbiciunile naturii omeneşti şi lucrarea lui Dumnezeu să fie defăimată.

După aprecierea rabinilor, esenţa religiei consta în a fi totdeauna într-o activitate intensă. Ei se legau de unele fapte exterioare pentru a-şi arăta înalta lor evlavie. În felul acesta se despărţeau de Dumnezeu şi se zideau în mulţumirea de sine. Primejdia aceasta există şi astăzi. Pe măsură ce activitatea creşte şi avem succes într-o ramură oarecare a lucrării pentru Dumnezeu, apare primejdia de a ne încrede în planurile şi metodele omeneşti. Există tendinţa de a ne ruga mai puţin şi de a avea credinţă puţină. Ca şi ucenicii, suntem în primejdia de a pierde din vedere dependenţa noastră de Dumnezeu şi de a căuta să facem un mântuitor din activitatea noastră. Trebuie să privim fără încetare la Isus şi să ne dăm seama că puterea Lui este aceea care săvârşeşte lucrarea. Deşi trebuie să lucrăm cu râvnă pentru mântuirea celor pierduţi, trebuie să ne luăm timp şi pentru meditaţie, pentru rugăciune şi pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Numai lucrul săvârşit cu multă rugăciune şi sfinţit prin meritele lui Hristos se va dovedi în cele din urmă a fi folositor spre bine.

Nici o altă viaţă nu a fost aşa împovărată cu muncă şi răspundere ca viaţa lui Isus; şi, cu toate acestea, cât de des Se ruga El! Cât de constantă era comuniunea Lui cu Dumnezeu! Mereu şi mereu, în istoria vieţii Sale pământeşti, se găsesc rapoarte ca acestea: „Pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat şi S-a dus într-un loc pustiu. şi Se ruga acolo”. „Oamenii se strângeau cu grămada ca să-L asculte şi să fie vindecaţi de bolile lor. Iar El Se ducea în locuri pustii şi Se ruga.” „În zilele acelea Isus S-a dus în munte să Se roage şi a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.” (Marcu 1, 35; Luca 5, 15-16; 6, 12.)

Într-o viaţă cu totul devotată pentru binele altora, Mântuitorul a considerat că este necesar să Se retragă din oboselile călătoriei şi din mijlocul gloatei care-L urma în fiecare zi. El trebuia să Se retragă dintr-o viaţă de neîncetată activitate şi din contactul cu nevoile omeneşti, pentru a căuta un loc liniştit şi o comuniune neîntreruptă cu Tatăl Său. Fiind una cu noi, părtaş la nevoile şi slăbiciunile noastre, El era cu totul dependent de Dumnezeu şi, în locul tainic al rugăciunii, căuta putere divină ca să poată merge mai departe înarmat pentru a-şi împlini datoria şi pentru a înfrunta încercările. Într-o lume de păcat, Isus a avut de suportat lupte şi chinuri sufleteşti. În comuniunea cu Dumnezeu, El a putut să Se despovăreze de întristările care Îl zdrobeau. Aici, El găsea mângâiere şi bucurie.

În Hristos, strigătul omenirii ajungea la Părintele milei nemărginite. Ca om, înălţa cereri la tronul lui Dumnezeu până când natura Sa omenească era încărcată de un curent ceresc, care trebuia să lege natura omenească de cea dumnezeiască. Printr-o continuă comuniune, El a primit viaţă de la Dumnezeu, ca să poată da viaţă lumii. Experienţa Lui trebuie să fie şi experienţa noastră.

„Veniţi singuri la o parte”, ne îndeamnă El. Dacă vom lua seama la cuvintele Lui, vom fi mai puternici şi mai folositori. Ucenicii L-au căutat pe Isus şi I-au spus totul; iar El i-a încurajat şi i-a învăţat. Dacă azi ne-am lua timp să mergem la Isus şi să-I spunem nevoile noastre, n-am fi dezamăgiţi; El ar fi la dreapta noastră pentru a ne ajuta. Avem nevoie de mai multă simplitate, de mai multă încredere şi credinţă în Mântuitorul nostru. El, al cărui nume este „Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii”, El, despre care stă scris: „Domnia va fi pe umărul Lui”, este Sfetnicul Minunat. Suntem invitaţi să cerem înţelepciune de la El. El „dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare.” (Isaia 9, 6; Iacov 1, 5.)

În toţi aceia care se aşează sub instruirea lui Dumnezeu trebuie să se descopere o viaţă care nu e în armonie cu lumea, cu obiceiurile şi practicile ei; fiecare are nevoie de o experienţă personală în obţinerea cunoaşterii voinţei lui Dumnezeu. Trebuie ca fiecare dintre noi să-L auzim vorbind inimii noastre. Când orice glas amuţeşte şi aşteptăm în linişte înaintea Lui, tăcerea sufletului face şi mai clar glasul lui Dumnezeu. El ne îndeamnă: „Fiţi liniştiţi şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu.” (Psalmii 46, 10.) Numai aici poate fi găsită adevărata odihnă. şi aceasta e pregătirea adevărată pentru aceia care lucrează pentru Dumnezeu. În mijlocul mulţimii grăbite şi în vâltoarea activităţii intense a vieţii, sufletul astfel înviorat va fi înconjurat cu o atmosferă de lumină şi pace. Viaţa va răspândi un miros plăcut şi va descoperi o putere divină, care va ajunge la inima oamenilor.

Capitolul 39 — „Daţi-le voi să mănânce”

Hristos se retrăsese cu ucenicii Săi într-un loc liniştit, dar această ocazie rară de linişte a fost curând întreruptă. Ucenicii credeau că s-au retras într-un loc unde nu vor fi tulburaţi; dar, îndată ce mulţimea a simţit lipsa Învăţătorului, a întrebat: „Unde este?” Câţiva observaseră direcţia în care plecase Isus cu ucenicii. Mulţi au plecat pe uscat, pe când alţii au plecat după ei cu corabia. Paştele era aproape şi, din locuri apropiate sau depărtate, grupe de pelerini în drumul lor către Ierusalim se adunau să-L vadă pe Isus. Au mai venit pe lângă ei şi alţii, până când s-au adunat la un loc cinci mii de bărbaţi, în afară de femei şi copii. Înainte ca Isus să ajungă la ţărm, o mare mulţime Îl aştepta. Dar El a coborât fără să fie observat şi a rămas câtva timp la o parte cu ucenicii Lui.

De pe coasta muntelui, El a privit la mulţimea în mişcare şi inima Lui s-a umplut de milă. Cu toate că era întrerupt şi că I se răpea odihna, nu era lipsit de răbdare. Când S-a uitat la oamenii care veneau mereu, a văzut că acolo era o nevoie mai mare, care trebuia să fie luată în seamă. „I S-a făcut milă de ei, pentru că erau ca nişte oi care nu aveau păstor.” Părăsind locul Său retras, a găsit un loc potrivit de unde putea să le dea ajutor. Ei nu primiseră nici un ajutor de la preoţi şi conducători, dar de la Hristos porneau valuri de viaţă vindecătoare atunci când îi învăţa pe oameni calea mântuirii.

Oamenii ascultau cuvintele pline de îndurare care porneau cu îmbelşugare de pe buzele Fiului lui Dumnezeu. Ei ascultau cuvintele pline de har, dar atât de clare şi de simple, încât erau ca un balsam din Ghilead pentru sufletele lor. Vindecarea dată de mâna Lui dumnezeiască aducea voie bună şi viaţă pentru muribund, uşurare şi sănătate pentru bolnavi. În ziua aceea, li s-a părut că cerul s-a coborât pe pământ şi nici nu-şi dădeau seama câtă vreme trecuse de când nu mai mâncaseră ceva.

În cele din urmă, ziua s-a sfârşit. Soarele cobora spre apus şi, cu toate acestea, lumea rămânea pe loc. Isus lucrase toată ziua fără să mănânce sau să Se odihnească. Era palid de oboseală şi de foame, iar ucenicii L-au rugat să înceteze munca. Dar El nu Se putea retrage din mulţimea care se îmbulzea în jurul Lui.

În cele din urmă, ucenicii au venit la El şi au stăruit, spunând că este spre binele oamenilor să fie trimişi acasă. Mulţi veniseră de departe şi nu mâncaseră nimic de dimineaţă. În oraşele şi satele învecinate puteau să cumpere hrană. Dar Isus a zis: „Daţi-le voi să mănânce” şi, întorcându-se către Filip, a întrebat: „De unde avem să cumpărăm pâine ca să mănânce oamenii aceştia?” A spus lucrul acesta ca să încerce credinţa acestui ucenic. Filip a privit spre marea aceea de capete şi s-a gândit că era cu neputinţă să se procure hrană pentru a împlini nevoile unei asemenea mulţimi.

El a răspuns că pâinile care s-ar fi putut lua cu două sute de dinari nici n-ar ajunge să împartă la fiecare câte puţin. Isus a întrebat ce s-ar fi putut găsi de mâncare la oameni. „Este

aici un băieţel", a zis Andrei, „care are cinci pâini de orz şi doi peşti; dar ce sunt acestea la atâţia?" Isus a cerut să fie aduse la El. Apoi le-a poruncit ucenicilor să aşeze oamenii pe iarbă în cete de câte cincizeci sau o sută, pentru a ţine ordine şi pentru ca toţi să fie martori la ceea ce voia să facă. O dată împlinit lucrul acesta, Isus a luat hrana „şi, ridicându-şi ochii spre cer, a rostit binecuvântarea. Apoi a frânt pâinile şi le-a dat ucenicilor, ca ei să le împartă norodului. Au mâncat toţi şi s-au săturat; şi au ridicat douăsprezece coşuri pline cu firimituri şi cu ce mai rămăsese din peşti".

El, care arăta oamenilor calea pe care să-şi câştige pacea şi fericirea, S-a îngrijit de nevoile lor vremelnice în aceeaşi măsură ca de cele spirituale. Oamenii erau obosiţi şi slăbiţi. Erau acolo mame cu copilaşi în braţe şi copii mici, care se agăţau de rochiile lor. Mulţi stătuseră ore întregi în picioare. Ei fuseseră atât de profund interesaţi de cuvintele lui Hristos, încât nici nu se gândiseră să stea jos, iar mulţimea era atât de numeroasă, încât exista primejdia să se calce în picioare. Isus voia să le dea ocazia să se odihnească şi i-a invitat să stea jos. În locul acela era iarbă multă şi toţi se puteau odihni bine.

Hristos nu a făcut minuni decât atunci când a fost absolut necesar şi fiecare minune avea însuşirea de a-i conduce pe oameni la pomul vieţii, ale cărui frunze sunt pentru vindecarea neamurilor. Hrana modestă, împărţită de mâinile ucenicilor, cuprindea o mare comoară de învăţături. Ceea ce se oferise era o hrană simplă, peştii şi pâinile de orz erau hrana zilnică a pescarilor din jurul Mării Galileii. Hristos ar fi putut să întindă înaintea oamenilor o masă bogată, dar hrana pregătită numai pentru mulţumirea poftei n-ar fi adus nici o învăţătură pentru binele lor. Hristos i-a învăţat prin aceasta că proviziile naturale date omului de Dumnezeu fuseseră folosite rău. şi niciodată n-au avut oamenii atâta bucurie la ospeţele strălucitoare, pregătite pentru mulţumirea unui gust stricat, cum s-au bucurat aceşti oameni de odihna şi hrana simplă date de Hristos atât de departe de locuinţele omeneşti.

Dacă oamenii de astăzi ar fi simpli în obiceiurile lor, trăind în armonie cu legile naturii, ca Adam şi Eva la început, ar fi mijloace îndestulătoare pentru nevoile familiei omeneşti. Ar fi mai puţine nevoi închipuite şi mai multe ocazii de a lucra după voia lui Dumnezeu. Dar egoismul şi satisfacerea gusturilor necurate au adus în lume păcatul şi mizeria, unul din cauza excesului, iar altul din cauza lipsei.

Isus n-a căutat să-i atragă pe oameni prin satisfacerea dorinţei după belşug. Pentru această mare mulţime, obosită şi flămândă după o zi încărcată şi plină de încordare, hrana simplă era o asigurare nu numai a puterii Sale, ci şi a purtării Sale de grijă pentru nevoile obişnuite ale vieţii. Mântuitorul nu le-a făgăduit urmaşilor Săi belşugul lumii; hrana lor poate să fie simplă şi chiar puţină; partea lor poate să fie sărăcia, dar Cuvântul Lui dă asigurarea că nevoile lor vor fi împlinite, iar El a făgăduit lucruri mai bune decât bunurile pământeşti, şi anume prezenţa Lui mângâietoare.

Prin hrănirea celor cinci mii, Isus a ridicat vălul care acoperă lumea naturală şi a descoperit puterea care lucrează necontenit pentru binele nostru. În creşterea roadelor pământului, Dumnezeu face în fiecare zi o minune. Aceeaşi lucrare care s-a produs prin hrănirea mulţimii se realizează pe cale naturală. Oamenii pregătesc pământul şi seamănă sămânţa, dar viaţa dată de Dumnezeu este aceea care face să germineze sămânţa. Ploaia, aerul şi lumina de la Dumnezeu fac să apară „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic." (Marcu 4, 28.)

Dumnezeu hrăneşte zilnic milioane de fiinţe cu roadele pământului. Oamenii sunt chemaţi să conlucreze cu Dumnezeu la îngrijirea seminţelor şi la facerea pâinii şi din cauza aceasta ei pierd din vedere lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu dau lui Dumnezeu slava datorată Numelui Său sfânt. Lucrarea puterii Lui era pusă în seama cauzelor naturale sau a fiinţelor omeneşti, în locul lui Dumnezeu este slăvit omul, iar darurile milostive ale lui Dumnezeu sunt rău folosite pentru un scop egoist şi ajung un blestem, în loc să fie o binecuvântare. Dumnezeu caută să schimbe toate acestea. El doreşte ca priceperea noastră greoaie să fie înviorată, pentru a deosebi bunătatea Lui milostivă, şi să-L slăvim pentru lucrarea puterii Sale. El doreşte să-L recunoaştem în darurile Sale, pentru ca ele să fie aşa cum au fost plănuite, o binecuvântare pentru noi. Tocmai pentru scopul acesta au fost săvârşite minunile lui Hristos.

După ce mulţimea a fost hrănită, a mai rămas hrană din belşug. Dar El, care are la îndemână toate izvoarele puterii nesfârşite, a zis: „Strângeţi firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic". Cuvintele acestea însemnau mai mult decât a pune pâinea în coşuri. Învăţătura era dublă. Nimic nu trebuie să se piardă. Nu trebuie să lăsăm nefolosite ocaziile trecătoare. Să nu neglijăm nimic ce ar putea fi de folos pentru o fiinţă omenească. Să se adune tot ce ar putea ajuta la potolirea foamei celor flămânzi de pe pământ. Aceeaşi grijă să fie şi în cele spirituale. Când s-au adunat coşurile cu firimituri, oamenii s-au gândit la prietenii lor de acasă. Doreau ca şi ei să aibă parte de pâinea binecuvântată de Hristos. Conţinutul coşurilor a fost împărţit acelora din mulţime care doreau şi dus prin toate satele din jur. În felul acesta, aceia care luaseră parte la masă urmau să dea şi altora pâinea care se cobora din cer, pentru a potoli foamea sufletului. Ei urmau să repete ceea ce învăţaseră din lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Nimic nu trebuia să se piardă. Nici un cuvânt despre mântuirea veşnică nu trebuia să cadă la pământ, fără folos.

Minunea cu pâinile ne învaţă lecţia dependenţei de Dumnezeu. Când Hristos a hrănit pe cei cinci mii, hrana nu se găsea la îndemână. În mod evident, Hristos nu avea la dispoziţie cele necesare. Iată-L în pustie cu cinci mii de oameni, afară de femei şi copii. El nu-i invitase să vină după El; veniseră acolo fără să fi fost chemaţi sau obligaţi; dar El ştia că, după ce ascultaseră atâta timp învăţăturile Lui, oamenii erau flămânzi şi obosiţi, deoarece şi El, asemenea lor, avea nevoie de hrană. Erau departe de casă şi noaptea se apropia. Mulţi dintre ei nu aveau mijloace ca să-şi cumpere hrană. El, care pentru binele lor postise

patruzeci de zile în pustie, nu voia ca ei să se întoarcă flămânzi la casele lor. Providenţa lui Dumnezeu Îl aşezase pe Isus acolo unde Se afla, şi El era dependent de Tatăl Său ceresc pentru mijloacele care urmau să împlinească nevoile lor.

Când suntem aduşi în situaţii dificile, trebuie să depindem de Dumnezeu. Trebuie să folosim înţelepciune şi chibzuinţă în orice lucru în viaţă, pentru ca nu cumva, prin acţiunile noastre necugetate, să ajungem singuri în încercare. Nu trebuie să ne aruncăm în greutăţi, neglijând mijloacele rânduite de Dumnezeu şi folosind rău darurile pe care El ni le-a dat. Lucrătorii lui Hristos trebuie să asculte necondiţionat de învăţăturile Lui. Lucrarea este a lui Dumnezeu şi, dacă vrem să ducem altora binecuvântarea, trebuie să urmăm planurile Lui. Eul nu trebuie niciodată să fie aşezat în centrul atenţiei, nu trebuie să i se aducă onoruri. Dacă facem planuri după ideile noastre, Domnul ne va lăsa în greşelile noastre. Dar, atunci când urmăm îndrumările Lui şi suntem totuşi aduşi în situaţii grele, El ne va elibera. Nu trebuie să ne lăsăm pradă descurajării, ci în toate cazurile să căutăm ajutor la Acela care are la îndemână resurse inepuizabile. Adesea vom fi în situaţii grele şi atunci, cu cea mai deplină încredere, trebuie să depindem de Dumnezeu. El va ocroti orice fiinţă care a ajuns în greutăţi din cauză că a ţinut stăruitor la calea Domnului.

Hristos ne-a îndemnat prin profetul Isaia: „Împarte-ţi pâinea cu cel flămând" „şi satură sufletul lipsit"; „dacă vezi pe un om gol, acoperă-l şi nu întoarce spatele semenului tău" şi „adu în casa ta pe nenorociţii fără adăpost." (Isaia 58, 7-10.) El ne-a spus: „Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură." (Marcu 16, 15.) Dar de câte ori nu ne simţim inima grea şi credinţa slăbind, când vedem cât de mari sunt nevoile şi cât de slabe sunt mijloacele pe care le avem la îndemână! Asemenea lui Andrei, care privea la cele cinci pâini de orz şi la cei doi peştişori, exclamăm: „Ce sunt acestea pentru atâţia?" Adesea ezităm, nevrând să dăm tot ce avem, temându-ne să cheltuim şi să fim cheltuiţi pentru alţii. Dar Isus ne-a invitat: „Daţi-le voi să mănânce". Porunca Lui este o făgăduinţă şi în spatele ei se găseşte aceeaşi putere care a hrănit mulţimea de pe malul lacului.

În lucrarea lui Hristos de a împlini nevoile trecătoare ale mulţimii înfometate, este cuprinsă o învăţătură spirituală profundă pentru toţi lucrătorii Săi. Hristos a primit de la Tatăl, El a împărţit ucenicilor, aceştia au dat mai departe mulţimii, iar oamenii au dat unii altora. În felul acesta, toţi cei care sunt uniţi cu Hristos vor primi de la El pâinea vieţii, hrana cerească, şi o vor împărţi altora.

Cu deplină încredere în Dumnezeu, Isus a luat cele câteva pâini; şi cu toate că ele ar fi fost prea puţine chiar pentru mica grupă a ucenicilor Săi, El nu i-a chemat să mănânce, ci a început să le împartă, spunându-le să-i servească pe oameni. Hrana s-a înmulţit în mâinile Lui şi mâinile ucenicilor întinse către Hristos, care este Pâinea Vieţii, nu erau niciodată goale. Cantitatea aceea mică a fost îndestulătoare pentru toţi. După ce au fost împlinite

nevoile oamenilor, au fost adunate firimiturile, iar Hristos şi ucenicii Săi au mâncat împreună din hrana aceasta cerească, atât de preţioasă.

Ucenicii erau mijlocul de legătură dintre Hristos şi oameni. Aceasta trebuie să fie o mare încurajare pentru ucenicii Săi de astăzi. Hristos este marele centru, izvorul a toată puterea. Ucenicii Lui vor primi de la El tot ce le trebuie. Cei mai inteligenţi şi cei mai spirituali nu pot să dea decât ceea ce au primit. Nu pot să dea nimic de la ei pentru satisfacerea nevoilor sufletului. Noi suntem în stare să dăm altora numai ceea ce primim de la Hristos şi nu putem primi decât dacă dăm altora. Dacă vom da altora, atunci vom primi şi noi fără încetare şi, cu cât dăm mai mult, cu atât primim mai mult. În felul acesta putem să avem credinţă şi încredere, putem primi şi putem da.

Lucrarea de clădire a Împărăţiei lui Dumnezeu va înainta, cu toate că, după toate aparenţele, se mişcă încet şi cu toate că neputinţa noastră atestă dificultatea înaintării. Lucrarea este a lui Dumnezeu şi El va da mijloace şi va trimite ca ajutoare ucenici sinceri şi credincioşi, ale căror mâini se vor umple cu hrană pentru mulţimea înfometată. Dumnezeu nu-i părăseşte pe aceia care lucrează în iubire pentru a da cuvântul vieţii acelora care pier şi care, la rândul lor, întind mâinile să primească hrană, ca să poată da şi altor inimi înfometate.

În lucrarea noastră pentru Dumnezeu, există primejdia de a ne încrede prea mult în ceea ce poate face omul cu talentele şi iscusinţa lui. Din cauza aceasta pierdem din vedere pe unicul Maestru-Lucrător. Prea des, cel care lucrează pentru Hristos nu-şi dă seama de răspunderea pe care o are. El este în primejdie să lase poverile sale pe seama organizaţiilor, în loc să se încreadă în Acela care este izvorul oricărei puteri. Este o mare greşeală să ne încredem în înţelepciunea omenească sau în numărul celor ce lucrează pentru Dumnezeu. Lucrarea cu succes pentru Hristos nu depinde atât de mult de număr sau de talent, cât de curăţia scopurilor, de adevărata simplitate a unei credinţe pline de zel şi care se bizuie cu totul pe puterea lui Dumnezeu. Trebuie să ne asumăm răspunderi personale, trebuie să ne îndeplinim fiecare datoria, trebuie făcute eforturi personale pentru aceia care nu Îl cunosc pe Hristos. În loc să arunci răspunderile personale asupra altuia, pe care-l socoteşti mai înzestrat decât tine, lucrează potrivit cu propria capacitate.

Când vi se ridică în inimă întrebarea: „De unde să cumpărăm pâine, ca toţi aceştia să poată mânca?”, nu lăsaţi ca răspunsul vostru să fie răspunsul necredinţei. Când ucenicii au auzit îndrumarea dată de Mântuitorul: „Daţi-le voi să mănânce”, în mintea lor s-au ivit tot felul de greutăţi. Ei au pus întrebarea: „Să mergem prin sate să cumpărăm hrană?” Tot astfel şi acum, când oamenii duc lipsă de pâinea vieţii, copiii lui Dumnezeu întreabă: „Să trimitem după cineva, care să vină să le dea hrană?” Dar ce a zis Hristos? „Spuneţi oamenilor să stea jos”; şi i-a hrănit acolo. Tot astfel, când sunteţi înconjuraţi de suflete în nevoie, să ştiţi că Isus este şi El prezent acolo. Comunicaţi cu El. Aduceţi pâinile voastre de orz la Isus.

Mijloacele pe care le avem noi ar părea că nu sunt îndestulătoare pentru lucru; dar, dacă vom porni înainte în credinţă, având încredere în puterea atotîndestulătoare a lui Dumnezeu, izvoare îmbelşugate se vor deschide în faţa noastră. Dacă lucrul este de la Dumnezeu, El Însuşi va asigura mijloacele necesare pentru aducerea lui la îndeplinire. El va răsplăti încrederea simplă, cinstită, în El. Puţinul care este folosit cu înţelepciune şi cu economie în slujba Domnului cerului va creşte chiar prin faptul că este împărtăşit altora. În mâna lui Hristos, cantitatea cea mică de hrană nu a scăzut până când mulţimea înfometată nu a fost săturată. Dacă mergem la Izvorul puterii cu braţele credinţei deschise pentru a primi, vom fi susţinuţi în lucrarea noastră chiar în împrejurările cele mai descurajatoare şi vom fi făcuţi în stare să dăm altora pâinea vieţii.

Domnul zice: „Daţi, şi vi se va da". „Cine seamănă puţin, puţin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera.... şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna din toate lucrurile din destul, să prisosiţi în orice faptă bună, după cum este scris: *«A împrăştiat, a dat săracilor, Neprihănirea lui rămâne în veac.»* Cel ce dă sămânţă semănătorului şi pâine pentru hrană, vă va da şi vă va înmulţi şi vouă sămânţa de semănat şi va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veţi fi îmbogăţiţi în toate privinţele, pentru orice dărnicie care, prin noi, va face să se aducă mulţumiri lui Dumnezeu." (Luca 6, 38; 2 Corinteni 9, 6-11.)

Capitolul 40 — O noapte pe lac

Şezând pe câmpia înverzită, în amurgul serii de primăvară, oamenii au mâncat din hrana pe care le-o dăduse Hristos. Cuvintele pe care le auziseră în ziua aceea ajunseseră la ei ca un glas al lui Dumnezeu. Numai puterea divină putea să îndeplinească lucrările de vindecare la care ei fuseseră martori. Dar minunea cu pâinile i-a mişcat pe toţi oamenii din această mare mulţime. Toţi fuseseră părtaşi la binecuvântările ei. În zilele lui Moise, Dumnezeu hrănise pe Israel cu mană în pustie; dar cine era Cel care-i hrănise în ziua aceea, dacă nu Mesia despre care proorocise Moise? Nici o putere omenească n-ar fi putut crea din cinci pâini de orz şi din doi peştişori atâta hrană pentru a sătura mii de oameni înfometaţi. şi au spus unul către altul: „Cu adevărat, acesta este proorocul cel aşteptat în lume”.

Toată ziua, convingerea aceasta sporise şi căpătase putere. Actul acesta suprem era asigurarea că mult aşteptatul Eliberator era între ei. Nădejdile oamenilor creşteau mereu şi mereu. Acesta este Cel care va face din Iudea un paradis pământesc, o ţară în care să curgă lapte şi miere. El poate să împlinească orice dorinţă. El poate să sfărâme puterea romanilor atât de detestaţi. El poate să elibereze pe Iuda şi Ierusalimul. El poate să vindece pe soldaţii răniţi în luptă. El poate să asigure hrană pentru oşti întregi. El poate să cucerească neamuri şi să dea lui Israel stăpânirea de mult căutată.

În entuziasmul lor, oamenii sunt gata să-L încoroneze ca împărat. Ei văd însă că El nu face nici un efort pentru a atrage atenţia sau pentru a-şi atrage onorurile mulţimii. Aici Se deosebeşte cu totul de preoţi şi de mai mari şi ei se tem că niciodată El nu va cere să ia tronul lui David. După ce s-au sfătuit, s-au înţeles să-L ia cu forţa şi să-L proclame împărat al lui Israel. Ucenicii se unesc cu mulţimea, declarând că tronul lui David Îi revine de drept Domnului lor. Numai modestia, ziceau ei, Îl face pe Hristos să refuze o asemenea onoare. Însă oamenii trebuie să-L înalţe ca Eliberator al lor. Preoţii cei aroganţi şi mai marii să fie constrânşi să-L onoreze pe Acela care vine îmbrăcat cu autoritatea lui Dumnezeu.

Cu nerăbdare se pregătesc să-şi aducă planul la îndeplinire, dar Isus vede ce se pregăteşte şi înţelege mai bine ca ei care va fi urmarea unei asemenea mişcări. Chiar acum preoţii şi mai marii Îi vânează viaţa. Îl acuză că îi îndepărtează pe oameni de la ei. Urmarea încercării de a-L pune pe tron ar fi violenţa şi răscoala, iar lucrarea împărăţiei spirituale ar fi împiedicată. Fără întârziere, mişcarea trebuie oprită. Chemându-i pe ucenici, Isus le spune să ia corabia, să se reîntoarcă de îndată la Capernaum, lăsându-L pe El să dea drumul oamenilor.

Niciodată nu li se păruse o altă poruncă a lui Hristos mai greu de îndeplinit. De multă vreme ucenicii nădăjduiseră într-o mişcare a mulţimii care să-L aşeze pe Isus pe tron; ei nu puteau suporta gândul că tot acest entuziasm urma să se irosească în van. Mulţimile care se adunau pentru a sărbători Paştele doreau să vadă pe noul profet. Pentru ucenicii Săi, aceasta părea ocazia de aur de a-L pune pe Domnul lor iubit pe tronul lui Israel. În înflăcărarea

acestei noi ambiţii, le era greu să plece de bunăvoie şi să-L părăsească pe Isus pe ţărmul acela pustiu. Au protestat împotriva acestei hotărâri, dar Isus le-a vorbit de astă dată cu o autoritate pe care niciodată mai înainte nu o folosise faţă de ei. ştiau că ar fi în zadar să se împotrivească mai departe şi în tăcere s-au îndreptat către lac.

Isus le porunceşte acum oamenilor să se împrăştie, iar gesturile Lui sunt atât de hotărâte, încât nimeni nu îndrăzneşte să se împotrivească. Cuvintele de laudă şi de proslăvire li s-au oprit pe buze. Paşii li se opresc în momentul în care se pregăteau să-L proclame împărat şi de pe faţa lor dispar bucuria şi nerăbdarea. În mulţimea aceea sunt oameni cu inteligenţă puternică şi cu voinţă tare, dar puterea împărătească a lui Isus şi cele câteva cuvinte liniştite ale poruncii opresc tumultul şi le împiedică planurile. Recunosc în El o putere mai presus de autoritatea pământească şi, fără altă întrebare, se supun.

Rămas singur, „Isus S-a suit în munte, la o parte, ca să Se roage”. Ceasuri întregi a stăruit în rugăciune către Dumnezeu. Nu pentru Sine erau aceste rugăciuni, ci pentru oameni. El a cerut putere pentru a le descoperi oamenilor caracterul divin al misiunii Sale, pentru ca Satana să nu le orbească mintea şi să nu le strice judecata. Mântuitorul ştia că zilele pentru lucrarea personală pe pământ aproape se sfârşiseră şi că puţini aveau să-L primească drept Răscumpărător. Cu durere şi luptă sufletească, S-a rugat pentru ucenici. Ei urmau să fie greu încercaţi. Nădejdile lor multă vreme cultivate, întemeiate pe o amăgire atât de răspândită, urmau să fie înşelate în modul cel mai dureros şi mai umilitor. În locul înălţării pe tronul lui David, aveau să fie martori la răstignirea Lui. Aceasta urma să fie adevărata Lui încoronare. Dar ei nu înţelegeau lucrul acesta şi, ca urmare, aveau să vină peste ei ispite mari, pe care cu greu le puteau recunoaşte ca ispite. Fără Duhul Sfânt care să le lumineze mintea, să le lărgească puterea de înţelegere, credinţa ucenicilor avea să slăbească. Era dureros pentru Isus să vadă că părerile lor despre Împărăţia Lui erau în aşa măsură mărginite la mărirea şi onoarea lumească. Pentru ei avea El o grea povară pe inimă şi şi-a revărsat rugăciunile cu strigăte dureroase şi cu lacrimi.

Ucenicii nu s-au depărtat îndată de la ţărm, cum le spusese Isus. Ei au aşteptat un timp, nădăjduind că Domnul va veni la ei. Dar, văzând că se lasă întunericul, „s-au suit într-o corabie şi treceau marea ca să se ducă la Capernaum”. L-au părăsit pe Isus cu inima nemulţumită, mai agitaţi ca niciodată de când Îl recunoscuseră ca Domn al lor. Murmurau din cauză că nu le îngăduise să-L proclame împărat. Se mustrau între ei pentru că se supuseseră aşa de uşor la porunca Lui şi au ajuns să creadă că, dacă ar fi fost mai insistenţi, şi-ar fi realizat planul.

Necredinţa punea stăpânire pe mintea şi pe inima lor. Dorul după onoare îi orbise. ştiau că Isus era urât de farisei şi erau nerăbdători să-L vadă înălţat acolo unde socoteau că trebuie să fie. Să fie în strânsă legătură cu un Învăţător care putea săvârşi minuni puternice şi totuşi să fie insultaţi ca nişte înşelători era o încercare pe care cu greu o puteau suporta. Urmau să

fie mereu priviţi ca fiind urmaşii unui profet mincinos? Nu-şi va lua Hristos niciodată autoritatea de împărat? De ce El, care avea o putere atât de mare, nu Îşi descoperea adevărata identitate, ca să le facă viaţa mai puţin chinuită? Pentru ce nu l-a scăpat El pe Ioan Botezătorul de la moarte năprasnică? Astfel au vorbit între ei ucenicii, până au adunat în jurul lor o mare întunecime spirituală. Se întrebau chiar dacă nu cumva Hristos ar fi un înşelător, cum pretindeau fariseii.

Ucenicii fuseseră martori în ziua aceea la lucrările minunate ale lui Hristos. Li se păruse că cerul se coborâse pe pământ. Amintirea acelei zile scumpe şi slăvite ar fi trebuit să le umple inimile de credinţă şi nădejde. Dacă din prisosul inimii ar fi vorbit despre lucrurile acestea, n-ar fi ajuns la ispită. Dar dezamăgirea le absorbise gândurile. Nu luaseră în seamă cuvintele lui Hristos: „Adunaţi ce-a rămas, ca nimic să nu se piardă”. Acelea fuseseră ceasuri de mari binecuvântări pentru ucenici, dar ei le uitaseră. Se găseau în mijlocul apelor frământate. Gândurile lor erau furtunoase şi nebuneşti, şi Domnul le-a dat altceva pentru a le ocupa mintea şi pentru a le mişca sufletele. Deseori, Dumnezeu face lucrul acesta atunci când oamenii îşi creează singuri poveri şi greutăţi. Ucenicii nu aveau nici un motiv real pentru care să se frământe. Dar primejdia se apropia cu repeziciune.

O furtună violentă se năpusti asupra lor, iar ei erau nepregătiţi. Era un contrast izbitor, căci ziua fusese liniştită; şi, când vântul i-a lovit, s-au înspăimântat. Au uitat nemulţumirea, necredinţa şi nerăbdarea. Fiecare lupta ca barca să nu se scufunde. Erau aproape de Betsaida, locul unde aşteptau să-L găsească pe Isus şi, pe vreme obişnuită, călătoria nu le-ar fi luat mai mult de câteva ore; dar acum erau mânaţi din ce în ce mai departe de locul urmărit. Până la a patra strajă din noapte au muncit la vâsle. Atunci, oamenii obosiţi s-au predat pierzării. În furtună şi întuneric, marea i-a învăţat cât erau de fără putere şi doreau prezenţa Domnului lor.

Isus nu-i uitase. Veghetorul de pe ţărm i-a văzut pe aceşti oameni loviţi de panică luptându-se cu furtuna. Cu cea mai mare grijă, ochii Lui urmăriseră corabia lovită de furtună împreună cu valoroasa ei încărcătură, deoarece oamenii aceia aveau să fie lumina lumii. După cum o mamă veghează cu duioşie asupra copilaşului său, aşa veghea şi Domnul milostiv asupra ucenicilor. Când inimile lor s-au supus, când ambiţia lor nesfântă s-a stins şi în umilinţă au cerut ajutor în rugăciune, li s-a răspuns.

În clipa în care ei se credeau pierduţi, o rază de lumină le-a descoperit o fiinţă învăluită în mister venind spre ei pe apă. Dar nu ştiau că este Isus. Îl credeau vrăjmaş pe Acela care venea să îi ajute. Groaza puse stăpânire pe ei. Mâinile care vâsleau cu muşchi ca de fier slăbesc. Barca începe să joace în bătaia valurilor, toţi ochii sunt aţintiţi asupra acelei fiinţe care calcă pe valurile albe de spumă ale mării frământate.

Ei cred că este o nălucă şi că le prevesteşte pieirea şi încep să strige de groază. Isus înaintează ca şi când ar vrea să treacă pe lângă ei; ei Îl recunosc şi strigă, cerându-I ajutor.

Domnul lor iubit Se întoarce, glasul Lui le potoleşte teama: „Îndrăzniţi, Eu sunt, nu vă temeţi”.

În clipa în care ei şi-au dat seama de această minune, Petru aproape şi-a ieşit din fire de bucurie. Întrucât de abia îi venea să creadă, a strigat: „Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte-mi să vin la Tine pe apă. «Vino», i-a zis Isus”.

Privind la Isus, Petru merge cu pasul sigur; dar, când mulţumit de sine priveşte înapoi către tovarăşii săi din barcă, ochii i se îndepărtează de la Mântuitorul. Vântul este grozav. Valurile se înalţă tot mai sus şi se aşează chiar între el şi Isus şi i se face frică. Pentru o clipă, Hristos este ascuns de ochii lui şi credinţa dispare. Începe să se scufunde. Dar, în timp ce valurile urlă de moarte, Petru îşi ridică privirea de la apele înfuriate şi, aţintind-o la Isus, strigă: „Doamne, scapă-mă”. Îndată Isus prinde mâna întinsă, zicând: „Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”

Mergând unul lângă altul, mâna lui Petru fiind în mâna Domnului, s-au urcat în barcă împreună. Dar Petru era acum supus şi tăcut. Nu avea motive să se mândrească faţă de tovarăşii săi, deoarece, prin necredinţă şi înălţare de sine, fusese aproape să-şi piardă viaţa. Când şi-a întors privirea de la Isus, şi-a pierdut mersul sigur şi s-a cufundat în mijlocul valurilor.

De câte ori şi noi, când ajungem în greutăţi, suntem asemenea lui Petru! Privim la valuri, în loc să ţinem ochii aţintiţi la Mântuitorul. Picioarele ne alunecă şi apele mândriei se înalţă peste sufletul nostru. Isus nu l-a chemat pe Petru la El ca apoi să-l lase să piară; El nu ne cheamă să-L urmăm, ca apoi să ne uite. „Nu te teme de nimic”, zice El, „căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume, eşti al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine, şi râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde şi flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău.” (Isaia 43, 1-3.)

Isus citise caracterul ucenicilor Săi. El ştia cât de greu avea să fie încercată credinţa lor. În întâmplarea aceasta pe mare, El dorea să-i descopere lui Petru propria slăbiciune — să-i arate că siguranţa lui era numai în continua dependenţă de puterea dumnezeiască. În mijlocul furtunii de ispite, el putea să meargă în siguranţă numai dacă, într-o totală neîncredere în sine, avea să se sprijine doar pe Mântuitorul. Petru era slab chiar în punctul în care se credea tare şi numai atunci când şi-a dat seama de slăbiciunea sa a putut înţelege nevoia de a se sprijini pe Hristos. Dacă ar fi învăţat lecţia pe care Isus a dorit să i-o dea prin cele petrecute pe mare, el n-ar fi căzut atunci când a venit asupra lui încercarea cea mare.

În fiecare zi Dumnezeu îi învaţă pe copiii Săi. Prin împrejurările vieţii de toate zilele, El îi pregăteşte să facă lucrarea pe un plan mai larg, rânduit de providenţa Lui. Felul în care ei îşi îndeplinesc micile datorii de toate zilele hotărăşte biruinţa sau înfrângerea lor în crizele mari ale vieţii. Aceia care nu-şi dau seama că sunt fără încetare dependenţi de Dumnezeu

vor fi înfrânţi de ispită. Astăzi poate vom zice că piciorul nostru este sigur şi că niciodată nu ne vom clătina. Poate zicem: „ştiu în cine am crezut, nimic nu poate să zdruncine credinţa mea în Dumnezeu şi în Cuvântul Lui”. Dar Satana plănuieşte să folosească trăsăturile de caracter moştenite sau cultivate şi să ne orbească în aşa fel, încât să nu ne vedem nevoile şi defectele. Numai când ne dăm seama de propria slăbiciune şi privim tot timpul ţintă la Isus putem merge în siguranţă.

După ce Isus a luat loc în barcă, vântul a încetat „şi corabia a sosit îndată la locul spre care mergea”. Noaptea aceea înspăimântătoare a trecut şi s-a arătat lumina zorilor. Ucenicii şi ceilalţi care mai erau în corabie s-au plecat la picioarele lui Isus cu inimile pline de recunoştinţă, zicând: „Cu adevărat Tu eşti Fiul lui Dumnezeu”.

Capitolul 41 — Criza din Galilea

Când le-a interzis oamenilor să-L proclame împărat, Isus ştia că ajunsese la un punct hotărâtor din viaţa Sa. Mulţimea, care astăzi voia să-L înalţe pe tron, mâine avea să-I întoarcă spatele. Dezamăgiţi de nesatisfacerea ambiţiei lor egoiste, ei urmau să schimbe iubirea în ură şi laudele în blesteme. Dar, cu toate că ştia lucrurile acestea, El n-a luat nici o măsură pentru a evita criza. De la început, El nu susţinuse nici o nădejde a urmaşilor Săi pentru răsplătiri pământeşti. Unuia, care venise cu dorinţa de a deveni ucenicul Său, El i-a zis: „Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-şi odihni capul.” (Matei 8, 20.) Dacă oamenii ar fi putut să aibă şi lumea împreună cu Hristos, mulţimile I s-ar fi supus; dar El nu putea să primească o astfel de slujire. Dintre aceia care acum se aflau în jurul Lui, mulţi erau atraşi de nădejdea unei împărăţii pământeşti. Ei nu trebuiau să rămână înşelaţi în aşteptările lor. Învăţătura spirituală profundă din minunea cu pâinile nu fusese înţeleasă. Trebuia să fie acum explicată. şi această nouă descoperire să aducă după sine o încercare mai mare.

Minunea cu pâinile ajunsese cunoscută prin toate părţile şi a doua zi dimineaţa oamenii au alergat la Betsaida, să-L vadă pe Isus. Ei au venit în număr mare, pe uscat şi pe apă. Cei care Îl lăsaseră noaptea trecută au venit iarăşi, sperând să-L găsească încă acolo, deoarece nu se afla nici o corabie cu care să poată trece apa. Dar cercetarea lor a fost zadarnică şi mulţi au pornit spre Capernaum, căutându-L fără încetare. Între timp, El a ajuns la Ghenezaret, după o absenţă de o zi. Îndată ce s-a auzit că a debarcat, oamenii „au alergat prin toate împrejurimile şi au început să aducă pe bolnavi în paturi, pretutindeni pe unde se auzea că era El.” (Marcu 6, 55.)

După un timp, El S-a dus la sinagogă şi acolo L-au găsit cei care veniseră de la Betsaida. Ei au aflat de la ucenici cum trecuse marea. Grozăvia furtunii şi ceasurile îndelungate de luptă zadarnică împotriva vânturilor, apariţia lui Hristos mergând pe apă, frica lor, cuvintele Lui liniştitoare, aventura lui Petru şi urmările ei, precum şi brusca încetare a furtunii şi debarcarea, totul a fost povestit în amănunt mulţimii cuprinse de mirare. Totuşi, nefiind mulţumiţi cu aceasta, mulţi s-au strâns în jurul lui Isus, întrebându-L: „Învăţătorule, când ai venit aici?” Ei sperau să afle din gura Lui o descriere a minunii.

Isus nu le-a satisfăcut curiozitatea. Cu tristeţe le-a zis: „Mă căutaţi nu pentru că aţi văzut semne, ci pentru că aţi mâncat din pâinile acelea şi v-aţi săturat”. Ei nu-L căutau din cauză că Îl preţuiau în mod deosebit, ci, întrucât fuseseră hrăniţi cu pâine, sperau să mai primească şi alte bunuri trecătoare, dacă I s-ar fi alăturat. Mântuitorul le-a zis: „Lucraţi nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne, pentru viaţa veşnică”. Nu căutaţi numai bunuri trecătoare. Nu căutaţi numai îndestularea pentru viaţa aceasta, ci gândiţi-vă la hrana spirituală, şi anume la înţelepciunea aceea care rămâne în viaţa veşnică. Aceasta o

poate da numai Fiul lui Dumnezeu; „căci Tatăl, adică Însuşi Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui”.

Pentru o clipă, interesul ascultătorilor a fost trezit. Ei au exclamat: „Ce să facem ca să săvârşim lucrările lui Dumnezeu?” Ei făcuseră multe eforturi să îndeplinească obligaţii împovărătoare, pentru a se asigura că sunt plăcuţi înaintea lui Dumnezeu, şi erau gata să plece urechea la orice rânduială nouă, pentru a-şi asigura un merit mai mare. Întrebarea lor voia să zică: Ce trebuie să facem pentru a merita cerul? Care este preţul ce ni se cere pentru a câştiga viaţa viitoare?

„Isus le-a răspuns: «Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeţi în Acela pe care L-a trimis El».” Preţul cerului este Isus. Calea spre cer este credinţa în „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.)

Dar oamenii au preferat să respingă aceste cuvinte ale adevărului divin. Isus săvârşise chiar lucrarea pe care profeţia arăta că o va face Mesia, dar ei n-au văzut ceea ce aşteptările lor egoiste zugrăviseră ca lucrare a Lui. Într-adevăr, Hristos hrănise o dată mulţimea cu pâine, dar, în zilele lui Moise, Israel fusese hrănit cu mană patruzeci de ani, iar de la Mesia se aşteptau binecuvântări şi mai mari. Inimile lor nemulţumite se frământau cu întrebarea: Pentru ce, dacă Isus era în stare să săvârşească atâtea minuni cum văzuseră ei, n-ar fi fost El în stare să dea sănătate, tărie şi bogăţie întregului Său popor, să-l elibereze şi să-l înalţe în putere şi onoare? Faptul că El pretindea că este trimisul lui Dumnezeu şi totuşi refuza să fie împăratul lui Israel era o taină pe care ei n-o înţelegeau. Refuzul Lui era greşit interpretat. Mulţi au ajuns la concluzia că nu îndrăznea să-şi susţină pretenţiile, pentru că El Însuşi Se îndoia de caracterul divin al misiunii Sale. În felul acesta, îşi deschideau inima pentru necredinţă şi seminţele pe care le semăna Satana şi-au adus roadele: înţelegere greşită şi necredinţă.

Cu un aer dispreţuitor, un rabin a întrebat: „Ce semn faci Tu, deci, ca să-l vedem şi să credem în Tine? Ce lucrezi Tu? Părinţii noştri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: «Le-a dat să mănânce pâine din cer»”. Iudeii îl onorau pe Moise ca fiind cel care a dat mana, aducând laudă uneltei prin care fusese săvârşită minunea şi trecând cu vederea pe Acela care era Autorul ei. Părinţii lor murmuraseră împotriva lui Moise, puseseră la îndoială şi negaseră misiunea lui dumnezeiască. Acum, în acelaşi spirit, copiii lor Îl lepădau pe Acela care le aducea solia lui Dumnezeu. „Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer».” Cel care dăduse mana Se afla între ei. Hristos Însuşi era Acela care îi condusese pe evrei prin pustie şi-i hrănise zilnic cu pâine cerească. Hrana aceasta era un simbol al adevăratei pâini din cer. Spiritul dătător de viaţă, pornind de la nemărginita plinătate a lui Dumnezeu, este adevărata mană. Isus a zis: „Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer şi dă lumii viaţa.” (Ioan 6, 33.)

Socotind că Isus Se referea tot la hrana trecătoare, câţiva dintre ascultătorii Lui au exclamat: „Doamne, dă-ne totdeauna această pâine”. Atunci Isus a vorbit lămurit: „Eu sunt Pâinea vieţii”. Ilustraţia aceasta pe care o folosise Isus era cunoscută de iudei. Moise spusese prin inspiraţia Duhului Sfânt: „Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului”. Iar proorocul a scris: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghiţit; cuvintele Tale au fost bucuria şi veselia inimii mele.” (Deuteronom 8, 3; Ieremia 15, 16.) Rabinii înşişi aveau obiceiul să spună că mâncau pâine; în înţeles spiritual, însemna studierea legii şi practicarea faptelor bune; şi se spunea adesea că, la venirea lui Mesia, tot Israelul avea să fie hrănit. Învăţătura profeţilor lămurea lecţia spirituală profundă din minunea cu pâinile. Isus căuta să facă înţeleasă această lecţie pentru ascultătorii Săi în sinagogă. Dacă ei ar fi înţeles Scripturile, ar fi înţeles şi cuvintele Lui, când zicea: „Eu sunt Pâinea vieţii”. Numai cu o zi înainte, mulţimea, slăbită şi obosită, fusese hrănită cu pâinea pe care El o dăduse. După cum primiseră din pâinea aceea putere şi reînviorare fizică, tot aşa puteau primi de la Hristos putere spirituală pentru viaţa veşnică. „Cine vine la Mine”, a zis El, „nu va flămânzi niciodată şi cine nu crede în Mine nu va înseta niciodată”. Dar a adăugat: „Voi M-aţi văzut şi tot nu credeţi”.

Ei Îl văzuseră pe Hristos prin mărturia dată de Duhul Sfânt, prin descoperirea dată de Dumnezeu sufletului lor. Dovezile vii ale puterii Sale fuseseră în faţa lor zi după zi, dar cereau alt semn. Dacă li s-ar fi dat, ei ar fi rămas tot aşa de necredincioşi ca mai înainte. Dacă nu erau convinşi prin ceea ce văzuseră şi auziseră, ar fi fost fără folos să li se arate minuni şi mai mari. Necredinţa va găsi totdeauna o scuză pentru îndoială şi va căuta argumente care să răstoarne chiar şi dovada cea mai clară.

Hristos a făcut un nou apel la aceste inimi împietrite. „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”. Toţi cei care L-au primit în credinţă, a zis El, vor avea viaţă veşnică. Nici unul nu va fi pierdut. Nu e nevoie ca fariseii şi saducheii să se tot certe cu privire la viaţa viitoare. Oamenii nu trebuie să-şi mai plângă morţii cu durere disperată. „Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul şi crede în El, să aibă viaţă veşnică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi.”

Dar mai marii poporului erau ofensaţi şi ziceau: „Oare nu este acesta Isus, fiul lui Iosif, pe al cărui tată şi mamă îi cunoaştem? Cum dar zice El: «Eu M-am pogorât din cer»?” Ei căutau să dea naştere la prejudecăţi, amintind în mod batjocoritor de originea umilă a lui Isus. Făceau aluzie cu dispreţ la viaţa Lui de lucrător galilean şi la familia Lui săracă şi umilă. Pretenţiile acestui tâmplar needucat, ziceau ei, nu meritau atenţie. Iar pentru că naşterea Lui fusese neînţeleasă, căutau să strecoare ideea că ar exista îndoieli cu privire la legitimitatea ei, prezentând astfel împrejurările omeneşti ale naşterii Lui ca o pată asupra vieţii Sale.

Isus n-a căutat să explice taina naşterii Sale. El n-a dat nici un răspuns la întrebările privitoare la coborârea Sa din ceruri, după cum n-a răspuns nici la întrebările cu privire la

traversarea lacului. El n-a atras atenţia asupra minunilor care Îi caracterizau viaţa. De bunăvoie, S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi şi a luat asupră-şi chip de rob. Dar cuvintele şi faptele Sale erau o descoperire a caracterului Său. Toţi aceia a căror inimă era deschisă pentru lumina dumnezeiască puteau să recunoască în El pe singurul născut din Tatăl, „plin de har şi de adevăr.” (Ioan 1, 14.)

Prejudecata fariseilor era şi mai profundă decât voiau să arate întrebările lor, ea îşi avea rădăcina în perversitatea inimii lor. Orice cuvânt spus de Isus şi orice faptă a Sa produceau în ei împotrivire, deoarece spiritul cultivat de ei nu avea nimic comun cu El. „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. În prooroci este scris: «Toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu». Aşa că oricine a ascultat pe Tatăl şi a primit învăţătura Lui, vine la Mine.” Nimeni nu va veni vreodată la Isus Hristos, dacă nu va răspunde atracţiei iubirii Tatălui. Dar Dumnezeu atrage la Sine toate inimile şi numai cei care se împotrivesc acestei atracţii vor refuza să vină la Hristos.

În cuvintele: „Toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu”, Isus amintea profeţia lui Isaia: „Toţi fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului şi mare va fi propăşirea fiilor tăi.” (Isaia 54, 13.) Iudeii aplicau aceste cuvinte la poporul lor. Se lăudau că Dumnezeu este Învăţătorul lor. Dar Isus le-a arătat cât de zadarnică este această pretenţie, deoarece El zice: „Oricine a ascultat pe Tatăl Meu şi a primit învăţătura Lui, vine la Mine”. Numai prin Hristos ei puteau să-L cunoască pe Tatăl. Natura omenească n-ar fi putut să suporte vederea slavei Sale. Cei care învăţaseră de la Dumnezeu au ascultat de glasul Fiului Său şi, în Isus din Nazaret, L-au recunoscut pe Acela care, prin natură şi revelaţie, L-a descoperit oamenilor pe Tatăl.

„Adevărat, adevărat vă spun că oricine crede în Mine, are viaţă veşnică.” Prin Ioan cel iubit, care a ascultat aceste cuvinte, Duhul Sfânt declară bisericilor: „Mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viaţă veşnică, şi această viaţă este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viaţă.” (1 Ioan 5, 11.12.) Iar Isus a zis: „Eu îl voi învia în ziua de apoi”. Hristos S-a făcut una în trup cu noi, pentru ca noi să putem deveni una în duh cu El. În virtutea acestei uniri vom ieşi noi afară din morminte, nu numai ca o manifestare a puterii lui Hristos, ci din cauză că, prin credinţă, viaţa Lui a devenit viaţa noastră. Aceia care Îl văd pe Hristos în adevăratul Lui caracter şi-L primesc în inimă au viaţă veşnică. Hristos locuieşte în noi prin Duhul; iar Duhul lui Dumnezeu, primit în inimă prin credinţă, este începutul vieţii veşnice.

Oamenii I-au amintit lui Hristos de mana pe care părinţii lor au mâncat-o în pustie, ca şi cum asigurarea acelei hrane ar fi fost o minune mai mare decât aceea săvârşită de Isus, dar El arătă cât de mic era darul acela în comparaţie cu binecuvântările pe care venise să le reverse. Mana putea să susţină numai viaţa aceasta pământească; ea nu putea să prevină moartea, nici să asigure nemurirea, dar pâinea vieţii urma să hotărască sufletul pentru viaţa veşnică. Mântuitorul a zis: „Eu sunt Pâinea vieţii. Părinţii voştri au mâncat mană în pustie şi au murit. Pâinea care se pogoară din cer este de aşa fel, ca cineva să mănânce din ea şi să nu

moară. Eu sunt Pâinea vie, care S-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac". La această figură de stil, Hristos a mai adăugat una. Numai murind putea El să dea viaţă oamenilor şi în cuvintele ce urmează arată spre moartea Sa ca fiind mijlocul de salvare. El zice: „Pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viaţa lumii".

Iudeii se pregăteau să serbeze Paştele la Ierusalim, în amintirea nopţii în care a fost eliberat Israel, când îngerul nimicitor a lovit casele Egiptului. În mielul pascal, Dumnezeu voia ca ei să-L vadă pe Mielul lui Dumnezeu şi, prin acest simbol, să-L primească pe Acela care Se dăruia pentru viaţa lumii. Dar iudeii ajunseseră să dea simbolului toată importanţa, în timp ce însemnătatea lui o treceau cu vederea. Ei nu puteau să deosebească trupul Domnului. Adevărul simbolizat prin serviciul pascal era prezentat acum în cuvintele lui Hristos. Dar era încă neînţeles.

De astă dată, rabinii au exclamat cu mânie: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?" Ei se făceau că înţeleg cuvintele lui Hristos în sens literal, ca şi Nicodim, când a întrebat: „Cum se poate naşte din nou un om bătrân?" (Ioan 3, 4.) Până la un anumit punct, ei înţeleseseră ce voia să zică Isus, dar nu voiau să recunoască pe faţă. Dând o greşită interpretare cuvintelor Lui, ei sperau să producă în oameni prejudecăţi împotriva Lui.

Hristos n-a îndulcit reprezentările Lui simbolice. El a repetat adevărul printr-un limbaj şi mai puternic: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţă în voi înşivă. Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, şi sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, rămâne în Mine, şi Eu rămân în el".

A mânca trupul şi a bea sângele lui Hristos înseamnă a-l primi ca Mântuitor personal, crezând că El ne iartă păcatele şi că suntem făcuţi desăvârşiţi în El. Admirând iubirea Lui, stăruind asupra ei, sorbind-o, devenim părtaşi ai naturii Sale. Ceea ce e hrana pentru corp trebuie să fie Hristos pentru suflet. Hrana nu este de folos decât atunci când o mâncăm, când devine o parte din fiinţa noastră. La fel şi Hristos n-are nici o valoare pentru noi, dacă nu-L recunoaştem ca Mântuitor personal. O cunoaştere a Lui din teorie nu ne este de nici un folos. Trebuie să ne hrănim cu El, să-L primim în inimă, astfel ca viaţa Lui să devină viaţa noastră. Iubirea Lui, harul Lui trebuie să fie asimilate.

Dar nici ilustraţiile acestea nu pot să reprezinte pe deplin privilegiul legăturilor credinciosului cu Hristos. Isus a zis: „După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine şi Eu trăiesc prin Tatăl, tot aşa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi şi el prin Mine". După cum Fiul lui Dumnezeu a trăit prin credinţa în Tatăl, tot astfel şi noi trebuie să trăim prin credinţa în Hristos. Isus Se predase pe deplin voinţei lui Dumnezeu, încât în viaţa Lui nu apărea

decât Tatăl. Deşi ispitit în toate ca şi noi, El a stat în faţa lumii nepătat de relele care Îl înconjurau. şi noi trebuie să biruim cum a biruit Hristos.

Eşti tu urmaş al lui Hristos? Atunci tot ce stă scris despre viaţa spirituală este scris pentru tine şi poate fi realizat prin unirea persoanei tale cu Hristos. A adormit zelul tău? S-a răcit iubirea ta dintâi? Primeşte iarăşi iubirea oferită de Hristos. Mănâncă trupul Lui, bea sângele Lui şi vei ajunge una cu Tatăl şi cu Fiul.

Iudeii necredincioşi n-au vrut să vadă nici un alt înţeles în cuvintele Mântuitorului, decât pe cel literal. Prin legea ceremonială, li se interzicea chiar numai să guste sânge şi au făcut ca cele spuse de Hristos să apară ca un sacrilegiu şi se certau între ei cu privire la acest lucru. Mulţi, chiar dintre ucenicii Săi, ziceau: „Vorbirea aceasta este prea de tot, cine poate să o sufere?"

Mântuitorul le-a zis: „Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire? Dar dacă aţi vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte...? Duhul este acela care dă viaţă, carnea nu foloseşte la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh şi viaţă".

Viaţa lui Hristos, care dă viaţă lumii, este în Cuvântul Său. Prin Cuvântul Său, Hristos a vindecat bolile şi a alungat demonii; prin Cuvântul Său, a liniştit marea şi a înviat morţii; iar oamenii mărturiseau că în Cuvântul Său era putere. El a rostit Cuvântul lui Dumnezeu aşa cum a vorbit prin toţi proorocii şi prin învăţătorii din Vechiul Testament. Întreaga Biblie este o manifestare a lui Hristos şi Mântuitorul dorea să lege de Cuvânt credinţa urmaşilor Săi. Atunci când prezenţa Sa vizibilă urma să se retragă, Cuvântul avea să fie izvorul puterii lor. Asemenea Domnului lor, ei trebuiau să trăiască „prin orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu." (Matei 4, 4.)

După cum viaţa fizică este susţinută prin hrană, tot aşa şi viaţa spirituală este susţinută prin Cuvântul lui Dumnezeu. şi orice om trebuie să primească viaţă din Cuvântul lui Dumnezeu. După cum trebuie să mâncăm noi înşine ca să fim hrăniţi, tot astfel trebuie să primim şi Cuvântul pentru noi înşine. Noi nu trebuie să-l primim numai prin mijlocirea altei minţi. Trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu atenţie, cerând de la Dumnezeu ajutorul Duhului Sfânt pentru ca să înţelegem Cuvântul Său. Trebuie să luăm un verset şi să ne concentrăm mintea, ca să înţelegem gândul pe care Dumnezeu l-a pus acolo pentru noi. Trebuie să stăruim asupra acelui gând până când ni-l însuşim şi ştim „ce zice Domnul".

Isus îmi adresează mie făgăduinţele şi avertizările Sale. Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe unicul Său Fiu, ca eu, crezând, să nu pier, ci să am viaţă veşnică. Experienţele arătate în Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să devină experienţele mele. Rugăciunea şi făgăduinţa, învăţătura şi avertismentul sunt ale mele. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. şi viaţa pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a

dat pe Sine pentru mine." (Galateni 2, 20.) Atunci când credinţa primeşte şi asimilează astfel principiile adevărului, ele devin o parte a fiinţei, o parte care pune în mişcare viaţa. Cuvântul lui Dumnezeu primit în suflet modelează gândurile şi determină dezvoltarea caracterului.

Privind necontenit la Isus cu ochii credinţei, vom fi întăriţi. Dumnezeu va da cele mai scumpe descoperiri credincioşilor Săi care flămânzesc şi însetează. Ei vor simţi că Hristos e un Mântuitor personal. Hrănindu-se din Cuvântul Lui, ei constată că este duh şi viaţă. Cuvântul distruge natura firească, pământească, şi dă o nouă viaţă în Isus Hristos. Duhul Sfânt vine în suflet ca un Mângâietor. Prin lucrarea de transformare a harului Său, chipul lui Dumnezeu se reproduce la ucenici; ei devin o făptură nouă. Iubirea ia locul urii şi inima este refăcută după modelul divin. Aceasta înseamnă a trăi „prin orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu". Aceasta înseamnă a mânca pâinea care se coboară din cer.

Hristos a rostit un adevăr sfânt şi veşnic cu privire la legătura dintre El şi urmaşii Săi. El cunoştea caracterul acelora care pretindeau că sunt ucenicii Lui şi cuvintele Lui au pus la încercare credinţa lor. El a declarat că ei trebuiau să creadă şi să lucreze după învăţătura Lui. Toţi aceia care Îl primeau urmau să se împărtăşească de natura Lui şi să se asemene cu caracterul Său. Aceasta ar fi urmat să însemne renunţarea la ambiţiile cultivate de ei cu plăcere. Ar fi cerut o deplină predare de sine faţă de Isus. Erau chemaţi să se sacrifice, să fie blânzi şi umili cu inima. Ei trebuiau să meargă pe calea îngustă pe care a umblat Omul calvarului, dacă voiau să aibă parte de darul vieţii şi de slava cerului.

Încercarea era prea mare. Entuziasmul celor care căutaseră să-L ia cu forţa şi să-L facă împărat se răcea. Cuvântarea aceasta ţinută în sinagogă, ziceau ei, le-a deschis ochii. Acum nu mai erau înşelaţi. Pentru mintea lor, cuvintele erau o mărturisire directă că nu era Mesia şi că nimeni nu avea să câştige vreo răsplată pământească din legătura cu El. Ei salutaseră cu bucurie puterea Lui făcătoare de minuni, erau nerăbdători să fie eliberaţi de boală şi suferinţă, dar nu voiau să aibă nici o legătură cu viaţa Lui de sacrificiu. Nu-i interesa împărăţia spirituală tainică de care vorbea El. Cei nesinceri şi egoişti, care Îl căutaseră, nu-L mai doreau. Dacă El nu voia să-şi consacre puterea şi influenţa pentru a-i elibera de sub romani, nici ei nu voiau să mai aibă de a face cu El.

Isus le-a spus lămurit: „Sunt unii din voi, care nu cred", adăugând: „Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu". El dorea ca ei să înţeleagă că, dacă nu erau atraşi către El, aceasta se datora faptului că inima lor nu era deschisă faţă de Duhul Sfânt. „Omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuie judecate duhovniceşte." (1 Corinteni 2, 14.) Numai prin credinţă putem vedea slava lui Hristos. Această slavă este ascunsă până când se aprinde în suflet credinţa prin Duhul Sfânt.

Pentru că au fost mustraţi în public din cauza necredinţei lor, aceşti ucenici s-au înstrăinat şi mai mult de Hristos. Ei erau foarte nemulţumiţi şi, dorind să-L rănească pe Mântuitorul şi să satisfacă răutatea fariseilor, I-au întors spatele şi L-au părăsit cu dispreţ. Ei făcuseră alegerea, luaseră forma fără spirit, coaja fără sâmbure. Niciodată mai târziu nu şi-au mai schimbat hotărârea, deoarece nu mai mergeau cu Isus.

„Acela Îşi are lopata în mână, Îşi va curăţi cu desăvârşire aria, şi Îşi va strânge grâul în grânar." (Matei 3, 12.) Acesta era un timp de curăţire. Cuvintele adevărului făceau ca neghina să fie despărţită de grâu. Pentru motivul că erau prea îngâmfaţi şi încrezuţi în propria dreptate pentru a primi mustrarea, prea iubitori de lume ca să accepte o viaţă de umilinţă, mulţi s-au îndepărtat de Isus. Mulţi fac şi astăzi la fel. Oamenii sunt şi astăzi încercaţi ca acei ucenici din sinagoga din Capernaum. Când adevărul pune stăpânire pe inimă, văd că viaţa nu le este în acord cu voia lui Dumnezeu. Văd nevoia unei totale schimbări, dar nu vor să primească o lucrare care cere lepădare de sine. Din cauza aceasta se mânie atunci când li se descoperă păcatele. Ei pleacă ofensaţi ca ucenicii care L-au părăsit pe Isus, spunând: „Vorbirea aceasta este prea de tot; cine poate s-o sufere?"

Lauda şi linguşelile ar fi plăcute urechilor lor, dar adevărul nu este bine primit; ei nu pot să-l asculte. Când oamenii vin cu grămada şi mulţimile sunt hrănite şi se aud strigăte de biruinţă, glasurile lor se ridică lăudând, dar când Spiritul cercetător al lui Dumnezeu le descoperă păcatul şi îi îndeamnă să-l părăsească, întorc spatele adevărului şi nu mai merg cu Isus.

De îndată ce aceşti ucenici nemulţumiţi s-au depărtat de Isus, au fost luaţi în stăpânire de un alt spirit. N-au mai văzut nimic atrăgător în Acela pe care odată Îl găsiseră atât de interesant. Au mers să caute pe vrăjmaşii Lui, deoarece erau în armonie cu spiritul şi lucrarea lor. Au interpretat greşit cuvintele Lui, au răstălmăcit declaraţiile Lui şi au combătut motivele Lui. Ei îşi susţineau purtarea, aducând orice lucru care putea să fie întors împotriva Lui; şi o asemenea indignare a fost produsă de aceste relatări false, încât viaţa Lui era în primejdie.

S-a răspândit repede vestea că, după propriile mărturisiri, Isus din Nazaret nu era Mesia. În felul acesta, curentul simpatiei poporului din Galilea era întors împotriva Lui, după cum se întâmplase în Iudea cu un an mai înainte. Vai de Israel! Ei Îl lepădau pe Mântuitorul lor pentru că doreau un cuceritor care să le dea putere lumească. Doreau hrana care piere, şi nu pe aceea care rămâne în viaţa veşnică.

Cu inima îndurerată, Isus i-a văzut pe aceia care fuseseră ucenici plecând de la El, care era Viaţa şi Lumina oamenilor. Conştienţa faptului că bunătatea Lui nu era apreciată, iubirea Lui nu era împărtăşită, harul Lui era dispreţuit, mântuirea Lui lepădată L-a umplut de o întristare ce nu se putea exprima. Lucrul acesta a făcut din El un om al durerii, obişnuit cu suferinţa.

Fără a încerca să-i oprească pe aceia care Îl părăseau, Isus S-a întors către cei doisprezece şi le-a zis: „Voi nu vreţi să vă duceţi?” Petru a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieţii veşnice”, a adăugat el. „şi noi am crezut şi am ajuns la cunoştinţa că Tu eşti Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.”

„La cine să ne ducem?” Învăţătorii lui Israel erau robi ai formalismului. Fariseii şi saducheii erau în lupte continue. A părăsi pe Isus însemna a ajunge între cei legaţi de ritualuri şi ceremonii şi între oameni ambiţioşi, care căutau propria slavă. Ucenicii aflaseră mai multă pace şi bucurie de când Îl primiseră pe Hristos decât în toată viaţa lor de mai înainte. Cum puteau ei să meargă înapoi la aceia care batjocoriseră şi persecutaseră pe Prietenul păcătoşilor? Multă vreme Îl aşteptaseră ei pe Mesia; acum venise şi nu puteau să plece din faţa Lui, să meargă la aceia care voiau să-I ia viaţa şi care îi persecutaseră pentru că deveniseră ucenici ai Săi.

„La cine să ne ducem?” Nu puteau să plece de la învăţătura lui Hristos, de la cuvintele Lui pline de iubire şi de milă, ca să meargă în întunericul necredinţei, în ticăloşia lumii. În timp ce Mântuitorul era părăsit de mulţi dintre aceia care fuseseră martori la minunile Lui, Petru a exprimat credinţa ucenicilor: „Tu eşti Hristosul”. Numai gândul că ar putea pierde această ancoră a sufletului lor îi umplea de groază şi de durere. Fără Mântuitorul, era ca şi cum ar fi fost lăsaţi în voia valurilor, pe o mare furtunoasă şi întunecată.

Multe dintre cuvintele şi faptele lui Isus se arată pline de taină pentru minţile mărginite, dar fiecare cuvânt şi fiecare faptă au scopul lor anume hotărât în lucrarea mântuirii noastre; fiecare a fost astfel plănuit, încât să aibă un rezultat bine precizat. Dacă noi am fi în stare să înţelegem planurile Sale, totul ar apărea ca important, complet şi în armonie cu misiunea Sa. Deşi nu putem să înţelegem acum lucrările şi căile lui Dumnezeu, putem înţelege marea Lui iubire, care stă la baza tuturor procedeelor Sale cu oamenii. Cel care trăieşte aproape de Isus va înţelege mult din taina evlaviei. El va recunoaşte mila care mustră, care cercetează caracterul şi scoate la lumină planurile inimii.

Prezentând adevărul care avea să-i pună pe ucenici la probă şi să-i facă pe mulţi să-L părăsească, Isus ştia care va fi urmarea cuvintelor Sale, dar El avea de îndeplinit un plan al îndurării. El a prevăzut că, în ceasul ispitei, fiecare dintre ucenicii Săi iubiţi va fi greu încercat. Chinurile din Ghetsemani, trădarea şi răstignirea Lui urmau să fie o încercare grea pentru ei. Dacă nu ar fi existat această încercare mai înainte, mulţi care erau îndemnaţi doar de motive egoiste ar fi fost încă împreună cu El. Când Domnul lor a fost condamnat în sala de judecată, când oamenii care Îl proslăviseră ca împărat al lor fluierau după El şi-L batjocoreau, când gloata batjocoritoare striga: „Răstigneşte-L”, când ambiţiile lor pământeşti erau înşelate, aceşti egoişti, renunţând la legătura lor cu Isus, ar fi adus asupra ucenicilor o întristare amară şi sfâşietoare de inimă, pe lângă durerea şi dezamăgirea lor produse de năruirea celor mai dulci speranţe. În ceasul acela întunecat, pilda celor care s-au

îndepărtat de la El ar fi fost urmată şi de alţii. Dar Isus a provocat această criză în timp ce era încă alături de ei şi prezenţa Sa le putea întări credinţa urmaşilor Săi sinceri. Milosul Mântuitor, care cunoştea foarte bine sfârşitul care-L aştepta, a netezit cu duioşie calea pentru ucenici, i-a pregătit pentru încercarea cea mare şi i-a întărit pentru proba finală.

Capitolul 42 — Tradiţia

Sperând să-l vadă pe Isus la Paşte, cărturarii şi fariseii Îi pregătiseră o cursă. Dar, ştiind lucrul acesta, Isus a lipsit de la această adunare. „Atunci nişte farisei şi nişte cărturari din Ierusalim au venit la Isus.” Fiindcă n-a mers El la ei, au venit ei la El. Câtva timp, păruse că galileenii L-ar primi pe Isus ca Mesia şi că puterea autorităţilor religioase în ţinutul acela ar fi sfărâmată. Misiunea celor doisprezece a arătat însă întinderea lucrării lui Isus şi i-a adus pe ucenici în conflict direct cu rabinii, provocând din nou gelozia mai marilor din Ierusalim. Iscoadele trimise la Capernaum, la începutul lucrării Lui, care încercaseră să-L acuze de călcarea Sabatului, fuseseră puse în încurcătură, iar rabinii erau hotărâţi să-şi înfăptuiască planul. De astă dată, a fost trimisă o nouă delegaţie, să-I urmărească mişcările şi să găsească vreo acuzaţie împotriva Lui.

Ca şi mai înainte, motivele de plângere împotriva Lui erau că nu lua în seamă tradiţiile care împovărau Legea lui Dumnezeu. După cum se spunea, aceste tradiţii aveau ca scop să susţină păzirea legii, dar ajunseseră să fie privite ca fiind mai sfinte decât legea însăşi. Când veneau în conflict cu poruncile date pe Sinai, erau puse mai presus preceptele rabinilor.

Între datinile asupra cărora se stăruia mai mult era şi aceea a curăţirii ceremoniale. Neglijarea săvârşirii unor ritualuri înainte de a mânca era socotită ca un păcat foarte mare, care trebuia pedepsit atât în lumea de acum, cât şi în cea viitoare; omorârea celui care călca datina era privită ca o mare virtute.

Rânduielile cu privire la curăţire erau nenumărate. Viaţa întreagă de abia ajungea ca cineva să le cunoască pe toate. Viaţa acelora care încercau să ţină cerinţele rabinice era o luptă neîncetată împotriva unor întinări ceremoniale şi un şir nesfârşit de spălări şi curăţiri. În timp ce oamenii erau ocupaţi cu lucruri şi cu detalii lipsite de importanţă şi cu ritualuri pe care Dumnezeu nu le ceruse, atenţia le era îndepărtată de la marile principii ale Legii Sale.

Hristos şi ucenicii Lui nu respectau aceste spălări ceremoniale şi iscoadele au făcut din aceasta temeiul acuzaţiilor lor. Cu toate acestea, nu L-au atacat direct pe Hristos, ci au veni la El criticându-i pe ucenici. Când au ajuns în faţa mulţimii, au spus: „Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-şi spală mâinile când mănâncă”.

Ori de câte ori solia adevărului cercetează sufletele cu putere deosebită, Satana îşi trimite agenţii pentru a începe o luptă asupra lucrurilor de mică însemnătate. În felul acesta, el caută să îndepărteze mintea de la adevărata problemă. Ori de câte ori începe o lucrare bună, se găsesc şi batjocoritori gata să intre în ceartă cu privire la forme sau amănunte tehnice, pentru a îndepărta gândirea de la realităţile vii. Când se simte că Dumnezeu lucrează în chip deosebit pentru poporul Său, acesta să nu se lase atras în controverse care vor aduce numai ruina sufletelor. Problemele care trebuie să ne preocupe sunt: Am eu credinţă mântuitoare în Fiul lui Dumnezeu? Este viaţa mea în armonie cu Legea divină? „Cine crede în Fiul, are

viaţa veşnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viaţa." „şi prin aceasta ştim că Îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui." (Ioan 3, 36; 1 Ioan 2, 3.)

Isus n-a făcut nici o încercare să Se apere pe Sine sau pe ucenici. El n-a făcut nici o referire la acuzaţiile aduse împotriva Sa, ci a căutat să arate spiritul care-i stăpânea pe aceia care se ţineau de ceremonii omeneşti. El le-a dat o pildă despre ceea ce făceau fără încetare şi chiar înainte de a veni să-L caute pe El. „Aţi desfiinţat frumos porunca lui Dumnezeu", a zis El, „ca să ţineţi datina voastră. Căci Moise a zis: «Să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta»; şi «cine va grăi de rău pe tatăl şi pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea». Voi dimpotrivă ziceţi: «Dacă un om va spune tatălui sau mamei sale: Ori cu ce te-aş putea ajuta, este „Corban", adică dat lui Dumnezeu, face bine, şi nu-l mai lăsaţi să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa»." Ei dădeau la o parte porunca a cincea, ca şi cum n-ar fi fost de nici o valoare, dar se ţineau cu multă stăruinţă de tradiţiile bătrânilor. Ei îi învăţau pe oameni că dedicarea averii lor templului era o datorie mai sfântă decât ajutorarea părinţilor lor şi că, oricât ar fi fost de mare nevoia, era un sacrilegiu să dai tatălui sau mamei vreo parte din ceea ce se consacrase în felul acesta. Un copil care nu-şi împlinea datoria putea să pronunţe cuvântul „Corban" asupra proprietăţii sale, consacrând-o în felul acesta lui Dumnezeu, şi putea să o păstreze pentru folosul propriu toată viaţa, iar după moarte o punea în slujba templului. În felul acesta el era liber ca, atât în viaţă, cât şi la moarte, să nu-i onoreze pe părinţi şi să-i lipsească de drepturile lor sub pretextul unei aşa-zise consacrări lui Dumnezeu.

Hristos n-a diminuat niciodată prin cuvânt sau faptă obligaţia omului de a aduce daruri sau jertfe lui Dumnezeu. Hristos Însuşi a dat îndrumările din lege cu privire la zecimi şi daruri. Când era pe pământ, a lăudat-o înaintea oamenilor pe femeia sărmană, care a dat în tezaurul templului tot ce avea. Dar zelul făţarnic pentru Dumnezeu al preoţilor şi rabinilor era o aparenţă cu care să-şi acopere dorinţa de înălţare. Oamenii erau înşelaţi. Ei purtau sarcini grele, pe care Dumnezeu nu le impusese. Nici chiar ucenicii lui Hristos nu erau liberi cu totul de jugul care fusese pus asupra lor prin prejudecăţile moştenite şi prin autoritatea rabinică. Acum, dezvăluind adevăratul spirit al rabinilor, Isus a căutat să elibereze din sclavia tradiţiei pe toţi aceia care doreau din toată inima să slujească pe Dumnezeu.

„Făţarnicilor", a zis El, adresându-Se iscoadelor şirete, „bine a proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: «Norodul acesta Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învăţături care nu sunt decât nişte porunci omeneşti»". Cuvintele lui Hristos erau o acuzaţie pentru întregul sistem fariseic. El declară că, aşezând pretenţiile lor mai presus de principiile divine, rabinii se aşezau mai presus de Dumnezeu.

Delegaţii de la Ierusalim s-au umplut de mânie. Ei nu puteau să-L acuze pe Hristos că a călcat legea dată pe Sinai, deoarece El vorbea ca apărător al ei împotriva tradiţiilor. Marile

precepte ale legii pe care El le prezentase se arătau într-un contrast izbitor cu rânduielile meschine inventate de om.

Atât faţă de mulţime, cât şi, mai târziu, mai pe deplin faţă de ucenici, Isus a arătat că întinarea nu vine din afară, ci dinăuntru. Atât curăţia, cât şi necurăţia aparţin inimii. Fapta rea, cuvântul rău, gândul rău, călcarea Legii lui Dumnezeu întinează pe om, şi nu neglijarea lucrurilor din afară.

Ucenicii au observat mânia manifestată de iscoade, când a fost demascată învăţătura lor rătăcită. Ei au văzut privirile lor încruntate şi au auzit cuvintele spuse printre dinţi, prin care îşi arătau nemulţumirea şi dorinţa de răzbunare. Uitând de câte ori Isus dăduse dovadă că El citea în inimă ca într-o carte deschisă, ei I-au vorbit despre efectele cuvintelor Sale. Sperând că ar putea să împace pe aceşti funcţionari de stat înfuriaţi, ei I-au spus lui Hristos: „ştii că fariseii au găsit pricină de poticnire în cuvintele pe care le-au auzit?”

El a răspuns: „Orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină”. Obiceiurile şi tradiţiile aşa de mult apreciate de rabini erau din lumea aceasta, nu din cer. Oricât de mare era autoritatea lor faţă de popor, ele nu puteau să reziste, dacă erau puse la probă de Dumnezeu. Orice invenţie omenească pusă în locul poruncilor lui Dumnezeu va fi socotită ca fiind fără valoare, în ziua aceea când „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, şi judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” (Eclesiastul 12, 14.)

Înlocuirea poruncilor lui Dumnezeu prin precepte omeneşti n-a încetat. Chiar şi între creştini se găsesc aşezăminte şi practici care n-au o temelie mai bună decât tradiţiile părinţilor. Asemenea întocmiri, întemeiate pe autoritatea omenească, le-au înlocuit pe cele dumnezeieşti. Oamenii se agaţă de tradiţiile lor, onorează obiceiurile şi cultivă ura împotriva acelora care caută să le arate greşeala. Astăzi, când suntem invitaţi să atragem atenţia asupra poruncilor lui Dumnezeu şi a credinţei lui Isus, vedem aceeaşi vrăjmăşie care s-a dat pe faţă şi în zilele lui Hristos. Despre poporul lui Dumnezeu din timpul sfârşitului, stă scris: „Balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12, 17.)

„Dar orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină.” În locul autorităţii aşa-numiţilor părinţi ai bisericii, Dumnezeu ne porunceşte să primim cuvântul Părintelui veşnic, Domnul cerului şi al pământului. Numai aici se află adevărul neamestecat cu rătăcirea. David spune: „Sunt mai învăţat decât toţi învăţătorii mei, căci mă gândesc la învăţăturile Tale. Am mai multă pricepere decât bătrânii, căci păzesc poruncile Tale.” (Psalmii 119, 99.100.) Toţi aceia care primesc autoritatea omenească, obiceiurile bisericii sau tradiţiile părinţilor să ia aminte la avertizarea cuprinsă în cuvintele lui Hristos: „Degeaba Mă cinstesc ei, dând învăţături care nu sunt decât nişte porunci omeneşti”.

Capitolul 43 — Barierele sfărâmate

După întâlnirea cu fariseii, Isus S-a retras din Capernaum şi, străbătând Galilea, a mers către ţinutul muntos de la hotarele Feniciei. Privind spre apus, putea să vadă, pe câmpia de la poale, oraşele vechi, Tirul şi Sidonul, cu templele lor păgâneşti, palatele lor măreţe, târgurile şi porturile pline de corăbii. În depărtare, se întindea faţa albastră şi nemărginită a Mediteranei, peste care trimişii Evangheliei aveau să ducă vestea cea bună până la centrele marelui imperiu universal. Dar încă nu venise timpul. Lucrarea care-I stătea înainte avea să-i pregătească pe ucenici pentru misiunea lor. Venind în această regiune, El spera să găsească locul liniştit şi retras pe care nu-l aflase în Betsaida. Dar nu numai acesta era scopul pentru care pornise în această călătorie.

„Iată că o femeie canaanită a venit din ţinuturile acelea şi a început să strige către El: «Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac.»” (Matei 15, 22.) Oamenii din ţinutul acesta erau din neamul vechilor canaaniţi. Ei erau idolatri şi erau dispreţuiţi şi urâţi de iudei. Din această clasă făcea parte şi femeia care a venit la Isus. Era păgână şi, din cauza aceasta, exclusă de la avantajele de care se bucurau iudeii în fiecare zi.

Printre fenicieni, trăiau mulţi iudei şi vestea despre lucrarea lui Hristos pătrunsese în această regiune. Unii oameni ascultaseră cuvintele Lui şi fuseseră martori la lucrările Lui minunate. Femeia aceasta auzise despre profetul care, după cum se spunea, vindeca tot felul de boli. Când a auzit despre puterea Lui, nădejdea a încolţit în inima ei. Inspirată de iubirea maternă, s-a hotărât să-I înfăţişeze cazul fiicei sale. Hotărârea puternică era să aducă durerea ei la Isus. El trebuia să-i vindece copila. Căutase ajutor la zeii păgâni, dar nu primise nici o uşurare. şi din când în când era ispitită să se gândească: Ce poate să facă pentru mine acest Învăţător iudeu? Dar se spunea că El vindecă tot felul de boli, indiferent dacă cei care vin la El pentru ajutor sunt bogaţi sau săraci. S-a hotărât să nu piardă unica ei ocazie.

Hristos cunoştea situaţia acestei femei. ştia că ea dorea să-L vadă şi i-a ieşit în cale. Ajutând-o în necazul ei, putea să dea o exemplificare a lecţiei pe care intenţiona să o lase. Din cauza aceasta îi adusese şi pe ucenici în această regiune. El dorea ca ei să vadă neştiinţa din oraşele şi satele vecine cu ţara lui Israel. Oamenii cărora li se dăduse orice ocazie de a înţelege adevărul nu cunoşteau nevoile celor din jurul lor. Nici un efort nu se făcea pentru a ajuta sufletele care se aflau în întuneric. Zidul de despărţire pe care-l ridicase mândria iudeilor îi făcea chiar şi pe ucenici să nu aibă iubire faţă de lumea păgână. Dar aceste bariere trebuiau să fie sfărâmate.

Hristos n-a răspuns imediat la cererea femeii. El a primit-o pe această reprezentantă a unui neam dispreţuit aşa cum ar fi făcut un iudeu. El dorea ca ucenicii să fie impresionaţi de purtarea rece şi fără inimă, pe care iudeii ar fi manifestat-o faţă de această femeie, şi de felul

milostiv în care El voia ca ei să trateze asemenea dureri, cum s-a dovedit mai târziu, când i-a împlinit cererea.

Cu toate că Isus n-a răspuns, femeia nu şi-a pierdut credinţa. În timp ce El mergea mai departe, ca şi cum n-ar fi auzit-o, ea L-a urmat, stăruind în cererile ei. Supăraţi de vorbele ei plictisitoare, ucenicii I-au cerut lui Isus să-i spună femeii să plece. Ei vedeau că Domnul o trata cu indiferenţă şi, din cauza aceasta, gândeau că Lui Îi face plăcere prejudecata iudeilor împotriva canaaniţilor. Dar femeia se ruga de un Mântuitor milos şi, ca răspuns la cererea ucenicilor, Isus a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. Deşi acest răspuns părea să fie în acord cu prejudecata iudeilor, era mai mult o mustrare pentru ucenici, pe care ei au înţeles-o când şi-au amintit ceea ce le spusese El adesea — că a venit în lume să mântuiască pe toţi cei care voiau să-L primească.

Femeia a cerut cu şi mai mare stăruinţă să fie ascultată, plecându-se la picioarele lui Hristos şi strigând: „Doamne, ajută-mă”. Isus, făcându-Se că încă respinge rugămintea ei, aşa cum cerea prejudecata nemiloasă a iudeilor, a răspuns: „Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci la căţei”. Aceasta voia să spună că nu era drept să reverse binecuvântările aduse pentru poporul favorizat de Dumnezeu asupra celor îndepărtaţi şi străini de Israel. Răspunsul ar fi descurajat-o pe o persoană mai puţin hotărâtă. Dar femeia a văzut că şansa ei venise. Sub refuzul aparent al lui Isus, ea a văzut o milă pe care El n-a putut să o ascundă. „Da, Doamne”, a răspuns ea, „dar şi căţeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor.” În timp ce copiii stăpânului mănâncă la masa tatălui lor, căţeii nu rămân nici ei flămânzi. Ei au dreptul la firimiturile care cad de la masa îmbelşugată. Tot astfel, dacă lui Israel i s-au dat multe binecuvântări, nu se găsea o binecuvântare şi pentru ea? Ea era privită ca un câine, dar atunci nu putea să aibă pretenţie, ca şi un câine, să primească o fărâmă din belşugul Lui?

Isus tocmai plecase din câmpul Său de lucru, din cauză că fariseii şi cărturarii căutau să-I ia viaţa. Ei murmurau şi se plângeau. Dădeau pe faţă necredinţă şi ură şi refuzau salvarea oferită atât de generos. Aici Hristos întâlneşte pe cineva dintr-un neam nefericit şi dispreţuit, care nu fusese favorizat cu lumina Cuvântului lui Dumnezeu; totuşi ea se supune îndată influenţei divine a lui Hristos şi are credinţă în puterea Lui de a-i da ajutorul cerut. Ea se roagă pentru firimiturile care cad de la masa Stăpânului. Dacă poate să aibă privilegiile unui câine, e bucuroasă să fie privită ca un câine. Ea n-are prejudecăţi religioase sau naţionale, nici mândrie care să-i influenţeze conduita şi Îl recunoaşte îndată pe Isus ca Mântuitor şi ca fiind în stare să împlinească tot ceea ce ea cere de la El.

Mântuitorul e mulţumit. A pus la probă credinţa ei în El. Prin purtarea faţă de această femeie, El a arătat că ea, care era privită ca o îndepărtată de Israel, nu mai e străină, ci un copil în casa lui Dumnezeu. Fiind copil, are privilegiul să se împărtăşească de darurile Tatălui. Acum Hristos îi împlineşte rugămintea şi termină învăţătura dată ucenicilor.

Întorcându-Se către ea, cu o privire plină de milă şi de iubire, El zice: „O, femeie, mare este credinţa ta; facă-ţi-se cum voieşti”. Din ceasul acela, fiica ei s-a însănătoşit. Demonul n-a mai tulburat-o. Femeia a plecat mărturisind pe Mântuitorul ei, fericită că i s-a împlinit rugăciunea.

Aceasta a fost singura minune săvârşită de Isus în timpul acestei călătorii. Tocmai pentru împlinirea acestei fapte a mers El la hotarele Tirului şi Sidonului. El dorea să vină în ajutorul femeii îndurerate şi, în acelaşi timp, să lase o pildă a lucrării Sale pline de har faţă de un neam dispreţuit, pentru folosul ucenicilor Săi, atunci când El urma să nu mai fie împreună cu ei. El voia să-i întoarcă de la exclusivismul iudaic la interesul de a lucra şi pentru alţii, nu numai pentru poporul lor.

Isus voia să dezvăluie tainele adânci ale adevărului, care fuseseră ascunse timp de veacuri, şi anume ca neamurile să fie împreună-moştenitoare cu iudeii şi să ia parte „la aceeaşi făgăduinţă în Hristos, prin Evanghelie.” (Efeseni 3, 6.) Ucenicii înţelegeau greu acest adevăr şi Învăţătorul divin le-a dat învăţătură peste învăţătură. Răsplătind credinţa sutaşului din Capernaum şi predicând Evanghelia locuitorilor din Sihar, El dăduse şi mai înainte dovadă că nu împărtăşeşte intoleranţa iudeilor. Dar samaritenii aveau oarecare cunoştinţă despre Dumnezeu, iar sutaşul făcuse bine lui Israel. Acum Isus i-a pus pe ucenici în legătură cu o păgână, pe care o socoteau ca neavând vreun motiv în plus faţă de alţii din neamul ei să aştepte un bine de la El. Domnul voia să dea o pildă de felul cum trebuie să fie tratate asemenea persoane. Ucenicii se gândeau că El împărţise prea uşor darurile harului Său. El voia să le arate că iubirea Sa nu trebuie să fie mărginită la o anumită rasă sau naţiune.

Când a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”, El a spus adevărul şi, în lucrarea Sa pentru femeia canaanită, El Îşi îndeplinea însărcinarea. Femeia aceasta era una dintre oile pierdute, pe care copiii lui Israel ar fi trebuit să le salveze. Hristos îndeplinea tocmai însărcinarea dată lor, lucrarea pe care o neglijaseră ei. Faptul acesta a deschis mai bine mintea ucenicilor pentru lucrarea pe care urmau s-o facă între neamuri. Ei au văzut un foarte mare câmp de lucru în afara Iudeii. Au văzut fiinţe apăsate de întristări necunoscute celor mai favorizaţi. Între aceia pe care fuseseră învăţaţi să îi dispreţuiască, erau suflete care doreau ajutor de la puternicul Vindecător, flămânzind după lumina adevărului, care fusese dată iudeilor cu atâta îmbelşugare.

Mai târziu, când iudeii s-au îndepărtat şi mai mult de ucenici, deoarece declaraseră că Isus este Mântuitorul lumii, şi când zidul de despărţire dintre iudei şi neamuri fusese sfărâmat prin moartea lui Hristos, învăţătura aceasta şi altele asemănătoare, care arătau către lucrarea Evangheliei neîmpiedicată de obiceiuri sau de naţionalitate, au avut o puternică influenţă asupra trimişilor lui Hristos, pentru a-i îndruma în lucrarea lor.

Vizita Mântuitorului în Fenicia şi minunea săvârşită acolo aveau un scop mai mare. Lucrarea n-a fost săvârşită numai pentru femeia nenorocită şi pentru ucenicii Săi şi aceia care primeau lucrarea lor, ci şi pentru ca „voi să credeţi că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; şi crezând, să aveţi viaţă în Numele Lui.” (Ioan 20, 31.) Aceleaşi puteri care îi despărţeau pe oameni de Hristos acum peste o mie opt sute de ani sunt la lucru şi azi. Spiritul care a ridicat zidul de despărţire dintre iudei şi neamuri lucrează încă. Mândria şi prejudecata au înălţat puternice ziduri de despărţire între diferitele clase de oameni. Hristos şi misiunea Sa au fost înfăţişate greşit şi mulţi oameni simt că sunt despărţiţi cu totul de lucrarea Evangheliei. Dar ei nu trebuie să se simtă despărţiţi de Hristos. Nu există bariere pe care Satana să le poată ridica şi pe care credinţa să nu le depăşească.

În credinţă, femeia din Fenicia s-a ridicat împotriva barierelor ridicate între iudei şi neamuri. Fără a ţine seama de descurajare sau de aparenţele care ar fi dus-o la îndoială, ea s-a încrezut în iubirea Mântuitorului. Astfel doreşte Hristos ca noi să ne încredem în El. Binecuvântările mântuirii sunt pentru orice fiinţă. Nimic altceva decât propria alegere îl poate face pe orice om să devină părtaş la făgăduinţa lui Hristos prin Evanghelie.

Dumnezeu urăşte ideea de clasă privilegiată. El nu vrea să ştie nimic despre lucruri de felul acesta. Înaintea Lui, viaţa tuturor oamenilor are aceeaşi valoare. El „a făcut ca toţi oamenii ieşiţi dintr-unul singur să locuiască pe toată faţa pământului; le-a aşezat anumite vremi şi a pus anumite hotare locuinţei lor, ca ei să caute pe Dumnezeu şi să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare dintre noi”. Fără deosebire de vârstă, rang, naţionalitate sau privilegiu religios, toţi sunt invitaţi să vină la El şi să trăiască. „Oricine crede în El nu va fi dat de ruşine, deoarece nu este deosebire.” „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod.” „Bogatul şi săracul se întâlnesc; Domnul i-a făcut şi pe unul, şi pe altul.” „Toţi au acelaşi Domn, care este bogat în îndurare pentru toţi cei ce-L cheamă. Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.” (Faptele Apostolilor 17, 26.27; Galateni 3, 28; Proverbe 22, 2; Romani 10, 11-13.)

Capitolul 44 — Adevăratul semn

„Isus a părăsit ţinutul tirului şi a venit iarăşi prin Sidon la Marea Galileii, trecând prin ţinutul Decapole.” (Marcu 7, 31.)

În ţinutul Decapole, fuseseră vindecaţi cei doi demonizaţi din Gherghesa. În locul acesta, oamenii, alarmaţi de pierderea porcilor, stăruiseră pe lângă Isus să plece din mijlocul lor. Dar ei auziseră între timp cuvintele solilor lăsaţi de El în urmă şi se născuse în ei dorinţa de a-L vedea. Când a venit din nou în ţinutul acela, oamenii s-au adunat în jurul Lui şi I-au adus un om surd, care vorbea anevoie. Isus nu l-a vindecat pe om aşa cum avea obiceiul, numai prin cuvânt. Luându-l la o parte din mulţime, a pus degetele în urechile lui şi i-a atins limba; privind spre cer, El a suspinat, gândindu-Se la urechile care nu voiau să se deschidă înaintea adevărului şi la limbile care refuzaseră să-L recunoască pe Mântuitorul. La cuvântul „Deschide-te!”, omul a putut din nou să vorbească şi, neţinând seamă de porunca de a nu spune nimănui, a povestit pretutindeni istoria vindecării lui.

Isus a urcat pe un munte şi acolo mulţimea a alergat la El, aducându-i pe bolnavi şi pe schilozi şi aşezându-i la picioarele Lui. El i-a vindecat pe toţi şi oamenii, aşa păgâni cum erau, preamăreau pe Dumnezeul lui Israel. Timp de trei zile au continuat să se adune în jurul Mântuitorului, dormind noaptea sub cerul liber, iar ziua îmbulzindu-se, gata să asculte cuvintele lui Hristos şi să vadă lucrările Lui. După trei zile, hrana lor se isprăvise. Isus nu voia să le dea drumul flămânzi şi le-a spus ucenicilor să le dea ei de mâncare. Ucenicii şi-au manifestat din nou necredinţa.

La Betsaida ei văzuseră cum, prin binecuvântarea lui Hristos, puţinul pe care-l aveau îndestulase cu hrană toată mulţimea, dar acum ei n-au adus tot ce aveau cu încrederea în puterea Lui de a-l înmulţi pentru gloatele înfometate. Mai mult, cei pe care îi hrănise la Betsaida erau iudei, dar aceştia erau neamuri şi păgâni. Prejudecata iudaică era încă plină de putere în inima ucenicilor şi ei I-au răspuns lui Isus: „Cum ar putea cineva să sature cu pâine pe oamenii aceştia, aici, într-un loc pustiu?” Dar, ascultători de cuvântul Lui, au adus ceea ce aveau — şapte pâini şi doi peşti. Mulţimea a fost hrănită şi s-au adunat şapte coşuri mari de firimituri. Patru mii de bărbaţi, afară de femei şi copii, au fost întăriţi prin hrană şi Isus le-a dat drumul să plece cu inima voioasă şi recunoscătoare.

Luând apoi o corabie, a străbătut marea împreună cu ucenicii spre Magdala, la capătul de miazăzi al câmpiei Ghenezaretului. În ţinutul Tirului şi al Sidonului, inima Lui fusese reînviorată de încrederea deplină a femeii siro-feniciene. Locuitorii păgâni din Decapole Îl primiseră cu bucurie. Acum, când a coborât din nou în Galilea, unde puterea Lui se manifestase mai mult decât oriunde, unde se săvârşiseră cele mai multe fapte de îndurare ale Lui şi unde dăduse învăţăturile Sale, a fost întâmpinat cu necredinţă dispreţuitoare.

O delegaţie de farisei se unise cu reprezentanţii saducheilor bogaţi şi semeţi, partid al preoţilor, al necredincioşilor şi al aristocraţiei neamului. Cele două partide fuseseră într-o vrăjmăşie grozavă. Saducheii căutau să câştige prin linguşiri favoarea puterii cârmuitoare, pentru a-şi menţine poziţia şi autoritatea. Pe de altă parte, fariseii cultivau ura poporului împotriva romanilor, aşteptând cu nerăbdare timpul când puteau să scuture jugul cuceritorilor. Dar fariseii şi saducheii s-au unit acum împotriva lui Hristos. Cei care se aseamănă se adună şi răul, oriunde ar exista, se uneşte cu răul pentru nimicirea binelui.

De astă dată, fariseii şi saducheii au venit la Hristos, cerând un semn din cer. Când israeliţii, în zilele lui Iosua, au mers să se lupte cu canaaniţii la Bet-Horon, soarele s-a oprit la porunca celui care îi conducea până a fost câştigată biruinţa şi multe minuni asemănătoare se săvârşiseră în istoria lor. Un semn asemănător se cerea de la Isus. Dar nu de astfel de semne aveau nevoie iudeii. Lor nu le era de folos un simplu semn exterior. Ceea ce le trebuia nu era o iluminare intelectuală, ci o înnoire spirituală.

„Făţarnicilor", le-a zis Isus, „faţa cerului ştiţi s-o deosebiţi" — studiind cerul, ei puteau să prevadă vremea — „şi semnele vremurilor nu le puteţi deosebi?" Chiar cuvintele lui Hristos, rostite în puterea Duhului Sfânt care îi convingea de păcat, erau semnul pe care Dumnezeu îl dăduse pentru mântuirea lor. şi semne direct din cer se dăduseră pentru a adeveri misiunea lui Hristos. Cântecul îngerilor către păstori, steaua care îi călăuzise pe magi, porumbelul şi glasul care au venit din cer la botezul Lui erau mărturii date în favoarea Lui.

„Isus a suspinat adânc în duhul Său şi a zis: «Pentru ce cere neamul acesta un semn?»" „Nu i se va da alt semn, decât semnul proorocului Iona". După cum Iona a stat trei zile şi trei nopţi în pântecele peştelui, şi Hristos trebuia să stea acelaşi timp „în inima pământului". şi după cum predica lui Iona fusese un semn pentru cei din Ninive, tot aşa şi predica lui Hristos trebuia să fie un semn pentru generaţia Lui. Dar ce contrast în primirea Cuvântului! Locuitorii metropolei păgâne s-au cutremurat când au auzit avertizarea de la Dumnezeu. Regi şi nobili s-au umilit, cei mari şi cei mici au strigat împreună către Dumnezeul cerului şi lor le-a fost dat harul Său. „Bărbaţii din Ninive se vor scula alături de neamul acesta în ziua judecăţii", a spus Isus, „şi-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; şi iată că aici este Unul mai mare decât Iona." (Matei 12, 40.41.)

Fiecare minune săvârşită de Isus era un semn al divinităţii Sale. El săvârşea întocmai lucrarea prevestită despre Mesia; dar, pentru farisei, aceste fapte ale milei erau o reală ofensă. Mai marii iudeilor priveau cu o crudă indiferenţă la suferinţele oamenilor. În multe cazuri, egoismul şi nedreptăţile lor cauzaseră suferinţa pe care o alina Hristos. În felul acesta, minunile Lui erau o mustrare pentru ei.

Ceea ce-i făcea pe iudei să lepede lucrarea Mântuitorului era tocmai cea mai puternică dovadă a caracterului Său divin. Însemnătatea cea mai mare a minunilor Sale se vedea în

faptul că ele erau împlinite pentru binecuvântarea oamenilor. Cea mai evidentă dovadă că El venea de la Dumnezeu era faptul că viaţa Lui descoperea caracterul lui Dumnezeu. El împlinea lucrările şi rostea cuvintele lui Dumnezeu. O astfel de viaţă este cea mai mare minune.

Când, în zilele noastre, este prezentată solia adevărului, se găsesc mulţi care, asemenea iudeilor, strigă: „Arată-ne un semn! Fă o minune!" Hristos n-a săvârşit nici o minune la cererea fariseilor. El n-a făcut în pustie nici o minune, ca răspuns la insinuările lui Satana. Nici nouă nu ne dă putere pentru a ne răzbuna sau pentru a satisface cererile necredinţei sau ale mândriei. Dar Evanghelia nu e lipsită de semnul originii ei dumnezeieşti. Nu e o minune faptul că noi putem să ne smulgem din robia lui Satana? Vrăjmăşia împotriva lui Satana nu izvorăşte din inima omului, ci este sădită prin harul lui Dumnezeu.

Când cineva, care a fost stăpânit de o voinţă încăpăţânată şi rătăcită, este eliberat şi se supune din toată inima atracţiei puterii lui Dumnezeu, se săvârşeşte o minune, ca atunci când cineva, care a fost într-o mare rătăcire, ajunge să înţeleagă adevărul moral. De fiecare dată când o persoană se converteşte şi învaţă să-L iubească pe Dumnezeu şi să ţină poruncile Lui, se împlineşte făgăduinţa lui Dumnezeu: „Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou." (Ezechiel 36, 26.) Schimbarea în inima omului şi transformarea caracterului constituie o minune care descoperă un Mântuitor pururea viu, care lucrează pentru a mântui. O viaţă statornică în Hristos este o mare minune. În predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, semnul care trebuie să se dea pe faţă acum şi totdeauna este prezenţa Duhului Sfânt, care să facă din Cuvânt o putere de renaştere pentru aceia care îl aud. Aceasta este mărturia dată de Dumnezeu în faţa lumii despre misiunea dumnezeiască a Fiului Său.

Cei care doreau un semn de la Isus îşi împietriseră atât de mult inimile în necredinţă, încât n-au văzut în caracterul Său chipul lui Dumnezeu. Ei nu voiau să vadă că misiunea Lui era o împlinire a profeţiilor Scripturilor. În parabola cu omul bogat şi săracul Lazăr, Isus le-a spus fariseilor: „Dacă nu ascultă pe Moise şi pe proorocі, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morţi." (Luca 16, 31.) Nu mai putea fi dat nici un semn în cer sau pe pământ care să-i ajute.

Isus „a suspinat adânc în duhul Său" şi, întorcându-Se de la grupul batjocoritor, S-a urcat în corabie cu ucenicii. Într-o tăcere tristă, ei au străbătut lacul din nou. Cu toate acestea, nu s-au întors la locul din care plecaseră, ci s-au îndreptat spre Betsaida, aproape de locul unde fuseseră hrăniţi cei cinci mii. În timp ce se apropiau de locul acela, Isus a zis: „Luaţi seama şi păziţi-vă de aluatul Fariseilor şi al Saducheilor". Iudeii obişnuiau, din zilele lui Moise, să îndepărteze aluatul din casele lor în timpul Paştelui, căci fuseseră învăţaţi să-l socotească un simbol al păcatului. Dar ucenicii nu L-au înţeles pe Isus. La plecarea lor grăbită de la Magdala, uitaseră să ia pâine şi nu aveau cu ei decât o singură pâine. De astă dată, au crezut

că Hristos îi avertiza să nu cumpere pâinea fariseilor sau a saducheilor. Lipsa lor de credinţă şi de pătrundere spirituală îi făcuse de multe ori să înţeleagă greşit cuvintele lui Isus. Acum, Isus i-a mustrat pentru că au crezut că El, care a hrănit mii de oameni cu câteva pâini şi câţiva peşti, S-ar fi gândit în solemnele Lui avertizări mai mult la hrana pământească, pieritoare. Exista primejdia ca raţionamentele iscusite ale fariseilor şi saducheilor să-i influenţeze şi pe ucenicii Săi prin necredinţă, făcându-i să se gândească în mod uşuratic la lucrările lui Hristos.

Ucenicii erau înclinaţi să creadă că Domnul ar fi trebuit să împlinească cererea pentru un semn din cer. Ei credeau că El este în stare să facă lucrul acesta şi că un semn i-ar fi redus pe vrăjmaşii Lui la tăcere. Ei nu observaseră făţărnicia acestor batjocoritori.

După luni de zile, „când se strânseseră noroadele cu miile, aşa că se călcau unii pe alţii”, Isus a repetat aceeaşi învăţătură. El „a început să spună ucenicilor Săi: «Mai întâi de toate, păziţi-vă de aluatul Fariseilor, care este făţărnicia.»” (Luca 12, 1.)

Aluatul pus în făină lucrează pe neobservate, schimbând toată plămădeala, făcând-o asemenea lui . Tot astfel, dacă se îngăduie făţărniciei să locuiască în inimă, ea pătrunde în caracter şi în viaţă. Un exemplu izbitor de făţărnicie fariseică, pe care Hristos o mustrase condamnând-o, era practica prin care se admitea neglijarea datoriilor filiale sub pretenţia unei dărnicii faţă de templu, care era numită „Corban”. Cărturarii şi fariseii strecurau învăţături amăgitoare. Ei ascundeau adevărata tendinţă a învăţăturilor lor şi foloseau orice ocazie pentru a le strecura cu măiestrie în mintea ascultătorilor lor. Aceste principii false, o dată primite, lucrau asemenea aluatului în făină, pătrunzând şi transformând caracterul. Tocmai învăţătura aceasta înşelătoare făcea ca oamenii să primească aşa de greu cuvintele lui Hristos.

Aceleaşi influenţe lucrează şi astăzi prin aceia care caută să explice Legea lui Dumnezeu în aşa fel, încât să se conformeze cu practicile lor. Oamenii aceştia nu atacă legea pe faţă, ci prezintă teorii speculative, care îi subminează principiile. Ei o explică în aşa fel, încât să-i distrugă puterea.

Făţărnicia fariseilor era rezultatul egoismului. ţinta vieţii lor era proslăvirea proprie. Lucrul acesta i-a făcut să pervertească şi să aplice greşit Scripturile şi i-a orbit faţă de misiunea lui Hristos. Până şi ucenicii Domnului Hristos erau în primejdia de a cultiva acest rău subtil. Aceia care se numărau printre urmaşii lui Isus, dar nu părăsiseră totul pentru a deveni ucenicii Lui, erau influenţaţi într-o mare măsură de raţionamentele fariseilor. Adesea, ei se zbăteau între credinţă şi necredinţă şi nu pătrundeau comorile de înţelepciune ascunse în Hristos. Nici măcar ucenicii, deşi pe dinafară părăsiseră totul pentru Hristos, nu încetaseră în inima lor să umble după lucruri mari. Spiritul acesta provocase cearta cu privire la cine trebuie să fie mai mare. Spiritul acesta s-a aşezat între ei şi Hristos, făcându-i să aibă aşa de puţină simpatie faţă de misiunea Sa plină de sacrificiu de sine şi să înţeleagă aşa de greu

taina mântuirii. După cum aluatul, dacă este lăsat să-şi desăvârşească lucrarea, va produce stricăciune şi decădere, tot astfel spiritul egoist, dacă e cultivat, produce pervertirea şi ruina sufletului.

Cât de răspândit este acest păcat subtil şi înşelător între urmaşii de astăzi ai Domnului, ca şi pe vremuri! De câte ori slujirea lui Hristos şi părtăşia noastră unul cu altul sunt întinate de dorinţa tainică de a înălţa eul! Cât de grăbit este gândul ca eul să fie satisfăcut şi cât de mare dorinţa după aprobarea oamenilor! Iubirea de sine şi dorinţa de a găsi o cale mai uşoară decât cea rânduită de Dumnezeu duc la înlocuirea preceptelor dumnezeieşti cu teorii şi tradiţii omeneşti. Chiar pentru ucenicii Săi sunt rostite cuvintele de avertizare ale lui Hristos: „Luaţi seama şi feriţi-vă de aluatul fariseilor”.

Religia lui Hristos este însăşi sinceritatea. Zelul pentru slava lui Dumnezeu este motivul sădit de Duhul Sfânt şi numai lucrarea puternică a Duhului îl poate sădi. Numai puterea lui Dumnezeu poate să izgonească egoismul şi făţărnicia. Semnul lucrării Sale este schimbarea aceasta. Când credinţa pe care o primim distruge egoismul şi făţărnicia, dacă ne conduce să căutăm slava lui Dumnezeu, şi nu slava proprie, putem şti că este o religie adevărată. „Tată, proslăveşte Numele Tău” (Ioan 12, 28) a fost nota dominantă a vieţii lui Hristos şi, dacă Îl urmăm, aceasta va fi şi nota dominantă a vieţii noastre. El ne porunceşte „să umblăm cum a umblat El” şi „prin aceasta ştim că Îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui.” (1 Ioan 2, 6.3.)

Capitolul 45 — Umbrele crucii

Lucrarea lui Hristos pe pământ înainta cu grabă către sfârşit. În faţa Lui, se conturau în mod viu scenele către care se îndreptau paşii Săi. Încă înainte de a lua asupră-şi natura omenească, El a văzut în întregime drumul pe care trebuia să meargă pentru a mântui ce era pierdut. Fiecare durere care-I sfâşia inima, fiecare insultă aruncată asupra capului Său, fiecare lipsă pe care era chemat să o îndure fuseseră descoperite în faţa Lui, înainte de a lăsa coroana şi haina împărătească şi a Se coborî de pe tron pentru a îmbrăca dumnezeirea cu natura omenească. Drumul de la staul până la Golgota fusese descoperit înaintea ochilor Săi. Cunoştea groaza care avea să vină asupra Lui. ştia totul şi, cu toate acestea, a zis: „Iată-Mă că vin — în sulul cărţii este scris despre Mine — vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! şi Legea Ta este în fundul inimii Mele.” (Psalmii 40, 7.8.)

El avea fără încetare înaintea Sa rezultatele lucrării Sale. Viaţa Sa pământească, plină de muncă grea şi sacrificiu de sine, era înviorată de gândul că munca aceasta nu va fi în zadar. Dând viaţa Sa pentru viaţa oamenilor, El urma să recâştige lumea pentru ascultarea de Dumnezeu. Cu toate că trebuia să primească mai întâi botezul sângelui, cu toate că păcatele lumii aveau să apese asupra sufletului Său nevinovat, cu toate că asupra Lui se lăsase umbra unor suferinţe de nedescris, totuşi, pentru bucuria ce-I era aşezată înainte, a ales să sufere crucea şi a dispreţuit ocara.

Pentru cei aleşi să-I fie conlucrători în lucrarea Sa, scenele care stăteau în faţa Lui erau încă ascunse; dar se apropia vremea când trebuiau să privească agonia Lui. Ei trebuiau să-L vadă pe Acela pe care-L iubeau şi în care se încredeau dat în mâinile vrăjmaşilor Săi şi atârnat pe crucea Calvarului. În curând, El trebuia să-i părăsească şi ei aveau să dea piept cu lumea, fără mângâierea prezenţei Sale vizibile. El ştia cât de grozav urmau să-i persecute ura şi necredinţa şi dorea să-i pregătească pentru aceste încercări.

Isus şi ucenicii veniseră acum într-unul din oraşele din Cezarea lui Filip. Se aflau acum dincolo de hotarele Galileii, într-o regiune unde predomina idolatria. Aici ucenicii erau scoşi de sub influenţa atotstăpânitoare a iudaismului şi puşi în situaţia de a înţelege ce înseamnă închinarea idolatră. În jurul lor erau reprezentate formele de superstiţie care existau în toate părţile lumii. Isus dorea ca aceste realităţi să le aducă simţământul răspunderii faţă de păgâni. În timpul rămânerii Sale în această regiune, El voia să înceteze să mai înveţe mulţimea şi să Se devoteze mai mult ucenicilor Săi.

El voia să le vorbească despre suferinţele care Îl aşteptau. Dar întâi a mers deoparte singur şi S-a rugat ca inima lor să fie pregătită pentru a primi cuvintele Sale. După ce a venit la ei, nu le-a spus îndată tot ce dorea să le împărtăşească. Înainte de a face lucrul acesta, le-a dat ocazia de a-şi mărturisi credinţa în El, ca să fie întăriţi pentru încercarea viitoare. El a întrebat: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

Cu tristeţe, ucenicii au fost obligaţi să recunoască faptul că Israel nu izbutise să-L primească pe Mesia venit la ei. Câţiva, într-adevăr, când au văzut minunile Lui, au declarat că El este Fiul lui David. Mulţimea care fusese hrănită la Betsaida dorise să-L proclame împărat peste Israel. Mulţi erau gata să-L accepte ca profet, dar nu credeau că El este Mesia. Isus a pus atunci o a doua întrebare, adresându-Se chiar ucenicilor: „Dar voi cine ziceţi să sunt?" Petru a răspuns: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!"

De la început, Petru a crezut că Isus e Mesia. Mulţi alţii, care fuseseră convinşi de predicarea lui Ioan Botezătorul şi-L primiseră pe Hristos, începuseră să se îndoiască de misiunea lui Ioan atunci când a fost închis şi omorât şi acum se îndoiau că Isus e Mesia, pe care-L aşteptaseră atâta vreme. Mulţi dintre ucenicii care aşteptaseră cu mare înfrigurare ca Hristos să-şi ocupe locul pe tronul lui David L-au părăsit când au înţeles că El nu are această intenţie. Dar Petru şi tovarăşii lui nu s-au îndepărtat de credinţa lor. Purtarea nesigură a celor care ieri proslăveau şi azi condamnau nu a distrus credinţa adevăraţilor urmaşi ai Mântuitorului. Petru a declarat: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu". El n-a aşteptat ca onorurile împărăteşti să-L încoroneze pe Domnul său şi L-a primit când era în umilinţă.

Petru a exprimat credinţa celor doisprezece. Dar ucenicii erau încă departe de a înţelege misiunea lui Hristos. Împotrivirea şi greşita interpretare provenite de la preoţi şi conducători, deşi nu-i puteau îndepărta de la Hristos, totuşi îi puneau într-o mare dilemă. Ei nu vedeau lămurit calea lor. Influenţa educaţiei primite din copilărie, învăţăturile rabinilor, puterea tradiţiei încă îi împiedicau să vadă adevărul. Din timp în timp, raze preţioase de lumină pornite de la Isus străluceau asupra lor, dar adesea ei erau asemenea unor oameni care bâjbâie prin întuneric.

Dar în ziua aceasta, înainte ca ei să fie puşi faţă în faţă cu încercarea cea mare a credinţei lor, Duhul Sfânt a venit cu putere asupra lor. Pentru un scurt timp, ochii lor au fost îndepărtaţi de la „lucrurile văzute", pentru a privi „lucrurile nevăzute." (2 Corinteni 4, 18.) Sub veşmântul naturii omeneşti, ei au zărit slava Fiului lui Dumnezeu. Isus i-a răspuns lui Petru, zicând: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea şi sângele ţi-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri".

Adevărul mărturisit de Petru este temelia credinţei credincioşilor. Hristos Însuşi a zis că în aceasta constă viaţa veşnică. Dar faptul că cineva avea această cunoştinţă nu era un motiv de proslăvire de sine. Petru nu primise această descoperire datorită înţelepciunii sau datorită bunătăţii sale. Niciodată natura omenească nu poate, de la sine, să ajungă să cunoască cele dumnezeieşti. „Cât cerurile-i de înaltă; ce poţi face? Mai adâncă decât locuinţa morţilor; ce poţi şti?" (Iov 11, 8.) Numai Duhul înfierii ne poate descoperi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, „pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit". „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul,

chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu." (1 Corinteni 2, 9.10.) „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El" şi faptul că Petru a priceput slava lui Hristos era o dovadă că el fusese „învăţat de Dumnezeu." (Psalmii 25, 14; Ioan 6, 45.) Ah, cu adevărat, „ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea şi sângele ţi-au descoperit lucrul acesta".

Isus a vorbit mai departe: „Eu îţi spun: tu eşti Petru, şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea; şi porţile locuinţei morţilor nu o vor birui". Cuvântul Petru înseamnă piatră — o piatră care se rostogoleşte. Petru nu a fost stânca pe care biserica a fost întemeiată. Porţile iadului l-au biruit când L-a tăgăduit pe Domnul Său cu jurământ. Biserica a fost clădită pe Acela pe care nu-L putea birui locuinţa morţilor.

Cu sute de ani înainte de venirea Mântuitorului, Moise îi îndreptase pe oameni către Stânca de mântuire a lui Israel. Psalmistul cântase despre „Stânca puterii mele". Isaia a scris: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «Iată, pun ca temelie în Sion o piatră încercată, o piatră de preţ, piatră din capul unghiului clădirii, o temelie puternică.»" (Deuteronom 32, 4; Psalmii 62, 7; Isaia 28, 16.) Petru însuşi, scriind prin inspiraţie, aplică această profeţie la Isus. El zice: „Dacă aţi gustat în adevăr că bun este Domnul, apropiaţi-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu. şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească." (1 Petru 2, 3-5.)

„Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă şi care este Isus." (1 Corinteni 3, 11.) „Pe această piatră", a zis Isus, „voi zidi biserica Mea." În prezenţa lui Dumnezeu şi a tuturor fiinţelor cereşti, în prezenţa oştilor nevăzute ale locuinţei morţilor, Hristos a întemeiat biserica Sa pe Stânca cea vie. Stânca aceasta este El Însuşi — corpul Său, frânt şi zdrobit pentru noi. Porţile locuinţei morţilor nu pot să biruie o biserică ridicată pe această temelie.

Cât de slabă părea biserica în vremea când Hristos a spus aceste cuvinte! Era numai o mână de credincioşi, împotriva cărora urma să se ridice toată puterea demonilor şi a oamenilor răi; cu toate acestea, urmaşii lui Hristos nu trebuiau să se teamă. Întemeiaţi şi clădiţi pe Stânca puterii lor, ei nu puteau să fie doborâţi. Timp de şase mii de ani, credinţa s-a zidit pe Hristos. Timp de şase mii de ani, torentele şi furtunile mâniei satanice au lovit în Stânca mântuirii noastre, dar ea a stat neclintită.

Petru a exprimat adevărul care este temelia credinţei bisericii şi Isus l-a onorat acum ca pe un reprezentant al întregului corp al celor ce cred. El a zis: „Îţi voi da cheile Împărăţiei cerurilor, şi orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri şi orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri".

Expresia „cheile Împărăţiei cerurilor" se referă la cuvintele rostite de Hristos. Toate cuvintele din Sfânta Scriptură sunt ale Sale şi sunt cuprinse aici. Cuvintele acestea au putere să închidă şi să deschidă cerul. Ele fac cunoscute condiţiile în care oamenii sunt primiţi sau

lepădaţi. În felul acesta, lucrarea acelora care vestesc Cuvântul lui Dumnezeu e un miros de viaţă spre viaţă sau de moarte spre moarte. Lucrarea lor aduce după sine rezultate veşnice.

Mântuitorul nu a încredinţat lucrarea Evangheliei numai lui Petru. Mai târziu, repetând cuvintele spuse lui Petru, El le-a aplicat direct la biserică. şi acelaşi lucru l-a spus în fond şi celor doisprezece, ca reprezentanţi ai corpului credincioşilor. Dacă Isus ar fi dat o putere specială unuia dintre ucenici mai mult decât altora, nu i-am fi găsit aşa de des certându-se cine să fie mai mare. Ei s-ar fi supus dorinţei Domnului lor şi l-ar fi onorat pe acela pe care El îl alesese.

În loc de a rândui pe unul ca să fie mai mare peste ceilalţi, Hristos le-a zis ucenicilor: „Voi să nu vă numiţi Rabi"; „să nu vă numiţi «Dascăli»; căci Unul singur este Dascălul vostru: Hristosul." (Matei 23, 8.10.)

„Hristos este Capul oricărui bărbat." Dumnezeu, care a pus totul sub picioarele Mântuitorului, „L-a dat căpetenie peste toate lucrurile bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi." (1 Corinteni 11, 3; Efeseni 1, 22.23.) Biserica este clădită pe Hristos, ca temelie a ei; ea trebuie să asculte de Hristos, capul ei. Nu trebuie să fie stăpânită de om şi nici să depindă de om. Mulţi pretind că un anumit loc în biserică le dă autoritatea de a dicta ce trebuie să creadă şi ce trebuie să facă ceilalţi oameni. Dumnezeu nu aprobă această pretenţie. Mântuitorul declară: „Voi toţi sunteţi fraţi". Toţi sunteţi expuşi ispitei şi supuşi greşelii. Nu ne putem încrede în nici o fiinţă mărginită pentru a ne conduce. Temelia credinţei este prezenţa vie a lui Hristos în biserică. În aceasta poate să se încreadă şi cel mai slab, iar aceia care se socotesc cei mai tari se vor dovedi cei mai slabi, dacă nu fac din Hristos ajutorul lor. „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor." Domnul „este Stânca, lucrările Lui sunt desăvârşite". „Ferice de toţi câţi se încred în El." (Ieremia 17, 5; Deuteronom 32, 4; Psalmii 2, 12.)

După mărturisirea lui Petru, Isus le-a poruncit ucenicilor să nu spună nimănui că El era Hristosul. Porunca aceasta a fost dată din cauza împotrivirii hotărâte a cărturarilor şi a fariseilor. Mai mult încă, oamenii, chiar şi ucenicii, aveau o părere greşită despre Mesia, astfel că o vestire a Lui în mod public nu le-ar fi dat o idee adevărată despre caracterul sau lucrarea Lui. Dar zi după zi El li Se descoperea ca Mântuitor şi, în felul acesta, dorea să le dea o concepţie adevărată despre Sine ca Mesia.

Ucenicii încă mai aşteptau ca Hristos să guverneze ca un domnitor vremelnic. Deşi Îşi ascunsese atâta vreme intenţiile, ei credeau că El nu va rămâne totdeauna în sărăcie şi în umbră; se apropia timpul când El trebuia să-şi întemeieze Împărăţia. Că ura preoţilor şi rabinilor nu va fi niciodată biruită, că Hristos va fi lepădat de propria naţiune, condamnat ca înşelător şi răstignit ca răufăcător — gândurile acestea nu încăpuseră niciodată în mintea ucenicilor. Dar ceasul puterii întunericului se apropia şi Isus trebuia să le dezvăluie ucenicilor lupta ce trebuia să vină. El era trist atunci când vestea mai dinainte încercarea.

Până aici, El Se reţinuse să le spună ceva cu privire la suferinţele şi moartea Sa. În convorbirea cu Nicodim, spusese: „După cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.” (Ioan 3, 14.15.) Dar ucenicii nu auziseră lucrul acesta şi, chiar dacă ar fi auzit, n-ar fi înţeles. Acum însă fuseseră cu Isus, ascultaseră cuvintele Lui, văzuseră faptele Lui până când, neţinând seama de împrejurările umile în care Se afla sau de împotrivirea preoţilor şi a poporului, s-au putut uni să mărturisească împreună cu Petru: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Venise timpul să fie tras vălul care acoperea viitorul. „De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească multe, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoţii cei mai de seamă şi de cărturari, să fie omorât şi a treia zi să învie.”

Nefiind în stare din cauza durerii şi uimirii să mai spună ceva, ucenicii ascultară. Hristos acceptase cuvintele prin care Petru Îl recunoscuse ca Fiul lui Dumnezeu şi acum cuvintele Sale, prin care le vestea suferinţa şi moartea Sa, li se păreau cu neputinţă de înţeles. Petru n-a putut să tacă. El s-a agăţat de Domnul său, voind parcă să-L tragă înapoi de la ce avea să I se întâmple în curând, şi a zis: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu ţi se întâmple aşa ceva!”

Petru Îl iubea pe Domnul, dar Isus nu l-a lăudat pentru faptul că dădea pe faţă în felul acesta dorinţa să-L apere de suferinţă. Cuvintele lui Petru nu erau de natură să-L ajute şi să-L mângâie pe Isus în greutăţile şi încercările de faţă. Ele nu erau în armonie cu planurile pline de har ale lui Dumnezeu pentru o lume pierdută şi nici cu lecţia de jertfire de sine pe care Isus venise să o dea prin exemplul Său. Petru nu voia să vadă crucea în lucrarea lui Hristos. Cuvintele lui puteau să creeze o impresie cu totul opusă aceleia pe care dorea Hristos să o facă în mintea urmaşilor Săi şi Mântuitorul a trebuit să rostească una dintre cele mai aspre mustrări care au pornit de pe buzele Sale: „Înapoia Mea, Satano; tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de-ale oamenilor”.

Satana încerca să-L descurajeze pe Isus şi să-L întoarcă de la lucrarea Lui; iar Petru, în iubirea lui oarbă, dădea glas ispitei. Domnul răutăţii era autorul acestui gând. Înapoia acestui apel stăruitor, era provocarea venită de la el. În pustie, Satana Îi oferise lui Hristos stăpânirea lumii, cu condiţia de a părăsi cărarea sacrificiului şi umilinţei. Acum înfăţişa ucenicului lui Hristos aceeaşi ispită. El căuta să fixeze atenţia lui Petru asupra măririi pământeşti, pentru ca el să nu poată privi crucea spre care voia Isus să-i îndrepte privirea. Prin Petru, Satana arunca din nou ispita asupra lui Isus. Dar Mântuitorul nu a luat seama la ea; gândul Îi era la ucenicul Său. Satana se aşezase între Petru şi Domnul lui, pentru ca inima ucenicului să nu fie mişcată la vederea umilirii lui Hristos pentru mântuirea lui. Cuvintele lui Hristos nu au fost rostite către Petru, ci către acela care încerca să-l despartă pe

Petru de Răscumpărătorul lui. „Înapoia Mea, Satano.” Nu te mai aşeza între Mine şi servul Meu rătăcit. Lasă-Mă să stau faţă în faţă cu Petru, ca să-i pot descoperi taina iubirii Mele.

Petru a înţeles cu greu această învăţătură amară, şi anume că drumul lui Hristos pe pământ trecea prin luptă şi umilinţă. Ucenicul se dădea înapoi în faţa părtăşiei cu Domnul său în suferinţă. Dar, în văpaia focului din cuptor, el trebuia să înveţe binecuvântarea adusă de aceasta. Multă vreme după aceea, când fiinţa lui atât de activă era aplecată sub povara anilor şi a muncii, a scris: „Preaiubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi: dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucuraţi şi să vă veseliţi şi la arătarea slavei Lui.” (1 Petru 4, 12.13.)

Isus le-a explicat acum ucenicilor Săi că viaţa Lui de abnegaţie era un exemplu pentru ceea ce trebuia să fie viaţa lor. Chemând în jurul Său, împreună cu ucenicii, pe oamenii care se apropiaseră, El a zis: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze”. Crucea era asociată cu puterea Romei. Era instrumentul celei mai crude şi mai umilitoare forme de moarte. Criminalii cei mai decăzuţi erau puşi să-şi poarte crucea până la locul de execuţie şi adesea, când urma să le fie pusă în spinare, se împotriveau cu disperare până când erau biruiţi şi instrumentul de tortură le era legat în spinare. Dar Isus le-a poruncit urmaşilor Săi să-şi ia crucea şi să o poarte după El. Pentru ucenici, cuvintele Lui, deşi slab înţelese, arătau că trebuie să fie supuşi până la cea mai mare umilinţă — supunere până la moarte pentru Numele lui Hristos. Cuvintele lui Hristos n-ar fi putut să descrie mai bine ce înseamnă o totală predare de sine. Pe toate acestea El le primise pentru binele lor. Isus nu socotise cerul un loc de dorit, atâta timp cât noi eram pierduţi. El părăsise curţile cereşti pentru o viaţă de înjosire şi insultă şi o moarte ruşinoasă. El, care era bogat în comorile nepreţuite ale cerului, S-a făcut sărac, ca prin sărăcia Lui noi să putem fi îmbogăţiţi. Noi trebuie să mergem pe cărarea pe care a mers El.

Iubirea faţă de sufletele pentru care a murit Hristos înseamnă răstignirea eului. De aici înainte, cel care este copil al lui Dumnezeu va privi la persoana sa ca la un inel de legătură în lanţul aruncat pentru salvarea lumii, una cu Hristos în planul milei Sale, mergând înainte cu El pentru a căuta şi salva pe cei pierduţi. Creştinul trebuie să-şi dea totdeauna seama că s-a consacrat lui Dumnezeu şi că trebuie să descopere lumii pe Hristos în caracter. Sacrificiul de sine, simpatia, iubirea, date pe faţă în viaţa lui Hristos, trebuie să se arate din nou în viaţa celui care lucrează pentru Dumnezeu.

„Oricine va vrea să-şi scape viaţa o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine şi pentru Evanghelie o va câştiga.” Egoismul înseamnă moarte. Nici un organ al corpului nu poate să trăiască, dacă îşi mărgineşte activitatea numai la sine. Dacă inima nu va trimite sângele dătător de viaţă la mână şi la cap, în curând îşi va pierde puterea. Asemenea sângelui dătător de viaţă, iubirea lui Hristos este difuzată în toate părţile corpului spiritual al

lui Hristos. Noi suntem membre unii pentru alţii şi cel care nu vrea să dea va pieri. „şi ce-ar folosi", zice Hristos, „unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?"

Trecând peste umilinţa şi sărăcia timpului de faţă, El a îndreptat privirea ucenicilor către venirea Sa în slavă, nu în strălucirea unui tron pământesc, ci în slava lui Dumnezeu şi a oştilor cerului. şi apoi a zis: „Atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui". După aceea, pentru încurajarea lor, a dat făgăduinţa: „Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea, până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăţia Sa". Dar ucenicii n-au înţeles cuvintele Lui. Slava părea prea îndepărtată. Ochii lor erau aţintiţi la cele ce se vedeau mai aproape: sărăcia vieţii pământeşti, umilinţa şi suferinţa. Să renunţe ei la strălucitoarele lor aşteptări cu privire la domnia mesianică? Să nu vadă ei pe Domnul lor înălţat pe tronul lui David? Să admită ei ca Hristos să ducă o viaţă de peregrin umil, fără adăpost, pentru a fi dispreţuit, lepădat şi omorât? Întristarea le apăsa inima, deoarece ei Îl iubeau pe Domnul. De asemenea, îndoiala se zbătea în gândurile lor, deoarece părea de neînţeles ca Fiul lui Dumnezeu să fie supus la o asemenea crudă umilinţă. Ei se întrebau de ce să meargă de bunăvoie la Ierusalim, ca să suporte suferinţele despre care El le vorbise. Cum putea să Se resemneze cu o soartă ca aceasta şi să-i lase într-un întuneric mai mare decât acela în care bâjbâiseră înainte de a li Se descoperi?

În ţinutul Cezareii lui Filip, gândeau ucenicii, Hristos era dincolo de limitele puterii lui Irod şi Caiafa. N-avea să Se teamă de ura iudeilor sau de puterea romanilor. Pentru ce să nu lucreze acolo, mai departe de farisei? Pentru ce era nevoie să Se dea morţii? Dacă avea să moară, cum putea să se întemeieze Împărăţia Sa aşa de bine, încât porţile iadului să n-o biruie? Pentru ucenici, lucrul acesta era cu adevărat o taină. Chiar acum călătoreau de-a lungul ţărmului Mării Galileii, către oraşul în care toate speranţele lor aveau să se sfărâme. Ei nu îndrăzneau să discute cu Isus, ci vorbeau între ei încet şi plini de întristare despre viitorul lor. Chiar în mijlocul îndoielilor, s-au agăţat de gândul că o împrejurare neprevăzută ar putea să împiedice soarta tristă care părea să-L aştepte pe Domnul lor. Astfel, ei au fost străpunşi de îndoieli, speranţe şi temeri timp de şase zile lungi, pline de mâhnire.

Capitolul 46 — Schimbarea la faţă

Se apropia seara, când Isus a chemat la Sine pe trei dintre ucenici, pe Petru, Iacov şi Ioan, şi i-a condus peste câmpii şi în sus, pe o potecă aspră, pe o coastă singuratică de munte. Mântuitorul şi ucenicii petrecuseră ziua călătorind şi învăţând, de aceea urcuşul muntelui le sporea oboseala. Hristos despovărase mintea şi corpul multor suferinzi; El făcuse să pătrundă vibraţia vieţii în fiinţa lor slăbită, dar şi El era împovărat de natura omenească şi, împreună cu ucenicii, era obosit din cauza urcuşului.

Lumina soarelui în apus mai întârzia încă pe vârful muntelui, aurind cu slava lui, gata să dispară, poteca pe care mergeau. Dar curând lumina a pierit atât pe deal, cât şi pe vale, soarele s-a ascuns în spatele orizontului la apus şi călătorii singuratici au fost învăluiţi în întunericul nopţii. Tristeţea locurilor părea să fie în armonie cu viaţa lor amărâtă, în jurul căreia se adunau şi se îngrămădeau norii.

Ucenicii nu îndrăzneau să-L întrebe pe Hristos unde merg sau cu ce scop. El petrecea adesea nopţi întregi în rugăciune pe munte. El, a cărui mână a făcut munţii şi văile, Se simţea acasă în natură şi Se bucura de liniştea ei. Ucenicii mergeau acolo unde-i conducea Hristos; dar se întrebau de ce Domnul îi duce pe o pantă atât de grea, când sunt obosiţi şi când El Însuşi are nevoie de odihnă.

La un moment dat, Hristos le-a spus că nu vor merge mai departe. Îndepărtându-Se puţin de ei, Omul întristării a început să-şi reverse cererile, cu strigăte mari şi cu lacrimi. El Se ruga pentru putere, ca să reziste încercării, pentru binele omenirii. El Însuşi avea nevoie de o nouă legătură cu Cel Atotputernic, deoarece numai în felul acesta putea privi viitorul. El Îşi revărsa dorinţele inimii pentru ucenicii Săi, pentru ca, în ceasul puterii întunericului, credinţa lor să nu scadă. Roua se aşternea cu îmbelşugare peste fiinţa Lui plecată, dar El nu lua seama. Umbrele nopţii se adunau tot mai dese în jurul Lui, dar El nu privea la tristeţea lor. În felul acesta, orele treceau încetul cu încetul. La început, ucenicii şi-au unit rugăciunile cu ale Lui în sinceră consacrare; dar, după un timp, au fost doborâţi de oboseală şi, încercând încă să mai aibă interes pentru cele din jurul lor, au adormit. Isus le vorbise despre suferinţele Lui; El îi luase cu Sine ca să se poată uni cu El în rugăciune; chiar acum Se ruga pentru ei.

Mântuitorul a văzut întristarea ucenicilor şi a dorit să le uşureze durerea prin asigurarea că n-a fost în zadar credinţa lor. Nu toţi, chiar şi dintre cei doisprezece, puteau să primească descoperirea pe care El dorea să le-o facă. Numai cei trei, care aveau să fie martori la chinurile din Ghetsemani, au fost aleşi să fie cu El pe munte. Povara rugăciunii Sale era să li se dea o descoperire a slavei pe care o avusese la Tatăl înainte de a fi lumea, ca Împărăţia Sa să se descopere ochilor omeneşti şi ucenicii să fie întăriţi pentru a putea să o privească. El Se ruga ca ei să poată fi martorii unei manifestări a dumnezeirii Sale, care să-i mângâie în

timpul supremei Sale agonii prin cunoaşterea faptului sigur că El este Fiul lui Dumnezeu şi că moartea Lui ruşinoasă este o parte a Planului de Mântuire.

Rugăciunea Lui a fost ascultată. În timp ce El era plecat în umilinţă în locul acela stâncos, cerurile s-au deschis deodată, porţile de aur ale Cetăţii lui Dumnezeu s-au deschis larg şi o strălucire sfântă a coborât pe munte, îmbrăcându-L pe Mântuitorul. Natura divină a Domnului Hristos a strălucit prin corpul omenesc şi a întâlnit slava venită de sus. Ridicându-Se din prosternare, Hristos stătea în slavă asemenea lui Dumnezeu. Lupta sufletească trecuse. Faţa Lui strălucea „ca soarele" şi îmbrăcămintea Lui era „albă ca lumina".

Ucenicii, trezindu-se, au văzut revărsarea de slavă care lumina muntele. Cu teamă şi uimire, ei priveau chipul strălucitor al Domnului lor. Când au ajuns în stare să suporte lumina aceea minunată, au văzut că Isus nu este singur. Lângă El erau două fiinţe cereşti, într-o convorbire apropiată cu El. Erau Moise, care pe Sinai vorbise cu Dumnezeu, şi Ilie, căruia i se dăduse înaltul privilegiu oferit doar unui alt fiu al lui Adam — acela de a nu ajunge niciodată sub puterea morţii.

De pe muntele Pisga, cu cincisprezece veacuri mai înainte, Moise privise ţara Făgăduinţei. Dar, din cauza păcatului de la Meriba, el nu avea să intre acolo. Nu el urma să primească bucuria de a conduce oştirile lui Israel la moştenirea părinţilor lor. Cuvintele lui disperate: „Lasă-mă, Te rog, să trec şi să văd ţara aceea bună de dincolo de Iordan, munţii aceia frumoşi şi Libanul" (Deuteronom 3, 25) n-au fost ascultate. Nădejdea care, timp de patruzeci de ani, luminase întunericul rătăcirilor prin pustie avea să rămână neîmplinită. Capătul acelor ani de muncă şi grijă împovărătoare a fost un mormânt în pustie. Dar Acela care „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi" (Efeseni 3, 20) a răspuns la rugăciunea servului Său aşa cum El ştie să o facă. Moise a trecut sub puterea morţii, dar nu avea să rămână în mormânt. Hristos Însuşi l-a chemat la viaţă. Satana, ispititorul, pretinsese corpul lui Moise din pricina păcatului său; dar Hristos, Mântuitorul, l-a scos din mormânt. (Iuda 9.)

Moise, pe muntele schimbării la faţă, era ca o mărturie pentru biruinţa lui Hristos asupra păcatului şi a morţii. El reprezenta pe aceia care vor ieşi din mormânt la învierea drepţilor. Ilie, care fusese luat la cer fără să fi văzut moartea, reprezenta pe aceia care vor fi în viaţă pe pământ la a doua venire a lui Hristos şi care vor fi „schimbaţi într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiţă", „când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, şi trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire." (1 Corinteni 15, 51-53.) Isus a fost îmbrăcat cu lumina cerească, aşa cum Se va arăta „a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea", când El „va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinţii îngeri." (Evrei 9, 28; Marcu 8, 38.) Făgăduinţa Mântuitorului pentru ucenici se împlinea

acum. Pe munte, era reprezentată în miniatură Împărăţia viitoare a slavei — Hristos împăratul, Moise ca reprezentant al sfinţilor înviaţi, iar Ilie, al celor proslăviţi.

Ucenicii nu înţelegeau încă lucrurile din faţa lor; dar se bucurau că Învăţătorul, plin de răbdare, umil şi blând, care umblase pe pământ ca un străin fără ajutor, era onorat de fiinţele atât de favorizate în cer. Ei credeau că Ilie a venit să vestească Împărăţia lui Mesia şi că Împărăţia lui Hristos era gata a se statornici pe pământ. Erau gata să alunge pentru totdeauna amintirea temerii şi a dezamăgirii lor. Ei ar fi vrut să zăbovească aici, unde se descoperea slava lui Dumnezeu. Petru exclamă: „Învăţătorule, este bine să stăm aici; să facem trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise, şi una pentru Ilie". Ucenicii credeau că Moise şi Ilie fuseseră trimişi să protejeze pe Învăţătorul lor şi să întărească autoritatea Lui ca împărat.

Dar, înainte de coroană, trebuia să vină crucea. Subiectul convorbirii lor cu Isus nu era instaurarea lui Hristos ca împărat, ci moartea Sa la Ierusalim. Purtând slăbiciunea naturii omeneşti, împovărat de întristarea şi de păcatul ei, Isus a mers singur în mijlocul oamenilor. În timp ce întunecimea ceasurilor viitoare de încercare se abătea asupra Lui, El Se găsea în singurătatea spiritului într-o lume care nu-L cunoştea. Nici măcar ucenicii Lui iubiţi, absorbiţi de propria întristare, de îndoielile şi nădejdile lor pline de ambiţie, nu ajunseseră să înţeleagă taina misiunii Lui. El locuise în cer, în mijlocul iubirii şi într-o părtăşie fericită, dar, pe pământul pe care-l crease, era singur. Acum, cerul îşi trimisese solii la Isus — nu îngeri, ci oameni care trecuseră prin suferinţe şi întristare şi care puteau să simtă împreună cu Mântuitorul în încercările vieţii Sale pe pământ. Moise şi Ilie fuseseră conlucrători ai lui Isus. Ei împărtăşiseră dorinţa Lui de a-i mântui pe oameni. Moise se rugase pentru Israel: „Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci şterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!" (Exod 32, 32.) Ilie cunoscuse singurătatea sufletului când, timp de trei ani şi jumătate cât a ţinut foametea, suportase povara urii unei naţiuni şi ameninţările ei. Singur a stat pentru Dumnezeu pe muntele Carmel. Singur a fugit în pustietate, plin de disperare şi deznădejde. Aceşti oameni, aleşi mai presus de toţi îngerii din jurul tronului, veniseră să stea de vorbă cu Isus despre suferinţele Lui şi să-L mângâie cu asigurarea simpatiei cerului. Subiectul convorbirii lor era nădejdea lumii, mântuirea tuturor fiinţelor omeneşti.

Fiind biruiţi de somn, ucenicii au auzit numai o mică parte din ce au discutat Hristos şi trimişii cerului. Fiindcă nu s-au rugat şi nu au vegheat, ei nu au primit ceea ce Dumnezeu dorea să le dea — o cunoaştere a suferinţelor lui Hristos şi a slavei care trebuia să urmeze. Ei au pierdut binecuvântarea pe care ar fi avut-o, dacă s-ar fi făcut părtaşi de sacrificiul Lui de sine. Aceşti ucenici erau puţin credincioşi şi zăbavnici cu inima, apreciind prea puţin comoara cu care cerul căuta să-i îmbogăţească.

Cu toate acestea, au primit multă lumină. Ei au fost asiguraţi de faptul că tot cerul cunoştea păcatul comis de neamul iudeilor prin lepădarea lui Hristos. Lor li s-a dat să vadă

mai adânc lucrarea Răscumpărătorului. Ei au văzut cu ochii lor şi au auzit cu urechile lor lucruri care întreceau puterea omenească de înţelegere. Ei au fost martori oculari ai slavei Lui (2 Petru 1, 16) şi au înţeles că Isus era într-adevăr Mesia, despre care au mărturisit patriarhii şi profeţii, şi că El era recunoscut ca atare de universul ceresc. În timp ce încă admirau priveliştea aceea de pe munte, „iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. şi din nor s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea; de El să ascultaţi!»" Privind norul acela plin de slavă, mai strălucitor decât acela care umblase înaintea seminţiilor lui Israel în pustie, şi auzind glasul lui Dumnezeu vorbind cu o măreţie grozavă, care a făcut muntele să se cutremure, ucenicii au căzut la pământ ca loviţi. Ei au rămas prosternaţi, cu faţa ascunsă, până când Isus a venit mai aproape şi i-a atins, alungându-le temerile cu glasul Lui binecunoscut: „Sculaţi-vă, nu vă temeţi". Îndrăznind să-şi ridice ochii, au văzut că slava cerească pierise, iar Moise şi Ilie nu mai erau acolo. Ei se aflau pe munte numai cu Isus.

Capitolul 47 — Servire

Noaptea întreagă au petrecut-o pe munte; la răsăritul soarelui, Isus şi ucenicii au coborât în câmpie. Absorbiţi de gânduri, ucenicii erau înspăimântaţi şi tăcuţi. Nici Petru nu era în stare să spună vreun cuvânt. Bucuros ar fi zăbovit în locul cel sfânt, care fusese atins de lumina cerească şi unde Fiul lui Dumnezeu Îşi descoperise slava; dar mai era o lucrare de făcut pentru oamenii care Îl căutau pe Isus încoace şi încolo.

La piciorul muntelui se adunase un grup mare de oameni, aduşi acolo de ucenicii care rămăseseră în urmă, dar care ştiau unde Se dusese Isus. Când Mântuitorul S-a apropiat, le-a poruncit celor trei însoţitori să păstreze tăcerea cu privire la cele văzute, zicând: „Să nu spuneţi nimănui despre vedenia aceasta, până va învia Fiul omului din morţi”. Descoperirea făcută ucenicilor trebuia să fie primită numai de inima lor şi să nu fie făcută cunoscută altora. Dacă ar fi fost povestită mulţimii, ar fi dat naştere la batjocură sau la uimire zadarnică. şi chiar cei nouă apostoli nu ar fi înţeles scena decât după ce Hristos avea să învie din morţi. Cât de greu înţelegeau până şi cei trei ucenici privilegiaţi se vede în faptul că, fără a ţine seamă de tot ce spusese Hristos despre evenimentele care Îi stăteau în faţă, se întrebau între ei ce înseamnă să învie din morţi.

Cu toate acestea, n-au cerut de la Isus nici o explicaţie. Cuvintele Lui cu privire la viitor îi umpluseră de întristare; ei nu căutau o nouă descoperire cu privire la ceea ce erau înclinaţi să creadă că nu va avea loc niciodată. Când cei din câmpie L-au văzut pe Isus, au dat fuga înaintea Lui, salutându-L cu respect şi bucurie. Totuşi, ochiul Lui pătrunzător a văzut că ei erau în mare încurcătură. Ucenicii păreau tulburaţi. Tocmai se întâmplase ceva care-i făcuse să sufere o dezamăgire şi o umilire amară.

În timp ce ei aşteptau la piciorul muntelui, un tată adusese la ei pe fiul său, pentru a fi eliberat de un duh mut, care-l chinuia. Când Isus îi trimisese pe cei doisprezece să predice în Galilea, le dăduse puterea să scoată duhurile necurate. Cât fuseseră tari în credinţă, duhurile rele ascultaseră de cuvântul lor. şi de astă dată porunciseră duhului chinuitor, în Numele lui Hristos, să părăsească victima; dar demonul îşi bătuse joc de ei, desfăşurându-şi din nou puterea. Ucenicii, nefiind în stare să-şi dea seama de înfrângerea lor, au simţit totuşi că prin aceasta aduc dezonoare atât asupra lor, cât şi asupra Domnului. În mulţime se aflau cărturari care încercaseră să folosească această ocazie cât mai mult pentru a-i umili. Înconjurându-i pe ucenici, i-au asaltat cu întrebări, căutând să arate că şi ei, şi Domnul lor erau nişte înşelători. Iată, strigau rabinii triumfători, aici e un duh rău, pe care nici ucenicii, nici Hristos Însuşi nu pot să-l biruie. Oamenii erau înclinaţi să ia partea cărturarilor şi în mulţime domnea un spirit de dispreţ şi batjocură.

Dar deodată acuzaţiile au încetat. Isus şi cei trei ucenici au fost văzuţi apropiindu-se şi, printr-o schimbare rapidă de sentimente, oamenii s-au întors să-i întâmpine. Noaptea comuniunii cu slava cerească lăsase urme pe faţa Mântuitorului şi a însoţitorilor Lui. Pe

chipul lor era o lumină care i-a umplut de respect pe privitori. Speriaţi, cărturarii s-au dat înapoi, în timp ce oamenii Îl salutau pe Isus. Ca şi când ar fi fost martor la tot ce se întâmplase, Mântuitorul a venit în locul unde avusese loc conflictul şi, privind drept la cărturari, a întrebat: „Despre ce vă întrebaţi cu ei?”

Dar glasurile curajoase şi batjocoritoare mai înainte tăceau acum. Toată ceata amuţise. Tatăl nenorocit şi-a făcut drum prin mulţime şi, căzând la picioarele lui Isus, şi-a mărturisit durerea şi dezamăgirea. „Învăţătorule”, zise el, „am adus la Tine pe fiul meu, care este stăpânit de un duh mut. Oriunde îl apucă, îl trânteşte la pământ.... M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul şi nu au putut.”

Isus a privit în jur la mulţimea speriată, la cărturarii batjocoritori, la ucenicii tulburaţi. A citit necredinţa din fiecare inimă şi, cu glas plin de întristare, a exclamat: „O, neam necredincios! Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi?” Apoi a zis tatălui întristat: „Adu aici pe fiul tău”. Băiatul a fost adus şi, când privirea Mântuitorului a căzut asupra lui, duhul cel rău l-a aruncat la pământ în convulsiile agoniei. El se zvârcolea, făcând spume la gură şi sfâşiind aerul cu strigăte neomeneşti.

Prinţul vieţii Se afla din nou faţă în faţă cu prinţul puterilor întunericului pe câmpul de bătaie — Hristos pentru a-şi împlini misiunea de a „propovădui robilor de război slobozenia ... şi să dea drumul celor apăsaţi” (Luca 4, 18), iar Satana, căutând să ţină victima sub puterea sa. Îngerii luminii şi oştile îngerilor răi, nevăzuţi, s-au adunat să privească lupta. Pentru o clipă, Isus a îngăduit duhului rău să-şi desfăşoare puterea, ca privitorii să poată înţelege eliberarea care avea să fie săvârşită.

Mulţimea privea cu răsuflarea tăiată la tatăl aflat în agonia deznădejdii şi a spaimei. Isus a întrebat: „Câtă vreme este de când îi vine aşa?” Tatăl a povestit despre mulţi ani de suferinţă şi apoi, ca şi când n-ar mai fi fost în stare să rabde, a strigat: „Dacă poţi face ceva, fie-ţi milă de noi şi ajută-ne”. „Dacă poţi.” Până şi tatăl punea la îndoială puterea lui Hristos.

Isus răspunse: „Dacă poţi.... Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede!” La Hristos nu e lipsă de putere; vindecarea fiului depindea de credinţa tatălui. Izbucnind în lacrimi, dându-şi seama de propria slăbiciune, tatăl s-a predat îndurării lui Hristos: „Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!”

Isus Se îndreptă către suferind şi zise: „Duh mut şi surd, îţi poruncesc să ieşi afară din copilul acesta şi să nu mai intri în el”. Un ţipăt s-a auzit, urmat de o luptă de moarte. Plecând, părea că demonul e aproape să prăpădească viaţa victimei lui. Apoi copilul rămase nemişcat, ca mort. Mulţimea şoptea: „A murit!” Dar Isus l-a apucat de mână şi, ridicându-l, l-a predat tatălui său în desăvârşită sănătate la minte şi la corp. Tatăl şi fiul lăudau

numele Eliberatorului. Oamenii „au rămas uimiţi” de puterea minunată a lui Dumnezeu, în timp ce cărturarii, înfrânţi şi abătuţi, au plecat cu fruntea întunecată.

„Dacă poţi face ceva, fie-ţi milă de noi şi ajută-ne.” Câte suflete apăsate de păcat au făcut să răsune această rugăciune! şi tuturor, Mântuitorul milostiv le răspunde: „Dacă poţi ... totul este cu putinţă celui care crede”. Credinţa este aceea care ne pune în legătură cu cerul şi ne aduce puteri pentru a ne lupta cu forţele întunericului. În Hristos, Dumnezeu i-a asigurat omului mijloacele pentru a birui orice trăsătură păcătoasă şi a rezista oricărei ispite, oricât de puternică ar fi. Dar mulţi simt că le lipseşte credinţa şi din cauza aceasta stau departe de Hristos. Faceţi ca aceştia, în deznădejdea şi necredinţa lor, să se predea harului Mântuitorului lor milostiv. Să nu privească la ei, ci la Hristos. Acela care a vindecat pe bolnavi şi a scos demoni când umbla printre oameni este acelaşi Mântuitor puternic şi astăzi. Credinţa vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Însuşiţi-vă făgăduinţa Sa: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6, 37.) Aruncaţi-vă la picioarele Sale şi strigaţi: „Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!” Niciodată nu vei pieri dacă faci astfel, niciodată!

Într-un timp foarte scurt, ucenicii au avut privilegiul să vadă atât extrema slavei, cât şi a umilinţei. Au văzut natura omenească schimbată după chipul lui Dumnezeu şi, în acelaşi timp, înjosită după chipul lui Satana. De pe munte, unde El vorbise cu trimişii cerului şi fusese proclamat de glasul din slava strălucitoare ca Fiu al lui Dumnezeu, ei L-au văzut pe Isus cum coboară, pentru a da ochii cu acest spectacol foarte dureros şi revoltător — copilul bolnav, cu faţa schimonosită, scrâşnind din dinţi în spasmele agoniei pe care nici o putere omenească nu putea s-o aline. şi acest puternic Mântuitor, care cu câteva ore mai înainte fusese proslăvit în faţa ucenicilor Săi uimiţi, S-a plecat pentru a ridica victima lui Satana de la pământ, unde spumega, şi a încredinţat copilul sănătos la minte şi la corp tatălui şi familiei.

Aceasta era o pildă a mântuirii: Cel asemenea lui Dumnezeu a venit din slava Tatălui, S-a coborât să salveze ce era pierdut. Reprezenta, de asemenea, misiunea ucenicilor. Servii lui Hristos nu urmează să trăiască singuri cu Isus, pe vârful muntelui, în timpuri de iluminare spirituală. Ei au de lucru în câmpie. Sufletele robite de Satana aşteaptă cuvântul credinţei şi rugăciunii pentru a fi eliberate.

Cei nouă ucenici se tot gândeau la situaţia dureroasă a nereuşitei lor; şi când Isus a fost din nou numai cu ei, L-au întrebat: „Noi de ce nu am putut să scoatem duhul acesta?” Isus le-a răspuns: „Din pricina puţinei voastre credinţe; adevărat vă spun că, dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici colo» şi s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputinţă. Dar acest soi de draci nu ies afară decât cu rugăciune şi cu post”. Necredinţa care i-a ţinut departe de o legătură mai profundă cu Hristos şi nepăsarea cu care priveau lucrarea sfântă încredinţată lor aduseseră nereuşita în lupta cu puterile întunericului.

Cuvintele lui Hristos care arătau spre moartea Sa aduseseră întristare şi îndoială. Iar alegerea celor trei ucenici pentru a-L însoţi pe Domnul pe munte provocase gelozia celor nouă. şi, în loc de a-şi întări credinţa prin rugăciune şi meditaţie asupra cuvintelor lui Hristos, ei se agăţaseră de descurajările şi necazurile lor personale. În starea aceasta de întunecime, porniseră la luptă cu Satana.

Pentru a birui, trebuiau să vină la luptă într-un alt spirit. Credinţa lor trebuia să fie întărită prin rugăciune arzătoare şi post şi prin umilirea inimii. Ei trebuiau să fie goliţi de eu, să fie umpluţi de spiritul şi puterea lui Dumnezeu. Numai cererea stăruitoare şi sinceră către Dumnezeu în credinţă — credinţa care conduce la dependenţa totală de Dumnezeu şi la o consacrare fără rezerve în lucrarea Lui — poate izbuti să aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta împotriva acestei lumi şi a duhurilor răutăţii din locurile cereşti.

„Dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar”, a zis Isus, „aţi zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici colo» şi s-ar muta.” Deşi grăuntele de muştar este aşa de mic, conţine totuşi acelaşi principiu tainic de viaţă care face să crească cel mai înalt copac. Când sămânţa de muştar e aruncată în pământ, embrionul cel mic şi slab se foloseşte de fiecare element adus de Dumnezeu pentru hrana lui şi repede începe să se dezvolte cu vigoare. Dacă aveţi o credinţă ca aceasta, vă veţi folosi de Cuvântul lui Dumnezeu şi de toate mijloacele rânduite de El. În felul acesta, credinţa voastră va creşte şi va aduce puterea cerească în ajutorul vostru. Piedicile îngrămădite de Satana pe cărarea voastră, deşi în aparenţă de netrecut, ca şi dealurile veşnice, vor dispărea în faţa cererii credinţei. „Nimic nu v-ar fi cu neputinţă.”

Capitolul 48 — „Cine este mai mare?”

Revenind la Capernaum, Isus n-a mers la locul cunoscut unde îi învăţase pe oameni, ci împreună cu ucenicii a căutat în linişte casa care trebuia să fie căminul Său trecător. În timpul rămânerii Sale în Galilea, ţinta Lui era să-i instruiască pe ucenici, mai degrabă decât să lucreze pentru mulţime.

În călătoria prin Galilea, Hristos încercase din nou să pregătească mintea ucenicilor pentru evenimentul care Îi stătea înainte. El le-a spus că trebuie să Se urce la Ierusalim pentru a fi dat la moarte şi apoi să învie. şi a adăugat o avertizare ciudată şi solemnă: avea să fie trădat şi dat pe mâna vrăjmaşilor. Ucenicii n-au înţeles cuvintele Sale nici de astă dată. Deşi deasupra lor se abătuse umbra unei mari întristări, în inima lor se strecurase un spirit de rivalitate. Se certau între ei, fiecare dorind să fie socotit mai mare în împărăţie. Ei credeau că pot să ascundă de Isus această ceartă, de aceea n-au stat ca de obicei aproape de El, ci s-au înşirat în urmă, aşa că, atunci când au intrat în Capernaum, El era înaintea lor. Isus le citea gândurile şi dorea să le dea sfaturi şi să-i înveţe. Dar pentru aceasta a aşteptat un moment de linişte, când inimile lor vor fi deschise pentru a primi cuvintele Sale.

Curând după intrarea Lui în oraş, cel ce strângea taxa pentru templu a venit la Petru cu întrebarea: „Învăţătorul vostru nu plăteşte darea?” Tributul acesta nu era o taxă civilă, ci o contribuţie religioasă, pe care fiecare iudeu era dator să o plătească anual pentru întreţinerea templului. Refuzul de a plăti acest tribut era socotit ca o dovadă de necredincioşie faţă de templu — după socoteala rabinilor, un păcat foarte mare. Atitudinea Mântuitorului faţă de legile rabinilor şi felul Său de a mustra pe faţă pe cei ce apărau tradiţia le ofereau un pretext pentru a-L acuza că El caută să desfiinţeze serviciul templului. Acum, vrăjmaşii au văzut o ocazie de a-L discredita. Ei au găsit un aliat potrivit în cel ce strângea taxa.

Petru a văzut în întrebarea acestui om o învinuire cu privire la loialitatea lui Hristos faţă de templu. Plin de râvnă pentru onoarea Învăţătorului său, el a răspuns grăbit, fără să-L consulte, că Isus va plăti taxa.

Dar Petru a înţeles numai în parte ce urmărea cel care-l întrebase. Unele categorii de oameni erau scutite de plata dării. În timpul lui Moise, când leviţii fuseseră puşi deoparte pentru slujba în sanctuar, nu li s-a dat nici o moştenire în mijlocul ţării. Domnul a zis: „Levi n-are nici o parte de moşie, nici moştenire cu fraţii lui; Domnul este moştenirea lui.” (Deuteronom 10, 9.) În zilele lui Hristos, preoţii şi leviţii erau încă priviţi ca fiind devotaţi templului în mod deosebit şi nu li se cerea să contribuie anual pentru întreţinerea lui. şi preoţii erau scutiţi de taxă. Cerând tribut de la Isus, rabinii înlăturau orice pretenţie a Lui că ar fi profet sau învăţător şi Îl tratau ca pe orice persoană de rând. Dacă ar fi refuzat să plătească darea, ar fi însemnat că nu Se poartă credincios faţă de templu, iar, pe de altă parte, dacă plătea, lucrul acesta ar fi putut fi folosit ca o justificare pentru refuzul lor de a-L recunoaşte ca profet.

Numai cu puţin înainte, Petru Îl recunoscuse pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, dar acum pierduse o ocazie de a scoate în evidenţă originea divină a Învăţătorului său. Prin răspunsul său că Isus va plăti taxa, el a întărit de fapt părerea greşită pe care preoţii şi conducătorii căutau să o răspândească.

Când Petru a intrat în casă, Mântuitorul nu a făcut nici o aluzie la cele întâmplate, ci a întrebat: „Ce crezi, Simone? Împăraţii pământului de la cine iau dări sau biruri, de la fiii lor sau de la străini?" Petru a răspuns: „De la străini". şi Isus a zis: „Aşadar, fiii sunt scutiţi". În timp ce de la locuitorii unei ţări se cereau taxe pentru susţinerea regelui, copiii monarhului erau scutiţi. Aşa şi lui Israel, pretinsul popor al lui Dumnezeu, i se cerea să susţină serviciul Său; dar Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu avea această obligaţie. Dacă preoţii şi leviţii erau scutiţi datorită legăturilor cu templul, cu atât mai mult Acela pentru care templul era casa Tatălui Său.

Dacă ar fi plătit fără nici un protest, Isus ar fi recunoscut justeţea acestei pretenţii şi în felul acesta ar fi tăgăduit divinitatea Sa. Dar, deşi a socotit că e bine să împlinească cererea, a combătut pretenţia pe care era întemeiată. Procurând mijloace pentru a plăti taxa, El a dat dovadă despre originea Sa divină. El S-a manifestat ca fiind una cu Dumnezeu şi prin urmare nu avea aceleaşi obligaţii ca un supus oarecare al stăpânirii.

„Du-te la mare", l-a îndrumat El pe Petru, „aruncă undiţa şi vei trage afară peştele care va veni întâi; deschide-i gura şi vei găsi în ea o monedă pe care ia-o şi dă-le-o pentru Mine şi pentru tine."

Deşi El îmbrăcase natura Sa divină cu natura omenească, în minunea aceasta şi-a dat pe faţă slava. Era evident că El era Cel care declarase prin David: „Ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munţilor cu miile lor. Eu cunosc păsările de pe munţi şi tot ce se mişcă pe câmp este al Meu. Dacă Mi-ar fi foame, nu ţi-aş spune ţie, căci a Mea este lumea şi tot ce se cuprinde în ea." (Psalmii 50, 10-12.)

Cu toate că a arătat lămurit că nu avea obligaţia de a plăti taxa, Isus nu S-a luat la ceartă cu iudeii cu privire la acest lucru, deoarece ei ar fi interpretat greşit cuvintele Sale şi le-ar fi îndreptat împotriva Sa. Ca să nu fie pricină de poticnire prin neplata dării, El a făcut lucrul acesta, care de drept nu I s-ar fi putut cere. Învăţătura aceasta urma să fie de mare însemnătate pentru ucenici. În curând, urmau să aibă loc schimbări însemnate în relaţia lor cu serviciul de la templu şi Hristos i-a învăţat să nu se aşeze împotriva ordinii stabilite fără să fie nevoie. Pe cât era posibil, ei trebuiau să nu dea nici un prilej de răstălmăcire a credinţei lor. Deşi nu trebuie să sacrifice nici un principiu al adevărului, creştinii trebuie să evite cearta ori de câte ori este posibil.

Când Hristos şi ucenicii erau singuri în casă, în timp ce Petru plecase la mare, Isus i-a chemat la Sine pe ceilalţi şi a întrebat: „Despre ce vorbeaţi unii cu alţii pe drum?" Prezenţa

lui Isus şi întrebarea Lui i-au făcut să vadă lucrurile într-o lumină cu totul deosebită de aceea în care le văzuseră când se certau pe drum. Ruşinea şi sentimentul de vinovăţie i-au făcut să tacă. Isus le spusese că El avea să moară pentru mântuirea lor, iar ambiţia lor egoistă era într-un dureros contrast cu iubirea Lui neegoistă.

Când le spusese că avea să moară şi să învie, Isus căutase să-i atragă într-o discuţie cu privire la marea încercare a credinţei care le stătea înainte. Dacă ar fi fost gata să primească ce dorea El să le descopere, ar fi fost scutiţi de durere şi de disperare grozavă. Cuvintele Lui le-ar fi adus mângâiere în ceasul întristării şi descurajării. Cu toate că vorbise aşa de lămurit despre ceea ce Îl aştepta, faptul că amintise că va merge curând în Ierusalim le aprinsese iarăşi speranţa că împărăţia va fi întemeiată. Lucrul acesta dusese la cearta cu privire la cine va ocupa cele mai înalte funcţii. Când Petru a revenit de la mare, ucenicii i-au spus şi lui despre întrebarea Mântuitorului şi, în cele din urmă, unul a îndrăznit să-L întrebe pe Isus: „Cine este mai mare în Împărăţia cerurilor?”

Mântuitorul i-a adunat pe ucenici în jurul Său şi le-a spus: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă dintre toţi şi slujitorul tuturor!” Aceste cuvinte erau atât de solemne şi impresionante, dar ucenicii erau departe de a le înţelege. Ei nu puteau să vadă ceea ce înţelegea Hristos. Nu înţelegeau natura Împărăţiei lui Hristos şi această neştiinţă era cauza aparentă a certurilor lor. Dar adevărata cauză era mai profundă. Explicând natura Împărăţiei Sale, Hristos ar fi putut stinge cearta; dar aceasta n-ar fi înlăturat cauza. Chiar după ce ar fi primit cunoştinţă deplină, problema cu privire la întâietate ar fi reînnoit neînţelegerea. În felul acesta ar fi adus dezastru asupra bisericii, după plecarea lui Hristos. Cearta pentru locul cel mai de frunte era lucrarea aceluiaşi spirit care începuse marea luptă în lumile de sus şi care coborâse pe Hristos din cer, ca să moară. În faţa Sa El l-a văzut pe Lucifer, „fiul zorilor”, întrecând în slavă pe toţi îngerii care înconjurau tronul unit prin legăturile cele mai strânse cu Fiul lui Dumnezeu.

Lucifer spusese: „Voi fi ca Cel Preaînalt” (Isaia 14, 12.14), şi dorinţa după înălţare de sine adusese ceartă în curţile cereşti şi făcuse să fie alungată o mare parte din oştile lui Dumnezeu. Dacă ar fi dorit cu adevărat să fie asemenea cu Cel Preaînalt, Lucifer n-ar fi dezertat niciodată de la locul ce i se dăduse în cer, deoarece spiritul Celui Preaînalt se dă pe faţă în lucrarea neegoistă. Lucifer dorea puterea lui Dumnezeu, dar nu caracterul Lui. El căuta pentru sine locul cel mai de frunte şi orice fiinţă care e stăpânită de spiritul lui face la fel. În felul acesta, înstrăinarea, dezbinarea şi cearta ajung inevitabile. Stăpânirea ajunge premiul celui mai tare. Împărăţia lui Satana este o împărăţie a forţei; fiecare îi socoteşte pe toţi ceilalţi ca o piedică pentru înaintarea sa sau ca o treaptă pe care, călcând, să ajungă la un loc mai înalt.

În timp ce Lucifer socotea ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu, Hristos, Cel Proslăvit, „S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea

oamenilor. La înfăţişare a fost găsit ca un om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce." (Filipeni 2, 7.8.) Acum crucea era chiar în faţa Sa; şi propriii ucenici erau aşa de plini de gânduri egoiste — chiar principiul împărăţiei lui Satana, — încât nu puteau să simtă ca Domnul lor sau măcar să-L înţeleagă atunci când El vorbea despre umilinţa Sa pentru ei.

Foarte duios, dar cu multă solemnitate, Isus a încercat să îndrepte răul. El a arătat care este principiul care stăpâneşte în cer şi în ce constă adevărata mărire, aşa cum este apreciată după etalonul curţilor de sus. Cei care erau mânaţi de îngâmfare şi dorinţă de înălţare de sine se gândeau mai mult la ei şi la răsplata pe care urmau să o primească decât la modul în care trebuia să reîntoarcă lui Dumnezeu darurile pe care le primiseră. Ei nu puteau să aibă loc în Împărăţia cerurilor, deoarece erau asemenea celor din rândurile lui Satana.

Înainte de onoare este umilinţa. Pentru a sta într-un loc înalt înaintea oamenilor, Dumnezeu alege pe lucrătorul care, asemenea lui Ioan Botezătorul, ia un loc umil în faţa lui Dumnezeu. Ucenicul care seamănă mai mult cu un copil este lucrătorul care are mai mult succes în lucrarea lui Dumnezeu. Inteligenţele cereşti pot să conlucreze cu acela care nu caută să-şi înalţe eul, ci să salveze suflete. Acela care simte mai mult nevoia după ajutorul divin va stărui mai mult ca să-l aibă; iar Duhul Sfânt i-L va descoperi pe Isus, care va întări şi va înălţa sufletul. În urma comuniunii cu Hristos, el pleacă să lucreze pentru cei care pier în păcatele lor. El este uns pentru misiunea sa şi are succes acolo unde mulţi învăţaţi şi intelectuali dau greş.

Dar, când oamenii se înalţă, gândind că ei sunt necesari pentru ca marele plan al lui Dumnezeu să aibă succes, Domnul face să fie înlăturaţi. Astfel se arată că Dumnezeu nu este dependent de ei. Lucrarea nu încetează din cauza îndepărtării lor, ci merge mai departe cu putere şi mai mare.

Nu era destul pentru ucenicii lui Isus să fie instruiţi cu privire la natura Împărăţiei Sale. Ceea ce le trebuia era o schimbare a inimii, care să-i aducă în armonie cu principiile ei. Chemând la Sine un copilaş, Isus l-a aşezat în mijlocul lor; apoi, strângându-l cu gingăşie în braţe, El a zis: „Dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor". Simplitatea, uitarea de sine şi iubirea plină de încredere ale copilaşului sunt însuşiri pe care cerul le apreciază. Acestea sunt caracteristicile adevăratei măriri.

Isus le-a explicat din nou ucenicilor că împărăţia Sa nu este caracterizată prin fast şi strălucire pământească. La picioarele lui Isus, toate deosebirile sunt uitate. Bogatul şi săracul, învăţatul şi neînvăţatul se întâlnesc, neţinând cont de castă sau întâietate lumească. Toţi se întâlnesc ca fiinţe răscumpărate prin sânge, la fel de dependente de Acela care i-a răscumpărat pentru Dumnezeu.

Sufletul sincer şi umilit e preţios înaintea lui Dumnezeu. El nu pune semnul Său asupra oamenilor nici după rang, nici după bogăţie, nici după inteligenţă, ci după felul în care ei sunt una cu Hristos. Domnul slavei este mulţumit cu cei umiliţi şi blânzi cu inima. „Tu îmi dai", zicea David, „scutul mântuirii Tale ... şi îndurarea Ta" — ca o trăsătură a caracterului omenesc — „mă face mare." (Psalmii 18, 35.)

„Oricine primeşte pe acest copilaş în Numele Meu", a zis Isus, „Mă primeşte pe Mine, şi oricine Mă primeşte pe Mine, primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine." „Aşa vorbeşte Domnul: «Cerul este scaunul Meu de domnie şi pământul aşternutul picioarelor Mele.... Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă şi are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu.»" (Isaia 66, 1.2.) Cuvintele Mântuitorului au trezit în ucenici un simţământ de neîncredere în ei înşişi. Deşi răspunsul dat nu viza în mod direct pe cineva anume, Ioan a început să se întrebe dacă într-o anumită împrejurare purtarea lui fusese corectă. Cu spirit ca de copil, el a adus această problemă înaintea lui Isus: „Învăţătorule", a zis el, „noi am văzut pe un om scoţând draci în Numele Tău; şi l-am oprit, pentru că nu mergea după noi".

Iacov şi Ioan erau de părere că îl opriseră pe omul acela pentru a-I da onoare Domnului lor; dar acum au început să vadă că de fapt fuseseră geloşi pentru persoana lor. Ei şi-au recunoscut greşeala şi au primit mustrarea lui Isus. „Nu-l opriţi, fiindcă nu este nimeni care să facă minuni în Numele Meu şi să Mă poată grăi de rău îndată după aceea." Nici unul dintre cei care, într-un fel oarecare, s-au arătat prietenoşi faţă de Isus nu trebuia să fie respins. Mulţi fuseseră adânc mişcaţi de caracterul şi lucrarea lui Hristos şi inimile lor se deschideau în credinţă faţă de El; şi ucenicii, care nu puteau cunoaşte motivele, trebuiau să fie cu băgare de seamă, pentru a nu descuraja asemenea suflete. Când Isus urma să nu mai fie personal printre ei, iar lucrarea să fie lăsată în mâinile lor, nu trebuiau să-şi îngăduie un spirit mărginit, exclusivist, ci să dea pe faţă aceeaşi iubire cuprinzătoare, pe care o văzuseră la Învăţătorul lor.

Faptul că cineva nu se potriveşte în totul cu părerile sau ideile noastre personale nu ne va îndreptăţi să-i interzicem să lucreze pentru Domnul. Hristos este marele Învăţător; noi nu trebuie să judecăm sau să poruncim, ci fiecare dintre noi să stea cu umilinţă la picioarele lui Isus şi să înveţe de la El. Fiecare suflet pe care Dumnezeu l-a făcut binevoitor este un canal prin care Hristos Îşi va descoperi iubirea Sa iertătoare. Cât de atenţi ar trebui să fim ca nu cumva să descurajăm pe vreunul dintre purtătorii de lumină de la Dumnezeu şi astfel să împiedicăm razele cu care El ar vrea să lumineze lumea!

Asprimea sau răceala arătată de ucenici faţă de o persoană pe care o atrage Hristos — un act de felul aceluia săvârşit de Ioan când a interzis unui om să facă minuni în Numele lui Hristos — ar putea avea ca rezultat întoarcerea acelui om pe calea vrăjmaşului, determinând astfel pierderea unui suflet. Cu privire la cel care ar putea face aşa ceva, Isus a zis: „Ar fi

mai bine pentru el să i se lege de gât o piatră mare de moară şi să fie aruncat în mare". şi a adăugat: „Dacă mâna ta te face să păcătuieşti, taie-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viaţă, decât să ai două mâini şi să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge. Dacă piciorul tău te va face să cazi în păcat, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viaţă şchiop, decât să ai două picioare şi să fii aruncat în gheenă." (Marcu 9, 43-45.)

Care era motivul pentru care Isus vorbea atât de hotărât? Deoarece „Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut". Trebuie să arate ucenicii lui Isus mai puţină atenţie faţă de semenii lor decât a arătat Maiestatea cerului? Fiecare fiinţă a costat un preţ nemărginit şi ce grozav e păcatul de a îndepărta un suflet de la Hristos, aşa încât pentru el iubirea, umilinţa şi suferinţele Mântuitorului să fie zadarnice!

„Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire." (Matei 18, 7.) Lumea, inspirată de Satana, se va împotrivi cu siguranţă urmaşilor lui Hristos şi va căuta să le distrugă credinţa; dar vai de acela care a luat Numele lui Hristos şi totuşi este găsit făcând această lucrare! Domnul nostru suferă ocară pentru aceia care pretind că-L servesc, dar care reprezintă rău caracterul Său; şi astfel mulţi oameni sunt amăgiţi şi duşi pe căi rătăcite.

Orice practică sau obicei care ar conduce la păcat şi care ar aduce ocară asupra lui Hristos a fi mai bine îndepărtate, oricare ar fi sacrificiul. Ceea ce dezonorează pe Dumnezeu nu poate fi folositor pentru nimeni. Binecuvântarea cerului nu poate să însoţească pe un om care calcă principiile veşnice ale dreptăţii. şi un singur păcat cultivat cu plăcere este îndestulător pentru a produce degradarea caracterului şi pentru a rătăci pe alţii. Dacă piciorul sau mâna trebuie tăiate şi chiar ochiul trebuie scos pentru a scăpa trupul de moarte, cu cât mai mult ar trebui să fie îndepărtat păcatul, care aduce moartea veşnică!

La serviciul ritual se adăuga sare la fiecare jertfă. Aceasta, asemenea jertfei de tămâie, însemna că numai neprihănirea lui Hristos putea face ca serviciul să fie primit de Dumnezeu. Referindu-Se la această practică, Isus a zis: „Orice jertfă va fi sărată cu sare". „Să aveţi sare în voi înşivă şi să trăiţi în pace unii cu alţii." Toţi cei ce vor să se prezinte ca „jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu" (Romani 12, 1) trebuie să primească sarea mântuitoare, neprihănirea Mântuitorului nostru. Atunci ei devin „sarea pământului", care în mijlocul oamenilor ţin răul pe loc, aşa cum sarea fereşte de stricăciune. (Matei 5, 13.) Dar, dacă sarea şi-a pierdut gustul, dacă temerea de Dumnezeu este numai din gură, fără să cuprindă şi iubirea lui Hristos, nu e nici o putere spre bine în aceasta. Acea viaţă nu poate exercita nici o influenţă mântuitoare asupra lumii. Energia şi capacitatea voastră de a ajuta la dezvoltarea Împărăţiei Mele, zice Isus, depind de primirea Duhului Meu. Voi trebuie să fiţi părtaşi la harul Meu, pentru a fi un miros de viaţă spre viaţă. Atunci nu va mai fi nici rivalitate, nici căutarea interesului propriu, nici dorinţa după locul cel mai de frunte. Voi trebuie să aveţi iubirea aceea care nu caută folosul său, ci binele altuia.

Păcătosul care se pocăieşte să-şi aţintească deci ochii asupra „Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29); şi, privind, se schimbă. Teama lui e preschimbată în bucurie, îndoielile în nădejde. Se dă pe faţă recunoştinţă. Inima de piatră e sfărâmată. Un val de iubire inundă sufletul. Hristos este în el ca un izvor de apă care ţâşneşte în viaţa veşnică. Atunci când vedem pe Isus, Om al durerii, obişnuit cu suferinţa, lucrând să salveze ce era pierdut, dispreţuit, batjocorit, luat în râs, alungat din cetate în cetate, până şi-a încheiat misiunea, când privim la El în Ghetsemani, asudând cu picături mari de sânge, şi pe cruce, murind în agonie — când vedem toate acestea, eul nu mai pretinde să fie recunoscut. Privind la Isus, ne vom ruşina de răceala noastră, de letargia şi egoismul nostru.

Vom fi voioşi să fim orice sau nimic, aşa încât să putem servi pe Domnul din inimă. Ne vom bucura atunci să purtăm crucea în urma lui Isus, să îndurăm încercările, ocara sau persecuţia pentru Numele Lui cel scump.

„Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi şi să nu ne plăcem nouă înşine.” (Romani 15, 1.) Nici o fiinţă care crede în Hristos, deşi credinţa sa ar putea să fie slabă şi paşii săi să se clatine ca ai unui copilaş, nu ar trebui să fie puţin apreciată. Prin tot ce ne dă un avantaj asupra altora — fie educaţie şi talent, nobleţe de caracter, instruire creştină, experienţă religioasă — suntem datori faţă de cei mai puţin privilegiaţi; pe cât ne stă în putinţă, să îi ajutăm şi să îi servim. Dacă suntem tari, să înălţăm braţul celor slabi. Îngeri ai măririi, care văd pururea faţa Tatălui din cer, sunt bucuroşi să servească celor mai mici ai Lui. Fiinţe tremurânde, care au multe trăsături de caracter nepotrivite, sunt în grija lor deosebită. Îngerii sunt totdeauna prezenţi acolo unde sunt mai necesari, alături de cei ce au de dus lupta cea mai grea cu eul şi al căror mediu de viaţă este mai descurajator. şi în această servire, adevăraţii urmaşi ai lui Hristos vor colabora.

Dacă unul dintre aceşti micuţi va fi biruit şi va greşi împotriva ta, datoria ta e să cauţi îndreptarea lui. Nu aştepta ca el să facă prima încercare de împăcare. „Ce credeţi?” a zis Isus. „Dacă un om are o sută de oi şi se rătăceşte una dintre ele, nu lasă el pe cele nouăzeci şi nouă pe munţi şi se duce să caute pe cea rătăcită? şi, dacă se întâmplă să o găsească, adevărat vă spun că are mai multă bucurie de ea decât de cele nouăzeci şi nouă care nu se rătăciseră. Tot aşa, nu este voia Tatălui vostru din ceruri să piară unul măcar din aceşti micuţi.”

În umilinţă, luând seama „la tine însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu” (Galateni 6, 1), mergi la cel greşit şi „spune-i între tine şi el singur”. Nu-l expune ruşinii, punând greşeala lui în faţa altora, şi nu aduce ocară asupra lui Hristos, făcând să fie cunoscut în public păcatul sau greşeala unuia care poartă Numele Lui. Deseori, adevărul trebuie să fie spus clar către cel care a greşit; el trebuie condus să-şi vadă greşeala, ca să poată să se îndrepte. Dar nu trebuie să-l judeci sau să-l condamni. Nu încerca să te îndreptăţeşti. Toată stăruinţa ta să fie pentru îndreptarea lui. În tratarea rănilor sufletului, este necesară atingerea cea mai delicată şi

sensibilitatea cea mai aleasă. Numai iubirea care se revarsă de la Cel ce a suferit pe Golgota poate izbuti în împrejurarea aceasta. Fratele să arate o iubire plină de înţelegere faţă de fratele său, ştiind că, dacă izbuteşte, va „mântui un suflet de la moarte" şi va „acoperi o sumedenie de păcate." (Iacov 5, 20.)

Dar chiar şi încercarea aceasta poate să nu izbutească. Atunci, a zis Isus, „mai ia cu tine unul sau doi". S-ar putea ca influenţa lor unită să izbutească acolo unde a celui dintâi a fost fără succes. Nefiind amestecaţi în neînţelegerea aceea, ei vor putea fi mai nepărtinitori şi faptul acesta va da mai multă greutate sfatului faţă de cel greşit.

Dacă nu vrea să asculte de ei, atunci şi numai atunci problema să fie adusă înaintea întregii biserici. Membrii bisericii, ca reprezentanţi ai lui Hristos, să se unească în rugăciune şi să stăruie cu iubire ca acela care a greşit să fie îndreptat. Duhul Sfânt va vorbi prin servii Săi, stăruind de cel rătăcit să se întoarcă la Dumnezeu. Apostolul Pavel, vorbind sub inspiraţie, zice: „Ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcaţi-vă cu Dumnezeu." (2 Corinteni 5, 20.) Cel care leapădă această invitaţie a rupt legătura care-l unea cu Hristos şi în felul acesta s-a rupt de părtăşia cu biserica. De aici înainte, a zis Isus, „să fie pentru tine ca un păgân şi un vameş". Dar fratele acela nu trebuie să fie privit ca şi cum nu ar mai avea drept la mila lui Dumnezeu. Să nu fie dispreţuit sau neglijat de către fraţii lui de mai înainte, ci să fie tratat cu duioşie şi compătimire, ca una din oile pierdute pe care Hristos o caută pentru a o aduce la staulul Său.

Învăţătura dată de Hristos cu privire la felul în care trebuie să ne purtăm cu cei greşiţi repetă într-o formă mai concretă învăţătura dată lui Israel prin Moise: „Să nu urăşti pe fratele tău în inima ta; să mustri pe aproapele tău, ca să nu te încarci cu un păcat din pricina lui." (Leviticul 19, 17.) Adică acela care neglijează datoria pe care i-a încredinţat-o Hristos, de a încerca să-i îndrepte pe cei care sunt în rătăcire şi păcat, se face părtaş la păcat. Pentru relele pe care le-am fi putut împiedica, suntem răspunzători ca şi când noi le-am fi înfăptuit.

Noi trebuie să discutăm personal cu cel care a greşit şi să-i arătăm greşeala pe care a făcut-o. Nu trebuie să facem din aceasta un obiect al discuţiilor şi criticilor între noi; nici chiar după ce acest caz a fost prezentat înaintea bisericii nu avem libertatea să repetăm lucrul acesta către alţii. Cunoaşterea greşelilor săvârşite de creştini va fi o piatră de poticnire pentru lumea necredincioasă; şi, stăruind asupra acestor lucruri, noi nu avem decât de pierdut, căci privind suntem transformaţi. În timp ce căutăm să îndreptăm greşelile unui frate, Spiritul lui Hristos ne va conduce să-l apărăm cât de mult cu putinţă de criticile oricui, chiar şi ale propriilor fraţi şi cu atât mai mult de mustrările lumii necredincioase. Noi înşine greşim şi avem nevoie de mila şi de iertarea lui Hristos, şi El ne îndeamnă să ne purtăm unul cu altul aşa cum dorim să Se poarte El cu noi.

„Orice veţi lega pe pământ, va fi legat şi în ceruri; şi orice veţi dezlega pe pământ, va fi dezlegat şi în cer.” Voi lucraţi ca trimişi împuterniciţi ai cerului, şi efectele lucrării voastre sunt pentru vecie. Dar noi nu suntem lăsaţi să ducem singuri această răspundere mare. Acolo unde Cuvântul Său e ascultat cu o inimă sinceră, Hristos este de faţă. El este prezent nu numai în adunările bisericii, ci oriunde se adună în Numele Său oricât de puţini ucenici, va fi şi El acolo. El zice: „Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, care este în ceruri”.

Isus zice: „Tatăl Meu care este în ceruri”, amintindu-le astfel ucenicilor că, deşi prin natura Sa omenească El este legat de ei, este părtaş la încercările lor şi simpatizează cu ei în suferinţele lor, prin natura Sa dumnezeiască este legat de tronul Celui Nemărginit. Minunată asigurare! Inteligenţele cereşti se unesc cu oamenii în iubire şi acţiune, pentru a salva ce a fost pierdut. şi toată puterea cerului se uneşte cu iscusinţa omenească, pentru a atrage suflete la Hristos.

Capitolul 49 — La sărbatoarea corturilor

De trei ori pe an, iudeii erau obligaţi să se adune la Ierusalim, pentru scopuri religioase. Învăluit în stâlpul de nor, Conducătorul nevăzut al lui Israel dăduse îndrumări cu privire la aceste adunări. În timpul robiei, ele n-au putut fi ţinute; dar, când a revenit în ţară, poporul a început să ţină din nou aceste sărbători. Era planul lui Dumnezeu ca aceste aniversări să-L readucă în mintea oamenilor. Dar, cu puţine excepţii, preoţii şi conducătorii naţiunii pierduseră din vedere lucrul acesta. Acela care rânduise aceste adunări naţionale şi care le lămurise însemnătatea era martor la pervertirea lor.

Sărbătoarea Corturilor era ultima adunare din an. Planul lui Dumnezeu era ca, la data aceasta, poporul să se gândească la bunătatea şi îndurările Lui. Întreaga ţară fusese sub ocrotirea Sa, primind binecuvântările Sale. Zi şi noapte, El purtase de grijă. Ploaia şi soarele făcuseră ca pământul să producă roade. În văile şi câmpiile Palestinei, recolta fusese adunată. Măslinele fuseseră culese, iar uleiul preţios fusese adunat în vase. Palmierii îşi dăduseră fructele. Ciorchinii de struguri purpurii fuseseră călcaţi în teasc.

Sărbătoarea ţinea şapte zile şi, pentru sărbătorirea ei, locuitorii Palestinei şi israeliţii care locuiau în alte ţări îşi părăseau căminele şi veneau la Ierusalim. De aproape şi de departe, oamenii veneau aducând cu ei semnele bucuriei. Bătrâni şi tineri, bogaţi şi săraci, toţi aduceau câte un dar oarecare, ca un tribut de recunoştinţă Aceluia care încununase anul cu bunătăţi şi făcuse ca paşii Lui să reverse belşugul. Se aducea din păduri tot ce putea să fie plăcut ochiului şi să dea expresie bucuriei tuturor; oraşul avea înfăţişarea unei păduri frumoase.

Sărbătoarea aceasta nu era numai o expresie a recunoştinţei pentru recoltă, ci şi o amintire a grijii ocrotitoare a lui Dumnezeu pentru Israel în pustie. În amintirea locuirii lor în corturi, în timpul sărbătorii, israeliţii locuiau în colibe sau corturi făcute din verdeaţă. Acestea erau aşezate pe străzi, în curţile templului sau pe acoperişuri. Dealurile şi văile care înconjurau Ierusalimul erau de asemenea pline cu aceste locuinţe înverzite şi păreau vii din cauza mulţimii de oameni.

Cu cântări sfinte şi cu mulţumiri, închinătorii sărbătoreau această ocazie. Cu puţin înainte de această sărbătoare era Ziua Ispăşirii, când, după ce îşi mărturiseau păcatele, oamenii erau declaraţi ca fiind în pace cu cerul. În felul acesta, se pregătea calea pentru bucuria sărbătorii. „Lăudaţi pe Domnul căci este bun, căci îndurarea Lui ţine în veci.” (Psalmii 106, 1.) Cuvintele acestea răsunau triumfător, în timp ce tot felul de instrumente, împreună cu strigăte de osana, însoţeau cântarea. Templul era centrul bucuriei tuturor. Aici avea loc solemnitatea ceremoniilor pentru jertfă. Aici, rânduit de o parte şi de alta a scării de marmură albă de la clădirea sfântă, corul leviţilor conducea serviciul cântărilor. Mulţimea credincioşilor, fluturând ramuri de palmier şi de mirt, prindea ecoul corului; şi iarăşi

melodia era reluată de glasurile din apropiere şi depărtare, până când dealurile din jur răsunau de cântece de laudă.

Noaptea, atât templul, cât şi curtea străluceau de lumină artificială. Muzica, unduirea ramurilor de palmier, osanalele voioase, marea adunare de oameni, peste care se revărsa lumina din lămpile suspendate, costumele preoţilor şi măreţia ceremoniilor se uneau pentru a da naştere unei privelişti care îi impresiona adânc pe privitori. Dar cea mai impresionantă ceremonie a sărbătorii, care dădea naştere celei mai mari veselii, era aceea care amintea un eveniment petrecut în călătoria prin pustie.

Încă din zorii zilei, preoţii sunau prelung şi pătrunzător din trâmbiţele lor de argint, iar trâmbiţele şi strigătele oamenilor din colibele lor răsunau pe deal şi câmpie, salutând ziua de sărbătoare. Apoi preotul scotea din apele curgătoare ale Chedronului un vas plin cu apă şi, ridicându-l, în timp ce trâmbiţele sunau, urca pe treptele largi ale templului, cu pas solemn şi rar, în timp ce cânta: „Picioarele mi se opresc în porţile tale, Ierusalime!” (Psalmii 122, 2.)

El aducea ulciorul cu apă la altarul care se afla în mijlocul curţii preoţilor. Aici erau două vase de argint, iar lângă fiecare dintre ele se afla câte un preot. Ulciorul cu apă era turnat într-un vas, iar în celălalt, un ulcior cu vin; şi conţinutul acestora curgea, printr-un tub, în pârâul Chedron şi ajungea apoi în Marea Moartă. Turnarea acestei ape consacrate reprezenta izvorul care a ţâşnit din stâncă la porunca lui Dumnezeu, pentru a stinge setea copiilor lui Israel. Atunci, glasul de bucurie suna mai departe: „Domnul, Dumnezeu este tăria mea şi pricina laudelor mele ... veţi scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii.” (Isaia 12, 2.3.)

În timp ce fiii lui Iosif făceau pregătiri pentru a lua parte la Sărbătoarea Corturilor, au văzut că Hristos nu făcea nici o mişcare pentru a arăta că ar vrea să meargă şi El. L-au urmărit cu nelinişte. De când cu vindecarea de la Betesda, nu mai luase parte la adunările naţionale. Pentru a ocoli certuri zadarnice cu conducătorii din Ierusalim, El Îşi restrânsese lucrarea la Galilea. Aparenta neglijare a marilor adunări religioase şi vrăjmăşia făţişă a preoţilor şi rabinilor erau o cauză de nelinişte pentru cei din jurul Lui şi chiar pentru ucenicii şi rudele Sale. În învăţăturile Sale, El arătase binecuvântările ascultării de Legea lui Dumnezeu, dar, cu toate acestea, părea indiferent faţă de slujbele care fuseseră rânduite de Dumnezeu. Faptul că avea de a face cu vameşi şi cu alţi oameni cu nume rău, faptul că nu ţinea seama de datinile rabinilor şi libertatea cu care nu respecta pretenţiile tradiţionale cu privire la Sabat, totul părea că-L pune în vrăjmăşie cu autorităţile religioase şi dădea naştere la multe întrebări. Fraţii Săi socoteau drept o greşeală îndepărtarea Lui de oamenii mari şi învăţaţi ai neamului. Ei gândeau că oamenii aceştia aveau desigur dreptate şi că Hristos greşea când li Se împotrivea. Dar ei observaseră viaţa Lui neprihănită şi, deşi nu se uniseră cu ucenicii, fuseseră adânc impresionaţi de lucrările Lui. Popularitatea Lui în Galilea le mulţumea ambiţia; ei tot mai sperau că va da o dovadă a puterii Lui, care îi va face pe farisei

să vadă că El era ceea ce pretindea. Ce ar fi fost dacă El era Mesia, Prinţul lui Israel! Ei cultivau gândul acesta cu o satisfacţie plină de mândrie.

Erau aşa de nerăbdători în privinţa aceasta, încât au stăruit ca Hristos să meargă la Ierusalim. „Pleacă de aici", au zis ei, „şi du-Te în Iudea, ca să vadă şi ucenicii Tăi lucrările pe care le faci. Nimeni nu face ceva în ascuns, când caută să se facă cunoscut; dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii." Acest „dacă" exprima îndoială şi necredinţă. Ei Îl socoteau fricos şi slab. Dacă El ştia că este Mesia, la ce bun această neînţeleasă rezervă şi inactivitate? Dacă avea cu adevărat puterea aceasta, de ce nu merge curajos la Ierusalim să-şi susţină pretenţiile? Pentru ce să nu facă în Ierusalim minunile de care se dusese vestea în Galilea? Nu Te ascunde în provincii lăturalnice, ziceau ei, unde să faci marile Tale minuni în folosul unor ţărani şi pescari nepricepuţi. Arată-Te în capitală, câştigă sprijinul preoţilor şi conducătorilor şi uneşte naţiunea, pentru a întemeia noua împărăţie.

Aceşti fraţi ai lui Isus judecau după aceleaşi motive egoiste, care se află atât de des în inima celor cu ambiţie după slavă. Acesta era spiritul ce domnea în lume. Ei erau supăraţi că, în loc să caute un tron împărătesc, Hristos Se declara ca fiind Pâinea vieţii. Ei au fost foarte dezamăgiţi când aşa de mulţi dintre ucenicii Lui L-au părăsit. Ei înşişi se depărtaseră de El, ca să nu fie siliţi să recunoască ce arătau şi faptele Lui — că El era trimisul lui Dumnezeu.

„Isus le-a zis: «Vremea Mea n-a sosit încă, dar vouă vremea totdeauna vă este prielnică. Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăşte, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele. Suiţi-vă voi la praznicul acesta; Eu încă nu Mă sui la praznicul acesta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă vremea». După ce le-a spus aceste lucruri, a rămas în Galilea." Fraţii Îi vorbiseră oarecum poruncitor, arătându-I ei ce drum trebuie să urmeze. El le-a întors mustrarea, neaşezându-i în aceeaşi categorie cu ucenicii Lui plini de sacrificiu de sine, ci împreună cu lumea. „Pe voi lumea nu vă poate urî", a zis El; „pe Mine Mă urăşte, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele." Lumea nu-i urăşte pe cei ce i se aseamănă în spirit; îi iubeşte ca pe unii care sunt ai ei.

Pentru Hristos, lumea nu era un loc în care a venit pentru a duce o viaţă uşoară sau pentru a dobândi mărire personală. El nu căuta să pună mâna pe puterea şi slava acestei lumi. Nu aceasta era răsplata pe care o dorea El. Lumea era locul în care fusese trimis de Tatăl Său. El fusese dat pentru viaţa lumii, pentru a realiza marele Plan al Mântuirii. El Îşi îndeplinea lucrarea pentru o lume căzută. Dar nu trebuia să Se încumete şi nici să grăbească primejdia sau criza. Fiecare eveniment din lucrarea Sa avea ceasul lui anumit. El trebuia să aştepte cu răbdare. El ştia că avea să întâmpine ura lumii. ştia că lucrarea Sa se va termina cu moartea, dar nu era voia Tatălui Său ca El să Se expună prea devreme.

De la Ierusalim, vestea despre minunile lui Hristos se împrăştiase peste tot pe unde erau răspândiţi iudeii şi, deşi de mai multe luni lipsise de la sărbători, interesul faţă de El nu

scăzuse. Din toate părţile pământului veniseră mulţi la Sărbătoarea Corturilor, în speranţa de a-L vedea. La începutul sărbătorilor, mulţi întrebaseră despre El. Fariseii şi conducătorii Îl aşteptau să vină, nădăjduind să găsească un prilej de a-L condamna. Ei întrebau cu nerăbdare: „Unde este?", dar nimeni nu ştia. Oamenii se gândeau la El mai mult decât la orice. De frica preoţilor şi a conducătorilor, nimeni nu îndrăznea să-L recunoască drept Mesia, dar pretutindeni se discuta în ascuns şi cu interes despre El. Mulţi Îl apărau ca pe un trimis al lui Dumnezeu, în timp ce alţii Îl denunţau ca pe un înşelător al poporului.

Între timp, Isus a ajuns la Ierusalim, în mod liniştit. El alesese un drum neumblat, pentru a-i evita pe călătorii care se îndreptau din toate părţile spre cetate. Dacă S-ar fi alăturat uneia dintre caravanele care suiau la sărbătoare, atenţia publică ar fi fost atrasă către El la intrarea în cetate şi o demonstraţie populară în favoarea Sa ar fi aţâţat autorităţile împotriva Lui. Ca să evite aceasta, a ales să facă drumul singur.

În timpul sărbătorii, când frământarea mulţimii cu privire la El ajunsese la culme, a intrat în curtea templului, în mijlocul mulţimii. Din cauza lipsei de la sărbătoare, se spusese că El nu îndrăznea să Se arate în faţa preoţilor şi a conducătorilor. Toţi au fost surprinşi când L-au văzut. Orice glas a fost adus la tăcere. Toţi se minunau de demnitatea şi curajul arătate în faţa vrăjmaşilor puternici, care căutau să-I ia viaţa.

Stând în picioare în mijlocul acestei mari mulţimi, Isus a vorbit aşa cum nu mai făcuse nimeni vreodată. Cuvintele Sale dovedeau că El cunoştealegile şi instituţiile lui Israel, serviciul jertfelor şi învăţăturile profeţilor mult mai bine decât rabinii şi preoţii. El a sfărâmat barierele formalismului şi tradiţiei. Scenele vieţii viitoare păreau să se desfăşoare cu claritate în faţa Lui. Ca unul care privea nevăzutul, El vorbea despre cele pământeşti şi despre cele cereşti, despre cele omeneşti şi despre cele dumnezeieşti cu o autoritate absolută. Cuvintele Sale erau foarte clare şi convingătoare; şi din nou, ca la Capernaum, oamenii se mirau de învăţătura Lui, „pentru că vorbea cu putere." (Luca 4, 32.)

În diferite chipuri, El şi-a avertizat ascultătorii despre nenorocirile ce vor veni asupra tuturor acelora care vor lepăda binecuvântările pe care venise să le aducă. El dăduse toate dovezile posibile că venise de la Dumnezeu şi că făcuse orice sforţare posibilă pentru a-i aduce la pocăinţă. El nu avea să fie respins şi ucis de propriul popor, dacă putea să-l scape de vinovăţia unei astfel de fapte.

Toţi se minunau de cunoştinţele pe care le avea din lege şi din profeţii; şi întrebarea aceasta trecea de la unul la altul: „Cum are Omul acesta învăţătură, căci n-a învăţat niciodată?" Nimeni nu era socotit învăţător în cele religioase dacă nu studiase la şcolile rabinice şi atât Isus, cât şi Ioan Botezătorul erau consideraţi ca fiind ignoranţi, din cauză că nu primiseră această educaţie. Cei care îi ascultau erau impresionaţi de cunoştinţa lor din Scriptură, ştiind că ei „n-au învăţat niciodată". E adevărat că de la oameni nu învăţaseră, dar Dumnezeul cerului era Învăţătorul lor şi de la El primiseră cea mai înaltă înţelepciune.

Când Isus a vorbit în curtea templului, oamenii au rămas uimiţi. Chiar şi oamenii care erau cei mai porniţi împotriva Lui s-au simţit neînstare să-I facă vreun rău. În acest timp, toate celelalte interese erau uitate. Zi după zi, El a învăţat norodul, până în ultima zi, „care era ziua cea mare a praznicului”. Dimineaţa acestei zile i-a găsit pe oameni obosiţi de îndelunga durată a serbărilor. Deodată, Isus şi-a înălţat glasul, care a răsunat prin curţile templului:

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” Starea poporului a făcut ca acest apel să fie foarte puternic. Ei stăruiseră în scene de nesfârşită pompă şi sărbătoare, ochii lor fuseseră orbiţi de lumină şi culoare, iar urechile lor, mângâiate de cea mai bogată muzică, dar în tot şirul acestor ceremonii nu fusese nimic care să împlinească lipsurile spirituale, nimic care să aline setea sufletului pentru cele nepieritoare. Isus i-a invitat să vină şi să bea din izvorul vieţii, din ceea ce avea să fie ca un izvor de apă, curgând în viaţa veşnică.

De dimineaţă, preotul săvârşise ceremonia care comemora lovirea stâncii în pustie. Stânca aceea era un simbol al Său, care, prin moartea Sa, avea să dea ocazie să curgă râuri de mântuire pentru toţi cei însetaţi. Cuvintele lui Hristos erau apa vieţii. Acolo, în prezenţa mulţimii adunate, El S-a oferit să fie lovit, ca apa vieţii să se poată revărsa în lume. Lovindu-L pe Hristos, Satana credea că va distruge pe Domnul vieţii, dar din Stânca lovită au curs râuri de apă vie. Când Isus a vorbit astfel către popor, inima oamenilor a fost mişcată de o teamă plină de respect şi mulţi erau gata să zică împreună cu femeia din Samaria: „Dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete.” (Ioan 4, 15.)

Isus cunoştea nevoile sufletului. Fastul, bogăţiile şi onoarea nu pot mulţumi inima. „Dacă însetează cineva, să vină la Mine.” Bogatul, săracul, cel de sus şi cel de jos sunt toţi la fel de bineveniţi. El făgăduieşte să uşureze mintea împovărată, să mângâie pe cel întristat şi să dea nădejde celui descurajat. Mulţi dintre cei care Îl ascultau pe Isus erau întristaţi din cauza nădejdilor spulberate, mulţi nutreau dureri ascunse, mulţi căutau să-şi astâmpere dorinţa inimii prin bucuriile lumii şi lauda oamenilor, dar, când totul era câştigat, vedeau că au muncit din greu numai pentru a ajunge la o fântână crăpată, din care nu puteau să-şi aline setea. În mijlocul scânteierii scenei voioase, ei stăteau nemulţumiţi şi trişti. Dar cuvintele lui Isus: „Dacă însetează cineva” i-au trezit brusc din meditaţia lor întristată şi, în timp ce ascultau cuvintele care au urmat, mintea lor s-a luminat de o nouă nădejde. Duhul Sfânt a prezentat simbolul înaintea lor, până când au văzut în El oferta darului nepreţuit al mântuirii.

Apelul lui Hristos către sufletul însetat încă mai răsună şi ni se adresează cu şi mai mare putere decât celor care L-au auzit în templu, în ultima zi a praznicului. Fântâna este deschisă pentru toţi. Celor obosiţi şi zdrobiţi, li se oferă băutura înviorătoare a vieţii veşnice. Isus încă mai strigă: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea”. „Celui ce-i este sete să

vină. Cine vrea să ia apa vieţii fără plată.” „Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va ţâşni în viaţa veşnică.” (Apocalipsa 22, 17; Ioan 4, 11.)

Capitolul 50 — Printre curse

Tot timpul cât a stat la Ierusalim în cursul praznicului, Isus a fost pândit de iscoade. În fiecare zi căutau mijloace de a-L aduce la tăcere. Preoţii şi conducătorii căutau să-L prindă în cursă. Au făcut planul de a-L opri prin violenţă. Dar aceasta nu era totul. Doreau să-L umilească pe acest Învăţător galilean în faţa poporului. În prima zi a participării Sale la sărbătoare, conducătorii veniseră la El, întrebându-L cu ce putere învaţă. Doreau să întoarcă atenţia oamenilor de la El la problema dreptului Său de a învăţa şi, în acelaşi timp, la importanţa şi autoritatea lor.

„Învăţătura Mea nu este a Mea", a zis El, „ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învăţătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine." (Ioan 7, 16-17.) Isus n-a întâmpinat întrebarea acestor batjocoritori răspunzând cu batjocură, ci prin dezvăluirea adevărului necesar pentru mântuirea sufletului. Înţelegerea şi aprecierea adevărului, a zis El, depind mai mult de inimă decât de minte. Adevărul trebuie primit în suflet; el pretinde supunerea voinţei. Dacă adevărul ar putea să fie supus numai raţiunii, mândria n-ar fi o piedică în calea primirii lui. Dar el trebuie să fie primit prin lucrarea harului în inimă şi primirea lui depinde de lepădarea oricărui păcat pe care ni-l descoperă Duhul lui Dumnezeu.

Posibilităţile unui om de a cunoaşte adevărul, oricât de strălucite ar fi, se vor dovedi nefolositoare câtă vreme inima nu se deschide să primească adevărul şi până nu are loc o conştientă lepădare a oricărui obicei şi a oricărei deprinderi potrivnice principiilor lui. Acelora care se predau în felul acesta lui Dumnezeu, cu dorinţa sinceră de a cunoaşte şi împlini voinţa Lui, adevărul li se va descoperi ca fiind puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea lor. Aceştia vor fi în stare să-l deosebească pe acela care vorbeşte din partea lui Dumnezeu de acela care vorbeşte numai de la sine. Fariseii nu aşezaseră voinţa lor de partea voinţei lui Dumnezeu. Ei nu căutau să cunoască adevărul, ci să găsească vreo scuză pentru a scăpa de el; Hristos a arătat că, din cauza aceasta, ei nu înţelegeau învăţătura Lui.

Apoi a descoperit mijlocul prin care să poată fi deosebit adevăratul învăţător de cel fals: „Cine vorbeşte de la sine, caută slava lui însuşi; dar cine caută slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat şi în el nu este strâmbătate." (Ioan 7, 18.) Acela care caută slava sa vorbeşte numai de la sine. Spiritul preocupării numai pentru sine îşi trădează originea. Dar Hristos căuta slava lui Dumnezeu. El rostea cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta era dovada autorităţii Sale ca Învăţător al adevărului.

Isus le-a dat rabinilor o dovadă a divinităţii Sale, arătându-le că citeşte în inima lor. De la vindecarea săvârşită la Betesda, ei au pus la cale moartea Lui. În felul acesta, ei înşişi călcau legea pe care pretindeau că o apără. „Oare nu v-a dat Moise Legea?" a zis El. „Totuşi nimeni din voi nu ţine Legea. De ce căutaţi să Mă omorâţi?"

Ca o străfulgerare, aceste cuvinte le-au descoperit rabinilor prăpastia ruinei în care erau gata să se prăbuşească. Pentru o clipă, s-au îngrozit. Ei au văzut că se luptă împotriva unei puteri nemărginite. Dar nu voiau să primească avertizarea. Pentru a-şi păstra influenţa asupra poporului, planurile lor criminale trebuiau să rămână ascunse. Abătându-se de la întrebarea lui Isus, ei exclamară: „Ai drac. Cine caută să Te omoare?" Ei insinuau că minunile lui Isus erau venite de la un duh rău.

Isus n-a ţinut seama de această insinuare. El a trecut mai departe, explicând că lucrarea Sa de vindecare la Betesda era în armonie cu legea Sabatului şi că era îndreptăţită chiar de interpretarea pe care iudeii o dădeau legii. El a zis: „Moise v-a dat porunca privitoare la tăierea împrejur ... şi voi tăiaţi împrejur pe om în ziua Sabatului". După lege, fiecare copil trebuia să fie circumcis în ziua a opta. Dacă timpul prescris cădea în Sabat, ritualul trebuia săvârşit atunci. Cu atât mai mult era în armonie cu spiritul legii să fie „însănătoşit un om în ziua Sabatului". El le-a atras atenţia, zicând: „Nu judecaţi după înfăţişare, ci judecaţi după dreptate".

Conducătorii au fost aduşi la tăcere; şi mulţi din popor ziceau: „Nu este El acela pe care caută ei să-L omoare? şi totuşi iată că vorbeşte pe faţă şi ei nu-I zic nimic; nu cumva, în adevăr, cei mai mari vor fi cunoscut că El este Hristosul?"

Mulţi dintre ascultătorii lui Hristos, care locuiau în Ierusalim şi care nu erau în necunoştinţă de uneltirile celor mari împotriva Lui, se simţeau atraşi către El cu o putere irezistibilă. Îi stăpânea convingerea că El era Fiul lui Dumnezeu. Dar Satana era gata să strecoare îndoiala; şi pentru aceasta, calea era pregătită chiar de greşitele lor păreri despre Mesia şi venirea Lui. Toţi credeau că Hristos trebuia să Se nască la Betleem, dar că după câtva timp avea să dispară şi că, la a doua Lui venire, nimeni nu avea să ştie de unde venea. Nu puţini erau aceia care susţineau că Mesia nu avea nici o legătură de rudenie cu neamul omenesc. Deoarece Isus din Nazaret nu satisfăcea aşteptările poporului în ce priveşte slava lui Mesia, mulţi se alăturau celor care spuneau: „Dar noi ştim de unde este omul acesta; însă când va veni Hristosul, nimeni nu va şti de unde este".

În timp ce ei pendulau între îndoială şi credinţă, Isus le-a cunoscut gândurile şi le-a răspuns: „Mă cunoaşteţi şi Mă ştiţi de unde sunt. Eu n-am venit de la Mine Însumi, ci Cel ce M-a trimis este adevărat, şi voi nu-L cunoaşteţi". Ei pretindeau că ştiu care trebuie să fie obârşia lui Hristos, dar nu ştiau nimic despre ea. Dacă ar fi trăit în deplină armonie cu voinţa lui Dumnezeu, L-ar fi cunoscut pe Fiul Lui, când El li S-a descoperit.

Ascultătorii ar fi trebuit să înţeleagă cuvintele lui Hristos. Ele erau o repetare lămurită a celor susţinute de El în faţa Sinedriului, cu multe luni înainte, când S-a declarat Fiul lui Dumnezeu. După cum atunci cei mai mari au căutat să-L dea la moarte, tot astfel era şi acum, dar erau împiedicaţi de o putere nevăzută, care punea o stavilă furiei lor, zicându-le: „Până aici să mergeţi şi mai departe nu".

Erau foarte mulţi oameni care credeau în El şi se întrebau: „Când va veni Hristosul, va face mai multe semne decât a făcut omul acesta?" Conducătorii fariseilor, care urmăreau cu nerăbdare mersul lucrurilor, au prins cuvintele de simpatie şoptite de mulţime. Dând fuga la mai marii preoţilor, au făcut planul să-L aresteze.

Totuşi au rânduit să-L prindă când era singur, deoarece se temeau să pună mâna pe El în faţa poporului. Din nou, Isus a dovedit că le citeşte gândurile. „Mai sunt cu voi puţină vreme", a zis El, „şi apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis. Mă veţi căuta şi nu Mă veţi găsi; şi unde voi fi Eu, voi nu veţi putea veni". În curând, urma să găsească un refugiu dincolo de atingerea batjocurilor şi a urii lor. El urma să Se înalţe la Tatăl, spre a fi din nou Cel adorat de îngeri; şi omorâtorii Lui nu puteau să ajungă niciodată acolo.

Batjocoritori, rabinii au zis: „Unde are de gând să se ducă omul acesta, ca să nu-L putem găsi? Doar n-o avea de gând să Se ducă la cei împrăştiaţi printre greci şi să înveţe pe greci?" Ei nici nu visau că, prin cuvintele lor batjocoritoare, descriu misiunea lui Hristos! Toată ziua Îşi întinsese mâinile către un popor neascultător şi batjocoritor; totuşi El avea să fie găsit de cei ce nu-L căutau, să Se descopere unui popor ce n-a chemat Numele Lui. (Romani 10, 20.21.)

Mulţi dintre cei care se convinseseră că Isus era Fiul lui Dumnezeu erau duşi în rătăcire de raţionamentul fals al preoţilor şi rabinilor. Învăţătorii aceştia repetaseră cu mare efect profeţiile privitoare la Mesia, că „va împărăţi pe muntele Sionului şi la Ierusalim, strălucind de slavă în faţa bătrânilor Lui", că „El va stăpâni de la o mare la alta şi de la Râu până la marginile pământului." (Isaia 24, 23; Psalmii 72, 8.) Apoi au comparat cu dispreţ slava descrisă aici cu înfăţişarea umilă a lui Isus. Chiar cuvintele profeţiei erau în aşa fel răstălmăcite, încât să susţină rătăcirea. Dacă ar fi cercetat Cuvântul cu sinceritate pentru ei înşişi, oamenii n-ar mai fi fost duşi în rătăcire. Capitolul 61 din Isaia mărturiseşte că Hristos trebuia să facă tocmai lucrarea pe care o făcea. Capitolul 53 arată lepădarea şi suferinţele Sale în lume şi capitolul 59 descrie caracterul preoţilor şi rabinilor.

Dumnezeu nu-i constrânge pe oameni să dea la o parte necredinţa. În faţa lor se află lumina şi întunericul, adevărul şi rătăcirea. Ei singuri trebuie să hotărască ce vor să primească. Mintea omului este înzestrată cu puterea de a deosebi între bine şi rău. Dumnezeu nu vrea ca oamenii să ia hotărâri sub imperiul impulsurilor, ci din cântărirea dovezilor, comparând cu grijă text cu text. Dacă ar fi lăsat la o parte prejudecăţile şi ar fi comparat profeţia scrisă cu faptele ce caracterizau viaţa lui Isus, iudeii ar fi observat o frumoasă armonie între profeţii şi împlinirea lor în viaţa şi activitatea umilului Galilean.

Astăzi, mulţi sunt înşelaţi la fel ca iudeii. Învăţătorii religioşi citesc Biblia în lumina înţelegerii şi tradiţiei proprii, iar oamenii nu cercetează Scriptura pentru ei înşişi şi nici nu gândesc pentru ei înşişi, ca să ştie care este adevărul; ei îşi predau judecata şi îşi încredinţează sufletul în mâna conducătorilor lor. Predica şi învăţătura din Cuvântul Său

sunt un mijloc rânduit de Dumnezeu pentru răspândirea luminii; dar noi trebuie să comparăm cu Scriptura orice învăţătură omenească. Oricine va cerceta Biblia cu rugăciune, dorind să cunoască adevărul, ca să poată asculta de el, va primi lumina dumnezeiască. El va înţelege Scripturile. „Dacă cineva vrea să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învăţătura este de la Dumnezeu.” (Ioan 7, 17.)

În cea din urmă zi a praznicului, aprozii trimişi de către preoţi şi conducători să-L aresteze pe Hristos s-au întors fără El. Au fost atunci întrebaţi cu mânie: „De ce nu L-aţi adus?” Cu o înfăţişare solemnă, ei au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta”.

Inima lor împietrită se înmuiase auzind cuvintele lui Hristos. În timp ce El vorbea în curtea templului, ei se apropiaseră pentru a prinde vreun cuvânt pe care să-l poată întoarce împotriva Lui. Dar, în timp ce ascultau, scopul pentru care veniseră a fost uitat. Au stat ca vrăjiţi şi Hristos S-a descoperit sufletului lor. Ei au văzut ceea ce preoţii şi conducătorii nu voiau să vadă — natura omenească inundată de slava divină. S-au întors plini de gândul acesta, atât de impresionaţi de cuvintele Lui, încât la întrebarea: „De ce nu L-ai adus?” au putut doar să spună: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta”.

Preoţii şi conducătorii, la prima lor întâlnire cu Hristos, avuseseră aceeaşi convingere. Inima lor fusese adânc mişcată şi gândul acesta venise cu putere în mintea lor: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta”. Dar ei înăbuşiseră convingerea dată de Duhul Sfânt. Acum, mâniaţi că până şi reprezentanţii legii puteau fi influenţaţi de Galileanul hulit, au strigat: „Doar n-aţi fi fost duşi şi voi în rătăcire? A crezut în El vreunul dintre mai marii noştri sau din farisei? Dar norodul acesta, care nu ştie Legea, este blestemat!”

Aceia cărora li se adresează solia adevărului rareori întreabă: „Este adevărat?”, ci: „De cine e susţinută?” Mulţimile o apreciază prin numărul acelora care o primesc şi se pune mereu întrebarea: „A crezut cineva dintre învăţaţi sau dintre conducătorii religioşi?” Oamenii nu arată astăzi mai mult interes faţă de adevărata evlavie decât în zilele lui Hristos. Ei caută şi astăzi tot aşa de mult bunurile pământeşti, neglijând comorile cereşti, şi nu este un argument împotriva adevărului faptul că foarte mulţi nu sunt dispuşi să-l primească sau că adevărul nu este primit de oamenii mari ai lumii sau chiar de conducătorii religioşi.

Preoţii şi conducătorii au început să facă planuri pentru arestarea lui Isus. Susţineau că, dacă va fi lăsat liber, El îi va îndepărta pe oameni de la conducătorii actuali şi deci lucrul cel mai important era să-L aducă imediat la tăcere. În toiul discuţiei lor, au fost opriţi brusc. Nicodim a întrebat: „Legea noastră osândeşte ea pe un om înainte ca să-l asculte şi să ştie ce face?” Peste adunare s-a aşternut tăcerea. Cuvintele lui Nicodim au pătruns în conştiinţa lor. Ei nu puteau să condamne un om fără să-l fi ascultat mai întâi. Dar nu numai pentru motivul acesta au amuţit îngâmfaţii conducători, privind la acela care îndrăznise să vorbească în favoarea dreptăţii. Ei erau uimiţi şi le era ciudă că cineva dintre ei fusese atât de impresionat

de caracterul lui Isus, încât avea de spus un cuvânt în apărarea Lui. Revenindu-şi din uimire, s-au adresat lui Nicodim cu sarcasm: „şi tu eşti din Galilea? Cercetează bine şi vei vedea că din Galilea nu s-a ridicat nici un prooroc”.

Totuşi, protestul a avut ca rezultat suspendarea şedinţei consiliului. Conducătorii nu puteau să-şi aducă la îndeplinire planul şi să-L condamne pe Isus fără să-L asculte. Înfrânţi de astă dată, „s-au întors fiecare acasă. Isus S-a dus la Muntele Măslinilor”.

Departe de frământările şi freamătul oraşului, de gloatele curioşilor şi de rabinii vicleni, Isus a mers în liniştea livezilor de măslini, unde putea să fie singur cu Dumnezeu. Dar, în zorii zilei, a revenit în templu şi, când oamenii s-au adunat în jurul Lui, S-a aşezat să-i înveţe.

Curând, a fost întrerupt. O ceată de farisei şi cărturari s-a apropiat de El, târând cu ei o femeie îngrozită, pe care, prin cuvinte aspre şi categorice, o acuzau că a călcat porunca a şaptea. După ce au îmbrâncit-o în faţa lui Isus, I-au spus cu un respect făţarnic: „Moise în Lege ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei. Tu dar ce zici?”

Pretinsul lor respect ascundea o uneltire josnică pentru nimicirea Lui. Ei prinseseră această ocazie pentru a obţine condamnarea Lui, gândind că, oricare I-ar fi hotărârea, aveau posibilitatea să-L acuze. Dacă ar fi achitat-o pe femeie, putea să fie acuzat că dispreţuieşte legea lui Moise. Dacă ar fi declarat-o vrednică de moarte, putea să fie acuzat de către romani că Îşi asumă o autoritate care le aparţine numai lor.

Isus a privit o clipă scena — victima tremurând, acoperită de ocară, demnitarii cu faţa aspră, fără pic de milă omenească. Spiritul Său de nepătată curăţie S-a cutremurat în faţa acestui tablou. ştia bine pentru care motiv fusese adus acest caz în faţa Lui. El citea în inimă şi cunoştea caracterul şi istoria vieţii fiecăruia dintre cei care stăteau în faţa Lui. Chiar aceşti aşa-zişi paznici ai dreptăţii conduseseră victima la păcat, ca să-I poată întinde o cursă lui Isus. Nedând nici un semn că a auzit întrebarea lor, El S-a plecat şi, îndreptându-şi privirea în jos, a început să scrie pe pământ.

Iritaţi de întârzierea şi aparenta Lui nepăsare, acuzatorii s-au apropiat, făcându-L atent asupra situaţiei. Dar, când privirea lor, urmărind-o pe a lui Isus, a căzut pe pământul de la picioarele Lui, expresia feţei lor s-a schimbat. Acolo, în faţa lor, erau scrise păcatele ascunse ale vieţii lor. Privitorii au văzut schimbarea bruscă de pe feţele lor şi s-au îngrămădit să vadă la ce se uitau cu atâta groază şi ruşine.

Cu toată pretenţia lor de respect faţă de lege, acuzând-o pe femeie, rabinii nesocoteau prescripţiile legii. Era datoria soţului să ia măsuri împotriva ei, şi părţile vinovate trebuiau să fie pedepsite deopotrivă. Acţiunea acuzatorilor era cu totul neautorizată. Isus i-a întâmpinat totuşi pe terenul lor. Legea preciza că, în cazul pedepsei cu moartea, trebuia ca martorii să arunce primii cu piatra. Ridicându-Se acum şi aţintindu-şi privirea asupra bătrânilor

complotişti, Isus a zis: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea”. şi, aplecându-Se, a continuat să scrie pe pământ.

El nu nesocotise legea dată de Moise, nici nu călcase autoritatea Romei. Acuzatorii fuseseră înfrânţi. Acum, când haina pretinsei lor sfinţenii fusese sfâşiată, ei au rămas în faţa nemărginitei curăţii vinovaţi şi condamnaţi. Tremurau ca nu cumva nelegiuirile ascunse ale vieţii lor să fie descoperite mulţimii şi unul câte unul, cu fruntea şi ochii plecaţi, s-au furişat, lăsându-şi victima singură cu Mântuitorul milostiv.

Isus S-a ridicat şi, privind la femeie, a zis: „Femeie, unde sunt pârâşii tăi? Nimeni nu te-a osândit?” „Nimeni, Doamne”, I-a răspuns ea. şi Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te şi să nu mai păcătuieşti”.

Femeia stătuse în faţa lui Isus tremurând de frică. Cuvintele Lui: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea” au sunat pentru ea ca o sentinţă la moarte. Nu îndrăznea să ridice ochii către faţa Mântuitorului, ci îşi aştepta soarta în tăcere. Cu inima cuprinsă de uimire, a văzut cum acuzatorii ei se îndepărtează fără cuvânt şi plini de nelinişte; apoi au ajuns la urechile ei aceste cuvinte: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te şi să nu mai păcătuieşti”. Cu inima zdrobită, ea s-a aruncat la picioarele lui Isus, exprimându-şi printre suspine iubirea plină de recunoştinţă şi mărturisindu-şi păcatele cu lacrimi amare.

Acesta a fost pentru ea începutul unei vieţi noi, o viaţă de curăţie şi pace, devotată în slujba lui Dumnezeu. În ridicarea acestui suflet căzut, Isus a săvârşit o minune mai mare decât vindecarea celei mai rele boli trupeşti. El a vindecat boala spirituală care duce la moarte veşnică. Femeia aceasta pocăită a devenit una dintre cele mai statornice urmaşe ale Lui. Prin iubire şi devotament, pline de sacrificiu de sine, ea şi-a exprimat recunoştinţa faţă de harul Lui iertător.

Iertând-o pe această femeie şi încurajând-o să ducă o viaţă mai bună, caracterul lui Isus străluceşte în frumuseţea neprihănirii desăvârşite. Deşi nu acoperă păcatul, nici nu micşorează simţul vinovăţiei, El nu caută să condamne, ci să mântuiască. Lumea avea numai dispreţ şi batjocură pentru femeia aceasta păcătoasă, dar Isus îi spune cuvinte de mângâiere şi nădejde. Cel nepătat are milă de slăbiciunea celui păcătos şi-i întinde o mână de ajutor. În timp ce fariseii ipocriţi acuză, Isus îi zice: „Du-te şi să nu mai păcătuieşti”.

Nu este un adevărat urmaş al lui Hristos acela care, întorcând privirea, se îndepărtează de cel care a greşit, lăsându-l să-şi urmeze neîmpiedicat calea spre ruină. Cei care se grăbesc să-i acuze pe alţii şi, plini de râvnă, îi aduc în faţa justiţiei sunt adesea mai vinovaţi în propria viaţă decât cei pe care îi acuză. Oamenii îl urăsc pe păcătos, în timp ce iubesc păcatul. Hristos urăşte păcatul, dar îl iubeşte pe păcătos. Acesta va fi spiritul celor care Îl urmează. Iubirea creştină e înceată la mustrare, grăbită să observe pocăinţa, gata să ierte, să încurajeze, să-l aşeze pe cel greşit pe calea sfinţeniei şi să-i întărească paşii pe acest drum.

Capitolul 51 — „Lumina lumii”

„Isus le-a vorbit din nou şi a zis: «Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii».”

Când a spus aceste cuvinte, Isus Se afla în curtea templului, unde aveau loc slujbele de la Sărbătoarea Corturilor. În mijlocul acestei curţi se ridicau doi stâlpi înalţi, cu candelabre mari. După jertfa de seară, erau aprinse toate lămpile, care îşi răspândeau lumina asupra Ierusalimului. Ceremonia aceasta era în amintirea stâlpului de lumină care călăuzise pe Israel în pustie şi mai era privită ca vestind venirea lui Mesia. Seara, când se aprindeau lămpile, curtea era plină de voie bună. Oameni încărunţiţi, preoţii templului şi conducătorii poporului se uneau în dansuri festive, în sunetul muzicii instrumentelor şi cântărilor leviţilor.

Prin iluminarea Ierusalimului, poporul îşi exprima nădejdea în venirea lui Mesia, care avea să-şi reverse lumina asupra lui Israel. Dar, pentru Isus, scena avea un înţeles mai profund. După cum lămpile strălucitoare ale templului luminau totul în jurul lor, aşa şi Hristos, izvorul luminii spirituale, luminează în întunericul lumii. Cu toate acestea, simbolul nu era desăvârşit. Luminătorul cel mare, pe care mâna Sa îl aşezase în ceruri, era o reprezentare mai corectă a slavei misiunii Sale.

Era dimineaţă. Soarele tocmai răsărise deasupra Muntelui Măslinilor, razele lui dădeau o strălucire orbitoare palatelor de marmură şi luminau aurul zidurilor templului, când Isus, arătând către acest tablou, a zis: „Eu sunt Lumina lumii”.

Unul dintre cei care au fost martori la scena aceasta a reluat mai târziu cuvintele Mântuitorului în acest pasaj sublim: „În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, şi întunericul n-a biruit-o”. „Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om venind în lume.” (Ioan 1, 4.5.9.) şi multă vreme după ce Isus Se înălţase la cer, Petru, de asemenea, scriind sub iluminarea Duhului Sfânt, a reamintit simbolul folosit de Hristos: „şi avem cuvântul proorociei făcut şi mai tare; la care bine faceţi că luaţi aminte, ca la o lumină care străluceşte într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă şi va răsări luceafărul de dimineaţă în inimile voastre.” (2 Petru 1, 19.)

Lumina a fost totdeauna un simbol al prezenţei lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. La început, Cuvântul creator a făcut ca lumina să lumineze în întuneric. Lumina a fost ascunsă în stâlpul de nor, ziua, şi în stâlpul de foc, noaptea, călăuzind marile oştiri ale lui Israel. Lumina a strălucit cu măreţie înfricoşătoare în jurul Domnului, pe Muntele Sinai. Lumina se odihnea deasupra capacului chivotului din sanctuar. Lumina a umplut Templul lui Solomon, la inaugurarea lui. Lumina a strălucit pe dealurile Betleemului, când îngerii au adus păstorilor care privegheau solia mântuirii.

Dumnezeu este lumină şi, în cuvintele: „Eu sunt Lumina lumii”, Hristos declară unitatea Lui cu Dumnezeu şi legătura Sa cu întreaga familie omenească. El a fost Acela care la început a făcut ca lumina să „strălucească în întuneric.” (2 Corinteni 4, 6.) El este lumina soarelui, a lunii şi a stelelor. El era lumina spirituală care a luminat asupra lui Israel în simbol, în ceremonii şi profeţie. Dar lumina n-a fost dată numai lui Israel. După cum razele soarelui pătrund până în cele mai îndepărtate colţuri ale pământului, astfel şi lumina Soarelui dreptăţii luminează asupra oricărui suflet.

„Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume.” Lumea şi-a avut marii ei învăţători, bărbaţi cu o inteligenţă uriaşă şi cu o minunată putere de observaţie, oameni ale cărora cuvinte au stimulat cugetarea şi au scos la iveală domenii vaste de cunoaştere; şi aceşti bărbaţi au fost onoraţi ca fiind conducătorii şi binefăcătorii neamului lor. Dar aici este Unul mai presus de ei. „Tuturor celor ce L-au primit le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” (Ioan 1, 12.18.)

Putem să urmărim şirul marilor învăţaţi ai lumii până acolo unde se întind rapoartele omeneşti; dar Lumina a fost înainte de ei. După cum luna şi stelele sistemului solar strălucesc prin lumina reflectată de la soare, tot astfel, în măsura în care învăţătura lor e adevărată, cugetătorii cei mari ai lumii reflectă razele Soarelui neprihănirii. Fiecare perlă a cugetării, fiecare scânteiere a inteligenţei sunt de la Lumina lumii. În zilele noastre, auzim mult despre o „înaltă educaţie”. Dar adevărata „înaltă educaţie” este dată de Acela „în care sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ale ştiinţei”. „În El era viaţa, şi viaţa era lumina oamenilor.” (Coloseni 2, 3; Ioan 1, 4.) „Cine Mă urmează pe Mine”, a zis Isus, „nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii.”

În cuvintele: „Eu sunt Lumina lumii”, Isus S-a declarat ca fiind Mesia. În templul în care Hristos învăţa acum, bătrânul Simeon vorbise despre El, numindu-L „lumina care să lumineze neamurile şi slava poporului Tău Israel.” (Luca 2, 32.) Prin aceste cuvinte, el aplica la Isus o profeţie cunoscută de tot Israelul. Prin profetul Isaia, Duhul Sfânt declarase: „Este prea puţin lucru să fii Robul Meu, ca să ridici seminţiile lui Iacov, şi să aduci înapoi rămăşiţele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.” (Isaia 49, 6.) Profeţia aceasta era înţeleasă de toţi ca vorbind despre Mesia şi, când Isus a zis: „Eu sunt Lumina lumii”, oamenii nu puteau să nu recunoască afirmaţia Sa că El este Cel Făgăduit.

Pentru farisei şi conducători, această afirmaţie părea o îndrăzneală plină de aroganţă. Ei nu puteau să tolereze ca un om asemenea lor să aibă astfel de pretenţii. Făcându-se că nu au auzit cuvintele Sale, ei au întrebat: „Cine eşti Tu?” Ei stăruiau să-L forţeze să declare că El este Hristosul. Înfăţişarea şi lucrarea Lui se deosebeau aşa de mult de aşteptările poporului,

încât vrăjmaşii Săi înverşunaţi credeau că, dacă El ar fi afirmat în mod direct că El este Mesia, ar fi fost lepădat ca un impostor.

Dar la întrebarea lor: „Cine eşti Tu”, Isus a răspuns: „Ceea ce de la început vă spun că sunt.” (Ioan 8, 25.) Ceea ce se descoperise în cuvintele Lui era vădit şi în caracterul Său. El era întruparea adevărurilor pe care le învăţa. „Nu fac nimic de la Mine”, a continuat El, „ci vorbesc după cum M-a învăţat Tatăl Meu. Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” El n-a căutat să aducă dovezi sau argumente în favoarea mesianităţii Sale, ci a arătat unitatea Sa cu Dumnezeu. Dacă mintea lor ar fi fost deschisă faţă de iubirea lui Dumnezeu, ei L-ar fi primit pe Isus.

Mulţi dintre ascultătorii Lui erau atraşi către El prin credinţă, şi lor le-a zis: „Dacă rămâneţi în Cuvântul Meu, sunteţi în adevăr ucenicii Mei; veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi”. Aceste cuvinte i-au ofensat pe farisei. Trecând cu vederea îndelunga supunere a naţiunii lor sub jug străin, ei au strigat cu mânie: „Noi suntem sământa lui Avraam, şi n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: «Veţi fi slobozi!»” Isus a privit la aceşti sclavi ai răutăţii, oameni ale căror gânduri erau pornite spre răzbunare, şi a răspuns trist: „Adevărat vă spun că oricine trăieşte în păcat este rob al păcatului”. Ei se aflau în cel mai rău fel de robie — stăpâniţi de duhul cel rău.

Orice om care refuză să se predea lui Dumnezeu este sub controlul unei alte puteri. El nu-şi aparţine. El poate vorbi despre libertate, dar este în cea mai dezgustătoare robie. Lui nu i se îngăduie să vadă frumuseţea adevărului, deoarece mintea lui este sub stăpânirea lui Satana. În timp ce, cu îngâmfare, se mângâie cu ideea că urmează hotărârile propriei judecăţi, el ascultă de voinţa domnului întunericului. Hristos a venit pentru a sfărâma cătuşele care ţin sufletul în robia păcatului. „Dacă Fiul vă va face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi.” „Legea Duhului de viaţă în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului şi a morţii.” (Romani 8, 2.)

În lucrarea de mântuire, nu există constrângere. Nu este folosită nici o forţă exterioară. Sub influenţa Duhului lui Dumnezeu, omul este lăsat liber să aleagă cui vrea să servească. În schimbarea care are loc, atunci când omul se predă lui Hristos, se află simţământul celei mai înalte libertăţi. Izgonirea păcatului este o acţiune a voinţei noastre. E adevărat, nu avem putere să ne eliberăm de sub stăpânirea lui Satana, dar, când dorim să fim eliberaţi din păcat şi, în marea noastră nevoie, strigăm după o putere din afară şi mai presus de noi, puterile noastre sunt îmbibate cu energia divină a Duhului Sfânt şi ele ascultă de poruncile lui Dumnezeu, împlinind astfel voinţa Sa.

Singura condiţie prin care este posibilă libertatea omului este aceea de a deveni una cu Hristos. „Adevărul vă va face slobozi” şi Hristos este adevărul. Păcatul poate să triumfe numai prin slăbiciunea minţii şi prin distrugerea libertăţii sufletului. Supunerea faţă de

Dumnezeu înseamnă refacerea omului — readucerea lui la slava şi demnitatea de om. Legea divină faţă de care sunt aduşi în supunere este „legea slobozeniei.” (Iacov 2, 12.)

Fariseii declaraseră că ei sunt copiii lui Avraam. Isus le-a spus că această pretenţie putea fi susţinută numai făcând lucrările lui Avraam. Adevăraţii copii ai lui Avraam aveau să trăiască la fel ca el, o viaţă de ascultare de Dumnezeu. Ei n-ar fi căutat să-L omoare pe Acela care rostea adevărul dat de Dumnezeu. Complotând împotriva lui Hristos, rabinii nu făceau faptele lui Avraam. Simpla descendenţă din Avraam nu avea nici o valoare. Fără o legătură spirituală cu el, care s-ar fi descoperit în manifestarea aceluiaşi spirit şi săvârşirea aceloraşi fapte, ei nu erau copiii lui.

Principiul acesta rămâne valabil şi într-o problemă care a agitat multă vreme lumea creştină — problema succesiunii apostolice. Descendenţa din Avraam era dovedită nu prin nume şi legături de rudenie, ci prin asemănarea în caracter. Tot astfel şi succesiunea apostolică se întemeiază nu pe transmiterea autorităţii ecleziastice, ci pe înrudirea spirituală. O viaţă condusă de spiritul apostolilor, de spiritul, credinţa şi învăţătura adevărului predicat de ei — aceasta este dovada adevărată a succesiunii apostolice. Aceasta este ceea ce face din oameni urmaşi ai primilor învăţători ai Evangheliei.

Isus a tăgăduit că iudeii erau fiii lui Avraam. El a zis: „Voi faceţi faptele tatălui vostru”. Batjocoritori, ei au răspuns: „Noi nu suntem copii născuţi din desfrânare; avem un singur Tată, pe Dumnezeu”. Cuvintele acestea, ca aluzie la împrejurările naşterii Sale, intenţionau să fie ca un atac împotriva lui Hristos în faţa acelora care începuseră să creadă în El. Isus nu a luat seama la această insinuare josnică şi a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-aţi iubi pe Mine, căci Eu am ieşit şi vin de la Dumnezeu”.

Faptele dovedeau legătura lor cu acela care era un mincinos şi un ucigaş. „Voi aveţi de tată pe diavolul”, le-a zis Isus, „şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr.... Pentru că spun adevărul, nu Mă credeţi” (Ioan 8, 44.45.) Faptul că Isus spunea adevărul, şi îl spunea cu atâta siguranţă, era motivul pentru care El nu era primit de conducătorii iudeilor. Adevărul era acela care îi ofensa pe aceşti oameni plini de îndreptăţire de sine. Adevărul demasca falsitatea rătăcirii, condamna învăţătura şi practicile lor şi era rău primit. Mai bine închideau ochii faţă de adevăr decât să se umilească şi să-şi mărturisească rătăcirea. Nu iubeau adevărul. Nu-l doreau, cu toate că era adevăr.

„Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeţi?” Zi după zi, vreme de trei ani, vrăjmaşii Îl urmăriseră pe Hristos, căutând să găsească o pată în caracterul Său. Satana şi toată confederaţia răului căutaseră să-L biruie, dar nu găsiseră în El nimic prin care să câştige un avantaj. Până şi demonii erau constrânşi să mărturisească: „Eşti Sfântul lui Dumnezeu!” (Marcu 1, 24.) Isus a trăit legea în faţa cerului, în faţa lumilor necăzute şi în faţa oamenilor păcătoşi. Înaintea îngerilor, a oamenilor

şi a demonilor, El rostise, fără să poată fi contrazis, cuvinte care de pe orice alte buze ar fi fost o hulă: „Totdeauna fac ce-I este plăcut”.

Faptul că iudeii nu L-au primit pe Hristos, deşi n-au putut găsi nici un păcat în El, dovedea că ei înşişi nu aveau legătură cu Dumnezeu. Ei nu recunoşteau glasul Lui în solia Fiului Său. Ei gândeau că-L judecă pe Hristos, dar, lepădându-L, pronunţau o sentinţă asupra lor. „Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu”, a zis Isus; „voi de aceea n-ascultaţi, pentru că nu sunteţi din Dumnezeu”.

Învăţătura este adevărată pentru toate timpurile. Mulţi oameni, a căror plăcere este să ia în râs, să critice şi să caute în Cuvântul lui Dumnezeu ceva pe care să-l pună la îndoială, cred că dau dovadă de gândire independentă şi de agerime mintală. Se socotesc judecătorii Bibliei, când adevărul este acela că ea se judecă singură. Ei dau dovadă că nu sunt în stare să aprecieze adevărurile care îşi au obârşia în cer şi cuprind în ele veşnicia. Ei nu sunt cuprinşi de teamă în prezenţa neprihănirii lui Dumnezeu, care se ridică în faţa lor ca un munte înalt. Ei aleargă după vreascuri şi paie şi prin aceasta trădează o fire mărginită şi pământească, o inimă care pierde repede puterea de a-L aprecia pe Dumnezeu. Acela a cărui inimă a răspuns la atingerea divină va căuta lucrurile acelea care vor spori cunoştinţa de Dumnezeu şi-i vor curăţi şi înălţa caracterul. După cum o floare se întoarce către soare, ca razele strălucitoare să aducă la iveală culorile frumuseţii, tot astfel sufletul se va întoarce către Soarele neprihănirii, ca lumina cerului să poată înfrumuseţa caracterul cu minunatele trăsături ale caracterului lui Hristos.

Isus a continuat, arătând puternicul contrast dintre atitudinea iudeilor şi aceea a lui Avraam: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o şi s-a bucurat”.

Avraam dorise foarte mult să-L vadă pe Mântuitorul făgăduit. El a înălţat cea mai arzătoare rugăciune, cerând ca, înainte de a muri, să poată vedea pe Mesia. şi L-a văzut pe Hristos. Lui i s-a dat o lumină supranaturală şi a recunoscut caracterul divin al lui Hristos. A văzut ziua Lui şi s-a bucurat. I s-a dat privilegiul să întrezărească jertfa divină pentru păcat. În propria experienţă, el a trăit o exemplificare a acestui sacrificiu, când a primit porunca: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubeşti, pe Isaac ... şi adu-l ardere de tot.” (Geneza 22, 2.) El l-a pus pe fiul făgăduinţei pe altarul de jertfă, fiul în care erau adunate toate nădejdile lui. Apoi, în timp ce şedea alături de altar, având cuţitul ridicat, gata să asculte de porunca lui Dumnezeu, a auzit un glas din cer, zicând: „Să nu pui mâna pe băiat şi să nu-i faci nimic; căci ştiu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.” (Geneza 22, 12.)

Prin această încercare grozavă a trebuit să treacă Avraam, ca să poată vedea ziua lui Hristos şi să-şi dea seama de marea iubire a lui Dumnezeu pentru lume — atât de mare,

încât, pentru a o ridica din degradarea ei, a dat pe unicul Său Fiu la cea mai ruşinoasă moarte.

Avraam a învăţat de la Dumnezeu lecţia cea mai mare, care a fost dată celor muritori. Rugăciunea lui de a-L vedea pe Hristos înainte de a muri a fost ascultată. L-a văzut pe Hristos, a văzut tot ce pot vedea cei muritori şi să trăiască. Consacrându-se pe deplin, el a fost în stare să înţeleagă viziunea despre Hristos ce i-a fost dată. I s-a arătat că, dând pe unicul Său Fiu spre a-i salva pe păcătoşi de la ruina veşnică, Dumnezeu făcea un sacrificiu mare şi minunat, mai presus de ce ar fi putut face vreun om.

Experienţa lui Avraam dă răspunsul la întrebarea: „Cu ce voi întâmpina pe Domnul şi cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Preaînalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu viţei de un an? Dar primeşte Domnul oare mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu?" (Mica 6, 6.7.) În cuvintele lui Avraam: „Fiule, Dumnezeu Însuşi va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot" (Geneza 22, 8) şi în măsurile luate de Dumnezeu pentru a pune o jertfă în locul lui Isaac, se declară că nici un om nu poate săvârşi ispăşirea de sine. Sistemul păgân de jertfe nu putea fi cu nici un chip primit de Dumnezeu. Nici un tată nu trebuie să ofere pe fiul său sau pe fiica sa ca jertfă pentru păcat. Numai Fiul lui Dumnezeu poate să poarte vinovăţia lumii.

Prin suferinţa sa, Avraam a ajuns să contemple lucrarea de sacrificiu a Mântuitorului. Dar Israel nu voia să înţeleagă ceea ce era aşa de potrivnic inimii lor îngâmfate. Cuvintele lui Hristos cu privire la Avraam nu căpătau pentru ascultătorii Lui nici o semnificaţie adâncă. Fariseii vedeau în ele numai un motiv de luat în râs. Ei au răspuns cu dispreţ, ca şi cum ar fi vrut să dovedească faptul că Isus este fără minte: „N-ai nici cincizeci de ani şi ai văzut pe Avraam?"

Cu solemnă demnitate, Isus a răspuns: „Adevărat, adevărat vă spun, că mai înainte să se nască Avraam EU SUNT".

Tăcerea s-a aşternut asupra acelei adunări. Numele lui Dumnezeu, descoperit lui Moise pentru a exprima ideea prezenţei veşnice, fusese pretins de acest Învăţător galilean ca aparţinându-I. El Se anunţase ca fiind Cel existent prin Sine Însuşi, Cel făgăduit lui Israel, „a cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei." (Mica 5, 2.)

Din nou au strigat preoţii şi rabinii împotriva lui Isus, zicând că huleşte. Afirmaţia Sa că este una cu Dumnezeu îi iritase mai înainte până acolo, încât voiau să-I ia viaţa, iar după câteva luni au şi spus lămurit: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru hulă, şi pentru că Tu, care eşti om, Te faci Dumnezeu." (Ioan 10, 33.) Pentru că era şi susţinea că este Fiul lui Dumnezeu, ei erau hotărâţi să-L distrugă. Acum, mulţi dintre

oamenii care erau de partea preoţilor şi rabinilor au luat pietre să arunce în El. „Dar Isus S-a făcut nevăzut şi a ieşit din templu, trecând prin mijlocul lor.”

Lumina strălucea în întuneric; „dar întunericul n-a biruit-o .” (Ioan 1, 5.) „Când trecea, Isus a văzut un orb din naştere. Ucenicii Lui L-au întrebat: «Învăţătorule, cine a păcătuit, omul acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?» Isus a răspuns: «N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinţii lui; ci s-a născut aşa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu». După ce a zis aceste vorbe, a scuipat pe pământ şi a făcut tină din scuipat. Apoi a uns ochii orbului cu tina aceasta şi a zis: «Du-te de te spală în scăldătoarea Siloamului (care tălmăcit înseamnă trimis)». El s-a dus, s-a scăldat şi s-a întors văzând bine.”

În general, iudeii credeau că păcatul e pedepsit în viaţa aceasta. Orice suferinţă era privită ca pedeapsă pentru vreo faptă rea, fie a suferindului, fie a părinţilor lui. Este adevărat că orice suferinţă vine din călcarea Legii lui Dumnezeu, dar adevărul acesta fusese răstălmăcit. Satana, autorul păcatului şi al urmărilor lui, îi făcuse pe oameni să creadă că suferinţele şi moartea vin de la Dumnezeu — ca o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului. Din cauza aceasta, acela asupra căruia căzuse vreo suferinţă sau vreo nenorocire mare mai avea pe deasupra şi povara de a fi privit ca un mare păcătos.

În felul acesta, era pregătită calea între iudei să-L lepede pe Isus. Acela care „suferinţele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra Lui” era privit de iudei ca fiind „pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit”; şi ei şi-au întors faţa de la El. (Isaia 53, 4.3.)

Dumnezeu dăduse o învăţătură pentru a contracara mentalitatea aceasta. Istoria vieţii lui Iov arătase că suferinţa este adusă de Satana, dar că, prin ea, Dumnezeu Îşi aduce la îndeplinire planurile harului Său. Dar Israel n-a înţeles învăţătura. Aceeaşi eroare, pentru care Dumnezeu i-a mustrat pe prietenii lui Iov, a fost repetată de iudei când L-au lepădat pe Hristos.

Credinţa iudeilor cu privire la relaţia dintre păcat şi suferinţă era împărtăşită şi de ucenicii lui Hristos. În timp ce le-a corectat rătăcirea, Isus nu le-a explicat cauza suferinţei omului, ci le-a spus care va fi urmarea. Din cauza ei, urma să se descopere puterea lui Dumnezeu. „Cât timp sunt în lume”, a zis El, „sunt Lumina lumii.” Apoi, după ce a uns ochii orbului, l-a trimis să se spele în scăldătoarea Siloamului, şi vederea omului a fost restabilită. În felul acesta, Isus a răspuns la întrebarea ucenicilor în mod practic, după cum răspundea de obicei la toate întrebările care I se puneau din curiozitate. Ucenicii nu erau chemaţi să discute cine a păcătuit sau n-a păcătuit, ci să înţeleagă puterea şi mila lui Dumnezeu manifestate, dând orbului vederea. Era uşor de înţeles că nu era putere de vindecare în tină sau în scăldătoarea la care orbul a fost trimis să se spele, ci puterea era în Hristos.

Fariseii nu puteau fi decât uimiţi de vindecare. Totuşi, erau plini de ură mai mult ca oricând, deoarece minunea fusese săvârşită în zi de Sabat.

Vecinii tânărului şi cei care îl cunoscuseră mai înainte, pe când era orb, ziceau: „Nu este acesta cel ce şedea şi cerşea?” Ei priveau la el cu îndoială, deoarece, de când i se deschiseseră ochii, înfăţişarea lui se schimbase şi se făcuse mai strălucitoare şi el părea un alt om.

Întrebarea aceasta trecea de la unul la altul. Unii ziceau: „El este”; alţii: „Seamănă cu el”. Dar cel care primise marea binecuvântare a pus capăt discuţiei, zicând: „Eu sunt”. El le-a povestit apoi despre Isus şi despre felul în care fusese vindecat şi ei au întrebat: „Unde este omul acela?” El a răspuns: „Nu ştiu”.

Apoi l-au adus în faţa unui sfat al fariseilor. Din nou omul a fost întrebat cum îşi recăpătase vederea. „El le-a zis: «Mi-a pus tină pe ochi, m-am spălat şi văd».” Atunci, unii dintre farisei au început să zică: „Omul acesta nu vine de la Dumnezeu, pentru că nu ţine Sabatul”. Fariseii sperau să demonstreze că Isus este păcătos şi deci nu este El Mesia. Ei nu ştiau că tocmai Cel care făcuse Sabatul şi cunoştea toate îndatoririle faţă de ziua sfântă era Acela care îl vindecase pe orb. Ei se arătau foarte zeloşi pentru păzirea Sabatului, dar plănuiau uciderea tocmai în ziua aceea. Mulţi erau adânc mişcaţi auzind despre această minune şi erau convinşi că Acela care deschisese ochii orbului era mai mult decât un om obişnuit. Ca răspuns la acuzaţia că Isus era un păcătos, pentru că nu ţinea ziua Sabatului, ei spuseseră: „Cum poate un om păcătos să facă asemenea semne?”

Rabinii au făcut din nou apel la orb: „Tu ce zici despre El în privinţa faptului că ţi-a deschis ochii?” „Este un prooroc”, le-a spus el. Fariseii susţineau că omul nu se născuse orb şi deci că nu-şi dobândise vederea acum. I-au chemat pe părinţii lui şi i-au întrebat, zicând: „Acesta este fiul vostru care spuneţi că s-a născut orb?”

Omul însuşi era acolo şi declara că fusese orb şi că îşi căpătase vederea, dar fariseii mai bine ar fi tăgăduit dovezile ştiute chiar de ei decât să admită că greşeau. Atât de puternică este prejudecata, atât de diformă este neprihănirea fariseică!

Fariseii mai aveau o singură speranţă, şi anume să-i intimideze pe părinţii omului. Cu aparentă sinceritate, ei au întrebat: „Cum dar vede acum?” Părinţii se temeau să nu se compromită, deoarece se hotărâse ca oricine va mărturisi că Isus este Hristosul „să fie dat afară din sinagogă”, adică să fie exclus din sinagogă treizeci de zile. În acest timp, nici copiii nu puteau fi circumcişi, nici morţii nu puteau să fie plânşi în casa celui vinovat. Condamnarea aceasta era privită ca o mare nenorocire şi, dacă cel vinovat nu se pocăia, urma o pedeapsă şi mai grea. Deşi marea lucrare săvârşită pentru fiul lor îi convinsese pe părinţi, ei au răspuns: „ştim că acesta este fiul nostru şi că s-a născut orb. Dar cum vede acum sau cine i-a deschis ochii nu ştim. Întrebaţi-l pe el; este în vârstă, el singur poate vorbi despre ce-l priveşte”. În felul acesta, au aruncat orice răspundere de la ei asupra fiului lor, deoarece nu îndrăzneau să-L mărturisească pe Hristos.

Dilema în care erau prinşi fariseii, îndoiala şi prejudecata lor, refuzul de a recunoaşte fapte concrete deschideau ochii mulţimii, mai ales ai oamenilor de rând. Deseori Isus săvârşea minunile Sale în public şi lucrarea Lui era totdeauna aceea de a alina suferinţa. Întrebarea care stăruia în multe minţi era: Ar face Dumnezeu asemenea fapte măreţe printr-un înşelător, cum susţineau fariseii că era Isus? Discuţia devenea tot mai aprinsă de ambele părţi.

Fariseii vedeau că ei înşişi fac publicitate faptei lui Isus. Nu puteau să tăgăduiască minunea. Orbul era plin de bucurie şi recunoştinţă; el privea lucrurile minunate ale naturii şi era plin de încântare văzând frumuseţea pământului şi a cerului. El le-a povestit fără sfială experienţa sa fariseilor şi ei au încercat iarăşi să-l aducă la tăcere, zicând: „Dă slavă lui Dumnezeu; noi ştim că Omul acesta este un păcătos". Adică: Nu mai spune că Omul acesta ţi-a dat vederea. Dumnezeu a făcut lucrul acesta.

Orbul a răspuns: „Dacă este un păcătos, nu ştiu; eu una ştiu: că eram orb şi acum văd".

Atunci au întrebat iarăşi: „Ce ţi-a făcut? Cum ţi-a deschis ochii?" Prin multe vorbe au încercat să-l încurce, aşa încât să-l facă să creadă că s-a înşelat. Satana şi îngerii lui erau de partea fariseilor şi uneau puterile şi iscusinţa lor cu mintea omenească, pentru a contracara influenţa lui Hristos. Ei încercau să şteargă convingerile care se tot adânceau în multe minţi. Dar şi îngerii lui Dumnezeu se aflau acolo, pentru a-l întări pe omul a cărui vedere fusese redată.

Fariseii nu-şi dădeau seama că au de-a face cu altcineva, nu numai cu omul needucat, care se născuse orb; ei nu Îl cunoşteau pe Acela cu care se luptau. Lumina dumnezeiască strălucea în adâncul sufletului celui orb. În timp ce făţarnicii aceştia încercau să-l facă să-şi piardă credinţa, Dumnezeu l-a ajutat să arate, prin puterea şi ascuţimea răspunsurilor, că nu poate fi prins în cursă. El a răspuns: „Acum v-am spus, şi n-aţi ascultat, pentru ce voiţi să mai auziţi încă o dată? Doar n-aţi vrea să vă faceţi şi voi ucenicii Lui!" Ei l-au ocărât şi au zis: „Tu eşti ucenicul Lui; noi suntem ucenicii lui Moise. ştim că Dumnezeu a vorbit prin Moise, dar Acesta nu ştim de unde este".

Domnul Isus ştia prin ce are de trecut omul şi i-a dat har şi cuvinte, încât a devenit un martor pentru Hristos. El le-a răspuns fariseilor în cuvinte care erau o mustrare tăioasă pentru cei care îi puseseră întrebări. Ei pretindeau că sunt tălmăcitorii Scripturilor, călăuze religioase ale neamului; cu toate acestea, în faţa lor era Cineva care săvârşea minuni, şi ei mărturiseau pe faţă că nu cunosc nici care este izvorul puterii Lui, nici natura sau pretenţiile Lui. „Aici este mirarea", le răspunse omul, „că voi nu ştiţi de unde este, şi totuşi El mi-a deschis ochii. ştim că Dumnezeu n-ascultă pe păcătoşi; ci dacă cineva este temător de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acela îl ascultă. De când este lumea nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere. Dacă omul acesta n-ar veni de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic."

Omul îi întâmpinase pe anchetatorii săi pe terenul lor. Logicii lui nu i se puteau împotrivi. Fariseii erau înmărmuriţi şi au tăcut, încurcaţi, de cuvintele lui bine spuse şi hotărâte. Pentru câteva clipe, s-a făcut tăcere. Apoi preoţii şi rabinii, încruntaţi, şi-au strâns hainele pe ei, ca şi cum s-ar fi temut să nu se molipsească prin atingerea de el; ei au scuturat praful de pe picioare şi l-au acuzat cu patimă: „Tu eşti născut cu totul în păcat şi vrei să ne înveţi pe noi?” şi l-au excomunicat.

Isus a auzit ce i se făcuse şi, întâlnindu-l curând după aceea, i-a zis: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” Pentru întâia oară orbul a privit faţa Celui care îl vindecase. În faţa consiliului, îi văzuse pe părinţii săi tulburaţi şi înspăimântaţi; văzuse faţa încruntată a rabinilor; acum, ochii săi se odihneau pe chipul iubitor şi plin de pace al lui Isus. Până acum, cu mari sacrificii, el Îl recunoscuse ca un deţinător al puterii divine; acum, i se dăduse o descoperire şi mai mare.

La întrebarea Mântuitorului: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” orbul răspunse întrebând: „Cine este, Doamne, ca să cred în El?” şi Isus i-a zis: „L-ai văzut şi Cel care vorbeşte cu tine, Acela este”. Omul s-a aruncat la picioarele Mântuitorului, închinându-I-se. Nu numai vederea fizică i-a fost restabilită, ci şi ochii priceperii sale fuseseră deschişi. Hristos Se descoperise sufletului său, şi el L-a primit ca pe Cel trimis de Dumnezeu.

Un grup de farisei s-a apropiat şi, văzându-i, Isus S-a gândit la continua lor împotrivire faţă de cuvintele şi faptele Sale. El a zis: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd să vadă şi cei ce văd să ajungă orbi”. Hristos venise pentru a deschide ochii orbilor, pentru a da lumină celor ce stăteau în întuneric. El declarase că este Lumina lumii, şi minunea săvârşită cu puţin înainte dădea dovadă despre misiunea Sa. Oamenii care L-au văzut pe Mântuitorul la întâia venire erau favorizaţi faţă de cei dinaintea lor, prin faptul că fuseseră martori la o mai mare manifestare a prezenţei divine decât oricând până atunci. Cunoaşterea lui Dumnezeu se descoperise mai limpede. Dar tocmai în această descoperire oamenii erau judecaţi. Caracterul lor era încercat şi soarta lor hotărâtă.

Manifestarea puterii divine, care îi redase orbului şi vederea fizică, şi pe cea spirituală, îi lăsase pe farisei într-un întuneric şi mai adânc. Câţiva dintre ascultătorii Săi, simţind că vorbele lui Hristos îi vizau şi pe ei, au întrebat: „Doar n-om fi şi noi orbi?” Isus răspunse: „Dacă aţi fi orbi, n-aţi avea păcat”. Dacă Dumnezeu nu v-ar fi dat posibilitatea să vedeţi adevărul, neştiinţa voastră nu ar fi atras nici o condamnare. „Dar acum ziceţi: «Vedem».” Voi vă credeţi în stare să vedeţi şi să lepădaţi singurele mijloace prin care aţi putea primi vederea. Pentru toţi cei care îşi dau seama de nevoia lor, Hristos a venit cu ajutor nemărginit. Dar fariseii nu voiau să-şi mărturisească nici o nevoie; ei refuzau să vină la Hristos şi de aceea erau lăsaţi în orbire, orbire pentru care ei singuri erau vinovaţi. Isus a zis: „Păcatul vostru rămâne”.

Capitolul 52 — Păstorul divin

„Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi dă viaţa pentru oi.” „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele, şi ele Mă cunosc pe Mine, aşa cum Mă cunoaşte pe Mine Tatăl şi cum cunosc Eu pe Tatăl; şi Eu Îmi dau viaţa pentru oile Mele.”

Isus a găsit iarăşi calea de a ajunge la mintea ascultătorilor Săi, folosind exemple care le erau cunoscute. El Se prezentase ca fiind lumina, izvorul vieţii şi al bucuriei pentru natură şi pentru oameni. Acum, într-un frumos tablou pastoral, ilustrează legătura Sa cu cei care cred în El. Nici un tablou nu era mai cunoscut pentru ascultătorii Săi decât acesta şi cuvintele lui Hristos i-au legat pentru totdeauna de Sine. De acum înainte, niciodată ucenicii nu puteau să vadă păstorii păscându-şi turmele fără să-şi amintească de învăţătura Mântuitorului. Ei urmau să-L vadă pe Hristos în fiecare păstor credincios. Iar ei aveau să se vadă în fiecare oaie neajutorată şi slabă.

Imaginea aceasta fusese folosită de profetul Isaia, care o aplicase la misiunea lui Mesia, în cuvintele de mângâiere: „Suie-te pe un munte înalt, ca să vesteşti Sionului vestea cea bună; înalţă-ţi glasul, nu te teme, şi spune cetăţilor lui Iuda: «Iată Dumnezeul vostru!... El Îşi va paşte turma ca un păstor, va lua mieii în braţe, îi va duce la sânul Lui.»” (Isaia 40, 9-11.) David cântase: „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic.” (Psalmii 23, 1.) Iar Duhul Sfânt declarase prin Ezechiel: „Voi pune peste ele un singur Păstor care le va paşte”, „voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită”, „voi lega pe cea rănită şi voi întări pe cea slabă”. „Voi încheia cu ele legământ de pace.” „Nu vor mai fi de jaf între neamuri ... ci vor locui în linişte, şi nu le va mai tulbura nimeni” (Ezechiel 40, 23.16.25.28.)

Hristos a aplicat aceste profeţii la Sine şi a arătat contrastul dintre caracterul Său şi cel al conducătorilor lui Israel. Fariseii tocmai izgoniseră o oaie din turmă, deoarece îndrăznea să dea mărturie despre puterea lui Hristos. Ei tăiaseră un suflet, pe care adevăratul Păstor îl atrăgea la Sine. Prin aceasta, ei arătau că nu cunosc lucrarea care le fusese încredinţată şi că sunt nevrednici de încrederea care li se acordase ca păstori ai turmei. Isus le-a prezentat contrastul dintre ei şi Păstorul cel bun şi a arătat către Sine ca fiind adevăratul păzitor al turmei Domnului. Înainte de a face aceasta însă, El le-a vorbit despre Sine folosind o altă ilustraţie.

El a zis: „Cine nu intră pe uşă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoţ şi un tâlhar. Dar cine intră pe uşă este păstorul oilor”. Fariseii n-au înţeles că aceste cuvinte erau rostite împotriva lor. În timp ce se întrebau în inima lor cu privire la înţelesul lor, Isus le-a spus pe faţă: „Eu sunt Uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra şi va ieşi şi va găsi păşune. Hoţul nu vine decât să fure, să înjunghie şi să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viaţă, şi s-o aibă din belşug.”

Hristos este uşa de la staulul lui Dumnezeu. Prin uşa aceasta au intrat toţi copiii Săi, din cele mai vechi timpuri. În Isus, aşa cum este arătat în ceremonii, cum este prefigurat în simboluri, cum este prezentat în descoperirea profeţilor, cum este dezvăluit în învăţăturile date ucenicilor şi în minunile săvârşite în favoarea fiilor oamenilor, ei L-au văzut pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" (Ioan 1, 29) şi prin El au fost aduşi în staulul harului Său. Mulţi au venit prezentând alte ţinte în care să creadă lumea: s-au inventat ceremonii şi sisteme prin care oamenii speră să primească îndreptăţire şi pace de la Dumnezeu şi, în felul acesta, să intre în staulul Său. Dar unica poartă este Hristos; toţi cei care au introdus ceva care să-I ia locul lui Isus, care au căutat să pătrundă în staul pe vreo altă cale, sunt hoţi şi tâlhari.

Fariseii nu intraseră pe uşă. Ei săriseră în staul pe altă parte decât prin Hristos şi nu îndeplineau lucrarea adevăratului păstor. Preoţii şi conducătorii, cărturarii şi fariseii prăpădeau păşunile şi murdăreau izvoarele apelor vieţii. Cu credincioşie, Cuvântul inspiraţiei îi descrie pe aceşti păstori mincinoşi astfel: „Nu întăriţi pe cele slabe, nu vindecaţi pe cea bolnavă, nu legaţi pe cea rănită; n-aduceţi înapoi pe cea rătăcită ... ci le stăpâniţi cu asuprire şi cu asprime." (Ezechiel 34, 4.)

În toate timpurile, filozofii şi învăţătorii au prezentat lumii teorii prin care să mulţumească nevoile sufletului omenesc. Fiecare naţiune păgână şi-a avut marii ei învăţători şi sistemele sale religioase, care ofereau alte mijloace de mântuire decât Hristos, îndepărtând ochii oamenilor de la faţa Tatălui şi umplându-le inimile cu teamă faţă de Acela care le dăduse numai binecuvântări. Tendinţa lucrării lor este de a jefui pe Dumnezeu de ce este al Său, atât prin creaţiune, cât şi prin răscumpărare. Aceşti învăţători mincinoşi îl jefuiesc şi pe om. Milioane de fiinţe omeneşti sunt încovoiate sub lanţurile unor religii false, în sclavia temerii sau a unei indiferenţe totale, trudind asemenea vitelor de povară, jefuiţi de nădejde, de bucurie sau de aspiraţie aici şi având o teamă disperată de cele viitoare. Numai Evanghelia harului lui Dumnezeu poate înălţa sufletul. Contemplarea iubirii lui Dumnezeu, manifestată prin Fiul Său, va mişca inima şi va trezi puterile minţii, aşa cum nimic altceva nu o poate face. Hristos a venit ca să poată crea din nou chipul lui Dumnezeu în om şi oricine îi îndepărtează pe oameni de la Hristos îi îndepărtează de la izvorul adevăratei dezvoltări, îi jefuieşte de nădejdea, scopul şi slava vieţii. Cel ce face aşa este un hoţ şi un tâlhar.

„Cine intră pe uşă este păstorul oilor." Hristos este şi Păstorul, şi Uşa. El intră prin Sine Însuşi. Prin jertfa Sa, El devine păstorul oilor. „Portarul îi deschide, şi oile aud glasul lui, el îşi cheamă oile pe nume, şi le scoate afară din staul. După ce şi-a scos toate oile, merge înaintea lor; şi oile merg după el pentru că îi cunosc glasul."

Oaia este una dintre cele mai timide şi mai neajutorate făpturi, şi în Orient, grija păstorului pentru turmă este neobosită şi neîncetată. Şi pe vremuri, ca şi acum, era puţină

siguranţă în afara oraşelor întărite cu ziduri. Tâlharii din triburile rătăcitoare sau fiarele de pradă, din ascunzătorile lor din stânci, stăteau la pândă să prădeze turmele. Păstorul veghea asupra turmei lui, ştiind că această slujbă ar putea să-l coste chiar viaţa. Iacov, care păzise turmele lui Laban în păşunile din Haran, descriind munca sa neobosită, zicea: „Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig, şi-mi fugea somnul de pe ochi." (Geneza 31, 40.) şi tânărul David, pe când păzea oile tatălui său, a avut de înfruntat singur leul şi ursul şi a scăpat din gura lor mielul furat.

În timp ce păstorul îşi conduce turma peste înălţimile stâncoase, prin păduri şi prin râpe sălbatice, către locurile de păşunat de pe malul râului, în timp ce le supraveghează în munţi în noaptea singuratică, ferindu-le de tâlhari şi îngrijindu-le cu duioşie pe cele bolnave şi slabe, viaţa lui ajunge să fie una cu a lor. Un ataşament puternic şi plin de duioşie îl leagă de obiectele grijii lui. Oricât de mare ar fi turma, păstorul cunoaşte fiecare oaie. Fiecare are numele ei şi răspunde la acest nume, când păstorul o cheamă.

După cum un păstor pământesc îşi cunoaşte oile, tot astfel Păstorul divin Îşi cunoaşte turma răspândită în toată lumea. „Voi sunteţi oile Mele, oile păşunii Mele, şi Eu sunt Dumnezeul vostru, zice Domnul Dumnezeu." Isus zice: „Te chem pe nume; eşti al Meu". „Te-am săpat pe palmele Mele." (Ezechiel 34, 31; Isaia 43, 1; 49, 16.)

Isus ne cunoaşte pe fiecare în parte şi are milă de slăbiciunile noastre. Ne cunoaşte pe toţi pe nume. Cunoaşte chiar casa în care locuim şi pe fiecare dintre cei ce o ocupă. Adeseori, El a dat îndrumări servilor Săi să meargă pe o anumită stradă, într-o anumită cetate, la o anumită casă, pentru a găsi acolo pe una din oile Sale.

Fiecare suflet este atât de bine cunoscut de Isus, ca şi când ar fi singurul pentru care a murit Mântuitorul. Durerea fiecăruia Îi mişcă inima. Strigătul de ajutor ajunge la urechile Lui. El a venit pentru a-i atrage pe toţi oamenii la Sine. El le zice: „Urmaţi-Mă", iar Duhul Său lucrează asupra inimii lor, pentru a-i atrage să vină la El. Mulţi nu se lasă atraşi. Isus ştie cine sunt aceştia. El ştie de asemenea şi cine primeşte cu voie bună chemarea Sa şi este gata să vină sub supravegherea Sa de păstor. El zice: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, şi ele vin după Mine". El are grijă de fiecare în parte, ca şi cum n-ar mai fi alta pe faţa pământului.

„El Îşi cheamă oile pe nume şi le scoate afară din staul ... şi oile merg după El, pentru că Îi cunosc glasul." Păstorul oriental nu sileşte oile la drum. El nu foloseşte forţa sau frica, ci, mergând înainte, le cheamă. Ele îi cunosc glasul şi ascultă de chemarea lui. Tot astfel face şi Mântuitorul ca Păstor cu oile Sale. Scriptura zice: „Ai povăţuit pe poporul Tău ca pe turmă, prin mâna lui Moise şi Aaron". Prin proorocul, Isus declară: „Te iubesc cu o iubire veşnică; de aceea îţi păstrez bunătatea Mea". Nu constrânge pe nimeni să-L urmeze. El zice: „I-am tras cu legături omeneşti, cu funii de dragoste." (Psalmii 77, 20; Ieremia 31, 3; Osea 11, 4.)

Nu teama de pedeapsă sau nădejdea răsplătirii veşnice îi face pe ucenicii lui Hristos să-L urmeze. Ei privesc iubirea neîntrecută a lui Hristos, descoperită în timpul vieţii Sale pe pământ, de la staulul din Betleem până la crucea de pe Golgota, şi privirea Lui atrage, linişteşte şi supune sufletul. În inima celor ce privesc se aprinde iubirea. Ei aud glasul Lui şi-L urmează.

După cum păstorul merge înaintea oilor, dând mai întâi el piept cu greutăţile drumului, tot astfel procedează şi Isus cu poporul Său. „După ce şi-a scos toate oile, merge înaintea lor." Calea către cer este sfinţită de urmele paşilor Mântuitorului. Cărarea poate fi prăpăstioasă şi aspră, dar Isus a mers pe calea aceasta; picioarele Sale au călcat şi îndoit spinii, pentru a face calea mai uşoară pentru noi. Orice povară pe care suntem chemaţi să o purtăm a fost purtată mai înainte de El.

Cu toate că S-a suit la Tatăl, stă în prezenţa Sa şi este părtaş la tronul universului, Isus n-a pierdut nimic din natura Sa miloasă. Astfel, aceeaşi inimă duioasă şi iubitoare este deschisă pentru toate necazurile lumii. Mâna care a fost străpunsă este astăzi întinsă pentru a binecuvânta şi mai îmbelşugat pe poporul Său din lume. „În veac nu vor pieri, şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea." Sufletul care s-a predat lui Hristos este mai de preţ în ochii Lui decât lumea întreagă. Mântuitorul ar fi trecut prin agonia Calvarului, chiar dacă prin aceasta n-ar fi fost mântuit decât un singur om. El nu va părăsi niciodată pe nici unul dintre cei pentru care a murit. El îi va păstra prin puterea Sa pe toţi, afară de cazul că urmaşii Săi aleg să-L părăsească.

În toate încercările noastre, avem un ajutor care nu lipseşte niciodată. El nu ne lasă să luptăm singuri cu ispita, să ne batem cu răul şi să fim în cele din urmă zdrobiţi sub poveri şi întristare. Cu toate că acum este ascuns de privirea muritorilor, urechea credinţei poate auzi glasul Lui, zicând: „Nu te teme; căci Eu sunt cu tine". „Eu sunt cel viu. Am fost mort şi iată că sunt viu în vecii vecilor." (Apocalipsa 1, 18.) Am suferit întristările tale, am trecut prin luptele tale, am dat piept cu ispitele tale. Cunosc lacrimile tale; şi Eu am plâns. Cunosc chiar şi durerile prea adânci pentru a fi rostite la urechea unui om. Să nu crezi că eşti singur şi părăsit. Deşi suferinţa ta nu mişcă nici o coardă sensibilă în vreo inimă de pe pământ, priveşte la Mine şi vei trăi. „Pot să se mute munţii, pot să se clatine dealurile; dar dragostea Mea nu se va muta de la tine şi legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul care are milă de tine." (Isaia 54, 10.)

Oricât de mult şi-ar iubi un păstor oile, el îşi iubeşte mai mult fiii şi fiicele. Isus nu este numai Păstorul nostru. El ne este şi „Părinte veşnic". şi El zice: „Eu Îmi cunosc oile Mele, şi ele Mă cunosc pe Mine, aşa cum Mă cunoaşte pe Mine Tatăl, şi cum cunosc Eu pe Tatăl." (Ioan 10, 14.15.) Ce sublimă declaraţie! Singurul Fiu, Acela care este la sânul Tatălui, Acela despre care Dumnezeu a declarat că este „Omul care Îmi este tovarăş!" (Zaharia 13, 7),

această legătură care există între El şi veşnicul Dumnezeu este luată ca model, pentru a arăta relaţia dintre Hristos şi copiii Săi de pe pământ!

Isus ne iubeşte pentru că noi suntem darul Tatălui Său şi răsplătirea lucrării Sale. El ne iubeşte ca pe copiii Săi. Cititorule, El te iubeşte. Cerul însuşi nu poate da nimic mai mult, nimic mai bun. De aceea, ai încredere! Isus S-a gândit la toţi aceia de pe întreg pământul care au fost duşi în rătăcire de păstorii mincinoşi. Aceia pe care El dorea să-i adune „ca pe oi ale păşunii Sale" erau împrăştiaţi printre lupi, şi El a zis: „Mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta; şi pe acelea trebuie să le aduc, şi ele vor asculta de glasul Meu, şi va fi o turmă şi un păstor." (Ioan 10, 16.) „Tatăl Mă iubeşte, pentru că Îmi dau viaţa ca iarăşi să o iau." Adică: Tatăl Meu v-a iubit aşa de mult, încât şi pe Mine Mă iubeşte mai mult pentru că-Mi dau viaţa pentru răscumpărarea voastră. Pentru că am devenit înlocuitorul şi garantul vostru, prin jertfa vieţii Mele, pentru că am plătit datoriile voastre şi am purtat vina voastră, Eu devin mai scump pentru Tatăl.

„Îmi dau viaţa, ca iarăşi să o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau şi am putere s-o iau iarăşi." În timp ce, ca membru al familiei omeneşti, era muritor, ca Dumnezeu, El era izvorul vieţii pentru oameni. El S-ar fi putut împotrivi atacurilor morţii şi ar fi putut să refuze să intre sub stăpânirea ei, dar El şi-a dat viaţa de bunăvoie, pentru ca să poată aduce viaţa şi nemurirea la lumină. El a purtat păcatul lumii, a suferit blestemul lui, şi-a dat viaţa ca jertfă pentru ca oamenii să nu moară veşnic. „El suferinţele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra Lui.... El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi. Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor." (Isaia 53, 4-6.)

Capitolul 53 — Ultima călătorie din Galilea

Când se apropia încheierea lucrării Sale, Hristos a făcut o schimbare în felul Său de a lucra. Până aici, El căutase să evite agitaţia şi publicitatea. El refuzase omagiul oamenilor şi trecuse repede dintr-un loc în altul, atunci când entuziasmul poporului în favoarea Sa părea că trece dincolo de limita până la care putea să fie stăpânit. Deseori poruncise ca nimeni să nu spună că este Hristosul.

În timpul Sărbătorii Corturilor, venise la Ierusalim repede şi pe neobservate. Când a fost îndemnat de fraţii Săi să Se prezinte în public ca Mesia, El le-a răspuns: „Timpul Meu încă n-a sosit." (Ioan 7, 6.) A făcut drumul la Ierusalim pe neobservate şi a intrat în oraş neanunţat şi fără să fie onorat de mulţime. Dar nu tot aşa s-au petrecut lucrurile la ultima Sa călătorie. El părăsise Ierusalimul pentru câtva timp din cauza răutăţii preoţilor şi a rabinilor. Dar acum S-a hotărât să vină înapoi, călătorind cât se poate mai în văzul oamenilor, pe un drum mai lung şi anunţându-şi pretutindeni sosirea, cum nu făcuse niciodată mai înainte. Se îndrepta către scena jertfei celei mari şi atenţia oamenilor trebuia să fie aţintită asupra acestui act.

„După cum Moise a înălţat şarpele în pustie, tot aşa trebuia să fie înălţat şi Fiul omului." (Ioan 3, 14.) După cum întregul Israel şi-a îndreptat privirea către şarpele înălţat, simbolul vindecării lor, tot astfel ochii tuturor oamenilor trebuiau să fie atraşi către Hristos, jertfa care a adus mântuirea lumii pierdute. Motivul care îi determinase pe fraţii Săi să-L îndemne să Se prezinte pe faţă la Sărbătoarea Corturilor era o greşită concepţie despre lucrarea lui Mesia şi o lipsă de credinţă în caracterul divin al lui Isus. Acum, dintr-un spirit asemănător, ucenicii ar fi vrut să-L împiedice să facă această călătorie la Ierusalim. Ei îşi aduceau aminte de cuvintele prin care El arătase ce-L aştepta acolo, cunoşteau vrăjmăşia de moarte a conducătorilor religioşi şi cu bucurie L-ar fi sfătuit pe Domnul lor să nu meargă acolo.

Pentru inima lui Hristos era o povară grea aceea de a-şi croi drum prin temerile, dezamăgirile şi necredinţa ucenicilor Săi iubiţi. Îi era greu să-i conducă spre groaza şi disperarea care-i aştepta la Ierusalim. Iar Satana se străduia să-L zdrobească pe Fiul omului sub ispitele sale. Pentru ce să meargă acum la Ierusalim, la o moarte sigură? Pretutindeni în jur erau suflete care flămânzeau după pâinea vieţii. Pretutindeni se aflau oameni suferinzi, care aşteptau cuvântul Său vindecător. Lucrarea care trebuia îndeplinită prin Evanghelia harului Său de abia începuse. Iar El era plin de vigoarea primei tinereţi. Pentru ce să nu meargă înainte, către câmpurile întinse ale lumii, ducând cuvintele de har şi atingerea puterii vindecătoare? Pentru ce să nu guste bucuria de a da lumină şi fericire acelor milioane de oameni care zăceau în întuneric şi necaz? Pentru ce să lase adunarea recoltei pe seama ucenicilor atât de slabi în credinţă, atât de greoi în înţelegere, atât de înceţi la lucru? Pentru ce să dea ochii cu moartea acum şi să lase lucrarea care era abia la început? Vrăjmaşul care dăduse piept cu Hristos în pustie Îl ataca acum cu ispite mari şi viclene. Dacă Isus ar fi cedat

o singură clipă, dacă, pentru a-şi salva viaţa, şi-ar fi schimbat atitudinea în vreun amănunt, oricât de neînsemnat, agenţii lui Satana ar fi triumfat, iar lumea ar fi fost pierdută.

Dar Isus şi-a „îndreptat faţa hotărât să meargă la Ierusalim”. Singura lege a vieţii Sale era voinţa Tatălui. Cu ocazia vizitei făcute la templu în copilărie, El îi spusese Mariei: „Oare nu ştiaţi că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2, 49.) La Cana, când Maria dorise ca El să-şi desfăşoare puterea făcătoare de minuni, răspunsul Lui a fost: „Ceasul Meu încă n-a sosit.” (Ioan 2, 4.) Cu aceleaşi cuvinte le-a răspuns fraţilor Săi, când stăruiau ca El să meargă la sărbătoare. Dar în planul cel mare al lui Dumnezeu fusese precizat un timp anume, când El trebuia să Se jertfească pentru păcatele oamenilor, şi ceasul acela avea să sune curând. El nu voia să dea greş, nici să Se lase înfrânt. Paşii Lui erau îndreptaţi spre Ierusalim, unde vrăjmaşii Lui uneltiseră timp îndelungat să-I ia viaţa; acum El voia să o ofere, s-o dea de bunăvoie. şi-a îndreptat faţa hotărât să meargă la persecuţie, sacrificiu, lepădare din partea oamenilor, condamnare şi moarte.

„A trimis înainte nişte soli, care s-au dus şi au intrat într-un sat al samaritenilor, ca să-I pregătească un loc de găzduit.” Dar oamenii n-au vrut să-L primească, pentru că El Se îndrepta spre Ierusalim. Ei au interpretat lucrul acesta ca şi cum Hristos i-ar fi preferat pe iudei, pe care ei îi urau de moarte. Dacă El ar fi venit să refacă templul lor şi să Se închine pe Muntele Garizim, L-ar fi primit cu mare bucurie, dar El mergea către Ierusalim şi de aceea nu voiau să-L găzduiască. Nu şi-au dat seama că îndepărtează de la uşa lor cel mai bun dar al cerului. Isus i-a invitat pe oameni să-L primească, le-a cerut ajutorul, ca să Se poată apropia de ei şi să reverse asupra lor cele mai bogate binecuvântări. Pentru orice binefacere făcută faţă de El, dădea înapoi un dar mai scump. Dar, din cauza prejudecăţilor şi bigotismului lor, samaritenii au pierdut totul.

Iacov şi Ioan, trimişii lui Hristos, se simţeau adânc jigniţi de insulta adusă Domnului lor. Ei erau plini de indignare pentru faptul că El fusese tratat în felul acesta de către samaritenii pe care îi onora cu prezenţa Sa. Nu demult, aceşti ucenici fuseseră cu El pe muntele schimbării la faţă şi Îl văzuseră glorificat de Dumnezeu şi onorat de Moise şi Ilie. şi acum considerau că această făţişă lipsă de respect din partea samaritenilor nu trebuia să rămână fără o pedeapsă exemplară.

Venind la Hristos, I-au raportat cuvintele oamenilor, spunându-I că aceştia n-au vrut să-L găzduiască nici măcar o noapte. Ei socoteau că I s-a făcut o mare nedreptate şi, văzând în depărtare Muntele Carmel, unde Ilie îi omorâse pe profeţii mincinoşi, au spus: „Vrei să poruncim să se pogoare foc din cer şi să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” Mare le-a fost mirarea văzând că pe Isus Îl dureau cuvintele lor şi uimirea lor a crescut şi mai mult la cuvintele de mustrare pe care le-au auzit: „Nu ştiţi de ce duh sunteţi însufleţiţi. Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască”. şi a mers într-alt sat.

Misiunea lui Hristos nu este aceea de a-i constrânge pe oameni să-L primească. Numai Satana şi oamenii stăpâniţi de duhul lui caută să forţeze conştiinţa. Sub pretenţia râvnei pentru neprihănire, oamenii se asociază cu îngerii răi ca să aducă suferinţă asupra semenilor lor, pentru a-i converti la ideile lor religioase, dar Hristos Se arată totdeauna plin de îndurare, căutând totdeauna să câştige inimile oamenilor prin descoperirea iubirii Sale. El nu poate să îngăduie un rival în suflet, nici să primească un serviciu făcut pe jumătate; El doreşte o slujire de bunăvoie a inimii, sub îndemnul iubirii. Nu poate exista o dovadă mai convingătoare că avem duhul lui Satana, decât tendinţa de a-i răni şi a-i distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră sau lucrează altfel decât considerăm noi că ar fi bine.

Orice făptură umană, cu trup, suflet şi spirit, este proprietatea lui Dumnezeu. Hristos a murit pentru a-i răscumpăra pe toţi oamenii. Nimic nu poate fi mai jignitor pentru Dumnezeu, decât atunci când oamenii îi fac pe cei răscumpăraţi prin sângele Mântuitorului să sufere din cauza bigotismului religios. „Isus a plecat de acolo şi a venit în ţinutul Iudeii, dincolo de Iordan. Gloatele s-au adunat din nou la El; şi, după obiceiul Său, a început iarăşi să-i înveţe.” (Marcu 10, 1.)

Mare parte din lunile de la încheierea lucrării lui Hristos au fost petrecute în Perea, o provincie a Iudeii, care se afla „dincolo de Iordan”. Aici mulţimea s-a adunat în jurul Său, ca în prima parte a lucrării Sale în Galilea, şi au fost repetate multe dintre învăţăturile Sale de mai înainte.

După cum îi trimisese pe cei doisprezece, tot astfel „a mai rânduit alţi şaptezeci şi i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetăţile şi în toate locurile pe unde avea să treacă El.” (Luca 10, 1.) Aceşti ucenici stătuseră câtva timp cu El şi se pregătiseră pentru această lucrare. Când au fost trimişi cei doisprezece în prima lor lucrare misionară separată, Isus a fost însoţit de alţi ucenici în călătoria Sa prin Galilea. În felul acesta, ei au avut privilegiul unei strânse legături cu El şi al unei învăţături personale directe. Acum, aceştia, mai mulţi la număr, trebuiau să meargă în lucrare.

Îndrumările date celor şaptezeci erau asemănătoare cu cele date celor doisprezece, dar porunca primită de cei doisprezece de a nu intra în vreun oraş al neamurilor sau al samaritenilor n-a fost dată şi celor şaptezeci. Deşi Hristos fusese de curând respins de samariteni, iubirea Lui faţă de ei nu se schimbase. Când au pornit în Numele Său, cei şaptezeci au vizitat în primul rând oraşele Samariei.

Însăşi vizita Mântuitorului în Samaria şi, mai târziu, aprecierea samariteanului milos şi marea bucurie a leprosului samaritean, care fusese singurul, dintre cei zece leproşi vindecaţi, care a venit să-I mulţumească lui Hristos, erau pline de însemnătate pentru ucenici. Învăţătura s-a înfipt adânc în inima lor. În însărcinarea pe care le-a dat-o chiar înainte în înălţare, Isus a menţionat Samaria, împreună cu Ierusalimul şi Iudea, ca locuri unde să predice în primul rând Evanghelia. Învăţătura Sa îi pregătise să îndeplinească această

însărcinare. Când au mers în Numele Învăţătorului lor în Samaria, i-au găsit pe oameni gata să-i primească. Samaritenii auziseră cuvintele de laudă ale lui Hristos şi cunoşteau lucrările Sale pline de îndurare pentru oamenii din neamul lor. Ei au văzut că, fără a lua în seamă purtarea lor aspră faţă de El, Domnul avea numai gânduri de iubire faţă de ei şi inima lor a fost câştigată. După înălţare, ei i-au primit bine pe solii Mântuitorului, şi ucenicii au adunat o recoltă preţioasă dintre aceia care pe vremuri fuseseră cei mai aprigi vrăjmaşi ai lor.

„Trestia frântă n-o va zdrobi, şi mucul care mai arde încă nu-l stinge; va vesti judecata după adevăr.” „şi neamurile vor nădăjdui în Numele Lui.” (Isaia 42, 3; Matei 12, 21.) Trimiţându-i pe cei şaptezeci, Isus le-a poruncit, ca şi celor doisprezece, să nu stăruie să rămână acolo unde nu erau bine primiţi. „În orice cetate veţi intra, şi nu vă vor primi”, a zis El, „să vă duceţi pe uliţele ei şi să ziceţi: «Scuturăm împotriva voastră chiar şi praful din cetatea voastră, care s-a lipit de picioarele noastre; totuşi să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.»” Ei nu trebuiau să facă lucrul acesta din resentiment sau pentru că demnitatea lor fusese rănită, ci pentru a arăta cât de grav este să respingem solia Domnului sau pe solii Săi. Lepădarea slujitorilor Domnului înseamnă lepădarea lui Hristos.

„Vă spun”, a adăugat Isus, „că în ziua judecăţii va fi mai uşor pentru Sodoma decât pentru cetatea aceasta.” Apoi, gândul I s-a dus la oraşele din Galilea, unde săvârşise o mare parte din lucrarea Sa. Cu accente de adâncă întristare, El a exclamat: „Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaido! Căci dacă ar fi fost făcute în Tir şi Sidon lucrările puternice care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit stând în sac şi cenuşă. De aceea, în ziua judecăţii, va fi mai uşor pentru Tir şi Sidon decât pentru voi. şi tu, Capernaume, vei fi înălţat oare până la cer? Vei fi pogorât până în locuinţa morţilor”.

Acelor oraşe aglomerate din jurul Mării Galileii li se oferiseră cele mai bogate binecuvântări ale cerului. Zi după zi, Domnul vieţii umblase prin mijlocul lor. Slava lui Dumnezeu, pe care profeţii şi împăraţii doriseră să o vadă, strălucise asupra mulţimilor care se adunau pe urmele Mântuitorului. Totuşi oamenii refuzaseră Darul ceresc.

Făcându-se că sunt foarte prevăzători, rabinii îi avertizaseră pe oameni să nu primească noile învăţături aduse de acest Învăţător, deoarece teoriile şi practicile Lui nu se potriveau cu învăţăturile din bătrâni. Oamenii au crezut ce au spus preoţii şi fariseii, în loc să caute să înţeleagă Cuvântul lui Dumnezeu. Ei îi onorau pe preoţi şi conducători, în loc să-L onoreze pe Dumnezeu, şi lepădau adevărul, ca să poată ţine propriile tradiţii. Mulţi fuseseră impresionaţi şi aproape convinşi, dar n-au lucrat după aceste convingeri şi n-au fost socotiţi ca fiind de partea lui Hristos. Satana le-a prezentat ispitele lui până când lumina a început să pară a fi întuneric. În felul acesta mulţi au lepădat adevărul, care s-ar fi dovedit a fi salvarea sufletului lor.

Martorul Credincios zice: „Iată, Eu stau la uşă şi bat.” (Apocalipsa 3, 20.) Fiecare avertizare, fiecare mustrare şi fiecare îndemnare, care ni se dau prin Cuvântul lui Dumnezeu

sau prin trimişii Săi, reprezintă o bătaie la uşa inimii. Este glasul lui Isus, care cere să intre. Cu fiecare bătaie neluată în seamă, dispoziţia de a deschide slăbeşte. Dacă impresiile din partea Duhului Sfânt sunt dispreţuite astăzi, ele nu vor mai fi aşa de puternice mâine. Inima devine mai puţin sensibilă şi cade într-o inconştienţă primejdioasă cu privire la scurtimea vieţii şi la durata veşniciei. Condamnarea noastră la judecată nu se va datora faptului că am fost duşi în rătăcire, ci că am neglijat ocaziile trimise de cer pentru a cunoaşte adevărul.

Asemenea apostolilor, cei şaptezeci au primit puteri supranaturale, ca un sigiliu al misiunii lor. Când şi-au încheiat lucrarea, s-au întors cu bucurie, zicând: „Doamne, chiar şi dracii ne sunt supuşi în Numele Tău". Isus a zis: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer".

Lui Isus I-au venit în minte scenele trecutului şi ale viitorului. L-a văzut pe Lucifer când a fost aruncat din locurile cereşti. A privit apoi la scenele viitoare ale agoniei Sale, când caracterul înşelătorului trebuia să se descopere în faţa tuturor lumilor. A auzit strigătul: „S-a sfârşit" (Ioan 19, 30), anunţând că mântuirea neamului omenesc era asigurată pentru veşnicie, că Cerul era asigurat pe vecie împotriva acuzaţiilor, amăgirilor şi pretenţiilor pe care le-ar fi născocit Satana.

Dincolo de crucea de pe Golgota, cu suferinţa şi ocara ei, Isus a privit la ziua finală, ziua cea mare, când prinţul puterii văzduhului va fi distrus o dată cu pământul, care a fost mutilat atâta vreme prin revolta lui. Isus a văzut lucrarea răului terminată pentru totdeauna şi pacea lui Dumnezeu umplând cerul şi pământul.

De aici înainte, urmaşii lui Hristos trebuiau să privească la Satana ca la un vrăjmaş înfrânt. Pe cruce, Isus urma să câştige biruinţa pentru ei; El dorea ca ei să primească biruinţa aceasta ca fiind a lor. „Iată", a zis El, „că v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului, şi nimic nu vă poate vătăma."

Puterea nemărginită a Duhului Sfânt este apărarea oricărui suflet copleşit de greutăţi. Hristos nu va îngădui ca vreunul dintre cei care, prin pocăinţă şi credinţă, au cerut protecţia Sa să treacă sub puterea vrăjmaşului. Mântuitorul este alături de cei ispitiţi şi încercaţi. La El nu poate fi insucces, pierdere, imposibilitate sau înfrângere; noi putem totul prin Acela care ne întăreşte. Când vin ispitele şi încercările, nu aştepta ca mai întâi să birui toate greutăţile, ci priveşte la Isus, ajutorul tău.

Există creştini care gândesc şi vorbesc prea mult despre puterea lui Satana. Ei se gândesc la vrăjmaşul lor, se roagă în privinţa lui, vorbesc despre el şi, în închipuirea lor, el creşte fără încetare. Este adevărat că Satana este o fiinţă puternică, dar, mulţumim lui Dumnezeu, avem un Mântuitor puternic, care l-a izgonit pe cel rău din cer. Satana simte plăcere când îi preamărim puterea. De ce să nu vorbim de Isus? De ce să nu preamărim puterea şi iubirea Lui?

Curcubeul făgăduinţei care înconjoară tronul de sus este o veşnică mărturie că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.” (Ioan 3, 16.) El mărturiseşte universului că Dumnezeu nu va părăsi niciodată pe poporul Său în lupta cu cel rău. Aceasta este pentru noi o asigurare că vom primi putere şi ocrotire atâta timp cât va dura stăpânirea Sa.

Isus a adăugat: „Totuşi, să nu vă bucuraţi de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucuraţi-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri”. Nu vă bucuraţi că aveţi putere, ca să nu pierdeţi cumva din vedere dependenţa voastră de Dumnezeu. Fiţi cu băgare de seamă, ca să nu se apropie de voi mulţumirea de sine şi să ajungeţi să lucraţi în propria putere mai degrabă decât în spiritul şi tăria Domnului vostru. Eul este totdeauna gata să se laude dacă într-o măsură oarecare lucrarea are succes. Eul se îngâmfă şi se înalţă şi cei din jur rămân cu o impresie greşită şi nu înţeleg că Dumnezeu este totul în tot. Apostolul Pavel zice: „Când sunt slab, atunci sunt tare.” (2 Corinteni 12, 10.)

Când ne dăm seama de slăbiciunea noastră, înţelegem că trebuie să ne sprijinim pe o putere care nu este în noi. Nimic nu poate să pună aşa de mult stăpânire pe inimă ca simţământul neclintit al răspunderii noastre faţă de Dumnezeu. Nimic nu pătrunde mai mult în profunzimea motivelor purtării noastre ca simţământul iubirii iertătoare a lui Hristos. Dacă avem părtăşie cu Dumnezeu, atunci suntem umpluţi cu Duhul Său cel Sfânt, care ne face în stare să avem părtăşie şi cu semenii noştri. Bucuraţi-vă atunci când, prin Hristos, aţi devenit legaţi cu Dumnezeu, membri ai familiei cereşti. Dacă priviţi totdeauna în sus, veţi avea simţământul continuu al slăbiciunii firii voastre omeneşti. Cu cât veţi cultiva mai puţin eul, cu atât veţi înţelege mai clar şi mai pe deplin măreţia Mântuitorului vostru. Cu cât vă veţi lega mai strâns de izvorul luminii şi al puterii, cu atât va străluci mai multă lumină asupra voastră şi cu atât veţi avea mai multă putere de a lucra pentru Dumnezeu. Bucuraţi-vă că sunteţi una cu Dumnezeu, una cu Hristos şi cu întreaga familie cerească.

Atunci când cei şaptezeci ascultau cuvintele lui Hristos, Duhul Sfânt imprima în mintea lor realităţile vii şi scria adevărul pe tablele inimii lor. Deşi erau înconjuraţi de o mulţime de oameni, li se părea că sunt singuri cu Dumnezeu.

Văzând că ei înţeleg spiritul învăţăturii date atunci, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt şi a zis: „Tată, Doamne al cerului şi al pământului, Te laud, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă aşa ai găsit cu cale Tu. Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; şi nimeni nu ştie cine este Fiul, afară de Tatăl; nici cine este Tatăl, afară de Fiul şi acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.”

Oamenii onoraţi ai lumii, consideraţi oameni mari şi înţelepţi, cu toată înţelepciunea cu care se mândreau că o au, n-au putut să înţeleagă caracterul lui Hristos. Ei Îl judecau după înfăţişare, după umilinţa la care era supus ca fiinţă omenească. Dar pescarilor şi vameşilor le fusese dat să-L vadă pe Cel Nevăzut. Nici ucenicii nu ajunseseră să înţeleagă tot ce dorea

Isus să le descopere, dar puţin câte puţin, atunci când se predau puterii Duhului Sfânt, mintea lor era luminată. Ei îşi dădeau seama că puternicul Dumnezeu, îmbrăcat în veşmântul trupului omenesc, Se afla între ei. Isus S-a bucurat că, deşi cei înţelepţi şi pricepuţi nu aveau această cunoştinţă, ea fusese descoperită acestor oameni umili. Adesea, când prezentase textele Scripturilor Vechiul Testament şi arătase aplicaţia lor la Sine şi la lucrarea Sa de ispăşire, oamenii fuseseră treziţi de către Duhul Său cel Sfânt şi înălţaţi într-o atmosferă cerească. Ei înţelegeau adevărurile spirituale vorbite prin profeţi, mai bine chiar decât înşişi scriitorii lor. De aici înainte ei urmau să citească scrierile Vechiului Testament nu ca pe doctrinele cărturarilor şi fariseilor, nici ca pe nişte cuvinte ale unor oameni înţelepţi care muriseră, ci ca pe o nouă descoperire de la Dumnezeu. Ei au văzut pe Acela „pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte; dar voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi, şi va fi în voi.” (Ioan 14, 17.)

Singura cale prin care putem câştiga o cunoştinţă desăvârşită a adevărului este să ne păstrăm inima plină de iubire şi supusă faţă de Duhul lui Hristos. Inima trebuie să fie curăţită de îngâmfare şi mândrie şi eliberată de tot ce a ţinut-o în stăpânire, pentru ca Hristos să poată fi întronat în ea. ştiinţa omenească este prea mărginită ca să înţeleagă lucrarea de ispăşire. Planul de Mântuire este aşa de larg cuprinzător, încât filozofia nu-l poate explica. Va rămâne totdeauna o taină, pe care cugetarea cea mai adâncă nu o poate cuprinde. ştiinţa mântuirii nu poate fi explicată, dar poate fi cunoscută prin experienţă. Numai acela care îşi vede păcătoşenia poate aprecia valoarea cea nemărginită a Mântuitorului.

Îndrumările date de Hristos, când Îşi croia drum încet din Galilea către Ierusalim, erau pline de învăţături. Oamenii ascultau cuvintele Sale cu multă atenţie. În Perea şi în Galilea, oamenii erau mai puţin sub stăpânirea bigotismului iudaic decât în Iudea, şi învăţăturile Sale au găsit un ecou în inimile lor. În aceste ultime cuvinte ale lucrării Sale, au fost rostite multe dintre parabolele lui Hristos. Preoţii şi rabinii Îl urmăreau cu o ură mereu crescândă şi El a învăluit în simboluri avertizările pe care le dădea. Ei nu puteau înţelege greşit ce voia El să spună, însă nu puteau să găsească în cuvintele Lui nimic pe care să întemeieze o acuzaţie împotriva Lui. În parabola cu vameşul şi fariseul, rugăciunea arogantă: „Dumnezeule, Îţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni” era într-un contrast izbitor cu cererea pocăinţei: „Ai milă de mine, păcătosul.” (Luca 18, 11.13.) În felul acesta, Hristos a mustrat făţărnicia iudeilor. Sub simbolul smochinului neroditor şi al cinei celei mari, El a prevestit nenorocirea care trebuia să cadă peste un popor nepocăit. Cei care lepădaseră în mod batjocoritor chemarea la praznicul Evangheliei au auzit cuvintele sale de avertizare: „Vă spun că nici unul dintre cei poftiţi nu va gusta din cina Mea.” (Luca 14, 24.)

Învăţătura dată ucenicilor a fost foarte preţioasă. Parabola cu văduva stăruitoare şi prietenul care cerea pâine la miezul nopţii dădea o nouă putere cuvintelor Sale: „Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide.” (Luca 11, 9.) şi adesea, când credinţa lor se clătina, era întărită prin amintirea că Hristos spusese: „Dumnezeu nu va face

dreptate aleşilor Lui, care strigă zi şi noapte către El, măcar că zăboveşte faţă de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând.” (Luca 18, 7.8.)

Hristos a repetat acea frumoasă parabolă cu oaia pierdută. El a dezvoltat mai departe învăţătura ei prin pilda cu banul de argint pierdut şi prin pilda fiului risipitor. Ucenicii nu puteau atunci să înţeleagă pe deplin aceste învăţături, dar, după revărsarea Duhului Sfânt, când au văzut cum vin neamurile la credinţă şi mânia aprinsă a iudeilor, au înţeles mai bine învăţătura despre fiul risipitor şi au putut pătrunde în bucuria cuvintelor lui Hristos: „Trebuie să ne veselim şi să ne bucurăm; căci acest fiu al meu era mort şi a înviat; era pierdut, şi a fost găsit.” (Luca 15, 32.24.) şi când au mers în Numele Domnului lor, dând piept cu vorbirile de rău, sărăcia şi persecuţia, adesea şi-au îmbărbătat inima, repetând cuvintele pe care le rostise. El în această ultimă călătorie: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăţia. Vindeţi ce aveţi şi daţi milostenie. Faceţi-vă rost de pungi, care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoţul, şi unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo este şi inima voastră.” (Luca 12, 32-34.)

Capitolul 54 — Samariteanul milos

În parabola despre samariteanul milos, Hristos ilustrează natura adevăratei religii. El arată că ea nu constă din sisteme, crezuri sau ritualuri, ci din îndeplinirea faptelor de iubire, din a face cât mai mult bine altora, dintr-o bunătate adevărată.

În timp ce Hristos îi învăţa pe oameni, „un învăţător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus şi a zis: «Învăţătorule, ce să fac ca să moştenesc viaţa veşnică?»” Cu atenţia încordată, mulţimea adunată aştepta răspunsul. Preoţii şi rabinii crezuseră că-L vor prinde în cursă pe Hristos cu această întrebare. Dar Mântuitorul a evitat controversa. El a cerut răspunsul chiar de la cel care-L întrebase: „Ce este scris în Lege?” a zis El. „Cum citeşti în ea?” Iudeii încă Îl mai acuzau pe Isus că nu apreciază legea dată pe Sinai. Dar El a legat problema mântuirii de păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Învăţătorul legii a zis: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu tot cugetul tău; şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi”. Isus a zis: „Bine ai răspuns; fă aşa şi vei avea viaţa veşnică”.

Învăţătorul legii nu era mulţumit de poziţia pe care o adoptaseră fariseii şi nici de faptele lor. El studiase Scripturile cu dorinţa de a cunoaşte adevăratul lor înţeles. Se interesase foarte mult de această problemă şi întrebase cu sinceritate: „Ce să fac?” În răspunsul său cu privire la cererile legii, el trecuse cu vederea mulţimea preceptelor privitoare la ceremonii şi ritualuri. El nu susţinea că acestea n-au valoare, ci prezentase cele două mari principii de care erau legate legea şi proorocii. Răspunsul acesta, lăudat de Hristos, Îl aşează pe Mântuitorul pe un teren favorabil faţă de rabini. Ei nu puteau să-L condamne pentru că aprobase ceea ce fusese prezentat de un învăţător al legii.

„Fă aşa şi vei avea viaţa veşnică”, a zis Isus. El prezentase legea ca pe un tot divin şi în această învăţătură arătase că nu este cu putinţă să ţii un precept şi să calci un altul, deoarece acelaşi principiu le călăuzeşte pe toate. Viitorul omului va fi determinat de ascultarea lui faţă de toată legea. Iubirea supremă faţă de Dumnezeu şi iubirea nepărtinitoare faţă de om sunt principiile care trebuie să ne conducă viaţa.

Cărturarul acesta şi-a dat seama că este un călcător al legii. Cuvintele cercetătoare ale lui Hristos l-au convins de acest lucru. El nu împlinise neprihănirea legii, pe care pretindea că o cunoaşte şi o înţelege. El nu dovedise iubire faţă de semenii săi. Se cerea pocăinţă, dar, în loc să se pocăiască, el a încercat să se îndreptăţească. În loc să recunoască adevărul, a căutat să arate cât de grea este împlinirea poruncii. El sperase să înlăture în felul acesta convingerea şi să se îndreptăţească în faţa oamenilor. Cuvintele Mântuitorului arătaseră că întrebarea lui n-avea rost, întrucât fusese în stare să dea singur un răspuns. Totuşi a pus o altă întrebare, zicând: „şi cine este aproapele meu?”

Printre iudei, întrebarea aceasta pricinuia o nesfârşită ceartă. Ei n-aveau nici o îndoială cu privire la păgâni şi samariteni; aceştia erau străini şi vrăjmaşi. Dar unde trebuia să se facă deosebire, în cadrul propriei naţiuni, între diferitele clase ale societăţii? Pe cine ar trebui să privească preotul, rabinul, mai marele, ca semen al său? Ei îşi petreceau toată viaţa într-un şir de ceremonii, prin care căutau să se curăţe. Legătura cu gloata neştiutoare, spuneau ei, i-ar fi întinat şi le-ar fi cerut eforturi obositoare pentru a se curăţi. Să-i privească oare şi pe cei „necuraţi" ca semeni ai lor?

Isus nu S-a lăsat nici acum atras în controversă. El n-a dezvăluit bigotismul celor care căutau să-L condamne. Dar a prezentat în faţa ascultătorilor Săi, printr-o parabolă simplă, un tablou de prea îmbelşugată iubire cerească, ce a mişcat toate inimile şi a scos de la învăţătorul legii o mărturisire a adevărului.

Mijlocul prin care se îndepărtează întunericul este primirea luminii. Cea mai bună cale de a trata rătăcirea este prezentarea adevărului. Descoperirea iubirii lui Dumnezeu face să iasă la iveală diformitatea şi păcătoşenia inimii egoiste.

„Un om", a zis Isus, „se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între nişte tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat şi l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, se cobora, pe acelaşi drum, un preot; şi când a văzut pe omul acesta a trecut înainte, pe alături. Un levit trecea şi el prin locul acela, şi când l-a văzut, a trecut înainte, pe alături." (Luca 10, 30-32.) Lucrul acesta nu era ceva închipuit, ci un fapt adevărat, cunoscut ca fiind exact aşa cum era prezentat. Preotul şi levitul, care trecuseră pe alături, se aflau printre ascultătorii lui Hristos.

Mergând de la Ierusalim la Ierihon, călătorul trebuia să treacă printr-o parte a pustiei Iudeii. Drumul cobora printr-o trecătoare sălbatică, stâncoasă, plină de tâlhari; locul acela era adesea scena multor violenţe. Tocmai aici fusese atacat călătorul, i se luase tot ce avea mai de preţ, fusese rănit, bătut şi lăsat pe marginea drumului, aproape mort. Pe când zăcea astfel, a venit pe drumul acela preotul, dar el a aruncat doar o privire către omul rănit. Apoi s-a arătat levitul. Curios să ştie ce se întâmplase, s-a oprit şi a privit la cel suferind. El ştia prea bine ce ar fi trebuit să facă, dar aceasta nu era o datorie plăcută. Ar fi vrut mai bine să nu fi trecut pe drumul acela, ca să nu-l fi văzut pe rănit. şi-a zis însă că lucrul acela nu-l privea.

Amândoi oamenii aceia aveau ocupaţii sfinte şi pretindeau că sunt tălmăcitori ai Scripturilor. Făceau parte din clasa de oameni aleşi în mod deosebit ca reprezentanţi ai lui Dumnezeu înaintea oamenilor. Ei trebuiau să fie „îngăduitori cu cei neştiutori şi rătăciţi" (Evrei 5, 2), ca să-i poată face pe oameni să înţeleagă marea iubire a lui Dumnezeu faţă de neamul omenesc. Lucrarea la care erau chemaţi se asemăna cu lucrarea lui Hristos, pe care El o descrisese astfel: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită; să propovăduiesc

robilor de război slobozenia şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsaţi.” (Luca 4, 18.)

Îngerii cerului văd nenorocirea familiei lui Dumnezeu de pe pământ şi sunt gata să colaboreze cu oamenii, pentru a îndepărta suferinţa şi apăsarea. În providenţa Sa, Dumnezeu i-a adus pe preot şi pe levit pe această cale, unde zăcea omul rănit, ca ei să vadă nevoia lui de milă şi de ajutor. Tot cerul aştepta să vadă dacă inima acestor oameni va fi mişcată de milă faţă de suferinţa omenească. Mântuitorul era Acela care îi condusese pe evrei în pustie; prin stâlpul de nor şi de foc, El dăduse o învăţătură cu totul deosebită de aceea pe care o primeau oamenii acum de la preoţii şi învăţătorii lor. Măsurile pline de milă prevăzute de lege aveau în vedere până şi cele mai umile animale, care nu pot să exprime prin cuvinte nevoia şi suferinţa lor. În privinţa aceasta, se dăduseră îndrumări fiilor lui Israel prin Moise: „Dacă întâlneşti boul vrăjmaşului tău sau măgarul lui rătăcit, să i-l aduci acasă. Dacă vezi măgarul vrăjmaşului tău, căzut sub povara lui, să nu treci pe lângă el, şi să-i ajuţi să ia povara de pe măgar.” (Exod 23, 4.5.) Dar, în omul rănit de tâlhari, Isus prezenta cazul unui frate în suferinţă. Cu cât mai mult ar fi trebuit să le fie milă de el decât de o vită de povară! Lor li se făcuse cunoscut prin Moise că Domnul Dumnezeul lor, „Dumnezeul cel mare, puternic şi înfricoşat”, face „dreptate orfanului şi văduvei şi iubeşte pe străin”. şi El a poruncit: „Să iubiţi de aceea pe străin; să-l iubiţi ca pe voi înşivă.” (Deuteronom 10, 17-19; Leviticul 19, 34.)

Iov spusese: „Străinul nu petrece noaptea afară; ci mi-am deschis uşa ca să intre călătorul”. şi când cei doi îngeri preschimbaţi în oameni au venit în Sodoma, Lot s-a plecat cu faţa la pământ şi a zis: „Domnii mei, intraţi vă rog în casa robului vostru, ca să rămâneţi peste noapte.” (Iov 31, 32; Geneza 19, 2.) Cu toate că aceste învăţături erau cunoscute preotului şi levitului, ei nu le-au pus în practică în viaţa lor. Educaţi în şcoala bigotismului naţional, ei deveniseră egoişti, mărginiţi şi exclusivişti. Când au privit la omul rănit, n-au ştiut dacă este din neamul lor sau nu. Se gândeau că s-ar putea să fie samaritean şi, de aceea, au trecut pe alături.

În purtarea lor, aşa cum o descrisese Hristos, învăţătorul legii n-a văzut nimic contrar celor pe care le ştia el cu privire la cerinţele legii. Dar acum s-a prezentat o nouă scenă. Un samaritean, fiind în călătorie, ajunge la locul în care era suferindul şi, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. Nu s-a mai întrebat dacă străinul era iudeu sau dintre neamuri. Dacă cel căzut era iudeu, samariteanul ştia bine că, dacă situaţia ar fi fost inversă, omul l-ar fi scuipat în faţă şi ar fi trecut dispreţuitor pe alături. Dar el n-a ezitat din cauza aceasta. Nu s-a gândit nici la faptul că el însuşi putea să fie în primejdie, dacă întârzia în locul acela. Îi era de ajuns că avea în faţă o fiinţă omenească aflată în nevoie şi suferinţă. şi-a scos haina, ca să-l acopere.

Uleiul şi vinul luate pentru propria călătorie le-a folosit ca să aline suferinţa şi să întărească pe cel rănit. L-a aşezat apoi pe asinul lui şi a pornit încet, cu pas domol, aşa încât străinul să nu fie mişcat şi să sufere mai mult. L-a dus la un han şi a avut toată noaptea grijă de el, supraveghindu-l cu multă atenţie. Dimineaţa, întrucât străinul se mai întremase, samariteanul s-a hotărât să meargă mai departe, pe drumul său. Dar, înainte de a face lucrul acesta, l-a dat în grija hangiului, a plătit totul şi a mai lăsat şi o sumă de rezervă pentru străin; şi, nefiind mulţumit numai cu atât, a luat măsuri şi pentru alte nevoi, spunând gazdei: „Ai grijă de el şi orice vei mai cheltui, îţi voi da înapoi la întoarcere”.

O dată încheiată parabola, Isus şi-a îndreptat privirea către învăţătorul legii, cu o expresie care părea că-i citeşte sufletul, şi a zis: „Care dintre aceşti trei ţi se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?” (Luca 10, 36.) Nici acum, învăţătorul legii n-ar fi vrut să rostească numele de samaritean cu buzele sale şi a răspuns: „Cel ce şi-a făcut milă de el”. Isus a zis: „Du-te de fă şi tu la fel”.

În felul acesta, s-a răspuns pentru totdeauna la întrebarea: „Cine este aproapele meu?” Hristos a arătat că aproapele nostru nu înseamnă numai cineva din biserică sau de credinţa noastră. Nu trebuie să facem nici o deosebire de rasă, culoare sau clasă. Aproapele nostru este orice persoană care are nevoie de ajutorul nostru. Aproapele nostru este orice suflet rănit şi zdrobit de vrăjmaşul. Aproapele nostru este oricine este proprietatea lui Dumnezeu.

În parabola despre samariteanul milos, Isus a prezentat tabloul Său şi al misiunii Sale. Omul a fost înşelat, rănit, jefuit şi ruinat de Satana şi lăsat să piară, dar Mântuitorul a avut milă de starea noastră neajutorată. El a părăsit slava Sa, pentru a veni să ne mântuiască. El ne-a găsit când eram aproape de moarte şi S-a ocupat de cazul nostru. Ne-a vindecat rănile. Ne-a acoperit cu haina neprihănirii Sale. Ne-a oferit un loc de scăpare şi a luat toate măsurile pentru noi, prin preţul plătit de El. A murit ca să ne răscumpere. Arătând către propriul exemplu, El zice către urmaşii Săi: „Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiţi unii pe alţii”. „Cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii.” (Ioan 15, 17; 13, 34.)

Întrebarea pusă de învăţătorul legii lui Isus fusese: „Ce trebuie să fac?” şi Isus, recunoscând că iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de om este împlinirea legii, a spus: „Fă aşa şi vei avea viaţă”. Samariteanul ascultase de îndemnurile unei inimi bune şi iubitoare, dovedindu-se astfel un împlinitor al legii. Hristos l-a îndemnat pe învăţătorul legii: „Du-te de fă şi tu la fel”. De la copiii lui Dumnezeu se aşteaptă să facă, nu numai să zică: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus.” (1 Ioan 2, 6.)

Învăţătura aceasta nu este mai puţin necesară astăzi decât pe vremea când a dat-o Isus. Egoismul şi formalismul rece aproape au stins focul iubirii şi au îndepărtat însuşirile plăcute, care trebuie să înfrumuseţeze caracterul. Mulţi dintre cei care mărturisesc Numele Lui au pierdut din vedere faptul că toţi creştinii trebuie să-L reprezinte pe Hristos. Dacă nu

se dă pe faţă jertfire de sine pentru binele altora, în cercul familiei, între vecini, în biserică şi oriunde am fi, atunci, oricare ar fi mărturisirea gurii, noi nu suntem creştini.

Hristos a legat interesul Său de cel al oamenilor şi ne cere să devenim una cu El pentru salvarea omenirii. „Fără plată aţi primit, fără plată să daţi”, zice El. (Matei 10, 8.) Păcatul este cel mai mare dintre toate relele şi datoria noastră este să avem milă şi să-l ajutăm pe păcătos. Sunt mulţi care greşesc şi care îşi simt ruşinea şi nebunia. Ei sunt flămânzi după cuvintele de încurajare. Ei privesc la greşelile şi rătăcirile lor până ajung aproape de disperare. Noi nu trebuie să neglijăm aceste suflete. Dacă suntem creştini, nu trebuie să trecem pe alături, ţinându-ne cât mai departe tocmai de aceia care au mai multă nevoie de ajutorul nostru. Când vedem fiinţe omeneşti în suferinţă, fie din cauza bolilor, fie din cauza păcatului, să nu zicem niciodată: „Aceasta nu mă priveşte”.

„Voi, care sunteţi duhovniceşti, să-l ridicaţi pe unul ca acesta cu duhul blândeţii.” (Galateni 6, 1.) Prin credinţă şi rugăciune, puterea vrăjmaşului este dată înapoi. Spuneţi cuvinte de credinţă şi curaj, care vor fi ca un balsam vindecător pentru cel zdrobit şi rănit. Mulţi, foarte mulţi, au slăbit şi şi-au pierdut curajul în marea bătălie a vieţii; un cuvânt de amabilă îmbărbătare i-ar întări ca să biruie. Niciodată să nu trecem pe lângă un suflet suferind, fără a căuta să-i dăm mângâierea cu care suntem mângâiaţi de Dumnezeu.

Toate acestea sunt numai împlinirea principiului legii, principiu ilustrat prin parabola samariteanului milos şi manifestat în viaţa lui Isus. Caracterul Său descoperă adevărata însemnătate a legii şi ne arată ce înseamnă a iubi pe aproapele nostru ca pe noi înşine. şi când copiii lui Dumnezeu manifestă îndurare, bunătate şi iubire faţă de toţi oamenii, ei dovedesc caracterul rânduielilor cerului. Ei dau mărturie că „Legea Domnului este desăvârşită şi înviorează sufletul.” (Psalmii 19, 7.) şi oricine nu manifestă această iubire calcă legea pe care pretinde că o onorează. Atitudinea faţă de fraţii noştri arată care este atitudinea noastră faţă de Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu în inimă este singurul izvor pentru iubirea faţă de aproapele. „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu», şi urăşte pe fratele său, este un mincinos, căci cine nu iubeşte pe fratele, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?” Preaiubiţilor, „dacă ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu rămâne în noi, şi dragostea Lui a ajuns desăvârşită în noi.” (1 Ioan 4, 20.12.)

Capitolul 55 — Fără să atragă privirea

Câţiva farisei au venit la Isus cu întrebarea: „Când va veni Împărăţia lui Dumnezeu?” Trecuseră mai mult de trei ani de când Ioan Botezătorul vestise cu sunet de trâmbiţă prin ţară solia: „Împărăţia cerurilor este aproape.” (Matei 3, 2.) Dar, până la data aceea, fariseii n-au văzut nici o dovadă despre întemeierea Împărăţiei. Mulţi dintre cei care îl respinseseră pe Ioan şi care se împotriveau lui Isus la orice pas lăsau să se înţeleagă că lucrarea Lui dăduse greş. Isus a răspuns: „Împărăţia lui Dumnezeu nu vine în aşa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: «Uite-o aici sau uite-o colo!» Căci iată că Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru”. Împărăţia lui Dumnezeu începe în inimă. Nu căuta manifestări ale puterii pământeşti, care să arate venirea ei.

„Vor veni zile”, a zis El către ucenici, „când veţi dori să vedeţi una din zilele Fiului omului, şi n-o veţi vedea.” Din cauză că nu este însoţită de strălucire lumească, sunteţi în primejdia de a nu observa slava misiunii Mele. Nu vă daţi seama cât de mare este privilegiul de a avea între voi, deşi înveşmântat în corp omenesc, pe Acela care este viaţa şi lumina oamenilor. Vor veni zile când veţi privi cu dor înapoi la ocaziile de care vă bucuraţi acum, când umblaţi şi vorbiţi cu Fiul lui Dumnezeu.

Din cauza egoismului şi a firii lor pământeşti, nici ucenicii lui Isus nu puteau înţelege slava spirituală pe care căuta să le-o descopere. Numai după înălţarea lui Hristos la Tatăl Său şi revărsarea Duhului Sfânt asupra credincioşilor, ucenicii au înţeles pe deplin natura şi misiunea Mântuitorului. După ce au primit botezul Duhului, au început să-şi dea seama că fuseseră chiar în faţa Domnului măririi. Când le-au revenit în memorie cuvintele lui Hristos, mintea le-a fost deschisă ca să înţeleagă profeţiile şi să înţeleagă minunile pe care le făcuse El. Minunile vieţii Lui le-au trecut pe dinainte şi erau ca nişte oameni treziţi dintr-un vis. şi-au dat seama că, într-adevăr, „Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi plin de har şi de adevăr; şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1, 14.) Hristos, într-adevăr, a venit de la Dumnezeu într-o lume plină de păcat, pentru a mântui pe fiii şi fiicele lui Adam. Ucenicii îşi dădeau acum mai puţină importanţă decât înainte de a-şi da seama de lucrul acesta. Niciodată nu oboseau repetând cuvintele şi faptele Lui. Învăţăturile Lui, pe care le înţeleseseră prea puţin, acum le-au revenit în minte într-o nouă lumină. Scripturile au devenit pentru ei o carte nouă.

Când au studiat profeţiile care mărturiseau despre Hristos, ucenicii au intrat în legătură cu Dumnezeirea şi au învăţat de la Acela care Se înălţase la cer, pentru a încheia lucrarea pe care o începuse pe pământ. Au recunoscut faptul că în El era o ştiinţă pe care nici o fiinţă omenească, lipsită de ajutorul dumnezeiesc, nu o putea înţelege. Ei aveau nevoie de ajutorul Aceluia despre care profetizaseră regi, profeţi şi oameni neprihăniţi. Cu uimire au citit şi recitit descrierile profetice ale caracterului şi lucrării Sale. Cât de neclare fuseseră pentru ei

scrierile profetice! Cât de greoi fuseseră în a primi marile adevăruri care mărturiseau despre Hristos!

Privindu-L în umilinţa Lui, când a umblat printre oameni, ei nu înţeleseseră taina întrupării Sale, caracterul dublu al naturii Sale. Parcă fuseseră legaţi la ochi, ca să nu poată să recunoască pe deplin dumnezeirea în corpul omenesc. Dar, după ce au fost iluminaţi de Duhul Sfânt, cum ar mai fi dorit să-L vadă iarăşi şi să se aşeze la picioarele Lui! Cum ar fi dorit să vină la El, ca să le explice pasajele din Scriptură pe care ei nu le înţelegeau! Cât de atenţi ar fi ascultat cuvintele Lui! Ce a vrut să spună Isus când a zis: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta”? (Ioan 16, 12) Cât ar fi dorit să le ştie pe toate! Le părea rău că avuseseră o credinţă atât de slabă, că ideile lor fuseseră atât de departe de ţintă şi că greşiseră atât de mult în înţelegerea realităţii.

Dumnezeu trimisese un sol ca să vestească venirea lui Hristos şi să atragă atenţia poporului iudeu şi a lumii către misiunea Sa, pentru ca oamenii să se poată pregăti să-L primească. Personajul minunat vestit de Ioan fusese printre ei peste treizeci de ani, şi ei într-adevăr nu L-au recunoscut ca trimis al lui Dumnezeu. Ucenicii au avut remuşcări din cauză că îngăduiseră ca necredinţa timpului să influenţeze şi părerile lor şi să le întunece înţelegerea. Lumina acestei lumi întunecate strălucise prin negură, iar ei nu fuseseră în stare să înţeleagă de unde veneau aceste raze. Se întrebau pentru ce se purtaseră în aşa fel, încât Hristos să fie nevoit să-i mustre. Repetau adesea discuţiile pe care le avuseseră cu El şi îşi ziceau: De ce am îngăduit noi ca ideile pământeşti şi opoziţia preoţilor şi rabinilor să ne încurce mintea, aşa încât n-am înţeles că Unul mai mare decât Moise era între noi, că Cineva mai înţelept decât Solomon ne învăţa? Cât de surde au fost urechile noastre! Cât de slabă a fost înţelegerea noastră!

Toma nu voise să creadă înainte de a pune degetul pe rana făcută de soldaţii romani. Petru Îl tăgăduise în timpul umilirii şi lepădării Lui. Aceste amintiri dureroase le reveneau în minte cu atâta claritate. Ei fuseseră cu El, dar nici nu-L cunoscuseră, nici nu-L apreciaseră. Dar acum, când îşi recunoşteau necredinţa, toate aceste lucruri le tulburau atât de mult inimile.

Când preoţii şi mai marii s-au unit împotriva lor şi i-au adus în faţa judecătorilor şi i-au aruncat în închisoare, urmaşii lui Hristos s-au bucurat „că au fost socotiţi vrednici să sufere pentru Numele Lui.” (Faptele Apostolilor 5, 41.) S-au bucurat că pot dovedi în faţa oamenilor şi a îngerilor că au recunoscut slava lui Hristos şi au ales să-L urmeze, chiar dacă pentru aceasta aveau să piardă totul.

şi astăzi este tot aşa de adevărat ca şi pe timpul apostolilor că, fără lumina dată de Duhul Sfânt, natura omenească nu poate să înţeleagă slava lui Hristos. Adevărul şi lucrarea lui Dumnezeu nu sunt apreciate de o creştinătate iubitoare de lume şi de compromisuri. Dar urmaşii Domnului nu vor putea fi întâlniţi pe căi uşoare, căutând slava pământească şi

conformarea cu lumea. Ei sunt mult înainte pe cărările muncii grele, umilinţei şi ocării, în fruntea luptei împotriva „căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti.” (Efeseni 6, 12.) şi acum, ca şi pe vremea lui Hristos, ei sunt greşit înţeleşi, ocărâţi şi apăsaţi de preoţii şi fariseii timpului lor.

Împărăţia lui Dumnezeu nu vine în aşa fel, încât să atragă atenţia. Evanghelia harului lui Dumnezeu, cu spiritul ei de lepădare de sine, nu poate să fie niciodată în armonie cu spiritul lumii. Cele două principii sunt în vrăjmăşie. „Omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuie judecate duhovniceşte.” (1 Corinteni 2, 14.)

Dar, în lumea religioasă de azi, sunt mulţi aceia care cred că trebuie să lucreze pentru întemeierea Împărăţiei lui Hristos ca organizaţie pământească, lumească. Ei doresc să facă din Domnul stăpânitorul regatelor lumii acesteia, conducător în curţile, în taberele şi în adunările ei legislative, în palatele şi pieţele ei. Ei aşteaptă ca El să domnească prin prevederi legale, impuse de autoritatea omenească. Deoarece acum Hristos nu este aici în persoană, ei vor căuta să acţioneze în locul Lui, pentru a pune în aplicare legile Împărăţiei Sale. Stabilirea unei asemenea împărăţii este ceea ce doreau iudeii din zilele lui Hristos. Ei L-ar fi primit pe Isus, dacă El ar fi voit să întemeieze o împărăţie pământească, să impună ceea ce considerau ei ca fiind legi ale lui Dumnezeu şi să-i facă exponenţi ai voinţei Lui şi delegaţi ai autorităţii Sale. Dar El a zis: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta.” (Ioan 18, 36.) El nu dorea un tron pământesc.

Cârmuirea din vremea lui Isus era coruptă şi persecutoare; în toate părţile erau abuzuri flagrante, oprimare, intoleranţă şi cruzime. Cu toate acestea, Mântuitorul n-a încercat să facă reforme civile. El n-a atacat abuzurile naţionale, nici n-a condamnat pe vrăjmaşii naţiunii. El nu S-a amestecat în treburile autorităţilor sau administraţiei celor de la putere. El, care ne-a fost pildă, S-a ţinut departe de guvernele pământeşti. Nu pentru că era indiferent la suferinţele oamenilor, ci pentru că leacul nu era în măsuri omeneşti şi exterioare. Pentru a avea succes, tratamentul trebuia să cuprindă pe fiecare om în parte şi trebuia să înnoiască inimile.

Împărăţia lui Hristos nu va fi întemeiată prin hotărârile tribunalelor, consiliilor sau ale adunărilor legislative, nici prin patronajul oamenilor mari din lume, ci prin sădirea naturii lui Hristos în natura omenească, prin lucrarea Duhului Sfânt. „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuţi nu din sânge, nici din voia firii, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (Ioan 1, 12.13.) Aceasta este singura putere care poate produce înălţarea omenirii. Iar partea omului în săvârşirea acestei lucrări este învăţarea şi trăirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Când şi-a început lucrarea în Corint, oraşul acela aglomerat, bogat şi stricat, pervertit de nenumăratele vicii ale păgânismului, apostolul Pavel a zis: „Căci n-am avut de gând să ştiu între voi altceva decât pe Isus Hristos, şi pe El răstignit." (1 Corinteni 2, 2.) Scriind mai târziu unora care mai înainte se întinaseră prin cele mai nebuneşti păcate, putea zice: „Dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi în Numele Domnului Isus Hristos şi prin Duhul Dumnezeului nostru". „Mulţumesc Dumnezeului meu totdeauna cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu care v-a fost dat în Isus Hristos." (1 Corinteni 6, 11; 1, 4.)

Astăzi, ca şi în zilele lui Hristos, lucrarea Împărăţiei lui Dumnezeu nu este făcută de cei care pretind cu zgomot să fie recunoscuţi şi sprijiniţi de conducătorii pământeşti şi de legile omeneşti, ci de aceia care vestesc oamenilor, în Numele Său, acele adevăruri spirituale, care-l vor face pe primitor să trăiască experienţa lui Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine." (Galateni 2, 20.) Atunci ei vor lucra, la fel ca Pavel, pentru binele oamenilor. El zice: „Noi dar suntem trimişi împuterniciţi ai lui Hristos, şi ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcaţi-vă cu Dumnezeu." (2 Corinteni 5, 20.)

Capitolul 56 — Binecuvântarea copiilor

Isus a iubit totdeauna copiii. El primea simpatia lor copilărească şi iubirea lor sinceră, neprefăcută. Laudele recunoscătoare de pe buzele lor curate erau ca o muzică pentru urechile Sale şi Îi înviorau inima, atunci când era abătut din cauza oamenilor vicleni şi făţarnici cu care venea în contact. Oriunde mergea Mântuitorul, bunătatea înfăţişării Sale şi purtarea Sa delicată şi amabilă câştigau iubirea şi încrederea copiilor.

La iudei era obiceiul ca să fie aduşi copiii la un rabin, pentru a-şi pune mâinile asupra lor şi a-i binecuvânta, dar ucenicii considerau că lucrarea Mântuitorului era prea importantă pentru a fi întreruptă în felul acesta. Când mamele şi-au adus copilaşii, ucenicii le-au privit cu neplăcere. Ei credeau că aceşti copii sunt prea mici pentru a avea un folos dintr-o întâlnire cu Isus şi apoi presupuneau că Lui Îi este neplăcută prezenţa lor. Dar El era nemulţumit tocmai de ucenici. Mântuitorul înţelegea grija şi povara mamelor, care căutau să le dea copiilor o educaţie după Cuvântul lui Dumnezeu. El ascultase rugăciunile lor. El le atrăsese la Sine.

O mamă şi copilul ei plecaseră de acasă pentru a-L găsi pe Isus. Pe drum, ea a spus unei vecine unde merge şi vecina a dorit ca şi copiii ei să fie binecuvântaţi. În felul acesta, au venit multe mame şi copiii lor. Unii copii trecuseră de anii prunciei, la copilărie şi tinereţe. Când mamele şi-au exprimat dorinţa, Isus a ascultat cu plăcere cererea timidă şi înlăcrimată. Dar El aştepta să vadă cum le vor trata ucenicii. Când i-a văzut că le îndepărtează pe mame, crezând că Îi fac o favoare, El le-a arătat greşeala, zicând: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci Împărăţia cerului este a celor ca ei”. El i-a luat pe copii în braţe, şi-a pus mâinile peste ei şi le-a dat binecuvântarea pentru care veniseră.

Mamele au fost mângâiate. Ele s-au întors acasă întărite şi binecuvântate de cuvintele lui Hristos. Au fost încurajate să-şi ducă poverile cu o nouă bucurie şi să lucreze cu nădejde pentru copiii lor. Mamele de astăzi trebuie să primească şi ele cuvintele Lui cu aceeaşi credinţă. Hristos este şi astăzi un Mântuitor personal, ca pe vremea când a trăit ca om între oameni. El este şi azi ajutorul mamelor, ca pe vremea când i-a strâns pe cei mici în braţele Sale, pe când era în Iudea. Copiii căminelor noastre sunt răscumpăraţi prin sângele Său, ca şi copiii de pe timpuri.

Isus cunoaşte povara inimii oricărei mame. Acela care a avut o mamă care s-a luptat cu sărăcia şi lipsurile simte cu fiecare mamă în lucrările ei. Acela care a făcut o călătorie lungă pentru a alina durerea unei femei canaanite va face tot atât de mult pentru mamele de azi. Acela care a redat văduvei din Nain pe unicul ei fiu şi care, în agonia Sa pe cruce, şi-a amintit de mama Sa este mişcat şi astăzi de durerea mamei. În orice suferinţă şi orice nevoie, El va da ajutor şi mângâiere.

Să vină dar mamele cu greutăţile lor la Isus. Vor găsi har îndestulător ca să le ajute la creşterea copiilor. Porţile sunt deschise pentru oricare mamă care vrea să-şi depună poverile la picioarele Mântuitorului. Acela care a zis: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi" le invită fără încetare pe mame să-i aducă pe copilaşii lor să fie binecuvântaţi de El. Până şi copilul din braţele mamei poate să locuiască la umbra Celui Atotputernic, prin credinţa mamei care se roagă. Ioan Botezătorul a fost plin de Duhul Sfânt chiar de la naştere. Dacă trăim în comuniune cu Dumnezeu, şi noi putem aştepta ca Duhul Sfânt să-i modeleze pe micuţii noştri chiar din primele clipe.

În copiii aduşi la El, Isus vedea bărbaţi şi femei ce urmau să fie moştenitori ai harului Său şi supuşi ai Împărăţiei Sale, dintre care unii aveau să devină martiri pentru Numele Său. El ştia că aceşti copii urmau să-L asculte şi să-L primească drept Mântuitor al lor mult mai repede decât persoanele adulte, dintre care mulţi erau înţelepţi în felul lumii şi cu inima împietrită. În învăţăturile Sale, S-a coborât până la nivelul lor. El, Domnul cerului, nu a socotit ca un lucru neînsemnat să răspundă la întrebările lor şi să simplifice învăţăturile Lui importante, pentru a fi înţelese de mintea lor de copii. El a pus în inima lor seminţele adevărului, care urmau să răsară peste mulţi ani şi să aducă roade pentru viaţa veşnică.

Este adevărat şi azi faptul că cei mai receptivi la învăţăturile Evangheliei sunt copiii; inima lor este deschisă faţă de influenţele divine şi este în stare să reţină învăţăturile primite. şi copiii mici pot să fie creştini şi să aibă o experienţă potrivită cu vârsta lor. Ei au nevoie să fie educaţi în lucrurile spirituale şi părinţii ar trebui să îi ajute, prin orice mijloc, pentru ca să-şi formeze caracterul după asemănarea lui Hristos.

Taţii şi mamele ar trebui să privească la copiii lor ca la cei mai tineri membri ai familiei Domnului, încredinţaţi lor spre a-i pregăti pentru cer. Învăţăturile pe care noi înşine le primim de la Hristos trebuie să le dăm copiilor noştri, aşa cum pot înţelege minţile lor tinere, dezvăluindu-le puţin câte puţin din frumuseţea principiilor cerului. În felul acesta căminul creştin devine o şcoală, în care părinţii au rolul de suplinitori, în timp ce Hristos este Învăţătorul.

Lucrând la convertirea copiilor noştri, nu trebuie să ne aşteptăm să vedem emoţii deosebite ca dovadă a convingerii de păcat. Nici nu este nevoie să cunoaştem timpul exact al convertirii lor. Trebuie să-i învăţăm să vină cu păcatele lor la Isus şi să ceară iertare, să creadă că El îi iartă şi îi primeşte, cum i-a primit şi pe copiii care au venit la El atunci când era pe pământ. Atunci când mama îi învaţă pe copii s-o asculte pentru că o iubesc, ea îi învaţă prima lecţie din viaţa de creştin. Iubirea mamei faţă de copil reprezintă iubirea lui Hristos şi cei mici, care se încred în mama lor şi ascultă de ea, învaţă să asculte de Mântuitorul şi să se încreadă în El.

Isus a fost un model pentru copii, dar este şi o pildă pentru taţi. El a vorbit ca Unul care avea autoritate şi Cuvântul Său avea putere, dar niciodată, în relaţiile cu oamenii aspri şi

violenţi, El n-a spus nici un cuvânt lipsit de amabilitate sau de politeţe. Harul lui Hristos în inimă va da o demnitate cerească şi un simţ al bunei-cuviinţe. El va îmblânzi tot ce este aspru şi va supune tot ce este necuviincios sau neprietenos. El îi va face pe părinţi să-i trateze pe copiii lor ca pe nişte fiinţe inteligente, aşa cum ar vrea ei înşişi să fie trataţi.

Părinţi, pentru creşterea copiilor voştri, studiaţi învăţăturile pe care Dumnezeu le-a dat în natură! Dacă aţi vrea să cultivaţi o garoafă, un trandafir sau un crin, cum aţi proceda? Întrebaţi-l pe grădinar cum face el să crească aşa de frumos fiecare ramură şi fiecare frunză, ca să se dezvolte în simetrie şi frumuseţe. El vă va spune că nu prin atingeri aspre sau prin eforturi violente, deoarece acestea ar frânge lăstarele delicate, ci prin mici atenţii, des repetate. El a umezit pământul şi a ferit planta în creştere de vânturile puternice şi de arşiţa soarelui şi Dumnezeu a făcut-o să înflorească şi să crească în mare frumuseţe. În purtarea faţă de copii, urmaţi metoda grădinarului. Prin atingeri delicate, ajutându-i cu iubire, căutaţi să modelaţi caracterele lor după modelul caracterului lui Hristos.

Încurajaţi-i să-şi exprime iubirea faţă de Dumnezeu şi unul faţă de celălalt. Motivul pentru care în lume sunt aşa de mulţi bărbaţi şi femei cu inima împietrită este că adevărata afecţiune a fost privită ca slăbiciune şi a fost descurajată şi reprimată. Natura mai bună a acestor persoane a fost înăbuşită în copilărie; şi dacă lumina iubirii divine nu vine să topească egoismul lor rece, fericirea lor va fi ruinată pentru totdeauna. Dacă dorim ca micuţii noştri să aibă spiritul duios al lui Isus şi simpatia pe care o manifestă îngerii faţă de noi, trebuie să încurajăm impulsurile generoase şi iubitoare ale copilăriei.

Învăţaţi-i pe copii să-L vadă pe Hristos în natură. Luaţi-i sub cerul liber, sub copacii falnici din grădină şi, în toate lucrurile minunate ale creaţiunii, învăţaţi-i să vadă expresia iubirii Sale. Învăţaţi-i că El a făcut legile care guvernează toate fiinţele vii, că El a făcut legi pentru noi şi că aceste legi sunt pentru fericirea şi bucuria noastră.

Nu-i obosiţi cu rugăciuni lungi şi îndemnuri plictisitoare, ci, prin pilde din natură, învăţaţi-i să asculte de Legea lui Dumnezeu. Dacă le câştigaţi încrederea în voi, ca urmaşi ai lui Hristos, va fi uşor să-i învăţaţi despre marea iubire cu care El ne-a iubit. Când încercaţi să le lămuriţi adevărurile mântuirii şi să-i îndrumaţi la Hristos ca Mântuitor personal, îngerii vor fi lângă voi. Domnul va da har taţilor şi mamelor, ca să-i facă pe cei micuţi să asculte cu interes scumpa povestire despre Copilaşul din Betleem, care este într-adevăr nădejdea întregii lumi. Când le-a spus ucenicilor să nu-i împiedice pe copii să vină la El, Isus Se adresa ucenicilor din toate veacurile: slujbaşilor bisericii, predicatorilor, îngrijitorilor şi tuturor creştinilor. Isus îi atrage pe copii la Sine şi ne îndeamnă: „Lăsaţi-i să vină”, ca şi cum ar zice: Ei ar veni dacă nu i-aţi împiedica voi.

Nu lăsaţi caracterul vostru necreştinesc să-L reprezinte greşit pe Isus. Nu-i ţineţi pe copilaşi departe de El prin răceala şi asprimea voastră. Să nu-i faceţi să simtă că cerul nu va fi un loc plăcut, dacă voi sunteţi acolo. Nu vorbiţi despre religie ca despre ceva ce copiii nu

ar putea înţelege şi nici nu vă purtaţi ca şi cum de la ei nu s-ar aştepta să-L primească pe Hristos în copilăria lor. Nu le daţi falsa impresie că religia lui Hristos este o religie a întristării şi că, venind la Mântuitorul, trebuie să renunţe la tot ceea ce aduce bucurie în viaţă.

Când Duhul Sfânt mişcă inimile copiilor, colaboraţi cu lucrarea Lui. Învăţaţi-i că Mântuitorul îi cheamă, că nimic nu poate să-I aducă o mai mare bucurie decât faptul că ei se predau Lui acum, în frăgezimea şi floarea vârstei. Mântuitorul priveşte cu nemărginită duioşie la cei pe care i-a răscumpărat cu sângele Său. Ei sunt pătrunşi de iubirea Lui. El priveşte la ei cu o dorinţă nespusă. Inima Lui nu este atrasă numai către copiii cu o purtare bună, ci şi către cei care au moştenit trăsături rele de caracter. Mulţi părinţi nu-şi dau seama că ei sunt răspunzători pentru aceste trăsături din copiii lor. Ei n-au blândeţea şi înţelepciunea de a şti cum să se poarte cu cei greşiţi, pe care ei i-au făcut ce sunt. Dar Isus priveşte cu milă la aceşti copii. El face legătura dintre cauză şi efect.

Lucrătorul creştin poate fi un slujitor al lui Hristos care să-i atragă pe copii la Mântuitorul. Prin înţelepciune şi tact, el îi poate lega de inima sa, le poate da curaj şi nădejde iar prin harul lui Hristos îi poate vedea transformaţi în caracter, aşa încât să se poată spune despre ei: „A unora ca aceştia este Împărăţia lui Dumnezeu”.

Capitolul 57 — „Îţi mai lipseşte un lucru”

„Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om, care a îngenuncheat în faţa Lui şi L-a întrebat: «Bunule Învăţător, ce să fac ca să moştenesc viaţa veşnică?»” Tânărul care pusese această întrebare era un conducător. Avea multe avuţii şi deţinea o poziţie de răspundere. El văzuse iubirea manifestată de Hristos faţă de copiii aduşi la El, văzuse cât de duios îi primise, cum îi luase în braţe şi inima lui se aprinse de iubire pentru Mântuitorul. El simţea dorinţa de a fi ucenicul Lui. Fusese mişcat atât de adânc, încât, atunci când Isus era gata să pornească la drum, a alergat la El şi, îngenunchind la picioarele Lui, a pus, cu sinceritate şi stăruinţă, întrebarea aceasta atât de însemnată pentru sufletul său şi pentru sufletul oricărei fiinţe omeneşti: „Bunule Învăţător, ce trebuie să fac ca să moştenesc viaţa veşnică?”

„Pentru ce Mă numeşti bun?” i-a zis Hristos. „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.” Isus dorea să încerce sinceritatea tânărului şi să afle de la el în ce chip Îl socotea bun. Îşi dădea el seama că Acela cu care vorbea era Fiul lui Dumnezeu? Care era adevăratul sentiment al inimii lui? Conducătorul acesta punea foarte mare preţ pe propria neprihănire. El nu se gândea că într-adevăr i-ar lipsi ceva, dar tot nu era pe deplin mulţumit. El simţea că mai lipseşte ceva. Nu s-ar fi putut ca Isus să-l binecuvânteze şi pe el cum îi binecuvântase pe copii şi să satisfacă lipsa din sufletul său?

Ca răspuns la această întrebare, Isus i-a spus că, dacă doreşte să aibă viaţă veşnică, trebuie să asculte de poruncile lui Dumnezeu. şi El a citat câteva din poruncile care arătau omului datoria faţă de semenii lui. Răspunsul conducătorului a fost hotărât: „Toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinereţea mea; ce-mi mai lipseşte?” Hristos a privit faţa tânărului, parcă citindu-i viaţa şi cercetându-i caracterul. L-a iubit şi a dorit să-i dea pacea, harul şi bucuria care puteau să-i schimbe cu totul caracterul. „Îţi lipseşte un lucru”, a zis El; „du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci şi vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ţi crucea şi urmează-Mă.”

Hristos era atras către acest tânăr. El ştia că este sincer în afirmaţia lui: „Toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinereţea mea”. Mântuitorul dorea să-i ofere acea putere de discernământ care să-l facă în stare să-şi vadă nevoia de consacrare a inimii şi de bunătate creştină. Dorea mult să vadă în el o inimă umilă şi zdrobită, conştientă că iubirea cea mai mare I se cuvine lui Dumnezeu, să-l vadă ascunzându-şi lipsa în desăvârşirea lui Hristos.

Isus a văzut în acest tânăr conducător, dacă devenea conlucrător cu El în lucrarea de mântuire, exact ajutorul de care avea nevoie. Dacă s-ar fi aşezat sub călăuzirea lui Hristos, ar fi devenit o putere spre bine. Într-o mare măsură, conducătorul ar fi putut să-L reprezinte pe Hristos; deoarece avea însuşiri care, dacă s-ar fi unit cu Mântuitorul, l-ar fi făcut în stare să devină o forţă divină între oameni. Privind la caracterul lui, Hristos l-a iubit. În inima

conducătorului, s-a trezit iubirea pentru Hristos, căci iubirea dă naştere la iubire. Isus dorea să-l vadă un împreună-lucrător cu El. El dorea să-l facă să-I semene, o oglindă care să reflecte chipul lui Dumnezeu. El dorea să dezvolte partea bună a caracterului acestui om şi s-o sfinţească pentru servirea Domnului. Dacă s-ar fi predat lui Hristos, tânărul conducător ar fi crescut în atmosfera prezenţei Sale. Dacă ar fi ales partea aceasta, cât de deosebit ar fi fost viitorul lui!

„Un lucru îţi lipseşte", a zis Isus. „Dacă vrei să fii desăvârşit, du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, şi vei avea o comoară în cer. Apoi vino şi urmează-Mă." Hristos a citit în inima fruntaşului. Numai un lucru îi lipsea, dar acesta era un principiu vital. El avea nevoie de iubirea lui Dumnezeu în suflet. Dacă golul acesta nu era umplut, era fatal pentru el; întreaga lui fiinţă avea să se schimbe în rău. Prin îngăduinţă, egoismul s-ar fi întărit. Dar, ca să primească iubirea lui Dumnezeu, trebuia să renunţe la iubirea de sine.

Hristos l-a pus la încercare pe acest om. L-a invitat să aleagă între slava pământească şi comorile cereşti. Comoara cerească îi era asigurată, dacă Îl urma pe Hristos. Dar eul trebuia înfrânt; voinţa sa trebuia pusă sub conducerea lui Hristos. Însăşi sfinţenia lui Dumnezeu îi era oferită tânărului conducător. El avea privilegiul să devină un fiu al lui Dumnezeu şi împreună-moştenitor cu Hristos la comoara cerească. Dar trebuia să-şi ia crucea şi să-L urmeze pe Mântuitorul pe cărarea lepădării de sine. Cuvintele lui Hristos erau echivalente cu această invitaţie: „Alegeţi astăzi cui vreţi să slujiţi." (Iosua 24, 15.) Alegerea era lăsată pe seama lui. Isus dorea cu ardoare convertirea lui. El îi arătase punctul slab din caracter şi cu profund interes urmărea problema, în timp ce tânărul gândea asupra problemei. Dacă se hotăra să-L urmeze pe Hristos, trebuia să asculte în totul de cuvintele Lui. Trebuia să părăsească planurile sale ambiţioase. Cu câtă nerăbdare, cu câtă îngrijorare privea Mântuitorul la tânăr, nădăjduind că va da curs invitaţiei Duhului lui Dumnezeu.

Hristos arătase singurele condiţii care-l puteau aşeza pe fruntaş în situaţia de a-şi desăvârşi un caracter creştin. Cuvintele Lui erau pline de înţelepciune, deşi păreau severe şi pretenţioase. Singura nădejde de scăpare pentru fruntaş era să le primească şi să le asculte. Poziţia lui înaltă şi averile lui aveau o subtilă influenţă spre rău asupra caracterului său. Dacă se lega de ele, acestea urmau să-L îndepărteze pe Dumnezeu din inima lui. Reţinând mai mult sau mai puţin din ale lui Dumnezeu, însemna să reţină ceea ce i-ar fi slăbit forţa morală şi puterea de lucru; căci dacă sunt cultivate lucrurile acestei lumi, oricât sunt de nesigure şi fără valoare, vor ajunge să absoarbă sufletul cu totul.

Fruntaşul a înţeles repede tot ce cuprindeau cuvintele lui Hristos şi s-a întristat. Dacă şi-ar fi dat seama de valoarea darului oferit, în grabă s-ar fi numărat printre cei care-L urmau pe Hristos. El era un membru al onoratului consiliu al iudeilor şi Satana îl ispitea cu posibilităţi atrăgătoare pentru viitor. El dorea comoara cerească, dar în acelaşi timp dorea şi avantajele trecătoare, pe care le putea aduce bogăţia. Îi părea rău că există asemenea situaţii;

dorea viaţă veşnică, dar nu era dispus la sacrificiu. Preţul vieţii veşnice i se părea prea mare şi a plecat plin de întristare, „deoarece avea multe bogăţii”.

Pretenţia lui că păzise Legea lui Dumnezeu era o amăgire. El dovedise că avuţiile erau idolul lui. El nu putea să ţină poruncile lui Dumnezeu, câtă vreme lumea avea locul cel dintâi în inima lui. Iubea mai mult darurile lui Dumnezeu decât pe Dătător. Hristos îi dăruise tânărului comuniunea cu Sine. „Urmează-Mă”, a spus El. Dar Mântuitorul nu valora pentru el atât cât valora numele pe care îl avea între oameni sau avuţiile lui. Să renunţe la comoara pământească, vizibilă, pentru comoara cerească, nevăzută, era un risc prea mare. El a refuzat darul vieţii veşnice şi a plecat; de aici înainte, lumea avea să pună cu totul stăpânire pe el.

Mii de oameni trec prin aceleaşi experienţe, având de ales între Hristos şi lume; şi mulţi aleg lumea. Asemenea tânărului fruntaş, ei se îndepărtează de Mântuitorul, zicând în inima lor: „Nu vreau ca Omul acesta să-mi fie conducător”.

Purtarea lui Hristos faţă de acest tânăr este o pildă pentru noi. Dumnezeu ne-a dat o regulă de purtare, pe care trebuie s-o urmeze fiecare slujitor al Lui. Este vorba de ascultarea de Legea Sa şi nu numai de o ascultare legalistă, ci de o ascultare care pătrunde în viaţă şi este ilustrată în caracter. Dumnezeu a prezentat caracterul Său ca model pentru toţi cei care vor să devină supuşi ai Împărăţiei Sale. Numai cei care vor deveni conlucrători cu Hristos, numai cei care vor zice: „Doamne, tot ce am şi tot ce sunt este al Tău”, numai aceia vor fi recunoscuţi ca fii şi fiice ale lui Dumnezeu. Toţi trebuie să-şi dea seama ce înseamnă a dori cerul şi totuşi să renunţe la el din cauza condiţiilor puse. Gândiţi-vă ce înseamnă a zice „nu” lui Hristos. Fruntaşul a zis: „Nu, nu pot să-ţi dau totul”. Spunem şi noi la fel? Mântuitorul Se oferă să împartă cu noi lucrarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o să o facem. El ne pune la dispoziţie toate mijloacele date nouă de Dumnezeu, pentru a duce mai departe lucrarea Sa în lume. Numai în felul acesta ne putem mântui.

Fruntaşului îi fuseseră încredinţate mari averi, pentru ca el să se dovedească un ispravnic credincios; el trebuia să folosească aceste bunuri pentru binecuvântarea celor în nevoie. Tot astfel şi azi Dumnezeu încredinţează oamenilor mijloace, talente şi ocazii, ca ei să poată fi slujitorii Săi pentru ajutorarea celor săraci şi suferinzi. Acela care foloseşte darurile încredinţate aşa cum intenţionează Dumnezeu devine un conlucrător cu Mântuitorul. El câştigă suflete la Hristos, deoarece este un reprezentant al caracterului Său.

Acelora care, asemenea tânărului conducător, sunt în posturi de încredere şi au averi mari, li se va părea poate un sacrificiu prea mare să părăsească totul pentru a-L urma pe Hristos. Dar aceasta este regula de purtare pentru toţi cei care doresc să devină ucenici ai Săi. Nu se primeşte nimic altceva decât ascultarea. Predarea de sine este miezul învăţăturilor lui Hristos. Adesea, ni se pare că ne este impusă într-un limbaj care pare poruncitor, pentru că nu există altă cale de a-l salva pe om, decât de a îndepărta lucrurile care, dacă ar fi cultivate, ar duce la degradarea întregii fiinţe.

Când urmaşii lui Hristos înapoiază Domnului ce este al Lui, ei adună o comoară care li se va da când vor auzi cuvintele: „Bine, rob bun şi credincios ... intră în bucuria stăpânului tău”. „Care pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea şi şade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Matei 25, 23; Evrei 12, 2.) Bucuria de a vedea oameni mântuiţi, salvaţi pentru veşnicie, este răsplata tuturor acelora care păşesc pe urmele Aceluia care a zis: „Urmează-Mă”.

Capitolul 58 — „Lazăre, vino afară!”

Lazăr din Betania era unul dintre cei mai statornici ucenici ai lui Hristos. De la prima lor întâlnire, credinţa lui în Hristos fusese puternică, iubirea pentru El era profundă şi el era foarte iubit de Mântuitorul. Pentru Lazăr a şi fost săvârşită cea mai mare minune a lui Hristos. Mântuitorul i-a binecuvântat pe toţi cei care au căutat ajutorul Său; El iubeşte toată familia omenească, dar faţă de unii este legat prin legături deosebite. Inima Lui era prinsă într-o puternică legătură de iubire faţă de familia din Betania şi pentru unul dintre ei a fost făcută cea mai minunată lucrare.

În casa lui Lazăr, Isus găsise de multe ori odihnă. Mântuitorul nu avea o casă proprie; El depindea de ospitalitatea prietenilor şi ucenicilor Săi şi adesea, când era obosit, însetat după o părtăşie omenească sinceră, El găsea adăpost în familia aceasta paşnică, departe de bănuielile şi invidia fariseilor mânioşi. Aici găsea o primire sinceră şi o prietenie curată şi sfântă. Aici putea să vorbească simplu şi liber, ştiind că vorbele Lui erau înţelese şi păstrate ca o comoară.

Mântuitorul preţuia o casă liniştită şi nişte ascultători interesaţi. El avea nevoie de duioşia, curtenia şi iubirea oamenilor. Cei care primeau învăţătura cerească, pe care El era gata să o dea, erau mult binecuvântaţi. În timp ce mulţimile Îl urmau pe Hristos prin câmpiile întinse, El le dezvăluia frumuseţile lumii naturale. Căuta să deschidă ochii minţii lor, ca să poată vedea cum mâna lui Dumnezeu susţine lumea. Pentru ca oamenii să aprecieze bunătatea şi îndurarea lui Dumnezeu, El atrăgea atenţia ascultătorilor Săi la roua delicată, la picurarea liniştită a ploii şi la lumina strălucitoare a soarelui, care erau date deopotrivă şi celor buni, şi celor răi. El dorea ca oamenii să-şi dea seama pe deplin de grija pe care Dumnezeu o arăta faţă de fiinţele omeneşti create de El. Dar mulţimile nu se grăbeau să asculte; şi în familia din Betania, Hristos găsea odihnă de lupta obositoare a vieţii publice. Aici, în faţa unor ascultători înţelegători, El dezvăluia măreţia Providenţei. În aceste întrevederi particulare, El desfăşura în faţa ascultătorilor Săi lucrurile acelea pe care nu putea să le spună mulţimii amestecate. Prietenilor Săi nu trebuia să le vorbească în parabole.

În timp ce Hristos dădea aceste învăţături minunate, Maria stătea la picioarele Lui, ca o ascultătoare respectuoasă şi devotată. Odată, Marta, foarte ocupată cu pregătirea mesei, a mers la Hristos, zicând: „Doamne, nu-ţi pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să-mi ajute”. Aceasta s-a întâmplat cu ocazia primei vizite a lui Hristos în Betania. Mântuitorul şi ucenicii făcuseră o călătorie obositoare pe jos, de la Ierihon. Marta voia să se îngrijească de ei şi, în frământarea ei, ea uitase să se poarte delicat faţă de Oaspete. Isus i-a răspuns în cuvinte blânde şi pline de răbdare: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijeşti şi te frămânţi tu, dar un singur lucru trebuieşte: Maria şi-a ales partea cea bună, care nu i se va lua”. Maria îşi îmbogăţea mintea cu preţioasele cuvinte care curgeau de pe

buzele Mântuitorului, cuvinte care pentru ea erau mai de preţ decât cele mai scumpe bijuterii.

Acel „singur lucru” care îi era necesar Martei era un spirit liniştit, de devoţiune, o mai mare preocupare pentru cunoştinţele privitoare la viaţa veşnică şi binecuvântările necesare pentru creşterea spirituală. Ea avea nevoie de mai puţină preocupare pentru cele trecătoare şi mai multă pentru cele care rămân veşnic. Isus voia să-i înveţe pe copiii Săi să prindă orice ocazie de a câştiga acea cunoştinţă care-i face înţelepţi spre mântuire. Cauza lui Hristos are nevoie de lucrători pricepuţi şi energici. Cei asemenea Martei, cu zelul lor pentru lucrarea religioasă, au un câmp întins în faţa lor. Dar ei trebuie să stea mai întâi cu Maria, la picioarele lui Isus. Sârguinţa, promptitudinea şi energia trebuie să fie sfinţite prin harul lui Hristos şi atunci viaţa va fi o putere neînfrântă spre bine.

Întristarea a intrat în casa paşnică în care Se odihnea Isus. Lazăr s-a îmbolnăvit dintr-o dată şi surorile lui au trimis la Mântuitorul să-I spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubeşti este bolnav”. Ele au văzut gravitatea bolii fratelui lor, dar ştiau că Hristos Se dovedise în stare să vindece tot felul de boli. Credeau că El va simţi împreună cu ele în durere, de aceea n-au stăruit ca El să vină numaidecât, ci au trimis numai vestea care arăta cât de mult se încredeau în El: „Acela pe care-l iubeşti este bolnav”. Ele credeau că Domnul va răspunde îndată la înştiinţarea lor şi că va veni în cel mai scurt timp la Betania.

Pline de nerăbdare, aşteptau veşti de la Isus. Câtă vreme scânteia de viaţă mai era încă vie în fratele lor, ele s-au rugat şi au tot aşteptat venirea lui Isus. Dar trimisul s-a întors fără El. Totuşi, a adus solia: „Boala aceasta nu este spre moarte”, şi ele s-au agăţat de nădejdea că Lazăr va trăi. Cu duioşie, au încercat să-i spună cuvinte de mângâiere şi încurajare suferindului aproape inconştient. Când Lazăr a murit, ele au fost amar dezamăgite; dar au simţit harul întăritor al lui Hristos, şi acesta le-a ferit să gândească rău despre Mântuitorul.

Când Isus a auzit înştiinţarea, ucenicii au avut impresia că El a primit-o cu răceală. N-a manifestat întristarea la care se aşteptau. Privind la ei, El a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea”. Timp de două zile, a rămas acolo unde Se afla. Întârzierea aceasta era o taină pentru ucenici. Ce mângâiere ar fi fost prezenţa Lui pentru familia întristată! gândeau ei. Marea Lui iubire pentru familia din Betania era bine cunoscută de ucenici şi ei erau surprinşi că nu a răspuns imediat la vestea tristă: „Acela pe care-l iubeşti este bolnav”.

În timpul celor două zile, părea că Hristos nici nu Se mai gândea la vestea adusă, deoarece nu vorbea despre Lazăr. Ucenicii s-au gândit la Ioan Botezătorul, înaintemergătorul lui Isus. Ei se miraseră că Isus, care avea atât de mare putere de a săvârşi minuni, îngăduise ca Ioan să zacă în închisoare şi să moară de o moarte năprasnică. Dacă avea o astfel de putere, pentru ce nu salvase Hristos viaţa lui Ioan? Deseori fariseii puseseră întrebarea aceasta, ca să aducă un argument de necombătut împotriva susţinerii lui Hristos

că El este Fiul lui Dumnezeu. Mântuitorul îi avertizase pe ucenici că vor avea de suferit încercări, pierderi şi persecuţii. Îi va uita El oare şi pe ei în vreme de încercare? Unii se întrebau dacă nu cumva s-au înşelat în ce priveşte misiunea Lui. Toţi erau profund tulburaţi.

După o aşteptare de două zile, Isus le-a spus ucenicilor: „Haidem să ne întoarcem în Iudea". Ucenicii se întrebau de ce aşteptase două zile, dacă şi aşa urma să meargă în Iudea. Dar îngrijorarea pentru Isus şi chiar pentru ei îi frământa mai mult. În hotărârea luată de El acum, ei nu vedeau decât primejdia care îi pândea. „Învăţătorule", au zis ei, „acum de curând căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, şi Te întorci în Iudea?" Isus a răspuns: „Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi?" Eu sunt sub conducerea Tatălui Meu; câtă vreme fac voia Lui, viaţa Mea este în siguranţă. Cele douăsprezece ore ale zilei Mele încă nu s-au sfârşit. Am trecut în ultima parte a zilei, dar cât mai rămâne ceva, Mă aflu în siguranţă.

„Dacă umblă cineva ziua", a spus El mai departe, „nu se poticneşte, pentru că vede lumina lumii acesteia." Acela care face voia lui Dumnezeu, care umblă pe drumurile prescrise de Dumnezeu, nu poate să se împiedice şi să cadă. Lumina, Spiritul călăuzitor al lui Dumnezeu, îi dă o clară înţelegere a datoriei sale şi-l călăuzeşte pe drumul cel drept până la capătul lucrării sale. „Dar dacă umblă noaptea, se poticneşte, pentru că n-are lumină în el." Acela care merge pe o cărare aleasă de el şi unde nu l-a chemat Dumnezeu se va poticni. Pentru el, ziua se schimbă în noapte şi, oriunde s-ar afla, nu este sigur.

„După aceste vorbe le-a zis: «Lazăr, prietenul nostru, doarme; dar Mă duc să-l trezesc din somn»." „Lazăr, prietenul nostru, doarme." Cât de mişcătoare sunt cuvintele acestea! Ce pline de simpatie! Cu gândul la Ierusalim, ucenicii aproape uitaseră de familia îndurerată din Betania. Dar Hristos nu uitase. Ucenicii s-au simţit mustraţi. Fuseseră dezamăgiţi pentru că Hristos nu răspunsese mai grabnic la înştiinţare. Fuseseră ispitiţi să creadă că El n-avea acea călduroasă iubire pentru Lazăr şi surorile lui cum crezuseră ei, căci altfel S-ar fi grăbit să meargă cu cel care adusese vestea. Dar cuvintele: „Lazăr, prietenul nostru, doarme" au trezit în mintea lor sentimente mai bune. Erau convinşi că Hristos nu-i uitase pe prietenii Lui în suferinţă.

„Ucenicii I-au zis: «Doamne, dacă doarme, are să se facă bine». Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbeşte despre odihna căpătată prin somn." Hristos le prezintă copiilor Săi credincioşi moartea, ca fiind un somn. Viaţa lor e ascunsă cu Hristos în Dumnezeu şi, până va suna ultima trâmbiţă, cei care mor vor dormi în El.

Atunci Isus le-a spus pe faţă: „Lazăr a murit. şi Mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeţi. Dar acum haidem să mergem la el". Toma nu vedea pentru Învăţătorul lui nimic altceva decât că-L aştepta moartea, dacă Se ducea în Iudea, dar el şi-a făcut curaj şi le-a spus celorlalţi ucenici: „Haidem să mergem şi noi să murim cu El!" El ştia cât de mult Îl urau iudeii pe Hristos. Scopul lor era să-L omoare, dar planul acesta nu izbutise, pentru că nu venise încă vremea. În acest timp, Isus era păzit de garda îngerilor cereşti şi chiar în

părţile Iudeii, unde rabinii unelteau să pună mâna pe El şi să-L omoare, nu I se putea face nici un rău.

Ucenicii s-au mirat de cuvintele lui Hristos, când a zis: „Lazăr a murit, şi Mă bucur că n-am fost acolo". După propria alegere stătuse Mântuitorul departe de familia prietenilor în suferinţă? Aparent, Maria, Marta şi muribundul Lazăr fuseseră lăsaţi singuri. Dar nu erau singuri. Hristos a urmărit toată scena şi, după moartea lui Lazăr, surorile întristate au fost susţinute de harul Său. Isus a fost martor la întristarea inimilor lor, când fratele lor se lupta cu vrăjmaşul cel puternic, moartea. El a simţit toată durerea lor grozavă, când le-a spus ucenicilor: „Lazăr a murit". Dar Hristos trebuia să Se mai gândească şi la alţii, afară de cei iubiţi din Betania; El trebuia să ţină seama de educaţia ucenicilor. Ei trebuiau să fie reprezentanţii Lui în lume, pentru ca binecuvântarea Tatălui să-i poată cuprinde pe toţi oamenii. Pentru binele lor a îngăduit El ca Lazăr să moară. Dacă l-ar fi vindecat de boala lui, minunea, care era cea mai puternică dovadă a naturii Sale divine, nu s-ar fi putut săvârşi.

Dacă Hristos ar fi fost în camera bolnavului, Lazăr n-ar fi murit, deoarece Satana n-ar fi avut putere asupra lui. Moartea n-ar fi putut să-şi îndrepte săgeata spre Lazăr în prezenţa Dătătorului vieţii. De aceea Hristos a stat departe. El a îngăduit exercitarea puterii vrăjmaşului, ca apoi să-l poată izgoni ca pe un duşman înfrânt. El a îngăduit ca Lazăr să treacă sub stăpânirea morţii; şi surorile îndurerate l-au văzut pe fratele lor pus în mormânt. Hristos ştia că, atunci când ele aveau să privească faţa neînsufleţită a fratelui lor, credinţa în Răscumpărătorul lor avea să fie greu încercată. Dar ştia că, datorită luptei prin care treceau acum, credinţa lor urma să strălucească şi mai puternic. El a suferit toate chinurile întristării pe care ele le-au îndurat. El nu-i iubea mai puţin acum pentru că zăbovise; dar ştia că, pentru ele, pentru Lazăr, pentru Sine şi pentru ucenici, urma să fie câştigată o biruinţă.

„Pentru voi, ca să credeţi." Pentru toţi aceia care caută să simtă mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu, clipa celei mai mari descurajări este timpul când ajutorul divin este cel mai aproape. Ei vor privi înapoi cu recunoştinţă la partea cea mai întunecată a căii lor. „Domnul ştie să izbăvească din încercare pe oamenii temători de Dumnezeu." (2 Petru 2, 9.) Din orice ispită şi orice încercare, El îi va scoate cu o credinţă mai tare şi o experienţă mai bogată.

Întârziind să meargă la Lazăr, Hristos avea un plan de îndurare faţă de aceia care nu-L primiseră. El a zăbovit pentru ca, prin învierea lui Lazăr din morţi, să poată da poporului Său încăpăţânat şi necredincios o nouă dovadă că El era într-adevăr „învierea şi viaţa". Se cutremura la gândul că astfel nu mai era nici o nădejde pentru acest popor, aceste sărmane şi rătăcite oi ale casei lui Israel. Inima Lui era zdrobită din cauza nepocăinţei lor. În harul Său, intenţiona să le mai dea o dovadă că El era Vindecătorul, Acela care singur putea să aducă la lumină viaţa şi nemurirea. Aceasta trebuia să fie o dovadă pe care preoţii nu o puteau răstălmăci. Iată motivul pentru care a întârziat să meargă la Betania. Această minune

culminantă, învierea lui Lazăr, trebuia să pună sigiliul lui Dumnezeu asupra lucrării şi afirmaţiilor Sale cu privire la originea Sa divină.

În călătoria Sa către Betania, după obiceiul Său, Isus i-a ajutat pe cei bolnavi şi pe cei lipsiţi. Apropiindu-Se de oraş, a trimis la surori un sol cu vestea sosirii Lui. Hristos n-a intrat îndată în casă, ci S-a oprit într-un loc retras, de lângă drum. Marile ceremonii pe care iudeii obişnuiau să le îndeplinească la moartea prietenilor şi rudelor nu se potriveau cu spiritul lui Hristos. El a auzit vaietele bocitorilor plătiţi şi nu dorea să le întâlnească pe surori în mijlocul zgomotului. Printre prietenii care luau parte la doliu erau şi rude ale familiei, dintre care unii deţineau posturi de răspundere în Ierusalim. Printre aceştia, erau chiar vrăjmaşi foarte înverşunaţi ai lui Hristos. El le cunoştea planurile şi de aceea nu S-a făcut îndată cunoscut.

Vestea i-a fost dusă Martei atât de tainic, încât ceilalţi din încăpere n-au ştiut. Stăpânită de durere, Maria n-a auzit nimic. Ridicându-se îndată, Marta s-a dus să-L întâmpine pe Domnul ei, dar Maria, crezând că merge la locul unde era înmormântat Lazăr, a rămas acolo unde se afla fără a mai spune ceva. Marta a mers grăbită să-L întâmpine pe Isus, având inima frământată de emoţii contradictorii. Pe faţa Lui expresivă, a citit aceeaşi duioşie şi iubire ca şi mai înainte. Încrederea ei în El era nezdruncinată, dar se gândea la preaiubitul ei frate, pe care-l iubise şi Isus. Cu mare durere în inimă pentru faptul că Hristos nu venise mai înainte, totuşi cu nădejdea că şi acum putea să facă ceva pentru mângâierea lor, ea a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu”. Iarăşi şi iarăşi repetaseră surorile aceste cuvinte, printre strigătele bocitorilor.

Cu milă omenească şi dumnezeiască, Isus a privit faţa ei întristată şi îngrijorată. Marta nu dorea să povestească cele petrecute; totul era adunat în aceste cuvinte mişcătoare: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu”. Dar, privind faţa Sa plină de iubire, a adăugat: „Dar şi acum, ştiu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îţi va da Dumnezeu”.

Isus i-a îmbărbătat credinţa, zicând: „Fratele tău va învia”. Răspunsul Lui nu urmărea să-i dea speranţa unei schimbări apropiate. El a dus gândurile Martei dincolo de apropiata înviere a fratelui ei şi le-a aţintit asupra învierii drepţilor. A făcut lucrul acesta pentru ca ea să vadă în învierea lui Lazăr o garanţie pentru învierea tuturor neprihăniţilor morţi şi o asigurare că lucrul acesta se va face prin puterea Mântuitorului. Marta a răspuns: „ştiu că va învia la înviere, în ziua de apoi”.

Căutând să dea şi mai departe o bună îndrumare credinţei ei, Isus a zis: „Eu sunt învierea şi viaţa”. În Hristos e viaţa originară, neîmprumutată, pe care o are prin Sine Însuşi. „Cine are pe Fiul are viaţă.” (1 Ioan 5, 12.) Dumnezeirea lui Hristos este o asigurare pentru cel credincios că va avea viaţa veşnică. „Cine crede în Mine”, a zis Isus, „chiar dacă ar fi murit, va trăi. şi oricine trăieşte şi crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” Hristos privea acum la a doua Sa venire. Atunci, drepţii cei morţi vor învia în corp nesupus

putrezirii, iar drepţii cei vii vor fi duşi în cer fără să vadă moartea. Minunea pe care Hristos era gata să o săvârşească, prin învierea lui Lazăr din morţi, urma să reprezinte învierea tuturor celor neprihăniţi. Prin cuvântul şi lucrările Sale, El S-a declarat ca Autor al învierii. Acela care în curând trebuia să moară pe cruce avea cheile morţii, ca biruitor asupra mormântului, şi a afirmat dreptul şi puterea Sa de a da viaţă veşnică.

La cuvintele Mântuitorului: „Crezi lucrul acesta?", Marta răspunse: „Da, Doamne, cred că Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume!" Ea nu înţelesese toată însemnătatea cuvintelor lui Hristos, dar şi-a mărturisit credinţa în divinitatea Lui şi încrederea că El putea să facă tot ce dorea.

„După ce a spus aceste vorbe, s-a dus şi a chemat în taină pe sora sa, Maria, şi i-a zis: «A venit Învăţătorul şi te cheamă»." Ea a spus lucrul acesta cât mai discret, deoarece preoţii şi conducătorii erau pregătiţi să pună mâna pe Isus, când li s-ar fi oferit ocazia. Strigătele bocitorilor au făcut ca să nu fie auzite cuvintele ei.

Aflând vestea aceasta, Maria s-a ridicat în grabă şi, cu nerăbdarea zugrăvită pe faţă, a părăsit camera. Crezând că s-a dus la mormânt să plângă, bocitorii au urmat-o. Când ea a ajuns la locul unde aştepta Isus, a îngenuncheat la picioarele Lui şi a spus cu buzele tremurânde: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu". Plânsetul bocitorilor o tulburau, deoarece ea ar fi dorit să vorbească în linişte câteva cuvinte cu Isus. Dar cunoştea invidia şi pizma unora dintre cei de faţă împotriva lui Hristos şi lucrul acesta o împiedica să-şi exprime durerea.

„Isus, când a văzut-o plângând, pe ea şi pe iudeii care veniseră cu ea, S-a înfiorat în duhul Lui şi S-a tulburat." El citea inimile celor adunaţi. Vedea la mulţi că ceea ce trece drept durere era numai făţărnicie. ştia că unii dintre cei de faţă, care acum dovedeau o făţarnică întristare, vor plănui în curând să omoare nu numai pe puternicul Făcător de minuni, dar şi pe cel care trebuia să fie înviat din morţi. Hristos ar fi putut să le smulgă haina de pretinsă întristare. Dar şi-a înfrânat indignarea îndreptăţită. Cuvintele pe care le-ar fi putut spune, pe bună dreptate, nu le-a rostit din cauza celor iubiţi, îngenuncheaţi la picioarele Lui cu întristare, care credeau cu adevărat în El.

„Unde l-aţi pus?" a întrebat El. „Doamne", I-au răspuns ei, „vino şi vezi." Au pornit împreună spre mormânt. Era o scenă plină de jale. Lazăr fusese foarte iubit şi surorile lui plângeau pentru el cu inima zdrobită, pe când cei care îi fuseseră prieteni îşi amestecau lacrimile cu ale surorilor îndurerate. Din cauza suferinţei omeneşti şi văzând că prietenii îl plângeau pe mort în timp ce Mântuitorul lumii era lângă ei, „Isus plângea". Deşi era Fiul lui Dumnezeu, El luase totuşi natura omenească şi era mişcat de durerea oamenilor. Inima Lui duioasă şi miloasă e totdeauna mişcată de iubire faţă de cel aflat în suferinţă. El plânge cu cei ce plâng şi Se bucură cu cei care se bucură.

Dar Isus nu a plâns numai din cauza simpatiei Lui faţă de Maria şi Marta. În lacrimile Sale era o întristare tot aşa de adâncă faţă de întristarea omenească, pe cât e cerul de înalt faţă de pământ. Hristos nu plângea pentru Lazăr, căci El era gata să-l cheme afară din mormânt. El plângea pentru că mulţi dintre cei care plângeau acum pentru Lazăr urmau să plănuiască în curând moartea Lui, a Aceluia care era învierea şi viaţa. Dar cât de neînstare erau iudeii necredincioşi să înţeleagă ce însemnau lacrimile Lui! Câţiva, care nu puteau să vadă decât partea din afară a scenei din faţa lor drept cauză a întristării Lui, au spus în şoaptă: „Iată cât de mult îl iubea”. Alţii, căutând să arunce sămânţa îndoielii în inima celor prezenţi, au spus în batjocură: „El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?” Dacă Hristos ar fi putut să-l salveze pe Lazăr, atunci de ce a îngăduit să moară?

Cu ochi profetic, Hristos a văzut vrăjmăşia fariseilor şi a saducheilor. ştia că ei plănuiesc să-L omoare. ştia că unii dintre aceia care se arătau acum pe dinafară atât de iubitori îşi vor închide curând uşa nădejdii şi porţile cetăţii lui Dumnezeu. Umilirea şi crucificarea Sa, care urmau să aibă loc în curând, aveau să ducă la distrugerea Ierusalimului şi atunci nimeni nu mai avea să bocească pe cei morţi. Pedeapsa care trebuia să vină asupra Ierusalimului se zugrăvea foarte limpede în faţa Sa. El vedea Ierusalimul înconjurat de legiunile romane. ştia că mulţi dintre cei care plângeau acum pentru Lazăr urmau să moară în timpul asedierii cetăţii, şi pentru moartea lor nu mai era nădejde.

Isus plângea nu numai din cauza scenei din faţa Sa. Îl apăsa povara durerii veacurilor. El vedea grozavele urmări ale călcării Legii lui Dumnezeu. Vedea că în istoria lumii, începând cu moartea lui Abel, lupta dintre bine şi rău nu încetase nici o clipă. Privind prin anii ce urmau să vină, vedea suferinţa şi întristarea, lacrimile şi moartea care trebuiau să fie partea oamenilor. Inima Lui era străpunsă de durerea întregului neam omenesc din toate veacurile şi din toată părţile. Durerile neamului păcătos apăsau greu asupra sufletului Său şi, în timp ce dorea să aline toate suferinţele lor, ochii Săi erau plini de lacrimi.

„Isus S-a înfiorat din nou în Sine şi S-a dus la mormânt.” Lazăr fusese aşezat într-o peşteră, în stâncă, şi o piatră grea era aşezată la intrare. „Daţi piatra la o parte”, a zis Hristos. Crezând că doreşte numai să vadă mortul, Marta s-a opus, spunând că trupul fusese înmormântat de patru zile şi intrase deja în descompunere. Declaraţia aceasta, dată înainte de învierea lui Lazăr, nu le mai îngăduia vrăjmaşilor lui Hristos să spună că totul nu fusese decât o înşelăciune. Mai înainte, fariseii îşi spuseseră feluritele lor păreri cu privire la atât de minunata descoperire a puterii lui Dumnezeu. Când o readusese la viaţă pe fiica lui Iair, Hristos spusese: „Fata n-a murit, ci doarme.” (Marcu 5, 39.) Întrucât ea fusese bolnavă numai un scurt timp şi fusese înviată imediat după moarte, fariseii declaraseră că fata nu fusese moartă, pentru că Hristos Însuşi spusese că ea numai doarme. Ei încercaseră să arate că Hristos nu putea să vindece boala, că ceea ce se spunea despre minunile Lui era numai o poveste. Dar, în cazul acesta, nimeni nu putea să susţină că Lazăr nu era mort.

Când Domnul e gata să facă un lucru, Satana ridică pe cineva care să se opună. „Daţi piatra la o parte”, a spus Hristos. Pe cât e cu putinţă, pregătiţi calea pentru lucrarea Mea. Dar natura hotărâtă şi ambiţioasă a Martei s-a arătat şi acum. Ea nu voia ca trupul în descompunere să fie scos la lumină. Inima omenească e greoaie în a înţelege cuvintele lui Hristos şi credinţa Martei nu prinsese adevăratul înţeles al făgăduinţei Lui.

Hristos a mustrat-o pe Marta, dar cuvintele Lui erau rostite cu cea mai mare duioşie: „Nu ţi-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” Pentru ce te îndoieşti de puterea Mea? De ce te împotriveşti cererilor Mele? Ai cuvântul Meu. Dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu. Piedicile naturale nu pot să oprească lucrarea Celui Atotputernic. Îndoiala şi necredinţa nu sunt umilinţă. Credinţa neclintită în cuvântul lui Hristos — iată adevărata umilinţă, adevărata predare de sine.

„Daţi voi piatra la o parte.” Hristos ar fi putut să poruncească pietrei să se dea la o parte şi ea ar fi ascultat de glasul Lui. El ar fi putut să poruncească îngerilor de lângă El să facă lucrul acesta. La porunca Sa, mâini nevăzute ar fi îndepărtat piatra. Dar trebuia să fie dată la o parte de mâini omeneşti. În felul acesta, Hristos a vrut să arate că natura omenească trebuie să colaboreze cu divinitatea. Puterea divină nu este chemată să facă ce poate puterea omenească. Dumnezeu nu Se lipseşte de ajutorul omului. El îl întăreşte, lucrând împreună cu acela care foloseşte puterile şi însuşirile date lui de Dumnezeu.

Porunca a fost ascultată. Piatra a fost rostogolită. Totul s-a făcut pe faţă şi cu chibzuinţă. Tuturor li s-a dat ocazia să vadă că nu se practică înşelăciunea. Corpul lui Lazăr zăcea în mormântul lui din stâncă, rece şi tăcut. Strigătele bocitorilor amuţiră. Surprinşi şi plini de nerăbdare, toţi stăteau în jurul mormântului, aşteptând să vadă ce va urma.

Hristos stătea liniştit în faţa mormântului. O sfântă solemnitate îi stăpânea pe toţi cei prezenţi. Hristos Se apropie de mormânt. Înălţând privirea spre cer, zise: „Tată, Îţi mulţumesc că M-ai ascultat”. Nu demult, vrăjmaşii lui Hristos Îl acuzaseră de hulă şi luaseră pietre să dea în El, pentru că pretinsese că este Fiul lui Dumnezeu. Îl acuzau că face minunile cu puterea lui Satana. Dar acum, Hristos pretindea că Dumnezeu e Tatăl Său şi, cu o încredere desăvârşită, Se declara drept Fiu al lui Dumnezeu.

În tot ce făcea, Hristos conlucra cu Tatăl Său. Totdeauna El avusese grijă să dea dovadă că nu lucrează independent. El săvârşise minunile prin credinţă şi rugăciune. Hristos dorea ca toţi să cunoască legătura Sa cu Tatăl. „Tată”, spuse El, „Îţi mulţumesc că M-ai ascultat. ştiam că totdeauna Mă asculţi, dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejurul Meu, ca să creadă că Tu M-ai trimis.” Aici trebuia să se dea poporului şi ucenicilor cea mai convingătoare dovadă cu privire la legătura care există între Hristos şi Dumnezeu. Trebuia să li se arate că susţinerile lui Hristos nu erau false.

„După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: «Lazăre, vino afară!»” Glasul Lui clar şi pătrunzător străbătu urechea mortului. În timp ce vorbea, dumnezeirea străfulgeră prin natura omenească. Pe faţa Sa, luminată de slava lui Dumnezeu, oamenii I-au văzut puterea. Fiecare ochi era aţintit spre intrarea peşterii. Fiecare ureche era atentă să prindă şi cel mai slab sunet. Cu interes încordat şi dureros, toţi aşteptau dovada dumnezeirii lui Hristos, dovada care trebuia să susţină pretenţiile Lui că e Fiul lui Dumnezeu sau să stingă nădejdea pentru totdeauna.

În mormântul tăcut se făcu mişcare şi cel care fusese mort apăru la intrarea peşterii. Mişcările lui erau împiedicate de îmbrăcămintea cu care fusese înmormântat, iar Isus le-a spus spectatorilor înmărmuriţi: „Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l să meargă”. Din nou li s-a arătat că omul trebuie să colaboreze cu Dumnezeu. Oamenii trebuie să lucreze pentru oameni. Fiind dezlegat, Lazăr a stat înaintea celor adunaţi nu ca un om ros de boală, nu cu membrele slabe şi tremurânde, ci ca un om în floarea vieţii şi în puterea unei bărbăţii nobile. Ochii lui străluceau de inteligenţă şi de iubire pentru Mântuitorul lui. În adorare, el se aruncă la picioarele lui Isus.

La început, privitorii au rămas muţi de mirare. Apoi a urmat o scenă de bucurie şi recunoştinţă ce nu se poate exprima. Surorile l-au primit pe fratele lor înviat ca pe un dar de la Dumnezeu şi, cu lacrimi de bucurie, au izbucnit în mulţumiri faţă de Mântuitorul. Dar, în timp ce fratele, surorile şi prietenii se bucurau de această întâlnire, Isus Se retrase. Când L-au căutat pe Dătătorul vieţii, nu L-au mai găsit.

Capitolul 59 — Uneltirile preoţilor

Betania era aproape de Ierusalim, aşa că vestea învierii lui Lazăr a ajuns repede în cetate. Iscoadele, care au fost de faţă la săvârşirea minunii, i-au informat imediat pe conducătorii iudei de tot ce se întâmplase. A fost imediat convocată o adunare a Sinedriului, pentru a hotărî ce era de făcut. Hristos dovedise acum că avea putere asupra morţii şi mormântului. Minunea aceasta mare era dovada culminantă, dată de Dumnezeu oamenilor, că El L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru mântuirea lor. Era o demonstrare a puterii divine, care era îndestulătoare pentru a convinge orice minte stăpânită de raţiune şi de o conştiinţă luminată. Mulţi dintre cei care fuseseră de faţă la învierea lui Lazăr au ajuns să creadă în Isus. Dar ura preoţilor împotriva Lui a crescut. Ei lepădaseră toate dovezile mai mici ale dumnezeirii Lui, iar această nouă minune îi făcea să turbeze. Mortul fusese înviat în plină lumină a zilei şi în faţa unei mulţimi de martori. Cu toată iscusinţa lor, nu puteau să înlăture o asemenea dovadă. Tocmai din motivul acesta vrăjmăşia preoţilor a crescut şi mai mult. Mai mult ca oricând, acum erau hotărâţi să pună capăt lucrării lui Hristos.

Saducheii, deşi nu erau nici ei de partea lui Hristos, nu fuseseră atât de înrăiţi împotriva Lui ca fariseii. Ura lor nu fusese atât de înverşunată. Dar acum s-au alarmat de-a binelea. Ei nu credeau în învierea morţilor. Întemeindu-se pe o aşa-numită ştiinţă, ajunseseră la concluzia că ar fi imposibil ca un trup mort să fie readus la viaţă. Dar, prin câteva cuvinte ale lui Hristos, teoria lor fusese răsturnată. Li se arătase că nu cunosc nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Ei nu mai vedeau nici o posibilitate de a îndepărta din mintea oamenilor impresia făcută de minune. Cum puteau să-i îndepărteze pe oameni de la Acela care izbutise să jefuiască mormântul de prada lui? S-au răspândit zvonuri mincinoase, dar minunea nu putea fi tăgăduită şi nu ştiau cum să nimicească urmările ei. Până acum, saducheii nu sprijiniseră planul de a-L omorî pe Hristos. Dar, după învierea lui Lazăr, au hotărât că numai prin moartea Lui putea să se pună odată capăt gravelor acuzaţii pe care li le aducea El.

Fariseii credeau în înviere şi ar fi trebuit să-şi dea seama că minunea aceasta era o dovadă că Mesia Se afla în mijlocul lor. Dar ei se împotriviseră totdeauna lucrării lui Hristos. De la început Îl urâseră, pentru că El demascase pretenţiile lor făţarnice. El dăduse la o parte mantaua datinilor rigide, sub care îşi ascundeau diformitatea morală. Religia curată pe care o propovăduia El condamna falsele lor pretenţii de evlavie. Ardeau de dorinţa de a se răzbuna pe El pentru mustrările Lui totdeauna întemeiate. Ei încercau să-L provoace să spună sau să facă ceva, care să le dea ocazia de a-L condamna. De câteva ori încercaseră să-L omoare cu pietre, dar El Se retrăsese în linişte şi Îl pierduseră din vedere.

Toate minunile pe care le făcuse în Sabat erau pentru binele celor suferinzi, dar fariseii căutaseră să-L condamne ca pe un călcător al Sabatului. Ei au încercat să-i ridice pe irodieni împotriva Lui. Îl acuzaseră că voia să formeze un regat rival şi se sfătuiseră cu ei cum să-L

distrugă. Pentru a-i aţâţa pe romani împotriva Lui, Îl acuzaseră că vrea să le răstoarne autoritatea. Încercaseră orice mijloc pentru a-I distruge influenţa pe care o avea asupra poporului. Dar, până la data aceasta, încercările lor fuseseră zadarnice. Mulţimea, care fusese de faţă la faptele Lui pline de îndurare şi auzise învăţăturile Lui curate şi sfinte, ştia că acestea nu erau cuvintele şi faptele unui călcător de Sabat sau ale unui hulitor. Până şi slujbaşii trimişi de farisei fuseseră atât de impresionaţi de cuvintele Lui, încât n-au putut să pună mâna pe El. În disperarea lor, iudeii dăduseră în cele din urmă dispoziţia ca, dacă un om va mărturisi credinţa în Isus, să fie dat afară din sinagogă.

Prin urmare, când preoţii, conducătorii şi bătrânii s-au adunat să se sfătuiască, hotărârea lor nestrămutată a fost de a-L aduce la tăcere pe Acela care făcea lucruri atât de extraordinare, încât toată lumea se mira. Fariseii şi saducheii erau mai uniţi ca oricând. Mai înainte fuseseră dezbinaţi, dar acum s-au unit pentru a sta împotriva lui Hristos. Nicodim şi Iosif împiedicaseră, în consfătuirile trecute, condamnarea lui Isus şi din cauza aceasta acum n-au mai fost chemaţi. Erau de faţă la consiliu şi alţi oameni influenţi care credeau în Isus, dar influenţa lor nu însemna nimic pentru fariseii plini de răutate.

Cu toate acestea, membrii consiliului nu erau toţi de aceeaşi părere. Sinedriul nu era la data aceea o adunare legală. Exista numai pentru că era tolerat. Unii dintre ei se întrebau dacă era înţelept să-L condamne pe Hristos la moarte. Se temeau că lucrul acesta va provoca o răscoală în popor şi va face ca romanii să retragă de la preoţi şi alte favoruri şi să le ia şi puterea pe care o mai deţineau. Saducheii erau uniţi în ura lor împotriva lui Hristos, dar erau înclinaţi să fie prevăzători în acţiunile lor, pentru că se temeau că romanii îi vor destitui din poziţia înaltă pe care o deţineau.

În consiliul acesta, adunat pentru a plănui moartea lui Hristos, era de faţă Martorul care auzise cuvintele îngâmfate ale lui Nebucadneţar, Cel care văzuse serbarea idolatră a lui Belşaţar şi care fusese prezent când Hristos Se anunţase în Nazaret ca fiind Cel Uns. Martorul acesta se străduia să-i determine acum pe conducători să înţeleagă lucrarea pe care o făceau. Evenimentele din viaţa lui Hristos apăreau atât de clar înaintea ochilor lor, încât i-au alarmat. şi-au amintit de scena din templu, când Isus, pe atunci un copil de doisprezece ani, a stat în faţa savanţilor învăţători ai legii, punându-le întrebări care îi uimiseră. Minunea săvârşită chiar atunci dădea dovadă că Isus nu era altul decât Fiul lui Dumnezeu. Adevăratul înţeles al Scripturilor Vechiului Testament privitoare la Hristos le lumina mintea ca un fulger. Tulburaţi şi neliniştiţi, conducătorii întrebau: „Ce să facem?” Consiliul era împărţit. Sub impresia Duhului Sfânt, preoţii şi conducătorii nu puteau să îndepărteze convingerea că se luptau împotriva lui Dumnezeu.

Când consiliul a ajuns în culmea tulburării, Caiafa, marele preot s-a ridicat. Caiafa era un om îngâmfat şi crud, poruncitor şi intolerant. Printre rudele sale erau saducheii îngâmfaţi, îndrăzneţi, care nu se temeau de consecinţe, plini de ambiţie şi cruzime, defecte pe care şi le

ascundeau sub haina unei pretinse neprihăniri. Caiafa studiase profeţiile şi, cu toate că nu cunoştea adevăratul lor înţeles, vorbi cu multă autoritate şi siguranţă: „Voi nu ştiţi nimic; oare nu vă gândiţi că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, şi să nu piară tot neamul?" Chiar dacă Isus n-ar fi vinovat, susţinea marele preot, El trebuie să fie dat la o parte. Îi tulbura pentru că atrăgea poporul la Sine şi slăbea autoritatea conducătorilor. El era numai unul singur; era mai bine ca El să moară decât să slăbească puterea conducătorilor. Dacă oamenii îşi pierdeau încrederea în conducători, puterea naţională era distrusă. Caiafa susţinea că, după minunea aceasta, urmaşii lui Isus se vor ridica la răscoală. Atunci vor veni romanii, spunea el, ne vor închide templul, ne vor desfiinţa legile şi ne vor distruge ca naţiune. Ce valoare are viaţa unui galilean în comparaţie cu viaţa unei naţiuni? Dacă El stă în drumul fericirii neamului, nu înseamnă că Îi facem un serviciu lui Dumnezeu dacă Îl dăm la o parte? Mai bine să piară un singur om decât să fie distrusă naţiunea.

Spunând că un om ar trebui să moară pentru popor, Caiafa dovedea că avea oarecare cunoştinţă despre profeţii, deşi cunoştinţa sa era foarte limitată. Dar Ioan, raportând scena, ia profeţia şi-i arată însemnătatea largă şi adâncă. El zice: „şi nu numai pentru neamul acela, ci şi ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi". Cât de orb era îngâmfatul Caiafa, chiar atunci când recunoştea misiunea Mântuitorului!

Pe buzele lui Caiafa, adevărul acesta atât de preţios era transformat într-o minciună. Planul susţinut de el era întemeiat pe un principiu împrumutat de la păgânism. La păgâni, conştiinţa obscură că unul trebuia să moară pentru neamul omenesc dusese la aducerea de jertfe omeneşti, aşa că acum Caiafa propunea să-L sacrifice pe Isus ca să salveze un popor vinovat, nu din nelegiuirea lui, ci în nelegiuire, ca să poată continua în păcat. şi el spera să liniştească prin acest raţionament remuşcările acelora care ar fi îndrăznit să spună că până acum nu se găsise în Isus nimic vrednic de moarte.

La consiliul acesta, vrăjmaşii lui Hristos fuseseră adânc convinşi. Duhul Sfânt le impresionase mintea. Dar Satana se lupta să pună stăpânire pe ei. El le-a adus aminte de greutăţile pe care le suportaseră din cauza lui Hristos. Cât de puţin onorase Hristos neprihănirea lor! El prezenta o altă neprihănire, pe care trebuia să o aibă toţi cei ce voiau să fie copii ai lui Dumnezeu. Neluând în seamă formele şi ceremoniile lor, El îi încurajase pe păcătoşi să meargă direct la Dumnezeu, ca la un Tată milostiv, şi să-I spună ce nevoi au. Astfel, după părerea lor, El dăduse la o parte preoţia. El refuzase să recunoască teologia şcolilor rabinice. El demascase practicile rele ale preoţilor şi le compromisese în mod irevocabil influenţa. Stricase efectul principiilor şi tradiţiilor lor, spunând că, în timp ce impuneau cu stricteţe legea ceremonială, ei desfiinţau Legea lui Dumnezeu. Satana le amintea acum toate aceste lucruri.

Satana le-a şoptit că, pentru a-şi menţine autoritatea, trebuie să-L omoare pe Isus. Ei urmau sfatul acesta. Faptul că puteau să-şi piardă puterea era, credeau ei, un motiv destul de

puternic pentru a-i duce la o anumită hotărâre. Cu excepţia câtorva, care nu îndrăzneau să-şi spună părerea, Sinedriul a primit cuvintele lui Caiafa ca fiind cuvintele lui Dumnezeu. Consiliul s-a simţit uşurat; discordia a încetat. Ei s-au hotărât să-L omoare pe Hristos la prima ocazie favorabilă. Lepădând dovada dumnezeirii lui Isus, preoţii şi conducătorii aceştia se închiseseră singuri într-un întuneric de nepătruns. Ei ajunseseră cu totul sub influenţa lui Satana, care urma să-i împingă cu grabă dincolo de pragul ruinei veşnice. Dar înşelăciunea era de aşa natură, încât erau mulţumiţi de ei înşişi. Se socoteau nişte patrioţi care căutau salvarea naţiunii.

Sinedriul s-a temut totuşi să ia măsuri pripite împotriva lui Isus, ca nu cumva poporul să fie aţâţat şi crima plănuită împotriva Lui să se întoarcă asupra lor. Din cauza aceasta, consiliul a amânat executarea sentinţei pronunţate. Mântuitorul a înţeles uneltirea preoţilor. El ştia că voiau să-L îndepărteze şi că planul lor trebuia să se împlinească în curând. Dar nu era partea Lui să grăbească criza, aşa că S-a retras din locul acela, luându-i şi pe ucenici cu El. Astfel, prin pilda Sa, El a întărit învăţătura pe care o dăduse ucenicilor: „Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiţi în alta.” (Matei 10, 23.) Câmpul în care putea să lucreze pentru salvarea de suflete era întins; şi în afară de cazul că lucrul acesta ar fi fost cerut de credincioşia faţă de El, servii Domnului nu trebuiau să-şi primejduiască viaţa.

Lucrarea publică a lui Isus în favoarea lumii pierdute începuse în urmă cu trei ani. Pilda Sa de lepădare de Sine şi bunătatea Lui dezinteresată stăteau în faţa lor. Viaţa Lui de curăţie, suferinţă şi devoţiune era cunoscută de toţi. Totuşi, această scurtă vreme de trei ani era exact atât cât putea lumea să îndure prezenţa Mântuitorului.

Viaţa Lui a fost marcată de persecuţie şi insultă. Izgonit din Betleem de un rege gelos, respins de ai Săi din Nazaret, condamnat la moarte la Ierusalim fără să fie vinovat, Isus şi puţinii Săi urmaşi credincioşi au găsit un adăpost vremelnic într-un oraş străin. El, care fusese totdeauna impresionat de durerea oamenilor, care îi vindecase pe bolnavi, redase orbilor vederea, auzul surzilor şi muţilor graiul, care îi hrănise pe cei flămânzi şi mângâiase pe cei întristaţi, era izgonit de poporul pentru mântuirea căruia lucrase. El, care umblase pe valurile înalte şi liniştise mugetul lor înfuriat printr-un cuvânt, care izgonise demonii şi îi făcuse să-L recunoască drept Fiu al lui Dumnezeu, El, care sfărâmase somnul morţii, care ţinuse mii de oameni extaziaţi, ascultând cuvântul înţelepciunii Sale, nu putea să mişte inima celor orbiţi de prejudecată şi ură, care respingeau cu încăpăţânare lumina.

Capitolul 60 — Legea noii împărăţii

Vremea paştelor se apropia şi Isus S-a îndreptat din nou către Ierusalim. În inima Lui domnea pacea supunerii desăvârşite faţă de voia Tatălui; cu pasul grăbit, înainta spre locul jertfirii Sale. Dar pe ucenici i-a cuprins un simţământ tainic, de îndoială şi teamă. Mântuitorul „mergea înaintea lor. Ucenicii erau tulburaţi şi mergeau îngroziţi după El”.

Hristos i-a chemat din nou pe cei doisprezece în jurul Său şi, mult mai clar decât oricând până atunci, le-a vorbit despre trădarea şi suferinţele Sale. „«Iată»”, a zis El, „«că ne suim la Ierusalim şi tot ce a fost scris prin prooroci despre Fiul omului se va împlini. Căci va fi dat în mâna neamurilor; Îl vor batjocori, Îl vor ocărî, Îl vor scuipa; şi, după ce-L vor bate cu nuiele, Îl vor omorî, dar a treia zi va învia.» Ei n-au înţeles nimic din aceste lucruri: căci vorbirea aceasta era ascunsă pentru ei şi nu pricepeau ce le spunea Isus.”

Nu vestiseră ei cu puţin timp mai înainte, pretutindeni: „Împărăţia cerului s-a apropiat?” Nu făgăduise chiar Hristos că mulţi vor şedea cu Avraam, Isaac şi Iacov în Împărăţia lui Dumnezeu? Nu făgăduise El tuturor celor ce renunţaseră la ceva pentru Numele Lui că urmau să primească însutit în viaţa aceasta şi că vor avea parte de Împărăţia Sa? şi nu dăduse El celor doisprezece făgăduinţa deosebită că vor avea un loc de mare cinste în Împărăţia Sa — că aveau să stea pe tronuri şi să judece cele douăsprezece seminţii ale lui Israel? Chiar şi acum spusese că toate lucrurile scrise în profeţii cu privire la El aveau să se împlinească. şi nu au profetizat proorocii despre slava domniei lui Mesia? În lumina acestor gânduri, cuvintele Lui despre trădare, persecuţie şi moarte păreau vagi şi întunecate. Ei credeau că, oricare ar fi fost greutăţile care urmau să intervină, împărăţia trebuia să fie întemeiată în curând.

Ioan fiul lui Zebedei, fusese unul dintre primii doi ucenici care Îl urmaseră pe Isus. El şi fratele său Iacov formaseră cea dintâi grupă care părăsise totul pentru a-L sluji. Ei îşi părăsiseră familia şi prietenii cu bucurie, numai ca să poată fi împreună cu El; au umblat şi au vorbit cu El; fuseseră cu El atât în intimitatea familiei, cât şi în adunările publice. El le liniştise temerile, îi scăpase de primejdie, le alinase suferinţele, îi mângâiase în dureri şi, plin de răbdare şi bunătate, îi învăţase până când inima lor părea înlănţuită de a Lui şi, în căldura iubirii lor, doreau să fie cât mai aproape de El în Împărăţia Sa. Ori de câte ori se ivea o ocazie, Ioan se aşeza chiar lângă Mântuitorul său şi Iacov dorea şi el să fie onorat cu o legătură tot atât de strânsă.

Şi mama lor Îl urmase pe Hristos şi de multe ori Îl slujise cu dărnicie din avutul ei. Cu iubire de mamă şi plină de ambiţie pentru fiii ei, ea dorea pentru aceştia locul cel mai onorat în noua Împărăţie. De aceea ea i-a încurajat să-l ceară. Mama a venit împreună cu fiii la Isus, cerând să le împlinească dorinţa inimii.

„Ce voiţi să vă fac?” i-a întrebat El.

Mama a răspuns: „Porunceşte ca în Împărăţia Ta aceşti doi fii ai mei să şadă unul la dreapta şi altul la stânga Ta”.

Isus S-a purtat blând cu ei şi nu le-a mustrat egoismul, când căutau să fie aşezaţi mai presus de fraţii lor. El le-a citit inimile şi a cunoscut profunzimea ataşamentului lor faţă de El. Iubirea lor nu era doar un sentiment omenesc; deşi pervertită de egoismul naturii omeneşti prin care se manifesta, ea era o revărsare din izvorul iubirii Sale răscumpărătoare. El nu voia să mustre, ci să adâncească şi să cruţe. El a zis: „Puteţi voi să beţi paharul pe care am să-l beau Eu şi să fiţi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat?” Ei şi-au adus aminte de cuvintele Lui tainice, care arătau spre încercare şi suferinţă, şi totuşi au răspuns plini de încredere: „Putem”. Ei ar fi socotit drept cea mai mare cinste să-şi arate credincioşia, împărtăşindu-se de toate câte trebuia să sufere Domnul lor.

„Este adevărat că veţi bea paharul Meu şi veţi fi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat Eu”, a spus El; în faţa Lui era o cruce în loc de tron şi doi răufăcători ca tovarăşi, la dreapta şi la stânga Lui. Ioan şi Iacov aveau să împărtăşească suferinţa cu Domnul lor; unul, primul dintre fraţi, avea să piară de sabie, celălalt avea să îndure mai mult ca toţi truda, ocara şi persecuţia.

„Dar cinstea de a şedea la dreapta şi la stânga Mea”, a continuat El, „nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu.” În Împărăţia lui Dumnezeu nimeni nu poate câştiga o anumită poziţie prin favoritisme. Ea nu este câştigată şi nici nu este primită printr-o hotărâre arbitrară. Este un rezultat al caracterului. Coroana şi tronul sunt semnele exterioare ale împlinirii unei condiţii; ele sunt semnele biruinţei câştigate asupra eului prin Domnul Isus Hristos.

Mult timp după aceea, când ucenicii au fost aduşi să simtă împreună cu Hristos prin împărtăşirea cu suferinţele Lui, Domnul i-a descoperit lui Ioan care era legea Împărăţiei Lui. „Celui ce va birui”, a zis Hristos, „îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu, şi nu va mai ieşi afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu şi Numele Meu cel nou.” (Apocalipsa 3, 21.12.) Tot astfel scria şi apostolul Pavel: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură, şi clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept.” (2 Timotei 4, 6-8.)

Cel mai aproape de Hristos va sta acela care pe pământ a fost pătruns cel mai mult de spiritul iubirii Sale pline de jertfire — iubirea care „nu se laudă, nu se umflă de mândrie ... nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău” (1 Corinteni 13, 4-5) — iubire care îl îndeamnă pe ucenic, aşa cum L-a îndemnat şi pe Domnul nostru, să dea totul, să trăiască, să lucreze şi să Se sacrifice, chiar până la moarte, pentru mântuirea omenirii. Spiritul acesta

s-a manifestat în viaţa lui Pavel. El spunea: „Pentru mine, a trăi este Hristos”, deoarece viaţa lui descoperea oamenilor pe Hristos; „şi a muri este un câştig” — câştig pentru Hristos; moartea însăşi urma să dea pe faţă puterea harului Său şi să adune suflete pentru El. „Hristos va fi proslăvit, cu îndrăzneală, în trupul meu”, a spus el, „fie prin viaţa mea, fie prin moartea mea.” (Filipeni 1, 21.20.)

Când cei zece au auzit cererea lui Iacov şi a lui Ioan au fost foarte nemulţumiţi. Locul cel mai de frunte în împărăţie era tocmai ceea ce fiecare dintre ei căuta pentru sine şi s-au supărat pentru că cei doi ucenici câştigaseră un aparent avantaj faţă de ei. Şi când era gata ca să reînceapă cearta cu privire la cel care să fie socotit cel mai mare, Isus, chemându-i la Sine, le-a spus ucenicilor indignaţi: „ştiţi că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, şi mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie aşa”.

În împărăţiile lumii, o poziţie înaltă înseamnă înălţare de sine. S-ar fi putut spune că oamenii de rând nu trăiau decât pentru folosul claselor conducătoare. Influenţa, bogăţia, educaţia erau tot atâtea mijloace de a subjuga masele în folosul conducătorilor. Clasele de sus aveau dreptul să gândească, să hotărască, să se bucure şi să stăpânească; cele de jos, doar să asculte şi să slujească. Religia, ca şi toate celelalte lucruri, era o chestiune de autoritate. Se aştepta ca poporul să creadă şi să facă aşa cum le spuneau mai marii lor. Dreptul omului ca om, să gândească şi să acţioneze pentru sine, era în întregime nerecunoscut.

Hristos Îşi întemeia împărăţia pe principii cu totul diferite. El îi chema pe oameni nu să stăpânească, ci să slujească, cel mai tare să poarte neputinţele celui slab. Puterea, poziţia, talentul, educaţia îl puneau pe posesorul lor sub o mai mare obligaţie de a sluji semenilor săi. Chiar celor mai umili ucenici ai Lui, Hristos le-a spus: „Toate aceste lucruri sunt în folosul vostru.” (2 Corinteni 4, 15.) „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-şi dea viaţa ca preţ de răscumpărare pentru mulţi.” În mijlocul ucenicilor Săi, Domnul Hristos era în orice sens un purtător de grijă, un purtător al poverilor. El a fost părtaş la sărăcia lor. A practicat lepădarea de Sine în folosul lor, a mers înaintea lor pentru a înfrunta dificultăţile şi în curând urma să-şi încheie lucrarea pe pământ, dându-şi viaţa. Principiul pe baza căruia lucra Hristos trebuia să fie îndemnul la lucru şi pentru membrii bisericii, care este trupul Său. Iubirea este planul şi temelia mântuirii. În Împărăţia lui Hristos, sunt mai mari aceia care urmează pilda pe care a dat-o El şi lucrează ca păstori ai turmei Sale.

Cuvintele lui Pavel descoperă adevărata demnitate şi onoare a vieţii creştineşti: „Căci măcar că sunt slobod faţă de toţi, m-am făcut robul tuturor”, „căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulţi, ca să fie mântuiţi” (1 Corinteni 9, 19; 10, 33.)

În materie de conştiinţă, sufletul trebuie să fie lăsat liber. Nimeni nu trebuie să stăpânească asupra minţii altuia, să judece în locul altuia sau să-i prescrie ce e dator să facă.

Dumnezeu îi dă fiecărui suflet libertatea de a gândi şi de a urma propriile convingeri. „Fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuşi lui Dumnezeu.” Nimeni nu are dreptul să-şi impună individualitatea sa ca model pentru a altuia. În toate lucrările unde este vorba de principiu, „fiecare să fie pe deplin încredinţat în mintea lui.” (Romani 14, 12.5.) În Împărăţia lui Hristos nu există apăsare de domni, nici o impunere de maniere. Îngerii cerului nu vin pe pământ să domnească şi să impună să fie adoraţi, ci ei sunt trimişi să colaboreze cu oamenii pentru înălţarea omenirii.

Principiile şi chiar cuvintele Mântuitorului, în frumuseţea lor dumnezeiască, au rămas în memoria ucenicului iubit. În ultimele sale zile, povara mărturiei lui Ioan către biserici era: „Vestirea pe care aţi auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alţii”. „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El şi-a dat viaţa pentru noi; şi noi deci trebuie să ne dăm viaţa pentru fraţi.” (1 Ioan 3, 11.16.) Acesta era spiritul care domnea în prima biserică. După revărsarea Duhului Sfânt, „mulţimea celor ce crezuseră era o inimă şi un suflet. Nici unul nu zicea că averile lui sunt ale lui”. „Căci nu era nici unul printre ei care să ducă lipsă de ceva.” „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. şi un mare har era peste toţi.” (Faptele Apostolilor 4, 32.34.33.)

Capitolul 61 — Zacheu

Pe drumul către Ierusalim, „Isus a intrat în Ierihon şi trecea prin cetate”. La câţiva kilometri de Iordan, la capătul apusean al văii care se deschidea aici într-o câmpie, cetatea trona în mijlocul verdeţii tropicale, într-o revărsare de frumuseţe. Cu palmierii şi grădinile ei bogate, udate de ape curgătoare, scânteia ca un smarald înconjurat de dealurile din piatră de var şi văile pustii ce se aflau între Ierusalim şi cetatea câmpiei.

Cu ocazia sărbătorilor, prin Ierihon treceau multe caravane în drum spre Ierusalim. Însăşi sosirea lor era totdeauna o sărbătoare, dar acum lumea era preocupată de ceva mult mai important. Se aflase că Învăţătorul galilean, Cel care nu demult îl înviase pe Lazăr, Se afla şi El în mulţime; şi, cu toate că în ascuns se şoptea că preoţii unelteau împotriva Lui, mulţimea dorea să-L onoreze. Ierihonul era una din cetăţile puse deoparte pe vremuri pentru preoţi şi, în vremea aceasta, mulţi preoţi locuiau acolo. Dar cetatea avea o populaţie foarte împestriţată. Era un mare centru comercial, se găseau acolo slujbaşi şi soldaţi romani şi străini de tot felul, în timp ce adunarea impozitelor şi taxelor vamale făcea ca în această cetate să locuiască mulţi vameşi.

„Mai marele vameşilor”, Zacheu, era iudeu, dar conaţionalii săi îl urau. Rangul şi averea lui erau răsplata pentru o meserie pe care ei o dispreţuiau şi care pentru ei era totuna cu nedreptatea şi silnicia. Cu toate acestea, vameşul bogat nu era un om lumesc, cu totul împietrit, cum părea. Sub aparenţa de trufie şi iubire de lume, se ascundea o inimă sensibilă la îndemnurile dumnezeieşti. Zacheu auzise de Isus. Vestea despre Acela care Se purta cu amabilitate şi bunăvoinţă faţă de clasele neluate în seamă se răspândise în toate părţile. În acest mai mare al vameşilor s-a trezit dorinţa după o viaţă mai bună. Numai la câţiva kilometri de Ierihon, Ioan Botezătorul predicase la Iordan şi Zacheu auzise chemarea la pocăinţă. Învăţătura dată vameşilor: „Să nu cereţi nimic peste ce v-a fost poruncit să luaţi” (Luca 3, 13), deşi aparent neluată în seamă, făcuse impresie asupra minţii lui.

El cunoştea Scripturile şi era convins că faptele lui erau nedrepte. Acum, auzind cuvintele care se spunea că erau rostite de Marele Învăţător, şi-a dat seama că înaintea lui Dumnezeu el era un păcătos. şi cu toate acestea, ceea ce auzise despre Isus i-a aprins nădejdea în inimă. Pocăinţa şi schimbarea vieţii erau cu putinţă şi pentru el; nu era vameş chiar unul dintre cei mai de încredere ucenici ai noului Învăţător? Zacheu a început îndată să se conformeze convingerilor care puseseră stăpânire asupra lui şi să dea înapoi acelora pe care îi nedreptăţise.

El chiar începuse să se întoarcă de pe căile lui rele, când s-a răspândit prin Ierihon vestea că Isus intră în oraş. Zacheu s-a hotărât să-L vadă. A început să-şi dea seama cât de amare sunt roadele păcatului şi cât de greu este pentru cel care încearcă să se întoarcă de pe drumurile sale rele. Să fii greşit înţeles, să fii întâmpinat cu suspiciune şi neîncredere, atunci

când încerci să-ţi îndrepţi greşelile, era greu de suportat. Mai marele vameşilor dorea să privească faţa Aceluia ale cărui cuvinte aduseseră nădejde în inima lui.

Străzile erau aglomerate şi Zacheu, care era mic de statură, nu putea să vadă nimic peste capetele oamenilor. Nimeni nu voia să-i facă loc; de aceea, bogatul perceptor a fugit înaintea mulţimii, până la un loc unde se afla un smochin cu ramurile întinse larg deasupra drumului; bogatul strângător de biruri s-a căţărat până sus şi s-a aşezat în frunzişul ramurilor, aşa ca să poată privi procesiunea în timp ce trecea pe dedesubt. Mulţimea se apropie ca să treacă pe alături, iar Zacheu căută cu ochi nerăbdători să deosebească faţa Aceluia pe care dorea să-L vadă.

Peste larma făcută de preoţi şi rabini, mai tare ca strigătele de bun-venit ale mulţimii, dorinţa neexprimată a mai marelui vameşilor a vorbit inimii lui Isus. Deodată, un grup se opreşte chiar sub smochin, cei care Îl înconjoară pe Isus se opresc şi ei, iar Cineva, ai cărui ochi par să citească în suflet, priveşte în sus. Omului căţărat în pom aproape că nu-i vine să creadă când aude cuvintele: „Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta".

Mulţimea face loc şi Zacheu, mergând ca în vis, arată drumul spre casa lui. Dar rabinii priveau cu feţe posomorâte şi murmurau cu dispreţ şi nemulţumire: „A intrat în casa unui om păcătos". Zacheu a fost copleşit şi a rămas mut de uimire, văzând iubirea şi bunăvoinţa lui Hristos, care Se plecase spre el, cel atât de nevrednic. Dar acum iubirea şi credincioşia faţă de Învăţătorul său de curând găsit îi deschid gura. El dorea să îşi mărturisească public pocăinţa.

În faţa mulţimii, „Zacheu a stat înaintea Domnului şi I-a zis: «Iată, Doamne, jumătate din avuţia mea o dau săracilor; şi, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit».

Isus i-a zis: «Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci şi el este fiul lui Avraam»."

Când tânărul bogat se depărtase de Isus, ucenicii rămăseseră uimiţi de cuvintele Învăţătorului lor: „Cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogăţii să intre în Împărăţia lui Dumnezeu!" Ei au zis unii către alţii: „Cine poate atunci să fie mântuit?" Acum aveau o demonstraţie a adevărului din cuvintele lui Hristos: „Ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu." (Marcu 10, 24.26; Luca 18, 27.) Ei au văzut cum, prin harul lui Dumnezeu, un bogat poate să intre în Împărăţie.

Înainte să fi văzut faţa lui Hristos, Zacheu începuse să facă lucruri care dădeau dovadă că se pocăise cu adevărat. El şi-a mărturisit păcatul înainte ca oamenii să-l fi acuzat. El s-a supus influenţei Duhului Sfânt şi a început să împlinească învăţătura cuvintelor scrise atât pentru vechiul Israel, cât şi pentru noi. Cu multă vreme înainte, Domnul spusese: „Dacă fratele tău sărăceşte şi nu mai poate munci lângă tine, să-l sprijini, fie ca străin, fie ca venetic, ca să trăiască împreună cu tine. Să nu iei de la el nici dobândă, nici camătă, să te

temi de Dumnezeul tău, şi fratele tău să trăiască împreună cu tine. Să nu-i împrumuţi banii tăi cu dobândă şi să nu-i împrumuţi merindele tale pe camătă". „Nici unul dintre voi să nu înşele deci pe aproapele lui, şi să te temi de Dumnezeul tău." (Leviticul 25, 35-37.17.) Cuvintele acestea fuseseră rostite chiar de Hristos, când Se găsea în stâlpul de nor, şi cel dintâi răspuns al lui Zacheu la iubirea lui Hristos a fost de a da pe faţă milă pentru cei săraci şi suferinzi.

Vameşii făcuseră o înţelegere între ei, ca să-i poată înşela pe oameni, şi se sprijineau unul pe altul în aceste practici frauduloase. Prin silnicia lor, nu făceau altceva decât să exercite un obicei care ajunsese universal. Chiar preoţii şi rabinii, care îi dispreţuiau, erau vinovaţi de faptul că se îmbogăţeau prin fapte necinstite, făcute sub masca unei chemări sfinte. Dar, îndată ce s-a predat influenţei Duhului Sfânt, Zacheu a lepădat orice deprindere necinstită.

Pocăinţa în care nu se vede schimbare nu este adevărată. Neprihănirea lui Hristos nu este o haină care să acopere păcatele nemărturisite şi nepărăsite; ea este un principiu de viaţă care transformă caracterul şi stăpâneşte purtarea. Sfinţenia este o predare deplină lui Dumnezeu; este o totală supunere a inimii şi vieţii faţă de principiile cerului.

Creştinul, în toate preocupările vieţii lui, trebuie să prezinte lumii modul în care Domnul nostru ar conduce afacerile. În orice tranzacţie, creştinul trebuie să arate faptul că Dumnezeu este Învăţătorul lui. „Sfinţit Domnului" trebuie să fie scris pe agenda de lucru şi pe registrul de contabilitate, pe contracte, recipise şi pe poliţe. Cei care pretind că sunt urmaşi ai lui Hristos şi care totuşi se poartă necinstit dau o mărturie falsă despre caracterul unui Dumnezeu drept şi îndurător. Fiecare suflet pocăit ca Zacheu va dovedi că Hristos a pătruns în suflet, dacă va da la o parte deprinderile necinstite, care i-au caracterizat viaţa. Asemenea mai marelui vameşilor, el îşi va dovedi sinceritatea dând înapoi cele luate. Domnul zice: „Dacă cel rău dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învăţăturile care dau viaţă, şi nu săvârşeşte nici o nelegiuire ... toate păcatele pe care le-a săvârşit se vor uita ... va trăi negreşit." (Ezechiel 33, 15.16.)

Dacă am păgubit pe cineva prin afaceri necinstite, dacă i-am înşelat buna-credinţă sau dacă am furat ceva, chiar dacă lucrul s-a făcut fără a ieşi din graniţele legii, trebuie să mărturisim nedreptatea şi să dăm înapoi atât cât ne stă în putere. E drept să dăm înapoi nu numai ceea ce am luat, ci şi ceea ce s-ar fi putut aduna, dacă ar fi fost bine şi înţelept folosit în tot timpul cât a fost în stăpânirea noastră.

Mântuitorul i-a spus lui Zacheu: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta". Nu numai Zacheu a fost binecuvântat, ci şi toată casa lui împreună cu el. Hristos a mers cu el acasă, ca să-i dea învăţătură din adevăr şi să-i înveţe pe cei din casa lui lucrurile privitoare la Împărăţie. Ei fuseseră scoşi din sinagogi datorită dispreţului rabinilor şi al preoţilor; dar acum casa lor era cea mai favorizată din tot Ierihonul. Ei s-au adunat cu toţii în jurul Învăţătorului divin şi au ascultat cuvintele vieţii.

Atunci când Hristos e primit ca Mântuitor personal, omul ajunge să cunoască mântuirea. Zacheu nu L-a primit pe Isus numai ca pe un oaspete trecător în casa sa, ci ca pe Cineva care rămâne în templul sufletului. Cărturarii şi fariseii îl acuzau că este păcătos, ei murmurau împotriva lui Hristos că i-a fost oaspete, dar Domnul l-a recunoscut ca fiu al lui Avraam. Fiindcă „fii ai lui Avraam sunt acei ce au credinţă.” (Galateni 3, 7.)

Capitolul 62 — La ospăţul din casa lui Simon

Simon din Betania era socotit ucenic al lui Isus. El era unul dintre puţinii farisei care se alăturaseră pe faţă urmaşilor lui Hristos. Îl recunoştea pe Isus ca învăţător şi spera că El ar putea fi Mesia, dar nu-L primise ca Mântuitor. Caracterul lui nu era transformat; principiile lui erau neschimbate.

Simon fusese vindecat de lepră şi tocmai lucrul acesta îl atrăsese spre Isus. El dorea să-şi arate recunoştinţa şi, când Isus a vizitat pentru ultima dată Betania, el a dat un ospăţ pentru Mântuitorul şi ucenicii Lui. La masa aceasta s-au strâns mulţi iudei. În vremea aceasta, la Ierusalim era multă frământare. Hristos şi lucrarea Lui atrăgeau atenţia tot mai mult. Aceia care veniseră la masă Îi urmăreau de aproape toate mişcările, iar unii dintre ei nu Îl priveau deloc prietenos.

Mântuitorul a ajuns la Betania numai cu şase zile înainte de Paşte şi, după obiceiul Său, a căutat odihnă în casa lui Lazăr. Călătorii care trecuseră mai departe, spre cetate, au răspândit vestea că El e pe drum spre Ierusalim şi avea să petreacă Sabatul la Betania. Printre oameni era un mare entuziasm. Mulţi se adunau la Betania, unii din simpatie pentru Isus, alţii din curiozitate — ca să vadă un om înviat din morţi.

Mulţi aşteptau să audă de la Lazăr o minunată descriere a scenelor văzute după moarte. Ei au fost surprinşi de faptul că nu le-a spus nimic. El n-avea de povestit nimic de felul acesta. Inspiraţia declară: „Cei morţi nu ştiu nimic.... şi dragostea lor, şi ura lor, şi pizma lor de mult au pierit.” (Eclesiastul 9, 5-6.) Dar Lazăr avea de adus o minunată mărturie cu privire la lucrarea lui Isus. Chiar pentru scopul acesta fusese înviat din morţi. Cu siguranţă şi putere, el declara că Hristos era Fiul lui Dumnezeu.

Veştile duse la Ierusalim de vizitatorii din Betania au sporit şi mai mult agitaţia. Oamenii erau nerăbdători să-L vadă şi să-L audă pe Isus. Toţi se întrebau dacă nu cumva Lazăr Îl va însoţi la Ierusalim şi dacă proorocul avea să fie încoronat ca împărat cu ocazia sărbătorii Paştelui. Preoţii şi conducătorii vedeau că stăpânirea lor asupra poporului slăbeşte mereu şi mânia lor împotriva lui Isus devenea şi mai aprigă. Abia aşteptau o ocazie ca să-L poată îndepărta pentru totdeauna din calea lor. Deoarece timpul trecea, ei începeau să se teamă că până la urmă s-ar putea să nu vină la Ierusalim. Ei îşi aminteau de câte ori dejucase El planurile lor criminale şi se temeau că El ştia planurile pe care le făcuseră împotriva Lui şi că nu va veni. Cu greu puteau să-şi ascundă neliniştea şi se întrebau unul pe altul: „Ce credeţi, n-are să vină la praznic?”

S-a convocat o întrunire a preoţilor şi fariseilor. De când cu învierea lui Lazăr, simpatia poporului faţă de Hristos era atât de mare, încât ar fi fost foarte dificil să pună mâna pe El în văzul tuturor. Aşa că autorităţile au luat hotărârea să-L prindă în ascuns şi să ţină judecata

cât se poate de tainic. Ei sperau că, atunci când vor face cunoscută condamnarea Lui, valul capricios al opiniei publice va trece de partea lor.

Astfel, ei au hotărât să-L nimicească pe Isus. Dar, câtă vreme trăia Lazăr, preoţii şi rabinii ştiau că nu sunt în siguranţă. Existenţa unui om care fusese patru zile în mormânt şi care fusese înviat printr-un cuvânt rostit de Isus putea mai curând sau mai târziu să dea naştere la împotriviri. Oamenii s-ar fi răzbunat pe conducătorii lor pentru faptul că au luat viaţa Aceluia care a putut face o asemenea minune. De aceea, Sinedriul a hotărât ca şi Lazăr să moară. Atât de departe îi duceau invidia şi prejudecata pe aceia care se lăsau stăpâniţi de ele. Ura şi necredinţa conducătorilor iudei crescuseră până acolo, încât ei ar fi vrut să ia viaţa aceluia pe care Puterea nemărginită îl ridicase din mormânt.

În timp ce uneltirile acestea aveau loc la Ierusalim, Isus şi prietenii Săi erau invitaţi la ospăţul lui Simon. La masă, Mântuitorul avea de o parte pe Simon, pe care-l vindecase de o boală dezgustătoare, şi în cealaltă parte pe Lazăr, pe care-l înviase din morţi. Marta servea la masă, în timp ce Maria asculta cu râvnă fiecare cuvânt ce pornea de pe buzele lui Isus. În mila Sa, Isus îi iertase păcatele, îl ridicase la viaţă pe fratele ei iubit şi inima Mariei era plină de recunoştinţă. Ea Îl auzise pe Isus vorbind despre moartea Lui apropiată şi, în iubirea şi întristarea ei adâncă, dorise să-L onoreze. Cu mari sacrificii personale, cumpărase un vas de alabastru „cu mir de nard de mare preţ”, cu care să-I ungă corpul. Dar acum mulţi spuneau că în curând El avea să fie încoronat ca rege. Durerea ei s-a preschimbat în bucurie şi era nerăbdătoare să fie ea cea dintâi care să dea onoare Domnului ei. Spărgând vasul cu mir, ea a vărsat conţinutul pe capul şi picioarele lui Isus; apoi, a îngenuncheat plângând, a umezit picioarele Lui cu lacrimile ei şi le-a şters cu părul ei lung şi despletit.

Ea căutase să rămână neobservată şi mişcările ei poate nu ar fi fost luate în seamă, dar mirosul nardului a umplut casa şi a făcut cunoscută fapta ei tuturor celor de faţă. Iuda a privit cu foarte multă neplăcere lucrul acesta. În loc să aştepte să audă ce va zice Hristos, el a început să şoptească celor din jur nemulţumirile sale, acuzându-L pe Hristos că îngăduie o asemenea risipă. Cu şiretenie, a strecurat cuvinte care puteau să producă nemulţumire.

Iuda era casierul ucenicilor şi din puţinul lor el lua pe ascuns bani pentru propriul folos, reducând astfel mijloacele lor până aproape nu mai rămânea nimic din ele. El stăruia să pună în pungă tot ce putea obţine. Din sumele acestea, se lua deseori pentru a-i ajuta pe săraci; şi, când se cumpăra vreun lucru despre care gândea că nu ar fi de mare folos, Iuda obişnuia să spună: „Pentru ce se face risipa aceasta? Pentru ce n-au fost puşi banii aceştia în punga pentru săraci pe care o port eu?” Dar fapta aceasta a Mariei era într-un contrast atât de izbitor cu egoismul lui, încât a fost dat de ruşine; şi, după obiceiul său, a căutat să-şi argumenteze împotrivirea faţă de darul ei printr-un motiv serios. Întorcându-se către ucenici, zise: „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei, şi să se fi dat săracilor? Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoţ, şi ca unul care ţinea punga,

lua el ce se punea în ea”. Iuda n-avea inimă pentru săraci. Dacă nardul Mariei s-ar fi vândut şi preţul ar fi căzut pe mâinile lui, săracii n-ar fi avut de aici nici un folos.

Iuda avea o părere înaltă despre spiritul său practic. Ca om de afaceri, se considera cu mult mai presus decât ceilalţi ucenici şi îi făcuse şi pe ei să-l privească în aceeaşi lumină. El le câştigase încrederea şi avea o puternică influenţă asupra lor. Pretinsa lui simpatie pentru săraci îi înşelase, iar insinuările lui şirete îi făcuseră să privească neîncrezători la devoţiunea Mariei. Murmurul acesta a făcut înconjurul casei: „Ce rost are risipa aceasta? Nardul acesta s-ar fi putut vinde foarte scump, iar banii să se dea săracilor”.

Maria a auzit cuvintele de critică. Inima îi tremura în piept. Ea se temea că sora ei o va certa că a făcut lucruri extravagante. şi Învăţătorul putea să creadă despre ea că este nechibzuită. Fără să se apere sau să se scuze, era să se retragă, când se auzi glasul Domnului ei: „Lăsaţi-o în pace, de ce îi faceţi supărare?” El văzuse că era încurcată şi tulburată. ştia că în actul acesta de servire ea îşi arătase recunoştinţa pentru iertarea păcatelor şi El i-a liniştit temerile. Ridicându-şi glasul mai presus de murmurul criticii, El a zis: „Ea a făcut un lucru frumos faţă de Mine; căci pe săraci îi aveţi totdeauna cu voi, şi le puteţi face bine oricând voiţi, dar pe Mine nu Mă aveţi totdeauna. Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai înainte, pentru îngropare”.

Darul frumos mirositor, pe care Maria se gândise să-l împrăştie pe trupul mort al Mântuitorului, a fost turnat pe trupul Lui viu. La înmormântare, dulceaţa parfumului I-ar fi umplut numai mormântul; acum, Îi înveselea inima, asigurându-L de credinţa şi iubirea ei. Iosif din Arimatea şi Nicodim n-au adus darul lor de iubire lui Isus cât a fost în viaţă. Cu lacrimi amare, ei au adus miresmele şi mirurile lor costisitoare pentru trupul Lui rece, inconştient. Femeile care au adus balsamuri la mormânt au făcut drumul zadarnic, deoarece El înviase. Dar Maria, revărsându-şi iubirea asupra Mântuitorului în timp ce El era conştient de devoţiunea ei, L-a uns pentru înmormântare. şi când a pătruns în întunericul marii Lui încercări, El a luat cu Sine amintirea acelei fapte, o arvună din iubirea pe care urma să o aibă pentru veşnicie de la cei mântuiţi ai Lui.

Mulţi oameni aduc morţilor daruri preţioase. Când se află lângă trupul rece şi tăcut, spun multe cuvinte de iubire. Duioşie, apreciere, devotament, totul se dă cu belşug aceluia care nici nu vede, nici nu aude. Dacă aceste cuvinte s-ar fi spus atunci când spiritul obosit avea nevoie de ele, când urechea putea să audă, iar inima putea să simtă, cât de preţioasă ar fi fost mireasma lor!

Maria nu cunoştea deplina însemnătate a faptei ei de iubire. Ea nu putea să răspundă acuzatorilor ei. Nu putea să explice pentru ce alesese împrejurarea aceasta spre a-L unge pe Isus. Duhul Sfânt făcuse planul şi ea ascultase de îndemnurile Lui. Inspiraţia nu se pleacă să dea lămuriri. Ca o prezenţă nevăzută, vorbeşte minţii şi sufletului şi mişcă inima la lucru. Ea se explică singură.

Hristos i-a explicat Mariei însemnătatea faptei ei şi, prin aceasta, i-a dat mai mult decât primise. „Mi-a uns trupul mai dinainte”, a zis El, „pentru îngropare.” După cum vasul de alabastru fusese spart şi umpluse întreaga casă cu parfumul lui, tot aşa şi Hristos avea să moară, trupul Său avea să fie zdrobit; dar urma să învie din mormânt şi parfumul vieţii Sale să umple tot pământul. Hristos „ne-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru noi, ca un prinos şi ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu.” (Efeseni 5, 2.)

„Adevărat vă spun”, a declarat Hristos, „că oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea se va istorisi şi ce a făcut femeia aceasta spre pomenirea ei.” Privind în viitor, Mântuitorul a vorbit cu siguranţă despre Evanghelia Sa. Ea trebuia să fie propovăduită în toată lumea. şi până acolo unde avea să ajungă Evanghelia, darul Mariei urma să-şi răspândească parfumul şi inimile să fie binecuvântate prin fapta ei spontană. Împărăţii urmau să se ridice şi să cadă; numele monarhilor şi cuceritorilor aveau să fie uitate; dar fapta acestei femei urma să fie imortalizată pe paginile istoriei sacre. Până la sfârşitul timpului, vasul de alabastru sfărâmat va spune povestea iubirii nemărginite a lui Dumnezeu pentru un neam căzut.

Fapta Mariei era în puternic contrast cu ceea ce Iuda era aproape să facă. Ce tăioasă învăţătură ar fi putut să dea Hristos aceluia care aruncase sămânţa criticii şi a gândurilor rele în mintea ucenicilor! Cu câtă dreptate ar fi putut să fie acuzat acuzatorul! Acela care citeşte motivele fiecărei inimi şi înţelege fiecare faptă ar fi putut să descopere înaintea celor de la masă capitole întunecate din viaţa lui Iuda. Pretenţia deşartă, pe care Iuda îşi întemeia cuvintele, putea să fie demascată; deoarece, în loc de a simpatiza cu săracii, el îi jefuia de sumele destinate spre a fi ajutaţi, ar fi putut să stârnească indignarea oamenilor împotriva lui pentru faptul că înşela văduva, orfanul şi străinul. Dar, dacă Hristos l-ar fi demascat pe Iuda, acesta ar fi putut fi considerat ca un motiv pentru trădarea lui. şi cu toate că ar fi fost acuzat de hoţie, Iuda ar fi găsit simpatie chiar şi între ucenici. Mântuitorul nu l-a mustrat şi în felul acesta nu-i dădea nici o scuză pentru trădare.

Dar privirea pe care Isus a îndreptat-o spre Iuda l-a convins că Mântuitorul îi pătrunsese făţărnicia şi-i citise caracterul josnic şi vrednic de dispreţ. Prin aprecierea faptei Mariei, care fusese atât de aspru condamnată, Hristos îl mustrase pe Iuda. Niciodată mai înainte nu-l mustrase direct. Mustrarea aceasta i-a înveninat inima. S-a hotărât să se răzbune. De la cină a mers direct la palatul marelui preot, unde a găsit consiliul întrunit, şi s-a oferit să le dea în mâini pe Isus.

Preoţii nu mai puteau de bucurie. Aceşti conducători ai lui Israel avuseseră privilegiul să-L primească pe Hristos ca Mântuitor al lor, fără bani şi fără plată. Dar refuzaseră darul preţios ce li se oferise în spiritul cel mai duios şi cu iubire constrângătoare. Au refuzat să primească acea mântuire, care era mai valoroasă decât aurul, şi L-au cumpărat pe Domnul lor cu treizeci de arginţi.

Iuda se lăsase stăpânit de avariţie, până când aceasta ajunsese să domine orice trăsătură bună a caracterului său. El era invidios pentru darul adus lui Isus. Inima lui ardea de invidie pentru că Mântuitorul putea să primească un dar potrivit pentru monarhii pământului. El L-a trădat pe Domnul său pentru o sumă mult mai mică decât vasul de nard.

Ucenicii nu se asemănau cu Iuda. Ei Îl iubeau pe Mântuitorul, dar nu apreciau corect înaltul Său caracter. Dacă şi-ar fi dat seama ce a făcut El pentru ei, ar fi înţeles că nimic din ce era folosit pentru El nu era risipit. Magii din Răsărit, care cunoşteau atât de puţin despre Isus, au dovedit o mai dreaptă apreciere a onoarei care I se cuvenea. Ei I-au adus Mântuitorului daruri preţioase şi s-au plecat cu respect înaintea Lui, pe când El era doar un prunc înfăşat, într-o iesle.

Hristos apreciază faptele de amabilitate făcute din toată inima. De câte ori cineva Îi făcea un serviciu, El îl binecuvânta pe făcător cu generozitate cerească. El nu refuza nici cea mai simplă floare culeasă de mâna unui copil şi oferită Lui din iubire. Primea darurile copiilor şi îi binecuvânta pe dătători, scriindu-le numele în cartea vieţii. În Scripturi se aminteşte că Maria L-a uns cu mir pe Isus, şi această menţiune o deosebeşte de celelalte Marii. Faptele de iubire şi respect pentru Isus sunt o dovadă a credinţei în El ca Fiu al lui Dumnezeu. Iar Duhul Sfânt menţionează între dovezile credincioşiei unei femei faţă de Hristos: „Să fi spălat picioarele sfinţilor, să fi ajutat pe cei nenorociţi, să fi dat ajutor la orice faptă bună.” (1 Timotei 5, 10.)

Hristos a fost încântat văzând dorinţa plină de râvnă a Mariei de a împlini voinţa Domnului ei. El a primit bogăţia afecţiunii curate, pe care ucenicii Săi nu o înţelegeau şi nici nu voiau s-o înţeleagă. Dorinţa Mariei de a face acest serviciu Domnului ei era mai valoroasă pentru Hristos decât toate balsamurile preţioase din lume, deoarece exprima aprecierea ei faţă de Răscumpărătorul lumii. Iubirea lui Hristos era cea care o constrângea. Frumuseţea neîntrecută a caracterului lui Hristos îi umplea sufletul. Ungerea aceasta era un simbol al inimii dăruitorului. Era arătarea în afară a unei iubiri hrănite de izvoare cereşti până a ajuns să se reverse.

Lucrarea Mariei era tocmai învăţătura de care aveau nevoie ucenicii, pentru a înţelege că exprimarea iubirii lor faţă de El ar fi plăcut lui Hristos. El fusese totul pentru ei, şi ei nu-şi dădeau seama că în curând aveau să fie lipsiţi de prezenţa Lui, că în curând nu mai puteau să-I arate nici un semn al recunoştinţei lor pentru iubirea Sa cea mare. Singurătatea lui Hristos, care era despărţit de curţile cereşti, trăind viaţa de om, n-a fost niciodată înţeleasă sau apreciată de ucenici aşa cum trebuia. Deseori, El era mâhnit pentru că ucenicii Săi nu-I dădeau ceea ce ar fi trebuit să primească de la ei. El ştia că, dacă ei ar fi fost sub influenţa îngerilor cereşti care Îl însoţeau, ar fi considerat că nici un dar nu este suficient pentru a mărturisi afecţiunea inimii spirituale.

Abia mai târziu şi-au dat seama cu adevărat de multe lucruri pe care le-ar fi putut face pentru Isus, ca expresie a iubirii şi recunoştinţei inimii lor, atunci când erau cu El. Când Isus n-a mai fost cu ei şi s-au simţit cu adevărat ca nişte oi fără păstor, au început să vadă cum ar fi putut să-I arate atenţii care ar fi adus bucurie inimii Lui. Nu o mai judecau pe Maria, ci se judecau pe ei înşişi. O, dacă şi-ar fi putut lua înapoi mustrările şi faptul că îi consideraseră pe săraci ca fiind mai vrednici de darul acesta decât Hristos! Mustrarea aceasta au simţit-o foarte tare atunci când au luat de pe cruce trupul zdrobit al Domnului lor.

Această lipsă se vede şi în lumea noastră de astăzi. Dar puţini apreciază ce înseamnă Hristos pentru ei. Dacă ei ar aprecia, s-ar da pe faţă iubirea cea mare a Mariei şi nardul ar fi revărsat cu îmbelşugare. Nardul preţios n-ar fi socotit o risipă. Nimic nu ar fi socotit ca fiind prea preţios spre a fi dat pentru Hristos, nici o lepădare de sine, nici un sacrificiu de sine nu ar fi prea mare pentru a fi suportat pentru Numele Lui.

Cuvintele spuse cu indignare: „Ce rost are risipa aceasta?" au adus cu putere în faţa lui Hristos sacrificiul cel mare care s-a făcut vreodată — darul Său personal ca ispăşire pentru o lume pierdută. Domnul voia să fie atât de darnic faţă de familia omenească, încât să nu se poată spune că El putea face mai mult. Dăruindu-L pe Isus, Dumnezeu a dat tot cerul. Din punct de vedere omenesc, o jertfă ca aceasta era o risipă fără rost. Pentru felul omenesc de a judeca, întregul Plan de Mântuire este o risipă de milă şi de mijloace. Lepădarea de sine şi jertfa din toată inima ne întâmpină pretutindeni. Pe drept cuvânt, oştirea cerească priveşte cu uimire la familia omenească, ce refuză să fie înălţată şi îmbogăţită prin iubirea fără margini arătată în Hristos. Pe bună dreptate ei ar putea să strige: „Ce rost are această risipă?"

Dar ispăşirea pentru o lume pierdută trebuie să fie totală, îmbelşugată şi desăvârşită. Dăruirea lui Hristos era îndestulătoare ca să ajungă la fiecare fiinţă creată de Dumnezeu. Ea nu putea fi restrânsă, aşa ca să nu întreacă numărul acelor care urmau să primească Darul cel mare. Nu toţi oamenii sunt mântuiţi; cu toate acestea, Planul de Mântuire nu este o risipă, din cauză că nu săvârşeşte tot ce a fost plănuit cu dărnicie la iniţierea lui. Trebuia să fie îndeajuns şi încă să mai rămână.

Simon, gazda, fusese influenţat de critica lui Iuda cu privire la darul Mariei şi era surprins de purtarea lui Isus. Mândria lui fariseică a fost ofensată. El ştia că mulţi dintre oaspeţii lui priveau la Hristos cu neîncredere şi neplăcere. Simon a zis în inima sa: „Omul acesta, dacă ar fi un prooroc, ar şti cine şi ce fel de femeie este aceea care se atinge de El: că este o păcătoasă".

Vindecându-l pe Simon de lepră, Hristos îl salvase de la o moarte lentă. Dar acum Simon se îndoia că Mântuitorul este profet. Pentru că Hristos îi îngăduise acestei femei să se apropie de El, pentru că El nu o îndepărtase indignat cu piciorul, ca pe una ale cărei păcate erau prea mari ca să fie iertate, pentru că El nu arăta că-şi dă seama de decăderea ei, Simon

era ispitit să creadă că El nu era profet. Isus nu ştia nimic despre femeia aceasta care e aşa de îndrăzneaţă în manifestările ei, gândea el, căci altfel nu i-ar îngădui să-L atingă.

Dar tocmai neştiinţa l-a făcut pe Simon să gândească astfel cu privire la Dumnezeu şi la Hristos. El nu şi-a dat seama că Fiul lui Dumnezeu trebuie să Se poarte ca Dumnezeu, cu milă, duioşie şi îndurare. Cât despre Simon, el nu lua seama la gestul de pocăinţă al Mariei. Faptul că Maria a sărutat picioarele lui Hristos şi le-a uns cu nard era exasperant pentru inima lui împietrită. El credea că, dacă ar fi profet, Hristos i-ar recunoaşte pe cei care sunt păcătoşi şi i-ar mustra. Gândul acesta nu a fost exprimat, dar Mântuitorul i-a răspuns: „«Simone, am să-ţi spun ceva.... Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?» Simon a răspuns: «Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult». Isus i-a zis: «Drept ai judecat»".

Aşa cum a făcut Natan cu David, Hristos a ascuns acuzaţia Sa sub vălul unei parabole. El a lăsat în seama gazdei Sale răspunderea de a-şi pronunţa singur sentinţa. Simon o amăgise la păcat pe femeia pe care o dispreţuia acum. El îi făcuse mult rău. Cei doi datornici din parabolă reprezentau pe Simon şi pe femeie. Isus nu voia să dea învăţătura că cele două persoane trebuiau să simtă grade diferite de obligaţie, deoarece fiecare datora o recunoştinţă pe care niciodată nu o putea plăti. Dar Simon se credea mai drept decât Maria şi Isus dorea ca el să vadă într-adevăr cât de mare era vinovăţia lui. El voia să-i arate că păcatul lui era mai mare ca al ei, după cum datoria de cinci sute de lei o întrecea pe aceea de cincizeci de lei.

Simon a început să se vadă acum într-o nouă lumină. A văzut cum era privită Maria de Acela care era mai mult decât un prooroc. A văzut că Hristos, cu pătrunzători ochi profetici, citise inima ei plină de iubire şi devoţiune. L-a cuprins ruşinea şi el şi-a dat seama că se află înaintea Unuia mai mare ca el.

„Am intrat în casa ta", a zis Hristos mai departe, „şi nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele"; dar cu lacrimi de pocăinţă, pornite din iubire, Maria Mi-a spălat picioarele şi le-a şters cu părul capului ei. „Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea", pe care tu o dispreţuieşti, „de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele". Hristos a enumerat ocaziile pe care le avusese Simon de a-şi arăta iubirea pentru Domnul său şi aprecierea faţă de ceea ce făcuse pentru el. Limpede, dar cu delicată amabilitate, Mântuitorul le-a arătat ucenicilor că inima Lui este rănită atunci când copiii Săi neglijează să-I arate recunoştinţă prin cuvinte şi fapte pornite din iubire.

Cercetătorul inimilor citise motivele care o îndemnaseră pe Maria la acest gest şi a văzut de asemenea spiritul care insuflase cuvintele lui Simon. „Vezi tu pe femeia aceasta?" i-a zis El. Ea este o păcătoasă. „Îţi spun: Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puţin, iubeşte puţin." Răceala şi neglijenţa lui Simon faţă de Mântuitorul

arătaseră cât de puţin apreciase el harul pe care-l primise. Socotise că Îl onora îndeajuns pe Isus invitându-L acasă. Acum s-a văzut aşa cum era într-adevăr. El credea că citeşte în inima Oaspetelui său, dar Oaspetele îi citise inima. şi-a dat seama cât de adevărată era judecata lui Hristos despre el. Religia sa fusese o haină de fariseism. El dispreţuise compătimirea lui Isus. Nu-L recunoscuse ca reprezentant al lui Dumnezeu. Pe când Maria era o păcătoasă iertată, el era un păcătos neiertat. Legea aspră a dreptăţii, pe care dorise să o impună faţă de ea, îl condamna.

Simon era mişcat de bunătatea lui Isus, care nu l-a mustrat pe faţă înaintea oaspeţilor. El nu fusese tratat aşa cum dorise să fie tratată Maria. El a văzut că Isus nu dorea să expună în faţa altora vinovăţia sa, ci a căutat ca, printr-o dreaptă expunere a cazului, să-i convingă mintea şi, prin milă şi bunătate, să-i înmoaie inima. O denunţare aspră l-ar fi înăsprit pe Simon, împiedicându-l să se pocăiască, dar un avertisment plin de răbdare l-a convins de greşeală. A văzut mărimea datoriei pe care o avea faţă de Domnul său. Mândria i-a fost umilită, s-a pocăit, şi mândrul fariseu a devenit un ucenic umil, gata de sacrificiu.

Maria fusese privită ca o mare păcătoasă, dar Isus cunoştea împrejurările care îi influenţaseră viaţa. Ar fi putut stinge orice scânteie de nădejde din sufletul ei, dar n-a făcut aşa. El a fost Acela care a ridicat-o din ruină şi disperare. De şapte ori L-a auzit ea cum a certat demonii care îi stăpâniseră inima şi mintea. Ea auzise strigătele Sale puternice către Tatăl pentru binele ei. ştia cât de dezgustător este păcatul pentru curăţia Lui nepătată şi, în puterea Lui, biruise.

În timp ce pentru ochiul omenesc cazul părea fără nădejde, Hristos a văzut în Maria capacitatea de a face binele. A văzut părţile bune ale caracterului ei. Prin Planul de Mântuire, se rânduiseră omenirii mari posibilităţi şi în Maria acestea aveau să fie realizate. Prin harul Său, ea a devenit părtaşă la natura divină. Aceea care fusese decăzută şi a cărei minte fusese o locuinţă a demonilor ajunsese foarte aproape de Mântuitorul prin comuniune şi slujire. Maria stătea la picioarele lui Isus şi învăţa de la El. Maria fusese aceea care turnase pe capul Lui mirul de mare preţ şi Îi spălase picioarele cu lacrimile ei. Maria a stat alături de cruce şi L-a urmat la mormânt. Maria a fost prima la mormânt, după înviere. Maria a fost prima care a adus vestea despre Mântuitorul înviat.

Isus cunoaşte cazul fiecărui om. Tu poate zici: „Sunt păcătos, foarte păcătos”. Se poate să fie aşa; dar cu cât eşti mai rău, cu atât ai mai mare nevoie de Isus. El nu-i izgoneşte pe cei care plâng sau sunt întristaţi. El nu spune nimănui despre tainele inimii tale care vrei să rămână ascunse, ci invită pe fiecare suflet tremurând să prindă curaj. El iartă din toată inima pe toţi aceia care vin la El, căutând iertare şi îndreptare. Hristos ar putea să dea însărcinare îngerilor cerului să reverse cupele mâniei Sale asupra lumii noastre, pentru a-i distruge pe aceia care Îl urăsc pe Dumnezeu. El ar putea să şteargă punctul acesta negru din universul

Său. Dar nu face aceasta. El stă astăzi la altarul tămâierii, prezentând înaintea lui Dumnezeu rugăciunile acelora care doresc ajutorul Său.

Aceia care caută scăpare la El sunt înălţaţi de Isus mai presus de acuzaţiile şi de vorbirile de rău ale oamenilor. Nici oamenii, nici îngerii nu pot să-i acuze. Hristos îi face părtaşi de natura Sa dumnezeiască şi umană. Ei stau alături de marele Purtător de păcate, în lumina care străluceşte de la tronul lui Dumnezeu. „Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socoteşte neprihăniţi! Cine-i va osândi? Hristos a murit. Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi.” (Romani 8, 33.34.)

Capitolul 63 — „Împăratul tău vine”

„Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit şi biruitor, smerit şi călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgăriţe.” (Zaharia 9, 9.) Cu cinci sute de ani înainte de naşterea lui Hristos, profetul Zaharia a prevestit prin cuvintele de mai sus venirea Împăratului lui Israel. Profeţia aceasta urma să se împlinească acum. Acela care atâta vreme refuzase onorurile regale venea acum la Ierusalim, ca moştenitor făgăduit al tronului lui David.

În ziua întâi a săptămânii, şi-a făcut intrarea triumfală în Ierusalim. Mulţimile care alergaseră să-L vadă la Betania Îl însoţeau acum, doritoare să fie martore la primirea Lui. Mulţi oameni erau pe drum către oraş, pentru a serba acolo Paştele; şi aceştia s-au alăturat mulţimii care Îl însoţea pe Isus. Întreaga natură părea că se bucură. Copacii erau îmbrăcaţi în verdeaţă, iar florile lor răspândeau în aer un parfum delicat. O viaţă şi o bucurie nouă îi însufleţeau pe oameni. Nădejdea noului regat răsărea iarăşi.

Având de gând să meargă la Ierusalim călare, Isus îi trimise pe doi dintre ucenicii Săi să aducă o măgăriţă cu mânzul ei. La naştere, Mântuitorul a avut nevoie de găzduirea străinilor. Staulul în care dormea era un loc de odihnă care nu-I aparţinea. Cu toate că vieţuitoarele de pe miile de dealuri sunt ale Lui, acum depindea de bunătatea unui străin ca să aibă un animal pe care să intre în Ierusalim ca împărat. Dar din nou s-a descoperit dumnezeirea Lui până şi în îndrumările amănunţite date ucenicilor pentru această călătorie. După cum El a spus mai dinainte, cererea: „Domnul are trebuinţă de ei” a fost împlinită imediat. Isus a ales să folosească mânzul pe care nimeni nu călărise. Ucenicii, plini de voie bună şi entuziasm, şi-au aşezat hainele pe mânz şi L-au aşezat apoi pe el pe Învăţătorul lor. Până aici, Isus umblase totdeauna pe jos şi ucenicii s-au mirat la început că El a ales să meargă călare. Dar în inima lor s-a aprins nădejdea, aducând plăcutul gând că El era gata să intre în capitală, să Se proclame împărat şi să-şi exercite puterea Sa împărătească. În timp ce mergeau să-şi îndeplinească misiunea, ei le-au împărtăşit prietenilor lui Isus aşteptările lor strălucitoare; agitaţia s-a întins în toate părţile, ridicând aşteptările poporului până la culmea cea mai înaltă.

Hristos a urmat obiceiul iudeilor în ce priveşte intrarea împărătească. Animalul pe care călărea era acela pe care călăreau regii lui Israel, iar profeţia prevestise că în felul acesta trebuia să vină şi Mesia în Împărăţia Sa. De-abia S-a aşezat pe mânz şi un puternic strigăt de triumf a umplut aerul. Cei din mulţime Îl onorau ca pe Mesia, Împăratul lor. De astă dată, Isus a primit omagiul pe care nu-l îngăduise niciodată mai înainte, iar ucenicii au văzut în aceasta o dovadă că fericita lor nădejde urma să se împlinească şi Îl vor vedea aşezat pe tron. Oamenii din mulţime erau convinşi că ceasul eliberării lor este aproape. În imaginaţie, vedeau oştirile romane izgonite din Ierusalim şi Israel ajuns din nou o naţiune independentă. Toţi erau fericiţi şi emoţionaţi; oamenii se întreceau unii cu alţii să-I aducă cinstire. Ei nu

puteau să desfăşoare o pompă şi o splendoare exterioară, dar I s-au închinat cu inimi fericite. Nu erau în stare să-I aducă daruri preţioase, dar şi-au întins hainele pe drum ca un covor în calea Lui şi au presărat drumul cu ramuri înfrunzite de măslin şi palmier. Ei nu puteau să aşeze în fruntea procesiunii steaguri împărăteşti, dar au tăiat ramuri bogate din palmieri, emblema biruinţei naturii, şi le-au fluturat prin aer, scoţând aclamaţii şi osanale puternice.

Pe măsură ce înaintau, mulţimea creştea continuu datorită acelora care auziseră despre venirea lui Isus şi se grăbeau să se alăture procesiunii. Privitorii se amestecau mereu prin mulţime, întrebând: Cine este Acesta? Ce înseamnă frământarea aceasta? Auziseră toţi de Isus şi-L aşteptau să Se urce la Ierusalim; dar ştiau că înainte El descurajase orice încercare de a fi aşezat pe tron şi erau foarte miraţi aflând că El era acesta. Se întrebau ce ar fi putut să dea naştere la o astfel de schimbare în El, care declarase că Împărăţia Lui nu era din lumea aceasta.

Întrebările lor au fost aduse la tăcere de un strigăt de biruinţă. Mulţimea nerăbdătoare l-a repetat de câteva ori; apoi, oamenii din depărtare au prins acest strigăt şi au făcut să răsune dealurile şi văile vecine de glasurile lor. În clipa aceasta, s-au adăugat procesiunii şi mulţimile din Ierusalim. Din sumedenia de oameni adunaţi pentru a lua parte la sărbătorile Paştelor, mii de oameni au mers să-L întâmpine pe Isus. Ei L-au salutat fluturând ramuri de palmier şi cu explozii de cântece sfinte. La templu, preoţii sunau din trâmbiţă pentru serviciul de seară, dar numai câţiva oameni au răspuns şi conducătorii au zis alarmaţi unii către alţii: „Iată, lumea s-a dus după El”.

Niciodată mai înainte, în viaţa pământească, Isus nu îngăduise o astfel de demonstraţie. El prevăzuse amănunţit urmările. Aceasta urma să-L ducă la cruce. Dar scopul Său era să Se prezinte în felul acesta ca Răscumpărător înaintea mulţimii. El dorea să atragă atenţia la sacrificiul care urma să încoroneze lucrarea Sa pentru o lume căzută. În timp ce oamenii erau adunaţi la Ierusalim să sărbătorească Paştele, El, Mielul antitipic, S-a oferit de bunăvoie ca jertfă. Avea să fie necesar ca biserica Sa din toate vremurile următoare să facă din moartea Lui pentru păcatele lumii un subiect profund de studiu şi cugetare. Fiecare fapt în legătură cu aceasta avea să fie verificat, aşa încât să nu rămână nici o îndoială. Era necesar, prin urmare, ca ochii tuturor oamenilor să fie îndreptaţi către El; evenimentele care au precedat jertfa Lui cea mare trebuiau să fie de aşa natură, încât să atragă atenţia în mod direct asupra jertfei Lui. După o demonstraţie ca aceea care a însoţit intrarea Sa în Ierusalim, toţi ochii aveau să urmărească înaintarea Lui grabnică spre scena finală.

Evenimentele legate de această călătorie triumfală urmau să fie subiectul oricărei discuţii şi urmau să-L aducă pe Hristos în faţa oricărei minţi. După răstignirea Sa, mulţi urmau să-şi reamintească evenimentele acestea în legătură cu judecata şi moartea Lui. Ei aveau să fie conduşi în felul acesta să cerceteze profeţiile şi să ajungă la convingerea că Isus este Mesia; şi în toate ţările trebuia să crească numărul celor veniţi la credinţă.

În această unică scenă de triumf din viaţa Sa pământească, Mântuitorul ar fi putut să apară escortat de îngeri cereşti şi să fie anunţat de trâmbiţa lui Dumnezeu; dar o asemenea demonstraţie ar fi fost contrară scopului lucrării Sale, contrară legii care-I cârmuise viaţa. A rămas credincios poziţiei umile pe care o primise de bunăvoie. Trebuia să poarte povara naturii omeneşti până când viaţa Sa avea să fie dată pentru viaţa lumii.

Ziua aceasta, care li s-a părut ucenicilor ziua de culme a vieţii lor, ar fi fost umbrită de nori întunecoşi, dacă ei ar fi ştiut că această scenă de bucurie era numai un preludiu al suferinţei şi morţii Învăţătorului lor. Cu toate că El le vorbise adesea desprejertfa Sa ca despre ceva sigur şi inevitabil, totuşi, în voiosul triumf de faţă, uitaseră cuvintele Lui triste şi aşteptau să vadă domnia Lui prosperă pe tronul lui David.

Grupe noi se adăugau mereu şi, cu puţine excepţii, toţi cei care se alăturau se aprindeau de însufleţirea acelui moment şi ajutau la sporirea osanalelor, care făceau să răsune ecoul neîncetat de la un deal la altul şi de la o vale la alta. Mereu răsunau strigăte: „Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile preaînalte!”

Niciodată nu văzuse lumea o scenă triumfală ca aceasta. Ea nu semăna cu cele ale cuceritorilor vestiţi ai lumii. În scena aceasta, nu se vedea convoiul prizonierilor plângând, ca trofee împărăteşti. Dar în jurul Mântuitorului erau trofeele glorioase ale activităţii Sale pline de iubire pentru omul păcătos. Se găseau acolo robii pe care îi eliberase de sub puterea lui Satana, lăudându-L acum pe Dumnezeu pentru eliberarea lor. Orbii cărora le dăduse vederea se găseau în frunte şi deschideau drumul. Muţii a căror limbă El o eliberase strigau osanale cu cea mai mare putere, ologii pe care îi vindecase săltau de bucurie şi erau cei mai grabnici să rupă ramuri de palmier şi să le fluture înaintea Mântuitorului. Văduvele şi orfanii preamăreau Numele lui Isus pentru faptele Lui pline de milă faţă de ei. Leproşii pe care îi curăţise întindeau hainele lor nepătate în cale şi Îl preamăreau ca pe Împăratul slavei. Aceia pe care glasul Lui îi trezise din somnul morţii se găseau în mulţime. Lazăr, al cărui trup văzuse stricăciunea în mormânt, dar care acum se bucura de deplina putere a vârstei sale, era cel care mâna animalul pe care călărea Mântuitorul.

Mulţi farisei erau martori la scenă şi, arzând de invidie şi răutate, căutau să întoarcă în altă direcţie curentul sentimentelor poporului. Folosindu-şi toată autoritatea, au încercat să aducă la tăcere poporul; dar apelurile şi ameninţările lor făceau numai să crească entuziasmul. Se temeau că mulţimea aceasta, prin tăria numărului ei, Îl va face pe Hristos rege. Cu o ultimă încercare, s-au îmbulzit în mulţimea unde era Mântuitorul şi L-au oprit, folosind cuvinte de mustrare şi ameninţare: „Învăţătorule, ceartă-ţi ucenicii”.

Ei susţineau că demonstraţiile zgomotoase de felul acesta erau ilegale şi că nu erau îngăduite de autorităţi. Dar au fost aduşi la tăcere de răspunsul lui Isus: „Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga”. Scena aceasta de triumf era rânduită chiar de Dumnezeu. Ea fusese vestită mai dinainte de profet, şi omul nu putea să înlăture planul lui Dumnezeu.

Dacă oamenii nu ar fi fost în stare să împlinească planul Său, El ar fi dat glas pietrelor neînsufleţite, care L-ar fi salutat pe Fiul Său cu aclamaţii de laudă. În timp ce fariseii se retrăgeau amuţiţi, sute de glasuri începură să repete cuvintele lui Zaharia: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit şi biruitor, smerit şi călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgăriţe”.

Când procesiunea a atins culmea dealului şi urma să coboare spre cetate, Isus S-a oprit şi, împreună cu El, toată mulţimea. În faţa lor se întindea Ierusalimul în toată slava lui, scăldat acum în lumina soarelui spre apus. Templul atrăgea toate privirile. În maiestuoasă grandoare se înălţa pe deasupra tuturor clădirilor, ca arătând spre cer şi îndreptându-i pe oameni către singurul Dumnezeu viu şi adevărat. Multă vreme templul a fost mândria şi slava naţiunii iudaice. şi romanii se mândreau cu măreţia lui. Un rege aşezat de romani se unise cu iudeii pentru a-l reclădi şi înfrumuseţa, iar împăratul Romei îl îmbogăţise cu daruri. Soliditatea, bogăţia şi măreţia lui făcuseră din el una dintre minunile lumii.

În timp ce soarele aproape de apus colora cerul în auriu, slava lui strălucitoare lumina marmura albă a zidurilor templului şi scânteia pe capitelurile aurite ale coloanelor lui. De pe creasta dealului, unde stăteau Isus şi cei ce-L urmau, templul avea înfăţişarea unei clădiri masive de zăpadă, împodobită cu acoperişuri ascuţite de aur. La intrarea templului era o viţă-de-vie din aur şi argint, cu frunze verzi şi ciorchini masivi de struguri, executată de artiştii cei mai iscusiţi. Lucrarea aceasta reprezenta pe Israel ca pe o viţă roditoare. Aurul, argintul şi verdele viu erau combinate cu un gust rar şi cu aleasă îndemânare; aşa cum se răsucea graţios în jurul coloanelor albe şi strălucitoare, agăţându-se cu cârcei scânteietori de ornamentele de aur, absorbea splendoarea soarelui în apus, strălucind ca de o slavă împrumutată din cer.

Isus priveşte scena şi marea mulţime îşi opreşte strigătele, înmărmurită de neaşteptata privelişte plină de frumuseţe. Toate privirile se îndreptau către Mântuitorul, aşteptând să vadă pe faţa Lui admiraţia pe care o simţeau ei. Dar, în loc de aceasta, ei observau un nor de întristare. Sunt surprinşi şi dezamăgiţi să-I vadă ochii plini de lacrimi şi trupul clătinându-se într-o parte şi alta, ca un copac înaintea furtunii, în timp ce un vaiet de groază scapă de pe buzele Lui tremurânde, ca şi cum ar fi pornit din adâncul inimii Sale zdrobite. Ce privelişte aveau de văzut îngerii! Comandantul lor într-o agonie de lacrimi! Ce privelişte era aceasta pentru mulţimea voioasă, care, cu strigăte de biruinţă şi fluturând ramuri de finic, Îl însoţea spre cetatea măreaţă, unde spera din toată inima că El e gata să ia tronul! Isus plânsese la mormântul lui Lazăr din durere dumnezeiască faţă de suferinţa omenească. Dar această bruscă întristare era ca o notă de jale într-un măreţ cor triumfal. În mijlocul unei scene de bucurie, când toţi Îi aduceau închinare, Împăratul lui Israel era în lacrimi; nu lacrimi tăcute de bucurie, ci lacrimi şi suspine de mare suferinţă, ce nu puteau fi stăpânite. Mulţimea a fost

cuprinsă îndată de tristeţe. Aclamaţiile au amuţit. Mulţi plângeau de milă în faţa unei dureri pe care nu o puteau înţelege.

Lacrimile lui Isus nu curgeau din cauza suferinţei Sale viitoare. Chiar în faţa Sa se afla Ghetsemani, unde curând urma să-L acopere groaza unui mare întuneric. Se mai vedea de acolo şi poarta oilor, prin care fuseseră conduse timp de veacuri animalele pentru jertfe. În curând trebuia să se deschidă poarta aceasta pentru El, marele Antitip; către jertfa Lui pentru păcatele lumii ţintiseră toate aceste jertfe. Alături se afla Golgota, locul apropiatei Sale agonii. şi totuşi Răscumpărătorul plângea şi suspina în chinuri sufleteşti nu pentru că acestea Îi aminteau de moartea Sa cruntă. Durerea Lui nu era egoistă. Gândul agoniei Sale nu intimida sufletul acela nobil şi gata să Se jertfească. Priveliştea Ierusalimului era aceea care a străpuns inima lui Isus — Ierusalimul care Îl lepădase pe Fiul lui Dumnezeu şi batjocorise iubirea Lui, care refuzase să fie convins de minunile Lui puternice şi se pregătea să-I ia viaţa. A văzut ce era cetatea aceasta în vinovăţia ei de a-L lepăda pe Răscumpărătorul şi ce ar fi putut să fie, dacă L-ar fi primit pe Acela care era singurul în stare să-i vindece rana. El venise să o mântuiască; cum putea să o părăsească?

Israeliţii fuseseră o naţiune privilegiată; Dumnezeu făcuse din templul lor locuinţa Sa; Sionul era „frumoasa înălţime, bucuria întregului pământ.” (Psalmii 48, 2.) Acolo se afla templul care de mai bine de o mie de ani stătea ca o dovadă a purtării de grijă şi a iubirii duioase a lui Hristos, care Se îngrijise de ei aşa cum se îngrijeşte un tată de singurul său copil. În templul acesta îşi rostiseră profeţii solemnele lor avertismente. Acolo, parfumul frumos mirositor al tămâiei se ridicase spre Dumnezeu din cădelniţele de aur, amestecându-se cu rugăciunile credincioşilor. Acolo cursese sângele animalelor ca un simbol al sângelui ispăşitor al lui Hristos. Acolo, deasupra capacului ispăşirii din Sfânta Sfintelor, se manifestase slava lui Dumnezeu. Acolo slujiseră preoţii şi, timp de secole, se perindase strălucirea simbolurilor şi ceremoniilor. Dar toate acestea trebuiau să se sfârşească.

Isus şi-a ridicat mâna — care de atâtea ori îi binecuvântase pe bolnavi şi suferinzi — şi, îndreptând-o către cetatea blestemată, exclamă cu glasul frânt de durere: „Dacă ai fi cunoscut şi tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ţi dea pacea!” Aici Mântuitorul S-a oprit şi a lăsat nerostit viitorul pe care l-ar fi avut Ierusalimul, dacă ar fi primit ajutorul pe care Dumnezeu dorea să i-l dea — darul Fiului Său iubit. Dacă ar fi cunoscut ceea ce avusese privilegiul să cunoască şi ar fi luat seama la lumina pe care i-o trimisese Cerul, cetatea ar fi putut să rămână în picioare, în mândria prosperităţii, împărăteasa naţiunilor, liberă în puterea dată de Dumnezeu. La porţile sale, n-ar fi stat ostaşi înarmaţi şi nici steaguri romane n-ar fi fluturat pe zidurile sale. Soarta fericită care ar fi binecuvântat Ierusalimul, dacă L-ar fi primit pe Răscumpărătorul lui, s-a înălţat în faţa Fiului lui Dumnezeu. El a văzut că prin El cetatea ar fi putut să fie vindecată de dureroasa ei boală, ar fi fost eliberată din sclavie şi ar fi fost întărită ca o puternică metropolă a pământului. De pe

zidurile ei, porumbelul păcii ar fi zburat la toate naţiunile. Ea ar fi fost diadema plină de slavă a lumii.

Dar tabloul strălucit a ceea ce ar fi putut să fie Ierusalimul a dispărut dinaintea Mântuitorului. El Îşi dă seama că cetatea este sub jugul roman, purtând mânia lui Dumnezeu, blestemată să primească pedeapsa unei drepte judecăţi. El reluă firul întrerupt al plângerii Sale: „Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile, când vrăjmaşii tăi te vor înconjura cu şanţuri, te vor împresura şi te vor strânge din toate părţile; te vor face una cu pământul, pe tine şi pe copiii tăi din mijlocul tău; şi nu vor lăsa din tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată".

Hristos venise să salveze Ierusalimul şi pe copiii lui; dar mândria fariseică, făţărnicia, gelozia şi răutatea Îl împiedicaseră să-şi împlinească planul. Isus cunoştea grozava răsplătire care urma să vină asupra cetăţii blestemate. A văzut Ierusalimul înconjurat de oşti, pe locuitorii asediaţi, constrânşi la foamete şi moarte, mamele hrănindu-se cu corpurile moarte ale propriilor copii şi atât părinţii, cât şi copiii smulgându-şi unii altora ultima bucăţică de mâncare, pentru că iubirea naturală fusese distrusă în chinurile îngrozitoare ale foamei. A văzut că încăpăţânarea iudeilor, după cum se manifesta în lepădarea mântuirii venite de la El, urma să-i facă să refuze să se supună armatelor năvălitoare. A văzut Calvarul, pe care trebuia să fie înălţat, plin de cruci ca o pădure deasă. I-a văzut pe locuitorii nelegiuiţi suferind tortura pe roată şi pe cruce, palatele frumoase distruse, templul ruinat şi, din zidurile masive, nici o piatră rămasă peste alta, în timp ce cetatea avea să fie arată ca un ogor. Pe bună dreptate Mântuitorul putea să plângă disperat, privind la scena aceea îngrozitoare.

Ierusalimul fusese copilul grijii Sale şi, după cum un părinte duios plânge pentru un fiu rătăcit, tot astfel şi Isus plângea pentru cetatea iubită. Cum aş putea să te părăsesc? Cum aş putea să te las pradă pieirii? Cum aş putea să te las să umpli paharul nedreptăţii? Un singur suflet este aşa de valoros, încât, în comparaţie cu el, lumile se afundă fără însemnătate; dar aici urma să se piardă o întreagă naţiune. Când soarele care se grăbea să apună avea să coboare pe cer, ascunzându-se vederii, ziua de har a Ierusalimului era sfârşită. Când procesiunea se oprise pe culmea Muntelui Măslinilor, încă nu era prea târziu ca Ierusalimul să se pocăiască. Îngerul harului îşi strângea atunci aripile, ca să coboare de pe tronul de aur şi să dea loc dreptăţii şi judecăţii care se grăbea. Dar cuprinzătoarea inimă a iubirii lui Hristos încă s-a mai rugat pentru Ierusalimul care luase în râs îndurările Sale, dispreţuise avertismentele Sale şi era gata să-şi moaie mâinile în sângele Său. Dacă Ierusalimul ar fi vrut să se pocăiască, încă nu era prea târziu. În timp ce ultimele raze ale soarelui în apus întârziau asupra templului, turnului şi vârfului acoperişului, nu se mai găsea oare vreun înger bun care să-l conducă la iubirea Mântuitorului şi să îndepărteze blestemul de la el? Frumoasă şi nelegiuită cetate, care omorâse cu pietre pe profeţi, care lepădase pe Fiul lui

Dumnezeu, care se lega singură prin nepocăinţa ei în lanţurile sclaviei — ziua îndurării pentru ea aproape trecuse!

Totuşi Spiritul lui Dumnezeu vorbeşte iarăşi Ierusalimului. Înainte ca ziua să treacă, se aduce o nouă dovadă pentru Hristos. Glasul martorilor se înalţă, răspunzând la o chemare din trecutul profetic. Dacă Ierusalimul va auzi chemarea, dacă Îl va primi pe Mântuitorul care intră pe porţile lui, el poate încă să mai fie salvat.

Se raportează conducătorilor Ierusalimului că Isus Se apropie de oraş cu o mare mulţime de oameni. Dar ei n-au nici un cuvânt de bun venit pentru Fiul lui Dumnezeu. Plini de teamă, ei ies să-L întâmpine, sperând să împrăştie mulţimea. Când procesiunea era gata să coboare de pe Muntele Măslinilor, este întâmpinată de conducători. Ei cercetează cauza acestei bucurii zgomotoase. Când întreabă: „Cine este Acesta?”, ucenicii răspund la această întrebare plini de duhul inspiraţiei. În cuvinte elocvente, ei repetă profeţiile despre Hristos:

Adam vă va spune: El este sămânţa femeii care trebuia să sfărâme capul şarpelui. Întrebaţi pe Avraam, şi el vă va spune: Este „Melhisedec, Împăratul Salemului”, Împăratul păcii. (Geneza 14, 18.) Iacov vă va spune: El este Silo din seminţia lui Iuda. Isaia vă va spune: „Emanuel”, „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare; Părintele veşniciilor, Domn al păcii.” (Isaia 7, 14; 9, 6.) Ieremia vă va spune: Odrasla lui David, „Domnul, Neprihănirea noastră.” (Ieremia 23, 6.) Daniel vă va spune: El este Mesia. Osea vă va spune: El este „Domnul oştirilor; Numele Lui este Domnul.” (Osea 12, 5.) Ioan Botezătorul vă va spune: El este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.) Marele Iehova a proclamat de pe tronul Lui: „Acesta este Fiul Meu preaiubit.” (Matei 3, 17.) Noi, ucenicii Lui, declarăm: „Acesta este Isus, Mesia, Domnul vieţii, Răscumpărătorul lumii”. Iar domnul puterilor întunericului Îl recunoaşte, zicând: „ştiu cine eşti, Sfântul lui Dumnezeu.” (Marcu 1, 24.)

Capitolul 64 — Un popor blestemat

Intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim era o slabă preînchipuire a venirii Sale pe norii cerului, cu putere şi slavă, în mijlocul triumfului îngerilor şi al bucuriei sfinţilor. Atunci se vor împlini cuvintele lui Isus către preoţi şi farisei: „De acum încolo nu Mă veţi mai vedea, până când veţi zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»” (Matei 23, 39.) Lui Zaharia i se arătase în viziune profetică ziua aceea de triumf final: el mai văzuse şi soarta blestemată a celor care aveau să-L respingă pe Hristos la prima Lui venire. „Îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge, cum plânge cineva pe singurul său fiu, şi-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe întâiul său născut.” (Zaharia 12, 10.) Scena aceasta a prevăzut-o Hristos atunci când Se uita la cetate şi plângea pentru ea. În ruina trecătoare a Ierusalimului, El a văzut distrugerea finală a poporului vinovat de sângele Fiului lui Dumnezeu.

Ucenicii au văzut ura iudeilor faţă de Hristos, dar nu-şi dădeau seama până unde va duce aceasta. Ei nu înţelegeau încă adevărata stare a lui Israel şi nici pedeapsa care avea să cadă asupra Ierusalimului. Lucrul acesta le-a fost făcut cunoscut de Hristos printr-o pildă vie.

Ultimul apel către Ierusalim fusese zadarnic. Preoţii şi conducătorii auziseră glasul profetic al trecutului repetat de mulţime, ca răspuns la întrebarea: „Cine este Acesta?”, dar ei nu-l primiseră ca pe un glas al Inspiraţiei. Mâniaţi şi surprinşi, au încercat să aducă poporul la tăcere. În mulţime se găseau slujbaşi romani, faţă de care vrăjmaşii L-au denunţat pe Isus ca fiind conducătorul răscoalei. Ei susţineau că El este gata să ia în stăpânire templul şi să domnească aici ca împărat în Ierusalim.

Dar vocea liniştită a lui Isus a făcut să tacă pentru un moment mulţimea zgomotoasă, atunci când a declarat iarăşi că nu a venit să întemeieze o împărăţie pământească; El urma să Se înalţe curând la Tatăl Său şi acuzatorii Lui nu aveau să-L mai vadă până la revenirea Sa în slavă. Atunci, prea târziu ca să mai fie salvaţi, ei Îl vor recunoaşte. Hristos a spus aceste cuvinte cu tristeţe şi cu o deosebită putere. Slujbaşii romani au fost reduşi la tăcere şi convinşi. Inima lor, deşi străină de influenţa divină, era mişcată cum nu mai fusese niciodată. Pe faţa liniştită şi solemnă a lui Isus ei au citit iubire, bunăvoinţă şi o liniştită demnitate. Au fost cuprinşi de o simpatie pe care n-o înţelegeau. În loc să-L aresteze pe Isus, erau mai degrabă înclinaţi să I se închine. Întorcându-se către preoţi şi conducători, i-au acuzat că ei produc tulburările. Mânioşi şi înfrânţi, conducătorii s-au îndreptat atunci către oameni cu plângerile lor şi au început să se certe între ei plini de furie.

Între timp, Hristos a trecut neobservat spre templu. Aici totul era liniştit, deoarece cele întâmplate pe Muntele Măslinilor îi atrăseseră pe oameni acolo. Un scurt timp Isus a rămas la templu, privind la el cu ochi întristaţi. Apoi S-a retras cu ucenicii şi a revenit la Betania. Când oamenii L-au căutat ca să-L aşeze pe tron, nu L-au găsit.

Isus a petrecut toată noaptea în rugăciune, iar dimineaţa a venit iarăşi la templu. În drum, a trecut pe lângă o livadă de smochini. Îi era foame şi, zărind de departe un smochin care avea frunze, a venit să vadă poate va găsi ceva în el. S-a apropiat de el, dar nu a găsit decât frunze, căci nu era „vremea smochinelor".

Nu era încă vremea smochinelor coapte, afară de anumite localităţi; şi despre unele podişuri din jurul Ierusalimului se putea spune pe drept „n-a venit încă vremea smochinelor". Dar, în livada la care a venit Isus, un pom părea să fie înaintea celorlalţi. El era deja acoperit cu frunze. Specificul smochinului este că apar mai întâi fructele şi apoi frunzele. De aceea, acest pom plin de frunze promitea şi fructe coapte. Dar înfăţişarea lui era înşelătoare. Cercetându-i ramurile de la cea mai de jos până la lăstarii din vârf, Isus „n-a găsit decât frunze". Numai un frunziş bogat şi nimic mai mult.

Hristos l-a blestemat să se usuce. „În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine", a zis El. A doua zi dimineaţa, pe când Mântuitorul şi ucenicii erau din nou pe drum spre cetate, ramurile uscate şi frunzişul ofilit le-au atras atenţia. „Învăţătorule", a zis Petru, „uite că smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat."

Faptul că Hristos blestemase smochinul îi umpluse pe ucenici de uimire. Lucrul acesta li se părea cu totul nepotrivit cu deprinderile şi lucrările Lui. Adesea Îl auziseră spunând că El n-a venit să condamne lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită prin El. Îşi aminteau cuvintele: „Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască." (Luca 9, 56.) Minunile Lui fuseseră săvârşite ca să refacă, nicidecum să distrugă. Ucenicii Îl cunoscuseră numai vindecător şi restaurator. Faptul acesta era neobişnuit. şi se întrebau care să fie rostul lui.

Lui Dumnezeu „Îi place îndurarea". „Pe viaţa Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului." (Mica 7, 18; Ezechiel 33, 11.) Pentru El, lucrarea de nimicire şi rostire de judecăţi este „o lucrare străină." (Isaia 28, 21.) Dar, cu îndurare şi iubire, El ridică vălul viitorului şi le descoperă oamenilor urmările unei vieţi păcătoase.

Blestemarea smochinului a fost o parabolă trăită. Pomul acesta neroditor, etalându-şi frunzişul pretenţios chiar în faţa lui Hristos, era un simbol al naţiunii iudaice. Mântuitorul dorea ca ucenicii Săi să înţeleagă de ce avea să cadă blestemul asupra Ierusalimului şi că, de acum, pedeapsa era de neînlăturat. În scopul acesta, El îi atribuise smochinului însuşiri morale, făcându-l un exponent al adevărului divin. Iudeii erau deosebiţi de toate naţiunile celelalte, susţinând că sunt supuşi lui Dumnezeu. Ei fuseseră favorizaţi de El şi pretindeau că sunt mai neprihăniţi decât oricare alt popor. Dar se stricaseră din cauza iubirii de lume şi a dorinţei de câştig. Se lăudau cu toate cunoştinţele lor, dar erau neştiutori în ce priveşte cerinţele lui Dumnezeu şi plini de făţărnicie. Ca şi pomul neroditor, ei îşi întindeau departe ramurile lor pretenţioase, bogate în aparenţă şi frumoase la privit, dar care nu aveau decât frunze. Religia iudeilor, cu templul ei măreţ, cu altarele ei sfinte, cu preoţii ei care purtau

mitră şi cu ceremoniile ei impresionante, era cu adevărat frumoasă la înfăţişare, dar umilinţa, iubirea şi mila lipseau.

Toţi pomii din livadă erau lipsiţi de rod; dar pomii neînfrunziţi nu trezeau nici o nădejde şi nu pricinuiau nici o dezamăgire. Prin pomii aceştia, erau reprezentate neamurile. şi ele erau lipsite de evlavie ca iudeii; dar nu susţineau că servesc pe Dumnezeu. Nu aveau pretenţii îngâmfate de bunătate. Oamenii aceştia erau orbi faţă de lucrările şi căile lui Dumnezeu. Pentru ei, nu era încă timpul smochinelor. Ei încă aşteptau o zi care să le aducă lumină şi nădejde. Iudeii, care primiseră binecuvântări mai mari de la Dumnezeu, erau răspunzători pentru că abuzaseră de aceste daruri. Privilegiile cu care se lăudau nu făceau decât să sporească vinovăţia lor.

Isus venise înfometat la smochin pentru a găsi hrană. Tot astfel venise la Israel să găsească în el roadele neprihănirii. El revărsase asupra iudeilor darurile Sale, ca ei să poată aduce roadă pentru binecuvântarea lumii. Le oferise nenumărate ocazii şi privilegii şi, în schimb, căuta simpatia şi colaborarea lor în lucrarea Sa milostivă. Voia să vadă în ei jertfire de sine şi milă, zel pentru Dumnezeu şi dorinţă arzătoare de a lucra pentru salvarea semenilor lor. Dacă ar fi ţinut Legea lui Dumnezeu, ei ar fi îndeplinit aceeaşi lucrare neegoistă pe care a făcut-o Hristos.

Dar iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de om era eclipsată de îngâmfare şi mulţumire de sine. Ei şi-au atras ruina pentru că au refuzat să slujească altora. Ei nu împărţeau lumii comorile de adevăr pe care li le încredinţase Dumnezeu. În smochinul uscat, ei ar fi putut să vadă atât păcatul, cât şi pedeapsa lui. Uscat din cauza blestemului Mântuitorului, smochinul stătea ofilit şi bătut de vânt, uscat din rădăcini, arătând ce avea să fie poporul iudeu atunci când harul lui Dumnezeu va fi retras de la el. Refuzând să împartă şi altora binecuvântarea, el nu avea s-o mai primească. „O, Israele”, zice Domnul, „singur te-ai nimicit.” (Osea 13, 9.)

Avertismentul este pentru toate timpurile. Faptul că Hristos a blestemat pomul pe care propria putere îl crease stă ca o avertizare pentru toate bisericile şi pentru toţi creştinii. Nimeni nu poate trăi Legea lui Dumnezeu fără să slujească altora. Dar sunt mulţi oameni care nu trăiesc viaţa neegoistă, plină de milă a lui Hristos. Unii, care cred despre ei că sunt creştini excelenţi, nu înţeleg ce înseamnă slujire pentru Dumnezeu. Ei plănuiesc şi urmăresc numai folosul lor. Acţionează numai pentru ei. Timpul are valoare numai în măsura în care pot să adune pentru ei. Aceasta le este ţinta în toate împrejurările vieţii. Ei nu servesc altora, ci numai lor.

Dumnezeu i-a creat să trăiască într-o lume unde trebuie îndeplinită o slujire neegoistă. El a intenţionat ca ei să-i ajute pe semenii lor pe orice cale. Dar eul este atât de mare, încât nu mai pot să vadă altceva. Ei nu au legături cu omenirea. Aceia care trăiesc în felul acesta sunt asemenea smochinului care avea tot felul de pretenţii, dar nu avea rod. Ei ţin formele

închinării, dar fără pocăinţă sau credinţă. Onorează Legea lui Dumnezeu cu buzele, dar le lipseşte ascultarea. Zic, dar nu fac. În sentinţa rostită asupra smochinului, Hristos demonstrează cât de urâtă este în ochii Lui această pretenţie deşartă. El declară că păcătosul neprefăcut este mai puţin vinovat decât acela care zice că-I serveşte lui Dumnezeu, dar nu aduce roade pentru slava Sa.

Parabola smochinului, spusă de Hristos înainte de a merge la Ierusalim, avea o legătură directă cu învăţătura dată de El când a blestemat smochinul neroditor. Pentru pomul neroditor din parabolă, grădinarul a insistat. „Mai lasă-l şi anul acesta, până îl voi săpa împrejur, şi-i voi pune îngrăşăminte; şi dacă aduce roade, bine; iar dacă nu, să-l tăiem.” Pomul neroditor trebuia să fie îngrijit şi mai bine. Trebuia să se facă tot ce era cu putinţă pentru el. Dar, dacă rămânea neroditor, nimic nu-l mai putea salva de la distrugere. În parabolă nu este precizat rezultatul lucrării grădinarului. El depindea de oamenii cărora le vorbise Hristos. Ei erau reprezentaţi prin pomul neroditor şi rămânea ca ei să-şi hotărască singuri soarta. Li se dăduse orice avantaj pe care-l putea da Cerul, dar nu au câştigat nimic din multele lor binecuvântări. Prin faptul că Hristos a blestemat smochinul neroditor, s-a văzut rezultatul. Ei îşi hotărâră propria nimicire.

De mai mult de o mie de ani, iudeii abuzaseră de harul lui Dumnezeu, atrăgând asupra lor judecăţile Sale. Ei respinseseră avertismentele şi îi omorâseră pe prooroci. Oamenii din zilele lui Hristos se făceau răspunzători de aceleaşi păcate, urmând aceeaşi cale. În respingerea harului şi avertismentelor din zilele lor se găsea vinovăţia acelei generaţii. Oamenii din zilele lui Hristos se legau în lanţurile pe care naţiunea şi le făurise de veacuri.

În fiecare generaţie li s-a dat oamenilor ziua lor de lumină şi privilegiu. Un timp de probă în care puteau să se împace cu Dumnezeu. Dar harul acesta are un hotar. Harul poate să stăruie ani de zile şi totuşi să fie dispreţuit şi lepădat; dar vine un timp când harul face ultimul apel. Inima ajunge atât de împietrită, încât încetează să mai răspundă Duhului lui Dumnezeu. Atunci, glasul plăcut şi atrăgător încetează.

Ziua aceasta sosise acum pentru Ierusalim. Isus a plâns cu disperare pentru cetatea blestemată, dar nu putea să o izbăvească. El epuizase toate mijloacele. Respingând avertismentele Duhului lui Dumnezeu, Israel respinsese singurele mijloace de ajutor. Nu mai exista altă putere prin care ei să poată fi eliberaţi.

Naţiunea iudeilor era un simbol pentru oamenii din toate veacurile care dispreţuiesc chemările Iubirii Nemărginite. Când a plâns asupra Ierusalimului, lacrimile lui Hristos erau pentru păcatele din toate vremurile. În sentinţele rostite asupra lui Israel, aceia care resping mustrările şi avertismentele Duhului Sfânt al lui Dumnezeu pot să citească propria condamnare.

În generaţia aceasta, sunt mulţi care merg pe acelaşi drum ca iudeii necredincioşi. Ei au fost martorii manifestării puterii lui Dumnezeu; Duhul Sfânt a vorbit inimii lor; dar ei nu renunţă la necredinţa şi împotrivirea lor. Dumnezeu le trimite avertismente şi mustrări, dar ei nu vor să-şi mărturisească rătăcirile şi resping solia şi pe solul Său. Tocmai mijloacele pe care El le foloseşte pentru îndreptarea lor devin pentru ei o piatră de poticnire.

Profeţii lui Dumnezeu erau urâţi de Israelul decăzut, deoarece prin ei se scoteau la iveală păcatele lor ascunse. Ahab îl privea pe Ilie ca pe un vrăjmaş, deoarece profetul era credincios şi mustrase nedreptăţile ascunse ale regelui. Tot astfel şi azi, slujitorul lui Hristos care mustră păcatele este întâmpinat cu batjocură şi refuzuri. Adevărul biblic, religia lui Hristos, se luptă împotriva unui curent puternic de necurăţie morală. Prejudecata este mai puternică în inimile oamenilor acum decât în timpul lui Hristos. Hristos n-a împlinit aşteptările oamenilor; viaţa Lui era o mustrare pentru păcatele lor şi ei L-au lepădat. Tot aşa şi astăzi, adevărul Cuvântului lui Dumnezeu nu se armonizează cu purtarea şi obiceiurile lor şi cu pornirile lor fireşti şi mii de oameni resping lumina Lui. Îndemnaţi de Satana, ei pun la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu şi aleg să folosească judecata lor independentă. Ei aleg mai bine întunericul decât lumina; dar fac lucrul acesta punându-şi în joc chiar viaţa lor. Aceia care au batjocorit cuvintele lui Hristos au găsit tot mai multe motive de a-şi bate joc, până s-au depărtat cu totul de la Adevăr şi Viaţă. Tot astfel şi acum, Dumnezeu nu intenţionează să îndepărteze orice obiecţie pe care inima firească o poate aduce împotriva adevărului Său. Pentru aceia care refuză preţioasele raze de lumină care ar lumina întunericul, tainele Cuvântului lui Dumnezeu rămân taine pentru totdeauna. Pentru ei, adevărul este ascuns. Ei merg orbeşte şi nu cunosc ruina ce le stă în faţă.

De pe înălţimea Muntelui Măslinilor, Hristos a privit lumea din toate veacurile; cuvintele Sale sunt pentru fiecare suflet care respinge apelurile harului lui Dumnezeu. Batjocoritor al iubirii Sale, el ţi Se adresează astăzi: „Tu însuţi ar trebui să cunoşti lucrurile care sunt spre pacea ta”. Hristos varsă lacrimi amare pentru tine, care nu ai lacrimi de vărsat. Împietrirea fatală a inimii care i-a distrus pe farisei se arată şi în tine. şi fiecare dovadă a harului lui Dumnezeu, fiecare rază a luminii divine, fie că înmoaie şi supune sufletul, fie că îl întăreşte într-o nepocăinţă deznădăjduită.

Hristos a prevăzut că Ierusalimul va rămâne încăpăţânat şi nepocăit; dar toată vinovăţia, toate urmările respingerii harului erau chiar la uşa lui. Aşa se va întâmpla cu orice suflet care urmează aceeaşi cale. Dumnezeu zice: „Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea”. „Ascultă şi tu, pământule! Iată, voi aduce peste poporul acesta o nenorocire care va fi rodul gândurilor lui; căci n-au luat aminte la cuvintele Mele, şi au nesocotit Legea Mea.” (Osea 13, 9; Ieremia 6, 19.)

Capitolul 65 — Templul curăţit din nou

La începutul lucrării Sale, Hristos izgonise din templu pe aceia care îl spurcau prin negustoria lor nesfântă; iar înfăţişarea Sa hotărâtă şi dumnezeiască adusese groază în inima negustorilor înşelători. La sfârşitul lucrării Sale, El a mers din nou la templu şi l-a găsit mai profanat ca înainte. Curtea din afara templului era ca un întins obor de vite. Certurile mânioase dintre negustori se amestecau cu mugetele animalelor şi cu zăngănitul banilor; printre ele, se auzea glasul celor care oficiau slujba sfântă. Demnitarii templului erau ei înşişi angajaţi în vânzări, cumpărări şi schimburi de bani. Erau stăpâniţi atât de mult de lăcomia lor de bani, încât în ochii lui Dumnezeu nu erau mai buni decât hoţii.

Prea puţin îşi dădeau seama preoţii şi conducătorii de solemnitatea lucrării pe care erau chemaţi să o împlinească. La fiecare Paşte şi Sărbătoare a Corturilor, mii de animale erau înjunghiate şi sângele lor era luat de preoţi şi turnat pe altar. Iudeii se obişnuiseră cu jertfa de sânge şi aproape pierduseră din vedere faptul că tocmai păcatul făcea necesar să se verse sângele animalelor. Ei nu înţelegeau că aceasta preînchipuia sângele Fiului iubit al lui Dumnezeu, care avea să fie vărsat pentru viaţa lumii, şi că, prin aducerea de jertfe, oamenii trebuiau să fie îndreptaţi către un Răscumpărător răstignit.

Isus a privit animalele nevinovate aduse pentru jertfă şi a văzut că iudeii făcuseră din marile lor adunări scene pentru vărsarea de sânge şi cruzime. În locul unei umilite pocăinţe de păcat, ei înmulţiseră jertfirea de animale, ca şi cum Dumnezeu putea să fie onorat printr-o slujire nemiloasă. Preoţii şi conducătorii îşi împietriseră inimile prin egoism şi avariţie. Simbolurile care arătau către Mielul lui Dumnezeu ajunseseră pentru ei un mijloc de câştig. În felul acesta, în ochii oamenilor, sfinţenia serviciului de jertfă fusese în mare parte distrusă. Indignarea lui Isus fusese stârnită; El ştia că sângele Său, care foarte curând trebuia să fie vărsat pentru păcatele oamenilor, urma să fie tot atât de puţin apreciat de preoţi şi bătrâni ca sângele animalelor pe care ei îl făceau să curgă necontenit.

Hristos vorbise prin profeţi împotriva acestor practici. Samuel spusese: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot şi jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, şi păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor”. şi Isaia, văzând în viziune profetică apostazia iudeilor, li se adresează ca unor conducători ai Sodomei şi Gomorei: „Ascultaţi Cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! Ce-mi trebuie Mie mulţimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor şi de grăsimea viţeilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor şi ţapilor. Când veniţi să vă înfăţişaţi înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcaţi curţile?” „Spălaţi-vă deci şi curăţiţi-vă. Luaţi dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-aţi făcut! Încetaţi să mai faceţi răul! Învăţaţi-vă să faceţi binele, căutaţi dreptatea, ocrotiţi pe cel asuprit, faceţi dreptate orfanului, apăraţi pe văduvă.” (1 Samuel 15, 22; Isaia 1, 10-12.16.17.)

Acela care dăduse aceste profeţii repeta acum pentru ultima dată avertizarea. Ca împlinire a profeţiei, poporul Îl proclamase pe Isus rege al lui Israel. El primise închinarea lor şi acceptase rolul de rege. El trebuia să Se poarte astfel. El ştia că eforturile Sale de a reforma o preoţie coruptă aveau să fie în zadar; cu toate acestea, El trebuia să-şi facă lucrarea; acelui popor necredincios, trebuia să i se dea dovada misiunii Sale divine.

Încă o dată privirea pătrunzătoare a lui Isus a trecut pe deasupra curţii profanate a templului. Toţi ochii s-au întors spre El. Preoţi şi conducători, farisei şi neamuri L-au privit cu uimire şi teamă pe Acela care stătea în faţa lor în măreţia Împăratului cerului. Dumnezeirea a străfulgerat natura omenească, învestindu-L pe Hristos cu o demnitate şi o slavă pe care El nu le mai manifestase înainte. Aceia care stăteau mai aproape de El s-au dat înapoi atât cât le-a îngăduit mulţimea. Afară de câţiva dintre ucenicii Săi, toţi s-au retras şi Mântuitorul a rămas singur. Orice zgomot încetase. Tăcerea adâncă părea insuportabilă. Hristos vorbi cu o putere care îi zgudui pe oameni ca o furtună puternică. „Este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune», dar voi aţi făcut din ea o peşteră de tâlhari.” Glasul Lui părea un foc care mistuie. A poruncit cu autoritate: „Ridicaţi acestea de aici.” (Ioan 2, 16.)

Cu trei ani mai înainte, conducătorii templului se ruşinaseră de fuga lor la porunca lui Isus. De atunci, s-au mirat mereu de propria frică şi de faptul că ascultaseră fără cârtire de un Om umil.

şi-au dat seama că nu trebuia să se mai repete această supunere nedemnă. Cu toate acestea, acum erau mai îngroziţi decât înainte şi au ascultat porunca lui Isus cu o grabă mai mare. Nimeni nu îndrăznea să-I pună la îndoială autoritatea. Preoţii şi negustorii au fugit dinaintea Lui, luând cu ei şi vitele.

În drumul lor, au fost întâlniţi de o mulţime de oameni care veneau cu bolnavii lor şi întrebau de Marele Vindecător. Vestea adusă de oamenii care fugeau i-a făcut pe câţiva dintre ei să se întoarcă. Se temeau să-L întâlnească pe Acela atât de puternic, a cărui simplă privire îi izgonise din faţa Lui pe preoţi şi pe conducători. Dar un mare număr de oameni se îmbulzeau prin mulţimea grăbită, doritori să ajungă la Acela care era unica lor nădejde. Când mulţimea a fugit din templu, mulţi rămăseseră în urmă. Acestora li s-au adăugat acum nou-veniţii. Din nou s-a umplut curtea templului de bolnavi şi muribunzi, din nou Isus i-a ajutat.

După un timp, preoţii şi conducătorii au îndrăznit să se întoarcă la templu. Îndată ce a trecut panica, au fost cuprinşi de nelinişte, vrând să cunoască următorul pas al lui Isus. Se aşteptau ca El să ia tronul lui David. Revenind încet la templu, au auzit glasurile bărbaţilor, femeilor şi copiilor care Îl lăudau pe Dumnezeu. O dată intraţi, au rămas uimiţi de privelişte minunată. Ei au văzut că bolnavii erau vindecaţi, orbii căpătau vedere, surzii auzeau şi ologii săreau de bucurie. Copiii mai ales îi întreceau pe toţi în voie bună. Isus îi

vindecase de bolile lor. El îi luase în braţe, primise sărutul lor de iubire, plin de recunoştinţă, iar unii dintre ei adormiseră la pieptul Lui, pe când îi învăţa pe oameni. Acum, cu glasuri voioase, Îi aduceau cinste. Repetau osanalele din ziua trecută şi fluturau biruitori ramuri de finic înaintea Mântuitorului. Templul suna şi răsuna de strigătele lor: „Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului!" „Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit şi biruitor." (Psalmii 118, 26; Zaharia 9, 9.) „Osana, Fiul lui David!"

Aceste glasuri fericite şi nestingherite erau o ofensă pentru conducătorii templului. Ei s-au hotărât să oprească o asemenea demonstraţie. Ei le spuneau oamenilor că templul lui Dumnezeu este profanat de picioarele copiilor şi de strigătele lor voioase. Văzând că vorbele lor nu fac nici o impresie asupra poporului, conducătorii au făcut apel la Hristos: „Auzi ce zic aceştia?" „Da", le-a răspuns Isus. „Oare n-aţi citit niciodată cuvintele acestea: «Tu ai scos laudă din gura pruncilor şi din gura celor ce sug»?" Profeţia arătase mai dinainte că Hristos trebuia să fie făcut rege şi cuvântul acesta trebuia să se împlinească. Preoţii şi conducătorii lui Israel refuzaseră să vestească slava lui Dumnezeu, care făcuse din copii martori ai Săi. Dacă glasul copiilor ar fi fost adus la tăcere, stâlpii templului ar fi strigat laudă Mântuitorului.

Fariseii erau foarte încurcaţi şi neliniştiţi. De astă dată, poruncea Acela pe care ei nu-L puteau intimida. Isus luase poziţia de păzitor al templului. Niciodată mai înainte nu-şi însuşise o autoritate regală ca acum. Niciodată nu avuseseră cuvintele şi faptele Lui o putere atât de mare. El făcuse minuni în tot Ierusalimul, dar niciodată într-un chip atât de solemn şi impresionant. În prezenţa oamenilor care fuseseră martori ai faptelor Lui minunate, preoţii şi conducătorii nu îndrăzneau să I se arate pe faţă ca vrăjmaşi. Deşi înfuriaţi şi ruşinaţi de răspunsul Lui, nu erau în stare să mai facă ceva în ziua aceea.

A doua zi dimineaţa, membrii Sinedriului s-au sfătuit iarăşi ce să facă împotriva lui Isus. Cu trei ani înainte, ei ceruseră un semn al mesianităţii Lui. De atunci, El făcuse lucruri mari prin toată ţara. Vindecase pe bolnavi, hrănise în chip minunat mii de oameni, umblase pe valuri şi liniştise marea înfuriată. Deseori citise în inima oamenilor ca într-o carte deschisă; izgonise demoni, înviase morţi. Conducătorii aveau înaintea lor dovezile mesianităţii Sale. Ei s-au hotărât acum să nu ceară nici un semn al autorităţii Lui, ci să smulgă de la El o recunoaştere sau o declaraţie prin care să-L poată condamna.

Mergând la templu, unde El îi învăţa pe oameni, au început să-L întrebe: „Cu ce putere faci Tu lucrurile acestea? şi cine ţi-a dat puterea aceasta?" Ei se aşteptau ca El să susţină că autoritatea Lui era de la Dumnezeu. O susţinere de felul acesta intenţionau să o nege. Dar Isus i-a primit cu o întrebare care, în aparenţă, aparţinea unui alt subiect şi a pus condiţia că le va răspunde dacă şi ei vor răspunde la întrebarea aceasta: „Botezul lui Ioan", a zis El, „de unde venea? Din cer sau de la oameni?"

Preoţii au văzut că se găsesc într-o dilemă din care nici un artificiu nu putea să-i scoată. Dacă ziceau că botezul lui Ioan era din cer, inconsecvenţa lor urma să apară cu şi mai multă putere. Hristos ar fi zis: De ce n-aţi crezut atunci în el? Ioan mărturiseşte despre Hristos: „IatăMielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.) Dacă preoţii credeau mărturia lui Ioan, cum puteau să nege mesianitatea lui Hristos? Dacă declarau adevărata lor poziţie, că lucrarea lui Ioan era de la oameni, provocau o furtună de nemulţumire, deoarece poporul ţinea la Ioan ca la un profet.

Cu viu interes, mulţimea aştepta hotărârea. Ei ştiau că preoţii susţinuseră că primesc lucrarea lui Ioan şi aşteptau ca aceştia să recunoască fără rezerve că el era trimis de Dumnezeu. Dar, după ce s-au sfătuit în taină, preoţii au hotărât să nu îşi asume vreo obligaţie. Făţarnici, voind să pară ignoranţi, ei au zis: „Nu ştim”. „Nici Eu nu vă voi spune cu ce putere fac lucrurile acestea”, a zis Hristos.

Cărturarii, preoţii şi conducătorii au fost aduşi cu toţii la tăcere. Înfrânţi şi dezamăgiţi, stăteau cu fruntea încruntată, neîndrăznind să-I mai pună lui Hristos şi alte întrebări. Prin laşitate şi nehotărâre, ei pierduseră în mare parte respectul poporului, care acum se amuza văzând cum oamenii aceştia încrezuţi şi plini de îndreptăţire de sine fuseseră înfrânţi.

Toate aceste cuvine şi fapte ale lui Isus erau de mare însemnătate şi influenţa lor urma să se simtă tot mai mult după răstignirea şi înălţarea Lui. Mulţi dintre cei care cu nerăbdare aşteptaseră rezultatul întrebării lui Isus aveau să devină, în cele din urmă, ucenici ai Săi şi ei fuseseră atraşi prima dată spre El de cuvintele Lui din ziua aceea plină de evenimente. Scena din curtea templului urma să nu se şteargă din mintea lor. Contrastul dintre Isus şi marele preot, când vorbeau, era puternic. Îngâmfatul slujbaş al templului era îmbrăcat în veşminte bogate şi scumpe. Pe capul lui era o mitră scânteietoare. Prezenţa lui era maiestuoasă, părul şi barba lungă erau argintate de vârstă. Înfăţişarea lui îi umplea de teamă pe privitori.

În faţa acestei Auguste persoane stătea Maiestatea cerului, fără podoabe şi fără strălucire. Veşmintele Sale erau pătate de mult umblet; faţa Sa palidă exprima tristeţe şi răbdare; dar înfăţişarea Lui inspira demnitate şi bunăvoinţă, care erau în surprinzător contrast cu aerul mânios, încrezut şi îngâmfat al marelui preot. Din momentul acela, mulţi dintre cei care au fost martori ai cuvintelor şi faptelor lui Isus în templu L-au preţuit în inima lor ca pe un profet al lui Dumnezeu. Dar, pe măsură ce sentimentele poporului se întorceau de partea Lui, ura preoţilor faţă de Isus creştea. Înţelepciunea, cu care scăpase din cursele întinse pentru picioarele Lui, fiind o nouă dovadă a dumnezeirii Lui, a aprins şi mai mult mânia lor.

În lupta Sa cu rabinii, nu era scopul lui Hristos să-şi umilească împotrivitorii. El nu era bucuros să-i vadă într-o încurcătură. El avea de dat o învăţătură însemnată. Îi înfrânsese pe vrăjmaşii Săi, îngăduind ca ei să fie prinşi în capcana întinsă pentru El. Faptul că îşi recunoscuseră ignoranţa în ce priveşte caracterul lui Ioan Botezătorul I-a dat ocazia să

vorbească şi El a folosit-o pentru a le arăta adevărata lor stare, adăugând o nouă avertizare la cele multe de mai înainte.

„Ce gândiţi?" a zis El. „Un om avea doi feciori; şi s-a dus la cel dintâi şi i-a zis: «Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!» «Nu vreau», i-a răspuns el. În urmă i-a părut rău şi s-a dus. S-a dus şi la celălalt şi i-a spus tot aşa. şi fiul acesta a răspuns: «Mă duc, doamne», şi nu s-a dus. Care din amândoi a făcut voia tatălui său?"

Această întrebare venită pe neaşteptate i-a luat prin surprindere pe ascultători. Ei urmăriseră parabola de aproape şi acum au răspuns imediat: „Cel dintâi". ţinând privirea hotărâtă asupra lor, Isus a răspuns cu un ton sever şi solemn: „Adevărat vă spun că vameşii şi desfrânatele merg înaintea voastră în Împărăţia lui Dumnezeu. Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii, şi nu l-aţi crezut. Dar vameşii şi desfrânatele l-au crezut; şi, măcar că aţi văzut lucrul acesta, nu v-aţi căit în urmă ca să-l credeţi".

Preoţii şi conducătorii nu avuseseră cum să nu dea un răspuns corect la întrebarea lui Hristos şi în felul acesta El a obţinut poziţia lor în favoarea primului fiu. Fiul acesta îi reprezenta pe vameşi, pe aceia care erau dispreţuiţi şi urâţi de farisei. Vameşii fuseseră mari păcătoşi. Cu adevărat, ei fuseseră călcători ai Legii lui Dumnezeu, arătând în viaţa lor o totală împotrivire faţă de cererile Lui. Ei fuseseră nerecunoscători şi nesfinţi; când li s-a spus să meargă şi să lucreze în via Domnului, ei au arătat un refuz dispreţuitor. Dar, când a venit Ioan, predicând pocăinţa şi botezul, vameşii au primit solia lui şi au fost botezaţi.

Al doilea fiu îi reprezenta pe conducătorii naţiunii iudaice. Câţiva farisei se pocăiseră şi primiseră botezul lui Ioan; dar conducătorii nu voiau să recunoască faptul că el venea de la Dumnezeu. Avertizările şi mustrările lui nu i-au condus la reformă. Au lepădat sfatul lui Dumnezeu faţă de ei şi nu au fost botezaţi de el. (Luca 7, 30.) Ei au tratat solia lui cu dispreţ. Asemenea celui de al doilea fiu, care atunci când a fost chemat a zis: „Mă duc, doamne", dar n-a mers, preoţii şi conducătorii spuneau că ascultă, dar erau neascultători. Ei făceau mare caz de evlavie, pretindeau că sunt ascultători de Legea lui Dumnezeu; dar ascultarea lor era falsă. Vameşii erau acuzaţi şi blestemaţi de farisei ca necredincioşi, dar aceştia arătau prin credinţa şi faptele lor că mergeau în Împărăţia cerului înaintea acestor oameni plini de îndreptăţire de sine, cărora li se dăduse lumină mare, dar ale căror fapte nu corespundeau cu mărturisirea lor de evlavie.

Preoţii şi conducătorii nu era dispuşi să sufere aceste adevăruri mustrătoare; ei au tăcut, sperând totuşi că Isus va mai spune vreun lucru pe care puteau să-l întoarcă împotriva Lui; dar mai aveau încă multe să audă.

„Ascultaţi o altă pildă", a zis Hristos. „Era un om, un gospodar, care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea şi a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vieri şi a plecat în altă ţară. Când a venit vremea roadelor, a trimis pe robii săi la vieri, ca să ia partea

lui de rod. Vierii au pus mâna pe robii lui şi pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. A mai trimis alţi robi, mai mulţi decât cei dintâi; şi vierii i-au primit la fel. La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând: «Vor primi cu cinste pe fiul meu!» Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: «Iată moştenitorul; veniţi să-l omorâm şi să punem stăpânire pe moştenirea lui!» şi au pus mâna pe el şi l-au scos afară din vie şi l-au omorât. Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora?"

Isus S-a adresat tuturor celor de faţă, dar au răspuns preoţii şi conducătorii. „Pe ticăloşii aceia ticălos îi va pierde", au zis ei, „şi via o va da altor vieri, care-i vor da roadele la vremea lor." Cei care au vorbit n-au înţeles la început aplicaţia parabolei, dar acum au văzut că singuri şi-au rostit osânda. În parabolă, gospodarul Îl înfăţişa pe Dumnezeu, via reprezenta naţiunea iudeilor, iar gardul era legea divină, care îi apăra. Turnul era un simbol al templului. Stăpânul viei făcuse toate cele necesare pentru înmulţirea rodului viei. „Ce-aş mai fi putut face viei mele", zice el, „şi nu i-am făcut?" (Isaia 5, 4.) Astfel era reprezentată grija neobosită a lui Dumnezeu pentru Israel. şi după cum vierii trebuiau să înapoieze stăpânului partea cuvenită din roadele viei, tot aşa şi poporul lui Dumnezeu trebuia să-L onoreze printr-o vieţuire corespunzătoare cu privilegiile lor sfinte. Dar, după cum vierii i-au omorât pe robii trimişi de stăpân ca să ceară roadele, iudeii i-au ucis pe profeţii trimişi de Dumnezeu ca să-i cheme la pocăinţă. Toţi trimişii, unul după altul, au fost omorâţi. Până la punctul acesta, parabola nu putea să fie pusă la îndoială şi, în cele ce au urmat, lucrurile nu erau mai puţin evidente. În fiul cel iubit, pe care stăpânul viei l-a trimis în cele din urmă la servii neascultători, pe care aceştia au pus mâna şi l-au omorât, preoţii şi conducătorii au văzut un tablou clar al lui Isus şi cele ce puteau să I se întâmple. Chiar atunci ei plănuiau să-L omoare pe Acela pe care Tatăl Îl trimisese ca ultimă chemare. În pedeapsa rânduită asupra vierilor nerecunoscători, era zugrăvită soarta acelora care aveau să-L omoare pe Hristos.

Privind cu milă la ei, Mântuitorul a continuat: „N-aţi citit niciodată în Scripturi că: «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, şi este minunat în ochii noştri»? De aceea vă spun că Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela pe care va cădea ea, îl va spulbera".

Iudeii repetaseră adeseori profeţia aceasta în sinagogă, aplicând-o lui Mesia. Hristos era Piatra unghiulară a sistemului iudaic şi a întregului plan de mântuire. Tocmai această piatră de temelie o lepădau acum clăditorii iudei, preoţii şi conducătorii lui Israel. Mântuitorul le atrăgea atenţia la profeţiile care urmau să le arate primejdia. Prin toate mijloacele posibile, El a căutat să lămurească natura faptei pe care erau gata s-o săvârşească.

Cuvintele Lui mai aveau un scop. Întrebându-i: „Când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora?", Hristos urmărea ca fariseii să răspundă aşa cum au făcut. El intenţiona ca ei singuri să se osândească. Avertismentele Lui, care n-au izbutit să-i trezească la pocăinţă,

aveau să le pecetluiască soarta şi El dorea ca ei să vadă că singuri îşi atrăseseră ruina. El intenţiona să le arate că Dumnezeu avea dreptate retrăgându-le privilegiile naţionale, lucru care şi începuse şi care trebuia să se termine nu numai cu distrugerea templului şi a cetăţii lor, dar şi cu împrăştierea naţiunii.

Ascultătorii au recunoscut avertizarea. Dar, fără să ţină seama de osânda pe care singuri o pronunţaseră, preoţii şi conducătorii erau gata să întregească tabloul, zicând: „Iată Moştenitorul; veniţi să-L omorâm”. Dar, când au căutat să-L prindă, s-au temut de mulţime, deoarece sentimentele poporului erau în favoarea lui Hristos.

Citând profeţia despre piatra lepădată, Hristos S-a referit la o situaţie reală din istoria lui Israel. Întâmplarea avusese loc la clădirea primului templu. Cu toate că avea o aplicaţie deosebită în timpul primei veniri a lui Hristos şi ar fi trebuit să-i impresioneze cu putere deosebită pe iudei, ea are şi o învăţătură pentru noi. Când s-a zidit templul lui Solomon, pietrele imense pentru ziduri şi temelie au fost pregătite în totul la carieră; după ce au fost duse la locul de zidire, nici o unealtă nu trebuia să le mai atingă; lucrătorii trebuiau numai să le aşeze la loc. Pentru a fi folosită la temelie, se adusese o piatră de o mărime neobişnuită şi de o formă deosebită; dar lucrătorii nu puteau să-i găsească loc şi nu voiau să o primească.

Multă vreme a rămas ca piatră lepădată. Dar când meşterii au ajuns la zidirea colţului, au căutat o piatră destul de mare şi rezistentă şi de o formă potrivită, care să ocupe tocmai locul acela şi să suporte marea povară care urma să apese asupra ei. Dacă făceau o alegere neînţeleaptă pentru acel loc important, întreaga clădire urma să fie primejduită. Trebuia să se găsească o piatră în stare să reziste la influenţa soarelui, a gerului şi a furtunii. De mai multe ori au încercat diferite pietre, dar, sub apăsarea unei imense poveri, s-au sfărâmat. Altele nu puteau să sufere proba schimbărilor rapide din atmosferă. Dar, în cele din urmă, atenţia le-a fost atrasă de piatra lepădată atâta vreme. Fusese expusă la aer, soare şi furtună fără să arate cea mai slabă fisură. Zidarii au cercetat piatra. Trecuse toate probele, afară de una. Dacă putea să treacă proba presiunii, aveau să o admită ca piatră unghiulară. Proba s-a făcut. Piatra a fost acceptată, dusă la locul destinat şi s-a văzut că era potrivită exact pe locul acela. În viziune profetică, se arătase lui Isaia că această piatră era un simbol al lui Hristos. El zice:

„Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi. şi atunci El va fi un locaş sfânt, dar şi o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel, un laţ şi o cursă pentru locuitorii Ierusalimului. Mulţi se vor poticni, vor cădea şi se vor sfărâma, vor da în laţ şi vor fi prinşi.” Dus în viziune profetică până la întâia venire, profetului i s-a arătat că Hristos urma să sufere încercări şi greutăţi, simbolizate prin tratamentul suferit de piatra din capul unghiului, din templul lui Solomon. „De aceea aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: «Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o

piatră de preţ, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă.»” (Isaia 8, 13-15; 28, 16.)

În înţelepciunea Lui nemărginită, Dumnezeu a ales piatra de temelie şi a aşezat-o. El a numit-o „temelie puternică”. Întreaga lume poate aşeza pe ea poverile şi durerile ei; ea le suportă. Cu deplină siguranţă, toţi pot clădi pe ea. Hristos este „o piatră încercată”. Cei care se încred în El nu vor fi dezamăgiţi. El a suportat toate probele. Vinovăţia lui Adam şi a urmaşilor lui a apăsat asupra Sa şi El a ieşit mai mult decât biruitor asupra puterilor răului. El a dus poverile aruncate asupra Lui de toţi păcătoşii care s-au pocăit. În Hristos, inima vinovată a aflat odihnă. El este temelia sigură. Toţi cei care se sprijină pe El se odihnesc în deplină siguranţă.

În profeţia lui Isaia, se spune despre Hristos că este atât o temelie sigură, cât şi o piatră de poticnire. Apostolul Petru, scriind sub inspiraţia Duhului Sfânt, arată limpede pentru cine este Hristos o stâncă de temelie şi pentru cine este o piatră de poticnire.

„Dacă aţi gustat în adevăr că bun este Domnul, apropiaţi-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu. şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfântă, şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; şi cine se încrede în El, nu va fi dat de ruşine». Cinstea aceasta este dar pentru voi, care aţi crezut! Dar pentru cei necredincioşi, «piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului»; şi «o piatră de poticnire, şi o stâncă de cădere». Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, şi la aceasta sunt rânduiţi.” (1 Petru 2, 3-8.)

Pentru cei care cred, Hristos este temelia sigură. Aceştia sunt cei care cad pe Stâncă şi se zdrobesc. Aici sunt prezentate supunerea faţă de Hristos şi credinţa în El. A cădea pe Stâncă şi a fi zdrobit înseamnă să renunţăm la neprihănirea proprie şi să mergem la Hristos cu umilinţa unui copil, pocăindu-ne de abaterile noastre şi crezând în iubirea Lui plină de iertare. şi tot astfel, prin credinţă şi ascultare, clădim pe Hristos ca temelie a noastră.

Pe această Stâncă vie pot clădi atât iudeii, cât şi neamurile. Aceasta este singura temelie pe care putem clădi în siguranţă. Ea este destul de cuprinzătoare pentru toţi şi destul de tare pentru a susţine greutatea şi povara lumii întregi. şi, prin legătura lui Hristos, Piatra vie, toţi cei care clădesc pe această temelie devin pietre vii. Mulţi sunt ciopliţi, lustruiţi, înfrumuseţaţi prin propriile sforţări; dar nu pot să devină „pietre vii”, deoarece nu sunt în legătură cu Hristos. Fără legătura aceasta, nici un om nu poate fi mântuit. Fără viaţa lui Hristos în noi, nu putem rezista furtunii de ispite. Siguranţa noastră veşnică depinde de aşezarea clădirii pe temelia cea sigură. Astăzi, mulţi oameni clădesc pe temelii care n-au fost probate. Când cade ploaia, când bate furtuna şi se revarsă apele, casa lor se prăbuşeşte, pentru că nu este întemeiată pe Stânca veşnică, pe Piatra din capul unghiului, Isus Hristos.

Pentru cei care „se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul”, Hristos este o piatră de poticnire. Dar „piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului”. Ca şi piatra lepădată, Hristos a avut de suferit în misiunea Lui pământească dispreţ şi brutalitate. El a fost „dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit, ... şi noi nu L-am băgat în seamă.” (Isaia 53, 3.) Dar era aproape timpul ca El să fie proslăvit. Prin învierea din morţi, El urma să fie „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu.” (Romani 1, 4.) La a doua Lui venire, avea să fie descoperit ca Domnul cerului şi al pământului. Aceia care acum se pregăteau să-L răstignească aveau să recunoască măreţia Lui. În faţa universului, Piatra lepădată avea să fie aşezată în capul unghiului.

şi peste „oricine va cădea îl va spulbera”. Oamenii care L-au lepădat pe Hristos urmau să vadă în curând cum cetatea şi naţiunea lor vor fi distruse. Slava lor urma să fie nimicită şi risipită ca praful înaintea vântului. şi ce lucru i-a nimicit pe iudei? Tocmai stânca pe care, dacă ar fi clădit, ar fi fost siguranţa lor. Bunătatea lui Dumnezeu fusese dispreţuită, neprihănirea lepădată, iar harul neglijat. Oamenii s-au aşezat împotriva lui Dumnezeu şi tot ce ar fi fost spre mântuirea lor s-a întors spre nimicirea lor. Tot ce Dumnezeu rânduise pentru viaţă s-a dovedit a fi spre moarte. În răstignirea lui Isus de către iudei se cuprindea distrugerea Ierusalimului. Sângele vărsat pe Golgota a fost greutatea imensă care i-a afundat în ruină, pentru lumea aceasta şi pentru lumea viitoare. Aşa va fi şi în marea zi de pe urmă, când judecata va cădea asupra acelora care au lepădat harul lui Dumnezeu. Hristos, Piatra lor de poticnire, Se va arăta atunci ca un munte răzbunător. Slava feţei Sale, care pentru cel neprihănit este viaţă, va fi pentru cel rău un foc mistuitor. Pentru că a lepădat şi a dispreţuit iubirea şi harul, păcătosul va fi distrus.

Prin multe ilustraţii şi prin repetate avertismente, Isus a arătat care va fi urmarea faptului că iudeii lepădaseră pe Fiul lui Dumnezeu. În aceste cuvinte, El Se adresa tuturor acelora din toate timpurile care refuză să-L primească drept Răscumpărător al lor. Fiecare avertisment este pentru ei. Templul întinat, fiul neascultător, vierii necredincioşi, zidarii dispreţuitori se regăsesc în experienţa fiecărui păcătos. Dacă nu se pocăieşte, va avea parte de soarta pe care aceştia au preînchipuit-o.

Capitolul 66 — Controversa

Preoţii şi conducătorii ascultaseră în tăcere mustrările atât de pătrunzătoare ale lui Hristos. Ei nu puteau să respingă acuzaţiile. Dar erau cu atât mai hotărâţi să-L prindă în cursă şi, urmărind aceasta, au trimis la El iscoade, unii „care se prefăceau că sunt neprihăniţi, ca să-L prindă cu vorba şi să-L dea pe mâna stăpânirii şi pe mâna puterii dregătorului”. Ei n-au trimis pe fariseii bătrâni, pe care Isus îi întâlnise adesea, ci tineri zeloşi şi înflăcăraţi, crezând că Hristos nu-i cunoştea. Aceştia erau însoţiţi de câţiva irodieni, care trebuiau să asculte cuvintele lui Hristos, ca să poată mărturisi împotriva Lui la judecată. Fariseii şi irodienii fuseseră vrăjmaşi neîmpăcaţi, dar acum se uniseră împotriva lui Hristos.

Fariseii murmuraseră totdeauna împotriva tributului pe care romanii îl cereau de la ei. Ei socoteau plătirea tributului ca fiind împotriva Legii lui Dumnezeu. Acum au avut ocazia de a-I întinde o cursă lui Isus. Iscoditorii au venit la El şi, cu o aparentă sinceritate, ca şi cum ar fi dorit să-şi cunoască datoria, au spus: „Învăţătorule, ştim că vorbeşti şi înveţi pe oameni drept şi că nu cauţi la faţa oamenilor, că-i înveţi calea lui Dumnezeu în adevăr. Se cuvine să plătim bir Cezarului sau nu?”

Cuvintele: „ştim că vorbeşti şi că înveţi pe oameni drept”, dacă ar fi fost sincere, ar fi fost o minunată recunoaştere. Dar erau rostite pentru a înşela; cu toate acestea, mărturisirea lor era adevărată. Fariseii ştiau că Hristos vorbea şi învăţa pe oameni adevărul şi după mărturisirea lor vor fi judecaţi.

Cei care-L întrebaseră pe Isus credeau că îşi ascunseseră scopul destul de bine; dar Isus a citit în inima lor ca într-o carte deschisă şi le-a descoperit făţărnicia. „Pentru ce Mă ispitiţi?” le-a zis El, dându-le astfel un semn pe care ei nu-l ceruseră, arătând că El descoperise planul lor ascuns. Ei au fost şi mai mult încurcaţi când a adăugat: „Arătaţi-Mi un ban”; au adus banul şi El i-a întrebat: „Al cui chip şi ale cui slove sunt scrise pe el?” „Ale Cezarului”, au răspuns ei. Arătând inscripţia de pe ban, Isus a zis: „Daţi dar Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”.

Iscoditorii se aşteptau ca Isus să răspundă la întrebarea lor direct, într-un fel sau altul. Dacă El ar fi zis: Nu se cade să plătiţi bir cezarului, ar fi fost pârât la autorităţile romane şi arestat ca instigator la rebeliune. Iar în cazul în care ar fi zis: Se cade să plătiţi bir, aveau de gând să-L acuze înaintea poporului că Se împotriveşte Legii lui Dumnezeu. Acum însă se simţeau înfrânţi şi încurcaţi. Planurile le fuseseră zădărnicite. Răspunsul scurt, primit la întrebarea lor, i-a lăsat fără cuvânt.

Răspunsul lui Hristos n-a fost ales ca o cale uşoară de scăpare, ci era un răspuns sincer la întrebare. ţinând în mână banul roman, pe care erau imprimate numele şi chipul Cezarului, El a declarat că, întrucât trăiau sub ocrotirea puterii romane, ei trebuiau să dea acelei puteri

sprijinul cerut, atâta vreme cât acesta nu venea în conflict cu o datorie mai înaltă. Deşi supuşi paşnici faţă de legile ţării, ei trebuiau să dea ascultare în primul rând lui Dumnezeu.

Cuvintele lui Hristos: „Daţi ... lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu" era o aspră mustrare pentru iudeii intriganţi. Dacă şi-ar fi împlinit cu credincioşie datoriile faţă de Dumnezeu, ei n-ar fi ajuns o naţiune lepădată, supusă unei puteri străine. Nici un steag roman n-ar fi fluturat deasupra Ierusalimului, nici o santinelă romană n-ar fi stat la porţile lui, nici un guvernator roman n-ar fi dormit înăuntrul zidurilor lui. Naţiunea iudaică plătea pedeapsa îndepărtării de Dumnezeu.

Când fariseii au auzit răspunsul lui Hristos, „miraţi de cuvintele acestea, ei L-au lăsat şi au plecat". El le-a mustrat făţărnicia şi îngâmfarea şi, în acelaşi timp, a stabilit un mare principiu, un principiu care precizează lămurit limitele datoriei omului faţă de cârmuirea civilă şi datoriile lui faţă de Dumnezeu. În mintea multora, o chestiune încurcată a fost lămurită. De aici înainte, ei au păstrat mereu principiul cel drept. şi cu toate că mulţi au plecat nemulţumiţi, ei au văzut că principiul care se afla la baza întrebării a fost clar stabilit şi s-au mirat de discernământul lui Isus.

Abia au fost aduşi la tăcere, că saducheii au şi venit cu întrebările lor viclene. Cele două partide erau în vrăjmăşie neîmpăcată unul cu celălalt. Fariseii erau adepţii rigizi ai tradiţiei. Ei erau scrupuloşi în ceremonii exterioare, stăruitori în spălări rituale, în posturi, în rugăciuni lungi şi milostenii bătătoare la ochi. Dar Hristos a declarat că ei desfiinţau Legea lui Dumnezeu, ţinând ca doctrină porunci omeneşti. Gruparea lor se caracteriza prin bigotism şi făţărnicie; totuşi, printre ei se aflau şi oameni cu adevărată evlavie, care au primit învăţăturile lui Hristos şi au devenit ucenici ai Lui. Saducheii respingeau tradiţiile fariseilor. Mărturiseau că ei cred cea mai mare parte din Scripturi şi fac din ele o regulă de viaţă; dar, de fapt, erau necredincioşi şi materialişti.

Saducheii tăgăduiau existenţa îngerilor, învierea morţilor şi doctrina despre viaţa viitoare, cu răsplata şi pedeapsa ei. În toate punctele acestea se deosebeau de farisei. Între cele două partide, învierea era îndeosebi un subiect de conflict. Fariseii credeau cu putere în înviere, dar, în discuţiile acestea, vederile lor cu privire la viaţa viitoare îşi pierduseră toată claritatea. Moartea devenise pentru ei o taină inexplicabilă. Neputinţa lor de a răspunde la argumentele saducheilor dădea naştere la o iritare continuă. Discuţiile dintre cele două partide duceau adesea la certuri grele, care îi lăsau mai înstrăinaţi decât înainte.

Saducheii erau mult mai puţini la număr decât adversarii lor şi nu aveau o influenţă atât de puternică asupra oamenilor de rând; dar mulţi dintre ei erau bogaţi şi aveau influenţa pe care o dă bogăţia. În rândul lor se găseau majoritatea preoţilor şi dintre ei se alegea de obicei marele preot. Aceasta se făcea totuşi cu condiţia expresă ca ideile lor sceptice să nu fie scoase în evidenţă. Din cauza numărului şi popularităţii fariseilor, era necesar ca saducheii

să accepte, de formă, învăţăturile lor când deţineau o slujbă preoţească; dar, chiar prin faptul că puteau să fie aleşi pentru o astfel de slujbă, se dădea putere rătăcirii lor.

Saducheii lepădau învăţătura lui Isus. El era condus de principii pe care ei nu voiau să le admită când se manifestau în felul acesta, iar învăţăturile Lui cu privire la Dumnezeu şi viaţa viitoare contraziceau teoriile lor. Ei credeau în Dumnezeu ca singura fiinţă superioară omului, dar susţineau că o providenţă atotconducătoare şi o preştiinţă divină l-ar lipsi pe om de libertatea morală şi l-ar aduce la starea de rob. Ei credeau că, după ce l-a creat pe om, Dumnezeu l-a lăsat singur, independent faţă de o influenţă superioară. Susţineau că omul era liber să-şi conducă viaţa şi să dirijeze evenimentele lumii, că soarta omului era în mâna lui. Tăgăduiau că Duhul lui Dumnezeu lucrează prin eforturile omeneşti sau prin mijloace naturale. şi totuşi ei susţineau că, prin folosirea corectă a puterilor sale naturale, omul poate fi înălţat şi iluminat; că, printr-o disciplină riguroasă, viaţa poate fi curăţită.

Ideile lor despre Dumnezeu le influenţau caracterul. După concepţia lor, El n-avea nici un interes faţă de om şi, ca urmare, nici ei nu aveau vreo consideraţie unul faţă de altul, ci erau foarte dezbinaţi. Refuzând să recunoască influenţa Duhului Sfânt asupra acţiunii omului, duceau lipsă de puterea Lui în viaţa lor. Asemenea celorlalţi iudei, se lăudau mult cu dreptul lor de naştere ca fii ai lui Avraam şi cu credincioşia lor strictă faţă de cerinţele legii; dar erau lipsiţi de adevăratul spirit al legii, de credinţa şi de mila lui Avraam. Simpatiile lor naturale erau mărginite la un cerc restrâns. Ei credeau că este posibil pentru toţi oamenii să-şi câştige bunurile şi binecuvântările vieţii; inima lor nu era mişcată de lipsurile şi suferinţele altora. Trăiau pentru ei înşişi.

Prin cuvintele şi faptele Sale, Hristos mărturisea despre o putere divină, care produce rezultate supranaturale, despre o viaţă viitoare, dincolo de cea prezentă, despre Dumnezeu ca Tată al oamenilor, având grijă totdeauna de nevoile lor. El descoperea lucrarea puterii divine în milostenie şi îndurare, care mustra purtarea egoistă a saducheilor. El învăţa că, atât pentru binele imediat al omului, cât şi pentru cel veşnic, Dumnezeu influenţează inima prin Duhul Sfânt. A arătat greşeala de a ne încrede în puterea omenească pentru schimbarea caracterului, care poate fi săvârşită numai de Duhul lui Dumnezeu.

Saducheii erau hotărâţi să discrediteze această învăţătură. Căutând o dispută cu Isus, au fost siguri că puteau să-L facă să-şi piardă reputaţia, chiar dacă nu izbuteau să-L condamne. Subiectul ales pentru dispută a fost învierea. Dacă era de acord cu ei, atunci era în şi mai mare vrăjmăşie cu fariseii. Dacă Se deosebea de ei, intenţionau să-I ia învăţătura în râs.

Saducheii voiau să spună că, dacă trupul se compune din aceleaşi particule de materie şi în starea nemuritoare, şi în cea muritoare, atunci când învie din morţi va trebui să aibă carne şi sânge şi să reia viaţa întreruptă pe pământ. În cazul acesta, conchideau ei, va trebui ca legăturile de pe pământ să fie reluate şi toate lucrurile să se unească din nou, căsătoriile să

fie continuate şi toate lucrurile să aibă loc la fel ca înainte de moarte, slăbiciunile şi pasiunile acestei vieţi fiind continuate în viaţa viitoare.

Ca răspuns la întrebarea lor, Isus a ridicat vălul care acoperea viaţa viitoare. „La înviere", a zis El, „nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer." El a arătat că saducheii erau greşiţi în credinţa lor. Bazele raţionamentului lor erau false. „Vă rătăciţi", a adăugat El, „pentru că nu cunoaşteţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu." El nu i-a acuzat cum i-a acuzat pe farisei de făţărnicie, ci de necredinţă.

Saducheii se lăudau că, dintre toţi oamenii, ei ţin cel mai mult la Scripturi. Dar Isus a arătat că ei nu cunoscuseră adevăratul lor înţeles. Cunoştinţa aceasta trebuia să fie explicată prin lumina dată de Duhul Sfânt. El le-a declarat că lipsa lor de cunoştinţe cu privire la Scripturi şi la puterea lui Dumnezeu era cauza confuziei lor asupra credinţei şi a întunecimii lor spirituale. Ei căutau să reducă tainele lui Dumnezeu la măsura raţiunii lor mărginite. Hristos i-a invitat să-şi deschidă mintea faţă de adevărurile sfinte, care puteau să le lărgească şi să le întărească înţelegerea. Mii de oameni devin necredincioşi, pentru că mintea lor mărginită nu poate cuprinde tainele lui Dumnezeu. Ei nu pot să explice minunata putere dumnezeiască ce se vede în lucrările Sale, de aceea leapădă dovezile unei asemenea puteri, atribuindu-le forţelor naturale, pe care le înţeleg şi mai puţin. Singura cheie a tainelor care ne înconjoară este recunoaşterea prezenţei şi puterii lui Dumnezeu în tot ce ne înconjoară. Oamenii au nevoie să-L cunoască pe Dumnezeu ca fiind Creatorul universului, Acela care porunceşte şi face totul. Ei au nevoie de o viziune mai largă asupra caracterului, tainelor şi mijloacelor folosite de El.

Hristos le-a declarat ascultătorilor Săi că, dacă nu ar fi fost învierea din morţi, Scripturile în care ei mărturiseau a crede nu ar fi fost de nici o valoare. El a zis: „Cât priveşte învierea morţilor, oare n-aţi citit ce vi s-a spus de Dumnezeu când a zis: «Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov»? Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi, ci al celor vii". Dumnezeu priveşte lucrurile care nu sunt ca şi cum ar fi. El vede de la început sfârşitul şi priveşte rezultatul lucrării Sale ca şi când ar fi deja realizat. Preţioşi în ochii lui Dumnezeu sunt aceia care au murit, începând cu Adam, şi toţi sfinţii care vor mai muri vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi vor ieşi din mormânt la viaţa nemuritoare. Dumnezeu va fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Său. Între Dumnezeu şi sfinţii înviaţi va fi o legătură duioasă şi strânsă. Starea aceasta, prevăzută în planul Său, pentru El există deja. Pentru El, morţii trăiesc.

Prin cuvintele lui Hristos, saducheii au fost aduşi la tăcere. Ei nu mai puteau să-I răspundă. Nu rostise nici un cuvânt de care ei să se poată folosi în vreun fel pentru a-L condamna. Adversarii Lui nu câştigaseră altceva decât dispreţul oamenilor. Cu toate acestea, fariseii nu şi-au pierdut nădejdea de a-L face să spună ceva pe care să-l folosească împotriva

Lui. Au găsit un cărturar care să-L întrebe pe Isus care dintre Cele Zece Porunci ale legii este de mai mare însemnătate.

Fariseii înălţaseră primele patru porunci, care arată datoria omului faţă de Creatorul lui, ca fiind de o însemnătate mai mare decât celelalte şase, care definesc datoria omului faţă de semenul său. Drept urmare, stăteau destul de rău în ce priveşte evlavia practică. Isus le arătase oamenilor marea lor lipsă şi-i învăţase că au nevoie de fapte bune, declarând că pomul se cunoaşte după roade. Pentru motivul acesta, El fusese acuzat că înalţă ultimele şase porunci deasupra primelor patru.

Învăţătorul legii s-a apropiat de Isus cu o întrebare directă: „Care este cea dintâi dintre toate poruncile?" Răspunsul lui Hristos a fost direct şi puternic: „Cea dintâi este aceasta: «Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn»; şi «Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta»". Aceasta este prima poruncă. A doua este asemenea cu cea dintâi, a zis Hristos, deoarece izvorăşte din ea: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Nu este poruncă mai mare decât aceasta". „În aceste două porunci se cuprinde toată Legea şi Proorocii."

Primele patru porunci din Cele Zece sunt rezumate în această mare învăţătură: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta". Ultimele şase sunt cuprinse în cealaltă: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi". Aceste două porunci sunt o expresie a principiului iubirii. Cea dintâi nu poate fi ţinută, iar a doua să fie călcată; nici a doua nu poate fi ţinută, iar cea dintâi călcată. Dacă Dumnezeu are locul ce I se cuvine în inima noastră, atunci şi semenului nostru îi vom da locul potrivit şi îl vom iubi ca pe noi înşine. Numai atunci când Îl iubim pe Dumnezeu mai presus de orice vom putea să-l iubim pe semenul nostru fără părtinire.

Întrucât toate poruncile sunt cuprinse în iubirea faţă de Dumnezeu şi om, încălcarea oricărui precept al legii înseamnă nesocotirea acestui principiu. În felul acesta, Hristos i-a învăţat pe ascultătorii Săi că Legea lui Dumnezeu nu este o sumă de precepte despărţite unul de altul, dintre care unele sunt de mai mare însemnătate, pe când altele sunt de mai mică însemnătate, putând fi trecute cu vederea fără a atrage pedeapsa. Domnul nostru prezintă primele patru şi ultimele şase porunci ca un tot dumnezeiesc şi spune că iubirea de Dumnezeu va fi arătată prin ascultarea de toate poruncile Lui.

Cărturarul care-L întrebase pe Isus cunoştea bine legea şi a rămas uimit de cuvintele Lui. El nu se aştepta ca Isus să dovedească o cunoaştere atât de adâncă şi desăvârşită din Scriptură. El câştigase o mai cuprinzătoare înţelegere a principiilor care stau la baza preceptelor sfinte. Înaintea preoţilor şi conducătorilor adunaţi, el a recunoscut cu sinceritate că Hristos dăduse o dreaptă interpretare legii, zicând:

„Bine, Învăţătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul în afară de El, şi că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul şi cu toată puterea şi a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decât toate arderile de tot şi decât toate jertfele."

Înţelepciunea răspunsului lui Hristos l-a convins pe cărturar. El ştia că religia iudeilor constă mai degrabă din ceremonii exterioare decât din evlavie lăuntrică. El îşi dădea seama într-o măsură oarecare că simplele sacrificii ceremoniale şi vărsarea de sânge pentru ispăşirea păcatului nu aveau nici o valoare în ele însele, dacă lipsea credinţa. Iubirea, ascultarea de Dumnezeu şi respectarea neegoistă a omului îi apăreau ca fiind de mai mare valoare decât toate aceste ritualuri. Dispoziţia acestui om de a recunoaşte corectitudinea raţionamentului lui Hristos şi răspunsul hotărât şi prompt dat în faţa oamenilor arătau un spirit cu totul deosebit de acela al preoţilor şi conducătorilor. Inima lui Isus s-a umplut de milă faţă de cărturarul cinstit, care îndrăznise să înfrunte încruntarea preoţilor şi ameninţările conducătorilor, pentru a rosti convingerile inimii lui. Isus a văzut că răspunsese cu pricepere şi i-a zis: „Tu nu eşti departe de Împărăţia lui Dumnezeu".

Cărturarul era aproape de Împărăţia lui Dumnezeu, în sensul că recunoştea că faptele neprihănirii sunt mai plăcute înaintea lui Dumnezeu decât arderile de tot şi jertfele. Dar avea nevoie să recunoască, de asemenea, caracterul divin al lui Hristos şi, prin credinţa în El, să primească putere pentru a face faptele neprihănirii. Serviciul ritual nu era de nici o valoare, dacă nu era legat de Hristos prin credinţă vie. Nici Legea Morală nu-şi ajunge scopul, dacă nu este înţeleasă în legătura ei cu Mântuitorul. Hristos a arătat de repetate ori că Legea Tatălui Său conţine ceva mai adânc decât porunci pline de autoritate. În lege este întrupat acelaşi principiu care este descoperit în Evanghelie. Legea scoate în evidenţă datoria omului şi-i descoperă vinovăţia. El trebuie să caute la Hristos atât iertarea, cât şi puterea de a împlini ceea ce cere Legea.

Fariseii se apropiaseră de Hristos când El a răspuns la întrebarea cărturarului. Acum, întorcându-Se către ei, le-a pus o întrebare: „Ce credeţi voi despre Hristos? Al cui fiu este?" Întrebarea aceasta urmărea să-i determine să-şi exprime convingerile cu privire la Mesia — să arate că Îl priveau doar ca pe un om sau ca pe Fiul lui Dumnezeu. Un cor de glasuri răspunse: „Fiul lui David!" Acesta era titlul pe care profeţia îl dăduse lui Mesia. Când Isus şi-a descoperit divinitatea prin minunile Sale puternice, când i-a vindecat pe bolnavi şi i-a înviat pe morţi, oamenii s-au întrebat unul pe altul: „Nu este acesta Fiul lui David?" Femeia siro-feniciană, orbul Bartimeu şi mulţi alţii strigaseră la El după ajutor: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David." (Matei 15, 22.) În timp ce intra călare în Ierusalim, El fusese proslăvit cu strigăte voioase: „Osana, Fiul lui David; binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului." (Matei 21, 9.) Iar copilaşii din templu repetaseră în ziua aceea strigătele pline de voie bună. Dar mulţi dintre cei care-L numeau pe Isus Fiul lui David nu recunoşteau divinitatea Lui. Ei nu înţelegeau că Fiul lui David era şi Fiul lui Dumnezeu.

Ca răspuns la declaraţia că Hristos era Fiul lui David, Isus a zis: „Cum atunci David, fiind insuflat de Duhul , Îl numeşte Domn, când zice: Domnul a zis Domnului Meu: «şezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale»? Deci dacă David Îl numeşte Domn, cum este El Fiul lui? Nimeni nu I-a putut răspunde un cuvânt. şi, din ziua aceea, n-a îndrăznit nimeni să-I mai pună întrebări.”

Capitolul 67 — Vaiuri pentru farisei

Era cea din urmă zi în care Isus îi mai învăţa pe oameni în templu. Atenţia mulţimilor care se adunaseră la Ierusalim fusese atrasă către El; oamenii umpluseră curţile templului, urmărind lupta care se dădea, şi sorbeau cu nesaţ fiecare cuvânt care ieşea de pe buzele Lui. Niciodată nu se mai văzuse aşa ceva. Acolo stătea Tânărul galilean, fără să poarte nici o onoare pământească sau distincţie regală. În jurul Lui se aflau preoţi în hainele lor bogate, conducători cu veşminte şi distincţii care arătau poziţia lor înaltă şi cărturari cu suluri de manuscrise la care se refereau adeseori. Isus stătea liniştit în faţa lor, cu demnitatea unui împărat. Ca unul învestit cu autoritatea cerului, El privea hotărât la adversarii Săi, care lepădaseră şi dispreţuiseră învăţăturile Lui şi care doreau acum să-I ia viaţa. Un mare număr dintre ei Îl atacaseră, dar uneltirile lor de a-L prinde în cursă şi a-L condamna fuseseră zadarnice. Întâmpinase provocare după provocare, prezentând adevărul curat şi strălucitor în contrast cu întunecimea şi cu rătăcirile preoţilor şi fariseilor. El pusese în faţa acestor conducători adevărata lor stare şi pedeapsa sigură care avea să urmeze din cauza rămânerii în faptele lor rele. Avertizarea se dăduse cu credincioşie. Totuşi, Hristos mai avea de făcut o altă lucrare. O altă ţintă mai era încă de împlinit.

Interesul oamenilor faţă de Hristos şi faţă de lucrarea Sa crescuse fără încetare. Ei erau încântaţi de învăţătura Lui, dar în acelaşi timp erau puşi în mare încurcătură. Ei îi respectaseră pe preoţi şi pe rabini din cauza inteligenţei lor şi a evlaviei pe care o arătau. În toate problemele religioase, ei se supuseseră fără rezervă autorităţii lor. Dar vedeau acum că oamenii aceştia se străduiau să-L discrediteze pe Isus, un Învăţător ale cărui virtute şi cunoştinţă străluceau şi mai mult după fiecare atac. Priveau feţele posomorâte ale preoţilor şi bătrânilor şi le vedeau înfrângerea şi încurcătura. Se mirau că mai marii nu credeau în Isus, când învăţăturile Lui erau atât de clare şi simple. Nici ei nu mai ştiau ce să facă. Cu încordare, urmăreau acţiunile acelora al căror sfat îl urmaseră totdeauna.

În parabolele pe care le spusese Hristos, planul Lui era să-i avertizeze pe conducători şi să-i înveţe pe ascultătorii dispuşi să fie învăţaţi. Dar era nevoie să se vorbească şi mai lămurit. Prin respectul lor faţă de tradiţie şi prin credinţa lor oarbă într-o preoţie coruptă, oamenii erau ca nişte robi. Hristos trebuia să sfărâme lanţurile acestea. Caracterul preoţilor, conducătorilor şi fariseilor trebuia să fie demascat în întregime.

„Cărturarii şi fariseii”, a zis El, „şed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziţi, păziţi-le şi faceţi-le; dar după faptele lor să nu faceţi. Căci ei zic, dar nu fac.” Cărturarii şi fariseii pretindeau că sunt învestiţi cu autoritate dumnezeiască asemănătoare cu aceea a lui Moise. Ei susţineau că-i ţin locul ca tâlcuitori ai legii şi judecători ai poporului. În această calitate, pretindeau din partea oamenilor respect şi ascultare deplină. Isus îi îndemna pe ascultătorii Săi să facă ce îi învăţau rabinii potrivit legii, dar să nu le urmeze exemplul. Ei înşişi nu îşi trăiau învăţătura.

Mare parte din învăţăturile lor erau contrare Scripturilor. Isus zicea: „Ei leagă sarcini grele şi cu anevoie de purtat şi le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le mişte”. Fariseii prescriseseră o mulţime de rânduieli întemeiate pe tradiţii şi care restrângeau fără nici un rost libertatea personală. Iar anumite părţi din lege le explicau în aşa fel, încât le impuneau oamenilor să se supună unor rânduieli pe care, în ascuns, ei le nesocoteau şi faţă de care, atunci când le convenea, pretindeau că sunt scutiţi.

Ţinta pe care o urmăreau era să-i impresioneze neîncetat pe toţi cu evlavia lor. Nimic nu era socotit prea sfânt pentru a servi acest scop. Dumnezeu îi spusese lui Moise următoarele cu privire la poruncile Sale: „Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini şi să-ţi fie ca nişte fruntarii între ochi.” (Deuteronom 6, 8.) Cuvintele acestea au o adâncă însemnătate. Când omul cugetă la Cuvântul lui Dumnezeu şi îl practică, el va fi înnobilat în întregime. În fapte de dreptate şi pline de îndurare, mâinile vor da la iveală, ca un semn, principiile Legii lui Dumnezeu. Ele vor fi ţinute curate faţă de mită şi de tot ceea ce este corupt şi înşelător.

Ele vor fi active în fapte de iubire şi milă. Ochii, îndreptaţi către o ţintă nobilă, vor fi curaţi şi sinceri. Expresia feţei, limbajul ochilor vor mărturisi despre caracterul nepătat al aceluia care iubeşte şi onorează Cuvântul lui Dumnezeu. Dar iudeii din zilele lui Hristos nu vedeau nimic din toate acestea. Porunca dată lui Moise a fost interpretată în sensul că era necesar ca preceptele Scripturii să fie purtate de fiecare. De aceea, ele erau scrise pe bucăţi de pergament şi legate în jurul capului şi al încheieturii mâinii, într-un fel care să atragă privirile. Dar aceasta nu făcea ca Legea lui Dumnezeu să pună mai multă stăpânire asupra minţii şi inimii. Pergamentele acestea erau purtate mai mult ca nişte distincţiicare să atragă atenţia. Ele aveau drept scop să dea celui care le purta o aureolă de evlavie care să atragă respectul poporului. Isus a dat o lovitură acestei pretenţii deşarte:

„Toate faptele lor le fac ca să fie văzuţi de oameni. Astfel îşi fac filacteriile late, îşi fac poalele veşmintelor cu ciucuri lungi; umblă după locurile dintâi la ospeţe şi după scaunele dintâi în sinagogi; le place să le facă oamenii plecăciuni prin pieţe şi să le zică: «Rabi! Rabi!» Voi să nu vă numiţi Rabi! Fiindcă unul singur este Învăţătorul vostru, Hristos, şi voi toţi sunteţi fraţi. şi «Tată» să nu numiţi pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri. Să nu vă numiţi «Dascăli», căci Unul singur este Dascălul vostru: Hristosul”. În cuvinte atât de clare, Hristos a descoperit ambiţia egoistă, care căuta neîncetat onoare şi putere, afişând o falsă umilinţă, în timp ce inima era plină de lăcomie şi invidie. Când oamenii erau chemaţi la o masă, oaspeţii erau aşezaţi după rangul lor, şi aceia cărora li se dădea locul de cea mai mare onoare primeau cea dintâi atenţie şi favoruri deosebite. Fariseii căutau mereu să-şi însuşească aceste onoruri. Isus a mustrat practica aceasta.

El a mustrat deşertăciunea dată pe faţă în căutarea titlului de rabin sau dascăl. Un titlu ca acesta, a declarat El, nu aparţinea oamenilor, ci lui Hristos. Preoţii, cărturarii şi conducătorii,

interpreţii şi administratorii legii erau toţi fraţi, copii ai aceluiaşi Tată. Isus i-a făcut pe oameni să înţeleagă că ei nu trebuie să dea nimănui un titlu de onoare care să arate că are dreptul să stăpânească asupra conştiinţei sau credinţei lor.

Dacă Hristos ar fi astăzi pe pământ, înconjurat de aceia care poartă titlul „cucernicul" sau „preasfinţitul", n-ar repeta El cuvintele: „Să nu vă numiţi «Dascăli», căci Unul singur este dascălul vostru: Hristosul"? Scriptura spune despre Dumnezeu: „Sfânt şi înfricoşat este Numele Lui." (Psalmii 119, 9.) Cărei fiinţe omeneşti i se potriveşte acest titlu? Cât de puţin din înţelepciunea şi neprihănirea pe care le arată titlul dă pe faţă omul! Câţi dintre cei care îşi iau titlul acesta reprezintă greşit Numele şi caracterul lui Dumnezeu! Vai, de câte ori ambiţia lumească, despotismul şi păcatele cele mai josnice au fost ascunse sub veşmintele pompoase ale unei slujbe înalte şi sfinte! Mântuitorul a spus mai departe:

„Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. Oricine se va înălţa, va fi smerit, şi oricine se va smeri, va fi înălţat." De repetate ori, Hristos îi învăţase pe oameni că adevărata măreţie se măsoară prin valoarea morală. După aprecierea cerului, măreţia de caracter constă din a trăi pentru binele semenilor noştri, a săvârşi fapte de iubire şi de milă. Hristos, Împăratul slavei, a fost un slujitor al oamenilor căzuţi.

„Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici!" a zis Isus. „Pentru că voi închideţi oamenilor Împărăţia cerurilor: nici voi nu intraţi în ea, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi să intre." Răstălmăcind Scripturile, preoţii şi cărturarii orbeau mintea acelora care altfel ar fi primit cunoaşterea Împărăţiei lui Hristos şi acea viaţă lăuntrică, dumnezeiască, esenţială pentru adevărata sfinţenie.

„Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi mâncaţi casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceţi rugăciuni lungi; de aceea veţi lua o mai mare osândă." Fariseii aveau o mare influenţă asupra poporului şi o foloseau pentru interesele lor. Ei câştigau încrederea femeilor văduve pioase şi apoi prezentau lucrurile ca şi când pentru ele era o datorie să-şi consacre averea pentru scopuri religioase. O dată ajunşi în stăpânirea banilor lor, şireţii uneltitori îi foloseau pentru interesul lor. Pentru a-şi ascunde necinstea, făceau rugăciuni lungi în faţa oamenilor şi mare paradă de evlavie. Hristos a spus că această făţărnicie le va aduce o şi mai mare condamnare. Aceeaşi mustrare cade asupra multora din zilele noastre, care fac mare caz de evlavia lor. Viaţa le este întinată de egoism şi lăcomie, dar ei le ascund sub o haină care să dea o înfăţişare de curăţie şi, în felul acesta, pentru un timp, să înşele pe semenii lor. Dar nu pot să înşele pe Dumnezeu. El citeşte toate intenţiile inimii şi va judeca pe fiecare om după faptele sale.

Hristos condamna fără cruţare abuzurile, dar avea grijă să nu micşoreze în vreun fel obligaţiile ascultătorilor Săi. El mustra egoismul, care storcea şi folosea rău darurile văduvei. Dar, în acelaşi timp, lăuda pe văduva care-şi aducea darul în tezaurul lui

Dumnezeu. Faptul că cineva abuza de daruri nu putea să-l lipsească pe dăruitor de binecuvântarea lui Dumnezeu.

Isus era în curtea unde se aflau lăzile tezaurului şi-i urmărea pe aceia care veneau să-şi depună darurile. Mulţi dintre cei bogaţi aduceau sume mari, pe care le prezentau ostentativ. Isus privea cu întristare la ei, dar n-a spus nimic despre darurile lor îmbelşugate. Deodată, faţa Lui s-a luminat când a văzut o văduvă săracă apropiindu-se cu multă sfială, temându-se să nu fie văzută. Când cei bogaţi şi mândri treceau să-şi depună darurile, ea se trăgea cu teamă înapoi, ca şi când nu îndrăznea să se apropie. şi totuşi ea dorea să facă ceva, cât de puţin, pentru lucrarea pe care o iubea. Se uita la darul din mâna ei. Era foarte mic în comparaţie cu darurile celor din jurul ei, dar era toată avuţia ei.

Găsind un moment potrivit, ea a aruncat repede cei doi bănuţi în cutie şi s-a întors în grabă. Dar atunci L-a surprins pe Isus privind-o insistent.

Mântuitorul i-a chemat pe ucenici la El şi i-a îndemnat să ia aminte la sărăcia văduvei. Apoi la urechile ei au ajuns cuvintele de laudă: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toţi cei ce au aruncat în vistierie”. Lacrimi de bucurie i-au umplut ochii când şi-a dat seama că fapta ei a fost înţeleasă şi apreciată. Mulţi ar fi sfătuit-o să păstreze pentru nevoile ei acei puţini bani; daţi în mâna preoţilor iudei bine hrăniţi, ei s-ar fi pierdut din vedere pe lângă multele şi costisitoarele daruri aduse în tezaur. Dar Isus i-a înţeles motivul. Ea a crezut că serviciul templului este rânduit de Dumnezeu şi dorea să facă tot ce se poate pentru a-l susţine. Ea a făcut ce a putut şi fapta ei avea să rămână un monument ridicat pentru a-i păstra amintirea de-a lungul veacurilor şi avea să fie bucuria ei pentru veşnicie. Inima a fost dată împreună cu darul; aprecierea lui nu s-a făcut după valoarea bănuţilor, ci după iubirea faţă de Dumnezeu şi interesul pentru lucrarea Lui, care dăduseră naştere acestei fapte.

Isus a spus despre văduva săracă: „Ea a dat mai mult decât toţi ceilalţi”. Bogaţii dăduseră din prisosul lor şi mulţi făcuseră lucrul acesta ca să fie văzuţi şi onoraţi de oameni. Darurile lor mari nu-i lipsiseră de confortul şi nici chiar de luxul lor; ele nu ceruseră nici o jertfă şi nu puteau să ajungă la aceeaşi valoare cu bănuţul văduvei.

Motivele sunt cele care dau faptelor noastre adevărata lor faţă, pecetluindu-le ca urâciune sau dându-le o înaltă valoare morală. Nu lucrurile mari, pe care le vede fiecare ochi şi le preamăreşte fiecare limbă, sunt socotite de Dumnezeu ca fiind cele mai de preţ. Datoriile mici, îndeplinite cu voie bună, darurile mici, care nu caută să atragă privirile şi care pentru ochii oamenilor pot părea fără valoare, adesea stau pe cea mai înaltă treaptă în ochii Săi. O inimă plină de iubire şi credinţă este mai scumpă lui Dumnezeu decât cel mai preţios dar. Văduva săracă a dat tot ce avea pentru a face puţinul pe care l-a făcut. S-a lipsit de hrană, ca să dea cei doi bănuţi pentru lucrarea pe care o iubea. şi a făcut lucrul acesta cu credinţă,

fiind încrezătoare că Tatăl ei ceresc nu va trece cu vederea lipsa ei cea mare. Tocmai spiritul acesta neegoist şi credinţa ei copilărească au câştigat aprecierea Mântuitorului.

Printre săraci, sunt mulţi care doresc să-şi arate recunoştinţa faţă de Dumnezeu pentru harul şi adevărul Lui. Ei doresc mult să ia parte cu fraţii lor mai avuţi la susţinerea slujirii Sale. Aceştia n-ar trebui să fie respinşi. Daţi-le prilej să depună bănuţii lor în banca cerului. Dacă sunt daţi cu o inimă plină de iubire pentru Dumnezeu, aceştia, care după înfăţişare sunt un nimic, devin daruri consacrate, jertfe nepreţuite, pentru care Dumnezeu Se bucură şi pe care le binecuvântează.

Când Isus a spus despre văduvă: „Ea a dat mai mult decât toţi", cuvintele Lui spuneau adevărul nu numai despre motivaţia dăruirii, dar şi despre rezultatele darului. Cei „doi bănuţi care fac un gologan" au dus în tezaurul lui Dumnezeu sume mult mai mari decât contribuţiile iudeilor bogaţi. Influenţa acelui mic dar a fost asemenea unui râu, mic la început, care s-a lărgit şi s-a adâncit cu cât a curs mai mult prin veacuri. El a ajutat pe mii de căi la susţinerea săracilor şi la răspândirea Evangheliei. Exemplul ei de jertfire de sine a acţionat iar şi iar asupra a mii de inimi, în fiecare ţară şi în fiecare veac, a făcut apel şi la bogaţi, şi la săraci, şi darurile lor au făcut să crească valoarea darului ei. Binecuvântarea lui Dumnezeu dată asupra bănuţului văduvei a făcut din acesta izvorul unor mari binecuvântări. Tot aşa se întâmplă cu orice dar adus şi cu orice faptă îndeplinită cu dorinţa sinceră de a contribui la slava lui Dumnezeu. Ele sunt puse în legătură cu planurile Celui Atotputernic. Nici un om nu le poate măsura urmările spre bine.

Mântuitorul a mers mai departe cu denunţarea cărturarilor şi a fariseilor. „Vai de voi, povăţuitori orbi, care ziceţi: «Dacă jură cineva pe templu, nu este nimic; dar dacă jură pe aurul templului, este legat de jurământul lui». Nebuni şi orbi! Care este mai mare: aurul sau templul, care sfinţeşte aurul? «Dacă jură cineva pe altar, nu este nimic; dar dacă jură pe darul de pe altar, este legat de jurământul lui». Nebuni şi orbi! Care este mai mare: darul sau altarul, care sfinţeşte darul?" Preoţii iudei interpretau cerinţele lui Dumnezeu după măsurile lor strâmte şi mincinoase. Ei se încumetau să facă deosebiri amănunţite în ce priveşte compararea vinovăţiei diferitelor păcate, trecând cu uşurinţă peste unele şi tratând altele, poate de mai mică importanţă, ca fiind de neiertat. Pentru bani, ei dezlegau pe unii de legămintele lor. Iar pentru sume mari uneori treceau cu vederea fărădelegi grozave. În acelaşi timp, preoţii şi conducătorii aceştia pronunţau judecăţi aspre pentru greşelile de rând.

„Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi daţi zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen şi lăsaţi nefăcute cele mai însemnate lucruri din lege: dreptatea, mila şi credincioşia; pe acestea trebuia să le faceţi şi pe acelea să nu le lăsaţi nefăcute." În aceste cuvinte, Domnul Hristos condamna abuzul în cazul unei datorii sfinte. Obligaţia în sine El n-a dat-o la o parte. Sistemul zecimii era rânduit de Dumnezeu şi a fost observat din cele

mai vechi timpuri. Avraam, părintele credincioşilor, a plătit zecime din tot ce avea. Conducătorii iudeilor recunoşteau obligaţia plătirii zecimii, şi lucrul acesta era bun; dar nu-i lăsau pe oameni să lucreze după convingerile lor în ce priveşte îndeplinirea acestei datorii. Reguli arbitrare erau puse pentru fiecare caz. Cerinţele deveniseră atât de complicate, încât era cu neputinţă ca să fie împlinite. Nimeni nu ştia când şi-a făcut datoria. Aşa cum îl dăduse Dumnezeu, principiul era drept şi raţional, dar preoţii şi rabinii făcuseră din el o povară obositoare.

Tot ce porunceşte Dumnezeu are o însemnătate. Hristos a recunoscut plătirea zecimii ca o datorie; dar El a arătat că aceasta nu putea să scuze neglijarea altor obligaţii. Fariseii erau foarte scrupuloşi în zecimea verdeţurilor din grădină, ca de pildă izma, mărarul şi chimenul; lucrul acesta îi costa puţin şi le dădea o reputaţie de oameni scrupuloşi şi sfinţi. În acelaşi timp, restricţiile lor fără rost îi apăsau pe oameni şi distrugeau respectul faţă de principiul sfânt, rânduit chiar de Dumnezeu. Ei ocupau mintea oamenilor cu amănunte lipsite de importanţă şi le îndepărtau atenţia de la adevărurile esenţiale. Lucrurile mai însemnate ale legii — dreptatea, mila şi credincioşia — erau neglijate. „Pe acestea”, zicea Hristos, „trebuia să le faceţi, şi pe acelea să nu le lăsaţi nefăcute.”

Şi alte legi fuseseră în acelaşi fel răstălmăcite de rabini. În îndrumările date lor prin Moise, era interzis să se mănânce ceva necurat. Folosirea cărnii de porc şi a cărnii altor animale era oprită, deoarece putea să umple sângele de necurăţii şi să scurteze viaţa. Dar fariseii n-au lăsat aceste restricţii aşa cum le dăduse Dumnezeu. Ei cădeau în extreme nejustificate. Între alte lucruri, li se cerea oamenilor să strecoare toată apa pe care o foloseau, ca nu cumva să conţină vreo insectă cât de mică dintre acelea clasificate între animalele necurate. Isus, arătând contrastul dintre aceste pretenţii privind lucruri neînsemnate şi mărimea păcatelor pe care le săvârşeau, a zis către farisei: „Povăţuitori orbi, care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila!”

„Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi sunteţi ca mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor şi de orice fel de necurăţie.” După cum mormântul văruit şi frumos împodobit ascundea resturile putrede dinăuntru, tot astfel şi sfinţenia exterioară a preoţilor şi conducătorilor iudei ascundea nelegiuirea. Isus a continuat:

„Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi zidiţi mormintele proorocilor, împodobiţi gropile celor neprihăniţi şi ziceţi: «Dacă am fi trăit noi în zilele părinţilor noştri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui proorocilor!» Prin acestea mărturisiţi despre voi înşivă că sunteţi fiii celor ce au omorât pe profeţi.” Ca să-şi arate stima faţă de profeţii morţi, iudeii erau foarte zeloşi să le înfrumuseţeze mormintele, dar n-au câştigat din învăţăturile lor, nici nu au luat seama la mustrările lor.

În zilele lui Hristos, se cultiva un respect superstiţios pentru locurile de odihnă ale morţilor şi sume mari de bani erau risipite pentru împodobirea lor. Înaintea lui Dumnezeu, lucrările acestea erau o idolatrie. În respectul lor necuvenit pentru cei morţi, oamenii arătau că nu iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice şi nici pe semenii lor ca pe ei înşişi. Aceeaşi idolatrie se vede pe scară întinsă şi în zilele noastre. Mulţi sunt vinovaţi de neglijarea văduvelor şi a orfanilor, a bolnavilor şi a săracilor, pentru a clădi monumentele costisitoare pentru cei morţi. Timp, bani şi muncă sunt din belşug folosite pentru acest scop, în timp ce datoriile pentru cei vii — datorii pe care Hristos le-a poruncit foarte clar — sunt lăsate neîmplinite.

Fariseii clădeau mormintele profeţilor, le împodobeau gropile şi ziceau unul către altul: „Dacă am fi trăit noi în zilele părinţilor noştri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui slujitorului lui Dumnezeu”. Dar, în acelaşi timp, ei plănuiau să ia viaţa Fiului Său. Aceasta ar trebui să fie o învăţătură pentru noi. Ar trebui să ne deschidă ochii faţă de puterea lui Satana de a înşela mintea care se îndepărtează de la lumina adevărului. Mulţi urmează calea fariseilor. Ei cinstesc pe aceia care au murit pentru credinţa lor. Se miră de orbirea iudeilor care L-au lepădat pe Hristos. Dacă am fi trăit noi în zilele Lui, declară ei, cu mare bucurie am fi primit învăţătura Lui; nicidecum nu ne-am fi făcut părtaşi la vinovăţia acelora care L-au lepădat pe Mântuitorul. Dar atunci când ascultarea de Dumnezeu cere sacrificiu de sine şi umilinţă, tocmai persoanele acestea înăbuşă convingerile lor şi refuză să dea ascultare. În felul acesta, ei manifestă acelaşi spirit ca fariseii pe care i-a condamnat Isus.

Prea puţin îşi dădeau seama iudeii de răspunderea care le revenea datorită faptului că L-au lepădat pe Hristos. Din timpul când cel dintâi sânge nevinovat a fost vărsat, de când neprihănitul Abel a căzut prin mâna lui Cain, s-a repetat aceeaşi istorie, cu vinovăţie tot mai mare. În fiecare secol, profeţii şi-au înălţat glasul împotriva păcatelor împăraţilor, conducătorilor şi poporului, transmiţând cuvintele pe care le-a dat Dumnezeu şi ascultând de voinţa Lui cu preţul vieţii. Din generaţie în generaţie s-a îngrămădit o îngrozitoare pedeapsă pentru cei care lepădau lumina şi adevărul. Vrăjmaşii lui Hristos îşi atrăgeau această pedeapsă asupra capului lor. Păcatul preoţilor şi conducătorilor era mai mare decât al oricărei generaţii de mai înainte. Prin lepădarea Mântuitorului, ei se făceau răspunzători de sângele tuturor oamenilor neprihăniţi, omorâţi de la Abel până la Hristos. Erau gata să umple cupa nelegiuirii. şi în curând avea să se reverse peste capetele lor ca o pedeapsă dreaptă. Despre lucrul acesta, Isus i-a avertizat:

„Ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-aţi omorât între templu şi altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta.”

Cărturarii şi fariseii care Îl ascultau pe Isus ştiau că aceste cuvinte erau adevărate. Ei ştiau cum fusese ucis profetul Zaharia. În timp ce cuvintele de avertizare din partea lui Dumnezeu erau pe buzele acestuia, o furie demonică l-a apucat pe regele decăzut şi, la porunca lui, profetul a fost omorât. Sângele lui a curs pe pietrele din curtea templului şi n-a putut fi şters; a rămas acolo pentru a mărturisi împotriva Israelului apostaziat. Câtă vreme urma să dureze templul, urma să fie acolo pata aceea de sânge neprihănit, strigând către Dumnezeu după răzbunare. Când Isus S-a referit la aceste păcate îngrozitoare, un tremur de groază a străbătut prin mulţime.

Privind înainte, Isus a declarat că nepocăinţa iudeilor şi intoleranţa lor faţă de servii lui Dumnezeu urmau să fie în viitor la fel ca în trecut. „De aceea, iată, vă trimit prooroci, înţelepţi şi cărturari. Pe unii din ei îi veţi omorî şi răstigni, pe alţii îi veţi bate în sinagogile voastre şi-i veţi prigoni din cetate în cetate.” Profeţi şi înţelepţi plini de credinţă şi de Duhul Sfânt — ştefan, Iacov şi mulţi alţii — urmau să fie condamnaţi şi ucişi. Cu mâna ridicată către cer, învăluit în lumină dumnezeiască, Hristos a vorbit ca un judecător celor din faţa Lui. Glasul Lui, care se auzise de atâtea ori plin de bunătate şi îndemn, s-a auzit acum în mustrare aspră şi condamnare. Ascultătorii s-au cutremurat. Impresia făcută de cuvintele şi privirea Lui nu avea să fie ştearsă niciodată.

Indignarea lui Hristos era îndreptată împotriva făţărniciei şi a păcatelor grosolane, prin care oamenii îşi distrugeau sufletul, înşelau pe semeni şi dezonorau pe Dumnezeu. În raţionamentele amăgitoare şi făţarnice ale preoţilor şi conducătorilor, El a văzut lucrarea trimişilor lui Satana. Felul în care a denunţat păcatul era puternic şi pătrunzător, dar El n-a rostit nici un cuvânt de răzbunare. Avea o mânie sfântă împotriva domnului întunericului; dar n-a manifestat deloc iritare sau lipsă de răbdare. Tot astfel şi creştinul care trăieşte în armonie cu Dumnezeu, având plăcutele însuşiri ale iubirii şi milei, va simţi o dreaptă indignare împotriva păcatului, dar nu va fi mânat de pasiune să insulte pe acela pe care-l mustră. Chiar când întâlneşte pe cei care, mânaţi de o putere din adânc, susţin minciuna, în Hristos el îşi va păstra liniştea şi stăpânirea de sine.

O milă dumnezeiască s-a arătat pe faţa Fiului lui Dumnezeu când a aruncat o lungă privire de regret asupra templului şi apoi asupra ascultătorilor Lui. Cu vocea înecată de durere şi de lacrimi amare, a exclamat: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum îşi strânge găina puii sub aripi, şi n-aţi vrut”. Aceasta este lupta dinaintea despărţirii. În plângerile lui Isus se revărsa însăşi inima lui Dumnezeu. Acesta fusese tainicul rămas-bun al iubirii îndelung răbdătoare a Dumnezeirii.

Fariseii şi saducheii amuţiseră şi ei. Isus i-a chemat pe ucenici şi S-a pregătit să părăsească templul nu ca Unul înfrânt şi silit să plece din faţa adversarilor Lui, ci ca Unul care-şi terminase lucrarea. S-a retras din luptă ca biruitor. Mărgăritarele de adevăr care au

căzut de pe buzele lui Hristos în ziua aceea plină de evenimente au fost adunate ca o comoară în multe inimi. Din ele, noi gânduri au prins viaţă, noi aspiraţii s-au trezit şi o nouă istorie a început. După răstignirea şi învierea lui Hristos, persoanele acestea au păşit în faţă şi au împlinit misiunea pe care le-a încredinţat-o Cerul cu o râvnă şi o înţelepciune pe măsura măreţiei lucrării. Au adus o solie care a mişcat inima oamenilor, spulberând vechile superstiţii care atâta vreme piperniciseră viaţa a mii de oameni. În faţa mărturiei lor, teoriile şi filozofiile oamenilor rămâneau ca nişte simple poveşti. Mari au fost rezultatele cuvintelor Mântuitorului rostite către mulţimea aceea uimită şi îngrozită din Templul de la Ierusalim.

Dar Israel, ca naţiune, se despărţise de Dumnezeu. Ramurile naturale ale măslinului fuseseră rupte. Privind pentru ultima dată la interiorul templului, Isus a spus cu multă jale: „Iată că vi se lasă casa pustie, căci vă spun că de acum încolo nu Mă veţi mai vedea până când veţi zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului»”. Până acum, El dăduse templului numele de casa Tatălui Său, dar acum, când Fiul lui Dumnezeu trebuia să plece dintre zidurile lui, prezenţa lui Dumnezeu urma să se retragă pentru totdeauna din templul clădit pentru slava Lui. De aici înainte, ceremoniile lui aveau să-şi piardă orice semnificaţie, iar slujbele lui aveau să ajungă o batjocură.

Capitolul 68 — În curtea de afară

„Nişte greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic, s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat şi au zis: «Domnule, am vrea să vedem pe Isus». Filip s-a dus şi a spus lui Andrei; apoi Andrei şi Filip au spus lui Isus."

În vremea aceea, se părea că lucrarea lui Hristos suferise o grozavă înfrângere. El biruise în discuţia cu preoţii şi fariseii, dar se vedea bine că ei nu-L vor primi ca Mesia. Despărţirea definitivă venise. Pentru ucenici, situaţia părea deznădăjduită. Dar Hristos Se apropia de încheierea lucrării Sale. Marele eveniment, care îi interesa nu numai pe iudei, ci şi lumea întreagă, era gata să aibă loc. Când Hristos a auzit cererea stăruitoare: „Vrem să vedem pe Isus", ca un ecou al strigătului lumii flămânde, faţa Lui s-a luminat şi a zis: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului". În cererea grecilor, El a văzut primele roade aduse de jertfa Sa cea mare.

Oamenii aceştia veneau din Apus să-L caute pe Mântuitorul la sfârşitul vieţii Lui, aşa cum la început magii veniseră din Răsărit. Pe vremea naşterii lui Hristos, iudeii erau atât de adânciţi în planurile lor ambiţioase, încât nu ştiau nimic despre venirea Lui. Magii dintr-o ţară păgână au venit la staul cu darurile lor, spre a se închina Mântuitorului. Tot astfel, aceşti greci, reprezentând naţiunile, seminţiile şi popoarele lumii, au venit să-L vadă pe Isus. În felul acesta, oamenii din toate ţările şi din toate timpurile urmau să fie atraşi de crucea Mântuitorului. La fel „vor veni mulţi de la răsărit şi de la apus, şi vor sta la masă cu Avraam, Isaac şi Iacov în Împărăţia cerurilor." (Matei 8, 11.)

Grecii auziseră despre intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim. Unii îşi închipuiseră şi răspândiseră vestea că El îi izgonise pe preoţi şi pe conducători din templu, că urma să ia în stăpânire tronul lui David şi să domnească în Israel ca rege. Grecii doreau să cunoască adevărul cu privire la misiunea Lui. „Vrem să vedem pe Isus", au spus ei. Dorinţa le-a fost îndeplinită. Când cererea a fost adusă la Isus, El Se afla în acea parte a templului unde numai iudeii aveau voie să intre, dar El a mers la greci, în curtea exterioară, şi a vorbit personal cu ei.

Venise ceasul proslăvirii lui Hristos. El Se afla deja în umbra crucii, iar cererea grecilor Îi arăta că jertfa pe care El urma să o aducă avea să atragă pe mulţi la Dumnezeu. ştia că grecii Îl vor vedea în curând într-o situaţie pe care n-o visau atunci. Ei urmau să-L vadă pus alături de Baraba, un tâlhar şi un criminal, şi că acesta avea să fie preferat spre a fi eliberat în locul Fiului lui Dumnezeu. Ei aveau să audă cum oamenii, instigaţi de preoţi şi conducători, făceau alegerea. şi la întrebarea: „Dar ce să fac cu Isus, care Se numeşte Hristos?", răspunsul urma să fie: „Să fie răstignit." (Matei 27, 22.) Făcând această ispăşire pentru păcatele oamenilor, Hristos ştia că Împărăţia Lui va fi desăvârşită şi se va răspândi pe întregul pământ. El urma să lucreze ca Unul care reface, şi Spiritul Lui urma să biruie.

Pentru o clipă, El a privit în viitor şi a auzit glasurile celor ce vor vesti pe întregul pământ: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.)

El a văzut în străinii aceştia făgăduinţa unui seceriş bogat, când despărţirea dintre iudei şi neamuri urma să fie dată la o parte şi când toate neamurile, limbile şi popoarele vor auzi solia mântuirii. Ca o anticipare a acestora, ca o împlinire a nădejdii Sale, a rostit cuvintele: „A sosit ceasul ca Fiul omului să fie proslăvit!” Dar Hristos nu uita deloc modul în care trebuia să aibă loc această proslăvire. Adunarea neamurilor trebuia să vină după apropiata Lui moarte. Numai prin moartea Lui putea să fie mântuită lumea. Ca o sămânţă de grâu, Fiul omului trebuia să fie aruncat în pământ, să moară şi să fie înmormântat departe de oameni; dar avea să învie.

Hristos S-a servit de lucrurile din natură pentru prezentarea viitorului Său, astfel încât ucenicii să poată înţelege. Adevăratele rezultate ale lucrării Sale aveau să se realizeze prin moartea Sa. „Adevărat, adevărat vă spun”, a zis El, „că dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.” Când grăuntele de grâu cade pe pământ şi moare, răsare şi aduce roadă. Tot astfel şi moartea lui Hristos urma să aibă ca rezultat roade pentru Împărăţia lui Dumnezeu. Potrivit cu legea din lumea plantelor, viaţa trebuia să fie rezultatul morţii Lui.

Cei care lucrează pământul au mereu ilustraţia aceasta în faţă. An după an, omul îşi păstrează provizia de grâu, aruncând, aparent, partea cea mai aleasă. Pentru un timp, aceasta trebuie să fie ascunsă sub brazdă, unde numai Domnul îi poartă de grijă. Întâi, se arată firul verde, apoi spicul şi, în cele din urmă, grâul deplin în spic. Dar dezvoltarea aceasta nu poate să aibă loc decât dacă grăuntele e îngropat pentru a nu fi văzut, e ascuns şi, după toate aparenţele, pierdut.

Sămânţa îngropată în pământ produce rod, şi acesta, la rândul lui, e semănat. În felul acesta sporeşte recolta. Tot astfel şi moartea lui Hristos pe crucea Golgotei va aduce roadă pentru viaţa veşnică. Contemplarea acestei jertfe va fi slava acelora care, ca rod al Lui, vor trăi în veacuri veşnice. Grăuntele de grâu care-şi păstrează viaţa nu poate aduce roadă. Rămâne singur. Hristos putea, dacă alegea aceasta, să-şi cruţe viaţa şi să nu moară. Dar, dacă ar fi făcut aşa, ar fi rămas singur. N-ar fi putut aduce fii şi fiice la Dumnezeu. Numai dându-şi viaţa putea să dea viaţă omenirii. Numai căzând pe pământ pentru a muri putea El să devină sămânţă pentru acea nemăsurată recoltă — mulţimea aceea, care este mântuită pentru Dumnezeu din orice naţiune, seminţie, limbă şi popor.

Hristos pune acest adevăr în legătură cu învăţătura jertfirii de sine, pe care toţi trebuie să o înveţe: „Cine îşi iubeşte viaţa, o va pierde; şi cine îşi urăşte viaţa în lumea aceasta, o va păstra pentru viaţa veşnică”. Toţi cei care doresc să aducă roade ca lucrători împreună cu Hristos trebuie mai întâi să cadă pe pământ şi să moară. Viaţa trebuie să fie aruncată în brazda nevoilor lumii. Iubirea de sine, interesul egoist trebuie să piară. Legea jertfirii de sine

este în acelaşi timp legea păstrării de sine. Gospodarul îşi păstrează grăunţele aruncându-le. Tot aşa este şi în viaţa omului. A da înseamnă a trăi. Viaţa care va fi păstrată este viaţa dăruită cu generozitate în serviciul lui Dumnezeu şi al omului. Aceia care, pentru Numele lui Hristos, îşi vor jertfi viaţa în lumea aceasta o vor păstra pentru viaţa veşnică.

Viaţa trăită pentru sine e ca un grăunte mâncat. Dispare, dar nu sporeşte. Un om poate să adune cât se poate de mult pentru sine; el poate trăi, gândi şi plănui pentru sine; dar viaţa lui piere şi nu-i mai rămâne nimic. Legea slujirii eului este legea distrugerii de sine.

„Dacă Îmi slujeşte cineva", a zis Isus, „să Mă urmeze, şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu. Dacă Îmi slujeşte cineva, Tatăl îl va cinsti." Toţi cei care au purtat împreună cu Hristos crucea sacrificiului vor fi părtaşi cu El la slavă. Bucuria lui Hristos, atunci când era umilit şi în chinuri, era că ucenicii vor fi proslăviţi împreună cu El. Ei sunt roadele jertfei Sale. Reproducerea caracterului şi spiritului Său în ei este răsplata Lui şi va fi bucuria Lui în toată veşnicia. Ei împărtăşesc bucuria aceasta cu El, atunci când roada lucrării şi jertfei lor se vede în inima şi viaţa altora. Ei sunt lucrători împreună cu Hristos, şi Tatăl îi va onora aşa cum Îl onorează pe Fiul Său.

Solia grecilor, prefigurând adunarea neamurilor, aducea în mintea lui Hristos întreaga Sa misiune. El a revăzut lucrarea de mântuire din momentul când s-a făcut planul în cer, până la moartea care era acum atât de aproape. Un nor tainic părea că învăluie pe Fiul lui Dumnezeu. Apăsarea Lui a fost simţită de cei care-I erau aproape. El era adâncit în gânduri. În cele din urmă, tăcerea a fost ruptă de glasul Lui îndurerat. „Acum sufletul Meu este tulburat. şi ce voi zice?... Tată, izbăveşte-Mă din ceasul acesta?" Hristos începuse deja să bea din cupa amărăciunii. Natura Sa omenească se cutremura în faţa părăsirii, când, în aparenţă, urma să fie lepădat chiar şi de Dumnezeu, când toţi urmau să-L vadă lovit, bătut de Dumnezeu şi în suferinţă. El Se cutremura la gândul că va fi o privelişte pentru lume, că va fi tratat mai rău ca un criminal şi că va avea o moarte ruşinoasă şi dezonorantă. Presentimentul luptei Sale cu puterile întunericului, un simţ al grozavei poveri a nelegiuirii omeneşti şi a mâniei Tatălui din cauza păcatului făceau să slăbească duhul lui Hristos şi să se întindă pe faţa Lui paloarea morţii.

A urmat atunci supunerea faţă de voinţa Tatălui Său. „Tocmai pentru aceasta", a zis El, „am venit până la ceasul acesta. Tată, proslăveşte Numele Tău!" Numai prin moartea lui Hristos putea să fie răsturnată domnia lui Satana. Numai în felul acesta putea să fie răscumpărat omul, iar Dumnezeu să fie proslăvit. Isus a consimţit să sufere, a acceptat jertfa. Maiestatea cerului a consimţit să sufere ca Purtător de păcate. „Tată, proslăveşte Numele Tău!" a zis El. În timp ce Hristos a rostit aceste cuvinte, din norul care plutea deasupra Lui a venit un răspuns: „L-am proslăvit, şi-l voi mai proslăvi". În întreaga Sa viaţă, de la staul până la momentul când se rosteau aceste cuvinte, El proslăvise pe Dumnezeu; iar în

încercarea ce urma să vină, suferinţele Sale divino-umane aveau cu adevărat să proslăvească Numele Tatălui Său.

Când s-a auzit glasul, o lumină s-a coborât din nor şi L-a înconjurat pe Hristos, ca şi cum braţele Puterii nemărginite ar fi fost întinse în jurul Lui ca un zid de foc. Oamenii priveau scena aceasta cu groază şi uimire. Nimeni nu îndrăznea să vorbească. Amuţiţi şi cu respiraţia tăiată, toţi stăteau cu ochii ţintă la Isus. După ce s-a dat mărturia Tatălui, norul s-a ridicat şi s-a împrăştiat pe cer. Pentru un timp, legătura vizibilă între Tatăl şi Fiul a fost întreruptă.

„Norodul care stătea acolo şi care auzise glasul a zis că a fost un tunet. Alţii ziceau: «Un înger a vorbit cu El».” Dar grecii veniţi să-L caute pe Isus au văzut norul, au auzit vocea, înţelegând însemnătatea ei, şi L-au văzut pe Hristos; lor le-a fost descoperit ca fiind Trimisul lui Dumnezeu.

Glasul lui Dumnezeu se auzise la botezul lui Isus, la începutul lucrării Lui, şi, din nou, pe munte, cu ocazia schimbării la faţă. Acum, la încheierea lucrării, a fost auzit pentru a treia oară, de un număr mai mare de oameni şi în împrejurări deosebite. Isus tocmai rostise cel mai solemn adevăr cu privire la starea iudeilor. El făcuse ultimul apel şi pronunţase sentinţa. Acum Dumnezeu a pus din nou sigiliul asupra misiunii Fiului Său. El a recunoscut pe Acela pe care Israel Îl lepădase. „Nu pentru Mine”, a zis Isus, „s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi.” Era dovada supremă a mesianităţii Lui, semn de la Tatăl că Isus spunea adevărul şi că era Fiul lui Dumnezeu.

„Acum are loc judecata lumii acesteia”, a continuat Hristos, „acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. şi după ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii. Vorbind astfel, arăta cu ce moarte avea să moară.” Aceasta era criza lumii. Dacă Eu devin ispăşire pentru păcatele oamenilor, lumea va fi luminată. Stăpânirea lui Satana asupra sufletelor oamenilor va fi zdrobită. Chipul lui Dumnezeu, deformat din cauza păcatului, va fi refăcut în oameni şi o familie de sfinţi credincioşi va moşteni în cele din urmă căminul ceresc. Aceasta va fi urmarea morţii lui Hristos. Mântuitorul era adâncit în contemplarea scenei de triumf aduse în faţa Lui. El vedea crucea, cruda şi înjositoarea cruce, strălucind de slavă în ciuda grozăviilor ei.

Dar lucrarea de mântuire a oamenilor nu e singurul lucru realizat prin cruce. Iubirea lui Dumnezeu se manifestă în univers. Domnul acestei lumi este alungat. Acuzaţiile aduse de Satana împotriva lui Dumnezeu se dovedesc a fi mincinoase. Ocara pe care el o aruncase este îndepărtată pentru totdeauna. Atât îngerii, cât şi oamenii sunt atraşi către Mântuitorul. „După ce voi fi înălţat de pe pământ”, a zis El, „voi atrage la Mine pe toţi oamenii.”

Mulţi oameni erau în jurul lui Hristos, când a spus cuvintele acestea, şi unul a zis: „Noi am auzit din Lege că Hristosul rămâne în veac; cum dar zici Tu că Fiul omului trebuie să fie

înălţat? Cine este acest Fiu al omului?" Isus le-a zis: „Lumina mai este puţină vreme în mijlocul vostru. Umblaţi ca unii care aveţi lumină, ca să nu vă cuprindă întunericul: cine umblă în întuneric, nu ştie unde merge. Câtă vreme aveţi lumina între voi, credeţi în lumină, ca să fiţi fii ai luminii."

„Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, tot nu credeau în El." Ei Îl întrebaseră odată pe Mântuitorul: „Ce semn faci Tu, ca să vedem şi să credem în Tine?" (Ioan 6, 30.) Se dăduseră semne nenumărate, dar ei închiseseră ochii şi îşi împietriseră inima. Acum, când Însuşi Tatăl vorbise şi nu mai puteau cere un alt semn, tot refuzau să creadă.

„Totuşi, chiar dintre fruntaşi, mulţi au crezut în El; dar de frica fariseilor, nu-L mărturiseau pe faţă, ca să nu fie daţi afară din sinagogă." Ei preferau onoarea oamenilor decât aprobarea lui Dumnezeu. Pentru a scăpa de ocară şi ruşine, tăgăduiau pe Hristos şi lepădau darul vieţii veşnice. şi câţi n-au făcut la fel de-a lungul veacurilor! Lor li se adresează toate cuvintele de avertisment ale Mântuitorului: „Cine îşi iubeşte viaţa, o va pierde". „Pe cine Mă nesocoteşte", a zis Isus, „şi nu primeşte cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi." (Ioan 12, 48.) Vai de cei care n-au cunoscut timpul cercetării lor! Încet şi cu părere de rău, Hristos a părăsit pentru totdeauna locul templului.

Capitolul 69 — Pe Muntele Măslinilor

Cuvintele adresate de Hristos preoţilor şi conducătorilor: „Iată, vi se lasă casa pustie” (Matei 23, 38) au stârnit groază în inima lor. Ei se arătau nepăsători, dar în mintea lor persista întrebarea cu privire la importanţa acestor cuvinte. Părea că-i ameninţă o primejdie nevăzută. Era oare posibil ca templul măreţ, slava naţiunii, să fie curând prefăcut într-o ruină? Prevestirea răului era împărtăşită şi de ucenici şi, nerăbdători, ei aşteptau o declaraţie mai lămurită din partea lui Isus. Când au ieşit din templu, I-au atras atenţia asupra trăiniciei şi frumuseţii lui. Pietrele templului erau din marmura cea mai curată, de un alb nepătat, şi, unele din ele, de o mărime grandioasă. O parte din zid rezistase atacurilor oştirii lui Nebucadneţar. Clădirea avea o structură perfectă şi părea construită dintr-o singură piatră solidă, tăiată întreagă din carieră. Ucenicii nu puteau să înţeleagă cum s-ar fi putut dărâma aceste ziduri puternice.

Care vor fi fost oare gândurile neexprimate ale lui Hristos, Cel lepădat, când I s-a atras atenţia asupra măreţiei templului? Cu adevărat, priveliştea din faţa Lui era frumoasă, dar El a zis cu tristeţe: Văd totul. Zidurile sunt cu adevărat minunate. Voi arătaţi la zidurile acestea care, în aparenţă, sunt indestructibile; dar ascultaţi cuvintele Mele: Vine ziua când „nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată”.

Hristos vorbise unei mulţimi de oameni; dar, când a rămas singur, Petru, Ioan, Iacov şi Andrei au venit la El, pe când stăteau pe Muntele Măslinilor, şi au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia?” Isus nu le-a răspuns ucenicilor, făcând deosebire între distrugerea Ierusalimului şi ziua cea mare a venirii Sale. El a amestecat descrierea acestor două evenimente. Dacă le-ar fi descoperit ucenicilor evenimentele viitoare, aşa cum le vedea El, ei n-ar fi putut suporta priveliştea. Din milă pentru ei, El a amestecat descrierea celor două mari crize, lăsându-i pe ucenici să cerceteze ei înşişi înţelesul. Făcând aluzie la distrugerea Ierusalimului, cuvintele Lui profetice au trecut de la acest eveniment la lupta finală, care va avea loc în ziua când Domnul Se va ridica din locul Său să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei şi când pământul va lăsa să se vadă sângele lui şi nu-şi va mai acoperi ucişii. Toată această cuvântare a fost ţinută nu numai pentru ucenici, ci şi pentru aceia care vor trăi în timpul ultimelor momente ale istoriei pământului.

Întorcându-Se către ucenici, Hristos a zis: „Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva. Fiindcă vor veni mulţi în Numele Meu şi vor zice: «Eu sunt Hristosul!» şi vor înşela pe mulţi”. Mulţi hristoşi mincinoşi se vor arăta, pretinzând că fac minuni şi declarând că a sosit timpul eliberării naţiunii iudeilor. Aceştia vor rătăci pe mulţi. Cuvintele lui Hristos s-au împlinit. Între moartea Sa şi asediul Ierusalimului, s-au arătat mulţi hristoşi mincinoşi. Dar avertismentele au fost date şi pentru aceia care trăiesc în vremea de azi. Aceleaşi înşelăciuni

care au fost înainte de distrugerea Ierusalimului au fost practicate de-a lungul veacurilor şi vor fi practicate din nou.

„Veţi auzi de războaie şi veşti de războaie; vedeţi să nu vă înspăimântaţi; căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârşitul nu va fi atunci." Înainte de distrugerea Ierusalimului, oamenii se luptau pentru supremaţie. Împăraţii erau omorâţi. Aceia despre care se credea că stau mai aproape de tron erau ucişi. Erau războaie şi veşti de războaie. „Toate aceste lucruri trebuie să se întâmple", spunea Hristos, „dar sfârşitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam şi o împărăţie împotriva altei împărăţii; şi, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor." Hristos a spus: Când vor vedea aceste semne, rabinii vor spune că sunt judecăţile trimise de Dumnezeu asupra naţiunilor, pentru motivul că ţin în robie pe poporul Său ales. Ei vor declara că acestea sunt semnele venirii lui Mesia. Nu vă înşelaţi: ele sunt începutul judecăţilor Lui. Oamenii nu s-au gândit decât la ei înşişi. Nu s-au pocăit şi nu s-au convertit, ca să-i vindec. Semnele pe care ei le socotesc dovezile eliberării lor din sclavie sunt semnele nimicirii lor.

„Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi şi vă vor omorî şi veţi fi urâţi de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulţi vor cădea, se vor vinde unii pe alţii şi se vor urî unii pe alţii." Toate acestea le-au suferit creştinii. Taţi şi mame şi-au trădat copiii. Copiii şi-au trădat părinţii. Oamenii au dat pe mâna Sinedriului pe prietenii lor. Persecutorii şi-au împlinit scopul, omorând pe ştefan, pe Iacov şi pe alţi creştini.

Prin servii Săi, Dumnezeu le-a dat iudeilor o ultimă ocazie de a se pocăi. El S-a manifestat prin martorii Săi, când au fost arestaţi, judecaţi şi închişi. Cu toate acestea, judecătorii i-au condamnat la moarte. Ei erau oameni de care lumea nu era vrednică şi, omorându-i, iudeii răstigneau din nou pe Fiul lui Dumnezeu. Lucrurile acestea se vor petrece din nou. Autorităţile vor face legi pentru a restrânge libertatea religioasă. Ele îşi vor însuşi un drept pe care-l are numai Dumnezeu. Vor crede că pot constrânge conştiinţa, pe care numai Dumnezeu o poate stăpâni. Au început deja să facă lucrul acesta şi vor continua până vor ajunge la o limită peste care nu vor putea trece. Dumnezeu va interveni pentru poporul Său credincios, care păzeşte poruncile.

De fiecare dată când are loc o persecuţie, cei care sunt martori la ea se hotărăsc fie pentru Hristos, fie împotriva Lui. Aceia care îşi arată simpatia pentru cei condamnaţi pe nedrept dovedesc legătura lor cu Hristos. Alţii nu se simt bine, pentru că principiile adevărului constituie o piedică în calea lor. Mulţi se poticnesc şi cad, depărtându-se de credinţa pe care odată au apărat-o. Aceia care cad de la credinţă în vremuri de încercare, pentru a fi ei în siguranţă, vor aduce mărturie mincinoasă şi vor trăda pe fraţii lor. Hristos ne-a avertizat cu privire la aceasta, ca să nu fim surprinşi de puterea nefirească şi crudă a celor care resping lumina.

Hristos le-a dat ucenicilor un semn al prăpădului care avea să vină asupra Ierusalimului şi le-a spus cum să scape: „Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de oşti, să ştiţi că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudea să fugă la munţi, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el; şi cei de prin ogoare să nu intre în el. Căci zilele acelea vor fi zile de răzbunare, ca să se împlinească tot ce e scris". Acest avertisment a fost dat ca să se ţină seama de el după patruzeci de ani, la distrugerea Ierusalimului. Creştinii au ţinut seama de avertisment şi nici unul n-a pierit la căderea cetăţii.

„Rugaţi-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat", a zis Hristos. Acela care a făcut Sabatul nu l-a desfiinţat, ţintuindu-l pe cruce. Sabatul n-a fost anulat şi nu şi-a pierdut valoarea prin moartea Lui. La patruzeci de ani după răstignire, trebuia să fie păstrat încă sfânt. Timp de patruzeci de ani, ucenicii trebuiau să se roage ca fuga lor să nu aibă loc într-o zi de Sabat.

De la distrugerea Ierusalimului, Hristos a trecut repede la un eveniment mai mare, ultimul inel din lanţul istoriei acestui pământ — venirea Fiului lui Dumnezeu în mărire şi slavă. Între aceste două evenimente s-au deschis privirii lui Hristos îndelungate secole de întuneric, secole care, pentru biserica Lui, sunt însemnate cu sânge, lacrimi şi chinuri. Ucenicii nu erau pregătiţi atunci să privească aceste scene, şi Isus a trecut peste ele, amintindu-le doar pe scurt. „Atunci va fi un necaz aşa de mare", a zis El, „cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, şi nici nu va mai fi. şi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate." O persecuţie cum nu mai văzuse lumea niciodată trebuia să vină asupra urmaşilor lui Hristos, iar ea urma să dureze mai mult de o mie de ani. Milioane şi milioane de martori credincioşi ai Lui aveau să fie ucişi. Dacă Dumnezeu n-ar fi întins mâna să apere pe poporul Său, toţi ar fi pierit. „Dar din pricina celor aleşi zilele acelea vor fi scurtate."

În continuare, Domnul nostru vorbeşte în cuvinte clare despre a doua venire şi vesteşte primejdiile care Îi vor preceda venirea în lume. „Dacă vă va spune cineva: «Iată Hristosul este aici sau acolo», să nu-l credeţi. Căci se vor scula hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: «Iată-l în pustie», să nu vă duceţi acolo! «Iată-l în odăiţe ascunse», să nu credeţi. Căci cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi venirea Fiului omului." După cum anunţase distrugerea Ierusalimului, Hristos a arătat şi acest semn: „Se vor scula mulţi profeţi mincinoşi şi vor înşela pe mulţi". Prooroci mincinoşi s-au ridicat şi au înşelat pe oameni, ducând un mare număr în pustie. Magi şi vrăjitori, susţinând că au puteri miraculoase, au atras pe oameni după ei prin singurătăţile munţilor. Dar profeţia aceasta a fost dată şi pentru zilele din urmă. Semnul acesta este dat ca o dovadă a celei de a doua veniri. Chiar acum, hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi fac semne şi minuni ca să înşele pe ucenicii Lui. Nu auzim strigarea: „Iată-l în pustie"? N-au mers mii de oameni în pustie, nădăjduind să-L

găsească pe Hristos? şi din nenumărate întruniri, în care oamenii pretind că au legătură cu spiritele celor morţi, nu se aduce chemarea: „Iată-L în odăiţe ascunse”? Chiar aceasta este pretenţia spiritismului. Dar ce zice Hristos? „Să nu credeţi. Căci cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi venirea Fiului omului”.

Mântuitorul arată semnele venirii Sale şi, chiar mai mult, fixează timpul când va apărea cel dintâi semn. „Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer şi puterile cerului vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerului până la cealaltă.”

Hristos declară că, la sfârşitul persecuţiei papale, soarele avea să se întunece, iar luna să nu-şi mai dea lumina. Apoi stelele aveau să cadă din cer. El spune: „De la smochin învăţaţi pilda lui. Când îi frăgezeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape. Tot aşa şi voi, când veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi.” (Matei 24, 32, 33.)

Hristos a arătat semnele venirii Lui. El declară că noi putem şti când este aproape, chiar la uşi. El spune despre aceia care văd aceste semne: „Nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla aceste lucruri”. Semnele acestea s-au arătat. Acum ştim cu siguranţă că a doua venire este aproape. „Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”, a zis El.

Hristos vine pe nori cu mare slavă. Va fi însoţit de o mulţime de îngeri strălucitori. El va veni să trezească pe cei morţi şi să glorifice pe sfinţii cei vii din mărire în mărire. El va veni să onoreze pe aceia care L-au iubit şi au păzit poruncile Sale, pentru a-i lua la Sine. El nu i-a uitat nici pe ei, nici făgăduinţele Lui. Legătura familiei se va reface. Când privim în urmă la morţii noştri, ne putem gândi la dimineaţa în care trâmbiţa lui Dumnezeu va suna, când „morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi.” (1 Corinteni 15, 52.) Încă puţin, şi vom vedea pe Împărat în frumuseţea Lui. Încă puţin, şi El şterge orice lacrimă din ochii noştri. Încă puţin, şi El ne va înfăţişa „fără prihană şi plini de bucurie înainte slavei Sale.” (Iuda 24.) De aceea, când a dat semnele venirii Sale, El a zis: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie”.

Cu toate acestea, Hristos nu a descoperit ziua şi ceasul venirii Sale. Le-a spus clar ucenicilor că nici El nu le poate spune ziua sau ceasul celei de a doua veniri. Dacă ar fi fost liber să le descopere lucrul acesta, de ce trebuia să-i mai îndemne să păstreze o atitudine de continuă aşteptare? Sunt unii care pretind că ştiu exact ziua venirii Domnului. Cu multă sârguinţă, ei caută să descrie viitorul. Dar Domnul i-a avertizat în ce situaţie se află. Momentul exact al celei de a doua veniri a Fiului omului este o taină a lui Dumnezeu.

Hristos vorbeşte mai departe, arătând starea lumii la venirea Lui. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla şi la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, şi n-au ştiut nimic până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va fi şi la venirea Fiului omului." Hristos nu ne prezintă un mileniu temporal, o mie de ani în care urmează să se pregătească toţi pentru veşnicie. El ne spune că, după cum a fost în zilele lui Noe, tot aşa va fi când va veni Fiul omului.

Cum a fost în zilele lui Noe? „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău." (Geneza 6, 5.) Locuitorii lumii dinainte de potop se îndepărtează de Iehova, refuzând să împlinească voinţa Lui sfântă. Ei se lăsau conduşi de plăsmuirile minţii lor nesfinţite şi de idei pervertite. Tocmai din cauza stricăciunii lor au fost distruşi; şi astăzi, lumea este pornită pe aceeaşi cale. Nimic, nici un semn încurajator nu anunţă un mileniu de slavă. Călcătorii Legii lui Dumnezeu umplu pământul de nelegiuiri. Pariurile, cursele de cai, jocurile de noroc, risipa, practicile desfrânate, patimile neîmblânzite umplu rapid lumea de violenţă.

În profeţia despre distrugerea Ierusalimului, Hristos a spus: „Din pricina înmulţirii fărădelegii, dragostea celor mai mulţi se va răci. Dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul". Profeţia aceasta se va împlini din nou. Nelegiuirea copleşitoare din zilele acelea îşi găseşte corespondentul în această generaţie. La fel stau lucrurile şi cu profeţia privitoare la predicarea Evangheliei. Înainte de căderea Ierusalimului, Pavel, scriind inspirat de Duhul Sfânt, a declarat că Evanghelia se predicase „oricărei fiinţe de sub cer." (Coloseni 1, 23.) Tot astfel şi acum, înainte de venirea Fiului omului, Evanghelia veşnică se va predica „oricărui neam, oricărei seminţii, oricărei limbi şi oricărui norod." (Apocalipsa 14, 6.14.)

Dumnezeu „a rânduit o zi în care să judece lumea." (Faptele Apostolilor 17, 31.) Domnul Hristos ne spune cum vom putea recunoaşte apropierea acelei zile. El nu ne spune că toată lumea va fi convertită, ci că „Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul". Stă în puterea noastră să grăbim venirea Domnului, vestind lumii Evanghelia. Noi nu trebuie numai să aşteptăm, dar să şi grăbim venirea zilei Domnului. (2 Petru 3, 12.) Dacă biserica lui Hristos şi-ar fi făcut lucrarea rânduită de Domnul, lumea ar fi fost deja avertizată, iar Domnul Isus ar fi venit pe pământ cu putere şi slavă mare.

După ce a arătat semnele venirii Sale, Hristos a spus: „Când veţi vedea că se împlinesc aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape". „Luaţi seama, vegheaţi şi rugaţi-vă." Dumnezeu i-a avertizat întotdeauna pe oameni despre judecăţile care trebuiau să vină. Cei care credeau în soliile Lui pentru vremea aceea şi aplicau credinţa lor în ascultare

de poruncile Lui scăpau de judecăţile care cădeau asupra celor neascultători şi necredincioşi. Lui Noe i s-a spus: „Intră în corabie, tu şi toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea”. Noe a ascultat şi a fost salvat. Lui Lot i s-a trimis vestea: „Sculaţi-vă, ieşiţi din locul acesta; căci Domnul are să nimicească cetatea.” (Geneza 7, 1; 19, 14.) Lot s-a lăsat ocrotit de trimişii cerului şi a fost salvat. Tot astfel le-a fost dat ucenicilor Domnului un avertisment despre distrugerea Ierusalimului. Aceia care au căutat să vadă semnul pierzării apropiate şi au fugit din cetate au scăpat de distrugere. Tot aşa ni se dă şi nouă o avertizare despre a doua venire a lui Hristos şi despre prăpădul care trebuie să cadă asupra lumii. Toţi aceia care iau seama la avertizare vor fi salvaţi.

Pentru că nu ştim timpul exact al venirii Lui, ni se dă sfatul să veghem. „Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea Lui.” (Luca 12, 37.) Aceia care aşteaptă venirea Domnului nu lenevesc. Aşteptarea venirii lui Hristos are ca scop să-i facă pe oameni să se teamă de Domnul şi de judecăţile Lui asupra neascultării. Ea trebuie să le deschidă ochii faţă de păcatul cel mare al lepădării darurilor milei Sale. Aceia care veghează în vederea venirii Domnului îşi curăţă sufletele, prin ascultare de adevăr. şi cu vegherea atentă ei combină o activitate plină de zel. Pentru că ştiu că Domnul este la uşă, zelul lor este înviorat şi colaborează cu fiinţele cereşti în lucrarea pentru salvarea sufletelor. Aceştia sunt slujitorii credincioşi şi înţelepţi, care dau celor din casa Domnului „partea lor de hrană la timpul cuvenit.” (Luca 12, 42.) Ei vestesc adevărul care este de folos în vremea aceasta. După cum Enoh, Noe, Avraam şi Moise au vestit adevărul, fiecare pentru vremea lui, tot astfel şi slujitorii lui Hristos dau acum o avertizare deosebită pentru generaţia lor.

Dar Hristos scoate în evidenţă încă o clasă: „Dacă este un rob rău, care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăboveşte să vină!» Dacă va începe să bată pe tovarăşii lui de slujbă şi să mănânce şi să bea cu beţivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se aşteaptă şi în ceasul pe care nu-l ştie”.

Robul cel rău zice în inima lui: „Domnul meu zăboveşte să vină!” El nu spune că Hristos nu va veni. Nu ia în râs ideea celei de a doua veniri a Lui. Dar în inimă, prin purtarea şi cuvintele lui, el declară că venirea Domnului întârzie. El izgoneşte din mintea altora convingerea că Domnul vine în curând. Influenţa lui îi duce pe oameni la o amânare neglijentă şi sfidătoare în comportarea lor. Ei sunt întăriţi în viaţa lumească şi în nepăsare. Pasiuni fireşti, gânduri stricate pun stăpânire pe mintea lui. Servul cel rău mănâncă şi bea cu beţivii, se uneşte cu lumea în căutarea de plăceri. El îi bate pe cei împreună-slujitori cu el, acuzând şi calomniind pe cei care sunt credincioşi faţă de Domnul lor. El se asociază cu lumea. Cu cât se aseamănă mai mult cu ea, cu atât înaintează în nelegiuire. Este o asociere groaznică. Împreună cu lumea, el este prins în laţ. „Stăpânul robului aceluia va veni în ceasul pe care nu-l ştie, îl va tăia în două şi soarta lui va fi soarta făţarnicilor.”

„Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoţ şi nu vei şti în care ceas voi veni peste tine.” (Apocalipsa 3, 3.) Venirea lui Hristos va fi o surpriză pentru învăţătorii mincinoşi. Ei zic: „Pace şi linişte”. La fel ca preoţii şi învăţătorii dinaintea căderii Ierusalimului, ei caută ca biserica să se bucure de prosperitate şi slavă. Interpretează semnele timpului ca preînchipuind lucrul acesta. Dar ce zice Cuvântul Inspiraţiei? „O prăpădenie neaşteptată va veni peste ei.” (1 Tesaloniceni 5, 3.) Asupra tuturor acelora care locuiesc pe faţa pământului, asupra tuturor acelora care fac din lumea aceasta locuinţa lor, ziua Domnului va veni ca o capcană. Ea vine ca un hoţ, pe furiş.

Lumea, plină de răzvrătire şi plăceri nelegiuite, a adormit în siguranţa firească. Oamenii consideră venirea Domnului îndepărtată. Ei râd de avertismente. Cu îngâmfare se spune: „Toate rămân aşa cum erau de la începutul zidirii”. „Mâine vom face tot ca azi, ba încă şi mai rău!” (2 Petru 3, 4; Isaia 56, 12.) Ne vom afunda şi mai mult în iubirea de plăceri. Dar Hristos zice: „Iată, Eu vin ca un hoţ.” (Apocalipsa 16, 15.) Tocmai în timpul când lumea întreabă în batjocură: „Unde este făgăduinţa venirii Lui?” se împlinesc semnele. Când strigă „pace şi linişte”, vine deodată distrugerea. Când batjocoritorul, cel care leapădă adevărul, a devenit îndrăzneţ, când oamenii caută să câştige bani fără să ţină seama de principii, când cercetătorul caută cunoştinţe de tot felul, dar numai din Biblie nu, Hristos vine ca un hoţ.

Totul se agită în lume. Semnele timpului sunt de rău augur. Evenimentele gata să izbucnească îşi aruncă deja umbrele. Spiritul lui Dumnezeu Se retrage de pe pământ şi nenorociri după nenorociri vin pe apă şi pe uscat. Au loc furtuni mari, cutremure de pământ, incendii, inundaţii, crime de tot felul. Cine poate citi viitorul? Unde este siguranţa? Siguranţa nu este în nimic din cele pământeşti sau omeneşti. Oamenii se grupează rapid sub steagul pe care şi l-au ales. Cu nelinişte, aşteaptă şi urmăresc mişcările conducătorilor lor. Sunt însă şi aceia care aşteaptă, veghează şi lucrează pentru arătarea Domnului nostru. O altă clasă se aliază sub conducerea primului mare apostat. Puţini sunt aceia care cred din toată inima şi din tot sufletul că avem de evitat un iad şi că avem de câştigat un cer.

Criza se furişează asupra noastră. Soarele străluceşte pe cer, urmându-şi cursul obişnuit, şi cerurile încă mai spun slava lui Dumnezeu. Oamenii încă mai mănâncă şi beau, sădesc şi zidesc, se căsătoresc şi dau în căsătorie. Negustorii încă mai cumpără şi mai vând. Oamenii încă se mai aruncă unii asupra altora, luptându-se pentru locul cel mai de frunte. Iubitorii de plăceri încă se mai duc cu grămada la teatre, la curse de cai, la jocuri de noroc. Deşi se manifestă cea mai mare agitaţie, ceasul de probă este aproape să se încheie şi fiecare caz este pe punctul de a fi hotărât pentru veşnicie. Satana vede că timpul lui este scurt. El şi-a pus toţi agenţii la lucru pentru ca oamenii să fie amăgiţi, înşelaţi, ocupaţi şi vrăjiţi, până când trece ziua cercetării şi uşa milei se va închide pentru totdeauna.

Cu solemnitate, de-a lungul veacurilor, vin până la noi cuvintele de avertizare ale Domnului, rostite pe Muntele Măslinilor: „Luaţi seama la voi înşivă, ca nu cumva să vi se

îngreuieze inimile cu îmbuibare de mâncare şi băutură şi cu îngrijorările vieţii acesteia, şi astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră". „Vegheaţi dar în tot timpul şi rugaţi-vă ca să aveţi putere să scăpaţi de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului."

Capitolul 70 — „Aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai mei”

„Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărţi pe unii de alţii.” În felul acesta, Hristos, aflat pe Muntele Măslinilor, le-a zugrăvit ucenicilor scena din ziua cea mare a judecăţii. El a spus că hotărârea ce se va lua atunci va depinde de un singur lucru. Când popoarele vor fi adunate înaintea Lui, vor fi acolo numai două clase şi viitorul lor în veşnicie va fi hotărât de ceea ce au făcut sau au neglijat să facă pentru El, în persoana celor săraci şi suferinzi.

În ziua aceea, în loc să prezinte marea lucrare pe care El a făcut-o, dându-şi viaţa pentru mântuirea oamenilor, Hristos le va arăta lucrarea plină de credinţă pe care ei au făcut-o pentru El. Celor pe care îi va aşeza la dreapta Sa, le va zice: „Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi Împărăţia care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând şi Mi-aţi dat de mâncat; Mi-a fost sete şi Mi-aţi dat de băut; am fost străin şi M-aţi primit; am fost gol şi M-aţi îmbrăcat; am fost bolnav şi aţi venit să Mă vedeţi; am fost în temniţă şi aţi venit pe la Mine”. Dar aceia pe care Hristos îi laudă nu vor şti că I-au servit Lui. La întrebările lor neliniştite, El va răspunde: „Ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut”.

Isus le-a spus ucenicilor că aveau să fie urâţi de toţi oamenii, persecutaţi şi chinuiţi. Mulţi urmau să fie izgoniţi din casele lor şi aduşi la sărăcie. Mulţi aveau să fie în suferinţă din cauza bolii şi a lipsurilor. Mulţi aveau să fie aruncaţi în închisoare. Tuturor acelora care părăseau prieteni şi familii pentru Numele Lui, le-a făgăduit însutit în viaţa aceasta. Acum i-a asigurat de o binecuvântare deosebită pe toţi cei care aveau să le slujească fraţilor lor. În toţi aceia care suferă pentru Numele Meu, a zis Isus, trebuie să Mă recunoaşteţi pe Mine. După cum Mi-aţi slujit Mie, aşa să le slujiţi şi lor. Aceasta este dovada că voi sunteţi ucenicii Mei.

Toţi aceia care, prin naşterea din nou, au intrat în familia cerească sunt în mod special fraţi ai Domnului. Iubirea lui Hristos îi leagă pe membrii familiei Sale şi oriunde se manifestă această iubire, se descoperă şi înrudirea aceasta dumnezeiască. „Oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu.” (1 Ioan 4, 7.)

Cei pe care Hristos îi va lăuda la judecată au cunoscut poate puţină teologie, dar au cultivat principiile Lui. Prin influenţa Duhului Sfânt, ei au fost o binecuvântare pentru cei din jurul lor. Chiar şi printre păgâni sunt unii care au cultivat spiritul bunătăţii; înainte să fi ajuns cuvintele vieţii la urechile lor, ei s-au purtat prieteneşte cu misionarii şi i-au ajutat chiar cu riscul vieţii. Printre păgâni există unii care se închină lui Dumnezeu, în neştiinţa lor, cărora nu le-a fost adusă niciodată lumina prin vreun mijloc omenesc, dar care nu vor pieri. Cu toate că nu cunosc legea scrisă a lui Dumnezeu, ei au auzit glasul Lui vorbindu-le prin

natură şi au făcut lucrurile cerute de lege. Faptele lor dau dovadă că Duhul Sfânt le-a atins inima şi sunt recunoscuţi ca fii ai lui Dumnezeu.

Cât de surprinşi şi bucuroşi vor fi cei umili, dintre neamuri şi păgâni, când vor auzi de pe buzele Mântuitorului: „Ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut!" Cât de fericită va fi inima Iubirii Infinite când urmaşii Lui vor asculta cu surprindere şi bucurie cuvintele de aprobare!

Dar iubirea lui Hristos nu este restrânsă la o anumită clasă de oameni. El Se identifică astfel cu fiecare copil al omenirii. El a devenit membru al familiei pământeşti, pentru ca noi să putem deveni membri ai familiei cereşti. El este Fiul omului şi, în felul acesta, frate cu fiecare copil al lui Adam. Urmaşii Lui nu trebuie să se simtă despărţiţi de lumea care piere în jurul lor. Ei sunt o parte din uriaşa ţesătură a omenirii, iar Cerul îi consideră fraţi cu păcătoşii şi cu sfinţii. Iubirea lui Hristos îmbrăţişează pe cel decăzut, rătăcit şi păcătos; şi fiecare faptă de bunătate îndeplinită pentru înălţarea unui suflet căzut, fiecare faptă de milă este primită ca fiind făcută pentru El.

Îngerii cerului sunt trimişi să slujească acelora care vor moşteni mântuirea. Noi nu ştim cine sunt ei; până acum nu s-a descoperit cine va birui şi va avea parte de moştenirea sfinţilor în lumină; dar îngerii cerului trec de-a lungul şi de-a latul pământului, căutând să mângâie pe cei întristaţi, să apere pe cei aflaţi în primejdie, să câştige inima oamenilor pentru Hristos. Nimeni nu este neglijat sau trecut cu vederea. Dumnezeu nu face deosebire între oameni şi are aceeaşi grijă pentru toate fiinţele pe care le-a creat.

Când deschizi uşa pentru cei nevoiaşi şi suferinzi ai lui Hristos, primeşti îngeri nevăzuţi. Primeşti astfel tovărăşia fiinţelor cereşti. Ele aduc o atmosferă sfântă de bucurie şi pace. Vin cu laude pe buze şi în ceruri se aude ecoul laudelor. Fiecare faptă de milă făcută aici jos, pe pământ, are efectul unei muzici minunate sus, în cer. De pe tronul Său, Tatăl consideră lucrătorii neegoistă ca fiind cea mai preţioasă comoară.

Cei de la stânga lui Hristos, cei care L-au neglijat în persoana celor săraci şi suferinzi, nu şi-au dat seama de vinovăţia lor. Satana i-a orbit; ei nu au înţeles ce le datorau fraţilor lor. Ei au fost absorbiţi de eul lor şi nu s-au îngrijit de nevoile altora.

Dumnezeu le-a dat bogăţie celor bogaţi ca să-i ajute şi să-i mângâie pe copiii Lui aflaţi în suferinţă; dar, prea adesea, ei sunt nepăsători faţă de nevoile altora. Se cred superiori fraţilor lor săraci. Nu se aşează în locul omului sărac. Ei nu înţeleg ispitele şi luptele celui sărac şi mila piere din inima lor. În locuinţe costisitoare şi biserici fastuoase, cei bogaţi se despart de săraci; mijloacele materiale, pe care Dumnezeu li le-a dat pentru a-i binecuvânta pe cei nevoiaşi, sunt cheltuite pentru a hrăni mândria şi egoismul. Zilnic, săracii sunt jefuiţi de învăţătura pe care ar trebui să o primească despre mila fără margini a lui Dumnezeu; căci El a luat suficiente măsuri pentru ca ei să fie mângâiaţi în lipsurile vieţii. Ei sunt nevoiţi să

simtă sărăcia care le limitează viaţa şi sunt deseori ispitiţi să devină invidioşi, geloşi şi plini de bănuieli rele. Aceia care n-au simţit povara lipsurilor îi tratează prea adesea pe cei săraci în chip dispreţuitor şi îi fac să simtă că sunt priviţi ca oameni săraci.

Dar Hristos vede toate acestea şi zice: Eu am fost flămând şi însetat. Am fost străin. Am fost bolnav. Am fost închis. În timp ce voi petreceaţi la mesele voastre îmbelşugate, Eu flămânzeam prin colibe sau pe uliţe pustii. În timp ce voi mâncaţi în casele voastre luxoase, Eu nu aveam unde să-Mi plec capul. În timp ce voi vă adunaţi haine bogate, Eu eram gol. În timp ce voi vă ţineaţi de distracţii, Eu zăceam în închisoare.

Când aţi drămuit pâinea pentru săracii care flămânzesc, când aţi dat hainele cele uzate ca să-i feriţi de gerul muşcător, v-aţi amintit voi că le dădeaţi Domnului măririi? În toate zilele vieţii voastre, am fost aproape de voi în persoana celor suferinzi, dar voi nu M-aţi căutat. N-aţi vrut să fiţi în tovărăşia Mea. Nu vă cunosc.

Mulţi cred că ar fi un mare privilegiu să viziteze locurile unde a trăit Hristos pe pământ, să-şi poarte paşii pe unde a mers El şi să privească lacul pe malul căruia Îl plăcea să înveţe, dealurile şi văile asupra cărora adesea I se odihneau privirile. Dar nu este nevoie să mergem la Nazaret, Capernaum sau Betania ca să umblăm pe urmele lui Isus. Putem găsi urmele Lui lângă patul celui bolnav, în colibele sărăciei, pe străzile prea aglomerate ale marilor oraşe şi în tot locul unde inima omului are nevoie de mângâiere. Făcând aşa cum a făcut Isus când era pe pământ, vom merge pe urmele Lui.

Toţi pot găsi ceva de făcut. „Pe săraci totdeauna îi aveţi cu voi” (Ioan 12, 8), a zis Isus, şi nimeni nu trebuie să creadă că nu se găseşte loc unde să poată lucra pentru El. Milioane şi milioane de suflete gata să piară, legate în lanţurile neştiinţei şi păcatului, n-au auzit niciodată despre iubirea lui Isus pentru ele. Dacă am fi în situaţia lor, ce am dori să facă pentru noi? Atât cât stă în puterea noastră, avem obligaţia imperioasă să facem totul pentru aceşti oameni. Regula de viaţă a lui Hristos, în faţa căreia, în ziua judecăţii, fiecare va sta sau va cădea, este aceasta: „Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel.” (Matei 7, 12.)

Mântuitorul şi-a dat viaţa preţioasă ca să întemeieze o biserică în stare să îngrijească de sufletele întristate şi ispitite. O grupă de credincioşi poate fi săracă, needucată şi necunoscută; dar, în Numele lui Hristos, ea poate face, în familie, între vecini, în biserică şi chiar în locurile mai depărtate, o lucrare ale cărei urmări să ţină cât veşnicia.

Tocmai din pricină că lucrarea aceasta este neglijată, mulţi ucenici tineri nu depăşesc abc-ul experienţei creştine. Ei ar fi putut să ţină aprinsă lumina care a strălucit în inimile lor atunci când Isus le-a spus: „Iertate îţi sunt păcatele”, dacă ar fi oferit ajutor celor lipsiţi. Energia neobosită, care este adesea un izvor de primejdie pentru tineri, poate fi îndrumată pe

căi din care ar curge râuri de binecuvântări. Eul ar fi uitat în lucrarea plină de râvnă de a face bine altora.

Marele Păstor va sluji celor care slujesc altora. Ei vor bea din apa vie şi vor fi mulţumiţi. Nu vor umbla după plăceri aţâţătoare sau după schimbări în viaţă. Marele subiect care-i va interesa va fi cum să salveze sufletele care sunt gata să piară. Legăturile sociale vor fi folositoare. Iubirea Răscumpărătorului va uni toate inimile.

Când ne vom da seama că suntem lucrători împreună cu Dumnezeu, făgăduinţele Lui nu vor fi rostite cu nepăsare. Ele ne vor mistui inima şi ne vor arde buzele. Când Moise a fost chemat să lucreze pentru un popor ignorant, nedisciplinat şi răzvrătit, Dumnezeu i-a dat făgăduinţa: „Voi merge Eu Însumi cu tine şi îţi voi da odihnă". şi El a zis: „Eu voi fi negreşit cu tine." (Exod 33, 14; 3, 12.) Făgăduinţa aceasta este pentru toţi cei care lucrează în locul lui Hristos pentru cei suferinzi şi întristaţi.

Iubirea pentru om este manifestarea pe pământ a iubirii lui Dumnezeu. Tocmai pentru a sădi această iubire în noi, pentru a ne face copii ai unei singure familii, Împăratul slavei S-a făcut una cu noi. şi când vor fi împlinite cuvintele Lui de despărţire: „Să vă iubiţi unii pe alţii cum v-am iubit Eu" (Ioan 15, 12), când noi vom iubi lumea aşa cum a iubit-o El, atunci, în ceea ce ne priveşte, misiunea Lui este împlinită. Suntem pregătiţi pentru cer, deoarece avem cerul în inimă.

„Izbăveşte pe cei târâţi la moarte şi scapă pe cei ce sunt aproape să fie junghiaţi. Dacă zici: «Ah! N-am ştiut!».... Crezi că nu vede Cel ce cântăreşte inimile şi Cel ce veghează asupra sufletului tău? şi nu va răsplăti El fiecăruia după faptele lui?" (Proverbe 24, 11.12.) În ziua cea mare a judecăţii, cei care n-au lucrat pentru Hristos, cei care au lenevit, gândindu-se numai la ei şi îngrijindu-se doar de ei, vor fi puşi de Judecătorul a tot pământul împreună cu cei care au făcut răul. Ei primesc aceeaşi condamnare.

Fiecărui suflet i s-a dat o însărcinare. Pe fiecare îl va întreba Marele Păstor: „Unde este turma care-ţi fusese dată, turma ta frumoasă?" şi „ce vei zice când te va pedepsi?" (Ieremia 13, 20.21.)

Capitolul 71 — Un serv al servilor

În camera de sus a unei locuinţe din Ierusalim, Hristos stătea la masă cu ucenicii. Ei se adunaseră să sărbătorească Paştele. Mântuitorul dorise să petreacă această sărbătoare singur cu cei doisprezece. El ştia că Îi venise ceasul. El Însuşi era adevăratul miel pascal şi, în ziua când se mânca Paştele, El trebuia să fie jertfit. Era gata să bea cupa mâniei; în curând trebuia să primească ultimul botez al suferinţei. Dar Îi mai rămâneau câteva ceasuri liniştite, şi acestea urmau să fie folosite pentru binele iubiţilor Săi ucenici.

Întreaga viaţă a lui Hristos a fost o viaţă de slujire neegoistă. „N-a venit să I se slujească, ci El să slujească” (Matei 20, 28) fusese învăţătura dată de fiecare faptă a Lui. Dar ucenicii nu primiseră încă învăţătura. La această ultimă Cină de Paşte, Isus a repetat învăţătura printr-o ilustraţie pe care le-a întipărit-o pentru totdeauna în minte şi în inimă. Întâlnirile lui Isus cu ucenicii, foarte mult apreciate de ei toţi, erau, de obicei, prilejuri de bucurie liniştită. Cina de Paşte se bucurase întotdeauna de un deosebit interes; dar, de data aceasta, Isus era tulburat. Inima Lui era împovărată şi faţa îi era umbrită.

Când S-a întâlnit cu ucenicii în camera de sus, ei şi-au dat seama că sufletul Îi era adânc împovărat şi, cu toate că nu ştiau cauza, simţeau durerea împreună cu El. Când erau adunaţi în jurul mesei, El a spus pe un ton de profundă tristeţe: „«Am dorit mult să mănânc Paştele acesta cu voi, înainte de patima Mea; căci vă spun că de acum încolo nu le voi mai mânca până la împlinirea lor în Împărăţia lui Dumnezeu». şi a luat un pahar, a mulţumit lui Dumnezeu, şi a zis: «Luaţi paharul acesta şi împărţiţi-l între voi; pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viţei, până când va veni Împărăţia lui Dumnezeu»”.

Hristos ştia că sosise timpul ca El să plece din lumea aceasta, să meargă la Tatăl. şi, fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt. Umbra crucii se lăsa deja peste El, iar inima Îi era chinuită de durere. ştia că va fi părăsit în ceasul în care va fi trădat. ştia că va fi omorât prin cel mai umilitor mijloc la care erau supuşi criminalii. Cunoştea nerecunoştinţa şi cruzimea acelora pe care venise să-i salveze. Cunoştea cât de mare era sacrificiul pe care trebuia să-l facă şi pentru câţi acesta va fi în zadar. ştiind tot ce urma să se întâmple, fără îndoială, ar fi putut să fie apăsat de gândul propriei umilinţe şi suferinţe. Dar El i-a privit pe cei doisprezece care fuseseră cu El ca fiind ai Săi şi care urmau să fie lăsaţi să lupte în lume, după ce vor fi trecut ocara, întristarea şi chinurile Lui. Gândurile cu privire la cele ce avea să sufere erau întotdeauna legate de ucenicii Săi. El nu Se gândea la Sine. Mintea Îi era mai mult stăpânită de grija pentru ei.

În această ultimă seară cu ucenicii, Isus avea să le spună multe. Dacă ar fi fost pregătiţi să primească ceea ce El dorea să le dea, ar fi fost scăpaţi de durerea care le zdrobea inima, de dezamăgire şi necredinţă. Dar Isus a văzut că ei nu puteau să suporte ceea ce avea să le spună. În timp ce le privea feţele, cuvintele de avertisment şi de mângâiere I s-au oprit pe buze. Clipele treceau în tăcere. Isus părea că aşteaptă. Ucenicii erau stingheriţi. Se părea că

simpatia şi duioşia deşteptate de durerea lui Hristos trecuseră. Cuvintele Lui întristate, arătând către propria suferinţă, făcuseră o slabă impresie. Privirea cu care se uitau unii la alţii arăta că sunt plini de gelozie şi luptă.

Între ei „s-a iscat şi o ceartă, ca să ştie care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare". Această luptă, dusă în faţa lui Hristos, Îl întrista şi-L rănea. Ucenicii se agăţau de ideea lor preferată, că Hristos Îşi va arăta puterea şi va lua tronul lui David. Fiecare nutrea în inimă dorinţa de a avea locul cel mai de seamă din împărăţie. Ei se comparau unii cu alţii şi fiecare se considera ca fiind cel mai bun, în loc să-i privească pe fraţii lui ca fiind mai de preţ. Cererea lui Iacov şi a lui Ioan de a sta la dreapta şi la stânga tronului lui Hristos trezise nemulţumirea celorlalţi. Faptul că cei doi fraţi îndrăzniseră să ceară poziţia cea mai înaltă îi iritase atât de mult pe cei zece, încât erau ameninţaţi cu înstrăinarea. Li se părea că erau judecaţi greşit şi că atât credincioşia, cât şi talentele lor nu erau preţuite. Iuda era cel mai aspru cu Iacov şi Ioan.

Când ucenicii au intrat în camera cinei, inima lor era plină de resentimente. Iuda s-a înghesuit lângă Hristos, la stânga; Ioan era în dreapta. Dacă era un loc mai de frunte, Iuda era hotărât să-l aibă, şi locul cel mai de frunte era considerat a fi lângă Hristos. Dar Iuda era un trădător.

Se mai ridicase o cauză de neînţelegere. Era obiceiul ca la zilele de sărbătoare un slujitor să spele picioarele oaspeţilor; şi de data aceasta se făcuseră pregătiri pentru slujire. Vasul cu apă, ligheanul şi ştergarul erau acolo, gata pentru spălarea picioarelor; dar nu era nici un slujitor de faţă şi ar fi trebuit ca ucenicii să facă lucrul acesta. Dar fiecare dintre ei, mânaţi de mândria lor rănită, s-a hotărât să nu facă lucrarea de slujitor. Toţi se arătau nepăsători, ca şi când n-ar fi ştiut că aveau ceva de făcut. Prin tăcerea lor, refuzau să se umilească.

Cum putea să aducă Hristos aceste biete suflete la acea stare, încât Satana să nu câştige asupra lor o biruinţă definitivă? Cum putea El să le arate că o simplă mărturisire a uceniciei nu făcea din ei adevăraţi ucenici şi nici nu le asigura un loc în Împărăţia Lui? Cum putea El să le arate că adevărata măreţie constă într-o slujire din iubire, într-o reală umilinţă? Cum putea El să aprindă iubirea în inima lor şi să-i facă în stare să înţeleagă ce dorea să le spună?

Ucenicii nu făceau nici o mişcare pentru a sluji unul altuia. Isus a aşteptat un timp, să vadă ce vor face. Apoi El, Învăţătorul ceresc, S-a ridicat de la masă. Lăsând la o parte veşmântul care I-ar fi împiedicat mişcările, a luat ştergarul şi S-a încins. Ucenicii priveau surprinşi şi plini de interes şi, în tăcere, aşteptau să vadă ce va urma. „Apoi a turnat apă într-un lighean şi a început să spele picioarele ucenicilor şi să le şteargă cu ştergarul cu care era încins." Fapta aceasta a deschis ochii ucenicilor. O ruşine şi o amară umilinţă le-au umplut inima. Au înţeles mustrarea nerostită şi s-au văzut într-o lumină cu totul nouă.

În felul acesta şi-a arătat Hristos iubirea faţă de ucenici. Spiritul lor egoist L-a umplut de întristare, dar n-a intrat în dispută cu privire la problema lor. În schimb, le-a dat o pildă pe care ei să n-o uite niciodată. Iubirea Lui pentru ei nu putea fi tulburată uşor sau stinsă. El ştia că Tatăl dăduse toate lucrurile în mâinile Lui şi că El Însuşi venea de la Dumnezeu şi Se ducea la Dumnezeu. Era deplin conştient de divinitatea Sa; dar a lăsat la o parte coroana împărătească şi îmbrăcămintea de domn şi a luat chip de rob. Una din ultimele fapte pe care le-a făcut cât a trăit pe pământ a fost aceea de a Se încinge şi de a face lucrarea de rob.

Înainte de Paşte, Iuda se întâlnise pentru a doua oară cu preoţii şi cărturarii şi se înţeleseseră să-L dea pe Isus în mâinile lor. şi totuşi, după aceea s-a amestecat cu ceilalţi ucenici, ca şi cum n-ar fi fost vinovat de nimic, şi se interesa de lucrările de pregătire pentru sărbătoare. Ucenicii nu ştiau nimic despre planurile lui Iuda. Numai Isus putea să cunoască taina lui. şi, cu toate acestea, nu l-a demascat. Isus îl iubea din toată inima. Simţea pentru el aceeaşi povară ca pentru Ierusalim, când a plâns pentru cetatea nepocăită. Inima Lui plângea: „Cum pot să te părăsesc?” Puterea constrângătoare a acestei iubiri a fost simţită de Iuda. Când mâinile Mântuitorului i-au spălat picioarele murdare şi le-au şters cu ştergarul, inima lui Iuda s-a cutremurat de dorinţa ca atunci şi acolo să-şi mărturisească păcatul. Dar n-a vrut să se umilească. şi-a împietrit inima şi nu s-a pocăit; iar vechile porniri, date pentru o clipă la o parte, au ajuns din nou să-l stăpânească. Iuda s-a simţit jignit de faptul că Hristos spală picioarele ucenicilor. Dacă Isus Se putea umili în felul acesta, gândea el, nu putea să fie împăratul lui Israel. Toate speranţele pentru a fi onorat într-o împărăţie pământească erau acum spulberate. Iuda era mulţumit că nu se putea câştiga nimic urmându-L pe Hristos. După ce L-a văzut că Se înjoseşte, cum credea el, s-a decis să se lepede de El şi să susţină că s-a înşelat. Era stăpânit de un demon şi s-a hotărât să desăvârşească lucrarea pe care o acceptase, de a trăda pe Domnul său.

Alegându-şi locul la masă, Iuda a încercat să se aşeze în frunte, şi Hristos, ca slujitor, l-a servit primul. Ioan, împotriva căruia Iuda avusese atâta necaz, a fost lăsat la urmă. Dar Ioan n-a luat aceasta ca o mustrare sau ca o lipsă de consideraţie. Ucenicii au fost foarte mult mişcaţi, urmărind lucrarea lui Hristos. Când a venit rândul lui Petru, el I-a zis înmărmurit: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?” Umilinţa lui Hristos i-a sfâşiat inima. Se simţea cuprins de o mare ruşine la gândul că nici unul dintre ucenici nu făcuse serviciul acesta. „Ce fac Eu”, i-a zis Hristos, „tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.” Petru nu putea suporta să-L vadă pe Domnul său, pe care-L considera Fiul lui Dumnezeu, îndeplinind lucrarea unui slujitor. Tot sufletul lui s-a ridicat împotriva acestei umilinţe.

El nu-şi dădea seama că tocmai pentru aceasta venise Hristos în lume. Cu glasul hotărât, el a zis: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!” Hristos i-a zis lui Petru cu solemnitate: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine”. Serviciul pe care-l refuza Petru preînchipuia o curăţire mai înaltă. Hristos venise să spele inima întinată de păcat. Nelăsându-L pe Hristos să-i spele picioarele, Petru refuza curăţirea mai înaltă, cuprinsă în

cea umilă. De fapt, el Îl lepăda pe Domnul său. Nu este o umilinţă pentru Domnul, dacă este lăsat să lucreze pentru curăţia noastră. Adevărata umilinţă este să primeşti cu inima recunoscătoare orice lucrare în favoarea noastră şi să lucrezi cu sârguinţă în slujba lui Hristos.

La cuvintele: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine”, Petru a renunţat la mândria şi încăpăţânarea sa. El nu putea să suporte gândul despărţirii de Hristos; aceasta ar fi însemnat pentru el moarte. „Nu numai picioarele”, a zis el, „dar şi mâinile şi capul.” Isus i-a zis: „Cine s-a scăldat, n-are trebuinţă să-şi spele decât picioarele, ca să fie curat de tot”.

Cuvintele acestea înseamnă mai mult decât curăţire trupească. Hristos vorbeşte şi de o curăţare mai înaltă, care este simbolizată prin cea umilă, a picioarelor. Acela care venea de la baie era curat, dar picioarele din sandale se umpleau repede de praf şi trebuiau să fie spălate din nou. La fel şi Petru şi fraţii lui fuseseră spălaţi în marele izvor deschis pentru păcat şi necurăţie. Hristos îi recunoştea ca fiind ai Lui. Dar ispita îi dusese la rău şi încă aveau nevoie de harul Lui curăţitor. Când Isus S-a încins cu ştergarul pentru a spăla praful de pe picioarele lor, El dorea ca prin acest lucru să spele înstrăinarea, gelozia şi mândria din inimile lor. Aceasta reprezenta o valoare mult mai mare decât spălarea picioarelor lor prăfuite. Cu spiritul pe care-l aveau atunci, nici unul dintre ei nu era pregătit pentru părtăşia cu Hristos. Până când nu erau aduşi la umilinţă şi iubire, nu era pregătiţi să ia parte la cina pascală sau să fie părtaşi la slujba de amintire, pe care Hristos era gata să o instituie. Inima lor trebuia să fie curăţită. Mândria, interesul egoist născuseră despărţire şi ură, dar Isus îndepărtase toate acestea la spălarea picioarelor. Se făcuse o schimbare de sentimente. Privind la ei, Isus putea să zică: „Voi sunteţi curaţi”. Acum se restabilise unirea inimilor, precum şi iubirea unul faţă de altul. Ei deveniseră umili şi gata să primească învăţătura. Afară de Iuda, fiecare era gata să cedeze locul cel mai de frunte celuilalt. Acum, cu inima supusă şi recunoscătoare, puteau primi cuvintele lui Hristos.

La fel ca Petru şi fraţii lui, şi noi am fost spălaţi în sângele lui Hristos, dar adesea curăţia inimii este întinată prin atingerea de cele rele. Trebuie să venim la Hristos pentru harul Lui curăţitor. Petru se îngrozea la gândul că mâinile Domnului şi Învăţătorului lor ating picioarele lui murdare; dar de câte ori nu atingem noi cu inimile noastre păcătoase şi întinate inima lui Hristos! Cât de dureroase sunt pentru El caracterul nostru rău, deşertăciunea şi îngâmfarea noastră! şi totuşi trebuie să aducem la El toate slăbiciunile şi faptele noastre murdare. Numai El ne poate curăţa. Noi nu suntem pregătiţi pentru părtăşia cu El decât atunci când suntem curăţiţi prin puterea Lui.

Isus le-a spus ucenicilor: „Voi sunteţi curaţi, dar nu toţi”. El spălase picioarele lui Iuda, dar inima nu I se predase. Ea nu era curăţită. Iuda nu se supusese lui Hristos.

După ce Hristos a spălat picioarele ucenicilor, şi-a luat veşmântul, S-a aşezat la masă şi le-a spus: „Înţelegeţi voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiţi: «Învăţătorul şi Domnul», şi bine

ziceţi, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul şi Învăţătorul vostru, v-am spălat picioarele, şi voi sunteţi datori să vă spălaţi picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel care l-a trimis".

Hristos voia ca ucenicii Săi să priceapă că, deşi le spălase picioarele, aceasta nu-I lua nicidecum ceva din demnitate. „Voi Mă numiţi «Învăţătorul şi Domnul», şi bine ziceţi, căci sunt." şi, fiind cu mult superior, El a dat acestui serviciu frumuseţe şi însemnătate. Nimeni nu era atât de înălţat ca Hristos şi, cu toate acestea, El S-a coborât să facă lucrarea cea mai umilă. Pentru ca poporul Său să nu fie rătăcit de egoismul care se află de obicei în inima firească şi care se întăreşte prin slujirea de sine, Hristos Însuşi a dat pilda umilinţei. El n-a vrut să lase lucrul acesta pe seama omului. L-a socotit atât de important, încât El Însuşi, Cel egal cu Dumnezeu, le-a slujit ucenicilor. În timp ce ei se certau pentru locul cel mai de frunte, El, înaintea căruia trebuie să se plece orice genunchi, Cel pe care îngerii slavei Îl slujesc cu cinste, S-a plecat să spele picioarele acelora care Îl numeau Domn. El a spălat chiar şi picioarele celui care L-a vândut.

În viaţa şi învăţăturile Sale, Hristos a dat o desăvârşită pildă de slujire neegoistă, care îşi are originea în Dumnezeu. Dumnezeu nu trăieşte pentru Sine. Prin faptul că a creat lumea şi că menţine toate lucrurile, El slujeşte fără încetare altora. „El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi." (Matei 5, 45.) Dumnezeu a încredinţat Fiului Său acest ideal al slujirii. Lui Isus I s-a dat să stea în fruntea omenirii, pentru ca, prin pilda Sa, să înveţe pe alţii ce înseamnă să slujească. Întreaga Lui viaţă a fost stăpânită de legea slujirii. El i-a slujit pe toţi, a servit tuturor. În felul acesta, El a trăit Legea lui Dumnezeu şi, prin exemplul Său, ne-a arătat cum să ascultăm de ea.

Deseori, Isus încercase să stabilească principiul acesta între ucenici. Când Iacov şi Ioan ceruseră să li se dea locul de frunte, El a spus: „Oricine vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru." (Matei 20, 26.) În Împărăţia Mea n-are loc principiul preferinţei şi a supremaţiei. Singura măreţie este măreţia umilinţei. Singura deosebire este dată de devotamentul cu care slujim altora.

Acum, după ce spălase picioarele ucenicilor, El a zis: „V-am dat o pildă, ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu". În cuvintele acestea, Hristos nu recomanda doar simpla ospitalitate. Era de înţeles mai mult decât simpla spălare a picioarelor oaspeţilor de praful drumului. Hristos instituia acum o slujbă religioasă. Prin fapta Domnului, ceremonia aceasta a umilinţei a devenit una din rânduielile consacrate. Trebuia să fie practicată de ucenici, ca să păstreze totdeauna în minte învăţătura Lui despre umilinţă şi slujire.

Această orânduire a fost instituită de Hristos ca o pregătire pentru Cina Domnului. Câtă vreme se cultivă mândria, discordia şi lupta pentru întâietate, inima nu poate să intre în

părtăşie cu Hristos. Noi nu suntem pregătiţi să primim împărtăşirea cu trupul şi sângele Lui. De aceea, Hristos a rânduit ca mai întâi să se comemoreze scena umilinţei Sale.

Când vin la acest act, copiii lui Dumnezeu trebuie să-şi aducă aminte de cuvintele rostite de Domnul vieţii şi al slavei: „Înţelegeţi voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiţi: «Învăţătorul şi Domnul», şi bine ziceţi, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul şi Învăţătorul vostru, v-am spălat picioarele, şi voi sunteţi datori să vă spălaţi picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă ştiţi lucrurile acestea, ferice de voi dacă le faceţi". În om există tendinţa să se preţuiască mai mult pe sine decât pe fratele lui, să lucreze pentru sine, să caute locul cel mai de frunte; şi deseori, aceasta are ca rezultat bănuieli rele şi amărăciune. Orânduirea care precede Cina Domnului are ca scop să îndepărteze neînţelegerile acestea, să scoată pe om din egoismul lui, să-l coboare de pe picioroangele înălţării de sine, să-l aducă la umilinţa inimii, care îl va face să slujească pe fratele său.

Cel Sfânt, care veghează din cer, este prezent la această ocazie pentru a ne ajuta să ne cercetăm inimile, pentru a ne convinge de păcat, dar şi pentru a ne da asigurarea iertării păcatelor. Hristos este acolo în plinătatea harului Său, pentru a schimba curentul gândurilor care au alergat pe drumurile egoismului. Duhul Sfânt înviorează simţurile acelora care urmează pilda Domnului lor. Când se reaminteşte umilinţa Mântuitorului pentru noi, gândurile

se leagă între ele; un lanţ de amintiri este redeşteptat, amintiri despre marea bunătate a lui Dumnezeu şi despre bunătatea şi duioşia prietenilor de pe pământ. Binecuvântări uitate, îndurări de care s-a abuzat, bunătate trecută cu vederea sunt readuse în minte. Rădăcinile de amărăciune, care au înăbuşit planta scumpă a iubirii în inimile noastre, ies la iveală. Defectele de caracter, neglijarea datoriilor, nerecunoştinţa faţă de Dumnezeu, răceala faţă de fraţii noştri ne sunt reamintite. Păcatul este văzut în lumina în care-l priveşte Dumnezeu. Gândurile noastre nu sunt gânduri de mulţumire de sine, ci de mustrare aspră şi umilire. Mintea este umplută de energie, pentru a dărâma orice piatră ce a provocat înstrăinarea. Gândurile rele şi vorbirea de rău sunt îndepărtate. Păcatele sunt mărturisite şi sunt iertate. Harul îmblânzitor al lui Hristos pătrunde în fiecare suflet şi iubirea lui Hristos atrage inimile într-o binecuvântată unire.

Când, în felul acesta, s-a învăţat ceea ce trebuia din serviciul pregătitor, se trezeşte dorinţa după o viaţă spirituală mai înaltă. La dorinţa aceasta va răspunde Martorul divin. Sufletul va fi înălţat. Noi putem lua parte la împărtăşire, având convingerea că păcatele ne sunt iertate. Lumina neprihănirii lui Hristos va umple cămările minţii noastre şi templul sufletului nostru. Noi Îl privim pe „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii." (Ioan 1, 29.)

Pentru cei care primesc spiritul acestei slujiri, niciodată el nu poate deveni o simplă ceremonie. Învăţătura lui neîntreruptă va fi: „În iubire, slujiţi unii altora.” (Galateni 5, 13.) Spălând picioarele ucenicilor, Hristos a dovedit că ar dori să îndeplinească orice slujire, oricât de umilă, care ar putea să facă din ei moştenitori împreună cu El ai bogăţiei veşnice din tezaurul cerului. Săvârşind acest ritual, ucenicii se angajau să slujească în acelaşi fel pe fraţii lor. Ori de câte ori rânduiala aceasta este îndeplinită aşa cum trebuie, copiii lui Dumnezeu sunt aduşi într-o sfântă părtăşie, care îl ajută şi îl binecuvântează pe fiecare. Ei făgăduiesc ca viaţa să fie predată unei lucrări neegoiste. şi aceasta nu numai între ei. Câmpul lor de lucru este tot atât de întins ca al Domnului lor. Lumea este plină de oameni care au nevoie de slujirea noastră. Cei săraci, cei nevoiaşi, cei ignoranţi se găsesc peste tot. Cei care au avut părtăşie cu Hristos în camera de sus vor merge să servească aşa cum a făcut El.

Isus, Cel slujit de toţi, a venit să fie slujitorul tuturor. şi datorită faptului că a slujit tuturor, El va fi din nou slujit şi onorat de toţi. Iar cei care vor să aibă parte de însuşirile Lui dumnezeieşti şi să împărtăşească bucuria Lui de a vedea suflete mântuite trebuie să urmeze pilda Lui de slujire neegoistă.

Toate acestea sunt cuprinse în cuvintele lui Hristos: „Pildă v-am dat, ca să faceţi aşa cum v-am făcut Eu”. Acesta a fost scopul serviciului stabilit de El. şi El zice: „Dacă ştiţi lucrul acesta”, dacă vă este cunoscut scopul învăţăturii, „ferice de voi dacă le faceţi”.

Capitolul 72 — În amintirea mea

„Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. şi, după ce a mulţumit lui Dumnezeu, a frânt-o şi a zis: «Luaţi, mâncaţi; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea». Tot astfel, după cină, a luat paharul şi a zis: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veţi bea din el». Pentru că, ori de câte ori mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, până va veni El.” (1 Corinteni 11, 23-26.)

Hristos Se afla la trecerea dintre cele două sisteme şi cele două mari sărbători ale lor. El, Mielul fără cusur al lui Dumnezeu, era gata să Se ofere ca jertfă pentru păcat, urmând ca, în felul acesta, să pună capăt sistemului de simboluri şi ceremonii care, de patru mii de ani, arătau spre moartea Lui. În timp ce mânca Paştele cu ucenicii, a instituit în locul acestui sistem slujba care avea să amintească de jertfa cea mare. Sărbătoarea naţională a iudeilor trebuia să fie desfiinţată pentru totdeauna. Slujba rânduită de Hristos trebuia să fie îndeplinită de urmaşii Lui în toate ţările, în toate timpurile.

Paştele fusese rânduit ca amintire a eliberării lui Israel din robia egipteană. Dumnezeu dăduse îndrumarea ca, în fiecare an, atunci când copiii întrebau ce înseamnă aceste lucruri, să li se povestească din nou cele întâmplate. În felul acesta, minunata eliberare urma să se păstreze vie în amintirea tuturor. Orânduirea Cinei Domnului a fost dată pentru a comemora marea eliberare săvârşită prin moartea Domnului Hristos. Această orânduire trebuie să se serbeze până la a doua Sa venire în slavă şi putere. Ea este mijlocul prin care putem păstra mereu în minte marea Lui lucrare, făcută pentru noi.

Când au fost eliberaţi din Egipt, copiii lui Israel au mâncat Paştele în picioare, având mijlocul încins, cu toiegele în mâini, gata de drum. Felul în care ei serbau această orânduire reflecta starea lor, deoarece ei urmau să fie izgoniţi din ţara Egiptului şi să înceapă călătoria grea şi chinuitoare prin pustie. Dar pe vremea lui Hristos lucrurile se schimbaseră. De data aceasta, ei nu mai urmau să fie izgoniţi dintr-o ţară străină, ci locuiau în ţara lor. Potrivit cu posibilitatea de odihnă ce li se dăduse, oamenii participau la Paşte într-o poziţie diferită. În jurul mesei erau aşezate paturi, iar oaspeţii erau întinşi, sprijinindu-se pe mâna stângă, iar dreapta o aveau liberă pentru a mânca. În poziţia aceasta, un mesean putea să-şi aşeze capul pe pieptul celui care se găsea alături de el, iar picioarele, ajungând la marginea patului, puteau fi spălate de cineva care trecea pe dinafara cercului.

Hristos era încă la masa pe care se împărţise cina pascală. Pâinile nedospite, folosite la Paşte, erau în faţa Lui. Vinul pascal, nefermentat, era pe masă. Hristos foloseşte aceste simboluri pentru a reprezenta jertfa Sa fără pată. Nici un lucru stricat prin fermentare, simbolul păcatului şi al morţii, nu putea să reprezinte „Mielul fără cusur şi fără prihană.” (1 Petru 1, 19.)

„Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; şi, după ce a binecuvântat, a frânt-o şi a dat-o ucenicilor, zicând: «Luaţi, mâncaţi; acesta este trupul Meu». Apoi a luat un pahar şi, după ce a mulţumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: «Beţi toţi din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din acest rod al viţei, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăţia Tatălui Meu».”

Iuda trădătorul, era de faţă la serviciul sfânt. El a primit de la Isus simbolurile trupului Său frânt şi sângelui Său vărsat. El a auzit: „Să faceţi acestea spre amintirea Mea”. şi cum stătea acolo, chiar în faţa Mielului lui Dumnezeu, vânzătorul punea la cale planurile lui întunecate şi nutrea gânduri încăpăţânate, de răzbunare.

Cu prilejul spălării picioarelor, Hristos dăduse dovezi convingătoare că înţelesese caracterul lui Iuda. „Voi nu sunteţi toţi curaţi” (Ioan 13, 11), spusese El. Cuvintele acestea l-au convins pe falsul discipol că Hristos îi citise tainele inimii. De data aceasta, Hristos a vorbit mai lămurit. În timp ce ei erau aşezaţi la masă, El a zis, privind spre ucenicii Săi: „Nu vorbesc despre voi toţi; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebuie să se împlinească Scriptura, care zice: «Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea»”.

Nici de data aceasta ucenicii nu l-au bănuit pe Iuda. Dar au văzut că Hristos era foarte tulburat. Un nor de tristeţe s-a aşezat asupra lor, ca un fel de presimţire a unei îngrozitoare nenorociri, a cărei natură n-o înţelegeau. În timp ce mâncau în tăcere, Isus a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că unul din voi Mă va vinde”. Auzind aceste cuvinte, au fost cuprinşi de uimire şi întristare. Nu înţelegeau cum L-ar fi putut trăda unul dintre ei pe Învăţătorul divin. Din ce cauză să-L trădeze? şi cui? Inima cui putea da naştere unui asemenea plan? Desigur că nu putea fi unul dintre cei doisprezece, care avuseseră privilegiul, mai mult decât ceilalţi, de a asculta învăţăturile Lui, care se împărtăşiseră din minunata Lui iubire şi faţă de care El arătase atâta bunătate, aducându-i într-o comuniune atât de strânsă cu El.

Dându-şi seama de însemnătatea cuvintelor Lui şi amintindu-şi că El întotdeauna spusese adevărul, au fost cuprinşi de teamă şi neîncredere. Au început să-şi cerceteze inimile, ca să vadă dacă nu aveau vreun gând împotriva Învăţătorului lor. Cu cea mai chinuitoare emoţie, au întrebat unul după altul: „Doamne, sunt eu?” Dar Iuda stătea tăcut. Ioan, în adâncă tulburare, în cele din urmă a întrebat: „Doamne, cine este?” şi Isus a răspuns: „Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde. Negreşit, Fiul omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!” Ucenicii îşi cercetaseră îndeaproape feţele unii altora în timp ce întrebau: „Nu cumva sunt eu?” şi tăcerea lui Iuda atrăsese toate privirile asupra lui. În încurcătura de întrebări şi expresii de uimire, Iuda nu auzise cuvintele prin care Isus răspunsese la întrebarea lui Ioan. Dar acum, pentru a scăpa de privirile cercetătoare ale

ucenicilor, a întrebat şi el, cum făcuseră ceilalţi: „Doamne, sunt eu?" Isus i-a răspuns cu gravitate: „Tu eşti".

Surprins şi încurcat de demascarea planului, Iuda s-a ridicat în grabă şi a părăsit camera. „Isus i-a zis: «Ce ai să faci, fă repede».... Iuda, după ce a luat bucăţica, a ieşit afară în grabă. Era noapte." Era într-adevăr noapte pentru trădător, atunci când a plecat de la Hristos, în întunericul de afară.

Până a făcut pasul acesta, Iuda a mai avut posibilitatea pocăinţei. Dar, când a părăsit faţa Domnului său şi pe cei care erau împreună cu el ucenici, hotărârea cea din urmă fusese luată. El trecuse hotarul acestei ultime posibilităţi.

Minunată a fost îndelungata răbdare a lui Isus în purtarea Lui cu acest suflet ispitit. Nimic din ceea ce l-ar fi putut salva pe Iuda nu a fost lăsat nefăcut. După ce Iuda se angajase de două ori să-L trădeze pe Domnul său, Isus i-a dat încă o ocazie să se pocăiască. Citind planul tainic din inima vânzătorului Său, Hristos i-a dat lui Iuda ultima dovadă convingătoare despre divinitatea Lui. Aceasta a fost pentru falsul ucenic cea din urmă chemare la pocăinţă. Nu a fost cruţat nici un apel pe care inima de Dumnezeu-om îl putea face. Valurile milei, aruncate înapoi de îngâmfarea încăpăţânată, se întorceau ca un flux şi mai puternic de iubire copleşitoare. Cu toate că a fost surprins şi alarmat pentru că i s-a descoperit vinovăţia, Iuda a devenit şi mai hotărât. De la cina sacramentală a plecat să desăvârşească trădarea.

Rostind vaiul asupra lui Iuda, Hristos avusese încă un gând plin de milă faţă de ucenici. El le-a dat în felul acesta dovada cea mai mare a mesianităţii Sale. „Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple", a zis El, „pentru ca atunci când se va întâmpla să credeţi că EU SUNT." Dacă Isus ar fi tăcut, lăsând să se înţeleagă că nu ştie ce avea să I se întâmple, ucenicii ar fi putut crede că Învăţătorul lor n-ar avea prevedere dumnezeiască şi a fost surprins şi trădat în mâinile gloatei ucigaşe. Cu un an înainte, Isus le spusese ucenicilor că alesese doisprezece şi că unul era diavol. Acum, cuvintele Lui către Iuda, arătând că trădarea Îi era pe deplin cunoscută Învăţătorului său, urmau să-i întărească în credinţă pe adevăraţii urmaşi ai lui Hristos în timpul umilinţei Lui. Iar când Iuda trebuia să ajungă la groaznicul lui sfârşit, ei urmau să-şi reamintească de vaiul pe care Isus îl pronunţase asupra trădătorului.

Dar Mântuitorul mai avea un scop. El nu-şi retrăsese harul de la acela pe care-l ştia că este un trădător. Ucenicii nu înţeleseseră cuvintele Lui, când El spusese la spălarea picioarelor: „Voi nu sunteţi toţi curaţi" şi nici atunci când, fiind la masă, El declarase: „Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea." (Ioan 13, 11.18.) Dar după aceea, când gândurile I-au fost înţelese, ei au putut cugeta la răbdarea şi îndrumarea lui Dumnezeu faţă de greşeala cea mai gravă.

Deşi îl cunoscuse pe Iuda de la început, Isus i-a spălat picioarele, iar trădătorul avusese privilegiul de a se uni cu Hristos prin împărtăşirea la actul cel sfânt. Un Mântuitor îndelung răbdător a folosit orice mijloc de atracţie faţă de păcătos ca să-l primească să se pocăiască şi să fie curăţit de pângărirea păcatului. Pilda aceasta este pentru noi. Când presupunem despre cineva că este în rătăcire şi păcat, nu trebuie să ne despărţim de el. Nu trebuie ca, printr-o nepăsătoare despărţire, să-l lăsăm pradă ispitei sau să-l izgonim pe câmpul de luptă al lui Satana. Nu aceasta este metoda lui Hristos. Datorită faptului că ucenicii erau rătăciţi şi plini de greşeli, El le-a spălat picioarele şi, în felul acesta, toţi, afară de unul din cei doisprezece, au fost aduşi la pocăinţă.

Exemplul lui Hristos nu îngăduie ca cineva să fie exclus de la masa Domnului. Este adevărat că păcatul cunoscut pe faţă exclude pe păcătos. Acest fapt este arătat clar de Duhul Sfânt. (1 Corinteni 5, 11.) Dar, dincolo de aceasta, nimeni nu trebuie să judece. Dumnezeu n-a lăsat oamenilor să spună cine trebuie să ia parte la asemenea împrejurări. Pentru că cine poate să citească inimile? Cine poate deosebi grâul de neghină? „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuşi şi aşa să mănânce din pâinea aceasta şi să bea din paharul acesta.” Deoarece „oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat de trupul şi sângele Domnului”. „Căci cine mănâncă şi bea, îşi mănâncă şi bea osânda lui însuşi, dacă nu deosebeşte trupul Domnului.” (1 Corinteni 11, 28.27.29.)

Când credincioşii se adună să serbeze sfintele rânduieli, sunt de faţă soli nevăzuţi de ochi omeneşti. În adunare poate să fie un Iuda şi, în cazul acesta, sunt acolo soli de la domnul întunericului, deoarece ei îi însoţesc pe toţi aceia care nu se lasă conduşi de Duhul Sfânt. Îngeri cereşti sunt şi ei de faţă. Aceşti vizitatori nevăzuţi sunt prezenţi în orice ocazie de felul acesta. Pot veni în adunare persoane care nu sunt cu toată inima slujitori ai adevărului şi ai sfinţeniei, dar care ar dori să ia parte la actul sfânt. Lor nu trebuie să li se spună că nu au voie. Sunt de faţă martori care erau şi atunci când Isus a spălat picioarele ucenicilor şi ale lui Iuda. Ochi mai presus de cei omeneşti privesc scena.

Hristos este prezent prin Duhul Său cel Sfânt pentru a pune sigiliul asupra întocmirilor Sale. El este acolo pentru a convinge şi înduioşa inima. Nu-I scapă nici un gând de întristare. Aşteaptă pe cei pocăiţi şi cu inima zdrobită. Totul este pregătit pentru primirea unui astfel de suflet. Acela care a spălat picioarele lui Iuda doreşte să spele orice inimă de întinarea păcatului.

Nimeni nu trebuie să se retragă de la împărtăşire pentru că persoane nevrednice sunt de faţă. Se cere de la fiecare ucenic să participe în mod public şi să mărturisească în felul acesta că primeşte pe Hristos ca Mântuitor personal. Tocmai în aceste întocmiri ale Sale, Hristos Se întâlneşte cu poporul Său şi îi dă puteri prin prezenţa Sa. Se poate ca mâini şi inimi întinate să servească Cina, totuşi Hristos serveşte pe copiii Săi. Toţi cei care vin cu credinţă legată de El vor fi foarte mult binecuvântaţi. Toţi cei care neglijează aceste ocazii de

privilegii dumnezeieşti vor pierde. Despre ei se poate spune foarte bine: „Voi nu sunteţi cu toţii curaţi”.

Împărţind cu ucenicii pâinea şi vinul, Hristos S-a obligat să fie Răscumpărător. El le-a încredinţat Noul Legământ, prin care toţi cei care Îl primesc devin copii ai lui Dumnezeu şi moştenitori împreună cu Hristos. Prin acest legământ, primesc orice binecuvântare pe care cerul o poate da pentru viaţa aceasta şi pentru cea viitoare. Acest act al legământului trebuie să fie ratificat cu sângele lui Hristos. Iar aducerea la îndeplinire a actului sfânt trebuia să le amintească ucenicilor jertfa Sa nemărginită, adusă pentru fiecare ca o parte din marele întreg al neamului omenesc decăzut.

Dar serviciul de împărtăşire nu trebuie să fie o ocazie de întristare. Nu acesta a fost scopul lui. Când ucenicii Domnului se adună în jurul mesei Sale, nu trebuie să-şi amintească, nici să deplângă slăbiciunile lor. Nu trebuie să se ocupe de experienţele lor religioase trecute, fie că acestea sunt înălţătoare, fie că sunt descurajatoare. Nu trebuie să dezgroape neînţelegerile cu fraţii lor. Serviciul pregătitor a cuprins toate acestea. Totul s-a făcut înainte: cercetarea de sine, mărturisirea păcatelor, rezolvarea neînţelegerilor. Acum, ucenicii vin să-L întâlnească pe Hristos. Ei nu trebuie să stea în umbra crucii, ci în lumina ei mântuitoare. Trebuie să-şi deschidă sufletul în faţa razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Cu inima curăţită prin sângele scump al lui Hristos, în deplină cunoştinţă a prezenţei Lui, deşi nevăzut, ei urmează să audă cuvintele: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea.” (Ioan 14, 27.)

Domnul nostru zice: Când eşti convins de păcat, adu-ţi aminte că Eu am murit pentru tine. Când eşti urmărit, persecutat şi întristat pentru Numele Meu şi pentru Evanghelie, adu-ţi aminte de iubirea Mea atât de mare, încât pentru tine Mi-am dat viaţa. Când îndatoririle tale îţi par prea aspre şi dureroase şi poverile tale prea grele de purtat, adu-ţi aminte că pentru tine am purtat crucea, dispreţuind ruşinea. Când inima ta se strânge de teama celor ce-i stau în faţă, aminteşte-ţi că Răscumpărătorul tău trăieşte ca să mijlocească pentru tine.

Serviciul de împărtăşire arată spre a doua venire a lui Hristos. El a fost destinat să ţină vie în mintea ucenicilor tocmai această nădejde. Ori de câte ori se întâlneau pentru a comemora moartea Lui, îşi reaminteau cum „El a luat un pahar şi, după ce a mulţumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: «Beţi toţi din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor. Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viţei, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăţia Tatălui Meu»”. În necazul lor, ei au găsit mângâiere în speranţa că El va reveni. Nepreţuit a fost pentru ei gândul: „Ori de câte ori mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului până va veni El.” (1 Corinteni 11, 26.)

Acestea sunt lucrurile pe care niciodată nu trebuie să le uităm. Iubirea lui Hristos, cu puterea ei constrângătoare, trebuie să fie păstrată vie în amintirea noastră. Hristos a instituit

acest serviciu divin pentru ca el să ne poată vorbi despre iubirea lui Dumnezeu care a fost manifestată în favoarea noastră. Nu poate fi nici o unire între sufletele noastre şi Dumnezeu decât prin Hristos. Iubirea şi unirea dintre fraţi trebuie să fie cimentate şi făcute veşnice prin iubirea lui Isus. şi n-a trebuit nimic altceva decât moartea lui Hristos pentru a face ca iubirea Lui să aibă efect asupra noastră. Numai prin faptul că El a murit putem noi să privim cu bucurie la a doua Lui venire. Jertfa Lui este centrul nădejdii noastre. De ea trebuie să ne prindem credinţa.

Orânduielile care scot la iveală umilinţa şi suferinţa Domnului nostru sunt socotite prea mult ca forme. Ele au fost instituite cu un scop. Simţurile noastre trebuie să fie înviorate pentru a-şi da seama de taina evlaviei. Toţi au privilegiul să înţeleagă, mai mult decât facem, suferinţele ispăşitoare ale lui Hristos. „După cum Moise a înălţat şarpele în pustie", aşa a fost înălţat şi Fiul omului, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică." (Ioan 3, 14.15.) Trebuie să privim la crucea de pe Golgota, pe care stă Mântuitorul muribund. Interesele noastre veşnice cer să dovedim credinţa în Hristos.

Domnul nostru a zis: „Dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţa în voi înşivă.... Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană şi sângele Meu este cu adevărat o băutură." (Ioan 6, 53-55.) Lucrul acesta este adevărat şi pentru viaţa noastră fizică. Datorăm chiar şi viaţa aceasta pământească morţii lui Hristos. Pâinea pe care o mâncăm este cumpărată prin trupul Lui frânt. Apa pe care o bem este cumpărată prin sângele Lui vărsat. Nimeni, sfânt sau păcătos, nu mănâncă hrana zilnică fără a se hrăni cu trupul şi sângele lui Hristos. Crucea de pe Calvar este gravată pe fiecare pâine. Se oglindeşte în fiecare izvor de apă. Toate acestea le-a spus Isus când a rânduit simbolurile marii Sale jertfe. Lumina care străluceşte de la serviciul de împărtăşire din camera de sus sfinţeşte hrana pentru viaţa noastră zilnică. Masa familiei ajunge ca masa Domnului şi fiecare masă e un act sfânt.

şi cu atât mai bine putem să aplicăm cuvintele lui Hristos asupra naturii noastre spirituale. El spune: „Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, are viaţă veşnică". Numai când primim viaţa, aşa cum s-a vărsat pe crucea de pe Golgota, putem să trăim viaţa de sfinţenie. şi primim această viaţă primind Cuvântul Său şi făcând lucrurile pe care El le-a poruncit. În felul acesta, ajungem una cu El. „Cine mănâncă trupul Meu", zice El, „şi bea sângele Meu, rămâne în Mine, şi Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, şi Eu trăiesc prin Tatăl, tot aşa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi şi el prin Mine," (Ioan 6, 54.56.57.) La sfânta împărtăşire, se aplică textul acesta în chip deosebit. Când prin credinţă contemplăm jertfa cea mare a Domnului nostru, sufletul asimilează viaţa spirituală a lui Hristos. Sufletul acesta va primi putere spirituală din orice împărtăşire. Slujba aceasta stabileşte o legătură vie, prin care credinciosul este legat de Hristos şi, în felul acesta, este legat de Tatăl. Într-un sens deosebit, ea formează o legătură între fiinţele omeneşti dependente şi Dumnezeu.

Când primim pâinea şi vinul, care simbolizează trupul frânt al lui Hristos şi sângele Lui vărsat, în imaginaţie, ne alăturăm la scena împărtăşirii din camera de sus. Ni se pare că trecem şi noi prin grădina sfinţită de agonia Aceluia care a purtat păcatele lumii. Suntem şi noi martori la lupta prin care s-a câştigat împăcarea noastră cu Dumnezeu. Hristos ne este arătat ca răstignit între noi.

Privind la Răscumpărătorul răstignit, noi înţelegem mai bine măreţia şi însemnătatea jertfei aduse de Maiestatea cerului. Planul mântuirii este slăvit înaintea noastră şi gândul despre Golgota deşteaptă în inima noastră emoţii vii şi sfinte. În inimile şi pe buzele noastre vor fi laude pentru Dumnezeu şi pentru Miel; mândria şi adorarea de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o vie amintire a celor petrecute pe Golgota.

Acela care priveşte iubirea inegalabilă a Mântuitorului va fi învăţat în gând, curăţit în inimă şi transformat în caracter. El va merge în lume spre a fi o lumină, pentru a reflecta într-o anumită măsură această tainică iubire. Cu cât contemplăm mai mult crucea lui Hristos, cu atât mai mult ne vom însuşi vorbirea apostolului, când a zis: „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine şi eu faţă de lume!” (Galateni 6, 14.)

Capitolul 73 — „Să nu vi se tulbure inima”

Privind la ucenicii Săi cu iubire dumnezeiască şi cu cea mai blândă simpatie, Hristos a zis: „Acum Fiul omului a fost proslăvit, şi Dumnezeu a fost proslăvit în El”. Iuda părăsise camera de sus şi Hristos era numai cu cei unsprezece. El Se pregătea să le vorbească despre apropiata despărţire de ei; dar, înainte de a face aceasta, le-a arătat ţinta cea mare a lucrării Lui. Acest lucru El l-a avut totdeauna înaintea Sa. Bucuria Lui era că toată umilinţa şi suferinţa Lui aveau să preamărească Numele Tatălui. Către acest lucru a îndreptat Isus mai întâi gândurile ucenicilor.

Apoi, adresându-li-Se prin cuvântul plin de iubire: „Copilaşilor”, le-a zis: „Mai sunt puţin cu voi. Mă veţi căuta, şi cum am spus iudeilor că, unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot aşa vă spun şi vouă acum”. Ucenicii nu s-au bucurat când au auzit aceasta. Teama a pus stăpânire pe ei. Ei s-au strâns lângă Mântuitorul. Stăpânul şi Domnul lor, iubitul lor Învăţător şi Prieten, le era mai scump decât viaţa. La El căutaseră ajutor în toate necazurile lor şi mângâiere în întristările şi descurajările lor. Acum avea să-i lase o grupă singuratică şi neajutorată. Presimţirile care le umpleau inimile erau întunecate.

Dar cuvintele adresate lor de către Mântuitorul erau pline de nădejde. El ştia că urmau să fie asaltaţi de vrăjmaşul şi că viclenia lui Satana are cel mai mare succes împotriva celor apăsaţi de greutăţi. De aceea le-a îndreptat atenţia de la „lucrurile care se văd”, la „cele ce nu se văd.” (2 Corinteni 4, 18.) El le-a îndreptat gândurile de la exilul pământesc către căminul ceresc.

„Să nu vi se tulbure inima”, a zis El. „Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiţi şi voi. ştiţi unde Mă duc, şi ştiţi calea într-acolo.” În lume am venit pentru binele vostru. Lucrez acum pentru voi. Chiar dacă plec de aici, tot pentru binele vostru voi lucra, cu toată sârguinţa. Am venit în lume ca să Mă descopăr vouă, pentru ca voi să credeţi. Mă duc la Tatăl ca să conlucrez cu El în favoarea voastră. Scopul plecării lui Hristos era altul decât acela de care se temeau ucenicii. Aceasta nu însemna o despărţire pentru totdeauna. El Se ducea să pregătească un loc pentru ei, ca să vină iarăşi şi să-i primească la Sine. În timp ce clădea locaşuri pentru ei, aceştia urmau să îşi dezvolte caractere asemănătoare celui ceresc.

Ucenicii erau încă nedumeriţi. Toma, frământat mereu de îndoieli, a zis: „Doamne, nu ştim unde Te duci; cum putem să ştim calea într-acolo?” Isus i-a zis: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine, aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu. şi de acum încolo Îl veţi cunoaşte: şi L-aţi şi văzut”.

Nu sunt multe căi către cer. Nu se poate ca fiecare să-şi aleagă drumul său. Hristos zice: „Eu sunt calea.... Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. Chiar de atunci de când s-a predicat întâi Evanghelia, când în Eden s-a declarat că sămânţa femeii va sfărâma capul şarpelui, Hristos a fost înălţat ca fiind calea, adevărul şi viaţa. El a fost calea pe când trăia Adam, când Abel I-a înfăţişat lui Dumnezeu sângele mielului înjunghiat, care reprezenta sângele Mântuitorului. Hristos a fost calea prin care au fost mântuiţi patriarhii şi profeţii. El este singura cale pe care putem ajunge la Dumnezeu.

„Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine, aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu. şi de-acum încolo Îl veţi cunoaşte; şi L-aţi şi văzut.” Dar nici acum ucenicii n-au înţeles. „Doamne, arată-ne pe Tatăl”, a exclamat Filip, „şi ne este de ajuns.”

Uimit de nepriceperea lui, Hristos a întrebat cu o dureroasă surprindere: „De atâta vreme sunt cu voi, şi nu M-ai cunoscut, Filipe?” Este cu putinţă să nu vezi pe Tatăl în lucrările pe care le face prin Mine? Nu crezi că am venit să mărturisesc despre Tatăl? „Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl»? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”. Domnul Hristos n-a încetat să fie Dumnezeu când a devenit om. Cu toate că Se umilise luând chip de om, Îşi păstrase natura divină. Numai Hristos putea să-L reprezinte pe Tatăl între oameni, iar ucenicii avuseseră privilegiul să privească această reprezentare timp de peste trei ani.

„Credeţi-Mă că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine; credeţi cel puţin pentru lucrările acestea.” Credinţa lor se putea sprijini pe dovada dată de lucrările lui Hristos, lucrări pe care nici un om nu le-ar fi putut face vreodată de la sine. Lucrările lui Hristos mărturisesc despre dumnezeirea Lui. Prin El S-a descoperit Tatăl.

Dacă ucenicii ar fi crezut în această legătură vitală dintre Tatăl şi Fiul, credinţa lor nu i-ar fi părăsit atunci când au văzut suferinţa şi moartea lui Hristos pentru a salva o lume gata să piară. Hristos căuta să-i conducă de la starea lor de credinţă slabă la experienţa pe care ar fi câştigat-o, dacă şi-ar fi dat seama cu adevărat de ceea ce era El — Dumnezeu în trup omenesc. El dorea ca ei să-şi dea seama că trebuie să fie conduşi la Dumnezeu prin credinţă, iar aceasta să rămână ancorată în El. Cu câtă râvnă şi stăruinţă a căutat Mântuitorul nostru plin de milă să-i pregătească pe ucenici pentru furtuna de ispite ce urma să se abată curând asupra lor! Ar fi dorit ca ei să fie ascunşi cu El în Dumnezeu.

Când Hristos spunea aceste cuvinte, slava lui Dumnezeu strălucea pe faţa Sa şi toţi cei prezenţi simţeau o teamă sfântă când ascultau cu atenţia încordată cuvintele Lui. Inima lor era atrasă şi mai puternic spre El; în timp ce erau atraşi cu o iubire mai mare către Hristos, erau atraşi şi unul către altul. Simţeau că cerul era foarte aproape şi că vorbele pe care le ascultau erau o solie pentru ei de la Părintele ceresc.

„Adevărat, adevărat vă spun”, a continuat Hristos, „că cine crede în Mine, va face şi el lucrările pe care le fac Eu.” Mântuitorul dorea foarte mult ca ucenicii Săi să înţeleagă scopul

pentru care natura Lui dumnezeiască era unită cu natura omenească. El a venit în lume ca să arate slava lui Dumnezeu, pentru ca omul să fie înălţat prin puterea ei recreatoare. Dumnezeu Se descoperea în El, pentru ca El să Se descopere în ei. Isus n-a dat pe faţă însuşiri şi nu S-a folosit de puteri pe care omul n-ar putea să le aibă prin credinţa în El. Toţi urmaşii Lui pot avea natura Lui omenească desăvârşită, dacă se vor supune lui Dumnezeu ca El.

„Va face lucrări şi mai mari decât acestea; pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” Prin aceasta, Hristos nu voia să spună că lucrarea ucenicilor Săi va avea un caracter mai înalt decât a Sa, dar că va fi mai întinsă. El nu S-a referit numai la săvârşirea de minuni, ci la tot ceea ce urma să aibă loc sub lucrarea Duhului Sfânt.

După înălţarea Domnului, ucenicii şi-au dat seama de împlinirea făgăduinţei Sale. Scenele răstignirii, învierii şi înălţării lui Hristos erau pentru ei realităţi vii. Ei au văzut că profeţiile s-au împlinit aşa cum stătea scris. Au cercetat Scripturile şi au primit învăţătura lor cu o credinţă şi o siguranţă necunoscute mai înainte. ştiau că Învăţătorul divin era exact ceea ce El pretinsese că este. În timp ce îşi povesteau experienţele şi slăveau iubirea lui Dumnezeu, inimile oamenilor erau înduioşate şi supuse, iar mulţimile credeau în Isus.

Făgăduinţa dată de Isus ucenicilor este o făgăduinţă pentru biserica Sa, până la sfârşitul timpului. Dumnezeu n-a intenţionat ca planul Său minunat pentru răscumpărarea oamenilor să aibă urmări neînsemnate. Toţi aceia care merg la lucru încrezători, nu în ceea ce pot face ei singuri, ci în ceea ce poate să facă Dumnezeu pentru ei şi prin ei, cu siguranţă vor simţi împlinirea făgăduinţei Sale: „Va face alte lucrări şi mai mari decât acestea”, declară El, „pentru că Eu Mă duc la Tatăl”.

Până în clipa aceea, ucenicii nu cunoscuseră puterea şi posibilităţile nemărginite ale Mântuitorului lor. El le-a spus: „Până acum n-aţi cerut nimic în Numele Meu.” (Ioan 16, 24.) El le-a explicat că secretul succesului lor va depinde de cererea puterii şi a harului în Numele Său. El urma să fie prezent înaintea Tatălui pentru a face cereri în numele lor. Rugăciunea închinătorului umil va fi prezentată de El ca fiind rugăciunea Sa în beneficiul acelei fiinţe. Orice rugăciune sinceră se aude în cer. Poate că nu este exprimată curgător; dar, dacă inima este în ea, ruga se va înălţa spre Sanctuarul în care slujeşte Hristos şi El o va înfăţişa Tatălui fără nici un cuvânt stângaci, bâlbâit, ci înfrumuseţată şi plăcută prin parfumul propriei desăvârşiri.

Cărarea sincerităţii şi cinstei nu este lipsită de piedici, dar, în fiecare greutate, noi trebuie să vedem o chemare la rugăciune. Nu există suflet care să aibă putere fără să o fi primit de la Dumnezeu, iar izvorul de unde vine ea este deschis şi pentru cea mai slabă fiinţă omenească. „Orice veţi cere în Numele Meu”, a zis Isus, „voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face.”

„În Numele Meu”, i-a îndemnat Hristos pe ucenici să se roage. În Numele lui Hristos vor sta urmaşii Lui în faţa lui Dumnezeu. Datorită valorii jertfei aduse pentru ei, au şi ei valoare în faţa Domnului. Pentru că li se atribuie neprihănirea lui Hristos, sunt priviţi ca având preţ. Pentru Numele lui Hristos, Domnul iartă pe aceia care se tem de El. El nu vede în ei ticăloşia păcatului. El recunoaşte în ei asemănarea cu Fiul Său, în care aceştia cred.

Domnul este decepţionat când poporul Său se subapreciază. El doreşte ca moştenirea aleasă să se aprecieze după preţul pe care El l-a pus asupra lor. Dumnezeu i-a dorit, altfel nu ar fi trimis pe Fiul Său într-o misiune scump plătită pentru a-i răscumpăra. El are o lucrare pentru ei şi este foarte mulţumit când ei Îi adresează cele mai mari cereri, preamărind astfel Numele Său. Ei pot să se aştepte la lucruri mari, dacă au credinţă în făgăduinţele Sale.

Dar rugăciunea în Numele lui Hristos înseamnă mai mult. Înseamnă a primi caracterul Său, a da pe faţă spiritul Său şi a săvârşi lucrările Sale. Făgăduinţa Mântuitorului este condiţionată. „Dacă Mă iubiţi”, zice El, „veţi păzi poruncile Mele.” El mântuieşte pe oameni nu în păcat, ci din păcat; şi aceia care Îl iubesc îşi vor dovedi iubirea prin ascultare.

Orice ascultare adevărată vine din inimă. Hristos a lucrat în felul acesta. şi dacă noi consimţim, El Se va identifica în aşa măsură cu gândurile şi cu ţintele noastre, încât va lega inima şi mintea noastră cu voinţa Sa, astfel că, atunci când ascultăm de El, vom împlini propriile îndemnuri. Voinţa, înnobilată şi sfinţită, îşi va găsi cea mai mare plăcere în slujirea Lui. Când Îl cunoaştem pe Dumnezeu aşa cum avem privilegiul să-L cunoaştem, viaţa noastră va fi o viaţă de continuă ascultare. Prin aprecierea caracterului lui Hristos, prin comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va ajunge pentru noi ceva odios.

După cum Hristos a trăit legea în natura omenească, tot astfel putem face şi noi, dacă ne vom sprijini pe Cel puternic. Dar nu trebuie să aruncăm asupra altora răspunderea în ceea ce priveşte datoria noastră, aşteptând să ni se spună ce să facem. Când este vorba de sfat, nu ne putem încrede în oameni. Domnul ne va învăţa care ne este datoria tot atât de binevoitor cum va învăţa şi pe alţii. Dacă venim la El în credinţă, ne va descoperi tainele Lui. Adesea, inima va arde în noi când Domnul Se va apropia să aibă comuniune cu noi aşa cum a avut pe vremuri cu Enoh. Cei care se hotărăsc să nu facă nici un lucru, de nici un fel, care nu I-ar plăcea lui Dumnezeu vor cunoaşte, după ce au înfăţişat cazul lor înaintea Lui, care este calea pe care trebuie să meargă. Ei vor primi nu numai înţelepciune, ci şi putere. Li se va da putere să asculte şi să slujească, aşa cum a făgăduit Hristos. Tot ce I-a fost dat lui Hristos — „toate lucrurile” pentru a împlini nevoia oamenilor căzuţi — I-a fost dat în calitate de căpetenie şi reprezentant al neamului omenesc. „şi orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui şi facem ce este plăcut înaintea Lui.” (1 Ioan 3, 22.)

Înainte de a Se jertfi, Hristos a căutat darul cel mai însemnat şi desăvârşit pe care să-l reverse asupra urmaşilor Săi, un dar care să le pună la îndemână izvoarele nesecate ale harului. „Eu voi ruga pe Tatăl şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în

veac; şi anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte; dar voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne în voi şi va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani. Mă voi întoarce la voi." (Ioan 14, 16-18.)

Duhul fusese şi mai înainte în lume; El lucrase asupra inimii oamenilor chiar de la începuturile lucrării de mântuire. Dar, câtă vreme Hristos fusese pe pământ, ucenicii nu doriseră alt ajutor. Numai când aveau să fie lipsiţi de prezenţa Lui aveau să simtă nevoia după Duhul, şi atunci El urma să vină.

Duhul Sfânt este reprezentantul lui Hristos, dar fără trup omenesc şi deci independent de acesta. Împiedicat de corpul omenesc, Hristos nu putea să fie prezent peste tot, în acelaşi timp. De aceea, era spre binele lor ca El să meargă la Tatăl şi să trimită Duhul Sfânt ca înlocuitor pe pământ. Nimeni nu mai putea spune că avea un avantaj din cauză că se găsea într-un anumit loc sau pentru că avea legătură personală cu Hristos. Prin Duhul, Mântuitorul putea fi în legătură cu toţi. În felul acesta, era mai aproape de ei decât dacă nu S-ar fi înălţat.

„Cine Mă iubeşte, va fi iubit de Tatăl Meu, Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui." Isus a citit viitorul ucenicilor Săi. El a văzut pe unul dus la eşafod, pe altul la cruce, pe altul exilat printre stâncile singuratice ale mării, pe alţii persecutaţi şi omorâţi. El i-a încurajat cu făgăduinţa că, în orice încercare, va fi cu ei. Făgăduinţa aceasta nu şi-a pierdut nimic din putere. Domnul ştie totul cu privire la slujitorii Săi credincioşi, care, pentru Numele Lui, zac în închisoare sau sunt izgoniţi pe insule pustii. El îi mângâie prin prezenţa Sa. Când, din cauza adevărului, credinciosul se găseşte la bara tribunalelor nedrepte, Hristos este lângă el. Toate ocările care cad asupra lui cad asupra lui Hristos. Hristos este condamnat din nou în persoana ucenicilor Săi. Când cineva este închis între zidurile închisorii, Hristos îi întăreşte inima prin iubirea Sa. Când cineva suferă moartea pentru Numele Lui, Hristos zice: „Eu sunt cel viu. Am fost mort, şi iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale locuinţei morţilor." (Apocalipsa 1, 18.) Viaţa care se jertfeşte pentru Mine este păstrată pentru slava veşnică.

Oricând şi în orice loc, în toate întristările şi în toate necazurile, când împrejurările sunt întunecoase şi viitorul plin de tulburări, iar noi ne simţim fără putere şi singuri, Mângâietorul va fi trimis ca răspuns la rugăciunea credinţei. Împrejurările ne pot despărţi de orice prieten pământesc; dar nici împrejurarea, nici depărtarea nu ne pot despărţi de Mângâietorul ceresc. Oriunde am fi, oriunde am merge, El Se află totdeauna la dreapta noastră ca să ne sprijine, să ne ajute, să ne ridice şi să ne îmbărbăteze.

Nici de data aceasta ucenicii nu au înţeles cuvintele lui Hristos în sensul lor spiritual, şi Domnul le-a lămurit din nou înţelesul. El a zis că li Se va descoperi prin Duhul. „Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile." Nu veţi mai zice: Nu pot să înţeleg. Nu veţi mai vedea ca într-o oglindă, în

chip întunecos. Atunci „puteţi pricepe împreună cu toţi sfinţii, care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea; şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă.” (Efeseni 3, 18.19.)

Ucenicii aveau să fie martori ai vieţii şi lucrării lui Hristos. Prin cuvântul lor, Domnul trebuia să vorbească tuturor oamenilor de pe pământ. Dar, din cauza umilinţei şi morţii lui Hristos, ei aveau să sufere o mare încercare şi dezamăgire. Pentru ca, după întâmplările acestea, cuvintele lor să poată fi fără greşeală, Isus le-a făgăduit că Mângâietorul „vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”.

„Mai am să vă spun multe lucruri”, a continuat El, „dar acum nu le puteţi purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi.” Hristos deschisese ucenicilor cărarea nesfârşită a adevărului. Dar pentru ei era foarte greu să despartă învăţăturile Lui de tradiţiile şi învăţăturile cărturarilor şi fariseilor. Ei fuseseră deprinşi să considere învăţăturile rabinilor ca fiind glasul lui Dumnezeu şi acestea mai aveau încă putere asupra minţii şi sentimentelor lor. Lucrurile trecătoare şi gândurile pământeşti ocupau un loc de frunte în mintea lor. Ei nu înţelegeau natura spirituală a Împărăţiei lui Hristos, cu toate că El le lămurise acest lucru de atâtea ori. Mintea lor se încurcase. Ei nu apreciau valoarea Scripturilor pe care le prezenta Hristos. Multe din învăţăturile Lui păreau că sunt pierdute pentru ei. Isus a văzut că nu prinseseră adevăratul înţeles al cuvintelor Lui. Plin de milă, le-a făgăduit că Duhul Sfânt le va reaminti ceea ce le spusese. El mai lăsase nerostite multe lucruri care nu puteau să fie înţelese de ucenici. şi lucrurile acestea urmau să fie descoperite prin Duhul. Duhul avea să le luminezeînţelegerea, pentru ca ei să aprecieze lucrurile cereşti. „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului”, a zis Isus, „are să vă călăuzească în tot adevărul.”

Mângâietorul este numit „Duhul adevărului”. Lucrarea Lui este să definească şi să susţină adevărul. La început, El locuieşte în inimă ca Duh al adevărului şi, după aceea, ajunge Mângâietor. Adevărul aduce mângâiere şi pace, în timp ce minciuna nu poate să dea adevărata pace şi mângâiere. Satana ajunge să stăpânească prin teorii şi prin tradiţii mincinoase mintea oamenilor. Îndrumându-i către idealuri neadevărate, el le denaturează caracterul. Duhul Sfânt vorbeşte minţii prin Scripturi şi le întipăreşte adevărul în inimă. În felul acesta, demască rătăcirea şi o alungă din suflet. Tocmai prin Duhul adevărului, care lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos Îşi supune poporul Său ales.

Descriindu-le lucrarea Duhului Sfânt, Hristos a căutat să le insufle ucenicilor aceeaşi bucurie şi aceeaşi nădejde care se aflau în inima Sa. El Se bucura pentru că putea să dea bisericii Sale un ajutor atât de îmbelşugat. Duhul Sfânt era cel mai de seamă dar pe care-l putea cere de la Tatăl pentru înălţarea poporului Său. Duhul trebuia să fie dat ca o putere

înnoitoare, căci, fără aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor, puterea răului se întărise, iar supunerea oamenilor faţă de această putere satanică era uluitoare. Păcatul nu putea să fie oprit şi înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, care urma să vină nu cu puterea schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeieşti. Doar Duhul face să aibă efect cele săvârşite de Mântuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaş de natură dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său cu putere divină, pentru a birui toate înclinaţiile spre rău, moştenite şi cultivate, şi pentru a întipări caracterul Său în biserică.

Isus a spus despre Duhul: „El Mă va proslăvi". Mântuitorul venise pentru a proslăvi pe Tatăl, descoperind iubirea Lui; tot astfel Duhul trebuia să proslăvească pe Hristos, arătând lumii harul Lui. În natura omenească trebuia să se refacă însuşi chipul lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu şi a lui Hristos necesită desăvârşirea caracterului poporului Său. „Când va veni El , va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata." Predicarea Cuvântului nu va fi de nici un folos fără prezenţa continuă a Duhului Sfânt şi fără ajutorul Său neîncetat. Acesta este singurul Învăţător capabil al adevărului dumnezeiesc.

Adevărul va trezi conştiinţa şi va transforma viaţa numai atunci când este însoţit în inimă de Duhul. Poate că cineva este în stare să prezinte litera Cuvântului lui Dumnezeu, poate că are cunoştinţă de toate poruncile şi făgăduinţele lui, dar, dacă Duhul Sfânt nu sădeşte adevărul în inimă, nici un suflet nu va cădea pe Stâncă, să se zdrobească. Învăţătura, oricât de multă, şi avantajele, oricât de strălucite, nu fac din om un canal de lumină fără conlucrarea Duhului lui Dumnezeu. Semănarea seminţei Evangheliei nu va avea succes decât atunci când seminţele sunt trezite la viaţă de roua cerului. Înainte ca vreo carte a Noului Testament să fi fost scrisă, înainte ca vreo predică de vestire a Evangheliei să se fi rostit, după înălţarea lui Hristos la cer, Duhul Sfânt a venit asupra apostolilor plecaţi în rugăciune. După aceea, vrăjmaşii lor au spus: „Aţi umplut Ierusalimul cu învăţătura voastră." (Faptele Apostolilor 5, 28.)

Hristos a făgăduit bisericii Sale darul Duhului Sfânt, şi făgăduinţa ne aparţine în aceeaşi măsură ca şi celor dintâi ucenici. Dar, ca oricare altă făgăduinţă, şi aceasta este dată în mod condiţionat. Sunt mulţi care cred şi mărturisesc că au încredere în făgăduinţa Domnului; ei vorbesc despre Hristos şi despre Duhul Sfânt şi, cu toate acestea, n-au nici un folos. Ei nu-şi supun sufletul pentru a fi îndrumat şi călăuzit de puterile cereşti. Noi nu putem folosi Duhul Sfânt. Duhul trebuie să ne folosească pe noi. Dumnezeu lucrează prin Duhul în poporul Său „şi voinţa şi înfăptuirea după buna Lui plăcere." (Filipeni 2, 13.) Dar mulţi nu vor să se supună acestei acţiuni. Ei doresc să se conducă singuri. Din cauza aceasta nici nu primesc darul ceresc. Duhul Sfânt este dat numai acelor care caută cu umilinţă pe Dumnezeu, care urmează călăuzirea şi harul Său. Puterea lui Dumnezeu aşteaptă să fie cerută şi primită. Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credinţă, aduce cu sine toate celelalte

binecuvântări. Ea se dă potrivit cu bogăţiile harului lui Hristos, şi El este gata să dea fiecărui suflet atât cât poate să primească.

În cuvântarea Sa adresată ucenicilor, Isus n-a făcut nici o aluzie dureroasă cu privire la suferinţele şi moartea Sa. Moştenirea pe care le-a lăsat-o era o moştenire de pace. El a zis: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte." Înainte de a părăsi odaia de sus, Mântuitorul i-a condus pe ucenici într-o cântare de laudă. Glasul Lui s-a auzit nu în acordurile unui plâns dureros, ci în notele de bucurie ale unui imn de Paşte: *„Lăudaţi pe Domnul, toate neamurile,Lăudaţi-L, toate popoarele!Căci mare este bunătatea Lui faţă de noişi credincioşia Lui ţine în veci.Lăudaţi pe Domnul!"* (Psalmii 117.)

După cântare, au ieşit. şi-au făcut drum pe străzile aglomerate, ieşind pe poarta cetăţii spre Muntele Măslinilor. Mergeau încet, fiecare stăpânit de gândurile lui. Când s-au îndreptat spre munte, Isus a zis cu glas de adâncă întristare: „În noaptea aceasta, toţi veţi găsi în Mine o pricină de poticnire; căci este scris: «Voi bate Păstorul, şi oile turmei vor fi risipite.»" (Matei 26, 31.) Ucenicii ascultau plini de întristare şi uimire. şi-au amintit cum, în sinagoga din Capernaum, când Hristos a vorbit despre Sine ca fiind Pâinea Vieţii, mulţi au găsit prilej de poticnire şi au plecat de la El. Dar cei doisprezece nu se arătaseră necredincioşi. Petru, vorbind în numele fraţilor săi, declarase credincioşie faţă de El. Mântuitorul spusese atunci: „Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? şi totuşi unul din voi este un drac." (Ioan 6, 70.) În camera de sus, Isus a spus că unul din cei doisprezece Îl va vinde şi că Petru se va lepăda de El. Dar cuvintele de acum îi vizau pe toţi.

Petru a început să protesteze cu putere: „Chiar dacă toţi ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea". În camera de sus, el spusese: „Eu îmi voi da viaţa pentru Tine". Isus îl avertizase că Îl va tăgădui pe Mântuitorul său chiar în noaptea aceea. Hristos a repetat avertizarea: „Adevărat îţi spun că astăzi, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoşul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori". „Dar Petru I-a zis cu şi mai multă tărie: «Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine». şi toţi ceilalţi au spus acelaşi lucru." (Marcu 14, 29-31.) În încrederea lor în sine, au tăgăduit cuvintele repetate de Acela care ştia totul. Ei nu erau pregătiţi să dea piept cu încercarea; numai atunci când avea să-i doboare ispita urmau să-şi dea seama de slăbiciunea lor.

Când Petru spunea că-L va urma pe Domnul său chiar şi la închisoare şi la moarte, aşa se şi gândea să facă; dar el nu se cunoştea pe sine. În ascunzişurile inimii lui erau elemente de răutate, pe care împrejurările urmau să le scoată în evidenţă. Dacă el nu-şi dădea seama de primejdia în care se afla, lucrurile acestea puteau să-l ducă la ruină veşnică. Mântuitorul a văzut în el o iubire de sine şi o siguranţă care urmau să copleşească până şi iubirea pentru Hristos. În experienţa lui se manifestaseră multă slăbiciune, multe păcate necrucificate, un duh de nepăsare, un temperament nesfinţit şi o intrare necugetată în ispită. Avertismentele

pline de gravitate ale lui Hristos erau o invitaţie la cercetarea inimii. Petru avea nevoie să nu se încreadă în sine şi să aibă o încredere mai profundă în Hristos. Dacă ar fi primit avertismentul cu umilinţă, L-ar fi rugat pe Păstorul turmei să-şi apere oaia. Când era gata să se înece pe Marea Galileii, el striga: „Doamne, scapă-mă?" (Matei 14, 30.) Atunci Domnul Hristos şi-a întins mâna ca să-l prindă. Tot aşa şi acum, dacă L-ar fi rugat pe Isus: „Scapă-mă de mine însumi", El l-ar fi ajutat. Dar Petru simţea că nu era crezut, şi lucrul acesta era prea dureros pentru el. S-a simţit jignit şi de aceea s-a încăpăţânat şi mai mult să se încreadă în sine.

Isus îi privea cu milă pe ucenici. Nu putea să-i scape de încercare, dar nu voia să-i lase nemângâiaţi. El i-a asigurat că va sfărâma lanţurile mormântului şi că iubirea Sa pentru ei nu va slăbi. „După ce voi învia", a spus El, „voi merge înaintea voastră în Galilea." (Matei 26, 32.) Chiar înainte de a se lepăda de El, ei au avut asigurarea că vor fi iertaţi. După moartea şi învierea Sa, au ştiut că erau iertaţi şi scumpi inimii lui Hristos.

Isus şi ucenicii Săi erau în drum către Ghetsemani, la poalele Muntelui Măslinilor, un loc retras, unde El Se dusese adesea să Se roage. Mântuitorul le explicase ucenicilor misiunea Sa în lume şi legătura spirituală pe care ei trebuiau să o păstreze cu El. Acum, le-a ilustrat învăţătura. Luna lumina strălucitor asupra unei viţe înflorite. Arătându-le-o ucenicilor, Isus a folosit-o ca simbol.

„Eu sunt adevărata Viţă", a zis El. În loc să aleagă palmierul plin de graţie, cedrul înalt sau stejarul puternic, Isus a ales viţa, cu cârceii ei agăţători, ca să Se prezinte pe Sine. Palmierul, cedrul şi stejarul stau prin puterea proprie. Ei n-au nevoie de sprijin. Dar viţa se agaţă de araci şi, în felul acesta, se înalţă către cer. Tot astfel şi Hristos, în natura Lui omenească, avea nevoie de putere dumnezeiască. „De la Mine Însumi, nu pot face nimic", spusese El mai înainte. (Ioan 5, 30.)

„Eu sunt adevărata Viţă." Iudeii consideraseră totdeauna viţa ca fiind planta cea mai nobilă şi simbol a tot ce este puternic, minunat şi roditor. Israel fusese reprezentat printr-o vie pe care Dumnezeu o plantase în ţara Făgăduită. Iudeii îşi întemeiaseră nădejdea de mântuire pe legăturile lor cu Israel. Dar Isus a zis: „Eu sunt adevărata Viţă". Să nu credeţi că din cauza legăturii voastre cu Israel puteţi ajunge părtaşi la viaţa lui Dumnezeu şi moştenitori ai făgăduinţei Lui. Numai prin Mine se primeşte viaţa spirituală.

„Eu sunt adevărata Viţă, şi Tatăl Meu este vierul." Părintele ceresc sădise această viţă de soi bun pe dealurile Palestinei şi El Însuşi fusese vierul. Mulţi erau atraşi de frumuseţea acestei Viţe şi recunoscuseră obârşia ei dumnezeiască. Dar, pentru conducătorii lui Israel, era ca un lăstar dintr-un pământ uscat. Au luat Viţa, au zdrobit-o şi au călcat-o în picioarele lor nesfinte. Gândul lor era să o nimicească pentru totdeauna. Dar Vierul ceresc niciodată nu pierduse din vedere viţa Sa. După ce oamenii ajunseseră să creadă că au nimicit-o, El a luat-o şi a răsădit-o de cealaltă parte a zidului. Tulpina de viţă nu se mai vedea. Ea era ascunsă

de atacurile crude ale oamenilor. Dar mlădiţele viţei atârnau peste zid. Ele trebuiau să facă viţa cunoscută. Prin ele se mai puteau altoi şi alte ramuri în viţă. Din ele a ieşit roadă. Roadele lor îmbelşugate au fost culese de trecători.

„Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele", a zis Hristos către ucenici. Cu toate că avea să fie despărţit de ei, unirea spirituală cu El rămânea neschimbată. Legătura care este între mlădiţă şi viţă, a zis El, reprezintă legăturile voastre cu Mine. Altoiul este înfipt în viţa cea vie şi apoi creşte în tulpină, legându-se fibră cu fibră şi nervură cu nervură. Viaţa viţei devine viaţa mlădiţei. Tot aşa şi sufletul, care era mort în nelegiuiri şi păcate, primeşte viaţă prin legătura cu Hristos. Legătura cu El se face prin credinţa în El ca Mântuitor personal. Păcătosul îşi uneşte slăbiciunea cu tăria lui Hristos, goliciunea sa cu plinătatea lui Hristos, nimicnicia sa cu puterea dăinuitoare a lui Hristos. El are gândul lui Hristos. Natura omenească a lui Hristos a atins natura noastră omenească şi natura noastră omenească a atins divinitatea. În felul acesta, cu ajutorul Duhului Sfânt, omul ajunge părtaş al naturii dumnezeieşti. El este primit în Cel Preaiubit.

Această unire cu Hristos, o dată realizată, trebuie păstrată. Hristos a zis: „Rămâneţi în Mine, şi Eu voi rămâne în voi. După cum mlădiţa nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi nu puteţi aduce roadă, dacă nu rămâneţi în Mine". Aceasta nu este o atingere întâmplătoare şi nici o legătură din când în când. Mlădiţa ajunge parte integrantă din viţă. Revărsarea de viaţă, tărie şi putere de rodire de la rădăcină la ramuri nu este împiedicată de nimic şi curge neîntrerupt. Despărţită de viţă, mlădiţa nu poate să trăiască. Nici voi, a zis Isus, nu puteţi trăi despărţiţi de Mine. Viaţa pe care aţi primit-o de la Mine nu poate fi păstrată decât printr-o legătură neîntreruptă. Fără Mine nu puteţi birui nici un păcat şi nu puteţi să vă împotriviţi nici unei ispite.

„Rămâneţi în Mine, şi Eu voi rămâne în voi." A rămâne în Hristos înseamnă a primi fără încetare Duhul Lui şi a trăi o viaţă de supunere fără rezerve în slujba Lui. Canalul de legătură între om şi Dumnezeu trebuie să fie deschis continuu. După cum mlădiţa trage neîntrerupt seva din viţa-de-vie, tot astfel şi noi trebuie să ne prindem de Isus şi să primim de la El, prin credinţă, tăria şi desăvârşirea Lui de caracter.

Rădăcina îşi trimite hrana prin ramuri până la cea mai slabă mlădiţă. Tot aşa şi Hristos trimite fiecărui credincios curentul puterilor spirituale. Atâta vreme cât sufletul este unit cu Hristos, nu este nici o primejdie ca el să se ofilească sau să se strice.

Viaţa viţei se va arăta în chip de roadă bogată pe mlădiţe. „Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic." Când trăim prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu, se vor da pe faţă în noi roadele Duhului Sfânt; nu va lipsi nici una.

„Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiţă care este în Mine şi nu aduce roadă, El o taie.” Chiar dacă pe dinafară s-ar părea că altoiul este unit cu viţa, se poate ca să nu aibă o legătură vitală cu ea. În cazul acesta, nu poate să se arate nici creştere, nici rodire. Tot astfel poate să fie o legătură aparentă cu Hristos, fără o unire adevărată cu El, prin credinţă. Prin mărturisire de credinţă, cineva poate să pătrundă în biserică, dar numai caracterul şi purtarea arată dacă este în legătură cu Hristos. Dacă nu aduc roadă, sunt ramuri amăgitoare. Faptul că sunt despărţiţi de Hristos aduce după sine o ruină totală, cum e aceea reprezentată prin mlădiţa moartă. „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădiţa neroditoare, şi se usucă; apoi mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc şi ard.”

„şi pe orice mlădiţă care aduce roadă, o curăţeşte ca să aducă şi mai multă roadă.” Din cei doisprezece care Îl urmaseră pe Isus, unul, care se asemăna cu mlădiţa uscată, urma să fie îndepărtat, iar restul trebuia să treacă pe sub cosorul încercărilor amare. Plin de duioşie, Isus le-a explicat ucenicilor scopul Vierului. Curăţirea aduce durere, dar lucrarea de tăiere este făcută de Tatăl. El nu lucrează cu o mână lipsită de dibăcie sau cu inimă nepăsătoare. Unele mlădiţe se întind pe pământ; acestea trebuie să fie liberate de lucrurile pământeşti, de care s-au prins cu cârceii lor. Ele trebuie să se îndrepte către cer şi să se sprijine pe Dumnezeu. Frunzişul prea îmbelşugat, care atrage curentul de viaţă şi nu-l lasă să ajungă la roade, trebuie să fie tăiat. Tot ceea ce a crescut peste măsură trebuie să fie îndepărtat, pentru a face loc razelor vindecătoare ale Soarelui Neprihănirii. Vierul taie toate creşterile dăunătoare, pentru ca roadele să fie mai bogate şi mai abundente.

„În aceasta este proslăvit Tatăl Meu”, a zis Hristos, „dacă aduceţi multă roadă.” Dumnezeu doreşte să dea pe faţă prin tine sfinţenia, bunătatea şi mila caracterului Său. Cu toate acestea, Mântuitorul nu cere de la ucenici să se chinuiască pentru a aduce roadă. El le spune să rămână în El. „Dacă rămâneţi în Mine”, zice El, „şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da.” Hristos rămâne în urmaşii Săi prin Cuvânt. Legătura aceasta este tot atât de vitală ca aceea reprezentată prin a mânca trupul Său şi a bea sângele Său. Cuvintele lui Hristos sunt duh şi viaţă. Primindu-le, primiţi viaţa Viţei. Voi trăiţi „prin orice cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4, 4.) Viaţa lui Hristos ajunsă în voi dă naştere aceloraşi roade ca şi în El. Dacă trăiţi în Hristos, dacă vă alipiţi de Hristos, dacă sunteţi sprijiniţi de Hristos şi trageţi hrana din Hristos, veţi aduce roade ca Hristos.

Dorinţa cea mare, pe care Hristos şi-a exprimat-o la această ultimă întâlnire cu ucenicii, era ca ei să se iubească unii pe alţii aşa cum El îi iubise. Despre lucrul acesta le vorbise de multe ori: „Vă poruncesc”, le repetase El adesea, „să vă iubiţi unii pe alţii”. Cele dintâi cuvinte pe care le-a rostit după ce a fost singur cu ei în camera de sus au fost: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii.” Porunca aceasta era nouă pentru ucenici, deoarece ei nu se iubiseră unii pe alţii aşa cum îi iubise Hristos. El a văzut că ei trebuie să fie stăpâniţi de idei şi îndemnuri noi; că

trebuie să trăiască după principii noi; prin viaţa şi moartea lui Hristos, ei trebuiau să ajungă la o nouă înţelegere a iubirii. Porunca de a se iubi unii pe alţii avea un înţeles nou în lumina jertfei Sale. Toată lucrarea harului este o slujire continuă, plină de iubire şi de strădanii pline de lepădare de sine şi jertfire de sine. În tot timpul cât a fost Hristos pe pământ, iubirea lui Dumnezeu se revarsă de la El în râuri nestăvilite. Toţi cei plini de Duhul Lui vor iubi aşa cum a iubit El. Acelaşi principiu care îndemna pe Hristos la lucru îi va îndemna şi pe ei în legăturile lor unul cu altul.

Această iubire este dovada că ei sunt ucenici. „Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unul pentru altul.” Când oamenii sunt strâns legaţi, nu prin forţă sau interese egoiste, ci prin iubire, ei dau dovadă despre lucrarea unei influenţe care este mai presus de orice influenţă omenească. Oriunde ar exista această unire, ea este o dovadă că s-a refăcut în om chipul lui Dumnezeu şi că a fost sădit un nou principiu de viaţă. Ea ne dovedeşte că în natura divină se află putere pentru a sta împotriva forţelor supranaturale ale răului şi că harul lui Dumnezeu biruie egoismul inimii fireşti.

Iubirea aceasta, manifestată în biserică, va provoca fără îndoială ura lui Satana. Hristos n-a croit pentru ucenicii Săi o cale uşoară. „Dacă vă urăşte lumea”, a zis El, „să ştiţi că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteţi din lume şi pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăşte lumea. Aduceţi-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său». Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.” Evanghelia urmează să fie vestită printr-o luptă neîncetată în mijlocul împotrivirii, primejdiilor, pagubelor şi suferinţelor. Dar aceia care fac lucrarea aceasta nu fac altceva decât să meargă pe urmele Domnului.

Ca Mântuitor al lumii, Hristos avea de făcut faţă continuu unei înfrângeri aparente. El, vestitorul milei în lumea noastră, părea să realizeze puţin din lucrarea pe care dorea să o facă pentru înălţare şi mântuire. Influenţe satanice se împotriveau continuu drumului Său. Dar El nu Se descuraja. Prin profetul Isaia, spune: „Degeaba am muncit, în zadar şi fără folos Mi-am istovit puterea. Dar dreptul Meu este la Domnul, şi răsplata Mea la Dumnezeul Meu ... ca să aduc înapoi la El pe Iacov şi pe Israel, care este încă împrăştiat; căci Eu sunt preţuit înaintea Domnului şi Dumnezeul Meu este tăria Mea”. Domnului Hristos I se dă această făgăduinţă: „Aşa vorbeşte Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel dispreţuit şi urât de popor; ... Aşa vorbeşte mai departe Domnul: ... «Te voi păzi şi te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici ţara şi să împarţi moştenirile pustiite; să spui prinşilor de război: „Ieşiţi” şi celor ce sunt în întuneric: „Arătaţi-vă” ... Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arşiţa, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi şi-i va duce la izvoare de ape.»” (Isaia 49, 4.5.7-10.)

Isus Se sprijinea pe cuvântul acesta şi de aceea nu i-a dat lui Satana nici un câştig de cauză. Atunci când urma să se ia ultimele măsuri pentru umilirea lui Hristos şi când sufletul Său a fost cuprins de cea mai adâncă durere, le-a spus ucenicilor: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine". „Stăpânitorul lumii acesteia este judecat." „Acum va fi aruncat." (Ioan 14, 30; 16, 11; 12, 31.) Cu ochi profetic, Hristos a văzut scenele care aveau să aibă loc în ultima Sa bătălie. El ştia că, atunci când va zice: „S-a sfârşit!", tot cerul va tresălta de bucuria biruinţei. Urechea Lui a auzit cântecele îndepărtate şi strigătele de biruinţă din curţile cereşti. ştia că atunci avea să sune clopotul de moarte al domniei lui Satana, iar Numele lui Hristos avea să fie rostit dintr-o lume în alta, în tot universul.

Hristos Se bucura că putea să facă pentru urmaşii Săi mai mult decât puteau ei să ceară sau să gândească. El vorbea cu siguranţă, ştiind că se dăduse un decret atotputernic, înainte de a se face lumea. El ştia că adevărul, înarmat cu atotputernicia Duhului Sfânt, va birui în lupta cu răul şi că stindardul însângerat va flutura biruitor deasupra urmaşilor Săi. ştia că viaţa ucenicilor încrezători va fi ca a Sa, un şir neîntrerupt de biruinţe, nevăzute aici ca atare, dar socotite în felul acesta în marele viitor.

„V-am spus aceste lucruri", a zis El, „ca să aveţi pace în Mine. În lume veţi avea necazuri; dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea." Hristos n-a fost nici înfrânt şi nici nu S-a descurajat şi urmaşii Lui trebuie să dea pe faţă o credinţă tot atât de dăinuitoare ca a Lui. Ei trebuie să trăiască aşa cum a trăit El şi să lucreze aşa cum a lucrat El, pentru că depind de Marele lor Maestru. Ei trebuie să aibă curaj, energie şi stăruinţă. Cu toate că drumul lor este barat de aparente imposibilităţi, trebuie să meargă înainte, prin harul Lui. În loc să se plângă de greutăţi, ei sunt chemaţi să le depăşească. Nu trebuie să se descurajeze de nimic, ci să nădăjduiască. Hristos i-a legat de tronul lui Dumnezeu prin lanţul de aur al neîntrecutei Sale iubiri. Planul Lui este ca ei să aibă cea mai înaltă influenţă din univers, care vine de la izvorul a toată puterea. Ei vor avea putere să se împotrivească răului, putere pe care nu o pot înfrânge nici pământul, nici moartea şi nici locuinţa morţilor, putere care îi va face în stare să biruie aşa cum a biruit Hristos.

Hristos doreşte ca ordinea cerului, planul ceresc de guvernare, armonia divină a cerului să se găsească în biserica Sa de pe pământ. În felul acesta, El va fi proslăvit în poporul Său. Soarele neprihănirii va străluci astfel prin ei în lume cu o lumină clară. Hristos a dat bisericii Sale posibilităţi mari, ca să primească un tribut mare de slavă de la moştenirea Sa mântuită şi răscumpărată. El a revărsat asupra poporului Său însuşiri şi binecuvântări, pentru ca el să reprezinte desăvârşirea Sa. Biserica, înzestrată cu neprihănirea lui Hristos, este depozitara Sa, în care să se arate pe deplin şi desăvârşit bogăţiile milei, ale harului şi iubirii Sale. Hristos priveşte la poporul Său, în curăţia şi desăvârşirea lui, ca la răsplata umilinţei Sale şi ca la un adaos la slava Sa — Hristos, marele Centru, de la care se revarsă toată slava.

Prin cuvintele puternice şi pline de nădejde, Hristos şi-a încheiat învăţăturile. După aceea, şi-a revărsat povara sufletului în rugăciune pentru ucenici. Înălţând privirile către cer, a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăveşte pe Fiul Tău, ca şi Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viaţă veşnică tuturor acelora pe care I-ai dat Tu. şi viaţa veşnică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”.

Hristos Îşi terminase lucrarea care-I fusese încredinţată. Proslăvise pe Dumnezeu pe pământ. Făcuse cunoscut Numele Tatălui Său. Adunase pe aceia care aveau să continue lucrarea Lui între oameni. şi a zis: „Eu sunt proslăvit în ei. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, şi Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzeşte în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem Noi”. „şi Mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toţi să fie una.... Eu în ei, şi Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârşit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, şi că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.”

Astfel, în limbajul Unuia care avea putere dumnezeiască, Hristos predă biserica Sa aleasă în braţele Tatălui. Ca un Mare Preot consacrat, El mijloceşte pentru poporul Său. Ca un păstor credincios, Îşi adună turma la umbra Celui Atotputernic, în adăpostul cel puternic şi sigur. Îl aşteaptă ultima bătălie cu Satana şi merge să o întâmpine.

Capitolul 74 — Ghetsemani

Însoţit de ucenicii Săi, Mântuitorul Se îndrepta încet spre grădina Ghetsemani. Plină şi clară, luna din timpul Paştelui strălucea pe un cer fără nori. Oraşul corturilor de pelerini era cufundat în tăcere. Până atunci, Domnul Hristos vorbise cu multă seriozitate ucenicilor Săi, instruindu-i; dar, pe măsură ce Se apropia de Ghetsemani, El devenea neobişnuit de tăcut. El vizitase adesea acest loc pentru meditaţie şi rugăciune, dar niciodată cu o inimă atât de plină de tristeţe ca în această noapte a ultimei Sale lupte. În toată viaţa Sa de pe pământ, El umblase în lumina prezenţei lui Dumnezeu. Când ajungea în conflict cu oamenii care erau inspiraţi chiar de Satana, El putea spune: „Cel ce M-a trimis, este cu Mine: Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” (Ioan 8, 29.)

Dar acum, avea simţământul că este despărţit de lumina care-L susţinea, a prezenţei lui Dumnezeu. Acum, El era socotit în numărul călcătorilor legii. Vinovăţia neamului omenesc căzut trebuia să fie purtată de El. Asupra Sa, care nu cunoştea păcatul, avea să fie aşezată nelegiuirea noastră a tuturor. Atât de înspăimântător Îi apărea păcatul, atât de mare greutatea vinei pe care trebuia s-o poarte, încât era ispitit să Se teamă ca nu cumva aceasta să-L despartă pentru totdeauna de iubirea Tatălui Său. Simţind cât de teribilă este mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului, El exclamă: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte.” (Matei 26, 38.)

Pe când se apropiau de grădină, ucenicii observară schimbarea petrecută cu Învăţătorul lor. Niciodată până atunci nu-L văzuseră atât de trist şi de tăcut. Pe măsură ce înaintau, această stranie tristeţe se adâncea tot mai mult; şi totuşi ei n-au îndrăznit să-L întrebe care era motivul acestei stări. Fiinţa Sa se clătina ca şi când era gata să cadă. Ajungând în grădină, ucenicii se uitau cu grijă să găsească mai curând obişnuitul Său loc retras, pentru ca Domnul lor să Se poată odihni. Fiecare pas pe care-l făcea acum, îl făcea cu mare efort. El gemea cu glas tare, ca şi când Se afla sub greutatea unei poveri teribile. În două rânduri, ucenicii Săi L-au sprijinit, altfel ar fi căzut la pământ.

Nu departe de intrarea în grădină, Domnul Isus i-a părăsit pe ucenicii Săi, cu excepţia a trei dintre ei, cerându-le să se roage pentru ei şi pentru El. Împreună cu Petru, Iacov şi Ioan, El a intrat în ascunzişurile grădinii. Aceşti trei ucenici erau cei mai apropiaţi tovarăşi ai Domnului Hristos. Ei au fost aceia care văzuseră slava Sa pe Muntele schimbării la faţă; ei văzuseră pe Moise şi pe Ilie vorbind cu El; ei auziseră vocea din ceruri; iar acum, în lupta Sa cea mare, Domnul Hristos dorea să aibă prezenţa lor lângă El. Adesea, ei petrecuseră noaptea cu El în acest loc retras. În toate aceste ocazii, după un timp de veghere şi rugăciune, ei puteau dormi netulburaţi, puţin mai departe de Învăţătorul lor, până când El îi trezea în zorii zilei spre a merge din nou la lucru. Dar acum El dorea ca ei să petreacă noaptea împreună, în rugăciune. Cu toate acestea, El nu putea suporta ca ei să fie martori la chinul de moarte prin care avea să treacă.

„Rămâneţi aici”, a spus El, „şi vegheaţi împreună cu Mine.” (Matei 26, 38.) El a mers puţin mai departe de ei — dar nu chiar atât de departe ca ei să nu-L poată vedea şi auzi — şi S-a întins la pământ. Avea simţământul că, datorită păcatului, fusese despărţit de Tatăl Său. Prăpastia aceasta era atât de mare, atât de întunecată şi atât de adâncă, încât spiritul Său a început să tremure în faţa ei. În această agonie a sufletului Său, El nu trebuia să Se folosească de puterea Sa divină pentru a scăpa. Ca om, El trebuia să sufere urmările păcatului omului. Ca om, El trebuia să îndure mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului.

Domnul Hristos Se afla acum într-o situaţie cu totul diferită de cele în care S-a aflat vreodată. Suferinţa Sa putea să fie cel mai bine descrisă de cuvintele profetului care spunea: „Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu, şi asupra omului care îmi este tovarăş, zice Domnul oştirilor.” (Zaharia 13, 7.) Ca înlocuitor şi garant pentru omul păcătos, Domnul Hristos a suferit pedeapsa divină. El a văzut ce înseamnă dreptatea. Până acum fusese Mijlocitor pentru alţii; acum însă, dorea foarte mult să aibă pe cineva care să mijlocească pentru El.

Când Domnul Hristos a simţit că unitatea Sa cu Tatăl a fost întreruptă, S-a temut ca nu cumva, în natura Sa omenească, să nu poată fi în stare să suporte conflictul care-I stătea în faţă, cu puterile întunericului. În pustia ispitirii, destinul neamului omenesc fusese în cumpănă. Domnul Hristos a fost atunci biruitor. Acum, ispititorul venise pentru ultima şi teribila luptă. Pentru acest moment se pregătise el în timpul celor trei ani de lucrare a Domnului Hristos. El aruncase totul în balanţă. Dacă avea să dea greş aici, speranţa sa de a fi atotstăpânitor se năruia; împărăţiile lumii aveau să fie în cele din urmă ale Domnului; el personal avea să fie îndepărtat şi aruncat afară. Dar, dacă Domnul Hristos putea fi înfrânt, atunci pământul avea să devină împărăţia lui Satana, iar neamul omenesc avea să fie pentru totdeauna sub puterea sa. Cu implicaţiile acestui conflict înaintea Sa, sufletul Domnului Hristos era plin de teama despărţirii de Dumnezeu. Satana Îi şoptea că, dacă devenea garantul unei lumi păcătoase, această despărţire avea să fie veşnică. El avea să fie identificat cu împărăţia lui Satana şi niciodată nu va mai putea fi una cu Dumnezeu.

şi, de fapt, ce urma să se câştige prin acest sacrificiu? Cât de lipsite de perspectivă, de nădejde apăreau vinovăţia şi nerecunoştinţa oamenilor! şi astfel, în modul cel mai crud, Satana făcea presiuni asupra Răscumpărătorului nostru, şoptindu-I: „Cei care pretindeau că sunt mai presus de toţi ceilalţi în cele materiale şi spirituale Te-au respins. Ei caută să Te nimicească pe Tine, care eşti temelia, centrul şi sigiliul făgăduinţelor făcute lor ca unui popor deosebit. Chiar unul dintre ucenicii Tăi, care a ascultat sfaturile şi învăţăturile Tale şi care a fost primul în activitatea bisericii, Te va vinde. Unul dintre cei mai zeloşi urmaşi ai Tăi se va lepăda de Tine. Toţi te vor uita....” Întreaga fiinţă a Domnului Hristos avea oroare faţă de acest gând. Faptul că aceia pe care El Se angajase să-i mântuiască, aceia pe care El îi iubea aşa de mult, se vor alătura lui Satana în planurile lui a străpuns sufletul Său. Lupta era teribilă. Măsura intensităţii ei era vinovăţia naţiunii Sale, a acuzatorilor şi a trădătorului Său,

vinovăţia unei lumi ce zăcea în nelegiuire. Păcatele omenirii apăsau greu asupra Domnului Hristos şi simţământul mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului zdrobea viaţa Sa.

Priviţi-L cântărind preţul ce trebuia plătit pentru mântuirea celor păcătoşi. În agonia Sa, El Se prindea de pământul rece ca şi când ar fi vrut să împiedice îndepărtarea de Tatăl Său. Roua rece a nopţii a căzut pe trupul Său întins la pământ, dar El nu-i dădu atenţie. De pe buzele Sale palide veni strigătul amar: „Tată, dacă este cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta". Dar chiar şi în aceste împrejurări, El a adăugat: „Totuşi nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu." (Matei 26, 39.)

Inima omenească tânjeşte după simpatie şi înţelegere atunci când este în suferinţă. Această nevoie era simţită de Domnul Hristos până în profunzimea fiinţei Sale. În momentul suprem de agonie a sufletului Său, El a venit la ucenici cu dorinţa arzătoare de a auzi câteva cuvinte de mângâiere din partea acelora pe care adesea îi binecuvântase, îi mângâiase şi îi ocrotise în necazurile şi amărăciunile lor. Acela care totdeauna avusese pentru ei cuvinte de simpatie trecea acum printr-o agonie supraomenească şi dorea foarte mult să ştie că ei se rugau atât pentru El, cât şi pentru ei înşişi. Cât de întunecată apărea răutatea păcatului! Teribilă era ispita de a lăsa neamul omenesc să poarte consecinţele vinei sale, în timp ce El să stea nevinovat înaintea lui Dumnezeu. Dacă doar ar fi ştiut că ucenicii Săi înţelegeau şi apreciau acest lucru, atunci El ar fi fost întărit.

Ridicându-Se cu un efort dureros, El a mers împleticindu-Se la locul unde îi lăsase pe însoţitorii Săi. Dar ... „i-a găsit dormind". Dacă i-ar fi găsit rugându-se, El S-ar fi simţit uşurat. Dacă ei ar fi căutat refugiu la Dumnezeu, pentru ca mijloacele folosite de Satana să nu aibă câştig de cauză asupra lor, El ar fi fost mângâiat de credinţa lor nezdruncinată. Dar ei nu dăduseră atenţie avertizării repetate: „Vegheaţi şi rugaţi-vă". La început, ei fuseseră foarte tulburaţi văzându-L pe Învăţătorul lor, care de obicei era foarte calm şi plin de demnitate, luptându-Se cu un necaz ce era mai presus de puterea lor de înţelegere. Ei s-au rugat atunci când au auzit strigătele puternice ale Suferindului. Nu era în intenţia lor să-L uite pe Domnul, dar se părea că sunt paralizaţi de o toropeală de care s-ar fi putut scutura doar dacă ar fi continuat să se roage lui Dumnezeu. Ei nu au ajuns să-şi dea seama de necesitatea vegherii şi a rugăciunii stăruitoare pentru a putea rezista ispitei.

Chiar înainte de a-şi îndrepta paşii spre grădina Ghetsemani, Isus le spusese ucenicilor Săi: „În noaptea aceasta, toţi veţi găsi în Mine o pricină de poticnire." (Matei 26, 31.) Însă ei I-au dat cea mai categorică asigurare că vor merge cu El la închisoare şi chiar la moarte. Iar sărmanul Petru, plin de încredere în sine, a adăugat: „Chiar dacă toţi ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea." (Marcu 14, 27.29.) Dar ucenicii se încredeau în ei înşişi. Ei n-au privit, aşa cum Domnul Hristos îi sfătuise să facă, spre ajutorul Celui Atotputernic. şi astfel, atunci când Mântuitorul a avut o nevoie disperată de simpatia şi rugăciunile lor, El i-a găsit dormind. Chiar şi Petru dormea.

Ioan ucenicul iubitor, acela care se sprijinise pe pieptul lui Isus, dormea şi el. Desigur, iubirea lui Ioan faţă de Învăţătorul său ar fi trebuit să-l ţină treaz. Rugăciunile lui stăruitoare ar fi trebuit să se amestece cu acelea ale iubitorului Mântuitor în ceasul greu al necazului Său. Răscumpărătorul nostru petrecuse nopţi întregi în rugăciune pentru ucenicii Săi, ca să nu scadă credinţa lor. Dacă acum Domnul Hristos le-ar fi pus lui Iacov şi Ioan întrebarea pe care le-o pusese cândva: „Puteţi voi să beţi paharul pe care am să-l beau Eu, şi să fiţi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?", ei nu s-ar mai fi aventurat să răspundă: „Putem!" (Matei 20, 22.)

Auzind vocea Domnului Hristos, ucenicii s-au trezit, dar cu greu L-au recunoscut, atât de schimbată Îi era faţa din cauza chinului îndurat. Adresându-Se lui Petru, Isus i-a spus: „Simone, tu dormi? Un ceas n-ai fost în stare să veghezi? Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită; duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios." (Marcu 14, 37-38.) Slăbiciunea ucenicilor Săi a trezit mila lui Isus. El Se temea că nu vor fi în stare să îndure încercarea, proba ce avea să vină asupra lor, prin trădarea şi moartea Lui. El nu i-a mustrat, ci le-a zis: „Vegheaţi şi rugaţi-vă ca să nu cădeţi în ispită". Chiar şi în marea Sa luptă, El căuta să-i înţeleagă în slăbiciunea lor. „Duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios." (Marcu 14, 38.)

Din nou Fiul lui Dumnezeu a fost cuprins de agonia supraomenească şi, slăbit şi epuizat, El S-a întors clătinându-Se spre locul luptei Sale de mai înainte. Suferinţa Sa era mai mare decât cea dinainte. Când agonia sufletului L-a cuprins, „sudoarea I se făcuse ca nişte picături mari de sânge care cădeau pe pământ." (Luca 22, 44.) Chiparoşii şi palmierii erau martori tăcuţi ai chinului Său de moarte. De pe ramurile lor încărcate cu frunze, roua cea grea cădea peste trupul Său chinuit, ca şi când natura ar fi plâns deasupra Creatorului ei ce Se lupta singur cu puterile întunericului.

Cu puţin timp înainte, Domnul Isus stătuse ca un cedru puternic, înfruntând furtuna împotrivirii, care îşi concentrase furia asupra Sa. Voinţe încăpăţânate şi inimi pline de răutate şi viclenie se străduiseră în zadar să-L ducă la confuzie sau să-L înfrângă. El a stat în maiestatea Sa divină, ca Fiu al lui Dumnezeu. Acum însă, El era asemenea unei trestii bătute şi îndoite de mânia furtunii. El ajunsese acum la încheierea lucrării Sale de biruitor, câştigând la fiecare pas victoria asupra puterilor întunericului. Ca Unul ce fusese deja glorificat, El restabilise unitatea Sa cu Dumnezeu. În accente neşovăielnice, El Îşi revărsase cântecele de laudă. El le adresase ucenicilor Săi cuvinte de încurajare, pline de iubire. Acum sosise ceasul puterii întunericului. Acum vocea Sa era auzită în atmosfera liniştită a nopţii, dar nu în tonurile înalte ale triumfului, ci plină de zbuciumul durerii omeneşti. Cuvintele Mântuitorului au ajuns la urechile somnoroşilor Săi ucenici: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!" (Matei 26, 42.)

Primul gând al ucenicilor a fost acela de a merge la El, dar El le ceruse să rămână acolo, veghind şi rugându-se. Când Domnul Isus a venit la ei, i-a găsit încă o dată dormind. Din nou, El a simţit nevoia unei tovărăşii, nevoia unor cuvinte din partea ucenicilor Săi, cuvinte care I-ar fi adus alinare şi ar fi spulberat vraja întunericului ce aproape Îl copleşise. Dar ochii lor erau îngreuiaţi de somn şi n-au ştiut ce să-I spună. Prezenţa Lui însă i-a trezit. Ei I-au văzut faţa plină de sudoarea de sânge a agoniei şi teama a pus stăpânire pe ei. Ei nu-I puteau înţelege chinul. „Atât de schimbată Îi era faţa şi atât de mult Se deosebea înfăţişarea Lui de a fiilor oamenilor.” (Isaia 52, 14.)

Întorcându-Se, Domnul Hristos S-a îndreptat iarăşi către locul Său retras şi a căzut cu faţa la pământ, copleşit de groaza unui mare întuneric. Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu tremura în ceasul acela al încercării. Acum, El nu Se ruga pentru ucenicii Săi, să nu se piardă credinţa lor, ci pentru sufletul Său ispitit şi chinuit. Momentul teribil sosise — momentul care avea să hotărască destinul lumii. Soarta neamului omenesc atârna în balanţă. Domnul Hristos ar fi putut refuza să bea paharul ce se cuvenea omului vinovat. Nu era încă prea târziu pentru acest lucru. El ar fi putut să-şi şteargă sudoarea de sânge de pe frunte şi să-l lase pe om să piară în nelegiuirea lui. El putea spune: „Călcătorul de lege să-şi primească pedeapsa păcatului său, iar Eu voi merge înapoi la Tatăl Meu”. Va bea oare Fiul lui Dumnezeu paharul amar al umilinţei şi chinului? Va suferi oare Cel nevinovat urmările blestemului păcatului, pentru a salva pe cel vinovat? Cuvintele ieşeau tremurând de pe buzele palide ale lui Hristos: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!” (Matei 26, 42.)

De trei ori a înălţat El ruga aceasta. De trei ori natura umană s-a dat înapoi de la acest sacrificiu final, care încorona lucrarea Lui. În acele momente însă, istoria neamului omenesc I s-a înfăţişat Răscumpărătorului lumii. El a văzut că, dacă sunt lăsaţi în voia lor, călcătorii legii trebuie să piară. El a văzut starea de neajutorare a păcătosului. El a văzut puterea păcatului. Durerea şi plânsul unei lumi blestemate s-au înfăţişat înaintea Sa. El a privit soarta ei ameninţătoare şi a luat hotărârea. El va salva, va mântui pe omul păcătos, coste aceasta oricât L-ar costa. El a acceptat botezul Său cu sânge şi, prin El, milioane de oameni sortiţi pieirii pot câştiga viaţa veşnică. El a părăsit curţile cerului, unde totul este imaculat, totul este bucurie şi slavă, pentru a salva singura oaie pierdută, singura lume din univers care a căzut prin păcătuire. şi El nu Se va da înapoi de la lucrarea chemării Sale. El va deveni jertfă de ispăşire pentru un neam de oameni care, cu bună ştiinţă, au păcătuit. Ruga Sa respira acum numai supunere: „Dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta”.

Hotărârea fiind luată, El Se prăbuşi ca mort la pământ, de unde Se ridicase puţin. Unde erau acum ucenicii Săi, ca să-şi aşeze cu gingăşie mâinile sub capul Învăţătorului lor istovit şi să mângâie fruntea aceea desfigurată cu adevărat mai mult decât a fiilor oamenilor? Mântuitorul însă a călcat singur în teasc şi, din cei ce erau acolo, nimeni n-a fost cu El.

Dumnezeu însă suferea împreună cu Fiul Său. Îngerii priveau chinul de moarte al Mântuitorului. Ei L-au văzut pe Domnul lor înconjurat de legiunile forţelor satanice şi natura Sa copleşită de o groază tainică, înfiorătoare. În cer s-a făcut linişte. Nici o harpă nu era atinsă. Dacă muritorii ar fi putut vedea uluirea oştilor cereşti, care, într-o dureroasă tăcere, vedeau pe Tatăl cum îndepărta razele Sale de lumină, iubire şi slavă de la Fiul Său preaiubit, atunci ar fi putut înţelege mai bine cât de vinovat este păcatul în ochii Săi.

Lumile necăzute în păcat şi oştile îngereşti au urmărit cu un deosebit interes cum conflictul se apropia de sfârşit. Satana şi cei care i s-au alăturat în ale răului, legiunile de îngeri apostaziaţi, priveau cu multă atenţie la momentul hotărâtor al lucrării de mântuire. Puterile binelui şi cele ale răului aşteptau să vadă ce răspuns va primi Domnul Hristos la rugăciunea pe care a adresat-o de trei ori Tatălui. Îngerii doreau foarte mult să aducă uşurare divinului Suferind, dar lucrul acesta nu se putea înfăptui. Nici o cale de scăpare nu s-a găsit pentru Fiul lui Dumnezeu. În acest îngrozitor moment de criză, când totul era în cumpănă, când paharul cel tainic tremura în mâna Suferindului, cerul s-a deschis, o lumină a strălucit în mijlocul întunericului prevestitor de furtună, al ceasului de criză, şi îngerul cel puternic, care stă în prezenţa lui Dumnezeu, ocupând poziţia de la care a căzut Satana, a venit lângă Domnul Hristos. Îngerul a venit nu pentru a lua paharul din mâna Lui, ci ca să-L întărească, spre a putea să-l bea, asigurându-L de iubirea Tatălui. El a venit ca să dea putere Rugătorului divino-uman. El I-a îndreptat privirea spre cerurile deschise, vorbindu-I despre fiinţele care aveau să fie mântuite ca rezultat al suferinţelor Lui. Îngerul L-a asigurat pe Isus că Tatăl Său este mai mare şi mai puternic decât Satana şi că moartea Sa va avea ca rezultat o totală înfrângere a lui, iar împărăţia acestei lumi avea să fie dată sfinţilor Celui Preaînalt. Îngerul I-a spus că El va vedea rezultatul muncii sufletului Său şi va fi mulţumit, căci o mulţime din neamul omenesc va fi mântuită, salvată pentru veşnicie.

Chinul Domnului Hristos n-a încetat, dar descurajarea şi dezamăgirea L-au părăsit. Furtuna n-a scăzut în nici un fel din intensitate, dar El, care era obiectul dezlănţuirii ei, a fost întărit pentru a face faţă furiei ei. El a rămas calm şi senin. O pace cerească se odihnea pe faţa Lui pătată de sânge. El a îndurat ceea ce nici o fiinţă omenească nu va putea îndura vreodată, căci El a gustat suferinţele morţii pentru fiecare om.

Ucenicii care dormeau au fost treziţi deodată de lumina ce-L înconjura pe Mântuitorul. Ei l-au văzut pe înger aplecat peste Stăpânul lor întins la pământ. L-au văzut ridicând capul Mântuitorului pe pieptul său şi îndreptându-L spre ceruri. I-au auzit vocea, asemenea unei muzici plăcute, rostind cuvinte de mângâiere şi speranţă. Ucenicii şi-au reamintit scena de pe Muntele schimbării la faţă. Ei şi-au amintit de slava ce-L înconjurase pe Isus în templu, precum şi de glasul lui Dumnezeu care vorbea din nor. Acum, aceeaşi slavă a fost descoperită din nou şi nu se mai temeau deloc pentru Învăţătorul lor. El Se afla în grija lui Dumnezeu; un înger puternic fusese trimis ca să-L ocrotească. Din nou, ucenicii, în oboseala

lor, au căzut în toropeala aceea stranie, care i-a copleşit. şi, din nou, Domnul Hristos i-a găsit dormind.

Privindu-i cu amărăciune, El zise: „Dormiţi de acum şi odihniţi-vă!... Iată că a venit ceasul ca Fiul omului să fie dat în mâinile păcătoşilor." (Matei 26, 45.) Chiar atunci când rostea aceste cuvinte, El a auzit paşii gloatei care-L căuta şi a spus: „Sculaţi-vă, haide să mergem; iată că se apropie vânzătorul" (Matei 26, 46.)

Nici o urmă a chinului de moarte prin care trecuse nu se mai vedea când Domnul Hristos a pornit să-l întâmpine pe vânzătorul Său. Stând în fruntea ucenicilor Săi, El a zis: „Pe cine căutaţi?" Răspunsul a fost: „Pe Isus din Nazaret". Isus a zis: „Eu sunt." (Ioan 18, 4-8.) Când aceste cuvinte au fost rostite, îngerul care-I slujise lui Isus cu puţin înainte s-a aşezat între El şi gloată. O lumină cerească a făcut să strălucească faţa Mântuitorului şi ceva în formă de porumbel L-a umbrit. În prezenţa acestei slave divine, gloata ucigaşă n-a putut să stea în picioare nici măcar o singură clipă. Preoţii, mai marii, soldaţii şi chiar Iuda s-au dat înapoi, clătinându-se, şi au căzut ca morţi la pământ.

Îngerul s-a retras şi lumina a dispărut. Domnul Hristos avusese ocazia să scape, dar El a rămas calm şi stăpân pe Sine, ca Unul care fusese glorificat. El stătea în mijlocul acelei cete înrăite, care era acum căzută şi neputincioasă la picioarele Sale. Ucenicii priveau în tăcere, plini de uimire şi teamă.

Dar scena s-a schimbat repede. Gloata s-a ridicat în picioare. Soldaţii romani, preoţii şi Iuda s-au strâns în jurul Domnului Isus. Se simţeau ruşinaţi de slăbiciunea lor, temându-se că El ar putea să le scape. Din nou, Răscumpărătorul le-a pus întrebarea: „Pe cine căutaţi?" Acum ei aveau dovada faptului că Acela care stătea înaintea lor era Fiul lui Dumnezeu, dar nu s-au lăsat convinşi. La întrebarea: „Pe cine căutaţi?", au răspuns iarăşi: „Pe Isus din Nazaret!" Atunci Mântuitorul le-a spus: „V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutaţi pe Mine, lăsaţi pe aceştia să se ducă" (Ioan 18, 8) — şi a arătat spre ucenicii Săi. El ştia cât de slabă le era credinţa şi a căutat să-i ocrotească de ispite şi încercări. Pentru ei, El era gata să Se sacrifice.

Iuda trădătorul, n-a uitat rolul pe care îl avea de jucat. Când gloata a pătruns în grădină, el a condus-o, fiind urmaţi îndeaproape de marele preot. Iuda stabilise un semn pentru urmăritorii Domnului Isus, spunând: „Pe care-L voi săruta eu, Acela este; să puneţi mâna pe El." (Matei 26, 48.) Acum, el se făcea că nu are nici un amestec cu ei. Apropiindu-se de Domnul Hristos, el I-a luat mâna, semn al unei familiare prietenii. Rostind: „Plecăciune, Învăţătorule", el L-a sărutat de repetate ori, prefăcându-se că plânge, ca şi când ar fi simţit împreună cu El în primejdia în care Se afla.

Domnul Hristos i-a spus: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!" Vocea Lui tremura de durere atunci când a adăugat: „Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?" Această întrebare ar fi

trebuit să trezească conştiinţa trădătorului şi să atingă inima lui împietrită; dar onoarea, credincioşia şi sensibilitatea milei omeneşti îl părăsiseră. Stătea plin de îndrăzneală şi sfidător, fără să manifeste vreo dispoziţie de a-şi schimba atitudinea. Se predase lui Satana şi nu mai avea nici o putere să-i reziste. şi Isus n-a refuzat sărutarea vânzătorului.

Gloata a devenit mai îndrăzneaţă atunci când a văzut că Iuda a atins persoana Aceluia care, numai cu puţin timp înainte, fusese glorificat înaintea ochilor lor. Atunci au pus mâna pe Isus şi au început să lege acele mâini preţioase, care au fost totdeauna folosite pentru săvârşirea binelui.

Ucenicii s-au gândit că Stăpânul lor nu va îngădui să fie luat. Căci aceeaşi putere care a făcut ca mulţimea să cadă ca nişte oameni morţi îi va face neputincioşi până când Domnul Hristos şi tovarăşii Săi vor scăpa. Ei au fost însă dezamăgiţi şi chiar indignaţi când au văzut frânghiile aduse pentru a lega mâinile Aceluia pe care ei Îl iubeau. În mânia sa, Petru a scos repede sabia şi a încercat să-L apere pe Domnul său, dar n-a făcut decât să taie urechea slujitorului marelui preot. Când Domnul Hristos a văzut ceea ce s-a întâmplat, şi-a dezlegat mâinile, deşi era ţinut cu străşnicie de soldaţii romani, şi, spunând: „Lăsaţi-i! Până aici!”, S-a atins de urechea rănită, şi ea s-a vindecat imediat. Apoi i-a spus lui Petru: „Pune-ţi sabia la locul ei; căci toţi cei ce scot sabia de sabie vor pieri. Crezi că n-aş putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?”, o legiune pentru fiecare ucenic. De ce oare, gândeau ucenicii, nu Se salvează pe Sine şi nu ne salvează şi pe noi? Răspunzând gândurilor lor nemărturisite, El a adăugat: „Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că aşa trebuie să se întâmple? Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” (Luca 22, 51; Matei 26, 52-54; Ioan 18, 11.)

Demnitatea oficială a conducătorilor iudei nu-i împiedicase să se alăture urmăritorilor lui Isus. Arestarea Sa era o problemă prea importantă ca să fie încredinţată unor subalterni; preoţii cei vicleni şi mai marii norodului s-au unit cu poliţia templului şi cu oamenii fără căpătâi şi l-au urmat pe Iuda în Ghetsemani. Cu ce societate se uniseră aceşti demnitari — o gloată doritoare de senzaţii tari, înarmată cu tot felul de unelte, ca şi când ar fi urmărit o fiară sălbatică!

Întorcându-Se către preoţii şi bătrânii norodului, Domnul Hristos şi-a fixat privirea cercetătoare asupra lor. Cuvintele pe care le-a rostit atunci nu aveau să le uite toată viaţa. Ele au fost asemenea unor săgeţi ascuţite ale Celui Atotputernic. Cu demnitate, El a spus: „Aţi ieşit ca după un tâlhar, cu săbii şi cu ciomege, ca să Mă prindeţi. În toate zilele şedeam în mijlocul vostru şi învăţam norodul în templu, şi n-aţi pus mâna pe Mine”. Noaptea este mult mai potrivită pentru lucrarea voastră. „Dar acesta este ceasul vostru şi puterea întunericului.” (Matei 26, 55; Luca 22, 53.)

Ucenicii au fost înspăimântaţi când au văzut că Domnul Hristos îngăduie să fie prins şi legat. Au fost jigniţi de faptul că atât El, cât şi ei aveau să sufere această umilinţă. Nu puteau

înţelege purtarea Lui şi L-au învinovăţit pentru faptul că S-a supus gloatei. În teama şi indignarea lor, Petru a propus să se salveze singuri. Urmând această sugestie, „toţi ucenicii L-au părăsit şi au fugit.” (Matei 26, 56 u.) Dar Domnul Hristos prevăzuse această fugă a lor: „Iată”, a spus El, „că vine ceasul, şi a şi venit, când veţi fi risipiţi fiecare la ale lui; şi pe Mine Mă veţi lăsa singur, căci Tatăl Meu este cu Mine.” (Ioan 16, 32.)

Capitolul 75 — Înaintea lui Ana şi a curţi de judecată a lui Caiafa

În mare grabă, ei L-au dus pe Isus peste pârâul Chedron, au trecut prin grădini şi dumbrăvi cu măslini şi pe străzile liniştite ale oraşului adormit. Era trecut, de acum, de miezul nopţii şi strigătele gloatei batjocoritoare, care Îl urma, au străpuns strident liniştea nopţii. Mântuitorul era legat, păzit cu străşnicie şi mişcările Îi provocau durere. În graba nepotolită, cei ce L-au prins L-au dus la palatul lui Ana, fostul mare preot.

Ana era capul familiei preoţilor ce slujeau şi, din respect pentru vârsta sa, el era recunoscut de către popor ca mare preot. Sfatul său era căutat şi adus la îndeplinire ca fiind vocea lui Dumnezeu. El trebuia să fie primul care Îl vede pe Isus captiv, la discreţia puterii preoţeşti. El trebuia să fie prezent la anchetarea celui arestat, de teamă ca nu cumva Caiafa, mai puţin experimentat, să dea greş în a obţine ceea ce ei doreau. Iscusinţa, viclenia şi subtilitatea sa trebuiau folosite cu această ocazie; căci condamnarea lui Hristos trebuia obţinută cu orice chip.

În mod legal, Domnul Hristos trebuia să fie judecat de către Sinedriu; dar, adus înaintea lui Ana, El a fost supus unei judecăţi preliminare. Sub dominaţia romană, Sinedriul nu putea să pronunţe definitiv sentinţa la moarte. El nu putea decât să judece un deţinut, iar sentinţa dată trebuia supusă spre ratificare autorităţilor romane. Era deci necesar să se aducă împotriva Domnului Hristos acuzaţii care să fie considerate de către romani ca fiind criminale. De asemenea, trebuia găsită o acuzaţie care să-L condamne şi în faţa iudeilor. Un mare număr de preoţi şi conducători fuseseră convinşi de învăţătura Domnului Hristos şi numai teama de excomunicare i-a împiedicat să-I mărturisească aceasta. Preoţii îşi aminteau foarte bine de întrebarea lui Nicodim: „Legea noastră osândeşte ea pe un om înainte ca să-l asculte şi să ştie ce face?” (Ioan 7, 51.) Această întrebare a determinat atunci dezbinarea consiliului, iar planurile lor au fost zădărnicite. Acum, Iosif din Arimatea şi Nicodim nu aveau să mai fie invitaţi, dar erau alţii care puteau îndrăzni să vorbească în favoarea dreptăţii. Judecata trebuia condusă în aşa fel, încât să-i unească pe membrii Sinedriului împotriva Domnului Hristos. Erau două acuzaţii pe care preoţii doreau să le aducă. Dacă Domnul Hristos ar fi fost dovedit ca hulitor, atunci El ar fi fost condamnat de către iudei. Dacă ar fi fost acuzat de revoltă, atunci s-ar fi asigurat condamnarea de către romani. Ana a încercat să stabilească cel de-al doilea cap de acuzare. El L-a cercetat pe Domnul Hristos cu privire la ucenicii Săi şi cu privire la doctrina Sa, sperând ca Arestatul să spună ceva care să-i dea material pe care să-l interpreteze. El a căutat să stoarcă nişte declaraţii prin care să dovedească faptul că Isus căuta să înfiinţeze o societate secretă, cu scopul de a stabili o nouă împărăţie. Atunci, preoţii ar fi putut să-L dea în mâinile romanilor, ca fiind tulburător al păcii şi generator al răzvrătirii.

Ca într-o carte deschisă, Domnul Hristos a citit gândurile preotului. Ca şi când ar fi citit în sufletul celui care-L interoga, Isus a negat faptul că între El şi urmaşii Săi ar exista vreo

înţelegere secretă sau că El i-ar fi strâns în secret într-un loc întunecos, pentru a-şi ascunde planurile. În ceea ce priveşte planurile şi învăţătura Sa, El nu avea nici un secret. „Eu am vorbit lumii pe faţă”, a răspuns El; Eu „totdeauna am învăţat pe norod în sinagogă şi în templu, unde se adună toţi iudeii, şi n-am spus nimic în ascuns”.

Domnul Hristos punea propriul mod de a lucra în contrast cu metodele acuzatorilor Săi. Timp de luni de zile, ei Îl urmăriseră, străduindu-se să-L prindă în cursă şi să-L aducă înaintea unui tribunal secret, unde, prin jurământ fals, să obţină ceea ce prin mijloace cinstite era imposibil să obţină. Acum, ei îşi aduceau la îndeplinire planurile. Prinderea Lui în miez de noapte de către o gloată de oameni, batjocura şi abuzurile comise asupra Lui mai înainte de a fi condamnat sau chiar acuzaţia erau modul lor de a lucra, şi nu al Lui. Acţiunea lor era de fapt o violare a legii. Rânduielile lor prevedeau că fiecare om trebuie să fie considerat şi tratat ca nevinovat până când i se dovedea vinovăţia. Preoţii erau astfel condamnaţi de propriile rânduieli.

Întorcându-Se spre anchetatorul Său, Domnul Hristos a spus: „Pentru ce Mă întrebi pe Mine?” Nu trimiseseră oare preoţii şi mai marii norodului spioni care să-I supravegheze toate mişcările şi să le raporteze fiecare cuvânt spus de El? N-au fost oare aceştia prezenţi la orice întâlnire a Sa cu oamenii şi n-au dus ei preoţilor informaţii cu privire la tot ceea ce a spus şi a făcut El? „Întreabă pe cei ce M-au auzit despre ce le-am vorbit”, a răspuns Isus; „iată, aceia ştiu ce am spus.” (Ioan 18, 21.)

Ana a fost redus la tăcere de răspunsul categoric pe care l-a primit. Temându-se ca nu cumva Domnul Hristos să spună ceva cu privire la felul său de comportare, pe care prefera să-l ţină ascuns, Ana nu I-a mai spus nimic atunci. Unul dintre aprozii săi, plin de mânie când l-a văzut pe Ana redus la tăcere, L-a lovit pe Domnul Hristos peste faţă, spunând: „Aşa răspunzi marelui preot?”

Cu un calm profund, Hristos a răspuns: „Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău; dar dacă am vorbit bine, de ce Mă baţi?” (Ioan 18, 20-23.) El n-a rostit nici un cuvânt aspru, de răzbunare. Răspunsul Său calm izvora dintr-o inimă lipsită de păcat, răbdătoare şi blândă, care nu putea fi provocată.

Domnul Hristos a suferit nespus datorită abuzurilor şi insultelor la care era supus. Din mâinile fiinţelor pe care El le crease şi pentru care făcea un sacrificiu infinit de mare, El a primit orice umilire. şi El a suferit într-un raport direct proporţional cu desăvârşirea sfinţeniei Sale şi cu ura Sa faţă de păcat. Judecarea Sa de către oamenii care se comportau ca nişte diavoli era pentru El un continuu sacrificiu. A fi înconjurat de fiinţe omeneşti, ce se aflau sub controlul lui Satana, era pentru El nespus de revoltător. şi El era conştient de faptul că, într-un moment, printr-o strălucire a puterii Sale divine, El ar fi putut transforma în ţărână pe cruzii Săi chinuitori. Acest lucru făcea ca judecata să fie şi mai greu de suportat.

Iudeii aşteptau un Mesia care să Se manifeste printr-o forţă exterioară. Îl aşteptau ca pe cineva cu o voinţă extraordinară, care să schimbe modul de gândire al oamenilor şi să obţină de la ei, prin forţă, o recunoaştere a supremaţiei şi, în acelaşi timp, avea să satisfacă şi speranţele lor ambiţioase. Astfel, când Domnul Hristos era tratat cu dispreţ, o mare ispită Îl încerca, şi anume aceea de a manifesta caracterul Său divin. Printr-un cuvânt, printr-o privire, El ar fi putut să-i oblige pe persecutorii Săi să mărturisească faptul că El era Domn, mai presus de împăraţi şi conducători, de preoţi şi templu. Dar dificila Lui sarcină era aceea de a rămâne în poziţia pe care şi-o alesese, de a fi una cu neamul omenesc.

Îngerii cerului erau martori, urmărind fiecare mişcare ce se făcea împotriva iubitului lor Conducător. Ei doreau nespus de mult să-L elibereze pe Hristos. Sub conducerea lui Dumnezeu, îngerii sunt atotputernici. Cu o ocazie, ascultând de porunca Domnului Hristos, ei au ucis într-o noapte o armată asiriană de o sută optzeci şi cinci de mii de oameni. Cât de uşor ar fi putut îngerii, privind ruşinoasa scenă a judecării Domnului Hristos, să-şi manifeste indignarea, mistuind pe vrăjmaşii lui Dumnezeu! Dar nu li se poruncise să facă acest lucru. El, care ar fi putut să osândească la moarte pe vrăjmaşii Săi, a suportat cruzimea lor. Iubirea pentru Tatăl Său şi angajamentul Său, luat de la întemeierea lumii, că va deveni Purtător al păcatului L-au făcut să îndure fără să Se plângă de tratamentul barbar al celor pe care venise să-i mântuiască. Era o parte a misiunii Sale aceea de a suporta, în natura Sa omenească, toate loviturile şi batjocurile pe care oamenii le puteau îngrămădi asupra Lui. Singura nădejde a omenirii era în această supunere a Domnului Hristos la tot ceea ce El putea îndura din mâinile şi inimile oamenilor.

Domnul Hristos nu spusese nimic care ar fi putut da acuzatorilor Săi vreun câştig de cauză: şi totuşi El era legat, ceea ce însemna că fusese deja condamnat. Trebuia să existe totuşi o formă de justiţie. Era necesar să se facă forma unui proces legal. Autorităţile erau hotărâte să grăbească înfăptuirea acestui lucru. Ele erau conştiente de consideraţia de care Se bucura Domnul Hristos în popor şi se temeau că, dacă se făcea vâlvă de arestarea Lui, atunci s-ar fi încercat eliberarea Sa. De asemenea, dacă judecarea şi executarea nu se înfăptuiau în acelaşi timp, atunci s-ar fi amânat cu o săptămână datorită sărbătorii Paştelui. Faptul acesta însă le-ar fi dat peste cap planurile. Pentru a obţine condamnarea lui Hristos, depindeau în mare măsură de gălăgia mulţimii, care era formată în mare parte din pleava Ierusalimului. Dacă s-ar fi întârziat o săptămână, atunci entuziasmul ar fi scăzut şi nu era exclus să aibă loc o reacţie. Atunci, cea mai bună parte din norod s-ar fi ridicat în favoarea Domnului Hristos; mulţi ar fi putut să aducă mărturie în apărarea Lui, arătând marile lucrări pe care El le făcuse. Aceasta ar fi trezit indignarea poporului împotriva Sinedriului. Modul în care ei au procedat ar fi fost condamnat, iar Domnul Hristos ar fi fost eliberat, pentru a primi iarăşi închinare din partea mulţimii. De aceea, preoţii şi mai marii norodului au hotărât ca, înainte ca planurile lor să fie cunoscute, Hristos să fie dat în mâinile romanilor.

Dar, mai înainte de toate, trebuia găsit un cap de acuzare împotriva Lui. Până acum însă, ei nu găsiseră nimic. Ana a poruncit ca Domnul Hristos să fie dus la Caiafa. Acesta aparţinea partidei saducheilor, dintre care unii erau cei mai înverşunaţi vrăjmaşi ai Domnului Hristos. El însuşi, deşi era mai slab în ceea ce priveşte puterea caracterului, era tot atât de aspru, fără inimă şi fără scrupule ca Ana. El n-ar fi lăsat nici un mijloc nefolosit pentru a-L nimici pe Isus. Era dis-de-dimineaţă şi încă întuneric; la lumina torţelor şi a felinarelor, gloata înarmată şi prizonierul ei au pornit spre palatul marelui preot. Aici, în timp ce membrii Sinedriului se adunau, Ana şi Caiafa L-au interogat din nou pe Domnul Hristos, dar fără succes.

Când consiliul s-a adunat în sala de judecată, Caiafa şi-a ocupat locul de preşedinte al Sinedriului. De o parte şi de alta erau judecătorii şi cei care erau în mod deosebit interesaţi în acest proces. Soldaţii romani au fost aşezaţi pe platformă, mai jos de tron. La picioarele tronului marelui preot stătea Domnul Hristos. Asupra Lui erau fixate privirile întregii mulţimi. Agitaţia era mare. În toată acea mulţime, numai El era calm şi senin. Chiar atmosfera din jurul Său părea cuprinsă de o influenţă sfântă.

Caiafa L-a privit pe Domnul Hristos ca pe rivalul său. Nerăbdarea oamenilor de a-L auzi pe Mântuitorul şi aparenta lor grabă de a accepta învăţăturile Lui treziseră gelozia amară a marelui preot. Dar, privind acum la Cel arestat, Caiafa era plin de admiraţie pentru înfăţişarea Sa nobilă şi demnă. O convingere plana asupra lui, şi anume că omul acesta era la fel ca Dumnezeu. În clipa următoare însă, în mod dispreţuitor, a alungat acest gând.

De îndată, vocea lui s-a auzit plină de ironie şi aroganţă, cerându-I Domnului Isus să facă una din marile Lui minuni înaintea lor. Dar Mântuitorul parcă nici nu auzise cuvintele lui. Poporul a putut face comparaţie între comportamentul nervos şi răutăcios al lui Ana şi al lui Caiafa şi comportarea maiestuoasă, calmă, a Domnului Hristos. Chiar şi în mintea acelei mulţimi înrăite s-a ridicat întrebarea: „Trebuie oare ca acest Om cu o înfăţişare dumnezeiască să fie condamnat ca un criminal?”

Caiafa, conştient de influenţa pe care Isus o câştiga, a grăbit judecata. Vrăjmaşii Domnului Hristos erau în mare încurcătură. Ei erau preocupaţi să obţină condamnarea Lui, dar nu ştiau cum să realizeze lucrul acesta. Membrii Sinedriului erau împărţiţi în farisei şi saduchei. Între ei erau mari animozităţi şi controverse; nici nu îndrăzneau să abordeze unele puncte de discuţie, de teamă să nu se certe. Cu câteva cuvinte, Domnul Hristos ar fi putut să le trezească prejudecăţile unii împotriva altora şi, în acest fel, să le abată mânia de la El. Caiafa ştia acest lucru şi dorea să evite stârnirea unei dispute. Erau foarte mulţi martori care ar fi putut dovedi că Domnul Hristos îi denunţase pe preoţi şi pe cărturari şi că îi caracterizase ca fiind ipocriţi şi ucigaşi; dar nu era în avantajul lor să aducă această mărturie.

Saducheii, în lupta lor ascuţită cu fariseii, folosiseră un limbaj asemănător. O astfel de mărturie nu avea greutate în faţa romanilor, care erau ei înşişi dezgustaţi de pretenţiile

fariseilor. Erau foarte multe dovezi că Domnul Hristos nesocotise tradiţiile iudaice şi vorbise nerespectuos despre multe din rânduielile lor; dar, în ceea ce priveşte tradiţia, fariseii şi saducheii erau la cuţite; iar pentru romani, această acuzaţie n-avea nici o valoare. Vrăjmaşii Domnului Hristos nu îndrăzneau să-L acuze de călcarea Sabatului, căci o examinare a acestei probleme ar fi descoperit caracterul lucrării Sale. Dacă minunile Sale de vindecare erau aduse la lumină, atunci însuşi scopul pe care preoţii îl urmăreau avea să fie anihilat, înfrânt.

Martori mincinoşi fuseseră plătiţi să-L acuze pe Domnul Hristos de incitare la rebeliune, la încercarea de a stabili o conducere de stat separată. Dar mărturiile lor s-au dovedit a fi vagi şi contradictorii. Cercetaţi îndeaproape, ei şi-au falsificat propriile declaraţii.

La începutul lucrării Sale, Domnul Hristos a spus: „Stricaţi Templul acesta, şi în trei zile îl voi ridica”. Într-un limbaj profetic figurat, El profetizase despre moartea şi învierea Sa. „El le vorbea despre templul trupului Său.” (Ioan 2, 19.21.) Iudeii înţeleseseră aceste cuvinte într-un sens literal, ca referindu-se la templul din Ierusalim. Din tot ceea ce spusese Domnul Hristos, preoţii n-au putut găsi nimic spre a folosi împotriva Lui, în afară de această declaraţie. Prezentând într-un mod greşit aceste cuvinte, ei sperau să aibă câştig de cauză. Romanii fuseseră şi ei angajaţi în reconstruirea şi înfrumuseţarea templului şi erau foarte mândri de el; orice dispreţ manifestat faţă de el, cu siguranţă, le-ar fi trezit indignarea. Aici, în acest punct, romanii şi iudeii, fariseii şi saducheii se puteau uni, căci toţi priveau templul cu multă veneraţie. În legătură cu acest fapt au fost găsiţi doi martori, ale căror mărturii n-au fost chiar atât de contradictorii ca ale celorlalţi.

Unul dintre ei, care fusese mituit să-L acuze pe Isus, a declarat: „Acesta a zis: «Eu pot să stric Templul lui Dumnezeu şi să-l zidesc iarăşi în trei zile»”. În acest fel, cuvintele Domnului Hristos au fost prezentate în mod greşit. Dacă ar fi fost spuse exact aşa cum au fost rostite de El, ei n-ar fi putut să obţină condamnarea nici chiar de către Sinedriu. Dacă Domnul Hristos ar fi fost numai om, aşa cum pretindeau iudeii, declaraţia Sa n-ar fi făcut decât să evidenţieze un spirit iraţional, lăudăros, dar nu putea fi transformată în hulă. Chiar în modul tendenţios în care au fost prezentate de martorii falşi, cuvintele Sale n-au conţinut nimic care să fie considerat de către romani o crimă vrednică de moarte.

Cu multă răbdare, Domnul Hristos a ascultat declaraţiile ce se băteau cap în cap. El n-a scos nici un cuvânt în apărarea Sa. În cele din urmă, acuzatorii Săi au fost încurcaţi, confuzi şi înnebuniţi. Judecata nu făcea deloc progrese; se părea că tot complotul lor avea să dea greş. Caiafa era disperat. Mai rămânea o singură scăpare: Hristos trebuia determinat să Se condamne singur. Marele preot s-a ridicat de pe scaunul său de judecată cu faţa schimonosită de patimă, vocea şi comportamentul său arătând în mod clar că, dacă ar fi stat în puterea sa, L-ar fi doborât la pământ pe Arestat. „Nu răspunzi nimic?” a exclamat el. „Ce mărturisesc aceştia împotriva Ta?”

Isus şi-a păstrat pacea. „Când a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.” (Isaia 53, 7.) În cele din urmă, Caiafa, ridicând braţul drept spre ceruri, s-a adresat Domnului Isus ca şi când ar fi fost rostit un jurământ solemn: „Te jur, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!”

La acest apel, Domnul Hristos nu mai putea rămâne tăcut. Este un timp când trebuie să taci şi unul când trebuie să vorbeşti. El n-a vorbit până când n-a fost întrebat în mod direct. El ştia că, dacă răspundea acum, aceasta avea să însemne cu certitudine moartea Sa. Dar apelul acesta a fost făcut de cea mai înaltă autoritate recunoscută a naţiunii şi în Numele Celui Preaînalt. Domnul Hristos nu putea să nu arate respectul cuvenit legii. Mai mult decât atât, legătura Sa cu Tatăl era pusă acum sub semnul întrebării. El trebuia să declare în mod clar caracterul şi misiunea Sa.

Domnul Hristos le spusese ucenicilor Săi: „Orişicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 10, 32.) Acum, prin propriul exemplu, El a repetat învăţătura. Toate urechile erau foarte atente ca să asculte şi toţi ochii erau aţintiţi asupra feţei Sale, atunci când El a răspuns: „Da ... sunt”. O lumină cerească părea că luminează înfăţişarea Sa palidă, atunci când a adăugat: „Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veţi vedea pe Fiul omului şezând la dreapta puterii lui Dumnezeu şi venind pe norii cerului.” (Matei 26, 64.)

Pentru un moment, divinitatea Domnului Hristos străfulgeră prin învelişul Său omenesc. Marele preot tremura sub privirea pătrunzătoare a Mântuitorului. Privirea aceea părea că citeşte gândurile lui ascunse şi îl ardea până la inimă. Niciodată în viaţa pe care a mai avut-o de trăit, n-a uitat privirea aceea cercetătoare a persecutatului Fiul al lui Dumnezeu.

„Ba mai mult”, a spus Domnul Hristos, „vă spun că de acum încolo veţi vedea pe Fiul omului şezând la dreapta puterii lui Dumnezeu şi venind pe norii cerului.” În aceste cuvinte, Domnul Hristos a prezentat reversul scenei ce avea loc atunci. El, Domnul vieţii şi al slavei, avea să stea la dreapta lui Dumnezeu. El va fi Judecătorul a tot pământul şi la hotărârea Lui nu se va mai putea face recurs. Atunci, orice lucru tainic avea să fie aşezat în lumina feţei lui Dumnezeu, şi judecata avea să se exercite asupra fiecărui om, care va fi judecat după faptele sale.

Cuvintele Domnului Hristos l-au speriat pe marele preot. Gândul că avea să fie o înviere a morţilor, când toţi vor sta la bara judecăţii lui Dumnezeu, pentru a fi răsplătiţi după faptele lor, era pentru Caiafa un gând plin de groază. Scenele judecăţii finale au trecut cu repeziciune, ca o panoramă, pe dinaintea sa. Pentru o clipă, el a văzut spectacolul îngrozitor al mormintelor ce-şi eliberau morţii, cu secretele care, spera el, au fost pentru totdeauna ascunse. Pentru un moment, el a avut simţământul că stă în faţa Judecătorului celui veşnic,

ai cărui ochi, care văd totul, citeau în sufletul său, aducând la lumină tainele ce se considerau ascunse o dată cu cei morţi.

Scena însă a trecut, s-a şters repede din viziunea preotului. Cuvintele Domnului Hristos l-au lovit pe saducheu în inimă. Caiafa negase doctrina învierii din morţi, a judecăţii şi a vieţii viitoare. Acum, el era cuprins de o furie satanică. Oare acest Om, un arestat ce stătea înaintea sa, să-i atace cea mai iubită teorie? Rupându-şi veşmântul, pentru ca poporul să vadă pretinsa lui groază, el a cerut ca, fără să se mai continue cercetările, Arestatul să fie condamnat pentru blasfemie. „Ce nevoie mai avem de martori?" a spus el. „Iată că acum aţi auzit hula Lui." (Matei 26, 65.) şi toţi L-au condamnat.

Conştiinţa vinovăţiei şi pasiunea l-au făcut pe Caiafa să facă ceea ce a făcut. El era furios pe sine pentru că a crezut cuvintele Domnului Hristos şi, în loc să-şi sfâşie inima ca urmare a unui profund simţământ al adevărului şi să mărturisească faptul că Isus era Mesia, el şi-a sfâşiat hainele preoţeşti, ca semn al unei rezistenţe categorice. Acest act al său avea profunde semnificaţii. Însă puţin şi-a dat seama Caiafa de însemnătatea lui. În acest act, făcut spre a-i influenţa pe judecători şi pentru a obţine astfel condamnarea Domnului Hristos, marele preot s-a condamnat pe sine. Prin legea dată de Dumnezeu, s-a descalificat pentru slujba preoţiei. Făcând astfel, el pronunţase asupră-şi sentinţa de condamnare la moarte.

Un mare preot nu trebuia să-şi rupă hainele. Prin legea levitică, acest lucru era interzis sub pedeapsa condamnării la moarte. În nici o împrejurare, în nici o ocazie, preotul nu trebuia să-şi rupă hainele. Printre iudei era obiceiul să se rupă veşmintele la moartea unor prieteni, dar preoţii nu trebuiau să respecte acest obicei. Domnul Hristos dăduse poruncă expresă lui Moise cu privire la acest lucru. (Leviticul 10, 6.)

Tot ceea ce purta preotul trebuia să fie întreg şi fără cusur. Prin acele frumoase veşminte era reprezentat caracterul marelui antitip, Isus Hristos. Nimic altceva, decât desăvârşirea în îmbrăcăminte şi purtare, în cuvânt şi spirit, nu putea să fie primit de către Dumnezeu. El este sfânt, şi slava şi desăvârşirea Sa trebuie să fie reprezentate în serviciile de pe pământ. Numai desăvârşirea putea să reprezinte în mod cuvenit sfinţenia serviciilor cereşti. Omul mărginit poate să-şi sfâşie propria inimă, dând astfel pe faţă un duh zdrobit şi smerit. Dumnezeu va recunoaşte acest lucru. Dar veşmintele preoţeşti nu trebuiau să fie nicidecum sfâşiate, căci aceasta ar fi stricat reprezentarea lucrurilor cereşti. Marele preot care ar fi îndrăznit să vină la slujba cea sfântă şi să ia parte la serviciul din sanctuar cu veşmintele sfâşiate ar fi fost considerat ca unul care era despărţit de Dumnezeu. Rupându-şi veşmintele, el a încetat să mai fie un personaj reprezentativ. El nu mai era acceptat de către Dumnezeu ca un preot activ, care putea sluji. Acest fel de purtare, aşa cum se vedea la Caiafa, dădea pe faţă pasiune şi nedesăvârşire omenească.

Sfâşiindu-şi veşmintele, Caiafa a făcut fără efect Legea lui Dumnezeu, pentru a urma tradiţia oamenilor. O lege omenească prevedea că, în caz de blasfemie, un preot putea să-şi sfâşie veşmintele în semn de groază faţă de păcat şi totuşi să fie nevinovat. În acest fel, Legea lui Dumnezeu era anulată de legi omeneşti.

Fiecare acţiune a marelui preot era privită cu mult interes de popor; şi Caiafa, pentru a impresiona, a căutat să facă risipă de sfinţenia lui. Dar în actul acesta, destinat să fie o acuzaţie împotriva Domnului Hristos, el arunca ocara asupra Aceluia despre care Dumnezeu a zis: „Numele Meu este în El." (Exod 23, 21.) Astfel, chiar el era acela care comitea o blasfemie. Fiind el însuşi condamnat de Dumnezeu, Caiafa a pronunţat sentinţa de condamnare asupra Domnului Hristos ca un hulitor.

Când Caiafa şi-a rupt hainele, actul său a fost semnificativ în legătură cu locul pe care poporul iudeu avea să-l ocupe de aici înainte ca naţiune, faţă de Dumnezeu. Cândva popor ales al lui Dumnezeu, se despărţea acum de El şi devenea foarte repede un popor ce nu mai aparţinea lui Iehova. Când, pe cruce fiind, Domnul Hristos a strigat: „S-a sfârşit", iar catapeteasma templului s-a rupt în două, Veghetorul cel sfânt declara că poporul iudeu Îl respinsese pe Acela care era antitipul tuturor tipurilor, realitatea tuturor umbrelor acelora. Israel s-a despărţit de Dumnezeu. Caiafa putea deci să-şi rupă veşmântul său oficial, care arăta că el se pretindea a fi un reprezentant al marelui Mare Preot; căci hainele nu mai aveau nici o însemnătate nici pentru el, nici pentru popor. Marele preot putea mai bine să-şi rupă veşmintele de groază, în faţa situaţiei lui şi a naţiunii iudaice.

Sinedriul hotărâse că Domnul Hristos este vrednic de moarte; dar era împotriva legii iudaice să judece noaptea un arestat. Ca să fie legală, o condamnare nu se putea pronunţa decât la lumina zilei şi înaintea întregului consiliu în sesiune. Cu toate acestea, Mântuitorul era tratat acum ca un criminal condamnat şi lăsat în seama celor mai josnice şi a celor mai stricate fiinţe omeneşti, ca să fie batjocorit. Palatul marelui preot era înconjurat de o curte deschisă, în care se strânseseră soldaţii şi o mulţime de oameni. Prin această curte a fost dus Domnul Hristos spre camera gărzii, fiind întâmpinat şi dintr-o parte, şi din alta cu batjocură, făcându-se referinţă la declaraţia Sa că este Fiul lui Dumnezeu. Cuvintele Sale: „şezând la dreapta puterii lui Dumnezeu" şi „venind pe norii cerului" erau repetate în bătaie de joc. În timp ce Se afla în camera gărzii, aşteptând judecarea Sa legală, El n-a fost apărat. Gloata neştiutoare fusese martoră la cruzimea cu care El a fost tratat în faţa consiliului şi de aceea oamenii şi-au luat libertatea să-şi manifeste toate elementele satanice ale naturii lor. Înfăţişarea nobilă şi dumnezeiască a Domnului Hristos îi aţâţa la nebunie. Blândeţea Sa, inocenţa şi răbdarea Sa maiestuoasă îi umpleau de ura ce pornea de la Satana. Mila şi dreptatea erau călcate în picioare. Niciodată n-a fost tratat un criminal într-un mod atât de inuman cum a fost tratat Fiul lui Dumnezeu.

Dar un chin sufletesc şi mai puternic sfâşia inima Domnului Hristos, o lovitură care a produs cea mai profundă durere şi pe care nici o mână vrăjmaşă n-o putea produce. În timp ce era supus batjocurii unei cercetări în faţa lui Caiafa, Domnul Hristos a fost tăgăduit de unul dintre propriii ucenici.

După ce L-au părăsit pe Învăţătorul lor în grădină, doi dintre ucenici se aventuraseră să urmeze, de la distanţă, gloata care pusese mâna pe Domnul Hristos. Aceşti ucenici erau Petru şi Ioan. Preoţii l-au remarcat pe Ioan ca pe un ucenic binecunoscut al lui Hristos şi l-au admis în sala de judecată, sperând că, fiind martor al umilirii Conducătorului său, va ajunge să dispreţuiască ideea că Unul ca acesta ar fi Fiul lui Dumnezeu. Ioan a vorbit în favoarea lui Petru şi a obţinut şi pentru el aprobarea să intre.

În curte se aprinsese un foc, căci era cea mai rece oră din noapte, fiind chiar înainte de revărsatul zorilor. Un grup de oameni s-a apropiat de foc şi Petru, plin de încumetare, i s-a alăturat. El nu dorea să fie recunoscut ca ucenic al lui Hristos. Amestecându-se nepăsător prin mulţime, el spera să fie luat drept unul dintre cei care Îl aduseseră pe Domnul Hristos în sala de judecată.

Dar când focul ilumină faţa lui Petru, femeia care stătea de pază la uşă a aruncat o privire cercetătoare asupra lui. Ea a reţinut faptul că el venise împreună cu Ioan, a observat privirea lui dezamăgită şi şi-a zis că trebuie să fie un ucenic al lui Hristos. Ea era una dintre slujnicele din casa lui Caiafa şi era curioasă să afle adevărul. Ea i-a zis lui Petru: „Nu cumva şi tu eşti unul dintre ucenicii omului acestuia?” Petru a fost surprins şi tulburat; ochii oamenilor s-au fixat imediat asupra lui. El se făcea că nu înţelege; dar femeia era insistentă şi spuse celor din jurul său că acest om fusese cu Isus. Petru s-a văzut nevoit să răspundă şi spuse supărat: „Femeie, nu-L cunosc”. Aceasta a fost prima tăgăduire şi imediat a cântat cocoşul. O, Petre, atât de curând te-ai ruşinat de Învăţătorul tău! Atât de curând ai tăgăduit pe Domnul tău!

Ucenicul Ioan, intrând în sala de judecată, n-a încercat să ascundă faptul că era un urmaş al Domnului Hristos. El nu s-a amestecat cu gloata crudă, care Îl batjocorea pe Învăţătorul său. El n-a fost întrebat, pentru că nu şi-a asumat un caracter fals, pentru ca astfel să poată fi bănuit. El a căutat un colţ retras, ferit de privirea mulţimii, dar cât mai aproape cu putinţă de Isus. De aici, el putea vedea şi auzi tot ceea ce avea loc la judecarea Domnului.

Nu fusese în planul lui Petru ca adevăratul său caracter să fie cunoscut. Luându-şi un aer de indiferenţă, el se aşezase singur pe terenul vrăjmaşului şi deveni astfel o pradă uşoară ispitei. Dacă i s-ar fi cerut să lupte pentru Învăţătorul său, ar fi fost un soldat curajos; dar când degetul batjocurii s-a îndreptat spre el, s-a dovedit a fi un laş. Mulţi dintre cei care nu se dau înapoi de la o luptă îndârjită pentru Domnul lor sunt puşi în situaţia de a-şi tăgădui credinţa, datorită faptului că au fost luaţi în râs. Asociindu-se cu aceia pe care ar fi trebuit să-i evite, se aşează singuri în calea ispitei. Ei îi invită pe vrăjmaşi să-i ispitească şi sunt

determinaţi să spună şi să facă lucruri de care, în alte împrejurări, nu s-ar fi făcut niciodată vinovaţi. Ucenicul Domnului Hristos care, în zilele noastre, îşi ascunde credinţa de teama suferinţei sau a ruşinii Îl tăgăduieşte pe Domnul lui tot aşa cum L-a tăgăduit Petru în sala de judecată.

Petru încerca să arate că nu este deloc interesat în judecarea Învăţătorului său, dar inima sa era chinuită de durere atunci când auzea ocara cea crudă şi vedea maltratările pe care le îndura. Chiar mai mult, el era surprins şi mâniat pentru faptul că Domnul Isus trebuia să Se umilească pe Sine şi să-i umilească şi pe urmaşii Săi, supunându-Se unui astfel de tratament. Pentru a-şi ascunde adevăratele sentimente, el a căutat să se alăture persecutorilor Domnului Isus şi batjocurilor lor nepotrivite. Dar înfăţişarea sa era nenaturală. El se comporta în mod fals şi, în timp ce căuta să vorbească nepăsător, nu putea să-şi reţină expresiile de indignare faţă de abuzurile la care era supus Învăţătorul său.

Pentru a doua oară i-a fost atrasă atenţia şi a fost din nou acuzat că este un urmaş al lui Isus. Acum el a declarat cu jurământ: „Nu cunosc pe omul acesta!” Încă o ocazie i-a fost dată. După o oră, unul dintre slujitorii marelui preot, o rudă apropiată a omului căruia Petru îi tăiase urechea, l-a întrebat: „Nu te-am văzut eu cu El în grădină?” „Nu mai încape îndoială că eşti unul din oamenii aceia; căci eşti galilean, şi graiul tău seamănă cu al lor.” De astă dată, Petru s-a umplut de mânie. Ucenicii Domnului Isus erau cunoscuţi pentru curăţia vorbirii lor, dar, pentru a-i înşela întru totul pe cei care l-au întrebat, precum şi pentru a pune în evidenţă caracterul pe care şi-l împrumutase, Petru se lepădă acum de Învăţătorul său blestemând şi jurând. şi cocoşul cântă din nou. Auzindu-l, Petru şi-a amintit de cuvintele Domnului Isus: „Înainte ca să cânte cocoşul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori.” (Marcu 14, 30.)

În timp ce blestemele înjositoare erau încă pe buzele lui Petru, iar cântatul pătrunzător al cocoşului răsuna încă în urechile sale, privirea Mântuitorului s-a întors de la judecătorii Săi încruntaţi spre sărmanul Său ucenic. În acelaşi timp, privirea lui Petru a fost atrasă de Învăţătorul său. În privirea aceea blândă, el a citit milă adâncă şi întristare, dar nici o umbră de mânie nu se afla în ea.

Vederea acelei feţe palide şi suferinde, privirea aceea plină de compasiune şi iertare au străpuns inima lui Petru asemenea unei săgeţi. Conştiinţa i-a fost trezită. Memoria deveni activă. Petru îşi aminti de făgăduinţa pe care o făcuse cu câteva ore înainte, că va merge cu Domnul său la închisoare şi la moarte. şi-a amintit de amărăciunea sa atunci când Mântuitorul i-a spus în camera de sus că, în aceeaşi noapte, se va lepăda de trei ori de Domnul său. Petru tocmai declarase că nu-L cunoaşte pe Isus, dar acum el şi-a dat seama cu o chinuitoare durere cât de bine îl cunoştea Domnul său şi cât de bine citise Domnul în inima lui falsitatea ce îi era chiar şi lui necunoscută.

Un val de amintiri îl cuprinse. Mila plină de gingăşie a Mântuitorului, bunătatea şi îndelunga Lui răbdare, blândeţea şi răbdarea Sa manifestate faţă de ucenicii Săi greşiţi — toate îi veneau în minte. Îşi aduse aminte de avertizarea: „Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credinţa ta." (Luca 22, 31-32.) Reflectă cu groază la propria nerecunoştinţă, la falsitatea sa şi la jurământul său fals. Privi încă o dată la Învăţătorul său şi văzu cum o mână profanatoare se ridică să-L lovească în faţă. Nemaiputând să îndure scena, el fugi cu inima zdrobită din sala de judecată.

În singurătate şi întuneric, el merse înainte fără să ştie şi fără să-i pese încotro merge. În cele din urmă, s-a pomenit în grădina Ghetsemani. Scena petrecută cu câteva ore în urmă îi apăru în mod viu în minte. Faţa suferindă a Domnului său, pătată de sudoare de sânge şi frământată de suferinţă, i-a apărut în memorie. El şi-a adus aminte, cu remuşcări amare, că Domnul Isus a plâns şi a fost în agonie, singur, în rugăciune, în timp ce aceia care ar fi trebuit să-I fie aproape în ceasul încercării Sale dormeau. El şi-a adus aminte de solemna însărcinare: „Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu căderi în ispită." (Matei 26, 41.) Petru a fost din nou martor al scenei din sala de judecată. Pentru inima sângerândă, era o tortură să ştie că a adăugat cea mai grea povară umilirii şi durerii Mântuitorului. Chiar în locul acela în care Domnul Hristos Îşi revărsase sufletul în agonie înaintea Tatălui, Petru a căzut cu faţa la pământ şi a dorit să moară.

Atunci când dormea, deşi Domnul Hristos îl îndemnase să vegheze şi să se roage, Petru şi-a pregătit calea pentru păcatul său cel mare. Toţi ucenicii, dormind în acel moment crucial, au suferit o mare pierdere. Domnul Hristos cunoştea teribila încercare prin care ei aveau să treacă. El cunoştea modul în care avea să lucreze Satana pentru a le paraliza judecata, aşa încât să nu poată fi pregătiţi pentru timpul încercării. Pentru acest motiv El i-a avertizat atunci. Dacă orele petrecute în grădină ar fi fost de veghere şi rugăciune, atunci Petru n-ar fi fost lăsat să depindă numai de slaba sa putere. El nu L-ar fi tăgăduit atunci pe Domnul său. Dacă ar fi vegheat împreună cu Domnul Hristos în agonia Sa, ucenicii ar fi fost pregătiţi să privească suferinţele Sale pe crucea Golgotei. Ei ar fi înţeles, într-o măsură însemnată, natura suferinţelor Sale zdrobitoare. Ei ar fi fost în stare să-şi aducă aminte de cuvintele Sale care profetizau suferinţele, moartea şi învierea Sa. În mijlocul întunecimii celui mai crucial ceas, raze de speranţă ar fi luminat în întuneric şi le-ar fi susţinut credinţa.

De îndată ce s-a făcut ziuă, Sinedriul s-a adunat din nou şi Domnul Hristos a fost adus iarăşi în sala de judecată. El Se declarase Fiu al lui Dumnezeu, dar Sinedriul a transformat cuvintele Sale într-o acuzaţie împotriva Sa. Dar nu-L puteau condamna numai pe baza acestei declaraţii, pentru că mulţi membri nu fuseseră prezenţi la şedinţa din cursul nopţii şi nu auziseră cuvintele Sale. De asemenea, ei ştiau că tribunalul roman nu ar fi găsit în ele nimic vrednic de moarte. Dar, dacă ar fi auzit toţi de pe buzele Sale repetarea acelor cuvinte, atunci obiectivul lor ar fi fost atins. Susţinerea Domnului Isus că El este Mesia o puteau transforma într-o declaraţie de revoltă politică.

„Dacă eşti Tu Hristosul”, au zis ei, „spune-ne.” Dar Domnul Hristos tăcea. Ei au continuat să-I pună întrebări. În cele din urmă, cu o voce tristă, El a răspuns: „Dacă vă voi spune, nu veţi crede; şi dacă vă voi întreba, nu-Mi veţi răspunde, nici nu-Mi veţi da drumul”. Dar, ca să poată fi lăsaţi fără scuză, El a adăugat solemna avertizare: „De acum încolo, Fiul omului va şedea la dreapta puterii lui Dumnezeu”.

„Eşti Tu dar Fiul lui Dumnezeu?” au întrebat ei într-un glas. şi El le-a răspuns: „Aşa cum o spuneţi: da, sunt”. Atunci ei au început să strige: „Ce nevoie mai avem de mărturie? Noi înşine am auzit-o din gura Lui”. Și astfel, în conformitate cu a treia condamnare din partea autorităţilor iudaice, Domnul Isus trebuia să moară. Tot ceea ce mai trebuia făcut acum, gândeau ei, era ca romanii să ratifice această condamnare şi să-L dea în mâna lor.

A urmat apoi cea de-a treia scenă de abuzuri şi batjocuri, chiar mai rea decât aceea pe care a primit-o din partea mulţimii ignorante. şi ea a avut loc chiar în prezenţa preoţilor şi a conducătorilor, cu aprobarea lor. Orice sentiment de simpatie şi umanism dispăruse din inimile lor. Dacă argumentele lorerau slabe şi nu-L puteau reduce la tăcere, atunci ei aveau alte arme, şi anume acele arme care au fost folosite în toate veacurile pentru a-i reduce la tăcere pe eretici — suferinţa, violenţa şi moartea.

Când condamnarea Domnului Hristos a fost pronunţată de către judecători, o furie satanică a pus stăpânire pe gloată. Urletul vocilor semăna cu urletul fiarelor sălbatice. Mulţimea s-a repezit spre Domnul Hristos, strigând: „Este vinovat, la moarte cu El!” Dacă n-ar fi fost soldaţii romani, Domnul Hristos n-ar mai fi trăit ca să fie bătut în cuie, pe crucea Golgotei. El ar fi fost rupt în bucăţi înaintea judecătorilor Săi, dacă autoritatea romană n-ar fi intervenit şi, prin forţa armelor, n-ar fi ţinut în frâu violenţa gloatei.

Oamenii păgâni erau furioşi la vederea tratamentului brutal faţă de Cineva împotriva căruia nu se dovedise nimic. Ofiţerii romani au declarat că, pronunţând condamnarea Domnului Isus, iudeii încălcau autoritatea romană şi că era chiar contrar legii iudaice faptul de a condamna un om la moarte numai pe baza propriei mărturii. Această intervenţie a adus o clipă de acalmie procedurală; dar conducătorii iudei erau insensibili, morţi faţă de milă şi ruşine.

Preoţii şi conducătorii au uitat demnitatea slujbei lor şi şi-au bătut joc de Fiul lui Dumnezeu, folosind epitete dezgustătoare. L-au luat în derâdere, reproşându-I cu dispreţ naşterea Sa. Spuneau că îndrăzneala Sa de a Se proclama Mesia era suficientă pentru a merita moartea cea mai dezonorantă, cea mai ruşinoasă. Oamenii cei mai stricaţi erau aceia care aruncau ocara cea mai infamă asupra Mântuitorului. O haină veche a fost aruncată peste capul Său şi persecutorii L-au lovit peste faţă, spunând: „Hristoase, prooroceşte-ne cine Te-a lovit?” Când haina a fost luată de pe capul Său, un păcătos înrăit L-a scuipat în faţă.

Îngerii lui Dumnezeu au înregistrat cu credincioşie orice privire insultătoare, orice cuvânt şi orice act săvârşite împotriva iubitului lor Conducător. Într-o zi, oamenii aceştia stricaţi, care şi-au bătut joc şi au scuipat faţa calmă şi palidă a Domnului Hristos, o vor privi în slava ei, strălucind mai tare decât soarele.

Capitolul 76 — Iuda

Istoria vieţii lui Iuda ne prezintă sfârşitul trist al unei vieţi care ar fi putut fi onorată de Dumnezeu. Dacă ar fi murit mai înainte de ultima lui călătorie la Ierusalim, Iuda ar fi fost privit ca un om vrednic de a ocupa un loc între cei doisprezece apostoli, unul a cărui lipsă ar fi fost foarte mult simţită. Repulsia cu care a fost privit de-a lungul veacurilor n-ar fi existat, dacă însuşirile caracterului său n-ar fi fost manifestate la încheierea istoriei vieţii sale. Dar caracterul său a fost descoperit lumii cu un scop: ca să fie o avertizare pentru toţi aceia care, asemenea lui, ar trăda misiunea sacră încredinţată lor.

Cu puţin timp înainte de Paşte, Iuda şi-a reînnoit legăturile pe care le avea cu preoţii, pentru a-L da pe Domnul Hristos în mâinile lor. S-a convenit atunci ca Mântuitorul să fie arestat în unul din locurile Sale de meditaţie şi rugăciune. De la ospăţul din casa lui Simon, Iuda avusese ocazia să reflecteze asupra faptelor pe care se legase să le aducă la îndeplinire, dar planul său nu s-a schimbat. Pentru treizeci de arginţi — preţul unui sclav, el a dat ruşinii şi morţii pe Domnul slavei.

Din fire, Iuda avea o puternică iubire de bani; dar el nu fusese totdeauna atât de corupt ca să poată face o faptă ca aceasta. El nutrise spiritul cel rău al avariţiei până când acesta a devenit motivul dominant al vieţii sale. Iubirea lui pentru Mamona a fost mai mare decât iubirea pentru Domnul Hristos. Devenind rob al acestui viciu, el s-a predat lui Satana şi avea să fie târât adânc în păcat.

Iuda se alăturase ucenicilor atunci când mulţimile Îl urmau pe Domnul Isus. Învăţătura Mântuitorului le-a mişcat inimile în timp ce ascultau uimiţi cuvintele Lui rostite în sinagogă, la marginea mării sau pe munte.

Iuda i-a văzut pe bolnavi, pe schilozi şi pe orbi venind în număr mare la Domnul Isus din oraşe şi sate. I-a văzut pe muribunzi aduşi la picioarele Sale. A fost martor al lucrărilor minunate ale Mântuitorului, manifestate în vindecarea celor bolnavi, în eliberarea de demoni şi învierea din morţi. A simţit chiar în persoana sa dovada puterii Domnului Hristos. A recunoscut învăţăturile Domnului Hristos ca fiind superioare tuturor celor pe care le auzise vreodată. Îl iubea pe Marele Învăţător şi dorea să fie cu El. Avea dorinţa să fie schimbat în caracterul şi viaţa sa, nădăjduind să experimenteze acest lucru prin legătura sa cu Domnul Hristos. Mântuitorul nu l-a respins pe Iuda. El i-a dat un loc printre cei doisprezece. I-a încredinţat lucrarea unui evanghelist. I-a dat puterea de a vindeca pe bolnavi şi de a scoate demonii. Dar Iuda n-a ajuns să se predea pe deplin Domnului Hristos. El n-a renunţat la ambiţiile lui lumeşti sau la iubirea de bani. În timp ce a acceptat poziţia de slujitor al Domnului Hristos, el nu s-a supus puterii divine modelatoare. Considera că putea să aibă propria judecată şi propriile păreri, cultivând predispoziţia de a critica şi acuza.

Iuda era foarte mult apreciat de către ucenici şi avea o mare influenţă asupra lor. Chiar el avea o părere foarte bună despre sine şi îi privea pe fraţii săi ca fiindu-i mult inferiori în judecată şi iscusinţă. Ei nu-şi dau seama de ocaziile pe care le au, gândea el, şi nici nu profită de împrejurările ce li se oferă. Biserica nu va prospera niciodată cu astfel de conducători limitaţi. Petru era impulsiv; el ar fi acţionat fără prea multă judecată. Ioan, care strângea adevărurile ce porneau de pe buzele Domnului Hristos, era considerat de Iuda ca fiind un om de afaceri nepriceput. Matei, a cărui pregătire l-a învăţat exactitatea în toate lucrurile, era foarte grijuliu atunci când era vorba de cinste, medita totdeauna la cuvintele Domnului Hristos şi era atât de absorbit de ele, încât, considera Iuda, nu mai inspira încredere atunci când era vorba să facă lucruri iscusite şi larg cuprinzătoare. În acest fel, Iuda i-a categorisit pe toţi ucenicii şi se felicita pentru faptul că biserica ar fi ajuns adesea în încurcături şi necazuri, dacă n-ar fi fost iscusinţa lui de administrator. Iuda se considera cel mai capabil, neputând fi depăşit de nimeni. După părerea lui, el constituia o onoare pentru cauza bisericii şi totdeauna se prezenta astfel.

Însă Iuda era orb faţă de propriile slăbiciuni de caracter, iar Domnul Hristos l-a aşezat acolo unde avea să aibă ocazia să le vadă şi să se corecteze. Fiind casier pentru ucenici, avea datoria să se îngrijească de nevoile micului grup şi să acorde ajutorul necesar celor săraci. La Paşte, în camera de sus, când Domnul Isus i-a zis: „Ce ai să faci, fă repede” (Ioan 13, 27), ucenicii gândeau că El îi ceruse să cumpere cele necesare pentru nevoile praznicului sau să dea ceva celor săraci. Slujind altora, Iuda ar fi putut să-şi dezvolte un spirit neegoist. Dar, în timp ce asculta zilnic învăţăturile Domnului Hristos şi era martor al vieţii Sale neegoiste, Iuda s-a lăsat în voia dispoziţiilor sale spre lăcomie. Sumele mici, care treceau prin mâinile lui, erau o continuă ispită. Deseori, când făcea un mic serviciu pentru Domnul Hristos sau folosea din timpul său pentru scopuri religioase, el se plătea din acest fond sărăcăcios. În ochii săi, aceste pretexte serveau ca scuză pentru acţiunile sale; dar înaintea lui Dumnezeu era un hoţ.

Declaraţia mereu repetată a Domnului Hristos că Împărăţia Sa nu era din lumea aceasta l-a iritat pe Iuda. El făcuse un plan şi se aştepta ca Domnul Isus să lucreze după el. El plănuise ca Ioan Botezătorul să fie eliberat din închisoare. Dar, vai, Ioan a fost lăsat să fie decapitat. Iar Domnul Hristos, în loc să-şi revendice drepturile Sale regale şi să răzbune moartea lui Ioan, S-a retras cu ucenicii Săi într-un loc la ţară. Iuda dorea o atitudine mult mai agresivă. Considera că, dacă Domnul Isus nu i-ar împiedica pe ucenici să-şi aducă la îndeplinire planurile lor, lucrarea ar fi mult mai plină de succes. El a reţinut vrăjmăşia crescândă a conducătorilor iudei şi a văzut faptul că cerinţa lor n-a fost ascultată, atunci când au cerut un semn din ceruri din partea Domnului Hristos. Inima lui era deschisă necredinţei, iar vrăjmaşul adăuga gânduri de îndoială şi revoltă. De ce oare Domnul Isus Se ocupa atât de mult de ceea ce era aşa de descurajator? De ce oare prevestea El încercări şi persecuţii pentru Sine şi pentru ucenicii Săi? Perspectiva de a avea un loc de frunte în noua

împărăţie l-a făcut pe Iuda să sprijine cauza lui Isus. Oare să fie dezamăgit în speranţele lui? Iuda nu respingea ideea că Domnul Isus era Fiul lui Dumnezeu, dar avea îndoieli şi căuta să găsească vreo explicaţie a lucrărilor Sale minunate.

În ciuda învăţăturilor Mântuitorului, Iuda avansa mereu ideea că Domnul Hristos va domni ca împărat în Ierusalim. Cu ocazia hrănirii celor cinci mii, el a încercat să realizeze acest lucru. Atunci, Iuda a ajutat la împărţirea hranei mulţimii flămânde. El a avut ocazia să vadă binele ce-i stătea în putere să-l facă în favoarea altora. A simţit satisfacţia pe care o ai totdeauna în slujba lui Dumnezeu. A ajutat la aducerea la Hristos a bolnavilor şi suferinzilor din mulţime. A văzut câtă alinare, câtă bucurie şi fericire aducea în inimile omeneşti puterea vindecătoare a Răscumpărătorului. El ar fi putut să înţeleagă metodele de lucru ale Domnului Hristos. Dar era orbit de propriile dorinţe egoiste. Iuda a fost primul care să folosească entuziasmul declanşat de minunea înmulţirii pâinilor. El a fost acela care a pus la cale planul de a-L lua cu forţa pe Domnul Isus şi a-L face împărat. Năzuinţele lui erau foarte înalte, dar dezamăgirea i-a fost amară.

Cuvântarea Domnului Hristos în sinagogă cu privire la pâinea vieţii a fost punctul de cotitură în istoria vieţii lui Iuda. El a auzit cuvintele: „Adevărat, adevărat, vă spun că, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului, şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţă în voi înşivă.” (Ioan 6, 53.) El a văzut că Domnul Hristos oferea mai degrabă bunuri spirituale decât bunuri lumeşti. El considera că poate vedea departe şi că a ajuns la înţelegerea faptului că Isus nu va avea onoruri şi nu va putea da urmaşilor Săi poziţii înalte. El s-a hotărât să nu se unească atât de strâns cu Hristos, încât să nu se mai poată desface. El va veghea. şi a vegheat.

Din acel moment, el a început să exprime îndoieli care îi puneau pe ucenici în încurcătură. Semăna controverse şi sentimente ce duceau în rătăcire, repetând argumentele exprimate de către cărturari şi farisei împotriva susţinerilor Domnului Hristos. Toate necazurile mici şi mari, supărările, greutăţile şi aparentele piedici în calea înaintării Evangheliei erau interpretate de Iuda ca dovezi împotriva temeiniciei ei. El aducea texte din Sfânta Scriptură care nu aveau nici o legătură cu adevărurile pe care le prezenta Domnul Hristos. Aceste texte, scoase din contextul lor, îi puneau pe ucenici în încurcătură şi făceau să crească descurajarea, care-i cuprindea adesea. Totuşi, toate acestea au fost făcute de Iuda într-un astfel de mod, încât să apară că era un om conştiincios. şi în timp ce ucenicii căutau dovezi care să confirme cuvintele Marelui Învăţător, Iuda îi conducea aproape imperceptibil pe un alt drum. şi astfel, într-un mod foarte religios şi în aparenţă foarte înţelept, el prezenta problemele într-o lumină diferită de aceea în care le prezentase Domnul Hristos, alăturând cuvintelor Lui un înţeles pe care El niciodată nu-l dăduse. Sugestiile lui aţâţau totdeauna dorinţe ambiţioase după realizări pământeşti, îndepărtându-i astfel pe ucenici de la lucrurile importante cărora aceştia trebuiau să le acorde atenţia cuvenită. Neînţelegerile cu privire la cine să fie mai mare dintre ei erau în mare măsură generate de Iuda.

Când Domnul Isus i-a prezentat tânărului bogat condiţiile uceniciei, lui Iuda nu i-a plăcut acest lucru. El a considerat că se făcuse o greşeală. Dacă astfel de oameni, ca acest conducător, ar fi putut să fie uniţi cu credincioşii, atunci ei ar fi ajutat susţinând cauza lui Hristos. Dacă Iuda ar fi fost primit cel puţin ca sfătuitor, gândea el, atunci ar fi putut da sugestii avantajoase pentru dezvoltarea neînsemnatei biserici. Principiile şi metodele sale ar fi fost diferite întrucâtva de cele ale Domnului Hristos, dar în aceste lucruri el se considera mai înţelept decât Domnul Hristos.

În tot ceea ce Domnul Hristos le spunea ucenicilor Săi era ceva cu care Iuda nu era de acord în inima sa. Sub influenţa sa, aluatul neascultării îşi făcea foarte repede lucrarea. În toate acestea, ucenicii n-au văzut pe adevăratul vinovat; dar Domnul Isus a văzut că Satana îi transmitea lui Iuda atributele sale şi, în felul acesta, deschidea o cale prin care să-i poată influenţa şi pe ceilalţi ucenici. Cu un an înainte de trădarea Sa, Domnul Hristos spusese cu privire la aceasta: „Nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? şi totuşi unul din voi este un drac.” (Ioan 6, 70.)

Cu toate acestea, Iuda nu manifesta o opoziţie făţişă faţă de învăţăturile Mântuitorului şi nici nu părea că le pune la îndoială. El n-a dat pe faţă o atitudine de murmurare, până la momentul ospăţului din casa lui Simon. Când Maria a uns picioarele Mântuitorului, Iuda şi-a manifestat tendinţele spre lăcomie. Fiind mustrat de Domnul Hristos, spiritul său se revoltă. Mândria rănită şi dorinţa de răzbunare au rupt stăvilarele şi lăcomia nutrită atât de mult a pus stăpânire pe el. Aceasta va fi experienţa tuturor acelora care continuă să se joace cu păcatul. Elementele de decădere cărora nu li se rezistă şi asupra cărora nu s-a câştigat biruinţa răspund ispitirii lui Satana, iar sufletul este robit, supus voinţei lui.

Iuda însă nu era cu totul împietrit. Chiar după ce se angajase în două rânduri să-L vândă pe Mântuitorul, el a mai avut ocazii să se pocăiască. La cina de Paşte, Domnul Hristos şi-a dovedit divinitatea, dând în vileag scopul vânzătorului. Cu gingăşie, El nu l-a trecut cu vederea pe Iuda atunci când a slujit ucenicilor. Dar ultimul apel al harului a rămas fără răspuns. Apoi, cazul lui Iuda a fost hotărât şi picioarele pe care Domnul Hristos le-a spălat au plecat să aducă la îndeplinire lucrarea vânzătorului.

Iuda socotea că, dacă Domnul Hristos avea să fie crucificat, atunci evenimentul trebuia să aibă loc. Partea sa în trădarea Mântuitorului n-ar fi schimbat rezultatul. Dar, dacă Domnul Hristos nu trebuia să moară, atunci el nu făcea decât să-L forţeze să Se elibereze. Orice s-ar întâmpla, Iuda avea să câştige ceva de pe urma trădării lui. El a socotit că face o afacere iscusită vânzându-L pe Domnul său.

Cu toate acestea, Iuda nu credea că Domnul Hristos va îngădui ca El să fie arestat. Vânzându-L, planul său era de a-I da o lecţie. El intenţiona să joace un rol care să-L facă pe Mântuitorul mai atent de aici înainte şi să-l trateze cu respectul cuvenit. Iuda însă nu ştia că a dat morţii pe Domnul Hristos. De câte ori, când Mântuitorul învăţa în parabole, cărturarii

şi fariseii nu fuseseră înfrânţi prin ilustraţiile Lui uimitoare! De câte ori nu se osândiseră singuri! Adesea, când adevărul pătrunsese în inimile lor, ei erau plini de furie şi luau pietre ca să arunce în El; dar mereu şi mereu El scăpase. Deoarece El a scăpat din aşa de multe curse, cu siguranţă, gândea Iuda, că nu va îngădui să fie prins.

Iuda s-a hotărât să facă o încercare. Dacă într-adevăr Domnul Hristos era Mesia, atunci poporul, pentru care El făcuse atât de mult, se va strânge în jurul Său şi-L va proclama împărat. Aceasta va face ca multe minţi, care până acum au fost nehotărâte, să se hotărască o dată pentru totdeauna. Iuda avea să aibă meritul de a-L fi aşezat pe Împărat pe tronul lui David. Faptul acesta avea să-i asigure o poziţie de frunte în noua împărăţie, după Domnul Hristos.

Falsul ucenic îşi îndeplini partea în vinderea lui Isus. În grădină, când le-a spus conducătorilor mulţimii: „Pe care-l voi săruta eu, acela este; să puneţi mâna pe el!” (Matei 26, 48), el era pe deplin convins că Domnul Hristos va scăpa din mâinile lor. Apoi, dacă ei ar fi aruncat vina asupra lui, el putea să le spună: „Nu v-am spus să-L ţineţi bine?”

Iuda privi la cei care-L prindeau pe Domnul Hristos, acţionând la cuvintele lui şi legându-L strâns. Plin de uimire, el văzu că Mântuitorul a îngăduit să fie legat şi dus. Nerăbdător, el L-a urmat din grădină până la judecarea Lui în faţa conducătorilor iudei. În fiecare moment, aştepta ca El să-şi uimească vrăjmaşii, apărând înaintea lor ca Fiu al lui Dumnezeu, făcând fără efect toate comploturile şi toată puterea lor. Cum însă ceasurile treceau, unul după altul, şi Domnul Hristos Se supunea tuturor abuzurilor ce au fost îngrămădite asupra Lui, o teamă teribilă veni asupra vânzătorului pentru faptul că a vândut pe Învăţătorul său, ca să fie dat morţii.

Cum judecata se apropia de sfârşit, Iuda n-a mai putut îndura tortura conştiinţei sale vinovate. Deodată, o voce răguşită a răsunat din sala de judecată, făcând ca un fior de groază să pună stăpânire pe toate inimile: „Este nevinovat, cruţă-L, Caiafa!”

Făptura înaltă a lui Iuda era văzută acum făcându-şi loc prin mulţimea înmărmurită. Faţa sa era palidă şi descompusă şi stropi mari de sudoare se vedeau pe fruntea lui. Repezindu-se spre scaunul de judecată, el a aruncat jos, înaintea marelui preot, monedele de argint ce fuseseră preţul vânzării Domnului său. Apucând nerăbdător haina lui Caiafa, îl imploră să-L elibereze pe Isus, declarând că nu făcuse nimic vrednic de moarte. Mâniat, Caiafa îl îndepărtă, dar rămase încurcat, neştiind ce să spună. Perfidia preoţilor a fost dată pe faţă. Era evident că ei îl mituiseră pe ucenic ca să-şi vândă Învăţătorul.

„Am păcătuit”, strigă din nou Iuda, „căci am vândut sânge nevinovat.” Dar marele preot, recâştigându-şi stăpânirea de sine, răspunse batjocoritor: „Ce ne pasă nouă? Treaba ta.” (Matei 27, 4.) Preoţii fuseseră dispuşi să facă din Iuda unealta lor; dar îi dispreţuiau josnicia. Când el a venit la ei ca să-şi mărturisească vina, l-au luat în râs.

Iuda s-a aruncat apoi la picioarele Domnului Hristos, recunoscându-L ca Fiu al lui Dumnezeu şi rugându-L să se elibereze. Mântuitorul nu i-a reproşat nimic vânzătorului Său. El ştia că Iuda nu se pocăise; mărturisirea sa era stoarsă din sufletul său vinovat de sentimentul îngrozitor al condamnării şi al judecăţii viitoare, dar el nu simţea o durere profundă şi zdrobitoare de inimă pentru că vânduse pe Fiul nevinovat al lui Dumnezeu şi că se lepădase de Sfântul lui Israel. Cu toate acestea, Domnul Hristos n-a rostit nici un cuvânt de condamnare. El a privit cu multă milă la Iuda şi a spus: „Pentru ceasul acesta am venit în lume".

Un murmur de surprindere străbătu adunarea. Cu uimire, ei au văzut răbdarea Domnului Hristos faţă de vânzătorul Său. Din nou îi cuprinse convingerea că acest Om era mai mult decât un muritor. Dar, dacă El era Fiul lui Dumnezeu, se întrebau ei, de ce nu-şi desface legăturile şi nu triumfă asupra acuzatorilor Săi? Iuda s-a convins că toate stăruinţele lui erau zadarnice şi a fugit din sala de judecată exclamând: „E prea târziu! E prea târziu!" El simţea că nu va putea trăi să-L vadă pe Isus crucificat şi, în disperarea lui, s-a dus şi s-a spânzurat.

Mai târziu, în aceeaşi zi, pe drumul de la sala de judecată a lui Pilat la Golgota, s-a produs o întrerupere a strigătelor şi batjocurilor mulţimii nelegiuite, care Îl ducea pe Domnul Hristos la locul răstignirii. Pe când treceau pe lângă un loc retras, ei au văzut, la rădăcina unui copac uscat, trupul lui Iuda. A fost o privelişte dintre cele mai dezgustătoare, cutremurătoare. Greutatea corpului său rupsese frânghia cu care se spânzurase de copac. În cădere, trupul său fusese mutilat în mod oribil, iar câinii mâncau acum din el. Resturile lui au fost repede îngropate, ca să nu se mai vadă, dar mulţimea batjocorea mai puţin acum şi multe feţe palide dădeau pe faţă gândurile ce se frământau înăuntru. Se părea că răsplata începea să fie dată acelora care se făceau vinovaţi de sângele lui Isus.

Capitolul 77 — În sala de judecată a lui Pilat

În sala de judecată a lui Pilat, guvernatorul roman, Domnul Hristos stătea legat ca arestat. În jurul Său se afla garda soldaţilor, iar sala de judecată era plină până la refuz de spectatori. Afară, la intrarea în sală, erau judecătorii Sinedriului, preoţii, conducătorii, bătrânii şi gloata.

După ce L-a condamnat pe Domnul Hristos, consiliul Sinedriului a venit la Pilat, pentru a obţine confirmarea sentinţei, ca s-o poată aduce la îndeplinire. Dar aceşti conducători iudei n-au intrat în sala de judecată a lui Pilat. Conform legii lor ceremoniale, s-ar fi întinat dacă ar fi făcut astfel şi n-ar fi putut lua parte la sărbătoarea Paştelor. În orbirea lor, n-au putut vedea că ura aceea criminală le-a întinat inimile. N-au crezut că Domnul Hristos era adevăratul Miel Pascal şi că, deoarece L-au respins, marele praznic îşi pierduse, pentru ei, semnificaţia.

Când Mântuitorul a fost adus în sala de judecată, Pilat nu L-a privit cu ochi prietenoşi. Guvernatorul roman fusese chemat în grabă şi sculat din pat; era hotărât să-şi facă lucrarea cât mai repede cu putinţă. Era pregătit să se poarte cu Cel arestat cu o severitate de magistrat. Luându-şi aerul cel mai grav, el s-a întors să vadă ce fel de om trebuia să cerceteze, pentru care fusese sculat la o oră atât de matinală. El ştia că trebuia să fie cineva pe care autorităţile iudaice erau nerăbdătoare să-L judece şi să-L pedepsească în mare grabă.

Pilat privi la oamenii care-L aveau în pază pe Isus şi apoi privirea lui se opri cercetătoare asupra Domnului Hristos. El avusese de-a face cu tot felul de criminali; dar niciodată nu mai fusese adus înaintea sa un om care să aibă trăsături pline de atâta bunătate şi nobleţe. Pe faţa Sa el n-a văzut nici un semn de vinovăţie, nici o expresie de teamă, nici o încumetare sau dispreţ. El a văzut un Om plin de calm şi comportare demnă, a cărui înfăţişare nu purta semnele unui criminal, ci semnătura cerului.

Înfăţişarea Domnului Hristos a făcut o impresie favorabilă asupra lui Pilat. Ceea ce era mai bun în natura sa a fost trezit. El auzise de Isus şi de lucrările Lui. Soţia lui îi spusese câte ceva din faptele minunate săvârşite de Profetul din Galilea, care vindeca pe bolnavi şi învia pe morţi. Acum, toate acestea prindeau — ca într-un vis — viaţă în mintea lui Pilat. şi-a adus aminte de veştile pe care le auzise din diferite părţi. S-a hotărât să le ceară iudeilor să-i prezinte acuzaţiile pe care le aduc împotriva Celui arestat.

„Cine este acest Om şi pentru ce L-aţi adus?” spuse el. „Ce pâră aduceţi împotriva Lui?” Iudeii erau puşi în încurcătură. ştiind că nu puteau să-şi susţină acuzaţiile împotriva Domnului Hristos, nu doreau să aibă loc o cercetare publică. Au răspuns că este un înşelător, numit Isus din Nazaret.

Pilat a întrebat din nou: „Ce pâră aduceţi împotriva omului acestuia?" Preoţii n-au răspuns la întrebarea lui, dar, în cuvinte ce arătau iritarea lor, au spus: „Dacă n-ar fi fost un făcător de rele, nu L-am fi dat noi în mâinile tale." (Ioan 18, 29-30.) Când cei care formează Sinedriul, oamenii cei mai de frunte ai naţiunii, aduc la tine un om pe care îl consideră vrednic de moarte, mai este nevoie să întrebi ce acuzaţie I se aduce? Ei sperau să-l impresioneze pe Pilat cu sentimentul importanţei lor şi în felul acesta să-l facă să consimtă la cererea lor, fără să mai fie nevoie să treacă prin multe cercetări. Erau nerăbdători să obţină ratificarea sentinţei lor, pentru că erau conştienţi de faptul că cei care au fost martori la lucrările minunate ale Domnului Hristos ar fi putut să povestească lucruri cu totul diferite de născocirile pe care le repetau acum.

Preoţii gândeau că, prin slabul şi nehotărâtul Pilat, îşi vor putea aduce la îndeplinire planurile fără probleme. Mai înainte, el semnase foarte uşor condamnarea la moarte, osândind astfel oameni despre care ştiau bine că nu sunt vrednici de moarte. După aprecierile lui, viaţa unui arestat nu avea multă valoare; că erau nevinovaţi sau vinovaţi, faptul acesta n-avea nici o importanţă. Preoţii nădăjduiau ca Pilat să confirme pedeapsa cu moartea luată cu privire la Domnul Hristos fără să-L mai audieze. Ei cereau lucrul acesta ca o favoare cu ocazia marii lor sărbători naţionale.

Dar era ceva cu Cel arestat, care îl reţinea pe Pilat să facă lucrul acesta. El nu îndrăznea să-l înfăptuiască. şi-a dat seama de intenţiile şi planurile preoţilor. şi-a amintit cum, nu cu mult timp înainte, Domnul Hristos l-a înviat din morţi pe Lazăr, mort de patru zile; şi, înainte să semneze sentinţa de condamnare, s-a hotărât să cunoască acuzaţiile ce erau aduse împotriva Lui şi dacă puteau fi dovedite.

Dacă judecata voastră este suficientă, a spus el, atunci de ce L-aţi mai adus pe arestat la mine? „Luaţi-L voi şi judecaţi-L după legea voastră." Constrânşi în felul acesta, preoţii au spus că ei L-au condamnat deja, dar că trebuie să aibă şi hotărârea lui Pilat pentru ca osânda lor să fie valabilă. Care este sentinţa pe care aţi pronunţat-o? a întrebat Pilat. Pedeapsa cu moartea, au răspuns ei; dar nu este îngăduit de lege să omorâm pe nimeni. Ei i-au cerut lui Pilat să-i creadă pe cuvânt cu privire la vinovăţia lui Hristos şi să întărească hotărârea luată de ei. Îşi luau răspunderea pentru cele ce aveau să urmeze.

Pilat nu era un judecător drept sau conştiincios; dar, deşi slab din punct de vedere moral, el a refuzat să le satisfacă cererea. Nu-L va condamna pe Hristos până când nu va fi adusă o acuzaţie împotriva Lui.

Preoţii se aflau în încurcătură. Ei şi-au dat seama că trebuiau să-şi ascundă făţărnicia în cea mai deplină taină. Nu trebuiau să lase să se înţeleagă că Domnul Hristos fusese arestat pentru motive religioase. Dacă acestea aveau să fie prezentate ca un motiv, atunci acţiunile lor n-ar fi avut nici o valoare înaintea lui Pilat. Ei trebuiau să-L prezinte pe Domnul Hristos ca acţionând împotriva legilor civile; atunci El putea fi pedepsit ca un criminal politic.

Agitaţiile şi răscoalele împotriva guvernării romane erau obişnuite printre iudei. Romanii reacţionaseră foarte aspru împotriva acestor revolte şi erau totdeauna în gardă spre a reprima orice acţiune care ar fi putut duce la răzmeriţă.

Numai cu câteva zile înainte, fariseii căutaseră să-L prindă în cursă pe Domnul Hristos cu întrebarea: „Se cuvine să plătim bir Cezarului sau nu?" Dar Domnul le demascase atunci făţărnicia. Romanii, care fuseseră de faţă, au văzut înfrângerea deplină a uneltirilor, precum şi tulburarea la răspunsul Său: „Daţi dar Cezarului ce este al Cezarului." (Luca 20, 22-25.)

Preoţii căutau acum să înfăţişeze lucrurile ca şi cum, cu acea ocazie, Domnul Hristos ar fi dat învăţătura pe care ei nădăjduiau că o va da. În strâmtorarea lor, ei au adus, în sprijinul lor, martori mincinoşi şi „au început să-L pârască şi să zică: «Pe omul acesta L-am găsit aţâţând neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir Cezarului şi zicând că El este Hristosul, Împăratul»". Trei acuzaţii, nici una întemeiată. Preoţii ştiau bine acest lucru, dar ei au fost dispuşi să săvârşească un sperjur, dacă prin aceasta îşi puteau atinge scopul urmărit.

Pilat le-a citit planurile. El n-a crezut că Arestatul a complotat împotriva autorităţii romane. Înfăţişarea Lui umilă şi blândă era în totală contradicţie cu acuzaţia ce I se aducea. Pilat era convins că un complot serios fusese pus la cale pentru a nimici un Om nevinovat, care stătea în calea demnitarilor iudei. Întorcându-se spre Domnul Hristos, el întrebă: „Eşti Tu Împăratul iudeilor?" Mântuitorul a răspuns: „Aşa cum ai spus". şi pe când vorbea, înfăţişarea Lui s-a luminat, ca şi când o rază de soare strălucea asupra ei.

Când au auzit răspunsul Său, Caiafa şi cei ce erau cu el i-au cerut lui Pilat să fie martor că Isus admisese crima de care fusese acuzat. Cu strigăte puternice, preoţii, cărturarii şi conducătorii au cerut ca El să fie condamnat la moarte. Strigătele erau reluate de gloată şi urletul devenea asurzitor. Pilat era în încurcătură. Văzând că Hristos nu răspundea nimic acuzatorilor Săi, Îl întrebă: „«Nu răspunzi nimic? Uite de câte lucruri Te învinuiesc ei!» Isus n-a mai dat nici un răspuns".

Stând în spatele lui Pilat, privind panorama întregii curţi, Domnul Hristos a auzit ocările; dar, faţă de toate acuzaţiile false aduse împotriva Sa, n-a răspuns nici un cuvânt. Întreaga Sa comportare dădea mărturie despre o evidentă nevinovăţie. El stătea nemişcat de furia valurilor ce tălăzuiau în jurul Său. Era ca şi când valurile apăsătoare ale mâniei, ridicându-se mai mult şi tot mai mult, asemenea valurilor oceanului cuprins de furtună, se spărgeau asupra Lui, dar fără să-L atingă. El rămânea tăcut, dar tăcerea Lui era elocventă. Era asemenea unei lumini strălucind dinăuntru în afara Lui.

Pilat era uimit de comportamentul Său. Oare acest Om, se întreba el, ignoră desfăşurarea judecăţii pentru că nu-L interesează salvarea vieţii Lui? Privind la Isus, care suporta insulta şi batjocura fără să răspundă cu aceeaşi monedă, şi-a dat seama că nu poate fi tot atât de nedrept şi necinstit cum erau preoţii care vociferau. Sperând să afle de la El adevărul şi să

scape de tumultul gloatei, Pilat L-a luat deoparte pe Domnul Isus şi L-a întrebat iarăşi: „Eşti Tu Împăratul iudeilor?”

Domnul Hristos n-a răspuns în mod direct la această întrebare. El ştia că Duhul Sfânt Se lupta cu Pilat şi i-a dat ocazia să-şi exprime convingerea. „De la tine însuţi zici lucrul acesta”, a întrebat El, „sau ţi l-au spus alţii despre Mine?” Cu alte cuvinte, acuzaţia preoţilor sau dorinţa de a primi lumină din partea Domnului Hristos era motivul care l-a îndemnat pe Pilat să pună această întrebare? Pilat a înţeles ceea ce a vrut să spună Domnul Hristos, dar mândria i-a cuprins inima. El nu va recunoaşte convingerea ce pusese stăpânire pe el. „Sunt eu iudeu?” a spus el. „Neamul Tău şi preoţii cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea: Ce ai făcut?”

Pentru Pilat trecuse ocazia de aur, însă Domnul Isus nu l-a lăsat fără lumină. În timp ce n-a răspuns în mod direct la întrebarea lui Pilat, El a vorbit în mod clar despre misiunea Sa. L-a lăsat pe Pilat să înţeleagă faptul că El nu căuta un tron pământesc. „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta”, a spus El. „Dacă ar fi Împărăţia Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor, dar acum, Împărăţia Mea nu este de aici.” „Atunci un Împărat tot eşti!” i-a zis Pilat. „Da”, a răspuns Isus. „Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”

Domnul Hristos a declarat că, în sine, Cuvântul Său era o cheie care avea să deschidă tainele pentru aceia care erau pregătiţi să-l primească. El avea o putere ce se recomanda singură, şi acesta era secretul întinderii cu repeziciune a Împărăţiei adevărului Său. El dorea ca Pilat să înţeleagă faptul că natura sa ruinată putea să fie refăcută numai prin primirea şi tezaurizarea acestui adevăr.

Pilat avea dorinţa să cunoască adevărul. Mintea sa era însă confuză. El a înţeles imediat cuvintele Mântuitorului şi inima sa a fost mişcată de o mare dorinţă de a cunoaşte ce anume era de fapt adevărul şi cum îl putea obţine. „Ce este adevărul?” a întrebat el. Dar n-a aşteptat să primească un răspuns. Tumultul gloatei de afară l-a readus la interesele acelui moment; căci preoţii strigau, cerând luarea imediată a unei hotărâri. Ieşind în faţa iudeilor, el a declarat cu autoritate în glas: „Eu nu găsesc nici o vină în El”.

Aceste cuvinte rostite de un judecător păgân erau o mustrare biciuitoare pentru perfidia şi falsitatea conducătorilor iudei, care Îl acuzau pe Mântuitorul. Când preoţii şi mai marii lui Israel au auzit aceasta din partea lui Pilat, dezamăgirea şi mânia lor n-au mai cunoscut margini. Ei complotaseră de mult şi aşteptau această ocazie. Văzând perspectiva eliberării lui Isus, se părea că sunt gata să-L sfâşie în bucăţi. L-au denunţat cu glas tare pe Pilat şi l-au ameninţat cu condamnarea din partea autorităţilor romane.

L-au acuzat că refuză să-L condamne pe Isus, care, declarau ei, S-a ridicat împotriva Cezarului. Se auzeau acum voci mânioase, declarând că influenţa lui Isus, care îndemna la răzvrătire, era cunoscută în toată ţara. Preoţii spuneau că El „întărâtă şi învaţă pe oameni prin toată Iudea, din Galilea, unde a început, până aici".

În momentul acela, Pilat nu avea de gând să-L condamne pe Domnul Hristos. ştia că iudeii L-au acuzat datorită urii şi prejudecăţii lor. El îşi cunoştea datoria. Dreptatea cerea ca Domnul Hristos să fie imediat eliberat. Dar Pilat se temea de răutatea mulţimii. Dacă ar fi refuzat să-L dea pe Hristos în mâinile lor, s-ar fi iscat tulburare, şi el se temea de acest lucru. Când a auzit că Domnul Hristos era din Galilea, a hotărât să-L trimită la Irod, conducătorul acelei provincii, care se afla atunci la Ierusalim. În felul acesta, Pilat gândea să transfere responsabilitatea procesului de la el asupra lui Irod. El considera, de asemenea, că aceasta este o bună ocazie de a vindeca o veche dispută dintre el şi Irod. şi lucrul acesta s-a adeverit. Cei doi magistraţi au redevenit prieteni datorită procesului Mântuitorului.

Pilat L-a dat din nou pe Domnul Hristos pe mâna soldaţilor şi, în mijlocul ocărilor şi insultelor gloatei, El a fost dus în grabă în sala de judecată a lui Irod. „Irod, când a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult." (Luca 23, 8.) El nu-L întâlnise niciodată până atunci pe Mântuitorul şi „de mult dorea să-L vadă, din pricina celor auzite despre El; şi nădăjduia să-L vadă făcând vreo minune". Acest Irod era acela ale cărui mâini erau pătate de sângele lui Ioan Botezătorul. Când Irod a auzit pentru prima dată de Domnul Hristos, a fost îngrozit şi şi-a zis: „Ioan acela, căruia i-am tăiat capul, a înviat din morţi"; „... de aceea se fac minuni prin el." (Marcu 6, 16; Matei 14, 2.) şi totuşi Irod a dorit să-L vadă pe Hristos. Acum era ocazia să salveze viaţa acestui Profet şi regele spera să alunge pentru totdeauna din minte amintirea acelui cap însângerat ce i-a fost adus pe tipsie. El dorea să-şi satisfacă, de asemenea, curiozitatea şi credea că, dacă I se va oferi o perspectivă de eliberare, Domnul va face pentru el tot ceea ce avea să I se ceară.

Mulţi preoţi şi bătrâni L-au însoţit pe Domnul Hristos la Irod. şi când Mântuitorul a fost adus în sală, aceşti demnitari, vorbind cu toţii în mod agitat, şi-au adus acuzaţiile împotriva Lui. Dar Irod a dat puţină atenţie acuzaţiilor lor. Dorind să folosească ocazia de a-L interoga pe Domnul Hristos, el a cerut să se facă linişte. A poruncit să I se scoată legăturile şi, în acelaşi timp, i-a acuzat pe vrăjmaşii Săi de faptul că L-au tratat cu brutalitate. Privind cu compasiune la faţa liniştită a Răscumpărătorului lumii, el a citit în ea numai înţelepciune şi curăţie. Ca şi Pilat, a fost convins de faptul că Domnul Hristos a fost acuzat datorită răutăţii şi invidiei.

Irod L-a interogat pe Domnul Hristos în multe privinţe, dar în tot acest timp Mântuitorul a păstrat o tăcere profundă. La porunca regelui, au fost aduşi înaintea sa oameni neputincioşi şi schilozi, poruncindu-I-se Domnului Hristos să facă dovada pretenţiilor Sale, făcând o minune. Oamenii, a spus Irod, spun că poţi vindeca pe bolnavi. Sunt foarte nerăbdător să

văd că faima Ta, care este foarte răspândită, n-a fost o înşelăciune. Dar Domnul Hristos n-a răspuns, deşi Irod a continuat să-L determine la aceasta: Dacă poţi face minuni pentru alţii, atunci fă acum pentru Tine, şi aceasta Îţi va servi spre bine. şi din nou el a poruncit: Arată-ne un semn care să dovedească faptul că ai puterea cu care zvonurile Te-au acreditat. Dar Domnul Hristos parcă nu auzea şi nu vedea. Fiul lui Dumnezeu luase asupra Sa natura omului. şi El a procedat aşa cum trebuie să procedeze omul în asemenea împrejurări. De aceea, nu va săvârşi o minune pentru a Se scuti de durerea şi umilinţa pe care trebuie să le îndure omul, atunci când se află în împrejurări asemănătoare.

Irod a făgăduit că Îl va elibera pe Domnul Hristos, dacă avea să săvârşească nişte minuni în prezenţa sa. Acuzatorii Domnului Hristos văzuseră ei înşişi lucrările minunate făcute prin puterea Sa. Îl auziseră poruncind mormântului să elibereze pe mort. Văzuseră pe morţi ieşind din morminte, ascultând de cuvântul Său. S-au temut ca nu cumva El să înfăptuiască vreo minune. Dintre toate lucrurile, cel mai mult se temeau de o manifestare a puterii Lui. O astfel de manifestare s-ar fi dovedit a fi o lovitură de moarte dată planurilor lor şi probabil că i-ar fi costat viaţa. De aceea, preoţii şi mai marii norodului au început într-o mare agitaţie să-şi aducă acuzaţiile împotriva Lui. Ridicându-şi glasurile, ei au declarat că este un trădător şi un hulitor. Au declarat că minunile pe care le săvârşeşte le face prin puterea care-I este dată de Beelzebul, domnul dracilor. Sala de judecată a devenit o scenă în care domnea confuzia, unii strigând una, alţii alta.

Conştiinţa lui Irod era acum mult mai puţin sensibilă decât atunci când tremurase de groază la cererea Irodiadei de a i se aduce capul lui Ioan Botezătorul. Pentru un timp, el a îndurat înţepăturile tăioase ale remuşcării pentru actul său teribil; dar această sensibilitate morală a fost degradată din ce în ce mai mult, datorită vieţii sale stricate. Acum, inima sa a devenit atât de împietrită, încât a ajuns să fie mândru de pedeapsa pe care i-a administrat-o lui Ioan Botezătorul pentru îndrăzneala de a-l mustra. şi acum el Îl ameninţa pe Domnul Hristos, declarând în mod repetat că are puterea de a-L elibera sau de a-L condamna. Dar Domnul Hristos n-a făcut nici un gest care să arate că a auzit vreun cuvânt.

Această tăcere l-a mâniat pe Irod. Părea că arată o totală indiferenţă faţă de autoritatea sa. Pentru vanitosul şi îngâmfatul rege, mustrarea deschisă ar fi fost mai puţin jignitoare decât de a fi ignorat în acest fel. Din nou, plin de mânie, el L-a ameninţat pe Domnul Hristos, care stătea încă nemişcat şi tăcut.

Misiunea Domnului Hristos în această lume nu a fost aceea de a satisface curiozitatea bolnăvicioasă. El a venit să aducă vindecarea celor cu inima zdrobită. Dacă ar fi trebuit să rostească vreun cuvânt spre vindecarea sufletelor de boala păcatului, atunci n-ar fi tăcut. Dar nu avea nici un cuvânt pentru aceia care aveau să calce adevărul în picioarele lor nesfinte.

Domnul Hristos i-ar fi putut adresa lui Irod cuvinte care să-i străpungă urechile împietrite. El ar fi putut să-l înspăimânte şi să-l facă să tremure, punându-i înainte toată

nelegiuirea vieţii lui, precum şi groaza apropierii zilei judecăţii pentru el. Dar tăcerea Domnului Hristos a fost cea mai aspră mustrare pe care o putea rosti. Irod respinsese adevărul care i-a fost adresat de către cel mai mare dintre profeţi şi de aceea nu avea să mai primească nici o altă solie. Pentru el, Maiestatea cerului nu mai avea nici un cuvânt. Urechea aceea, care fusese totdeauna deschisă faţă de nenorocirile omeneşti, nu mai avea acum nici un loc pentru poruncile lui Irod. Ochii aceia, care totdeauna fuseseră aţintiţi asupra păcătosului pocăit cu o iubire plină de milă şi iertare, nu mai aveau acum nici o privire pe care s-o acorde lui Irod. Buzele acelea, care rostiseră cele mai impresionante adevăruri şi care, în accente pline de gingăşie, au pledat pe lângă cel mai decăzut şi mai degradat păcătos, erau acum închise faţă de trufaşul rege, care nu simţea nevoia de un Mântuitor.

Faţa lui Irod s-a întunecat de furie. Întorcându-se spre mulţime, L-a denunţat cu mânie pe Domnul Hristos ca fiind un impostor. Apoi, adresându-se Domnului Hristos, Îi spuse: Dacă nu vei aduce nici o dovadă pentru demonstrarea pretenţiilor Tale, atunci am să Te dau în mâinile soldaţilor şi gloatei. Ei poate că vor reuşi să Te facă să vorbeşti. Dacă eşti un impostor, atunci moartea din mâinile lor nu este decât ceea ce meriţi; dacă eşti însă Fiul lui Dumnezeu, atunci salvează-Te, săvârşind o minune.

Nici n-a terminat bine de rostit aceste cuvinte, că mulţimea a şi năvălit asupra Domnului Hristos. Asemenea unor fiare sălbatice, mulţimea s-a aruncat asupra prăzii sale. Domnul Hristos a fost târât când într-o parte, când în alta, iar Irod s-a alăturat gloatei şi a căutat să-L umilească pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi intervenit soldaţii romani, obligând gloata cuprinsă de nebunie să dea înapoi, Mântuitorul ar fi fost sfâşiat în bucăţi.

„Irod, cu ostaşii lui de pază, se purtau cu El cu dispreţ; şi, după ce şi-au bătut joc de El, L-au îmbrăcat cu o haină strălucitoare.” (Luca 23, 11.) Soldaţii romani s-au alăturat, implicându-se în această maltratare a Domnului Hristos. Tot ceea ce aceşti soldaţi răi şi corupţi, încurajaţi fiind de Irod şi de conducătorii iudei, puteau născoci era folosit împotriva Mântuitorului. şi cu toate acestea, răbdarea Sa divină n-a cedat.

Persecutorii Domnului Hristos au încercat să măsoare caracterul Său după caracterul lor; ei Îl înfăţişară tot aşa netrebnic cum erau ei. Dar, dincolo de toată această scenă, un alt tablou se înfăţişă privirii — o scenă pe care, într-o zi, ei o vor vedea în toată slava. Erau unii care tremurau în prezenţa Domnului Hristos. În timp ce gloata necioplită se pleca în batjocură înaintea Lui, unii dintre cei ce veniseră cu acelaşi scop s-au întors înspăimântaţi şi tăcuţi. Irod a fost condamnat. Ultimele raze ale harului au strălucit asupra inimii lui împietrite de păcat. El şi-a dat seama că Acesta nu era un om obişnuit; căci divinitatea străfulgera prin corpul Său omenesc. Chiar în timpul acela, în care Domnul Hristos era înconjurat de batjocoritori, de oameni adulteri şi criminali, Irod şi-a dat seama că privea un Dumnezeu pe tronul Său.

Aşa împietrit cum era, Irod n-a îndrăznit să ratifice condamnarea Domnului Hristos. El a dorit să scape de această teribilă răspundere şi L-a trimis pe Domnul Hristos înapoi în sala romană de judecată. Pilat a fost dezamăgit şi foarte nemulţumit. Când iudeii s-au reîntors, aducând cu ei pe Arestatul lor, el i-a întrebat nervos ce anume vor să-I facă. Le-a amintit că-L cercetase deja pe Hristos şi că nu găsise nici o vină în El; le-a amintit faptul că ei au adus acuzaţii împotriva Lui, dar că n-au fost în stare să aducă probe nici măcar pentru o acuzaţie. El Îl trimisese pe Isus la Irod, tetrarhul Galileii, unul din neamul lor, dar nici el nu L-a găsit vrednic de moarte. „Eu deci, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul", a spus Pilat.

Aici Pilat şi-a dat pe faţă slăbiciunea. El declarase că Domnul Hristos era nevinovat şi, cu toate acestea, era dispus să pună să-L biciuiască, numai pentru a-i linişti pe acuzatorii Lui. El avea să sacrifice dreptatea şi principialitatea numai pentru a fi pe placul mulţimii. Acest lucru l-a pus într-o situaţie critică. Mulţimea, dându-şi seama de nehotărârea lui, a cerut mai insistent viaţa celui arestat. Dacă Pilat ar fi rămas de la început hotărât, refuzând să condamne un Om pe care L-a găsit nevinovat, el ar fi rupt atunci lanţul fatal care avea să-l lege în remuşcare şi vinovăţie cât timp avea să mai trăiască. Dacă ar fi adus la îndeplinire convingerile lui despre dreptate, atunci iudeii n-ar fi îndrăznit să-i dicteze. Domnul Hristos ar fi fost dat morţii, dar vina nu avea să cadă asupra lui Pilat. Pas cu pas, Pilat a păşit pe drumul violării conştiinţei sale. El s-a sustras judecăţii după dreptate şi adevăr şi acum s-a trezit aproape fără putere în mâinile preoţilor şi conducătorilor. şovăiala şi nehotărârea s-au dovedit a fi ruina lui.

Chiar şi în situaţia aceasta, Pilat n-a fost lăsat să acţioneze orbeşte. Un mesaj din partea lui Dumnezeu l-a avertizat despre fapta pe care era gata s-o comită. Ca răspuns la rugăciunea Domnului Hristos, soţia lui Pilat a fost vizitată de un înger din ceruri şi, într-un vis, ea L-a văzut pe Mântuitorul şi a vorbit cu El. Soţia lui Pilat nu era din neamul iudeilor, dar, privind în vis la Domnul Hristos, nu s-a îndoit nicidecum de caracterul şi misiunea Sa. Ea ştia că El este Prinţul lui Dumnezeu. L-a văzut în sala de judecată, pe când era judecat. I-a văzut mâinile strâns legate, ca mâinile unui criminal. A văzut pe Irod şi pe ostaşii lui cum îndeplineau oribila lor lucrare. I-a auzit pe preoţi şi pe conducători, plini de mânie şi răutate, acuzându-L nebuneşte. A auzit cuvintele: „Noi avem o lege, şi după legea aceasta, El trebuie să moară". L-a văzut pe Pilat dând pe Isus să fie biciuit, după ce a declarat că nu găseşte nici o vină în El. A auzit pronunţarea condamnării de către Pilat şi l-a văzut predând pe Domnul Hristos omorâtorilor Săi. A văzut crucea ridicată pe Golgota. A văzut pământul cuprins în întuneric şi a auzit misteriosul strigăt: „S-a sfârşit". Privirea ei a mai văzut un alt tablou. Ea L-a văzut pe Domnul Hristos stând pe un nor mare şi alb, în timp ce pământul se învârtea în spaţiu, iar omorâtorii Săi fugeau din faţa slavei Sale. Cu un strigăt de groază s-a trezit şi de îndată i-a scris lui Pilat cuvinte de avertizare.

În timp ce Pilat ezita cu privire la ceea ce avea de făcut, un sol îşi făcu loc prin mulţime şi îi înmână scrisoarea din partea soţiei sale, care spunea: „Să n-ai nimic a face cu

neprihănitul acesta; căci azi am suferit mult în vis din pricina Lui". Faţa lui Pilat a devenit palidă. El era confuz din cauza propriilor emoţii, care se luptau între ele. Dar, în timp ce amâna luarea unei hotărâri, preoţii şi mai marii norodului aţâţau mai departe minţile oamenilor. Pilat a fost forţat să acţioneze. El s-a gândit la un obicei de care se putea folosi pentru a asigura eliberarea Domnului Hristos. Era obiceiul ca la această sărbătoare să fie eliberat un arestat ales de popor. Acest obicei era o invenţie păgână; în el nu se afla nici măcar o umbră de dreptate, dar era foarte mult apreciat de iudei.

Autorităţile romane aveau la data aceea un deţinut numit Baraba, care era condamnat la moarte. Acest om pretinsese că este Mesia. El îşi arogase autoritatea de a stabili o nouă ordine a lucrurilor pentru a îndrepta lumea. Amăgit fiind de Satana, el pretindea că tot ceea ce obţinea prin furt şi jaf era proprietatea lui. Prin mijloace satanice, el făcuse lucruri extraordinare, îşi câştigase simpatia poporului şi stârnise revolta împotriva conducerii romane. Sub masca entuziasmului religios, era un tâlhar gata de orice şi împietrit, dedat la răscoală şi cruzime. Dându-le oamenilor ocazia de a alege între acest om şi nevinovatul Mântuitor, Pilat a crezut că le trezeşte simţul dreptăţii. În opoziţie cu preoţii şi mai marii norodului, el spera să le câştige simpatia pentru Hristos. Astfel, întorcându-se spre mulţime, el spuse cu mare seriozitate: „Pe care ... voiţi să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus, care este numit Hristos?"

Răspunsul gloatei veni asemenea răcnetului fiarelor sălbatice: „Slobozeşte-ne pe Baraba!" Din ce în ce mai tare creştea strigătul: Baraba! Baraba! Gândind că mulţimea n-a înţeles întrebarea, Pilat a spus: „Vreţi să vă slobozesc pe Împăratul iudeilor?" Dar ei au strigat din nou: „La moarte cu omul acesta şi slobozeşte-ne pe Baraba!" „Dar ce să fac cu Isus, care Se numeşte Hristos?" a întrebat Pilat. Din nou mulţimea agitată începu să urle ca demonii. Chiar demoni în chip omenesc se aflau acolo în mulţime şi ce altceva putea fi aşteptat decât răspunsul: „Să fie răstignit"?

Pilat era tulburat. Nu gândise că lucrurile vor ieşi astfel. El ezita să predea un Om nevinovat celei mai ruşinoase şi mai crude morţi din câte puteau fi aplicate. După ce urletul vocilor s-a domolit, el s-a întors spre mulţime spunând: „De ce, ce rău a făcut?" Dar lucrurile merseseră prea departe pentru a se mai putea argumenta. Ei nu doreau să vadă dovada nevinovăţiei Domnului Hristos, ci osândirea Lui.

Pilat încă se străduia să-L elibereze. „El le-a spus pentru a treia oară: «Dar ce rău a făcut? Eu n-am găsit nici o vină de moarte în El. Aşa că, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul»". Însă numai menţionarea faptului că I se va da drumul îi aţâţă pe oameni de zece ori mai mult. „Răstigneşte-L, răstigneşte-L!" au strigat cu toţii. Mai tare şi tot mai tare creştea furtuna pe care o dezlănţuise nehotărârea lui Pilat.

Sfârşit de oboseală şi plin de răni, Domnul Hristos a fost luat şi biciuit în faţa mulţimii. „Ostaşii dregătorului au dus pe Isus în pretoriu şi au adunat în jurul Lui toată ceata ostaşilor.

L-au dezbrăcat de hainele Lui şi L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, îşi băteau joc de El şi ziceau: «Plecăciune, Împăratul Iudeilor». şi scuipau asupra Lui". Din când în când, câte o mână nelegiuită smulgea trestia ce-I fusese aşezată în mână şi lovea cu ea coroana de spini de pe fruntea Sa, făcând ca spinii să se înfigă în tâmplele Sale, iar sângele să se prelingă pe faţa şi barba Sa.

Minunaţi-vă, o, ceruri, şi rămâi încremenit pământule! Priveşte pe asupritor şi pe Cel asuprit! O gloată înnebunită L-a înconjurat pe Mântuitorul acestei lumi. Cuvintele de batjocură se amestecau cu blesteme josnice şi pline de hulă. Naşterea sa din clasa de jos şi viaţa Lui umilă erau discutate de mulţimea nesimţitoare. Declaraţia Sa că este Fiul lui Dumnezeu era luată în râs şi glume grosolane şi rânjete batjocoritoare treceau din gură în gură.

Satana era acela care conducea mulţimea cea crudă în comportarea ei abuzivă faţă de Mântuitorul. Era scopul lui Satana acela de a-L provoca — dacă era posibil — să Se răzbune sau de a-L determina să facă o minune spre a Se elibera singur, nimicind astfel Planul de Mântuire. O singură pată asupra vieţii Sale omeneşti, o singură greşeală a naturii Sale omeneşti de a îndura teribila încercare, şi Mielul lui Dumnezeu avea să fie o jertfă nedesăvârşită, iar mântuirea omului — un eşec. Dar El, care, printr-o poruncă, putea aduce în ajutorul Său oştile cereşti — El, care ar fi putut alunga mulţimea îngrozită din faţa Sa, prin strălucirea maiestăţii divine, — S-a supus cu un desăvârşit calm insultelor şi batjocurii celei mai josnice.

Vrăjmaşii Domnului Hristos ceruseră o minune ca dovadă a divinităţii Sale. Ei aveau dovezi cu mult mai mari decât cele pe care le căutau. După cum cruzimea i-a degradat pe chinuitorii Săi, făcându-i neoameni, asemenea lui Satana, tot astfel umilinţa şi răbdarea Sa L-au înălţat pe Domnul Hristos mai presus de oameni, dovedind originea Sa dumnezeiască. Umilinţa Sa era garanţia înălţării Sale. Picurii de sânge ai agoniei Sale, ce se scurgeau pe faţa şi pe barba Sa — din rănile făcute în tâmplele Sale, — erau garanţia ungerii Sale cu „un untdelemn de bucurie" (Evrei 1, 9), ca marele nostru Mare Preot.

Furia lui Satana era mare văzând că toate violenţele săvârşite asupra Mântuitorului n-au putut stoarce nici cel mai mic murmur de pe buzele Sale. Deşi luase asupra Sa natura omului, El a suportat totul cu o răbdare dumnezeiască şi nu S-a abătut cu nimic de la voinţa Tatălui Său.

Când L-a dat pe Isus ca să fie biciuit şi batjocorit, Pilat s-a gândit că, făcând astfel, va trezi mila celor din mulţime. El spera că ei vor socoti că pedeapsa aceasta era suficientă. Chiar răutatea preoţilor, gândea el, avea să fie acum satisfăcută. Dar, cu puterea lor ascuţită de observaţie, iudeii au văzut slăbiciunea unei astfel de pedepsiri a unui Om care fusese declarat nevinovat. Ei ştiau că Pilat căuta să salveze viaţa arestatului şi erau hotărâţi ca Isus

să nu fie eliberat. Pilat a pus să-L biciuiască pentru a fi pe placul nostru, să ne dea satisfacţie, gândeau ei, şi dacă vom forţa lucrurile ca să se ia o hotărâre, atunci cu siguranţă vom obţine ceea ce dorim.

Pilat a trimis după Baraba, să fie adus înaintea tribunalului. Apoi el i-a înfăţişat mulţimii pe cei doi arestaţi, unul lângă altul, şi, arătând spre Mântuitorul, spuse cu o voce solemnă, stăruind: „Iată omul". „Iată că vi-L aduc afară, ca să ştiţi că nu găsesc nici o vină în El." (Ioan 19, 4.5.)

Fiul lui Dumnezeu Se găsea acolo purtând haina batjocurii şi cununa de spini. Dezgolit până la brâu, pe spatele Său se vedeau dungile lungi şi nemiloase ale loviturilor de bici, din care sângele curgea din belşug. Faţa Sa era pătată de sânge şi avea întipărite pe ea urmele istovirii şi ale durerii; dar niciodată ea nu fusese mai frumoasă ca acum. Faţa Mântuitorului n-a fost desfigurată pe când Se afla înaintea vrăjmaşilor Săi. Fiecare trăsătură a feţei exprima bunătate şi resemnare, precum şi mila cea mai gingaşă pentru cruzii Săi vrăjmaşi. În comportarea Sa nu se vedea nici o slăbiciune pornită din laşitate, ci tăria şi demnitatea îndelungatei suferinţe. Într-un izbitor contrast, se înfăţişa deţinutul de lângă El. Fiecare trăsătură a feţei lui Baraba îl arăta a fi un tâlhar împietrit, ceea ce, de fapt, şi era. Contrastul acesta era grăitor pentru oricine privea la ei. Unii dintre cei ce priveau scena plângeau. Privind la Domnul Hristos, inimile lor erau pline de simpatie pentru El. Chiar preoţii şi conducătorii erau convinşi de faptul că El era exact ceea ce spunea că este.

Nu toţi soldaţii romani care Îl înconjurau pe Domnul Hristos erau cu inima împietrită; unii dintre ei căutau cu stăruinţă să găsească o dovadă că El nu este un criminal sau o persoană periculoasă. Din când în când, ei se întorceau să arunce o privire plină de dispreţ asupra lui Baraba. Nu era nevoie de o minte pătrunzătoare pentru a-l cunoaşte pe deplin. Apoi din nou se întorceau spre Cel judecat. Ei priveau la divinul Suferind cu simţăminte de profundă milă. Supunerea tăcută a Domnului Hristos a fixat în mintea lor scena, ca să nu se mai şteargă niciodată, până când, fie că Îl vor recunoaşte ca fiind Hristosul, fie prin lepădarea Lui, îşi hotărăsc pentru totdeauna destinul.

Pilat era uluit în faţa răbdării pline de resemnare a Mântuitorului. El nu s-a îndoit de faptul că înfăţişarea acestui Om, în contrast cu aceea a lui Baraba, avea să le trezească iudeilor simpatie pentru El. Dar n-a înţeles ura fanatică a preoţilor împotriva Lui, care, ca Lumină a lumii, a făcut ca întunericul şi abaterile lor să iasă în evidenţă. Ei au aţâţat gloata cuprinsă de o furie turbată şi din nou preoţii, conducătorii şi mulţimea şi-au ridicat glasul acela înspăimântător: „Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!" În cele din urmă, pierzându-şi cu totul răbdarea faţă de cruzimea lor lipsită de orice raţiune, Pilat a strigat disperat: „Luaţi-L voi şi răstigniţi-L, căci nu găsesc nici o vină în El".

Guvernatorul roman, deşi obişnuit cu astfel de scene pline de cruzime, a fost mişcat şi plin de simpatie pentru Suferindul arestat, care, condamnat şi biciuit, cu fruntea însângerată

şi spinarea numai răni deschise, avea încă înfăţişarea unui împărat pe tronul său. Dar preoţii au răspuns: „Noi avem o lege, şi după legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu”.

Pilat era contrariat. El n-avea o idee clară despre Hristos şi misiunea Lui; dar avea o credinţă nedefinită în Dumnezeu şi în fiinţe superioare celor omeneşti. Un gând, care cândva îi trecuse prin minte, lua acum o formă mult mai precisă. El se întreba dacă nu cumva era o Fiinţă divină Cel ce stătea în faţa sa, îmbrăcat în haina purpurie a batjocurii şi purtând pe cap cununa de spini.

Se întoarse iarăşi în sala de judecată şi Îi zise lui Isus: „De unde eşti Tu?” Domnul Hristos nu i-a dat nici un răspuns. Mântuitorul vorbise deschis cu Pilat, explicându-i lucrarea Sa, aceea de a da mărturie despre adevăr. Dar Pilat a nesocotit lumina primită. El a abuzat de înalta sa funcţie de judecător prin aceea că, în faţa cererilor gloatei, a renunţat la principiile şi autoritatea sa. De aceea, Domnul Hristos nu mai avea pentru el nici o altă lumină. Ofensat de tăcerea Sa, Pilat spuse mânios:

„Mie nu-mi vorbeşti? Nu ştii că am putere să Te răstignesc şi am putere să-ţi dau drumul?” Domnul Hristos a răspuns: „N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ţi-ar fi fost dată de sus. De acea, cine Mă dă în mâinile tale, are un mai mare păcat”. Astfel, milostivul Mântuitor, în mijlocul suferinţei şi durerii Sale teribile, a căutat să scuze atât cât a fost posibil acţiunea guvernatorului roman, care L-a dat să fie crucificat. Ce scenă a fost aceasta, scenă care a fost transmisă lumii din toate timpurile! Ce lumină aruncă ea asupra caracterului Aceluia care este Judecător al întregului pământ!

„Cine Mă dă în mâinile tale”, a spus Domnul Hristos, „are un mai mare păcat.” Prin aceasta, Domnul Hristos îl viza pe Caiafa, care, ca mare preot, reprezenta naţiunea iudaică. Iudeii cunoşteau principiile cu care guvernau autorităţile romane. Avuseseră lumină în profeţiile care mărturiseau despre Hristos, precum şi în învăţăturile şi minunile Sale. Judecătorii iudei au avut dovezi incontestabile despre divinitatea Aceluia pe care ei L-au condamnat la moarte. şi vor fi judecaţi după lumina pe care au avut-o.

Vina cea mai mare şi răspunderea cea mai grea zăceau asupra acelora care se aflau în poziţiile cele mai înalte ale naţiunii, care erau depozitari ai datoriilor sacre, pe care le trădau acum atât de josnic. În comparaţie cu aceştia, Pilat, Irod şi soldaţii romani aproape că nu-L cunoşteau pe Isus. Ei căutau să fie pe placul preoţilor şi al conducătorilor, atunci când se comportau violent faţă de Domnul Hristos. Nu aveau lumina pe care naţiunea iudaică o primise din abundenţă. Dacă această lumină le-ar fi fost dată şi soldaţilor, atunci aceştia nu L-ar fi tratat pe Domnul Hristos atât de crud cum L-au tratat.

Din nou Pilat a făcut propunerea ca Mântuitorul să fie eliberat. „Dar iudeii strigau: «Dacă dai drumul omului acestuia, nu eşti prieten cu Cezarul».” Astfel, aceşti ipocriţi se prefăceau

că sunt zeloşi în ceea ce priveşte autoritatea Cezarului. Dintre toţi adversarii conducerii romane, iudeii erau cei mai înverşunaţi. Când le venea bine, ei erau cei mai tirani în a impune cerinţele lor naţionale şi religioase; dar, când urmăreau îndeplinirea unor scopuri pline de cruzime, atunci înălţau puterea Cezarului. Pentru a aduce la îndeplinire nimicirea Domnului Hristos, ei erau gata să facă declaraţii de loialitate faţă de cârmuirea străină, pe care o urau.

„Oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului", au continuat ei. Aceasta l-a atins pe Pilat în punctul slab. El era deja bănuit de autoritatea romană şi era conştient de faptul că un astfel de raport despre el ar fi însemnat ruina lui. ştia că, dacă iudeii aveau să fie înfrânţi, atunci toată mânia lor avea să se întoarcă împotriva lui. Ei nu se vor da înapoi de la nimic pentru a se răzbuna. El avea înaintea sa un exemplu al îndârjirii, cu care căutaseră să ia viaţa Aceluia pe care Îl urau fără motiv.

Pilat şi-a ocupat locul pe scaunul de judecător şi L-a prezentat din nou pe Domnul Isus poporului, spunând: „Iată Împăratul vostru!" Din nou s-a auzit strigătul turbat: „Ia-L, ia-L, răstigneşte-L". Cu un glas ce s-a făcut auzit de toţi, Pilat a întrebat: „Să răstignesc pe Împăratul vostru?" Dar de pe buzele profane şi hulitoare au ieşit cuvintele: „Noi n-avem alt împărat decât Cezarul".

Alegându-şi un conducător păgân, iudeii au renunţat la teocraţie. Ei Îl respinseseră pe Dumnezeu ca Împărat al lor. De aici înainte, nu mai aveau nici un eliberator. Nu aveau alt împărat decât pe Cezarul. La aceasta conduseseră preoţii şi învăţătorii pe popor. De aceea erau răspunzători şi de teribilele consecinţe ce aveau să urmeze. Păcatul naţiunii şi ruina ei se datorau conducătorilor religioşi.

„Când a văzut Pilat că n-ajunge la nimic, ci că se face mai multă zarvă, a luat apă, şi-a spălat mâinile înaintea norodului, şi a zis: «Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia. Treaba voastră»." Plin de teamă şi condamnându-se singur, Pilat a privit la Mântuitorul. Dintre toate feţele acelea ce priveau în sus, numai El era netulburat. În jurul capului Său părea că străluceşte o lumină blândă. Pilat spuse în inima sa: „El este Dumnezeu". Întorcându-se spre mulţime, el declară că este nevinovat de sângele Său. Luaţi-L şi răstigniţi-L. Dar reţineţi voi, preoţi şi conducători, eu am declarat că El este un om drept. Fie ca Acela despre care spune că este Tatăl Său să vă judece pe voi şi pe mine pentru cele întâmplate astăzi. Apoi Îi spuse Domnului Isus: „Iartă-mă pentru fapta aceasta. Nu Te pot salva". şi, după ce a pus să-L bată pe Isus din nou cu nuiele, L-a dat să fie răstignit.

Pilat dorea foarte mult să-L elibereze pe Domnul Hristos, dar şi-a dat seama că nu va putea face acest lucru şi totuşi să-şi păstreze poziţia şi onoarea. În loc să-şi piardă puterea lumească, a preferat să aleagă sacrificarea unei vieţi nevinovate. Câţi nu îşi sacrifică principiile în acelaşi fel, pentru a nu pierde ceva sau pentru a nu suferi! Conştiinţa şi datoria

arată o cale, iar interesele personale, o altă cale. Curentul merge cu putere în direcţia cea rea şi acela care acceptă compromisuri cu răul este spulberat în întunericul dens al vinovăţiei.

Pilat a cedat în faţa cerinţelor gloatei. În loc să-şi piardă poziţia, el L-a dat pe Domnul Hristos să fie crucificat. Dar, în ciuda măsurilor sale de precauţie, lucrul de care se temea cel mai mult s-a abătut după aceea asupra lui. I s-au luat toate onorurile şi a fost îndepărtat din înalta sa poziţie şi, ros de remuşcări şi cu mândria rănită, şi-a sfârşit viaţa nu la mult timp după crucificarea Domnului. Astfel, toţi aceia care fac compromis cu păcatul nu vor culege decât necaz şi ruină. „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.” (Proverbe 14, 12.)

Când Pilat s-a declarat nevinovat de sângele Domnului Hristos, Caiafa a răspuns în mod sfidător: „Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri”. Aceste cuvinte îngrozitoare au fost preluate de preoţi şi conducători şi repetate de mulţime într-un urlet inuman de voci. Întreaga mulţime a răspuns: „Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri”.

Copiii lui Israel făcuseră alegerea. Arătând spre Domnul Hristos, ei spuseseră: „Nu pe Omul acesta, ci pe Baraba”. Baraba, un tâlhar şi un ucigaş, era reprezentantul lui Satana. Domnul Hristos era reprezentantul lui Dumnezeu. Domnul Hristos a fost lepădat; Baraba a fost ales. Ei aveau să aibă parte numai de Baraba. Făcând această alegere, au acceptat pe acela care de la început a fost un mincinos şi un ucigaş. Satana era conducătorul lor. Ca naţiune, vor acţiona la porunca sa. Vor face faptele lui. Vor trebui să îndure stăpânirea lui. Aceia care l-au ales pe Baraba în locul Domnului Hristos aveau să simtă cruzimea lui Baraba de-a lungul tuturor timpurilor.

Privind la Mielul înjunghiat al lui Dumnezeu, iudeii strigaseră: „Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri”. Strigătul acela îngrozitor s-a urcat la tronul lui Dumnezeu. Sentinţa aceea pronunţată de ei a fost scrisă în ceruri. Rugăciunea aceea a fost ascultată. Sângele Fiului lui Dumnezeu a căzut asupra copiilor lor şi asupra copiilor, copiilor lor, ca un blestem permanent.

Îngrozitoare a fost împlinirea lui la distrugerea Ierusalimului. Îngrozitor s-a manifestat în situaţia naţiunii iudaice de-a lungul celor optsprezece veacuri — o mlădiţă tăiată, despărţită de butuc, o ramură moartă, lipsită de roade, ce urmează a fi strânsă şi aruncată în foc. Din ţară în ţară, în toată lumea, şi din veac în veac, morţi, morţi în vinovăţie şi păcat!

Îngrozitor va fi împlinită rugăciunea aceea în ziua cea mare a judecăţii. Când Domnul Hristos va veni iarăşi pe pământ, nu ca un arestat înconjurat de drojdia societăţii, oamenii Îl vor vedea ca Împărat al cerului. Domnul Hristos va veni în slava Sa, în slava Tatălui Său şi în slava sfinţilor îngeri. De zece mii de ori zece mii şi mii de mii de îngeri, fiii minunaţi şi biruitori ai lui Dumnezeu, de un farmec şi o slavă inegalabile, Îl vor însoţi în drumul Său.

Apoi El va sta pe tronul slavei Sale şi înaintea Sa vor fi aduse toate naţiunile pământului. Atunci orice ochi Îl va vedea, chiar şi cei care L-au străpuns. În locul unei coroane de spini, El va purta o coroană de slavă — coroană în coroană. În locul acelei vechi haine regale de purpură, El va fi îmbrăcat cu haine de cel mai imaculat alb, „de o albeaţă pe care nici un nălbitor de pe pământ n-o poate da.” (Marcu 9, 3.)

Pe haina şi pe coapsa Lui va fi scris un nume: „Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor.” (Apocalipsa 19, 16.) Aceia care şi-au bătut joc de El şi L-au lovit vor fi şi ei prezenţi. Preoţii şi conducătorii vor privi iarăşi scena din sala judecăţii. Fiecare amănunt va fi adus înaintea lor, ca şi când ar fi scris cu litere de foc. Atunci, aceia care s-au rugat: „Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri” vor primi răspuns la cererea lor. Iar lumea întreagă va şti şi va înţelege. Îşi vor da seama împotriva cui au luptat ei, nişte fiinţe sărmane, slabe şi trecătoare. Într-o agonie şi o groază teribilă, vor striga munţilor şi stâncilor: „Căderi peste noi, şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, şi cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6, 16-17.)

Capitolul 78 — Golgota

„Când au ajuns la locul numit «Căpăţâna», L-au răstignit acolo.” „De aceea ... ca să sfinţească norodul cu însuşi sângele Său”, Hristos „a pătimit dincolo de poartă.” (Evrei 13, 12.) Din cauza călcării Legii lui Dumnezeu, Adam şi Eva au fost izgoniţi din grădina Edenului. Domnul Hristos, Înlocuitorul nostru, trebuia să sufere dincolo de hotarele Ierusalimului. El a murit dincolo de poartă, acolo unde erau executaţi tâlharii şi ucigaşii. Pline de însemnătate sunt aceste cuvinte: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi.” (Galateni 3, 13.)

O mare mulţime L-a urmat pe Isus de la sala de judecată la Golgota. Vestea cu privire la condamnarea Sa se răspândise în tot Ierusalimul, şi oameni din toate clasele s-au îndreptat cu grămada spre locul crucificării. Preoţii şi conducătorii se legaseră printr-o înţelegere să nu le facă nimic urmaşilor Domnului Hristos, dacă El avea să fie dat în mâinile lor, şi de aceea ucenicii şi credincioşii din oraş şi din împrejurimi s-au alăturat mulţimii care Îl urma pe Mântuitorul.

Când Domnul Isus a trecut de poarta curţii lui Pilat, crucea care fusese pregătită pentru Baraba a fost pusă pe umerii Săi zdrobiţi, care sângerau. Doi tovarăşi de tâlhărie ai lui Baraba aveau să sufere moartea o dată cu Domnul Hristos şi asupra lor au fost, de asemenea, puse crucile pregătite pentru ei. Povara Mântuitorului era prea grea pentru El, în starea Lui de slăbiciune şi suferinţă. De la Cina Paştelui luată cu ucenicii Săi, El nu mâncase şi nu băuse nimic. În conflictul cu forţele satanice din grădina Ghetsemani, El fusese în agonie. Îndurase durerea teribilă a trădării şi îi văzuse pe ucenicii Săi părăsindu-L, fugind de El. Fusese dus la Ana, apoi la Caiafa şi la Pilat. De la Pilat, fusese trimis la Irod şi înapoi la Pilat. Din insultă în insultă şi din batjocură în batjocură; de două ori torturat, bătut cu bice — toată noaptea avuseseră loc scene după scene de un caracter atât de aspru, încât ar fi fost o încercare extremă pentru oricine. Domnul Hristos însă n-a cedat. El n-a rostit nici un cuvânt, decât pentru slava lui Dumnezeu. În tot timpul acelei dezgustătoare farse a procesului, El S-a comportat cu statornicie şi demnitate. Dar când, după ce a fost a doua oară bătut cu bice, a fost pusă crucea asupra Sa, natura omenească n-a mai putut suporta. El a leşinat sub povara ei.

Mulţimea care Îl urma pe Mântuitorul a văzut paşii Săi slabi ce se clătinau, dar n-a manifestat nici un pic de milă faţă de El. Oamenii îşi băteau joc pentru că nu putea să ducă acea cruce grea. Din nou povara a fost pusă asupra Sa şi El iarăşi a căzut la pământ sub greutatea ei. Persecutorii Săi au văzut că Îi era imposibil să-şi ducă mai departe povara. Ei erau în încurcătură, neştiind pe cine să găsească să ducă mai departe povara aceea umilitoare. Iudeii nu puteau face lucrul acesta, pentru că întinarea avea să-i împiedice să ia parte la sărbătoarea Paştelui. Nimeni deci, nici măcar gloata care Îl urma, nu era de acord să poarte crucea.

În acest moment, un străin, Simon din Cirene, venind de la ţară, se întâlneşte cu mulţimea. El aude batjocurile şi înjurăturile gloatei; aude repetându-se cuvintele dispreţuitoare: „Faceţi loc pentru Împăratul Iudeilor!” El se opreşte plin de uimire în faţa scenei şi, în timp ce îşi exprimă compasiunea, îl prind şi pun crucea pe umerii săi.

Simon auzise despre Hristos. Fiii săi credeau în Mântuitorul, dar el însuşi nu era un ucenic al Său. Purtarea crucii spre Golgota a fost o binecuvântare pentru Simon şi de aici înainte el avea să fie totdeauna recunoscător pentru această providenţă. Faptul acesta l-a făcut să considere luarea crucii Domnului Hristos ca o favoare şi a rămas totdeauna cu bucurie sub povara ei.

Nu puţine femei se aflau în mulţimea care Îl urma pe Cel nevinovat la locul execuţiei. Atenţia lor era aţintită asupra Domnului Hristos. Unele dintre ele Îl văzuseră mai înainte. Altele aduseseră la El pe bolnavii şi suferinzii lor. Altele fuseseră ele însele vindecate. Acum se făceau auzite istorisiri ale celor petrecute. Ele erau uimite de ura pe care mulţimea o manifesta faţă de Cel pentru care inimile lor erau înduioşate şi zdrobite. Și, în ciuda acţiunii gloatei turbate şi a cuvintelor pline de mânie ale preoţilor şi conducătorilor, aceste femei au dat glas simpatiei lor. şi în timp ce Domnul Hristos cădea leşinat sub povara crucii, ele izbucneau în vaiete jalnice.

Acesta a fost singurul lucru care a atras atenţia Domnului Hristos. Deşi copleşit de suferinţă, în timp ce purta păcatele lumii, El nu era indiferent faţă de această exprimare a durerii. A privit la aceste femei cu o delicată simpatie. Ele nu credeau în El; ştia că ele nu-L plângeau ca pe Cineva trimis de Dumnezeu, ci erau mişcate de sentimente de milă omenească. Dar n-a dispreţuit simpatia lor, ci faptul acesta a trezit în inima Sa o profundă milă: „Fiice ale Ierusalimului”, a spus El, „nu Mă plângeţi pe Mine, ci plângeţi-vă pe voi înşivă şi pe copiii voştri”. De la scena din faţa Sa, Domnul Hristos a privit în viitor, în timpul nimicirii Ierusalimului. În scena teribilă, multe din femeile care Îl plângeau acum aveau să piară împreună cu copiii lor.

De la căderea Ierusalimului, gândurile Domnului Hristos au trecut la o judecată mai amplă. În distrugerea oraşului plin de nelegiuire, El a văzut un simbol al nimicirii finale, ce avea să vină asupra lumii. El spusese: „Atunci vor începe să zică munţilor: «Căderi peste noi!» şi dealurilor: «Acoperiţi-ne!» Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?” Prin copacul verde, Domnul Hristos Se reprezenta pe Sine, Răscumpărătorul nevinovat. Dumnezeu a îngăduit ca mânia Sa manifestată împotriva păcatului să se abată asupra Fiului Său iubit. Domnul Hristos avea să fie crucificat pentru păcatele oamenilor. Ce suferinţă avea să suporte atunci păcătosul care stăruia în păcat? Toţi cei nepocăiţi şi necredincioşi vor cunoaşte necazul şi suferinţa, pe care nici o limbă nu le poate exprima.

Din mulţimea ce urma pe Mântuitorul la Golgota, mulţi Îl însoţiseră cu osanale pline de bucurie şi fluturaseră ramuri de palmieri atunci când a intrat triumfător în Ierusalim. Dar nu puţini dintre cei care-I adresaseră osanale, pentru că atunci era popular să facă astfel, acum se alăturau strigătului: „Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!” Când Domnul Hristos a intrat în Ierusalim, speranţele ucenicilor crescuseră în cel mai înalt grad. Ei stătuseră strâns lângă Învăţătorul lor, considerând că era o mare onoare a fi în legătură cu El. Acum însă, în umilirea Sa, ei Îl urmară de la distanţă. Erau plini de durere şi zdrobiţi, dezamăgiţi în speranţele lor. Cât de exact se împlineau cuvintele Domnului Hristos: „În noaptea aceasta, toţi veţi găsi în Mine o pricină de poticnire: căci este scris: «Voi bate Păstorul, şi oile turmei vor fi risipite.»” (Matei 26, 31.)

Sosind la locul execuţiei, osândiţii au fost legaţi de instrumentele de tortură. Cei doi tâlhari se zbăteau în mâinile celor care-i aşezau pe cruce; dar Domnul Hristos n-a opus nici o rezistenţă. Mama Domnului Hristos, sprijinită de Ioan, ucenicul iubit, urmase paşii Fiului ei în drum spre Golgota. Ea Îl văzuse căzând sub povara crucii şi dorise foarte mult să-I sprijine cu mâna capul rănit şi să-I şteargă fruntea care cândva se odihnise la pieptul său. Dar nu i s-a îngăduit acest dureros privilegiu. Asemenea ucenicilor, ea încă mai nutrea speranţa că Domnul Hristos avea să-şi manifeste puterea şi să Se elibereze din mâinile vrăjmaşilor Săi. Din nou inima i se strânse când îşi aduse aminte de cuvintele prin care El prevestise chiar scenele ce aveau loc atunci. În timp ce tâlharii erau legaţi de cruce, ea privea scena într-o aşteptare chinuitoare. Va îngădui oare El, care dăduse viaţă morţilor, să fie răstignit? Va îngădui oare El, Fiul lui Dumnezeu, să fie ucis într-un mod aşa de crud? Oare va trebui ea să lepede credinţa că Isus este Mesia? Va trebui oare să fie martoră a ocării şi durerii Lui, fără să aibă măcar privilegiul de a-L ajuta în durerea Lui? Ea a văzut cum mâinile Sale se întind pe cruce; ciocanul şi cuiele fuseseră aduse, erau acolo, şi în timp ce piroanele erau bătute în carnea moale, ucenicii, cu inima zdrobită, au dus departe de scena aceea plină de cruzime trupul leşinat al mamei lui Isus.

Mântuitorul n-a scos nici un murmur de durere. Faţa Sa a rămas calmă şi senină, dar stropi mari de sudoare erau pe fruntea Lui. Nu s-a găsit atunci nici o mână milostivă care să şteargă sudoarea morţii de pe faţa Sa, nici un cuvânt de simpatie, nici o credincioşie neclintită, care să stea alături de inima Sa omenească. În timp ce soldaţii îşi aduceau la îndeplinire îngrozitoarea lor lucrare, Domnul Hristos Se ruga pentru vrăjmaşii Săi: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!” Mintea Lui trecea dincolo de propria suferinţă, la păcatul persecutorilor Săi şi la plata teribilă care va fi partea lor. Nici un blestem n-a fost rostit asupra soldaţilor care-L tratau atât de aspru. Nici o răzbunare n-a fost invocată asupra preoţilor şi conducătorilor, care jubilau la vederea împlinirii planurilor lor. Domnului Hristos I-a fost milă de ei, în ignoranţa şi vinovăţia lor. El şopti, pentru iertarea lor, scuza „căci nu ştiu ce fac”.

Dacă ar fi ştiut că Îl torturau pe Cel care a venit să salveze din ruină veşnică neamul omenesc căzut în păcat, atunci ei ar fi fost cuprinşi de remuşcare şi de groază. Dar necunoaşterea lor nu le-a îndepărtat vinovăţia; căci a fost privilegiul lor acela de a cunoaşte şi a primi pe Domnul Hristos ca Mântuitor al lor. Unii dintre ei aveau să-şi recunoască păcatul, să se pocăiască şi să fie convertiţi. Alţii însă, prin nepocăinţa lor, aveau să facă imposibil ca rugăciunea Domnului Hristos să primească un răspuns pentru ei. şi totuşi, în acelaşi fel, scopul lui Dumnezeu ajungea să fie împlinit. Domnul Hristos câştiga dreptul să devină apărătorul omului în prezenţa lui Dumnezeu.

Rugăciunea aceea a Domnului Hristos pentru vrăjmaşii Săi a cuprins lumea. Ea cuprinde pe orice păcătos care a trăit sau va trăi, de la începutul lumii şi până la sfârşitul timpului. Deasupra tuturor zace vinovăţia crucificării Fiului lui Dumnezeu. Iertarea este oferită tuturor în dar. „Toţi cei ce vor" pot avea pace cu Dumnezeu şi pot moşteni viaţa veşnică.

De îndată ce Domnul Isus a fost pironit pe cruce, aceasta a fost ridicată de bărbaţi puternici şi trântită cu violenţă în groapa mai dinainte pregătită. Faptul acesta L-a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să sufere cea mai cumplită durere. Pilat a scris apoi o inscripţie în evreieşte, greceşte şi latineşte şi a aşezat-o pe cruce, deasupra capului Domnului Hristos: „Isus din Nazaret, Împăratul Iudeilor". Inscripţia aceasta i-a enervat pe iudei. În sala de judecată a lui Pilat ei strigaseră: „Răstigneşte-L!" „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul." (Ioan 19, 15.) Ei declaraseră că oricine va recunoaşte un alt împărat va fi un trădător. Pilat a scris sentimentele pe care ei le exprimaseră. N-a fost amintită nici o altă vinovăţie, decât aceea că Isus era Împăratul Iudeilor. Inscripţia era de fapt o virtuală recunoaştere a supunerii iudeilor faţă de puterea romană. Ea declara că oricine va pretinde că este împăratul lui Israel avea să fie judecat de ei ca fiind vrednic de moarte. Preoţii se întrecuseră pe ei înşişi. Pe când puneau la cale moartea Domnului Hristos, Caiafa declarase că este mai de folos să moară un om pentru a salva întreaga naţiune. Acum, ipocrizia lor a fost dată pe faţă. Pentru a-L distruge pe Domnul Hristos, ei fuseseră gata să sacrifice existenţa lor naţională.

Preoţii au văzut ceea ce făcuseră şi, de aceea, i-au cerut lui Pilat să schimbe inscripţia. Ei au spus: „Nu scrie: «Împăratul Iudeilor», ci scrie că El a zis: «Eu sunt Împăratul Iudeilor»". Pilat însă era supărat pe sine pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă şi în mod categoric îşi manifestă dispreţul faţă de preoţii şi conducătorii pizmaşi şi vicleni. El le răspunse rece: „Ce am scris, am scris".

O putere mai mare decât Pilat sau decât iudeii a îndrumat aşezarea acelei inscripţii deasupra capului Domnului Hristos. Era în planul lui Dumnezeu ca ea să îndemne la cugetare şi la cercetarea Scripturii. Locul unde a fost crucificat Domnul Hristos era aproape de oraş. Mii de oameni din toate ţările se aflau atunci la Ierusalim, iar inscripţia care declară

pe Isus din Nazaret ca Mesia avea să fie cunoscută de toţi. Ea era un adevăr viu, transmis de o mână pe care Dumnezeu o îndrumase.

În suferinţele Domnului Hristos pe cruce, profeţia a fost împlinită. Cu veacuri înainte de răstignire, Mântuitorul profetizase felul tratamentului la care avea să fie supus: „Căci nişte câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiţi dau târcoale împrejurul Meu, Mi-au străpuns mâinile şi picioarele; toate oasele aş putea să Mi le număr. Ei, însă, pândesc şi mă privesc; îşi împart hainele Mele între ei, şi trag la sorţi pentru cămaşa Mea." (Psalmii 22, 16-18.) Profeţia cu privire la hainele Sale a fost împlinită, fără să fie nevoie de sfatul sau intervenţia prietenilor sau a vrăjmaşilor Celui crucificat. Hainele Sale au fost date soldaţilor care Îl pironiseră pe cruce. Domnul Hristos a auzit cum se certau atunci când împărţeau între ei hainele Lui. Tunica Lui fusese ţesută de-a-ntregul, fără cusătură, şi ei au zis: „Să n-o sfâşiem, ci să tragem la sorţi a cui să fie".

Într-o altă profeţie, Mântuitorul declara: „Ocara Îmi rupe inima, şi sunt bolnav; aştept să-i fie cuiva milă de Mine, dar degeaba; aştept mângâietori şi nu găsesc nici unul. Ei îmi pun fiere în mâncare şi, când Mi-e sete, Îmi dau să beau oţet." (Psalmii 69, 20.21.) Acelora care sufereau moartea pe cruce le era îngăduit să li se dea o băutură care-i făcea să nu mai simtă durerea. Acest amestec a fost oferit şi Domnului Hristos; dar, gustând, a refuzat să-l ia. El n-ar fi primit nimic care I-ar fi întunecat mintea. Credinţa Sa trebuia să se ţină puternic de Dumnezeu. Aceasta era singura Lui tărie. Dacă şi-ar fi întunecat simţămintele, faptul acesta i-ar fi oferit un avantaj lui Satana.

Vrăjmaşii Domnului Hristos dădură frâu liber mâniei lor furioase, în timp ce El atârna pe cruce. Preoţii, conducătorii şi cărturarii s-au unit cu gloata în a-şi bate joc de Mântuitorul muribund. La botez şi la schimbarea la faţă, vocea lui Dumnezeu fusese auzită proclamând pe Hristos ca Fiu al Său. şi din nou, chiar înaintea trădării lui Isus, Tatăl vorbise dând mărturie despre divinitatea Fiului. Dar acum vocea din ceruri tăcea. N-a fost auzită nici o mărturie în favoarea Domnului Hristos. El a suferit singur comportamentul abuziv şi batjocura din partea oamenilor răi.

„Dacă eşti Tu Fiul lui Dumnezeu", spuneau ei, „pogoară-Te de pe cruce!" „Să se mântuiască pe Sine Însuşi, dacă este El Hristosul, alesul lui Dumnezeu." În pustia ispitirii, Satana spusese: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte ca pietrele acestea să se facă pâini". „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos", de pe streaşina templului. (Matei 4, 3.6.) Satana şi îngerii săi, în chip omenesc, erau prezenţi la cruce. Arhivrăjmaşul şi oştirile sale conlucrau cu preoţii şi conducătorii. Cei care trebuiau să înveţe poporul aţâţaseră gloata neştiutoare, ca să ceară pronunţarea condamnării împotriva Aceluia pe care mulţi nu-L văzuseră niciodată, până la data când au fost aduşi să depună mărturie împotriva Lui. Preoţii, conducătorii, fariseii şi gloata înrăită erau uniţi într-un delir satanic. Conducătorii religioşi s-au unit cu Satana şi îngerii săi. Ei aduceau la îndeplinire cele poruncite de el.

Domnul Hristos, suferind şi muribund, a auzit fiecare cuvânt rostit de preoţi: „Pe alţii i-a mântuit, şi pe Sine Însuşi nu Se poate mântui! Hristosul, Împăratul lui Israel, să Se pogoare de pe cruce, ca să vedem şi să credem”. Domnul Hristos ar fi putut coborî de pe cruce. Dar numai pentru faptul că El nu S-a mântuit pe Sine, păcătosul are nădejdea iertării şi milei lui Dumnezeu.

În batjocura lor la adresa Mântuitorului, oamenii care mărturiseau a fi tâlcuitori ai profeţiilor repetau chiar cuvintele pe care inspiraţia le profetizase că le vor spune cu ocazia aceasta. şi cu toate acestea, în orbirea lor, ei nu şi-au dat seama că împlinesc profeţia. Cei care, în bătaie de joc, au rostit cuvintele: „S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubeşte. Căci a zis: «Eu sunt Fiul lui Dumnezeu»” puţin îşi dădeau seama că mărturia lor avea să răsune de-a lungul veacurilor. Deşi rostite în bătaie de joc, aceste cuvinte au determinat pe mulţi oameni să cerceteze Scripturile aşa cum n-o făcuseră niciodată mai înainte. Bărbaţi înţelepţi au auzit, au cercetat, au judecat şi s-au rugat. Ei au fost aceia care n-au cunoscut odihna până când, comparând text cu text, au înţeles misiunea Domnului Hristos. Niciodată mai înainte n-a existat o cunoaştere atât de larg cuprinzătoare a Domnului Hristos ca atunci când El atârna pe cruce. În inimile multora dintre cei care au privit scena crucificării şi au auzit cuvintele Domnului Hristos a strălucit lumina adevărului.

Pentru Isus, în agonia Sa pe cruce, a venit o rază de mângâiere. A fost rugăciunea tâlharului pocăit. Amândoi tâlharii, care au fost crucificaţi cu Domnul Hristos, mai întâi şi-au bătut joc de El; unul dintre ei, cu cât suferea mai mult, cu atât era mai disperat şi mai batjocoritor. Dar nu aşa au stat lucrurile cu tovarăşul său. Acest om nu era un criminal împietrit; fusese dus pe căi păcătoase de tovărăşii rele, dar era mai puţin vinovat decât mulţi dintre aceia care stăteau lângă cruce şi îşi băteau joc de Mântuitorul. El Îl văzuse pe Isus şi-L ascultase, fusese convins de învăţăturile Lui, dar fusese îndepărtat de la El de către preoţi şi conducători. Căutând să-şi înăbuşe convingerile, el se cufundase din ce în ce mai adânc în păcat, până când a fost arestat, judecat ca un criminal şi condamnat să moară pe cruce. În sala de judecată şi pe drumul spre Golgota, fusese în tovărăşia Domnului Hristos. Îl auzise pe Pilat declarând: „Nu găsesc nici o vină în El.” (Ioan 19, 4.) El reţinuse comportarea Lui dumnezeiască şi iertarea plină de milă acordată chinuitorilor Săi. Pe cruce, a văzut pe mulţi aşa-zişi mari oameni ai religiei scoţând limba cu dispreţ şi bătându-şi joc de Domnul Hristos. El i-a văzut clătinând din cap. A auzit cuvintele mustrătoare repetate de tovarăşul său de vinovăţie: „Nu eşti Tu Hristosul? Mântuieşte-te pe Tine Însuţi şi mântuieşte-ne şi pe noi!” Printre trecători a auzit pe mulţi luându-I apărarea Domnului Hristos. I-a auzit repetând cuvintele Sale şi povestind lucrările Sale. Din nou a pus stăpânire pe el convingerea că acesta este Hristosul. Întorcându-se către tovarăşul său de crime, el spuse: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care eşti sub aceeaşi osândă?” Tâlharii muribunzi nu mai aveau de ce să se teamă de oameni. Dar asupra unuia dintre ei apăsa convingerea că există un Dumnezeu de care trebuia să te temi, un viitor ce-l făcea să tremure. Iar acum, aşa cum

era în totul mânjit de păcat, istoria vieţii sale se apropia de încheiere: „Pentru noi este drept”, suspină el, „căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar Omul acesta n-a făcut nici un rău”.

Acum nu mai exista nici o întrebare. Nu mai existau nici îndoieli, nici reproşuri. Când a fost condamnat pentru crimele sale, tâlharul ajunsese într-o stare de deznădejde şi disperare; dar, lucru ciudat, acum au început să apară gânduri duioase. El îşi reaminti de tot ceea ce a auzit despre Domnul Hristos, cum Acesta i-a vindecat pe bolnavi şi le-a iertat păcatele. El a auzit cuvintele acelora care credeau în Isus şi-L urmau plângând. A văzut şi a citit inscripţia de deasupra capului Mântuitorului. I-a auzit pe trecători cum repetau aceste cuvinte, unii cu buzele îndurerate şi tremurânde, alţii în râs şi batjocură. Duhul Sfânt îi luminã mintea şi, puţin câte puţin, lanţul dovezilor se legă. În Domnul Isus, zdrobit, batjocorit şi atârnând pe cruce, el a văzut pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Nădejdea era amestecată cu durerea în glasul său, când sufletul neajutorat şi muribund se sprijini pe un Mântuitor care era pe moarte. „Doamne, adu-ţi aminte de mine”, strigă el, „când vei veni în Împărăţia Ta.”

Răspunsul veni imediat. Tonul era plăcut şi melodios, cuvintele, pline de iubire, de compasiune şi putere: „Adevărat îţi spun astăzi, că vei fi cu Mine în Paradis”. În decursul lungilor ore de agonie, la urechile Domnului Hristos au ajuns numai cuvinte de ocară şi batjocură. Acum, când atârna pe cruce, sunetul râsetelor şi al blestemelor mai ajungeau încă până la El. Cu inima plină de dor, El a fost atent să audă vreo expresie a credinţei din partea ucenicilor Săi. Dar El a auzit numai cuvinte de jale: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care a izbăvit pe Israel”. Cât de mângâietoare a fost atunci pentru Mântuitorul exprimarea credinţei iubirii din partea tâlharului muribund! În timp ce conducătorii iudeilor Îl tăgăduiau şi chiar ucenicii se îndoiau de divinitatea Lui, sărmanul tâlhar, pepragul veşniciei, Îl numeşte Domn pe Isus. Mulţi au fost gata să-L numească Domn atunci când făcea minuni sau după ce S-a ridicat din mormânt; dar nimeni altul, în afară de tâlharul pocăit, care a fost salvat în ceasul al unsprezecelea, nu L-a recunoscut atunci când, muribund, atârna pe cruce.

Cei care se aflau în jur au auzit cuvintele prin care tâlharul Îl numea pe Isus Hristos Domn. Tonul cu care vorbea omul pocăit le-a atras atenţia. Aceia care se certaseră la piciorul crucii pentru hainele Domnului Hristos şi trăseseră la sorţi pentru cămaşa Lui s-au oprit să asculte. Vocile lor aspre au amuţit. Cu respiraţia reţinută, ei au privit la Hristos, aşteptând răspunsul de pe buzele acelea muribunde.

În timp ce rostea cuvintele de făgăduinţă, norul cel negru ce părea că înconjoară crucea a fost străpuns de o lumină vie şi strălucitoare. Pacea desăvârşită, care vine în urma acceptării lui Dumnezeu, a pus stăpânire pe tâlharul pocăit. Domnul Hristos, în umilinţa Sa, a fost proslăvit. El, care în ochii tuturor apărea ca un înfrânt, era un Biruitor. El a fost recunoscut ca Purtător de păcate. Oamenii puteau să-şi exercite puterea asupra templului Său omenesc.

Puteau să străpungă tâmplele Lui sfinte cu o coroană de spini. Puteau să-I smulgă hainele de pe El şi să se certe pentru împărţirea lor. Dar nu-L puteau jefui de puterea de a ierta păcatele. Murind, El dădu mărturie despre divinitatea Sa şi pentru slava Tatălui Său. Urechea Lui nu este obosită ca să nu ne poată auzi şi nici braţul Său prea scurt ca să nu ne poată mântui. Este dreptul Lui împărătesc acela de a mântui în chip desăvârşit pe toţi aceia care vin la Dumnezeu prin El.

„Îţi spun astăzi, tu vei fi cu Mine în Paradis." Domnul Hristos nu i-a făgăduit tâlharului că va fi cu El în Paradis în ziua aceea. Nici chiar El nu mergea în ziua aceea în Paradis. El a dormit în mormânt, iar în dimineaţa învierii a spus: „Nu M-am suit la Tatăl Meu." (Ioan 20, 17.) Dar în ziua răstignirii, ziua aparentei înfrângeri şi întunecimi, a fost dată făgăduinţa. „Astăzi", pe când murea ca un răufăcător pe cruce, Domnul Hristos îl asigură pe bietul păcătos: „Tu vei fi cu Mine în Paradis".

Tâlharii crucificaţi o dată cu Domnul Hristos au fost aşezaţi „unul de o parte, iar altul de cealaltă parte, iar Domnul Hristos la mijloc". Poziţia Domnului Hristos între tâlhari trebuia să arate că El era cel mai mare criminal dintre cei trei. În acest fel s-au împlinit Scripturile: „A fost pus în numărul celor fărădelege." (Isaia 53, 12.) Dar preoţii n-au văzut însemnătatea deplină a actului lor. După cum Domnul Hristos, crucificat împreună cu tâlharii, a fost aşezat în mijloc, tot astfel crucea Sa a fost aşezată în mijlocul unei lumi care zace în păcat. Iar cuvintele de iertare, adresate tâlharului pocăit, au aprins o lumină care va străluci până la cele mai îndepărtate margini ale pământului.

Îngerii priveau cu uimire la iubirea nemărginită a Domnului Hristos, care, suferind cea mai grozavă agonie în corp şi suflet, Se gândea numai la alţii, încurajând sufletul pocăit să creadă. În umilinţa Sa, El, ca profet, Se adresase fiicelor Ierusalimului; ca Preot şi Apărător, El mijlocise înaintea Tatălui pentru iertarea omorâtorilor Săi; ca Mântuitor iubitor, El iertase păcatele tâlharului pocăit.

Pe când Domnul Hristos Îşi rotea ochii peste mulţimea din jurul Său, o figură Îi atrase atenţia. La piciorul crucii stătea mama Sa, sprijinită de ucenicul Ioan. Ea n-a putut suporta să rămână departe de Fiul său; şi Ioan, ştiind că sfârşitul era aproape, a adus-o iarăşi la cruce. În ceasul morţii Sale, Domnul Hristos şi-a adus aminte de mama Sa. Privind la faţa ei lovită de durere şi apoi la Ioan, El i-a spus: „Femeie, iată fiul tău", apoi lui Ioan: „Iată mama ta!" Ioan a înţeles cuvintele Domnului Hristos şi a primit însărcinarea. De îndată, a luat-o pe Maria la el acasă şi din ceasul acela a avut grijă de ea cu multă duioşie. O, ce Mântuitor milostiv şi iubitor! În mijlocul durerilor fizice şi al chinurilor sufleteşti, El S-a gândit la mama Sa! Nu avea nici un ban cu care să Se îngrijească de nevoile ei; dar, pentru că Ioan Îl iubea din toată inima, El i-a încredinţat-o pe mama Lui ca pe o comoară de preţ. În acest fel, El i-a dat ei ceea ce avea cel mai mult nevoie — simpatia plină de gingăşie a aceluia care o

iubea, pentru că ea Îl iubea pe Isus. Primind-o ca pe o comoară de preţ, Ioan a primit o mare binecuvântare. Ea a fost o amintire mereu prezentă a preaiubitului său Învăţător.

Exemplul desăvârşit al iubirii filiale a Domnului Hristos străluceşte cu putere neînfrântă prin negura veacurilor. Timp de aproape treizeci de ani, Domnul Hristos, prin munca Sa de toate zilele, ajutase la purtarea poverilor căminului. şi acum, chiar în clipa ultimei Sale agonii, n-a uitat să Se îngrijească de mama Sa văduvă şi întristată. Acelaşi spirit va fi văzut în fiecare ucenic al Domnului nostru. Aceia care Îl urmează pe Domnul Hristos vor simţi că este o parte a religiei lor aceea de a-i respecta şi a-i îngriji pe părinţii lor. Inima în care este cultivată iubirea Lui va oferi întotdeauna tatălui şi mamei o îngrijire atentă şi plină de o duioasă iubire.

Şi acum, Domnul slavei era pe moarte, o jertfă de răscumpărare pentru neamul omenesc. În jertfirea preţioasei Sale vieţi, Domnul Hristos nu era susţinut de o bucurie a biruinţei. Totul era un întuneric apăsător. Nu frica de moarte apăsa greu asupra Lui. Nu durerea şi ocara crucii I-au provocat chinul de nedescris. Domnul Hristos a fost prinţul celor ce au suferit; dar suferinţa Sa provenea din faptul că era conştient de răutatea păcatului, de faptul că, prin familiarizarea cu răul, omul devine orb faţă de grozăvia lui. Domnul Hristos a văzut cât de înrădăcinată este puterea păcatului în inima omenească şi cât de puţini vor fi binevoitori să se rupă de sub puterea lui. El ştia că, fără ajutorul lui Dumnezeu, omenirea avea să piară şi vedea mulţimile pierind, deşi aveau la îndemână un ajutor îmbelşugat.

Asupra Domnului Hristos, ca înlocuitor şi garant al nostru, a fost aşezată nelegiuirea noastră, a tuturor. El a fost aşezat în rândul celor fărădelege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea legii. Vinovăţia fiecărui urmaş al lui Adam apăsa asupra inimii Sale. Mânia lui Dumnezeu asupra păcatului, manifestarea teribilă a neplăcerii Sale faţă de nelegiuire umpleau inima Fiului Său de groază. În toată viaţa Sa, Domnul Hristos vestise unei lumi căzute vestea cea bună a îndurării şi iubirii iertătoare a Tatălui. Tema Sa era mântuirea pentru păcătosul cel mai mare. Dar acum, sub povara teribilă a vinovăţiei ce apăsa asupra Sa, nu putea vedea faţa dătătoare de pace a Tatălui. Retragerea privirii dumnezeieşti de la Mântuitorul în această oră a supremei dureri a străpuns inima Sa cu o întristare ce nu va putea niciodată să fie înţeleasă de către om. Atât de mare a fost chinul acesta, încât durerea fizică de-abia mai era simţită.

Satana frământa inima Domnului Hristos cu ispitele lui îngrozitoare. Mântuitorul nu putea vedea prin porţile mormântului. Speranţa nu-I înfăţişa ieşirea din mormânt ca biruitor şi nici nu-I spunea că Tatăl a primit sacrificiul Său. El Se temea de faptul că păcatul era atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărţirea Lor avea să fie veşnică. Domnul Hristos simţea groaza pe care avea s-o simtă păcătosul atunci când harul nu va mai mijloci deloc în favoarea neamului omenesc vinovat. Sentimentul păcatului era acela care aducea

mânia Tatălui asupra Sa, ca înlocuitor al omului, şi care făcea ca paharul pe care El l-a băut să fie atât de amar; aceasta a frânt inima Fiului lui Dumnezeu.

Cu uimire, îngerii erau martori la agonia plină de disperare a Mântuitorului. Oştile cerului şi-au acoperit feţele înaintea acestei scene îngrozitoare. Natura neînsufleţită şi-a manifestat împreuna ei simţire cu batjocoritul şi muribundul ei Autor. Soarele a refuzat să privească la această teribilă scenă. Razele lui strălucitoare de la amiază luminau pământul, când, deodată, parcă cineva le-a luat. O întunecime adâncă, asemenea unui giulgiu de înmormântare, a îmbrăcat crucea. „şi s-a făcut întuneric peste toată ţara, până la ceasul al nouălea". N-a avut loc nici o eclipsă şi întunericul acesta n-a fost determinat de nici o altă cauză naturală; a fost atât de adânc, ca întunericul de la miezul nopţii, fără lună şi stele pe cer. Aceasta a fost o mărturie miraculoasă, pe care a dat-o Dumnezeu, pentru ca astfel credinţa generaţiilor următoare să poată fi întărită.

În întunericul acela dens era ascunsă prezenţa lui Dumnezeu. El face din întuneric acoperământul Său şi Îşi ascunde slava de ochii oamenilor. Dumnezeu şi îngerii Săi sfinţi se aflau în jurul crucii. Tatăl era cu Fiul Său. Cu toate acestea, prezenţa Sa nu era descoperită. Dacă slava Sa ar fi străfulgerat din nor, orice fiinţă omenească ce ar fi privit scena ar fi fost nimicită. şi în clipa aceea îngrozitoare, Domnul Hristos nu putea fi mângâiat de prezenţa Tatălui. El a călcat singur în teasc şi din cei ce se găseau acolo nimeni n-a fost cu El.

Cu întunericul acela dens, Dumnezeu a acoperit ultima agonie omenească a Fiului Său. Toţi aceia care Îl văzuseră pe Hristos în suferinţa Sa au fost convinşi de dumnezeirea Lui. Faţa aceea, privită odată de oameni, avea să nu mai fie uitată. După cum faţa lui Cain exprima vina sa ca ucigaş, tot astfel faţa Domnului Hristos dovedea nevinovăţia, liniştea şi bunăvoinţa — chiar lui Dumnezeu. Dar acuzatorii Săi nu voiau să ia seama la acest semn al cerului. În timpul lungilor ore ale agoniei Sale, Domnul Hristos fusese privit de către mulţimea batjocoritoare. Acum, El a fost ascuns cu milă de mantia lui Dumnezeu.

Tăcerea mormântului se părea că a căzut peste Golgota. O groază necunoscută a pus stăpânire pe mulţimea care era adunată în jurul crucii. Blestemele şi batjocurile au încetat în mijlocul frazelor exprimate pe jumătate. Bărbaţi, femei şi copii au căzut cu faţa la pământ. Fulgere strălucitoare se iveau din când în când pe cer, luminând crucea şi pe Răscumpărătorul crucificat. Preoţii, conducătorii, cărturarii, cei ce-L crucificaseră şi gloata, toţi au socotit atunci că sosise timpul să-şi primească răsplata. După câtva timp, cineva a şoptit cu spaimă că acum Hristos avea să coboare de pe cruce. Alţii au început să caute bâjbâind, poticnindu-se, drumul spre cetate, bătându-se cu pumnii în piept şi bocindu-se plini de teamă.

La ceasul al nouălea, întunericul s-a ridicat de deasupra mulţimii, dar mai acoperea încă pe Mântuitorul. Era un simbol al agoniei şi groazei care apăsau asupra inimii Sale. Nici un ochi nu putea străpunge întunericul ce învăluia crucea şi nimeni nu putea pătrunde

întunericul adânc ce cuprindea sufletul în suferinţă al Domnului Hristos. Era ca şi când fulgere mânioase erau aruncate asupra Lui în timp ce atârna pe cruce. Atunci, „Isus a strigat cu glas tare: «Eli, Eli, Lama Sabactani!» ... Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” În timp ce întunericul de afară se aşezase asupra Mântuitorului, multe voci s-au auzit exclamând: „Mânia răzbunătoare a cerului este asupra Lui. Fulgerele mâniei lui Dumnezeu sunt aruncate asupra Lui, pentru că a pretins că este Fiul lui Dumnezeu”. Mulţi dintre cei care au crezut în El au auzit strigătul Său disperat. Speranţa i-a părăsit. Dacă Dumnezeu L-a uitat pe Domnul Hristos, în cine ar mai putea să se încreadă urmaşii Săi?

Când întunericul s-a ridicat de pe duhul apăsat al Domnului Hristos, El şi-a revenit, simţind suferinţa fizică, şi a zis: „Mi-e sete!” Unul dintre soldaţii romani, mişcat şi plin de milă la vederea buzelor Lui arse, a luat un burete, l-a înfipt într-o nuia de isop şi, înmuindu-l într-un vas cu oţet, I l-a oferit Domnului Hristos. Dar preoţii îşi băteau joc de suferinţele Lui. Când întunericul a acoperit pământul, ei s-au înspăimântat; când groaza lor s-a mai risipit, i-a apucat din nou temerea că Hristos avea să le scape. Ei au interpretat greşit cuvintele Lui: „Eli, Eli, Lama Sabactani”. Cu dispreţ înverşunat şi scârbă, ei au spus: „Iată, cheamă pe Ilie”. Au respins ultima ocazie pe care au avut-o de a-I uşura suferinţele. „Lăsaţi să vedem dacă va veni Ilie să-L pogoare de pe cruce!”

Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce, trupul Său era sfârtecat în bătăi, mâinile acelea, atât de des întinse pentru binecuvântare, erau pironite pe cruce, picioarele acelea, neobosite în a sluji din iubire, erau ţintuite pe lemn, acel cap împărătesc era străpuns de coroana de spini, buzele acelea tremurânde erau gata să strige de durere. şi toate suferinţele îndurate — picăturile de sânge care se prelingeau din cap, din mâinile şi picioarele Sale, chinurile care au zguduit fiinţa Sa şi durerea de nedescris care I-a umplut sufletul atunci când Tatăl şi-a ascuns faţa de El — vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc, declarând: Pentru tine Fiul lui Dumnezeu a consimţit să poarte această povară a vinovăţiei; pentru tine El a nimicit împărăţia morţii şi a deschis porţile Paradisului. El, care a liniştit valurile furioase şi a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care a făcut pe demoni să tremure şi boala să înceteze, El, care a deschis ochii orbilor şi care a chemat pe morţi la viaţă, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce şi a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine.

El, Purtătorul de păcat, a îndurat mânia judecăţii divine şi, pentru tine, S-a făcut păcat. Tăcuţi, privitorii urmăreau sfârşitul acestei scene îngrozitoare. Soarele strălucea, dar crucea era încă învăluită în întuneric. Preoţii şi conducătorii priveau spre Ierusalim şi iată că norul cel des se aşezase deasupra oraşului şi a câmpiei Iudeii. Soarele Neprihănirii, Lumina lumii, Îşi retrăgea razele de la Ierusalimul care fusese cândva un oraş favorit. Fulgerele înspăimântătoare ale mâniei lui Dumnezeu erau îndreptate împotriva cetăţii blestemate.

Deodată, întunericul s-a ridicat de deasupra crucii şi, în tonuri clare, asemenea unei trâmbiţe ce părea să răsune prin toată creaţiunea, Domnul Isus a strigat: „S-a sfârşit!” „Tată,

în mâinile Tale Îmi încredinţez duhul!” O lumină a înconjurat crucea şi faţa Mântuitorului strălucea ca lumina soarelui. Apoi El şi-a plecat capul pe piept şi a murit.

În mijlocul întunericului înspăimântător, în aparenţă uitat de Dumnezeu, Domnul Hristos a băut ultimele drojdii din cupa durerii omeneşti. În ceasurile acelea îngrozitoare, El S-a sprijinit pe dovezile acceptării Sale de către Tatăl, care I-au fost date mai înainte. El cunoştea caracterul Tatălui Său, înţelegea dreptatea, mila şi marea Sa iubire. Prin credinţă, El Se baza pe Acela pe care totdeauna L-a ascultat cu bucurie. şi, în supunere, El S-a încredinţat pe Sine lui Dumnezeu, iar sentimentul pierderii aprobării Tatălui Său L-a părăsit. Prin credinţă, Domnul Hristos a fost biruitor.

Niciodată până atunci pământul nu mai fusese martor la o asemenea scenă. Mulţimea stătea ca paralizată şi privea la Mântuitorul cu respiraţia întretăiată. Din nou întunericul s-a lăsat asupra pământului şi un bubuit asemenea unui trăsnet puternic a fost auzit. Un puternic cutremur a avut loc. Oamenii au fost zguduiţi şi trântiţi la pământ. A avut loc o scenă de nemaiauzită confuzie şi panică. Stânci s-au desprins din munţii din împrejurimi, prăvălindu-se şi sfărâmându-se jos, în câmpie. Morminte s-au deschis şi morţii au fost aruncaţi afară din locurile lor. Creaţiunea părea că este pe punctul de a fi spulberată. Preoţii, conducătorii, soldaţii, cei ce L-au omorât şi gloata, muţi de groază, zăceau cu faţa la pământ.

Când strigătul „S-a sfârşit” a ieşit de pe buzele Domnului Hristos, preoţii oficiau în templu. Era ceasul jertfei de seară. Mielul, reprezentând pe Domnul Hristos, fusese adus ca să fie junghiat. Îmbrăcat în hainele sale frumoase şi pline de însemnătate, preotul stătea cu cuţitul ridicat, asemenea lui Avraam când era gata să aducă jertfă pe fiul său. Cu un interes deosebit, poporul privea scena. Dar pământul a început să se zguduie şi să tremure; căci Domnul Însuşi Se apropie. Cu un zgomot puternic, perdeaua dinăuntru a templului este ruptă de sus până jos de o mână nevăzută, permiţând mulţimii să privească un loc ce era odată plin de prezenţa lui Dumnezeu. În acest loc sălăşluia şechina. Aici şi-a manifestat Dumnezeu slava, deasupra milostivitorului. Nimeni, în afară de marele preot, n-a ridicat vreodată perdeaua care despărţea această parte a sanctuarului de restul templului. Aici, el intra o dată pe an pentru a face ispăşire pentru păcatele poporului. Dar iată, perdeaua este ruptă în două. Locul cel mai sfânt din sanctuarul pământesc nu mai era deloc sfânt.

Totul este cuprins de groază şi confuzie. Preotul era gata să înjunghie victima; dar cuţitul cade din mâna sa fără putere şi mielul scapă. Tipul întâlneşte antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Marele sacrificiu a fost adus. Drumul spre Sfânta sfintelor este liber. Se pregăteşte o cale nouă şi vie pentru toţi. Nu mai era deloc nevoie ca toţi cei păcătoşi şi întristaţi să aştepte venirea marelui preot. De aici înainte, Mântuitorul avea să oficieze ca preot şi apărător în curţile cereşti. Era ca şi când un glas ar fi spus închinătorilor: Acum s-a terminat cu toate jertfele şi darurile pentru păcat. Fiul lui Dumnezeu a venit după Cuvântul Său: „Iată-Mă (în sulul cărţii este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule”. „Cu

însuşi sângele Său", „El a intrat în Locul Preasfânt ... după ce a căpătat o răscumpărare veşnică." (Evrei 10, 7; 9, 12.)

Capitolul 79 — „S-a isprăvit!”

Domnul Isus nu şi-a încheiat viaţa până când n-a adus la îndeplinire lucrarea pe care a venit s-o facă şi, o dată cu ultima Sa răsuflare, El a exclamat: „S-a isprăvit!” (Ioan 19, 30.) Bătălia a fost câştigată. Mâna Sa dreaptă şi braţul Său cel sfânt I-au asigurat biruinţa. Ca biruitor, El şi-a înfipt stindardul pe înălţimile veşnice. N-a fost oare atunci şi acolo bucurie printre îngeri? Tot cerul a triumfat o dată cu biruinţa Mântuitorului. Satana a fost înfrânt şi şi-a dat seama de faptul că şi-a pierdut împărăţia.

Atât pentru îngeri, cât şi pentru lumile necăzute în păcat, strigătul „S-a sfârşit” a avut o profundă semnificaţie. Pentru ei, ca şi pentru noi, marea lucrare de răscumpărare fusese înfăptuită. Împreună cu noi, ei se împărtăşesc din roadele biruinţei lui Hristos. Caracterul lui Satana n-a fost în mod clar descoperit îngerilor sau lumilor necăzute în păcat până la moartea Domnului Hristos. Arhiapostatul s-a înveşmântat în aşa fel în înşelăciune, încât chiar fiinţele cereşti n-au priceput principiile lui. Ele n-au văzut în mod clar natura răzvrătirii lui.

El a fost o fiinţă de o minunată putere şi slavă, care s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. Despre Lucifer, Domnul spunea: „Ajunseseşi la cea mai înaltă desăvârşire, erai plin de înţelepciune şi desăvârşit în frumuseţe.” (Ezechiel 28, 12.) Lucifer fusese heruvim ocrotitor. El stătuse în lumina prezenţei lui Dumnezeu. Dintre toate fiinţele create, fusese pe treapta cea mai înaltă, având un rol proeminent în a descoperi universului planurile lui Dumnezeu. După ce a păcătuit, puterea sa de a înşela a fost cu atât mai amăgitoare şi descoperirea caracterului său cu atât mai dificilă datorită poziţiei sale înalte pe care o avusese la Tatăl.

Dumnezeu ar fi putut nimici pe Satana şi pe cei ce-l simpatizau tot atât de uşor cum cineva poate arunca o pietricică pe pământ; dar El n-a făcut aceasta. Răzvrătirea nu trebuia să fie biruită prin forţă. Puterea constrângătoare se află numai sub cârmuirea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de natura aceasta. Autoritatea Sa se bazează numai pe bunătate, milă şi iubire şi prezentarea acestor principii reprezintă mijloacele ce trebuie folosite. Cârmuirea lui Dumnezeu este morală, iar adevărul şi iubirea trebuie să fie puterea predominantă.

A fost planul lui Dumnezeu acela ca lucrurile să fie puse pe o temelie de veşnică siguranţă, iar în consfătuirile din cer se hotărâse ca să i se dea timp lui Satana pentru a-şi dezvolta principiile care stăteau la temelia sistemului său de cârmuire. El susţinuse că acestea sunt superioare principiilor lui Dumnezeu. S-a dat timp pentru ca principiile lui Satana să fie puse în aplicare, ca ele să poată fi văzute de universul ceresc.

Satana i-a dus pe oameni la păcat şi Planul de Mântuire a fost pus în aplicare. Timp de patru mii de ani, Hristos a lucrat pentru ridicarea omului, iar Satana, pentru ruina şi degradarea lui. Universul ceresc a privit toate acestea.

Când Domnul Isus a venit în lumea aceasta, puterea lui Satana a fost îndreptată împotriva Sa. De la data când El S-a arătat ca prunc la Betleem, uzurpatorul s-a străduit să-L nimicească. El a căutat pe toate căile posibile să-L împiedice pe Isus să aibă o copilărie desăvârşită, o vârstă a bărbăţiei nepătată, o slujire sfântă şi un sacrificiu fără cusur. Dar el a fost înfrânt. N-a putut să-L ducă pe Hristos în păcat. N-a putut să-L descurajeze sau să-L îndepărteze de la lucrarea pe care venise s-o aducă la îndeplinire pe pământ. Din pustie la Golgota, furtuna mâniei lui Satana s-a abătut asupra Lui, dar, cu cât aceasta lovea mai nemilos, cu atât mai categoric Fiul lui Dumnezeu S-a prins de mâna Tatălui şi stăruia să meargă mai departe pe cărarea stropită cu sânge. Toate eforturile lui Satana de a-L apăsa şi înfrânge n-au făcut decât să aducă într-o lumină şi mai curată caracterul Său nepătat.

Cerul întreg şi lumile necăzute în păcat fuseseră martore la această luptă. Cu ce interes viu au urmărit ele scenele de încheiere a conflictului! Ei L-au văzut pe Mântuitorul intrând în grădina Ghetsemani, cu sufletul apăsat de groază şi întuneric mare. Ei au auzit strigătul Său amar: „Tată, dacă este cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta.” (Matei 26, 39.) Când prezenţa Tatălui s-a retras, ei L-au văzut întristat, o întristare plină de o amărăciune ce o întrecea pe aceea a ultimei lupte cu moartea. Sudoarea de sânge era împinsă afară prin porii pielii Sale şi cădea în picături pe pământ. De trei ori izbucni de pe buzele Lui rugăciunea de scăpare. Cerul nu mai putea să îndure scena şi un sol al mângâierii a fost trimis la Fiul lui Dumnezeu.

Cerul a văzut Victima vândută în mâinile gloatei ucigaşe şi în mijlocul batjocurii şi violenţei, târâtă de la un tribunal la altul. El a auzit glumele murdare ale persecutorilor Săi pe tema naşterii Sale umile. El a auzit tăgăduirea cu blesteme şi jurăminte a unuia dintre cei mai iubiţi ucenici ai Săi. A văzut lucrarea turbată a lui Satana şi puterea lui asupra inimii oamenilor. Ce privelişte înspăimântătoare! Mântuitorul prins în miez de noapte în Ghetsemani, târât într-o parte şi alta, de la palat în sala de judecată, adus de două ori înaintea preoţilor, de două ori înaintea Sinedriului, de două ori înaintea lui Pilat şi o dată înaintea lui Irod, batjocorit, biciuit, condamnat şi dus să fie crucificat, purtând povara cea grea a crucii, în mijlocul vaietelor fiicelor Ierusalimului şi al insultelor gunoiului omenirii.

Cerul urmărea cu durere şi surprindere pe Hristos atârnând pe cruce, cu sângele şiroind din rănile din tâmplele Sale, iar sudoarea amestecată cu sânge stând pe fruntea Lui. Picătură cu picătură, sângele curgea din mâinile şi picioarele Sale pe stânca găurită pentru a se pune în ea piciorul crucii. Rănile făcute de cuie se lărgeau pe măsură ce greutatea corpului Său trăgea de mâinile Lui. Răsuflarea Lui chinuită devenea din ce în ce mai rapidă, mai adâncă, pe măsură ce sufletul Său se zbătea sub povara păcatelor lumii. Tot cerul era plin de uimire, atunci când rugăciunea Domnului Isus a fost înălţată în mijlocul groaznicelor Lui suferinţe: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!” (Luca 23, 34.) şi cu toate acestea, se aflau acolo oameni făcuţi după chipul lui Dumnezeu, unindu-se pentru a zdrobi viaţa singurului Său Fiu. Ce privelişte pentru universul ceresc!

Stăpânirile şi puterile întunericului se adunaseră în jurul crucii, aruncând umbrele necredinţei, ale iadului, în inimile oamenilor. Când Domnul a creat aceste fiinţe ca să stea înaintea tronului Său, ele erau frumoase şi pline de slavă. Frumuseţea şi sfinţenia lor erau în armonie cu poziţia lor înaltă. Ele erau bogate în înţelepciune dumnezeiască şi încinse cu armură cerească. Erau slujitorii lui Iehova. Dar cine putea recunoaşte în îngerii căzuţi pe serafimii slăviţi, care au slujit cândva în curţile cereşti?

Agenţii lui Satana s-au unit cu oamenii răi pentru a face poporul să creadă că Hristos este cel mai mare dintre păcătoşi şi pentru a stârni toată ura împotriva Lui. Aceia care şi-au bătut joc de Hristos, în timp ce atârna pe lemnul crucii, erau plini de spiritul primului mare rebel. El i-a umplut cu vorbe stricate şi murdare. Le-a inspirat batjocurile. Dar, din toate acestea, n-a avut nimic de câştigat.

Dacă un singur păcat s-ar fi aflat în Hristos, dacă El S-ar fi supus măcar într-un singur lucru lui Satana, pentru a scăpa de acea îngrozitoare tortură, vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al omului ar fi triumfat. Hristos şi-a plecat capul şi a murit, dar şi-a păstrat cu tărie credinţa şi supunerea faţă de Dumnezeu. „şi am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum, a venit mântuirea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâşul fraţilor noştri, care zi şi noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.»” (Apocalipsa 12, 10.)

Satana a văzut că masca sa a fost smulsă. Guvernarea sa fusese descoperită înaintea îngerilor necăzuţi şi înaintea universului ceresc. El se descoperise ca ucigaş. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el se dezrădăcinase de simpatia fiinţelor cereşti. De aici înainte, lucrarea lui avea să fie restrânsă. Indiferent de atitudinea pe care avea s-o ia, el nu-i mai putea întâmpina pe îngerii ce veneau din curţile cereşti şi înaintea lor să-i acuze pe fraţii lui Hristos că sunt îmbrăcaţi în hainele întunecate şi murdare ale păcatului. Ultima verigă a simpatiei dintre Satana şi lumea cerească a fost ruptă.

Cu toate acestea, Satana nu a fost încă nimicit. Nici chiar atunci îngerii n-au înţeles tot ceea ce era cuprins în lupta aceea mare. Principiile în jurul cărora se dădea lupta trebuiau să fie mai bine lămurite. şi, pentru binele omului, existenţa lui Satana trebuia să continue. Omul, ca şi îngerii, trebuie să vadă contrastul dintre Prinţul vieţii şi prinţul întunericului. El trebuie să aleagă cui vrea să slujească.

La începutul marii lupte, Satana declarase că Legea lui Dumnezeu nu poate fi ascultată, că dreptatea şi mila nu se pot împăca şi că, dacă legea ar fi călcată, ar fi cu neputinţă ca păcătosul să fie iertat. Satana susţinea că orice păcat trebuie să fie pedepsit şi că, dacă Dumnezeu ar ierta vreun păcat, atunci n-ar putea fi un Dumnezeu al adevărului şi al dreptăţii. Când oamenii au călcat Legea lui Dumnezeu şi au nesocotit voinţa Lui, Satana a jubilat. Se dovedea, spunea el, că Legea nu putea fi ascultată; omul nu putea fi iertat. Pentru că el, după răzvrătire, fusese îndepărtat pentru totdeauna din cer, Satana pretindea ca neamul

omenesc să fie pentru totdeauna exclus de la mila lui Dumnezeu. Dumnezeu nu putea fi drept şi totuşi să manifeste milă faţă de păcătos.

Dar chiar şi ca păcătos, omul era într-o poziţie cu totul diferită de aceea a lui Satana. În ceruri, Lucifer păcătuise în lumina prezenţei lui Dumnezeu. Lui — ca nici unei alte fiinţe create — i-a fost descoperită iubirea lui Dumnezeu. Cu toate că înţelegea caracterul lui Dumnezeu şi ştia bunătatea Lui, Satana a ales să urmeze calea propriei voinţe egoiste şi independente. Alegerea aceasta a fost definitivă. Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru salvarea lui. Dar omul a fost înşelat, mintea sa a fost întunecată de sofismele lui Satana. El nu a cunoscut înălţimea şi adâncimea iubirii lui Dumnezeu. Pentru el, nădejdea consta în cunoaşterea iubirii lui Dumnezeu. Adâncindu-şi privirea în caracterul Său, el putea să fie atras înapoi la Dumnezeu.

Prin Hristos, oamenilor li s-a descoperit mila lui Dumnezeu; dar mila nu înlătură dreptatea. Legea descoperă atributele caracterului Său şi nici o iotă sau o frântură de literă din ea nu poate fi schimbată pentru a se potrivi omului în starea sa căzută. Dumnezeu n-a schimbat Legea Sa, dar El S-a jertfit pe Sine, în Hristos, pentru răscumpărarea omului: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.” (2 Corinteni 5, 19.)

Legea cere neprihănire — o viaţă neprihănită, un caracter desăvârşit; şi aşa ceva omul nu poate da. El nu poate satisface cerinţele Legii sfinte a lui Dumnezeu. Dar Isus Hristos, venind ca om pe pământ, a trăit o viaţă sfântă şi a dezvoltat un caracter desăvârşit. El le oferă pe acestea ca un dar de bunăvoie tuturor celor care vor dori să le primească. Viaţa Sa stă pentru viaţa oamenilor. În acest fel, ei au iertarea păcatelor din trecut, prin îndurarea lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Hristos îi umple pe oameni cu atributele lui Dumnezeu. El reface caracterul lor după chipul caracterului divin, o ţesătură dumnezeiască de putere şi frumuseţe spirituală. În acest fel, adevărata neprihănire cerută de lege este împlinită în cel ce crede în Hristos. Dumnezeu poate „să fie neprihănit, şi totuşi să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.” (Romani 3, 26.)

Iubirea lui Dumnezeu a fost exprimată atât în dreptatea, cât şi în mila Sa. A fost planul lui Satana acela de a despărţi mila de adevăr şi dreptate. El a căutat să demonstreze faptul că neprihănirea Legii lui Dumnezeu este un vrăjmaş al păcii. Dar Hristos a arătat că în planul lui Dumnezeu ele sunt în mod indisolubil legate; că una nu poate exista fără cealaltă. „Bunătatea şi credincioşia se întâlnesc, dreptatea şi pacea se sărută.” (Psalmii 85, 10.)

Prin viaţa şi moartea Sa, Hristos a dovedit că dreptatea lui Dumnezeu nu nimiceşte mila Sa şi că păcatul poate fi iertat, că Legea este dreaptă şi că poate fi în mod desăvârşit ascultată. Acuzaţiile lui Satana erau astfel respinse. Dumnezeu îi dăduse omului dovezi de netăgăduit despre iubirea Sa.

O altă rătăcire avea să fie adusă la iveală acum. Satana a declarat că mila nimiceşte dreptatea, că moartea lui Isus Hristos a desfiinţat Legea Tatălui. Dacă ar fi fost posibil ca Legea să fie schimbată sau desfiinţată, atunci n-ar mai fi fost nevoie ca Isus Hristos să moară. Dar desfiinţarea Legii ar însemna ca păcatul să fie veşnic şi ca lumea să ajungă sub controlul lui Satana. Dar pentru că Legea nu putea fi schimbată şi pentru că omul putea să fie salvat numai prin ascultarea de preceptele ei, de aceea Hristos Isus a fost ridicat pe cruce. şi totuşi, chiar mijlocul prin care Hristos a întărit Legea, Satana îl prezenta ca nimicind-o. Aici, în acest punct, se va da marea bătălie între Hristos şi Satana.

Pretenţia pe care Satana o ridică acum este aceea că Legea, care a fost rostită de Dumnezeu cu glasul Său, este plină de greşeli şi că unele părţi din ea au fost date la o parte. Aceasta este ultima mare amăgire pe care el o va aduce asupra lumii. El n-are nevoie să atace întreaga Lege; dacă el îi poate face pe oameni să nesocotească numai un singur precept, scopul său este atunci atins. Căci „cine păzeşte toată legea, şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate." (Iacov 2, 10.) Consimţind să calce o singură poruncă, oamenii sunt aduşi sub puterea lui Satana. Înlocuind Legea lui Dumnezeu cu legea oamenilor, Satana caută să controleze lumea. Lucrarea aceasta este prevestită în profeţie. Despre puterea marelui apostat, care este reprezentativă pentru Satana, se spune: „El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt, şi se va încumeta să schimbe vremile şi legea, şi sfinţii vor fi daţi în mâinile lui." (Daniel 7, 25.)

Fără îndoială că oamenii vor aşeza propriile legi, care să lucreze împotriva Legii lui Dumnezeu. Ei vor căuta să constrângă conştiinţa altora şi, în zelul lor de a impune aceste legi, vor apăsa pe semenii lor. Lupta împotriva Legii lui Dumnezeu, care a început în ceruri, va fi continuată până la sfârşitul timpului. Fiecare om va fi încercat. Ascultarea sau neascultarea este problema asupra căreia lumea întreagă va trebui să hotărască. Va trebui ca toţi să aleagă să asculte ori de Legea lui Dumnezeu, ori de legile oamenilor. Aici se va trage linia de demarcaţie. Nu vor exista decât două clase. Fiecare caracter îşi va defini poziţia; şi toţi vor arăta dacă au ales să fie de partea loialităţii sau de partea răzvrătirii.

Atunci va veni sfârşitul. Dumnezeu va răzbuna Legea Sa şi va elibera pe poporul Său. Satana şi toţi cei ce i s-au alăturat în răzvrătire vor fi nimiciţi. Păcatul şi păcătoşii vor pieri cu rădăcină şi ramuri (Maleahi 4, 1) — Satana fiind rădăcina, iar urmaşii săi, ramurile. Atunci se va împlini cuvântul rostit în dreptul prinţului răutăţii: „Pentru că îţi dai ifose ca şi când ai fi Dumnezeu ... te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare ... eşti nimicit ... eşti nimicit, şi nu vei mai fi niciodată". „Încă puţină vreme, şi cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era, şi nu va mai fi." „Vor fi ca şi când n-ar fi fost niciodată." (Ezechiel 28, 6-19; Psalmii 37, 10; Obadia 16.)

Acesta nu este un act al puterii arbitrare din partea lui Dumnezeu. Cei ce au respins mila Sa vor culege ceea ce au semănat. Dumnezeu este izvorul vieţii; iar atunci când cineva alege

să slujească păcatului, el se desparte de Dumnezeu şi, în acest fel, nu mai are legătură cu viaţa. El este străin „de viaţa lui Dumnezeu”. Hristos spune: „Toţi cei ce Mă urăsc pe Mine, iubesc moartea.” (Efeseni 4, 18; Proverbe 8, 36.) Dumnezeu le dă — pentru un timp — viaţă, pentru ca ei să-şi poată dezvolta caracterul şi să-şi manifeste principiile pe care le au. O dată înfăptuit acest lucru, ei culeg rezultatele propriei alegeri. Printr-o viaţă de răzvrătire, Satana şi toţi cei care se unesc cu el ajung în aşa măsură să nu mai fie în armonie cu Dumnezeu, încât chiar prezenţa Lui ajunge să fie pentru ei un foc mistuitor. Slava Lui, care este iubire, îi va nimici.

La începutul marii lupte, îngerii nu înţelegeau aceasta. Dacă Satana şi oştile sale ar fi fost lăsaţi să culeagă pe deplin roadele păcatului lor, ei ar fi pierit; dar fiinţele cereşti n-ar fi înţeles pe deplin că acesta a fost rezultatul inevitabil al păcatului. În mintea lor, ar fi rămas o îndoială cu privire la bunătatea lui Dumnezeu, ca o sămânţă a răutăţii, care ar fi dat naştere la ucigătoarele roade ale păcatului şi nenorocirii. Dar lucrurile nu vor fi astfel când marea luptă se va sfârşi. Atunci, planul de mântuire fiind încheiat, caracterul lui Dumnezeu va fi descoperit tuturor fiinţelor create. Se va vedea că preceptele Legii Sale sunt desăvârşite şi neschimbătoare. Păcatul îşi va descoperi natura şi Satana, caracterul său. Nimicirea păcatului va da satisfacţie iubirii lui Dumnezeu şi va restabili onoarea Sa înaintea unui univers de fiinţe care îndeplinesc cu plăcere voia Sa şi în a căror inimă se află Legea Sa.

Atunci, pe bună dreptate, îngerii puteau să se bucure când priveau la crucea Mântuitorului, căci, deşi nu înţelegeau totul, ştiau că nimicirea păcatului şi a lui Satana era pe deplin sigură şi că răscumpărarea omului era neîndoielnică, iar universul era de acum într-o veşnică siguranţă. Hristos Însuşi înţelegea pe deplin rezultatele jertfei Sale aduse pe Golgota. El privea înainte la toate acestea, când, pe cruce fiind, a strigat cu glas tare: „S-a sfârşit”.

Capitolul 80 — În mormântul lui Iosif

În sfârşit, Isus se odihnea. Ziua cea lungă de ocară şi tortură se terminase. Pe când ultimele raze ale soarelui în apus anunţau ivirea Sabatului, Fiul lui Dumnezeu Se afla liniştit în mormântul lui Iosif. Lucrarea Sa fiind terminată, cu mâinile încrucişate în pace, El S-a odihnit în cursul orelor sacre ale zilei de Sabat.

La început, Tatăl şi Fiul Se odihniră în Sabat după lucrarea Lor de creaţiune. Când „au fost sfârşite cerurile şi pământul, şi toată oştirea lor" (Geneza 2, 1), Creatorul şi toate fiinţele cereşti se bucurau în contemplarea scenei pline de măreţie, „când stelele dimineţii izbucneau în cântări de bucurie." (Iov 33, 7.) Isus Se odihnea acum de lucrarea mântuirii; şi, deşi printre aceia de pe pământ care-L iubeau era întristare, în ceruri era totuşi bucurie. Glorioasă era în ochii fiinţelor cereşti făgăduinţa cu privire la viitor. Dumnezeu şi îngerii vedeau o creaţiune refăcută, un neam de oameni răscumpăraţi, care, după ce au biruit păcatul, nu mai aveau să cadă niciodată — şi toate acestea ca rezultat al lucrării desăvârşite a lui Hristos. Ziua în care Isus S-a odihnit este pentru totdeauna legată de această scenă. Căci „lucrările Lui sunt desăvârşite" şi „tot ce face Dumnezeu dăinuieşte în veci" (Deuteronom 32, 4; Eclesiastul 3, 14.) Când vor veni „vremile aşezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinţilor Săi prooroci din vechime." (Faptele Apostolilor 3, 21), Sabatul creaţiunii, ziua în care Isus a fost aşezat la odihnă în mormântul lui Iosif, încă va fi o zi de odihnă şi bucurie. Cerul şi pământul se vor uni în laude, când în „fiecare Sabat" (Isaia 66, 23) neamurile celor mântuiţi se vor pleca în fericită adorare înaintea lui Dumnezeu şi a Mielului.

Prin evenimentele de încheiere ale zilei răstignirii, s-a dat din nou dovadă de împlinirea profeţiilor, aducându-se noi mărturii ale dumnezeirii lui Hristos. Când întunericul s-a ridicat de deasupra crucii, iar strigătul Mântuitorului muribund fusese rostit, de îndată s-a auzit o voce spunând: „Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!" (Matei 27, 54.)

Aceste cuvinte n-au fost rostite în şoaptă. Toţi ochii s-au îndreptat să vadă de unde vin. Cine vorbise? Era sutaşul, ostaşul roman. Răbdarea divină a Mântuitorului şi moartea Lui subită, cu strigătul biruinţei pe buzele Lui, îl impresionaseră pe acest păgân. În trupul acela sfărâmat, zdrobit, atârnând pe cruce, sutaşul a recunoscut chipul Fiului lui Dumnezeu. El nu s-a putut abţine să-şi mărturisească credinţa. În acest fel se făcea din nou dovada că Răscumpărătorul nostru avea să vadă roadele muncii sufletului Său. Chiar în ziua morţii Sale, trei oameni, care se deosebeau foarte mult unul de celălalt, şi-au declarat credinţa — cel care a comandat garda romană, cel care a purtat crucea Mântuitorului şi cel care a murit pe cruce alături de El.

Pe măsură ce seara se apropia, o linişte nepământeană se lăsă asupra Golgotei. Mulţimea s-a împrăştiat şi mulţi s-au întors la Ierusalim foarte mult schimbaţi în spirit, faţă de felul în care veniseră dimineaţă. Mulţi se îngrămădiseră la locul răstignirii din curiozitate, şi nu din

ură faţă de Hristos. Ei încă mai credeau acuzaţiile preoţilor şi priveau la Hristos ca la un răufăcător. Cuprinşi de o înflăcărare nenaturală, ei s-au unit cu gloata, bătându-şi joc de El. Dar, când pământul a fost învăluit în întuneric şi ei au început să fie acuzaţi de propria conştiinţă, şi-au dat seama că erau vinovaţi de un mare păcat. În mijlocul acelui întuneric îngrozitor, nu se mai auzeau nici o glumă murdară şi nici un râs batjocoritor; iar când întunericul s-a ridicat, au pornit spre casele lor într-o tăcere solemnă. Ei erau convinşi că acuzaţiile preoţilor erau neadevărate şi că Isus nu era un pretendent la tronul lui Israel; iar câteva săptămâni mai târziu, când Petru a predicat în Ziua Cincizecimii, ei au fost printre miile care s-au întors la Hristos.

Conducătorii iudei au rămas însă neschimbaţi în urma întâmplărilor la care fuseseră martori. Ura lor pentru Isus nu se stinsese. Întunericul care învăluise pământul cu prilejul răstignirii nu era cu mult mai dens decât acela care cuprindea încă minţile preoţilor şi conducătorilor. La naşterea Sa, steaua Îl recunoscuse pe Hristos şi îi călăuzise pe înţelepţi la staulul în care El Se afla. Oştile cereşti Îl recunoscuseră şi Îi cântaseră laude pe câmpiile Betleemului. Marea Îi recunoscuse glasul şi ascultase porunca Sa. Boala şi moartea Îi recunoscuseră autoritatea şi îşi abandonaseră prada în mâna Lui. Soarele Îl recunoscuse şi, la vederea chinului Său de moarte, şi-a ascuns faţa de lumină. Stâncile Îl recunoscuseră şi se sfărâmaseră la strigătul Său. Natura neînsufleţită Îl cunoscuse pe Hristos şi depusese mărturie despre divinitatea Lui. Dar preoţii şi conducătorii lui Israel nu L-au cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, preoţii şi conducătorii nu erau liniştiţi. Ei şi-au adus la îndeplinire scopul, dând pe Hristos morţii; dar n-au avut sentimentul biruinţei pe care o aşteptaseră. Chiar în ceasul aparentului lor triumf, erau chinuiţi de îndoieli cu privire la ceea ce urma să se întâmple. Auziseră strigătul: „S-a sfârşit”. „Tată, în mâinile Tale Îmi încredinţez duhul!” (Ioan 19, 30; Luca 23, 46.) Ei văzuseră cum s-au sfărâmat stâncile, simţiseră cutremurul cel puternic şi erau neliniştiţi şi tulburaţi.

Ei fuseseră geloşi pe Hristos pentru influenţa pe care o avusese asupra oamenilor cât trăise; erau geloşi pe El chiar şi după ce murise. Se temeau de Hristos cel mort cu mult mai mult decât se temuseră de Hristos cel viu. Se temeau ca nu cumva atenţia poporului să fie în continuare îndreptată spre evenimentele ce au avut loc la răstignirea Lui. Se temeau de rezultatele lucrărilor din acea zi. Cu nici un preţ nu doreau ca trupul Său să rămână pe cruce în ziua Sabatului. Sabatul se apropia acum şi ar fi fost o profanare a sfinţeniei lui dacă trupurile ar fi atârnat pe cruce. Astfel, folosind aceasta ca un pretext, conducătorii iudei i-au cerut lui Pilat ca moartea victimelor să fie grăbită, iar trupurile lor să fie date jos de pe cruce înainte de apusul soarelui.

Pilat era tot atât de interesat ca şi ei ca trupul lui Isus să nu rămână pe cruce. O dată obţinut consimţământul său, fluierele picioarelor celor doi tâlhari au fost zdrobite, pentru a

le grăbi moartea; dar Isus era deja mort când au ajuns la El. Soldaţii cei cruzi fuseseră înduioşaţi de cele ce auziseră şi văzuseră la Hristos şi s-au sfiit să-I mai zdrobească picioarele. În acest fel, în jertfirea Mielului lui Dumnezeu, s-a împlinit legea referitoare la mielul pascal: „Să nu lase din ele nimic până a doua zi dimineaţa, şi să nu frângă nici un os din ele. Să le prăznuiască după toate poruncile privitoare la Paşte.” (Numeri 9, 12.)

Preoţii şi conducătorii au rămas uimiţi când au auzit că Hristos murise. Moartea pe cruce era un proces lent; era dificil de stabilitmomentul în care viaţa se termina. Era un lucru nemaiauzit ca cineva să moară în şase ore de la răstignire. Preoţii au dorit să se convingă de moartea lui Isus şi, la îndemnul lor, un soldat a înfipt suliţa în coasta Mântuitorului. Din rana făcută au curs două izvoare distincte şi îmbelşugate, unul de sânge şi celălalt de apă. Acest lucru a fost observat de toţi cei ce priveau scena, iar Ioan înfăţişează foarte lămurit cele întâmplate atunci. El spune: „... unul din ostaşi I-a străpuns coasta cu o suliţă; şi îndată a ieşit din ea sânge şi apă. Faptul acesta este adeverit de cel ce l-a văzut; mărturia lui este adevărată şi el ştie că spune adevărul, pentru ca şi voi să credeţi. Aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească Scriptura: «Nici unul din oasele Lui nu va fi sfărâmat»”. Scriptura mai zice: „Vor vedea pe cine au străpuns.” (Ioan 19, 34-37.)

După înviere, preoţii şi conducătorii au răspândit vestea că Hristos n-a murit pe cruce, că El a fost numai leşinat şi că, după aceea, şi-a revenit. Alte veşti susţineau că în mormânt nu fusese pus un corp adevărat din carne şi oase, ci numai asemănarea unui trup. Comportarea ostaşilor romani respinge aceste neadevăruri. Ei nu I-au sfărâmat picioarele, pentru că El deja murise. Pentru a-i mulţumi pe preoţi, ei I-au străpuns doar coasta. Chiar dacă n-ar fi fost mort, această rană I-ar fi adus imediat moartea. Dar nici împunsătura suliţei, nici chinurile crucii n-au provocat moartea lui Isus. Strigătul rostit în clipa morţii, „cu glas tare” (Matei 27, 50; Luca 23, 46), şuvoiul de sânge şi apă care a curs din coasta Sa dădeau mărturie despre faptul că El a murit de sfâşiere de inimă. Inima Lui s-a frânt din cauza chinului sufletesc. El a fost ucis de păcatul lumii.

O dată cu moartea lui Hristos, a pierit şi nădejdea ucenicilor Săi. Ei priviră la pleoapele Sale închise şi la capul Său prăbuşit, la părul Său năclăit de sânge, la mâinile şi picioarele Sale străpunse şi chinul lor era de nedescris. Până în ultima clipă, ei n-au crezut că El avea să moară; cu greu puteau crede că într-adevăr El era mort. Copleşiţi de durere, nu-şi mai aduceau aminte de cuvintele Lui, prin care El în mod profetic a vorbit chiar despre aceste scene. Nimic din ce a spus El nu-i mângâia acum. Ei nu vedeau decât crucea şi Victima ei sângerândă. Viitorul părea disperat de întunecos. Credinţa lor în Isus pierise; dar niciodată nu-L iubiseră ei pe Domnul lor ca acum. Niciodată mai înainte n-au înţeles ei valoarea Lui şi nevoia lor de prezenţa Lui.

Chiar mort fiind, trupul lui Hristos era foarte preţios pentru ucenicii Săi. Ei doreau foarte mult să-I facă o înmormântare onorabilă, dar nu ştiau cum să facă lucrul acesta. Trădarea

împotriva cârmuirii romane constituia crima pentru care a fost condamnat Isus, dar persoanele executate pentru acest delict trebuiau să fie îngropate într-un loc anume rânduit pentru astfel de criminali. Ucenicul Ioan şi femeile din Galilea rămăseseră lângă cruce. Ei n-au putut părăsi trupul Domnului lor, pentru ca ostaşii cei nesimţitori să nu umble cu el şi să-l îngroape într-un loc de necinste. Dar nici nu se puteau împotrivi. Nu puteau obţine nici o favoare din partea autorităţilor iudaice şi nu aveau nici o influenţă pe lângă Pilat.

În aceste împrejurări deosebite, Iosif din Arimatea şi Nicodim au venit în ajutorul ucenicilor. Aceşti oameni erau membri ai Sinedriului şi deci erau cunoscuţi de Pilat. Amândoi erau oameni avuţi şi cu influenţă. Ei erau hotărâţi ca trupul Domnului Isus să aibă parte de o înmormântare onorabilă.

Iosif merse plin de îndrăzneală la Pilat şi ceru trupul lui Isus. Pentru prima dată, Pilat a aflat că Isus era într-adevăr mort. Veşti contradictorii ajunseseră la el cu privire la evenimentele ce au însoţit răstignirea, dar faptul că Hristos a murit îi fusese ascuns în mod intenţionat. Pilat fusese avertizat de către preoţi şi conducători împotriva unei înşelăciuni din partea ucenicilor lui Hristos, în legătură cu trupul Său. Auzind cererea lui Iosif, el l-a chemat pe sutaşul sub comanda căruia avuseseră loc evenimentele de la cruce şi se încredinţă de certitudinea morţii lui Isus. De asemenea, el i-a descris lui Pilat evenimentele petrecute la Golgota, confirmând mărturia lui Iosif.

Cererea lui Iosif a fost împlinită. În timp ce Ioan se frământa în legătură cu îngroparea Învăţătorului său, Iosif s-a întors cu ordinul lui Pilat cu privire la trupul lui Hristos; Nicodim a venit aducând cu sine un amestec scump de aproximativ o sută de litri de smirnă şi aloe, pentru pregătirea trupului Său. Chiar şi celui mai onorat om din tot Ierusalimul nu i se dăduse mai multă cinste după moarte. Ucenicii au fost surprinşi să-i vadă pe aceşti conducători bogaţi tot atât de interesaţi de îngroparea Domnului lor ca şi ei.

Nici Iosif, nici Nicodim nu-L primiseră pe faţă pe Mântuitorul în timp ce Acesta era în viaţă. Ei ştiau că un asemenea pas avea să-i excludă din Sinedriu şi au sperat că-L puteau proteja prin influenţa lor în consfătuirile acestuia. Pentru un timp, se părea că izbutiseră; dar preoţii cei şireţi, văzând că ei Îl favorizează pe Hristos, le-au dejucat planurile. Isus a fost condamnat şi dat să fie răstignit în absenţa lor. Acum, văzând că era mort, nu şi-au mai ascuns deloc ataşamentul faţă de El. În timp ce ucenicii se temeau să se arate pe faţă ca fiind urmaşii Săi, Iosif şi Nicodim au venit plini de curaj în ajutorul lor. Ajutorul acestor oameni bogaţi şi respectaţi era de mare folos în timpul acesta. Ei puteau face pentru Învăţătorul lor mort ceea ce sărmanilor Săi ucenici le era imposibil să facă; iar averea şi influenţa lor i-au apărat în mare măsură de răutatea preoţilor şi a conducătorilor.

Delicat şi cu respect, ei au luat cu propriile mâini trupul Domnului Isus de pe cruce. Lacrimile lor de simpatie curgeau şiroaie când au privit trupul Lui zdrobit şi sfâşiat. Iosif avea un mormânt nou, săpat într-o stâncă. Păstrase acest mormânt pentru el; dar era aproape

de Golgota şi acum el l-a pregătit pentru Isus. Trupul, uns cu mirodeniile aduse de Nicodim, a fost învelit cu grijă într-o pânză şi Răscumpărătorul a fost dus la mormânt. Acolo, cei trei ucenici au îndreptat picioarele ghemuite şi au încrucişat pe pieptul lipsit de viaţă mâinile zdrobite. Femeile galileene au venit să vadă dacă s-a făcut tot ce se putea pentru trupul neînsufleţit al iubitului lor Învăţător. Ele au văzut apoi cum piatra cea grea a fost rostogolită la intrarea mormântului, iar Mântuitorul a fost lăsat să Se odihnească. Femeile au rămas ultimele atât la cruce, cât şi la mormântul lui Hristos. În timp ce umbrele nopţii începeau să se lase, Maria Magdalena şi celelalte Marii mai zăboveau încă lângă locul de odihnă al Domnului lor, vărsând lacrimi de durere pentru soarta Aceluia pe care-L iubeau. „S-au întors.... Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege." (Luca 23, 56.)

Acel Sabat a fost de neuitat pentru ucenicii întristaţi, precum şi pentru preoţi, conducători, pentru cărturari şi popor. La apusul soarelui, în seara zilei de pregătire, trâmbiţele au sunat, semn că Sabatul începuse. Paştele a fost ţinut aşa cum fusese ţinut timp de veacuri, în timp ce Acela către care el arăta fusese omorât de mâini nelegiuite şi aşezat în mormântul lui Iosif. În ziua Sabatului, curţile templului erau pline de închinători. Marele preot care fusese la Golgota era acolo, înveşmântat strălucitor în veşmintele sale preoţeşti. Preoţii, cu turbanele lor albe, în plină activitate, îşi aduceau la îndeplinire îndatoririle. Dar, în timp ce sângele taurilor şi al ţapilor era adus ca jertfă pentru păcat, unii dintre cei prezenţi nu erau liniştiţi. Ei nu erau conştienţi de faptul că tipul întâlnise antitipul şi că o jertfă infinit mai preţioasă fusese adusă pentru păcatele omenirii. Ei nu-şi dădeau seama că nu mai avea nici o valoare continuarea serviciului ritual. Însă niciodată până acum, slujba aceasta nu fusese urmărită cu stări sufleteşti mai pline de frământări. Atât trâmbiţele şi instrumentele muzicale, cât şi vocile cântăreţilor erau tot aşa de clare şi puternice ca de obicei. Dar un simţământ straniu stăpânea totul.

Unul după altul întrebau despre un lucru neobişnuit ce avusese loc. Până atunci, Sfânta sfintelor fusese păzită cu grijă, ca nu cumva să intre acolo vreun străin. Dar acum ea era deschisă privirii tuturor. Perdeaua cea grea, frumos ornamentată, făcută din in curat şi lucrată frumos cu aur, cu stacojiu şi purpuriu, era sfâşiată de sus şi până jos. Locul în care Iehova Se întâlnise cu marele preot, pentru a revărsa slava Sa, locul care fusese camera sacră de audienţă a lui Dumnezeu, era acum deschis pentru orice ochi — un loc care nu mai era recunoscut de către Domnul. Cu presimţiri sumbre, preoţii slujeau înaintea altarului. Dezvelirea tainei sacre a Locului preasfânt îi umplea de spaima nenorocirilor viitoare.

Mai multe minţi erau preocupate de gândurile pe care scenele Golgotei le treziseră. De la crucificare şi până la înviere, mulţi ochi care nu mai aveau somn au cercetat stăruitor profeţiile, unii pentru a învăţa însemnătatea deplină a sărbătorii pe care o celebrau atunci, alţii ca să găsească dovezi că Isus nu era ceea ce pretindea a fi, iar alţii, cu inimi pline de tristeţe, căutau dovezi că El este într-adevăr Mesia. Cu toate că cercetarea lor urmărea scopuri diferite, toţi erau convinşi de acelaşi adevăr — că se împlinise profeţia în

evenimentele ce avuseseră loc în cursul ultimelor zile şi că Cel crucificat era Răscumpărătorul lumii. Mulţi dintre aceia care, în acel timp, au luat parte la slujbă n-au mai participat niciodată la slujbele pascale. Chiar dintre preoţi, mulţi erau convinşi despre adevăratul caracter al lui Isus. Ei n-au cercetat în zadar profeţiile şi, după învierea Lui, L-au recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu.

Când L-a văzut pe Isus înălţat pe cruce, Nicodim şi-a amintit de cuvintele Sale pe care le-a rostit în noaptea aceea pe Muntele Măslinilor: „şi după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică." (Ioan 3, 14.15.) În acel Sabat, pe când Hristos zăcea în mormânt, Nicodim avea ocazia să cugete. O lumină clară ilumina acum mintea sa, iar cuvintele pe care Isus i le adresase nu mai erau acum taine. Îşi dădea seama cât a pierdut, din cauză că nu se unise cu Mântuitorul în timpul vieţii Lui. Acum, el îşi reamintea evenimentele de la Golgota. Rugăciunea Domnului Isus pentru ucigaşii Săi şi răspunsul Său la cererea tâlharului muribund au vorbit inimii sfetnicului învăţat. El privi din nou la Mântuitorul în chinul agoniei Sale; din nou auzi strigătul de pe urmă: „S-a sfârşit", rostit asemenea cuvintelor unui biruitor. Privi din nou pământul care se zguduia, cerurile întunecate, perdeaua sfâşiată, stâncile prăbuşite şi credinţa sa a fost statornicită pentru totdeauna. Chiar întâmplările care nimiciseră speranţele ucenicilor i-au convins pe Iosif şi pe Nicodim de divinitatea lui Isus. Temerile lor au fost înfrânte prin curajul unei credinţe puternice şi neclintite.

Niciodată nu atrăsese Hristos atenţia unui număr atât de mare de oameni, când El Se afla în mormânt. După obiceiul lor, aceştia îşi aduceau bolnavii şi suferinzii în curţile templului, întrebând: „Cine ne poate spune unde este Isus din Nazaret?" Mulţi erau veniţi de departe, ca să-L caute pe Acela care îi vindecase pe bolnavi şi îi înviase pe cei morţi. Din toată părţile se auzea strigătul: „Vrem pe Hristos Vindecătorul!" Cu ocazia aceasta, aceia care prezentau indicii că sunt bolnavi de lepră erau cercetaţi de către preoţi. Mulţi erau siliţi să audă pe soţii lor, pe soţiile sau pe copiii lor declaraţi ca leproşi şi nevoiţi să părăsească adăpostul căminului lor, avertizând pe oricine cu jalnicul strigăt: „Necurat, necurat!" Mâinile prietenoase ale lui Isus din Nazaret, care n-au refuzat niciodată să atingă cu vindecare lepra cea dezgustătoare, erau acum încrucişate pe piept. Buzele acelea, care răspunseseră cererilor lor prin cuvinte pline de mângâiere: „Da, vreau, fii curăţit" (Matei 8, 3), erau acum tăcute. Mulţi apelau la preoţii cei mai de frunte şi la conducători pentru ajutor şi înţelegere, dar în zadar. După câte se vedea, erau hotărâţi să-L aibă din nou pe Hristos printre ei. Cu stăruinţă neobosită, întrebau de El. Nu puteau fi făcuţi să plece. Dar au fost alungaţi din curţile templului şi soldaţi au fost postaţi la porţi, ca să nu lase să intre mulţimea care venea cu bolnavii şi muribunzii ei.

Suferinzii, care veniseră să fie vindecaţi de Mântuitorul, se simţeau zdrobiţi în dezamăgirea lor. Străzile erau pline de jale. Bolnavii mureau din lipsa atingerii vindecătoare

a lui Isus. Medicii erau consultaţi în zadar; nimeni nu avea puterea Aceluia care zăcea acum în mormântul lui Iosif. Strigătele de jale ale celor suferinzi aduceau în mintea a mii de oameni convingerea că o mare lumină pierise din lume. Fără Hristos, pământul era negru şi întunecos. Mulţi dintre aceia a căror voce făcuse să crească strigătul: „Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!” îşi dădeau seama acum de nenorocirea ce căzuse asupra lor şi ar fi strigat cu aceeaşi râvnă: „Daţi-ne pe Hristos!”, dacă El ar mai fi fost viu.

Când poporul a aflat că Isus fusese dat morţii de către preoţi, s-au făcut cercetări în legătură cu moartea Sa. Amănuntele judecării Sale au fost ascunse cât mai mult cu putinţă; dar, în timpul când El Se afla în mormânt, numele Său era pe buzele a mii de oameni şi veşti despre batjocura de judecată la care fusese expus, precum şi despre atitudinea inumană a preoţilor şi conducătorilor s-au răspândit pretutindeni. Aceşti preoţi şi conducători au fost chemaţi de către oameni inteligenţi să explice profeţiile Vechiului Testament cu privire la Mesia şi, în timp ce încercau să răspundă, ticluind o minciună, ajungeau să-şi iasă din minţi. Ei nu puteau explica profeţiile care arătau spre suferinţele şi moartea lui Hristos şi mulţi dintre cei care întrebau erau convinşi că Scripturile s-au împlinit.

Răzbunarea, despre care preoţii gândiseră că avea să fie atât de dulce, ajunsese deja să fie amară pentru ei. Erau conştienţi de faptul că întâmpină mustrarea aspră a poporului; ştiau că tocmai aceia pe care ei i-au aţâţat împotriva lui Isus erau acum îngroziţi de fapta lor ruşinoasă. Aceşti preoţi încercaseră să-i facă pe oameni să creadă că Isus era un înşelător, dar fusese în zadar. Unii dintre ei stătuseră lângă mormântul lui Lazăr şi văzuseră pe mort readus la viaţă. Ei au tremurat de teama ca nu cumva Hristos să învie dintre morţi şi să Se arate iarăşi înaintea lor. Ei Îl auziseră declarând că are putere să-şi dea viaţa şi are putere s-o ia din nou. şi-au adus aminte că El zisese: „Stricaţi templul acesta, şi în trei zile îl voi ridica.” (Ioan 2, 19.)

Iuda le spusese cuvintele pe care Isus le adresase ucenicilor în timpul ultimei călătorii spre Ierusalim: „Iată că ne suim la Ierusalim, şi Fiul omului va fi dat în mâinile preoţilor celor mai de seamă şi cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte, şi-L vor da în mâinile neamurilor ca să-L batjocorească, să-L bată şi să-L răstignească; dar a treia zi va învia.” (Matei 20, 18-19.) La auzirea acestor cuvinte, ei râseseră şi făcuseră glume, dar îşi amintiră că toate profeţiile cu privire la Hristos se împliniseră până acum. El spusese că avea să învie a treia zi, şi cine putea spune că şi acest lucru nu avea să se împlinească? Ei doreau să înlăture aceste gânduri, dar nu puteau. Asemenea tatălui lor, diavolul, ei credeau şi se cutremurau.

Acum, când nebunia exaltării trecuse, imaginea lui Hristos le pătrundea tot mai puternic în minte. Ei Îl priveau aşa cum stătuse senin şi fără să Se plângă în faţa vrăjmaşilor Săi, suferind fără să murmure batjocurile şi maltratările lor. Toate evenimentele judecării şi crucificării Lui le veneau în minte cu o putere de convingere copleşitoare că El era Fiul lui

Dumnezeu. Aveau simţământul că, în fiecare clipă, El ar putea sta înaintea lor, Acuzatul să devină acuzator, Condamnatul să condamne, Cel ucis să ceară dreptate prin condamnarea la moarte a ucigaşilor Săi.

Puţin au putut ei să se odihnească în ziua Sabatului. Cu toate că n-ar fi trecut pragul unuia dintre neamuri de teamă să nu se întineze, totuşi au ţinut o consfătuire cu privire la trupul lui Hristos. Trebuia ca moartea şi mormântul să-L păstreze pe Cel pe care ei L-au răstignit. „A doua zi, care vine după ziua pregătirii, preoţii cei mai de seamă şi fariseii s-au dus împreună la Pilat şi i-au zis: «Doamne, ne-am adus aminte că înşelătorul acela, pe când era încă în viaţă, a zis: „După trei zile voi învia!” Dă poruncă dar ca mormântul să fie bine păzit până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea, să-I fure trupul şi să spună norodului: „A înviat din morţi!” Atunci înşelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi». Pilat le-a zis: «Aveţi o strajă; duceţi-vă de păziţi cum puteţi.»” (Matei 27, 62-65.)

Preoţii au dat porunci pentru asigurarea mormântului. O piatră mare fusese pusă la intrarea lui. De-a curmezişul acestei pietre au pus frânghii, legând bine capetele de stânca cea solidă, sigilându-le cu sigiliul roman. Piatra nu putea fi mişcată fără ca sigiliul să fie rupt. O gardă de o sută de soldaţi a fost pusă în jurul mormântului, pentru a împiedica pe oricine ar încerca să se atingă de el. Preoţii au făcut tot ce au putut ca să păstreze trupul lui Hristos acolo unde fusese pus. El a fost sigilat cu atâta siguranţă în mormântul Său, ca şi când trebuia să rămână acolo pentru totdeauna.

Aşa au plănuit şi s-au sfătuit oamenii cei slabi. Prea puţin îşi dădeau seama aceşti ucigaşi de zădărnicia eforturilor lor. Dar, prin acţiunile lor, Dumnezeu a fost glorificat. Chiar străduniile lor de a împiedica învierea lui Hristos sunt cele mai convingătoare argumente pentru dovedirea ei. Cu cât s-ar fi aşezat un număr mai mare de ostaşi în jurul mormântului, cu atât mai puternică ar fi fost dovada că El a înviat. Cu sute de ani mai înainte de moartea lui Hristos, Duhul Sfânt spusese prin psalmist: „Pentru ce se întărâtă neamurile, şi pentru ce cugetă popoarele lucruri deşarte? Împăraţii pământului se răscoală şi domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului şi împotriva Unsului Său.... Cel ce şade în ceruri râde, Domnul Îşi bate joc de ei.” (Psalmii 2, 1-4.) Gărzile romane şi armele romane nu aveau putere să-L reţină pe Domnul vieţii în mormânt. Ceasul eliberării Sale era aproape.

Capitolul 81 — „A înviat Domnul”

Noaptea zilei dintâi a săptămânii trecuse încetul cu încetul. Ora cea mai întunecată, chiar înainte de revărsatul zorilor, venise. Hristos încă era captiv în strâmtul Său mormânt. Piatra cea mare era la locul ei; sigiliul roman era încă nerupt, străjerii romani făceau mereu de pază. Mai erau şi paznicii nevăzuţi. În jurul acelui loc erau adunate oşti de îngeri răi. Dacă ar fi fost cu putinţă, domnul întunericului, cu oştirea lui decăzută, ar fi ţinut pentru totdeauna sigilat mormântul în care Se afla Fiul lui Dumnezeu. Dar o oaste cerească înconjura mormântul. Îngeri care excelau în putere păzeau mormântul şi aşteptau să salute pe Domnul vieţii. „şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer.” Îmbrăcat cu armura lui Dumnezeu, îngerul acesta a părăsit curţile cereşti. Razele strălucitoare ale slavei lui Dumnezeu mergeau înaintea lui şi-i luminau cărarea: „Înfăţişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui şi au rămas ca nişte morţi.”

Acum dar, preoţi şi conducători, unde este puterea străjii voastre? Ostaşi încercaţi, care nu s-au temut niciodată de puterea omenească, sunt acum ca nişte prinşi de război luaţi fără să se fi folosit spada sau suliţa. Faţa pe care o privesc ei acum nu este faţa unui luptător pieritor, ci este faţa celui mai tare înger din oştirea Domnului. Solul acesta este cel care ocupă poziţia de pe care a căzut Satana. Este acela care, pe dealurile Betleemului, a vestit naşterea lui Hristos. Pământul tremură la apropierea lui, oştile întunericului pier şi, atunci când rostogoleşte piatra, se pare că cerurile coboară pe pământ. Ostaşii îl văd cum îndepărtează piatra, ca şi cum ar fi o pietricică, şi-l aud cum strigă: „Fiul lui Dumnezeu, vino afară; Tatăl Tău Te cheamă”. Acum, ei Îl văd pe Isus cum iese din mormânt şi-L aud cum rosteşte asupra mormântului deschis: „Eu sunt învierea şi viaţa”. În timp ce vine afară în măreţie şi slavă, oastea îngerilor se pleacă până la pământ în adorare înaintea Răscumpărătorului şi-L salută cu cântări de laudă.

Un cutremur de pământ a marcat momentul în care Hristos şi-a depus viaţa şi un alt cutremur a semnalat clipa când a reluat-o în triumf. Acela care biruise moartea şi mormântul a ieşit din mormânt având semnele unui biruitor, în mijlocul zguduirii pământului, al fulgerelor care alergau în toate părţile urmate de bubuitul tunetelor. Când va reveni pe pământ, El va zgudui „nu numai pământul, ci şi cerul”. „Pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă.” „Cerurile sunt făcute sul ca o carte”, „trupurile cereşti se vor topi de mare căldură şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde.” „Dar Domnul este scăparea poporului Său, şi ocrotirea copiilor lui Israel.” (Evrei 12, 26; Isaia 24, 20; 34, 4; 2 Petru 3, 10; Ioel 3, 16.)

La moartea lui Isus, ostaşii văzuseră pământul înfăşurat în întuneric la miezul zilei; dar, la înviere, ei au văzut strălucirea îngerilor luminând în noapte şi au auzit pe locuitorii cerului

cum cântă cu mare bucurie şi în triumf: „Tu ai biruit pe Satana şi puterile întunericului; Tu ai înghiţit moartea în biruinţă”.

Hristos a ieşit din mormânt proslăvit şi garda romană a putut să-L privească. Privirea soldaţilor a rămas aţintită la faţa Aceluia pe care ei, cu puţin înainte, Îl luaseră în râs şi batjocură. În această Fiinţă proslăvită ei vedeau pe Captivul pe care-L văzuseră în odaia de judecată, pe Acela pentru care ei împletiseră o coroană de spini. El era Acela care, fără să Se împotrivească, a stat în faţa lui Pilat şi a lui Irod şi a lăsat ca trupul Lui să fie sfâşiat de loviturile biciului. El era Acela care fusese pironit pe cruce, la care preoţii şi conducătorii, plini de mulţumire de sine, dăduseră din cap, zicând: „Pe alţii i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!” (Matei 27, 42.) Acesta este Cel care fusese pus în mormântul cel nou al lui Iosif. Decretul cerului eliberase pe Captiv. Dacă munţi ar fi fost îngrămădiţi peste munţi deasupra mormântului Său, nu L-ar fi putut împiedica să iasă.

La vederea îngerilor şi a Mântuitorului în slavă, păzitorii romani leşinaseră şi arătau ca nişte morţi. Când strălucirea cerească s-a ascuns de ochii lor, ei s-au ridicat şi, cât puteau să-i ducă de repede picioarele lor tremurânde, şi-au făcut drum către poarta grădinii. Clătinându-se ca nişte oameni beţi, se grăbiră spre cetate, spunându-le celor pe care-i întâlneau noutăţile minunate. S-au dus la Pilat, dar cele spuse de ei au fost raportate autorităţilor iudaice şi mai marii preoţilor şi conducătorii au trimis după ei ca să fie aduşi mai întâi înaintea lor. Ostaşii aceştia aveau o înfăţişare ciudată. Tremurând de spaimă, cu faţa palidă, au mărturisit că Hristos a înviat. Ostaşii au spus totul aşa cum văzuseră; nici nu au avut timp să gândească sau să vorbească altceva decât adevărul. De-abia vorbind, ei au spus: Cel care a fost răstignit a fost Fiul lui Dumnezeu; am auzit cum un înger Îl numea Maiestatea Cerului, Împăratul Măririi.

Feţele preoţilor erau ca acelea ale morţilor. Caiafa încerca să spună ceva. Buzele i se mişcau, dar nu ieşea nici un sunet. Soldaţii erau gata să părăsească sala de consiliu, când un glas îi opri. În cele din urmă, Caiafa îşi regăsi glasul. „Staţi, staţi”, spuse el, „să nu spuneţi nimănui ce aţi văzut.”

În gura soldaţilor a fost pus un raport mincinos. „Spuneţi aşa”, au zis preoţii: „Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, şi L-au furat”. Aici, preoţii s-au încurcat rău. Cum puteau spune ostaşii că ucenicii au venit şi au furat trupul în timp ce ei dormeau? Dacă dormeau, cum au putut să ştie? Iar dacă ucenicii ar fi fost vinovaţi de furtul trupului lui Hristos, n-ar fi fost preoţii cei dintâi care să-i învinuiască? Iar dacă santinelele ar fi dormit la mormânt, nu s-ar fi dus preoţii la Pilat să-i pârască? Ostaşii erau îngroziţi la gândul de a se acuza singuri că au dormit în post. Vinovăţia aceasta se pedepsea cu moartea. Era bine ca ei să ducă mărturia aceea mincinoasă, înşelând poporul şi punându-şi viaţa în primejdie? Nu păziseră ei toată noaptea aceea obositoare fără să doarmă? Cum ar fi putut să facă faţă procesului, chiar de dragul banilor, dacă nu spuneau adevărul?

Pentru a face să nu se mai vestească lucrurile de care se temeau, preoţii le-au făgăduit străjerilor că vor avea grijă să nu fie pedepsiţi, zicând că nici Pilat n-ar fi dorit să se vestească lucrurile în felul acesta, cum nici ei nu doreau. Ostaşii romani şi-au vândut cinstea pentru bani. Au venit în faţa preoţilor încărcaţi cu povara celui mai surprinzător adevăr şi au plecat de la ei încărcaţi cu bani şi cu un raport mincinos, născocit de preoţi.

Între timp, vestea despre învierea lui Hristos fusese dusă la Pilat. Cu toate că era răspunzător pentru faptul că Îl dăduse pe Hristos la moarte, Pilat era destul de nepăsător. Deşi Îl osândise pe Domnul fără să vrea şi cu un sentiment de milă, până acum nu simţise nici o mustrare. Îngrozit, acum el se închise în casă, hotărât să nu vadă pe nimeni. Dar preoţii au reuşit să ajungă în faţa lui, i-au povestit lucrurile aşa cum le născociseră ei şi au stăruit să nu ţină seama de neglijenţa în serviciu a soldaţilor. Înainte de a consimţi la aceasta, el i-a luat deoparte pe străjeri şi i-a cercetat. Temându-se pentru viaţa lor, aceştia n-au îndrăznit să ascundă ceva şi i-au povestit lui Pilat tot ce se întâmplase. El nu a mai continuat cercetările, dar de atunci nu a mai avut linişte.

Când Isus a fost pus în mormânt, Satana a triumfat. El îndrăznea să creadă că Mântuitorul nu-şi va mai relua viaţa. Pretindea trupul lui Hristos ca prizonier. S-a înfuriat grozav pentru că îngerii lui au fugit la apropierea trimisului ceresc. Când L-a văzut pe Hristos ridicându-Se plin de biruinţă, şi-a dat seama că împărăţia sa va avea sfârşit şi că el trebuie să moară în cele din urmă.

Prin faptul că dăduseră pe Hristos la moarte, preoţii se făcuseră unelte ale lui Satana. Acum erau cu totul în puterile lui. Se prinseseră într-o cursă din care nu vedeau altă scăpare decât să lupte mai departe împotriva lui Hristos. Când au auzit vestea despre învierea lui Hristos, s-au temut de furia poporului. şi-au dat seama că însăşi viaţa lor era în primejdie. Singura lor nădejde era aceea de a face să se creadă că Isus era un înşelător, tăgăduind învierea Lui. I-au mituit pe soldaţi şi au câştigat tăcerea lui Pilat. Ei au răspândit ştirile lor mincinoase pretutindeni. Dar au fost şi martori pe care nu-i puteau face să tacă. Mulţi auziseră cele spuse de soldaţi cu privire la învierea lui Hristos. şi unii dintre morţii care au înviat o dată cu Hristos s-au arătat la mulţi şi au declarat că El a înviat. Preoţilor li s-au adus rapoarte despre oameni care văzuseră pe cei înviaţi şi auziseră mărturisirea lor. Preoţilor şi conducătorilor le era continuu teamă ca nu cumva, mergând pe stradă sau fiind în locurile tainice din casele lor, să-L întâlnească pe Hristos. Simţeau că pentru ei nu exista un loc sigur. Zăvoarele şi drugii erau apărări slabe împotriva Fiului lui Dumnezeu. Zi şi noapte le stătea în faţă scena aceea îngrozitoare din odaia de judecată, când ei strigaseră: „Sângele lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri.” (Matei 27, 25.) Niciodată nu va mai putea să fie ştearsă din mintea lor amintirea acelei scene. Niciodată nu vor mai putea să doarmă liniştiţi.

Când glasul îngerului puternic s-a auzit la mormântul lui Hristos zicând: „Tatăl Tău Te cheamă”, Mântuitorul ieşi din mormânt prin viaţa care era în Sine Însuşi. Acum s-a adeverit ceea ce El spusese mai înainte: „Îmi dau viaţa, ca iarăşi s-o iau.... Am putere s-o dau şi am putere s-o iau iarăşi”. Acum s-a împlinit profeţia pe care El o rostise în faţa preoţilor şi conducătorilor: „Stricaţi templul acesta, şi în trei zile îl voi ridica.” (Ioan 10, 17-18; 2, 19.)

Deasupra mormântului deschis al lui Iosif, Hristos proclamase biruitor: „Eu sunt învierea şi viaţa”. Cuvinte de felul acesta numai Dumnezeirea putea rosti. Toate făpturile create trăiesc numai prin voinţa şi puterea lui Dumnezeu. Ele sunt dependente de viaţa lui Dumnezeu. De la serafimul cel mai de sus şi până la cea mai neînsemnată fiinţă însufleţită, toate îşi primesc viaţa de la Izvorul vieţii. Numai Acela care este una cu Dumnezeu putea să spună: „Am puterea să-Mi dau viaţa, şi am putere să o iau din nou”. În dumnezeirea Sa, Hristos avea puterea de a rupe legăturile morţii.

Hristos a înviat din morţi ca cel dintâi rod al celor adormiţi. El era antitipul snopului de legănat, iar învierea Lui a avut loc tocmai în ziua de care snopul de legănat trebuia să fie adus înaintea Domnului. Timp de mai mult de o mie de ani s-a făcut această ceremonie simbolică. Se adunau din câmpurile gata de secerat primele spice de grâu copt, iar, când oamenii mergeau la Ierusalim pentru Paşte, snopul din cele dintâi roade era legănat înaintea Domnului ca un dar de mulţumire. Numai după ce se aducea acest dar se putea secera grâul, ca apoi să poată fi adunat în snopi. Snopul înfăţişat Domnului preînchipuia secerişul. Tot astfel şi Hristos, ca întâiul rod, înfăţişa marele seceriş spiritual ce trebuia să se adune pentru Împărăţia lui Dumnezeu. Învierea Lui este tipul şi garantul învierii tuturor celor neprihăniţi, care au adormit. „Căci dacă credem că Isus a murit şi a înviat, credem şi că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.” (1 Tesaloniceni 4, 14.)

Atunci când Hristos a înviat, El a eliberat din mormânt o mulţime de captivi. Cutremurul de la moartea Lui deschisese mormintele şi, când El a înviat, ei au venit afară cu El. Aceştia fuseseră conlucrători cu Dumnezeu şi, cu preţul vieţii lor, mărturisiseră despre adevăr. De astă dată, urmau să fie martori pentru Acela care îi înviase din morţi. În timpul lucrării Sale, Isus readuse morţii la viaţă. Înviase pe fiul văduvei din Nain, pe fiica unui bărbat de frunte şi pe Lazăr. Dar aceştia nu erau îmbrăcaţi în nemurire. După învierea lor, erau încă supuşi morţii. Dar aceia care au ieşit din mormânt la învierea lui Hristos erau ridicaţi la viaţă veşnică. Ei s-au înălţat cu El, ca trofee ale biruinţei Sale asupra morţii şi mormântului. „Aceştia”, a spus Hristos, „nu mai sunt robii lui Satana, i-am răscumpărat. I-am adus din mormânt ca cel dintâi rod al puterii Mele, pentru a fi cu Mine acolo unde sunt şi Eu, să nu mai vadă niciodată moartea şi să nu mai guste suferinţa.”

Aceştia au mers în cetate şi s-au arătat multora, spunând: „Hristos a înviat din morţi, şi noi am înviat cu El”. În felul acesta a fost imortalizat adevărul sfânt al învierii. Sfinţii înviaţi au mărturisit că sunt adevărate cuvintele: „Morţii Tăi vor învia! Trupurile Tale moarte se

vor scula!" Învierea lor a fost o ilustrare a împlinirii profeţiei: „Treziţi-vă şi săriţi de bucurie, cei ce locuiţi în ţărână! Căci roua ta este o rouă dătătoare de viaţă şi pământul va scoate iarăşi afară pe cei morţi." (Isaia 26, 19.)

Pentru cel credincios, Hristos este învierea şi viaţa. În Mântuitorul nostru s-a recâştigat viaţa care se pierduse prin păcat, deoarece El are viaţă în Sine pentru a învia pe acela pe care El voieşte. El este învestit cu dreptul de a da nemurire. Viaţa pe care a depus-o în firea omenească o ia din nou şi o dă omenirii. „Eu am venit", zicea El, „ca ei să aibă viaţă, şi s-o aibă din belşug." „Oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va mai fi sete, ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică." „Cine mănâncă trupul Meu şi bea din sângele Meu, are viaţa veşnică; şi Eu îi voi învia în ziua de apoi." (Ioan 10, 10; 4, 14; 6, 54.)

Pentru credincioşi, moartea este ceva de mică însemnătate. Hristos vorbeşte despre ea ca şi cum ar fi o clipă. „Dacă păzeşte cineva cuvântul Meu, în veac nu va gusta moartea." Pentru creştini, moartea nu este decât un somn, o clipă de tăcere şi de întuneric. Viaţa este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, şi „când Se va arăta Hristos, viaţa voastră, atunci vă veţi arăta şi voi împreună cu El în slavă." (Ioan 8, 51.52; Coloseni 3, 4.) Glasul care a strigat de pe cruce: „S-a isprăvit" a fost auzit de cei morţi. El a străbătut zidurile mormântului şi i-a îndemnat pe cei adormiţi să se ridice. Tot aşa se va întâmpla şi atunci când glasul lui Hristos se va auzi din cer. Glasul acela va pătrunde în morminte şi le va deschide încuietorile, iar cei morţi în Hristos vor învia. La învierea lui Hristos, s-au deschis câteva morminte, dar, la a doua Lui venire, toţi morţii cei scumpi vor auzi glasul Lui şi se vor arăta la viaţă plină de slavă nepieritoare. Aceeaşi putere, care L-a înviat pe Hristos din mormânt, va învia şi biserica Lui şi o va proslăvi împreună cu El, punând-o mai presus de toate domniile, de toate puterile, de orice nume care se numeşte, nu numai în lumea aceasta, dar şi în lumea viitoare.

Capitolul 82 — „De ce plângi?”

Femeile care stătuseră lângă crucea lui Hristos au urmărit şi au aşteptat să treacă ceasurile Sabatului. În ziua întâi a săptămânii, foarte devreme, au plecat către mormânt, ducând cu ele mirurile de preţ pentru a unge trupul Mântuitorului. Ele nu se gândeau la învierea Lui dintre cei morţi. Soarele nădejdii lor apusese şi asupra inimii lor se aşternuse noaptea. În timp ce mergeau, îşi aminteau faptele de milostenie ale lui Hristos şi cuvintele Lui de îmbărbătare. Dar nu-şi aminteau de cuvintele Lui: „Vă voi vedea iarăşi.” (Ioan 16, 22.)

Neştiind ce se petrecea chiar atunci, se apropiau de grădină, zicându-şi pe când mergeau: „Cine ne va prăvăli piatra de la uşa mormântului?” ştiau că nu puteau să dea piatra la o parte, dar au mers mai departe. şi iată, deodată cerurile se luminară de o strălucire care nu venea de la soarele ce răsărea. Pământul se cutremură. Ele au văzut că piatra cea mare era rostogolită. Mormântul era gol.

Femeile nu veniseră la mormânt toate din aceeaşi parte. Maria Magdalena a fost cea dintâi care a ajuns în locul acela; şi, văzând că mormântul este gol, a fugit să le spună ucenicilor. Între timp, au venit şi celelalte femei. Deasupra mormântului strălucea o lumină, dar trupul lui Isus nu era acolo. Pe când zăboveau prin jurul mormântului, deodată au văzut că nu erau singure. Un tinerel îmbrăcat în veşminte strălucitoare stătea lângă mormânt. Era îngerul care îndepărtase piatra. Luase înfăţişarea de om ca să nu le sperie pe aceste prietene ale lui Isus. Dar asupra lui încă mai strălucea lumina slavei dumnezeieşti şi femeile s-au înspăimântat. S-au întors să fugă, dar cuvintele îngerului le-au oprit paşii. „Nu vă temeţi”, le-a zis el, „căci ştiu că voi căutaţi pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici, a înviat după cum a zis. Veniţi de vedeţi locul unde a fost pus Domnul şi duceţi-vă repede de spuneţi ucenicilor Lui că a înviat dintre morţi.” Au privit din nou în mormânt şi au auzit din nou vestea aceasta minunată. Un alt înger în chip de om era acolo şi le-a zis: „Pentru ce căutaţi între cei morţi pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceţi-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galilea, când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoşilor, să fie răstignit şi a treia zi să învie!”

A înviat! A înviat! Femeile rosteau mereu aceste cuvinte. Acum nu mai era nevoie de miruri de uns. Mântuitorul este viu, nu este mort. Ele îşi amintesc acum de cuvintele Lui când, vorbind despre moartea Sa, zicea că va învia. Ce zi era aceasta pentru omenire! Repede, femeile au plecat de la mormânt, „cu frică şi cu mare bucurie, şi au alergat să dea de veste ucenicilor Lui”.

Maria nu auzise vestea cea bună. Ea s-a dus la Petru şi Ioan cu solia tristă: „Au luat pe Domnul din mormânt şi nu ştiu unde L-au pus”. Ucenicii s-au dus repede la mormânt şi au descoperit că lucrurile erau aşa cum le spusese Maria. Au văzut pânza şi ştergarul, dar pe Domnul nu L-au găsit. Dar tocmai acestea dovedeau că El înviase. Hainele de înmormântare nu erau aruncate cu nepăsare, ci erau împăturite cu grijă, fiecare separat. Ioan „a văzut şi a

crezut". El încă nu înţelesese textul care zicea că Hristos trebuia să învie dintre cei morţi; dar acum îşi aduse aminte de cuvintele Mântuitorului care prevestise învierea Sa.

Însuşi Hristos a fost Acela care aşezase veşmintele de îngropăciune cu atâta grijă la locul lor. Când îngerul cel puternic a coborât la mormânt, el s-a unit cu altul care împreună cu tovarăşii lui păziseră trupul Domnului. Când îngerul din cer rostogolise piatra, celălalt intră şi desfăcu legăturile de pe trupul lui Isus. Dar însuşi mâna lui Isus fusese aceea care le-a împăturit, pe fiecare în parte, şi le-a pus la locul lor. Înaintea Aceluia care călăuzeşte atât steaua, cât şi atomul, nu e nimic fără însemnătate. Ordinea şi desăvârşirea se văd în toate lucrările Lui.

Maria îi urmase pe Ioan şi pe Petru la mormânt; când ei s-au întors la Ierusalim, ea a rămas acolo. Pe când privea la mormântul gol, inima ei a fost umplută de durere. Privind înăuntru, i-a văzut pe cei doi îngeri, unul la căpătâiul şi altul la picioarele locului unde fusese aşezat Isus. „Femeie, pentru ce plângi?" o întrebară ei. „Pentru că mi-au luat pe Domnul", răspunse ea, „şi nu ştiu unde L-au pus."

Apoi ea a plecat de la îngeri, gândind că trebuie să găsească pe cineva care să-i poată spune ce s-a făcut cu trupul lui Isus. O altă voce i se adresă: „Femeie, pentru ce plângi? Pe cine cauţi?" Printre lacrimi, Maria a văzut chipul unui om şi, crezând că este grădinarul, a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi mă voi duce să-L iau". Dacă mormântul acestui om bogat ar fi fost considerat o onoare prea mare pentru Isus, ea însăşi ar fi găsit un loc pentru El. Era un mormânt pe care însuşi glasul Lui îl eliberase, mormântul unde fusese aşezat Lazăr. Nu s-ar fi găsit acolo un loc de înmormântare pentru Domnul ei? Se gândea că pentru ea ar fi fost o mare mângâiere, în întristarea ei, să poarte de grijă scumpului trup răstignit.

Dar iată că, pe tonul cunoscut de ea foarte bine, Isus îi zise: „Marie!" De astă dată, ea ştiu că nu un străin i se adresa şi, întorcându-se, văzu în faţa ei pe Hristos cel viu. În bucuria ei, a uitat că El fusese răstignit. Sărind către El ca şi cum ar fi vrut să-I îmbrăţişeze picioarele, ea zise: „Rabuni!" Dar Hristos Îşi înălţă mâna, zicând: „Nu Mă ţine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la fraţii Mei, şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi la Dumnezeul vostru". şi Maria s-a dus la ucenici cu vestea aceea îmbucurătoare.

Isus a refuzat să primească închinarea alor Săi până nu va fi asigurat că jertfa Lui era primită de Tatăl. S-a suit la curţile cereşti şi chiar de la Dumnezeu a auzit asigurarea că ispăşirea Lui pentru păcatele oamenilor fusese îndestulătoare şi că, prin sângele Lui, toţi pot câştiga viaţa veşnică. Tatăl a întărit legământul făcut cu Hristos, că El îi va primi pe oamenii care se pocăiesc şi sunt ascultători şi că-i va iubi aşa cum Îl iubeşte pe Fiul Său. Hristos urma să-şi desăvârşească lucrarea şi să-şi împlinească legământul de a „face pe oameni mai preţioşi decât aurul curat şi mai scumpi decât aurul din Ofir." (Isaia 13, 12.) Toată puterea în

cer şi pe pământ a fost dată Domnului vieţii şi El Se reîntoarse la urmaşii Săi în lumea păcătoasă, ca să le poată da din puterea şi slava Lui.

Pe când Mântuitorul era înaintea lui Dumnezeu, primind daruri pentru biserica Sa, ucenicii se gândeau la mormântul gol, se văitau şi plângeau. Ziua care pentru tot cerul era o zi de bucurie, pentru ucenici, era o zi de nesiguranţă, tulburare şi nelinişte. Neîncrederea lor în mărturia femeilor dovedea cât de mult le scăzuse credinţa. Vestea despre învierea lui Hristos se deosebea aşa de mult de ceea ce îşi închipuiseră, încât nu puteau să creadă. Era prea frumos ca să fie adevărat, gândeau ei. Auziseră atât de mult despre aşa-zisele teorii ştiinţifice ale saducheilor şi despre învăţăturile lor, încât ceea ce aflaseră despre înviere lăsase o impresie prea slabă asupra minţii lor. Cu greu îşi puteau imagina ce ar însemna învierea dintre cei morţi. Nu erau în stare să admită lucrul acesta minunat.

„Duceţi-vă", le spuseseră femeilor îngerii, „de spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că merge înaintea voastră în Galilea; acolo Îl veţi vedea cum v-a spus." Îngerii aceştia fuseseră cu Isus ca îngeri păzitori în toată viaţa Lui pe pământ. Ei fuseseră martori la judecarea şi răstignirea Lui. Auziseră cuvintele Sale adresate ucenicilor. Lucrul acesta s-a dovedit prin ceea ce le-au spus ucenicilor, iar aceştia ar fi trebuit să fie convinşi că aşa stau lucrurile. Asemenea cuvinte nu puteau veni decât de la trimişii Domnului lor înviat.

„Spuneţi ucenicilor şi lui Petru", spuseseră îngerii. De la moartea lui Hristos, Petru fusese copleşit de remuşcări. Felul ruşinos în care Îl trădase pe Domnul său şi privirea plină de iubire şi de durere a Mântuitorului nu i se puteau şterge din minte. Dintre toţi ucenicii, el suferise cel mai grozav. Lui i s-a dat asigurarea că pocăinţa lui este primită şi păcatul lui este iertat. El a fost amintit pe nume.

„Spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că merge înaintea voastră în Galilea: acolo Îl veţi vedea." Toţi ucenicii Îl părăsiseră pe Isus şi chemarea de a-L întâlni îi cuprindea pe toţi. El nu-i lepădase. Când le spusese că L-a văzut pe Domnul, Maria Magdalena le-a repetat chemarea de a merge la întâlnirea cu El în Galilea. Chiar şi a treia oară le-a fost trimisă solia aceasta. După ce S-a înălţat la Tatăl, Isus Se arătă femeilor zicând: „Bucuraţi-vă!" Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele şi I s-au închinat. Atunci Isus le-a zis: „Nu vă temeţi; duceţi-vă de spuneţi fraţilor Mei să meargă în Galilea; acolo Mă vor vedea".

Cea dintâi lucrare a lui Hristos pe pământ, după învierea Sa, a fost aceea de a-i convinge pe ucenicii Lui de iubirea Sa nemicşorată şi de grija Lui duioasă pentru ei. Pentru a le dovedi că era Mântuitorul lor viu, că sfărâmase lanţurile mormântului şi că nu mai putea fi reţinut de vrăjmaşul numit moarte; pentru a le dovedi că are aceeaşi inimă plină de iubire ca atunci când era cu ei ca Învăţător al lor iubit, El li Se arătă de nenumărate ori. Dorea să strângă ceva mai mult legăturile iubirii în jurul lor. Mergeţi şi spuneţi fraţilor Mei, a zis El, că Mă vor întâlni în Galilea.

Când au auzit invitaţia aceasta atât de precisă, ucenicii au început să se gândească la cuvintele lui Hristos, când le prevestise învierea Lui. Dar nici acum nu se bucurau. Nu puteau să scape de îndoială şi tulburare. Chiar şi atunci când femeile au declarat că L-au văzut pe Domnul, ucenicii nu voiau să creadă. Gândeau că ele au închipuiri. Necaz părea că se îngrămădeşte peste necaz. În a şasea zi a săptămânii, Îl văzuseră pe Învăţătorul lor murind, în ziua întâi a săptămânii următoare, s-au văzut lipsiţi de trupul Lui şi mai erau şi acuzaţi că L-au furat ca să-i înşele pe oameni. Nu mai ştiau ce să facă pentru a îndrepta falsa impresie care câştiga tot mai mult teren împotriva lor. Se temeau de vrăjmăşia preoţilor şi de mânia poporului. Ardeau de dor după prezenţa lui Isus, care-i ajutase în toate împrejurările grele.

Repetară mereu cuvintele: „Noi crezusem că El era Acela care va mântui pe Israel”. Singuratici şi plini de dor, îşi reaminteau de cuvintele: „Dacă se fac lucrurile acestea copacului verde, ce se va face celui uscat?” (Luca 24, 21; 23, 31.) Se adunară în odaia de sus, închiseră şi zăvorâră uşa, ştiind că soarta iubitului lor Învăţător putea să fie şi a lor oricând. Totuşi s-ar fi putut bucura în tot acest timp, cunoscând faptul că Mântuitorul înviase. În grădină, Maria plângea în timp ce Mântuitorul stătea lângă ea. Ochii ei erau atât de orbiţi de lacrimi, încât nu era în stare să-L recunoască. Iar inima ucenicilor era aşa plină de durere, încât nu credeau vestea îngerului şi nici cuvintele rostite chiar de Hristos.

Câţi oameni nu fac şi astăzi ceea ce au făcut aceşti ucenici! Câţi nu fac să răsune din nou cuvintele de disperare ale Mariei: „Au luat pe Domnul ... şi nu ştiu unde L-au pus!” Cât de mulţi sunt aceia cărora nu li s-ar putea spune cuvintele Mântuitorului: „Pentru ce plângi? Pe cine cauţi?” El este chiar lângă ei, dar ochii lor orbiţi de lacrimi nu-L cunosc. El le vorbeşte, dar ei nu pricep.

Să se ridice capul plecat, să se deschidă ochii pentru a-L privi, urechile să asculte glasul Lui! „Mergeţi repede şi spuneţi ucenicilor Lui că a înviat.” Îndemnaţi-i să nu privească la mormântul nou al lui Iosif, care a fost închis cu o piatră mare şi pecetluită cu sigiliul roman. Hristos nu este acolo. Nu priviţi la mormântul gol! Nu vă jeliţi ca aceia care n-au nici nădejde, nici ajutor. Isus trăieşte şi, pentru că El trăieşte, vom trăi şi noi. Din inimi recunoscătoare, de pe buze atinse de un foc sacru, să se înalţe imnul de bucurie: Hristos a înviat! El trăieşte pentru a mijloci spre binele nostru. Agăţaţi-vă de nădejdea aceasta şi ea va ţine sufletul ca o ancoră sigură, încercată. Credeţi şi veţi vedea slava lui Dumnezeu.

Capitolul 83 — Pe calea către Emaus

Târziu în după-amiaza zilei de înviere, doi dintre ucenici erau pe calea către Emaus, un orăşel la vreo cincisprezece kilometri de Ierusalim. Ucenicii aceştia nu avuseseră un loc de frunte în lucrarea lui Hristos, dar aveau o vie credinţă în El. Veniseră la oraş să serbeze Paştele şi erau foarte mult tulburaţi de evenimentele ce avuseseră loc de curând. Auziseră veştile de dimineaţă în legătură cu luarea trupului lui Hristos din mormânt, precum şi cele spuse de femeile care îi văzuseră pe îngeri şi Îl întâlniseră pe Isus. Acum se întorceau acasă pentru a cugeta şi a se ruga. Plini de întristare, ei îşi urmau drumul vorbind despre cele văzute la judecată şi la răstignire. Niciodată nu fuseseră atât de deznădăjduiţi. Lipsiţi de nădejde şi credinţă, mergeau în umbra cucii.

Nu ajunseseră departe în călătoria lor când li s-a alăturat un străin, dar erau aşa absorbiţi de necazul şi deznădejdea lor, încât n-au privit la el de aproape. şi-au continuat conversaţia, destăinuindu-şi gândurile inimii. Meditau la învăţăturile pe care li le dăduse Hristos, învăţături pe care se părea că nu sunt în stare să le înţeleagă. În timp ce vorbeau despre evenimentele care avuseseră loc, Isus dorea să-i mângâie. El le văzuse durerea; le înţelegea ideile contradictorii, pline de teamă, care-i tulburau şi le aduceau mereu gândul: Se poate ca acest Om, care a îngăduit să fie atât de mult înjosit, să fie Hristosul? Ei nu mai puteau să-ţi reţină durerea şi plângeau. Isus ştia că inima lor era legată de El în iubire şi ar fi dorit să le şteargă lacrimile şi să-i umple de veselie şi voie bună. Dar mai întâi trebuia să le dea o lecţie pe care să n-o uite niciodată.

„El le-a zis: «Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbaţi între voi pe drum?» şi ei s-au oprit, uitându-se trişti. Drept răspuns, unul dintre ei, numit Cleopa, I-a zis: «Tu eşti singurul străin aici, în Ierusalim, de nu ştii ce s-a întâmplat în zilele acestea?»” Îi povestiră despre dezamăgirea cu privire la Învăţătorul lor, „care era un prooroc puternic în fapte şi în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea întregului norod”; dar „preoţii cei mai de seamă şi mai marii noştri”, spuseră ei, „L-au dat să fie osândit la moarte şi L-au răstignit”. Cu inima plină de dezamăgire şi cu buzele tremurânde, ei adăugară: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar, cu toate acestea, iată că acum este a treia zi de când s-au întâmplat toate acestea”.

Curios este faptul că ucenicii nu-şi aminteau cuvintele lui Hristos şi nu-şi dădeau seama că El prevestise evenimentele care se întâmplaseră. Nu-şi dădeau seama că cea din urmă parte a descoperirilor Lui trebuia să se împlinească tot aşa de bine ca întâia parte şi că a treia zi El urma să învie. Aceasta era partea pe care ei ar fi trebuit să şi-o reamintească. Preoţii şi cărturarii nu uitaseră lucrul acesta. În ziua „care vine după ziua pregătirii, preoţii cei mai de seamă şi fariseii s-au dus împreună la Pilat şi i-au zis: «Doamne, ne-am adus aminte că înşelătorul acela, pe când era încă în viaţă, a zis: „După trei zile voi învia”»” (Matei 27, 62-63.) Dar ucenicii nu-şi aminteau cuvintele acestea.

Atunci Isus le-a zis: „O, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima, când este vorba să credeţi tot ce au spus proorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri şi să intre în slava Sa?” Ucenicii se întrebau cine putea fi acest Străin, care le pătrundea chiar în suflet şi le vorbea cu atâta seriozitate, duioşie şi simpatie şi cu atâta nădejde. Pentru prima dată de la trădarea lui Hristos, speranţa renăştea în inimile lor. Deseori priveau la Însoţitorul lor şi gândeau că vorbele Lui erau tocmai cele pe care le-ar fi spus Hristos. Erau plini de uimire şi inima lor a început să tresalte de bucuria aşteptării.

Începând de la Moise, adevăratul Alfa al istoriei biblice, Hristos le prezenta din toate Scripturile lucrurile cu privire la Sine Însuşi. Dacă mai întâi li S-ar fi descoperit, inima lor ar fi fost satisfăcută. În plinătatea bucuriei lor, nu ar mai fi înfometat după nimic. Dar era nevoie ca ei să înţeleagă mărturia adusă în favoarea Lui de către simbolurile şi profeţiile din Vechiul Testament. Pe acestea trebuia să se întemeieze credinţa lor. Hristos n-a săvârşit nici o minune pentru a-i convinge, ci primul lucru a fost să le tălmăcească Scripturile. Ei priviseră la moartea Lui ca la nimicirea tuturor nădejdilor lor. Acum, El le arăta din profeţi că aceasta era dovada cea mai puternică a credinţei lor.

Învăţându-i pe aceşti ucenici, Isus arătă însemnătatea Vechiului Testament ca mărturie în favoarea misiunii Lui. Mulţi pretinşi creştini leapădă Vechiul Testament, zicând că nu mai este de nici un folos. Dar Hristos nu ne învaţă aşa. Atât de mult l-a preţuit, că odată a spus: „Dacă nu ascultă pe Moise şi pe prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva din morţi.” (Luca 16, 31.)

Glasul lui Hristos este cel care vorbeşte prin patriarhi şi profeţi, din zilele lui Adam şi până la scenele de încheiere ale timpului. Mântuitorul este descoperit în Vechiul Testament tot aşa de clar ca în Noul. Ceea ce viaţa lui Hristos şi învăţăturile Noului Testament scot în evidenţă cu claritate şi frumuseţe este tocmai lumina din trecutul profetic. Minunile lui Hristos sunt o dovadă a dumnezeirii Lui; dar o şi mai puternică dovadă că El este Răscumpărătorul lumii se găseşte asemănând profeţiile Vechiului Testament cu istoria Noului Testament.

Pornind cu raţionamentul de la profeţie, Hristos le-a dat ucenicilor Săi o corectă înţelegere a ceea ce El trebuia să fie în omenire. Aşteptările lor după un Mesia care să pună mâna pe tronul şi puterea împărătească, în conformitate cu dorinţele oamenilor, duseseră la rătăcire. Aceasta nu s-ar fi potrivit cu o dreaptă înţelegere a coborârii Lui de la poziţia cea mai înaltă la poziţia cea mai de jos pe care ar fi putut să o ocupe. Hristos dorea ca ideile ucenicilor Săi să fie curate şi adevărate în toate privinţele. Ei trebuiau să înţeleagă pe cât era cu putinţă toate cele privitoare la paharul suferinţelor ce-I fusese rânduit. El le arătă că lupta îngrozitoare pe care ei nu o puteau încă pricepe era împlinirea unui legământ încheiat încă înainte de întemeierea lumii. Hristos trebuia să moară, după cum orice călcător al legii trebuie să moară dacă trăieşte mai departe în păcat. Toate acestea trebuiau să se împlinească,

dar nu trebuiau să se sfârşească în înfrângere, ci în biruinţă măreaţă şi veşnică. Isus le spuse că trebuie să se facă orice efort pentru a scăpa lumea de la păcat. Urmaşii Lui trebuie să trăiască aşa cum a trăit El şi să lucreze aşa cum a lucrat El, cu străduinţe intense şi neobosite.

Aşa le vorbea Hristos ucenicilor Săi, deschizându-le mintea ca să poată înţelege Scripturile. Ucenicii erau obosiţi, dar discuţia nu lâncezea. De pe buzele Mântuitorului porneau cuvinte de viaţă şi de asigurare. Dar ochii lor încă nu puteau să priceapă. Când El le vorbi despre nimicirea Ierusalimului, ei priviră plângând la cetatea condamnată. Dar nici acum nu bănuiau cine putea fi Cel care îi însoţea pe drum. Ei nu se gândeau că Acela care era subiectul conversaţiei mergea alături de ei; deoarece Hristos Se referea la Sine, ca şi cum ar fi fost o altă persoană. Credeau că El era unul dintre cei care participaseră la sărbătoarea cea mare şi care acum se întorcea acasă. El mergea tot atât de atent pe stâncile colţuroase ca şi ei, oprindu-Se când şi când să Se odihnească puţin. Astfel ei înaintau pe drumul de munte, în timp ce Acela care în curând trebuia să-şi la locul la dreapta lui Dumnezeu şi care putea să spună: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ” mergea alături de ei. (Matei 28, 18.)

Pe când călătoreau, soarele asfinţise şi, înainte ca drumeţii să ajungă la locul lor de odihnă, lucrătorii de pe câmp lăsaseră lucrul. Când ucenicii erau gata să intre în casa lor, se părea că Străinul vrea să-şi urmeze drumul. Dar ucenicii se simţeau atraşi către El. Sufletul lor flămânzea să audă ceva mai mult de la El. „Rămâi cu noi”, au zis ei. Părea că El nu vrea să primească invitaţia, dar ei au stăruit, zicând: „Este spre seară, şi ziua aproape a trecut”. Isus S-a lăsat înduplecat şi a „intrat să rămână la ei”.

Dacă nu ar fi stăruit cu invitaţia, ucenicii n-ar fi ştiut că Cel care îi însoţea era Domnul, care înviase. Hristos nu Îşi impune niciodată prezenţa. El Se interesează de aceia care au nevoie de El. Bucuros va intra în casa cea mai umilă şi va umple de voie bună şi inima celui mai umil. Dar, dacă oamenii sunt prea nepăsători ca să se gândească la Oaspetele dumnezeiesc sau să-L roage să rămână cu ei, El trece mai departe. În felul acesta, mulţi au de suferit pagube mari. Ei nu-L cunosc pe Hristos mai mult decât au făcut-o ucenicii, pe când mergea cu ei pe cale.

Repede, se pregăteşte masa uşoară pentru seară. Ea este aşezată înaintea Oaspetelui, care şi-a luat locul în capul mesei. Iată că El întinde mâinile pentru a binecuvânta hrana. Ucenicii se dau înapoi cu mirare. Însoţitorul lor întinde mâinile întocmai cum obişnuia să facă Învăţătorul lor. Privesc din nou şi, iată, văd în mâinile Lui semnele cuielor. Amândoi strigă deodată: „Este Domnul Isus! A înviat dintre cei morţi!” Se ridică să se arunce la picioarele Lui şi să I se închine, dar El dispăruse dinaintea lor. Ei privesc la locul care fusese ocupat de Acela al cărui corp cu puţin înainte zăcuse în mormânt şi îşi zic unul altuia: „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum şi ne deschidea Scripturile?”

Dar, având de transmis vestea aceasta mare, ei nu mai pot să stea pe loc şi să vorbească. Oboseala şi foamea dispar. Lasă mâncarea neatinsă şi, plini de bucurie, pornesc îndată din nou la drum, pe aceeaşi cărare pe care au venit, grăbindu-se să le povestească aceste lucruri ucenicilor din oraş. În unele părţi drumul nu este sigur, dar ei se caţără prin locurile prăpăstioase, alunecând pe stâncile netede. Ei nu văd şi nu ştiu că sunt apăraţi de Acela care a mers pe drum împreună cu ei. Cu toiagul de drum în mână, merg înainte, dorind să păşească mai repede de cum îndrăznesc. Îşi pierd cărarea, dar o găsesc din nou. Câteodată alergând, câteodată împiedicându-se, ei merg înainte, având pe Însoţitorul nevăzut mereu lângă ei pe tot drumul.

Noaptea este întunecată, dar Soarele Neprihănirii luminează asupra lor. Inima lor tresaltă de bucurie. Li se pare că sunt într-o lume nouă. Hristos este un Mântuitor viu. Ei nu-L mai jelesc ca pe un om mort. Hristos a înviat — repetă ei mereu şi mereu. Aceasta e solia pe care ei o aduc celor întristaţi. Trebuie să le povestească întâmplarea minunată de pe drumul către Emaus. Trebuie să le spună cine li S-a alăturat pe cale. Ei duc solia cea mai mare care s-a dat vreodată lumii, vestea bună, de care depind nădejdile neamului omenesc, atât pentru vremurile acestea, cât şi pentru veşnicie.

Capitolul 84 — „Pace vouă!”

Ajungând la Ierusalim, cei doi ucenici intrară pe poarta de răsărit, care era deschisă în timpul sărbătorilor. Casele erau întunecoase şi tăcute, dar călătorii îşi făceau drum pe străzile strâmte, la lumina lunii care răsărea. Au mers în odaia de sus, unde Hristos a petrecut ceasurile ultimei seri, înainte de moartea Sa. Ei ştiau că aici îi vor găsi pe fraţii lor. Oricât era de târziu, ştiau că ucenicii nu vor dormi atâta vreme cât nu vor afla sigur ce s-a făcut cu trupul Domnului lor. Au găsit uşa de la odaie închisă cu multă grijă. Au bătut la uşă pentru a li se da drumul, dar n-au primit nici un răspuns. Tăcerea era deplină. Apoi au spus cine sunt. Uşa a fost deschisă cu multă băgare de seamă, ei au intrat şi împreună cu ei a intrat şi un Altul, nevăzut. Apoi uşa a fost din nou închisă cu grijă, de teama spionilor.

Călătorii i-au găsit pe toţi cuprinşi de o surprinzătoare înflăcărare. Glasul celor din încăpere izbucni în mulţumiri şi laude, zicând: „A înviat Domnul cu adevărat şi S-a arătat lui Petru”. Apoi, cei doi călători, de-abia suflând de graba cu care veniseră, au povestit felul minunat în care Isus li Se arătase. De-abia au isprăvit de povestit, şi unii ziceau că nu pot crede, pentru că ar fi prea frumos să fie adevărat, când, deodată, o altă Persoană li S-a înfăţişat. Toţi ochii erau aţintiţi asupra Străinului. Nimeni nu bătuse la uşă pentru a cere voie să intre. Nu se auzise nici un zgomot de paşi. Ucenicii erau surprinşi şi se întrebau cine-ar putea fi. Apoi auziră un glas care nu era altul decât glasul Învăţătorului lor. Cuvinte clare şi distincte veneau din gura Lui: „Pace vouă”.

„Plini de frică şi de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: «Pentru ce sunteţi tulburaţi? şi de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitaţi-vă la mâinile şi picioarele Mele, Eu sunt, pipăiţi-Mă şi vedeţi: un duh nu are nici carne, nici oase, cum vedeţi că am Eu». şi după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile şi picioarele Sale.”

Ei au privit mâinile şi picioarele vătămate de piroanele nemiloase. Au recunoscut glasul Său, care nu se asemăna cu al nimănui pe care să-l fi auzit vreodată. „Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau, şi se mirau, El le-a zis: «Aveţi aici ceva de mâncare?» I-au dat o bucată de peşte fript şi un fagure de miere. El le-a luat şi a mâncat înaintea lor.” „Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.” Credinţa şi bucuria au luat locul necredinţei şi, cu sentimente pe care nici un cuvânt nu ar fi fost în stare să le exprime, L-au recunoscut pe Mântuitorul lor înviat.

La naşterea lui Isus, îngerul vestise: „Pace pe pământ, şi între oameni bună învoire”. Iar acum, la cea dintâi arătare în faţa ucenicilor după învierea Sa, Mântuitorul le-a spus cuvintele binecunoscute: „Pace vouă!” Isus este gata totdeauna să aducă pace sufletelor împovărate de îndoieli şi temeri. El aşteaptă să deschidem uşa inimii înaintea Lui şi să zicem: „Rămâi cu noi”. El zice: „Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine.” (Apocalipsa 3, 20.)

Învierea lui Isus era o preînchipuire a învierii din urmă a tuturor celor care adorm în El. Înfăţişarea Mântuitorului înviat, felul Lui de a Se purta, felul Lui de a vorbi, toate acestea le erau familiare ucenicilor Săi. După cum Isus a înviat dintre morţi, tot astfel şi aceia care au adormit în El trebuie să învie. Vom recunoaşte pe prietenii noştri tot aşa cum ucenicii L-au cunoscut pe Isus. Poate că ei au fost deformaţi, au fost bolnavi sau desfiguraţi în viaţa aceasta trecătoare, totuşi învie într-o stare fizică desăvârşită şi o sănătate deplină; cu toate acestea, în trupul lor proslăvit, identitatea lor se va păstra cu desăvârşire. Atunci vom cunoaşte chiar aşa cum suntem cunoscuţi. (1 Corinteni 13, 12.) Pe feţele care vor reflecta lumina ce vine de la Isus noi vom recunoaşte trăsăturile celor iubiţi ai noştri.

La întâlnirea Sa cu ucenicii, Isus le aduse aminte de cuvintele pe care le spusese înainte de moartea Sa, anume că toate lucrurile care au fost scrise cu privire la El în legea lui Moise, în profeţi şi în Psalmi trebuiau să se întâmple. „Atunci le-a deschis mintea ca să înţeleagă Scripturile. şi le-a zis: «Aşa este scris, şi aşa trebuie să pătimească Hristos, şi să învie a treia zi dintre cei morţi. şi să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăinţa şi iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteţi martori ai acestor lucruri.»”

Ucenicii au început să-şi dea seama de natura şi întinderea lucrării lor. Aveau să vestească lumii adevărurile minunate pe care li le încredinţase Hristos. Evenimentele vieţii Sale, moartea şi învierea Sa, profeţiile care arătau către aceste evenimente, sfinţenia Legii lui Dumnezeu, tainele Planului de Mântuire, puterea lui Isus de a ierta păcatele — ei erau martori la toate acestea şi urmau să le aducă la cunoştinţa oamenilor. Ei trebuiau să vestească Evanghelia păcii şi mântuirii prin pocăinţă şi prin puterea Mântuitorului.

„După aceste vorbe, a suflat peste ei şi le-a zis: «Luaţi Duh Sfânt! Celor ce le veţi ierta păcatele, vor fi iertate; şi celor ce le veţi ţine, vor fi ţinute».” Duhul Sfânt încă nu Se manifestase pe deplin, deoarece Hristos încă nu fusese proslăvit. Revărsarea mult mai bogată a Duhului Sfânt urma să aibă loc numai după înălţarea lui Hristos. Numai după primirea Lui ar fi fost în stare ucenicii să-şi îndeplinească însărcinarea de a vesti Evanghelia în lumea aceasta. Dar acum Duhul era dat cu un anumit scop. Înainte ca ucenicii să ajungă să-şi îndeplinească datoriile slujbelor pe care le aveau în biserică, Hristos a suflat peste ei Duhul Său. El le dădea una dintre cele mai sfinte îndatoriri şi dorea să scrie în inima lor gândul că fără Duhul Sfânt lucrarea aceasta nu putea să fie îndeplinită.

Duhul Sfânt este adierea vieţii spirituale în suflet. Împărtăşirea Duhului este împărtăşirea vieţii lui Hristos. Pe cel care-L primeşte, îl umple cu însuşirile lui Hristos. Numai aceia care sunt învăţaţi în felul acesta de Dumnezeu, aceia care se bucură de lucrarea lăuntrică a Duhului şi în a căror viaţă se descoperă viaţa lui Hristos urmează să stea ca reprezentanţi între oameni, pentru a sluji în folosul bisericii.

„Celor ce le veţi ierta păcatele”, a zis Hristos, „vor fi iertate ... şi celor ce le veţi ţine, vor fi ţinute.” Astfel, Hristos nu dă nimănui voie să judece pe alţii. În Predica de pe Munte, El a

interzis acest lucru. Acesta este dreptul lui Dumnezeu. Dar asupra bisericii, ca organizaţie, El pune o răspundere cu privire la membrii ei. Faţă de cei care cad în păcat, biserica are o datorie, să-i avertizeze, să-i înveţe şi, dacă e cu putinţă, să-i îndrepte. „Mustră, ceartă, îndeamnă", zice Domnul, „cu toată blândeţea şi învăţătura." (2 Timotei 4, 2.) Tratează cu credincioşie relele făptuite. Avertizează orice suflet care se află în primejdie. Nu lăsa pe nimeni să se înşele singur. Spune păcatului pe nume. Arată ce a zis Dumnezeu cu privire la minciună, călcarea Sabatului, furt, idolatrie şi orice alt rău. „Cei ce fac astfel de lucruri nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu." (Galateni 5, 21.) Dacă ei stăruie în păcat, judecata pe care aţi rostit-o din Cuvântul lui Dumnezeu se rosteşte asupra lor în cer. Dacă aleg să păcătuiască, se despart de Hristos; biserica trebuie să arate că nu aprobă faptele lor, căci altfel ea însăşi aduce ocară asupra Domnului ei. Ea trebuie să spună despre păcat ceea ce Dumnezeu zice despre el. Ea trebuie să se poarte cu el aşa cum a dat îndrumări Dumnezeu, şi acţiunea ei este întărită în cer. Cine dispreţuieşte autoritatea bisericii dispreţuieşte însăşi autoritatea lui Hristos.

Dar tabloul are şi o parte mai luminoasă. „Celor ce le veţi ierta păcatele, vor fi iertate." Gândul acesta să fie păstrat totdeauna viu în mintea noastră. Lucrând pentru cei greşiţi, toate privirile să se îndrepte spre Hristos. Cu duioşie, păstorii să îngrijească de turma păşunii Domnului. Să le vorbească celor rătăciţi despre mila iertătoare a Mântuitorului. Să-l încurajeze pe păcătos să se pocăiască şi să creadă în Acela care poate să ierte. Să declare, pe temeiul autorităţii Cuvântului lui Dumnezeu: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţe de orice nelegiuire." (1 Ioan 1, 9.) Toţi cei care se pocăiesc au următoarea făgăduinţă: „El va avea iarăşi milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre; şi vei arunca în fundul mării toate păcatele lor." (Mica 7, 19.)

Pocăinţa păcătosului să fie primită cu o inimă plină de îndurare de către biserică. Cel care se pocăieşte să fie scos din întunericul necredinţei la lumina credinţei şi neprihănirii. Mâna lui tremurândă să fie pusă în mâna iubitoare a lui Isus. O astfel de iertare este întărită în cer.

Numai în felul acesta poate biserica să elibereze de păcat pe un păcătos. Iertarea de păcate se câştigă numai prin meritele lui Hristos. Puterea de a elibera sufletul de vinovăţie nu este încredinţată nici unui om şi nici unei grupări de oameni. Hristos i-a însărcinat pe ucenicii Săi să predice iertarea de păcate în Numele Lui, la toate neamurile; dar ei n-au fost împuterniciţi să îndepărteze nici o pată a păcatului. Numele lui Isus este singurul nume dat oamenilor sub cer în care trebuie să fim mântuiţi. (Faptele Apostolilor 4, 12.)

Când Isus i-a întâlnit prima dată pe ucenicii Săi în odaia de sus, Toma nu era cu ei. El a auzit cum ceilalţi povesteau lucrurile acestea şi a primit destule dovezi că Isus înviase; dar întunericul şi necredinţa îi umpluseră inima. Cu cât îi auzea pe ucenici povestind mai mult despre descoperirile minunate ale Mântuitorului înviat, cu atât el se adâncea într-o mai

grozavă disperare. Dacă Isus a înviat cu adevărat dintre morţi, nu mai putea să fie nici o nădejde cu privire la o reală împărăţie pământească. Afară de aceasta, vanitatea lui era rănită când se gândea că Învăţătorul lui Se arătase tuturor ucenicilor, numai lui nu. Era hotărât să nu creadă şi, timp de o săptămână întreagă, s-a frământat, iar nefericirea lui i se părea cu atât mai întunecată, cu cât vedea nădejdea şi credinţa fraţilor lui.

În decursul acestor zile, el a zis de mai multe ori: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede”. El nu voia să vadă prin ochii fraţilor săi sau să exercite credinţa care se întemeia pe mărturia lor. El Îl iubea cu ardoare pe Domnul său, dar îngăduise geloziei şi necredinţei să pună stăpânire pe mintea şi inima lui.

Câţiva ucenici făcură din cunoscuta odaie de sus locuinţa lor pentru un timp şi seara toţi se întâlneau acolo, în afară de Toma. Într-o seară, Toma s-a hotărât să meargă şi el acolo, pentru a se întâlni cu ceilalţi. În ciuda necredinţei lui, avea o slabă nădejde că vestea cea bună era adevărată. În timp ce ucenicii luau masa de seară, vorbeau despre dovezile pe care Hristos li le dăduse din profeţie. „Pe când erau uşile încuiate, a venit Isus, a stătut în mijloc şi le-a zis «Pace vouă!»”

Întorcându-Se către Toma, i-a zis: „Adu-ţi degetul încoace şi uită-te la mâinile Mele; şi adu-ţi mâna şi pune-o în coasta Mea; şi nu fi necredincios, ci credincios”. Cuvintele acestea dovedeau că El cunoştea gândurile şi cuvintele lui Toma. Ucenicul îndoielnic ştia că nici unul dintre prietenii săi nu Îl văzuse pe Isus timp de o săptămână. Ei n-ar fi putut să-I spună despre necredinţa lui Toma. Recunoscu în Cel care stătea în faţa sa pe Domnul său. Nu-i mai trebuiau alte dovezi. Inima îi tresăltă de bucurie şi se aruncă la picioarele lui Isus, strigând: „Domnul meu şi Dumnezeul meu”.

Isus a primit recunoaşterea lui, dar cu duioşie a mustrat necredinţa lui: „Tomo, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut”. Credinţa lui Toma ar fi fost mult mai plăcută Domnului, dacă el ar fi fost gata să creadă bazându-se pe mărturisirea fraţilor lui. Dacă în zilele noastre lumea ar urma pilda lui Toma, nimănui credinţa aceasta nu i-ar fi spre mântuire, deoarece toţi cei care Îl primesc pe Hristos trebuie să facă lucrul acesta pe temeiul mărturisirii altora.

Mulţi dintre cei îndoielnici se scuză, zicând că, dacă ar avea dovada pe care Toma o avea de la prietenii lui, ar crede. Nu-şi dau seama că au nu numai dovada aceea, ci mult mai mult. Mulţi dintre aceia care, la fel ca Toma, aşteaptă să dea la o parte orice pricină de îndoială nu vor ajunge niciodată la aşa ceva. Încetul cu încetul, ei se întăresc în necredinţa lor. Aceia care caută să privească partea întunecată, să cârtească şi să se plângă nu ştiu ce fac. Ei seamănă sămânţa îndoielii şi vor avea de adunat roadele îndoielii. În vremuri când credinţa şi neîncrederea vor fi indispensabile, mulţi vor vedea că sunt lipsiţi de puterea de a nădăjdui şi a crede.

În felul în care l-a tratat pe Toma, Isus le-a dat urmaşilor Lui o învăţătură. Exemplul Lui ne arată cum trebuie să-i tratăm pe aceia a căror credinţă este slabă şi care scot mereu în evidenţă îndoielile lor. Isus nu l-a copleşit pe Toma cu mustrări, nici nu S-a luat la ceartă cu el. El S-a descoperit celui îndoielnic. Toma fusese destul de nechibzuit când şi-a impus condiţiile pentru a crede, dar Isus, în generoasa Lui iubire şi consideraţie, a sfărâmat toate barierele. Rareori poate necredinţa să fie biruită prin discuţii contradictorii. Ea îmbracă mai degrabă forma unei autoapărări, găsind totdeauna sprijin şi noi scuze. Dar faceţi ca Isus, în iubirea şi îndurarea Lui, să fie descoperit ca Mântuitor răstignit şi din multe guri, în vremuri potrivnice, se va auzi recunoaşterea dată de Toma: „Domnul meu şi Dumnezeul meu”.

Capitolul 85 — Din nou la mare

Isus spusese că vrea să-i întâlnească pe ucenicii Săi în Galilea; şi, îndată ce a trecut Paştele, ei şi-au îndreptat paşii într-acolo. Lipsa lor de la Ierusalim în timpul sărbătorilor ar fi fost socotită drept indiferenţă şi rătăcire, de aceea au rămas până la sfârşitul lor; dar, o dată trecute, s-au întors bucuroşi acasă pentru a-L întâlni pe Mântuitorul, aşa cum le spusese El.

şapte dintre ucenicii Lui erau în grup, îmbrăcaţi în hainele umile de pescari; erau săraci în ce priveşte bunurile lumii acesteia, dar bogaţi în cunoaşterea şi trăirea adevărului, lucru care înaintea Cerului le dădea locul cel mai de frunte ca învăţători. Nu fuseseră elevi în şcolile profeţilor, dar timp de trei ani fuseseră învăţaţi de cel mai de seamă Educator pe care lumea L-a cunoscut vreodată. Sub îndrumările Lui, deveniseră nobili, inteligenţi, cultivaţi, ajungând unelte prin care oamenii puteau să fie îndrumaţi în cunoaşterea adevărului.

Cea mai mare parte a lucrării lui Hristos fusese săvârşită aproape de Marea Galileii. Îndată ce ucenicii s-au adunat într-un loc unde să nu fie tulburaţi, s-au găsit înconjuraţi de amintiri despre Isus şi lucrările Lui cele mai mari. Pe marea aceasta, pe când inima lor era cuprinsă de spaimă, iar furtuna tulburată se năpustea asupra lor ca să-i nimicească, Isus a mers pe valuri pentru a-i scăpa. Tot aici furtuna a fost liniştită prin cuvintele Lui. Se putea vedea ţărmul unde peste zece mii de oameni fuseseră hrăniţi din câteva pâinişoare şi câţiva peşti. Nu departe era cetatea Capernaum, locul unde se făcuseră atâtea minuni. Pe când ucenicii priveau la toate acestea, mintea lor era plină de cuvintele şi faptele Mântuitorului lor.

Seara era plăcută şi Petru, care încă era atras de corăbii şi de pescuit, le-a propus să meargă pe mare şi să arunce mrejele. Toţi au fost de acord, aveau nevoie de hrană şi de îmbrăcăminte, pe care munca unei nopţi cu izbândă în pescuit li le-ar fi adus. Aşadar, au plecat cu corabia, dar n-au prins nimic. Au muncit toată noaptea, dar fără nici un spor. În timpul orelor obositoare vorbeau despre Domnul lor, care le lipsea, şi îşi aminteau de lucrările minunate la care ei fuseseră martori, în lucrarea Lui de lângă mare. Se întrebau ce va fi cu ei în viitor şi se întristau când se gândeau la ceea ce-i aştepta.

În tot timpul acesta, un Supraveghetor singuratic, dar nevăzut, i-a urmărit de pe ţărm. În cele din urmă, s-au revărsat zorile, barca era la mică depărtare de ţărm şi ucenicii au văzut un Străin stând pe mal, care i-a oprit cu întrebarea: „Copii, aveţi ceva de mâncare?” Când ei răspunseră: „Nu”, El le zise: „«Aruncaţi mreaja în partea dreaptă a corăbiei şi veţi găsi». Au aruncat-o deci, şi n-o mai puteau trage de mulţimea peştilor.” Ioan L-a recunoscut pe Străin şi i-a spus lui Petru: „Este Domnul”. Petru era aşa de încântat şi de bucuros, încât, în nerăbdarea lui, s-a aruncat în apă şi curând a ajuns lângă Învăţătorul său. Ceilalţi ucenici au venit cu barca, trăgând plasa cu peşti după ei. „Când s-au coborât pe ţărm, au văzut acolo jăratic de cărbuni, peşte pus deasupra şi pâine.”

Ei erau prea încântaţi ca să mai întrebe de unde erau focul şi mâncarea. „Isus le-a zis: «Aduceţi din peştii pe care i-aţi prins acum».” Petru dădu fuga după plasa pe care o lăsase şi-i ajută pe fraţii săi să o tragă la ţărm. După ce s-a terminat lucrul şi s-au făcut pregătirile, Isus i-a chemat pe ucenici să vină şi să mănânce. El a frânt hrana şi a împărţit-o între ei şi a fost cunoscut şi recunoscut de toţi cei şapte. Acum le reveni în minte minunea cu hrănirea celor cinci mii pe coasta muntelui; dar o temere misterioasă îi cuprinse şi în tăcere priveau la Mântuitorul înviat.

Le reveni cu putere în minte întâmplarea de lângă mare, atunci când Hristos îi chemase să-L urmeze. Îşi amintiră cum, la porunca Lui, se avântaseră spre larg şi aruncaseră plasa şi cum năvoadele erau atât de pline, încât erau gata să se rupă. După aceea, Isus îi chemase să lase corabia lor de pescari şi le făgăduise că-i va face pescari de oameni. El săvârşise din nou aceeaşi minune tocmai pentru ca să le readucă în minte întâmplarea aceea şi să adâncească impresia ei. Faptul acesta era o înnoire a însărcinării date ucenicilor. Ea arăta că moartea Învăţătorului lor nu le-a micşorat datoria de a săvârşi lucrarea pe care le-o încredinţase. Cu toate că urmau să fie lipsiţi de tovărăşia Lui personală şi de mijloacele pe care le câştigaseră prin ocupaţia lor de mai înainte, Mântuitorul înviat urma să aibă şi mai departe grijă de ei. În timp ce vor face lucrarea Sa, El Se va îngriji de cele necesare. Isus avea un anumit scop când i-a îndemnat să arunce plasa în partea dreaptă a bărcii. Pe partea aceasta stătea El pe ţărm. Aceasta era partea credinţei. Dacă lucrau în legătură cu El — unind puterea Lui divină cu străduinţele lor omeneşti, — nu se putea să nu aibă succes.

Hristos trebuia să mai dea o lecţie, care îl privea în mod deosebit pe Petru. Tăgăduirea Domnului său fusese în contrast ruşinos cu pretinsa credincioşie de mai înainte a lui Petru. El Îl dezonorase pe Hristos şi atrăsese asupra sa neîncrederea fraţilor săi. Ei se gândeau că nu i se va mai îngădui să ocupe locul pe care îl avusese înainte între ei şi el însuşi îşi dădea seama că nu mai inspira nici un fel de încredere. Înainte de a fi chemat să-şi reia lucrarea apostolică, trebuia să dea dovadă de pocăinţă înaintea lor. Fără această dovadă, deşi se pocăise, păcatul lui ar fi putut să-i nimicească influenţa ca serv al lui Hristos. Mântuitorul i-a dat ocazia să câştige încrederea fraţilor săi şi, pe cât posibil, să îndepărteze ocara pe care o adusese asupra Evangheliei.

Aici se dă o învăţătură pentru toţi urmaşii lui Hristos. Evanghelia nu face nici un compromis cu răul. Ea nu poate să scuze păcatul. Păcatele ascunse trebuie să fie mărturisite în ascuns înaintea lui Dumnezeu; dar, în ce priveşte păcatele făţişe, trebuie să se facă mărturisire pe faţă. Ocara păcatelor ucenicilor este aruncată asupra lui Hristos. Ele îl fac pe Satana să tresalte, iar sufletele îndoielnice, să se poticnească. Dând dovadă de pocăinţă, ucenicul, pe cât îi stă în putinţă, trebuie să îndepărteze această ocară.

Pe când Hristos şi ucenicii mâncau împreună la marginea mării, Mântuitorul îi puse lui Petru întrebarea: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti mai mult decât aceştia?”, referindu-Se la

fraţii lui. Petru spusese odată: „Chiar dacă toţi ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.” (Matei 26, 33.) Dar acum el se preţui mai drept. „Da, Doamne”, zise el, „ştii că Te iubesc.” Nu se vede aici nici o susţinere înflăcărată că iubirea lui este mai mare decât a fraţilor lui. El nu-şi exprimă părerea în ce priveşte devoţiunea sa. El face apel la Acela care poate să citească toate gândurile inimii, să judece sinceritatea lui — „Tu ştii că Te iubesc”. Isus îi zise iarăşi: „Paşte mieluşeii Mei”.

Isus îl încercă din nou pe Petru, repetând cuvintele de mai înainte: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti?” De data aceasta, El nu l-a mai întrebat pe Petru dacă Îl iubeşte mai mult decât fraţii lui. şi cel de-al doilea răspuns a fost ca şi cel dintâi, lipsit de orice asigurări pline de închipuire: „Da, Doamne, ştii că Te iubesc”. Isus îi zise iarăşi: „Paşte oiţele Mele”. Mântuitorul puse din nou întrebarea cercetătoare: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti?” Petru s-a întristat; el gândea că Isus Se îndoieşte de iubirea lui. El ştia că Îl făcuse pe Domnul să nu mai aibă încredere în el şi, cu inima îndurerată, spuse: „Doamne, Tu toate le ştii; ştii că Te iubesc”. Isus îi zise iarăşi: „Paşte oile Mele!”

De trei ori Petru Îl tăgăduise pe faţă pe Domnul său şi de trei ori Hristos a obţinut de la el asigurarea iubirii şi credincioşiei lui, îndreptând întrebarea aceea hotărâtă ca pe o săgeată înfocată către inima lui rănită. Înaintea ucenicilor Săi, Isus descoperise adâncimea pocăinţei lui Petru şi dovedise cât de umil era acum ucenicul încrezut de pe vremuri.

Din fire, Petru era pornit şi înflăcărat şi Satana se folosise de aceste trăsături ale lui pentru a-l doborî. Chiar înainte de căderea lui Petru, Isus îi spusese: „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credinţa ta; şi după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe fraţii tăi.” (Luca 22, 31-32.) Acel timp venise şi schimbarea lui Petru era evidentă. Întrebările cercetătoare şi precise ale Domnului nu primiseră un răspuns înflăcărat şi înfumurat; iar din cauza umilinţei şi pocăinţei lui, Petru era mai bine pregătit ca mai înainte să lucreze ca păstor al turmei.

Cea dintâi lucrare pe care Hristos i-a încredinţat-o lui Petru, după ce l-a reaşezat în slujbă, era aceea de a paşte mieluşeii. Aceasta era o lucrare în care Petru avea prea puţină experienţă. Era nevoie de multă grijă şi bunătate, multă răbdare şi stăruinţă. Petru era chemat să se îngrijească de cei tineri în credinţă, să-i înveţe pe cei neştiutori, să le deschidă Scripturile şi să-i înveţe cum să fie de folos în slujba lui Hristos. Până acum, Petru nu fusese pregătit să facă lucrul acesta, nici să-i înţeleagă însemnătatea. Dar tocmai aceasta era lucrarea pe care îl chema acum Isus să o îndeplinească. Suferinţele prin care trecuse şi pocăinţa lui îl pregătiseră pentru aceasta.

Înainte de căderea lui, Petru vorbea totdeauna necugetat, pripit. Era totdeauna gata să-i corecteze pe alţii, să-şi spună părerea, fără să înţeleagă el însuşi despre ce este vorba sau ce trebuia să spună. Dar Petru cel pocăit era altfel. şi-a păstrat râvna de pe vremuri, dar harul lui Hristos i-a călăuzit zelul. Nu mai era nici pripit, nici încrezut, nici îngâmfat, ci

liniştit, stăpân pe sine, gata să se lase învăţat. Astfel, el putea să pască atât mieluşeii, cât şi oile turmei lui Hristos.

Modul în care Mântuitorul lucrase cu Petru avea o învăţătură atât pentru el, cât şi pentru fraţii lui. Îi învăţa că trebuie să-l întâmpine pe cel greşit cu răbdare, simpatie şi iubire iertătoare. Cu toate că Petru Îl tăgăduise pe Domnul său, iubirea pe care Isus i-o purta nu se stinsese. Tot o astfel de iubire trebuie să simtă şi sub păstorul pentru oile şi pentru mieii încredinţaţi îngrijirii lui. Amintindu-şi de slăbiciunea şi greşeala lui, Petru trebuia să se poarte tot aşa de blând cu turma sa cum Se purtase şi Hristos cu el.

Întrebarea pe care Hristos i-a pus-o lui Petru era plină de însemnătate. El a amintit numai o condiţie pentru a fi ucenic sau pentru a sluji. „Mă iubeşti?" a zis El. Aceasta este însuşirea cea mai de seamă. Petru ar fi putut să aibă oricare altă însuşire, dar, fără iubirea pentru Hristos, el nu putea să fie un păstor credincios peste turma Domnului. Cunoştinţele, bunăvoinţa, elocvenţa, recunoştinţa şi râvna sunt toate mijloace pentru a săvârşi o lucrare bună; dar, fără a avea în inimă iubirea lui Isus, lucrarea unui serv al lui Hristos este numai o înfrângere.

Isus a mers numai cu Petru, pentru că avea să-i spună anumite lucruri numai lui. Înainte de moartea Sa, Isus îi spusese: „Tu nu poţi veni acum după Mine, dar unde Mă duc Eu, vei veni mai târziu". La aceasta, Petru a răspuns: „Doamne, de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viaţa pentru Tine." (Ioan 13, 36-37.) Când a zis lucrurile acestea, el nu ştia pe unde vor merge picioarele lui Hristos. Petru fusese înfrânt când venise încercarea, dar acum urma să i se dea un nou prilej să-şi dovedească iubirea faţă de Hristos. Hristos îi descoperi viitorul, ca să poată fi întărit când va veni încercarea cea din urmă a credinţei. El i-a spus că, după ce va trăi o viaţă folositoare, când vârsta va influenţa puterile lui, va urma cu adevărat pe Domnul său. Isus i-a zis: „«Când erai mai tânăr, singur te încingeai şi te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni îţi vei întinde mâinile, şi altul te va încinge, şi te va duce unde nu vei voi». A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu."

În felul acesta, Isus i-a făcut cunoscut lui Petru cum urma să moară; chiar îi precizase că va întinde mâinile pe cruce. Îl invită apoi din nou pe ucenicul Său: „Vino după Mine". Petru n-a fost descurajat de această descoperire. Era gata să sufere orice fel de moarte pentru Domnul său. Până acum, Petru Îl cunoscuse pe Isus după trup, aşa cum mulţi Îl cunosc astăzi; dar nu trebuia să se limiteze la atât. El nu-L cunoştea decât din legăturile pe care le avusese cu El în cele pământeşti.

Îl iubise ca Om, ca pe un Învăţător trimis de cer; acum Îl iubea ca Dumnezeu. Învăţase că, pentru el, Hristos era totul în tot. Acum, era gata să ia parte la misiunea Domnului plină de sacrificiu. Când în cele din urmă a fost dus la cruce, el a cerut să fie răstignit cu capul în jos. Socotea că este prea mare cinstea să sufere la fel ca Domnul lui. Cuvintele adresate lui

Petru: „Vino după Mine” erau pline de învăţătură. Învăţătura aceasta era dată nu numai cu privire la moarte, ci şi cu privire la orice pas făcut în viaţă. Până atunci, Petru fusese înclinat să lucreze independent. Încercase să facă planuri pentru lucrarea lui Dumnezeu, în loc să aştepte să urmeze planul lui Dumnezeu. Dar nu putea să câştige nimic luând-o la fugă înaintea Domnului. Isus îl îndemnă: „Vino după Mine”. Nu alerga înaintea Mea. Aşa nu vei da singur piept cu oştile lui Satana. Lasă-Mă să merg Eu înaintea ta şi nu vei fi înfrânt de vrăjmaş.

Pe când Petru mergea alături de Isus, l-a văzut pe Ioan că îi urmează. A vrut atunci să cunoască viitorul acestuia şi „a zis lui Isus: «Doamne, dar cu acesta ce va fi?» Isus i-a răspuns: «Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie? Tu vino după Mine!»” Petru ar fi trebuit să se gândească la un lucru, şi anume că Domnul i-ar fi descoperit tot ce i-ar fi fost lui de folos să ştie. Datoria fiecăruia este de a-L urma pe Hristos, fără să se îngrijoreze cu privire la lucrarea încredinţată altora. Spunând despre Ioan: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu”, Isus nu dădea asigurarea că ucenicul acesta va trăi până la a doua venire a Domnului. El nu a făcut decât să afirme puterea Sa supremă şi, chiar dacă ar fi voit să facă lucrul acesta, n-ar fi afectat cu nimic lucrarea lui Petru. Atât viitorul lui Ioan, cât şi cel al lui Petru erau în mâinile Domnului. Fiecăruia i se cerea să-L asculte şi să-L urmeze pe Domnul.

Câţi oameni nu fac şi astăzi la fel ca Petru! Ei se interesează de treburile altora şi sunt nerăbdători să ştie care le este lucrarea, în timp ce sunt în primejdie să-şi neglijeze propria lucrare. Datoria noastră este să privim la Hristos şi să-L urmăm. Vom vedea greşeli în viaţa altora şi lipsuri în caracterul lor. Firea omenească este învăluită de slăbiciuni. Dar în Hristos vom găsi desăvârşirea. Privind la El, vom fi şi noi transformaţi.

Ioan a trăit până la adânci bătrâneţi. A trăit în timpul distrugerii Ierusalimului şi al nimicirii templului măreţ — o preînchipuire a nimicirii finale a lumii. Până în ultimele clipe, Ioan L-a urmat îndeaproape pe Domnul său. Povara mărturiei lui către biserici era: „Preaiubiţilor, să ne iubim unii pe alţii”; „Cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el.” (1 Ioan 4, 7.16.)

Petru fusese pus din nou în apostolia lui, dar cinstea şi puterea pe care le-a primit de la Hristos nu i-au dat supremaţie asupra fraţilor lui. Lucrul acesta a fost bine lămurit de Hristos când Petru a întrebat: „Cu acesta ce va fi?” El a zis: „Ce-ţi pasă ţie? Tu vino după Mine”. Petru nu a primit cinstea de a fi cap al bisericii. Favoarea pe care Hristos i-o arătase, iertându-i abaterea şi încredinţându-i hrănirea turmei, şi însăşi credincioşia lui Petru de a-L urma pe Hristos i-au câştigat încrederea fraţilor săi. El avea mare influenţă în biserică. Dar ceea ce Hristos l-a învăţat la Marea Galileii a dus cu el în toată viaţa. Scriind bisericilor prin Duhul Sfânt, el zicea:

„Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca şi ei, un martor al patimilor lui Hristos, şi părtaş al slavei care va fi descoperită: Păstoriţi turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câştig mârşav, ci cu lepădare de sine. Nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărţeală, ci făcându-vă pilde turmei. şi când Se va arăta Păstorul cel mare veţi căpăta cununa, care nu se poate veşteji, a slavei.” (1 Petru 5, 1-4.)

Capitolul 86 — Duceţi-vă**şi învăţaţ**i toate neamurile

Fiind numai la un pas de tronul Tatălui Său, Hristos le-a dat ucenicilor Săi însărcinarea de a lucra. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ”, a zis El. „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile.” (Marcu 16, 15.) Mereu, mereu au fost repetate aceste cuvinte, pentru ca ucenicii să le poată înţelege. Lumina cerului trebuia să strălucească în raze clare şi puternice asupra tuturor locuitorilor pământului, de sus şi de jos, bogaţi şi săraci. Ucenicii aveau să fie conlucrători cu Răscumpărătorul în lucrarea de mântuire a lumii.

Însărcinarea aceasta fusese dată celor doisprezece, când Hristos Se întâlnise cu ei în odaia de sus; dar, de data aceasta, trebuia să fie încredinţată unui număr mai mare. La adunarea de pe munte, în Galilea, au venit toţi credincioşii care au putut fi chemaţi. Hristos Însuşi arătase locul acesta, precum şi timpul întâlnirii, chiar înainte de moartea Sa. Îngerul de la mormânt le reamintise ucenicilor făgăduinţa Lui de a Se întâlni cu ei în Galilea. Făgăduinţa aceasta fusese repetată credincioşilor care erau adunaţi în Ierusalim în cursul săptămânii Paştelui şi prin ei a ajuns la mulţi dintre cei răspândiţi, care deplângeau moartea Domnului lor. Ei aşteptau întâlnirea aceasta cu un mare interes. Au mers la locul întâlnirii pe căi ocolite, venind din toate părţile, pentru a evita bănuiala iudeilor invidioşi. Cu inima nerăbdătoare, veneau vorbind despre veştile care ajunseseră la ei cu privire la Hristos.

La timpul stabilit, aproximativ cinci sute de credincioşi erau adunaţi în mici grupuri pe coasta muntelui, doritori să afle tot ce se putea de la aceia care Îl văzuseră pe Hristos după înviere. Ucenicii treceau de un grup la altul, spunând tot ce văzuseră şi auziseră despre Isus şi aducând dovezi din Scriptură, aşa cum făcuse El cu ei. Toma povestea mereu cum se întâmplase cu necredinţa lui şi arăta cum i se spulberaseră toate îndoielile. Deodată, Isus Se arătă în mijlocul lor. Nimeni n-ar fi putut să spună de unde sau cum venise. Mulţi dintre cei de faţă nu-L mai văzuseră înainte; dar în mâinile şi picioarele Lui observară semnele răstignirii; chipul Lui era asemenea chipului lui Dumnezeu şi, când L-au văzut, au căzut la pământ şi I s-au închinat.

Dar unii se îndoiau. Aşa va fi totdeauna. Sunt unii oameni cărora le este greu să-şi exercite credinţa şi care se aşează de partea îndoielii. Aceştia pierd mult din cauza necredinţei lor. Aceasta a fost unica întâlnire a lui Isus cu un grup mare de credincioşi, după învierea Sa. El a venit şi le-a vorbit, zicându-le: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ”. Ucenicii I se închinaseră chiar înainte de a fi vorbit, dar aceste cuvinte, venind de pe buzele acelea care fuseseră închise de moarte, îi impresionau cu o putere deosebită. El era acum Mântuitorul cel înviat. Mulţi dintre ei Îl văzuseră cum Îşi foloseşte puterea pentru a-i vindeca pe bolnavi şi a ţine în frâu puterile diavoleşti. Ei au crezut că El are putere să-şi stabilească împărăţia la Ierusalim, să înfrângă orice opoziţie şi să biruie puterile naturii. El liniştise apele înfuriate; umblase pe valurile cu coama înspumată; înviase pe morţi. De astă dată, El spune că „toată puterea” Îi fusese dată. Cuvintele Lui au îndreptat mintea

ascultătorilor Lui de la lucrurile pământeşti şi trecătoare la cele cereşti şi veşnice. Au fost ridicaţi la cea mai înaltă înţelegere a demnităţii şi slavei Lui.

Cuvintele lui Hristos, rostite pe coasta muntelui, erau o anunţare că jertfa Lui pentru binele omului fusese deplină şi desăvârşită. Condiţiile ispăşirii fuseseră împlinite; lucrarea pentru care a venit în această lume fusese săvârşită. El era pe calea către tronul lui Dumnezeu, pentru a fi onorat de către îngeri, stăpâniri şi puteri. El începuse să săvârşească lucrarea Sa de mijlocire. Îmbrăcat cu puteri nemărginite, El le-a dat ucenicilor Săi această însărcinare: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului.” (Matei 28, 19-20.)

Iudeii fuseseră făcuţi depozitarii adevărului sacru; dar fariseismul făcuse din ei poporul cel mai exclusivist şi cel mai bigot din toate neamurile. Tot ce era legat de preoţi şi conducători — îmbrăcămintea, obiceiurile, ceremoniile şi tradiţiile — i-a împiedicat să fie lumina lumii. Considerau că ei înşişi, naţiunea iudaică, reprezintă lumea întreagă. Dar Hristos i-a însărcinat pe ucenicii Săi să vestească lumii acel fel de credinţă şi de închinare care să nu depindă de vreo castă sau de vreo ţară, adică o credinţă care să fie potrivită pentru toate popoarele, toate neamurile şi toate clasele de oameni.

Înainte de a-i părăsi pe ucenicii Săi, Hristos le-a arătat în mod clar care este natura Împărăţiei Sale. Le-a readus în minte ceea ce le spusese mai înainte despre ea. Le-a declarat că scopul Lui nu era acela de a întemeia în lumea aceasta o împărăţie trecătoare, ci o împărăţie spirituală. El nu trebuia să domnească pe tronul lui David ca un împărat pământesc. Le-a deschis din nou Scripturile, arătându-le că toate prin câte trecuse El fuseseră rânduite în cer, în consfătuirile dintre Tatăl şi El Însuşi. Totul fusese prevestit de bărbaţi inspiraţi de Duhul Sfânt. Vedeţi, zise El, că tot ce v-am spus cu privire la lepădarea Mea ca Mesia s-a împlinit. Tot ce am spus cu privire la umilirea şi la moartea cu care trebuia să mor s-a făcut întocmai. A treia zi am înviat. Cercetaţi Scripturile cu mai multă luare aminte şi veţi vedea că, în toate aceste lucruri, cele spuse de profeţie cu privire la Mine s-au împlinit.

Hristos i-a împuternicit pe ucenicii Lui să îndeplinească lucrarea pe care le-o încredinţase, începând din Ierusalim. Ierusalimul fusese scena surprinzătoarei Lui bunăvoinţe faţă de neamul omenesc. Acolo suferise, fusese lepădat şi osândit. ţara Iudeii era locul naşterii Lui. Acolo, îmbrăcat în haina umanităţii, a umblat printre oameni şi puţini şi-au dat seama cât de aproape era cerul când Isus era printre ei. În Ierusalim trebuia să înceapă lucrarea ucenicilor.

Gândindu-se la tot ce suferise Hristos acolo şi la lucrarea neapreciată pe care o săvârşise, ucenicii ar fi putut să ceară un câmp mai promiţător, dar ei n-au făcut o astfel de cerere. Ucenicii trebuiau să cultive chiar terenul acela unde răspândise El sămânţa adevărului şi

sămânţa aceasta urma să aducă un seceriş bogat. În lucrarea lor, ucenicii aveau să sufere persecuţia venită din cauza geloziei şi a urii iudeilor; dar lucruri de felul acesta îndurase şi Învăţătorul lor şi ei nu voiau să fugă de ele. Cele dintâi revărsări de har trebuiau să vină asupra ucigaşilor Mântuitorului.

În Ierusalim erau mulţi care crezuseră pe ascuns în Isus şi mulţi care fuseseră duşi în rătăcire de preoţi şi conducători. şi acestora trebuia să li se prezinte Evanghelia. Ei trebuiau să fie chemaţi la pocăinţă. Adevărul minunat că numai prin Hristos se putea obţine iertarea de păcate trebuia să fie făcut clar. În timp ce tot Ierusalimul era frământat de întâmplările zguduitoare din ultimele săptămâni, predicarea Evangheliei urma să producă acum impresiile cele mai adânci.

Dar lucrarea nu trebuia să se oprească acolo. Trebuia să se întindă până la marginea pământului. Hristos le-a zis ucenicilor Săi: Aţi fost martori şi aţi văzut viaţa Mea de jertfă pentru binele omenirii. Aţi fost martori ai lucrării Mele pentru Israel. Cu toate că nu au vrut să vină la Mine şi să aibă viaţă, cu toate că preoţii şi conducătorii au făcut cu Mine ce le-a plăcut, cu toate că M-au lepădat, aşa cum au profetizat Scripturile, totuşi să mai aibă un prilej de a-L primi pe Fiul lui Dumnezeu. Aţi văzut că, pe toţi aceia care vin la Mine, mărturisindu-şi păcatele, Eu îi primesc cu drag. Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi da afară. Toţi cei care doresc aceasta pot să fie împăcaţi cu Dumnezeu şi să primească viaţa veşnică. Vouă, ucenicii Mei, vă încredinţez această solie de har. Întâi trebuie să fie dată lui Israel şi apoi la toate neamurile, popoarele şi limbile. Trebuie dusă şi iudeilor, şi neamurilor.... Toţi cei care cred trebuie să fie adunaţi într-o singură biserică.

Prin darul Duhului Sfânt, ucenicii urmau să primească o putere minunată, mărturia lor urma să fie întărită prin semne şi minuni. Urmau să fie săvârşite minuni nu numai de către apostoli, dar şi de către aceia care primeau solia. Isus zice: „În Numele Meu vor scoate afară draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor însănătoşi.” (Marcu 16, 17-18.)

Pe vremea aceea, otrăvirea se practica adesea. Oamenii fără scrupule nu ezitau să-i îndepărteze pe aceia care stăteau în calea ambiţiilor lor. Isus ştia că viaţa ucenicilor Lui va fi primejduită în felul acesta. Mulţi gândeau că-L slujesc pe Dumnezeu dacă îi omoară pe martorii Lui. De aceea, El le-a făgăduit că-i va apăra în vremuri de primejdie. Ucenicii urmau să aibă aceeaşi putere pe care o avea Isus, de a vindeca „orice boală şi orice neputinţă care era în norod”. Vindecând în Numele Lui bolile trupului, dădeau dovadă că El avea puterea să vindece sufletul. (Matei 4, 23; 9, 6.) Li s-a făgăduit şi un dar nou. Ucenicii urmau să predice printre neamuri şi trebuiau să primească puterea de a vorbi în alte limbi. Apostolii şi tovarăşii lor erau oameni fără multe studii, dar, prin revărsarea Duhului în Ziua

Cincizecimii, vorbirea lor, fie că era în limba lor, fie într-o limbă străină, a fost curată, simplă şi fără greşeală atât în cuvânt, cât şi în accent.

În felul acesta le-a dat Hristos ucenicilor însărcinarea lor. El a luat măsuri îndestulătoare pentru săvârşirea lucrării Lui şi a luat asupră-şi răspunderea pentru succesul ei. Atâta vreme cât ascultau de cuvântul Lui şi lucrau în legătură cu El, nu puteau să dea greş. Mergeţi la toate neamurile, le spusese El. Mergeţi până la marginile cele mai îndepărtate ale globului pământesc locuit, dar să ştiţi că voi fi acolo. Lucraţi cu credinţă şi încredere, căci nu vă voi părăsi niciodată.

Însărcinarea pe care Mântuitorul le-a dat-o ucenicilor îi cuprinde pe toţi credincioşii. Îi cuprinde pe toţi cei care vor crede în Hristos până la sfârşitul timpului. E o greşeală mare aceea de a crede că lucrarea de mântuire a sufletelor depinde numai de predicatorul întărit prin binecuvântare pentru acest lucru. Însărcinarea de a predica Evanghelia este dată tuturor acelora care au simţit chemarea cerească. Toţi cei care primesc viaţa lui Hristos sunt sfinţiţi pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor. Biserica a fost întemeiată pentru lucrarea aceasta, şi toţi aceia care iau asupra lor sfânta ei răspundere se leagă prin aceasta să fie conlucrători cu Hristos.

„Duhul şi mireasa zic: «Vino!» şi cine aude să zică: «Vino!»” (Apocalipsa 22, 17.) Cel care aude trebuie să repete invitaţia. Oricare ar fi chemarea pe care cineva o are în viaţă, cea dintâi grijă a lui va fi să câştige suflete pentru Hristos. S-ar putea să nu fie în stare să vorbească înaintea unei adunări, dar poate lucra pentru câţiva. Acestora le poate destăinui ceea ce a învăţat de la Domnul său. A servi lui Hristos nu înseamnă numai a predica. Este serv cel care ajută pe bolnav şi pe suferind, sprijină pe cel nevoiaş şi spune cuvinte de mângâiere pentru cel întristat şi cel cu credinţă slabă. Aproape şi departe, se găsesc oameni copleşiţi de simţul vinovăţiei. Omenirea nu este înjosită de greutăţi, de muncă şi de sărăcie, ci de vinovăţie şi de făptuirea de rele. Lucrul acesta aduce nelinişte şi nemulţumire. Hristos doreşte ca servii Săi să ajute suflete bolnave de păcat.

Ucenicii trebuiau să-şi înceapă lucrarea de acolo de unde se aflau. Nici câmpul cel mai puţin promiţător nu trebuia să fie trecut cu vederea. Tot aşa, fiecare lucrător pentru Hristos trebuie să înceapă de acolo de unde se află. Chiar în familia noastră pot fi suflete care flămânzesc după simpatie, care mor de foame din lipsă de pâinea vieţii. Pot fi copii care trebuie să fie educaţi pentru Hristos. Sunt păgâni chiar la poarta noastră. Să facem cu credincioşie lucrarea care este mai aproape de noi. Apoi să întindem eforturile noastre până acolo unde ne va conduce mâna lui Dumnezeu. Se poate ca lucrarea multora să pară a fi strâmtorată de împrejurări; dar, oriunde ar fi, dacă e săvârşită cu credinţă şi sârguinţă, se va simţi până la marginea pământului. Atunci când Hristos Se afla pe pământ, se părea că lucrarea Lui este restrânsă la o regiune mică, dar mulţi din toate locurile au auzit solia Lui.

Adesea, Dumnezeu foloseşte mijloacele cele mai simple ca să ajungă la rezultatele cele mai mari.

Planul Lui este ca fiecare parte a lucrării Lui să depindă de celelalte, ca roţile unui angrenaj, toate lucrând în armonie. Lucrătorul cel mai umil, dacă este mânat de Duhul Sfânt, va atinge coarde ce nu se văd, ale căror tresăriri vor răsuna până la marginea pământului şi vor da naştere la cântări în decursul veacurilor veşnice.

Dar porunca: „Mergeţi în toată lumea" nu trebuie să fie pierdută din vedere. Noi suntem chemaţi să ne îndreptăm privirile către locurile îndepărtate. Hristos sfărâmă zidurile despărţitoare, prejudecăţile naţionale, care îi deosebesc pe oameni, şi vesteşte iubire pentru toată familia omenească. El îi înalţă pe oameni din cercul strâmt pe care îl prescrie egoismul lor. Desfiinţează toate graniţele şi deosebirile artificiale din societate. Nu face deosebire între vecin şi străin, prieten şi vrăjmaş. Ne învaţă să privim la fiecare suflet împovărat de nevoi ca la fratele nostru, iar lumea să o privim ca fiind câmpul nostru de activitate.

Când a zis: „Mergeţi şi faceţi ucenici din toate neamurile", Mântuitorul a mai zis: „Semnele acestea vor însoţi pe cei ce vor crede. În Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi şi se vor însănătoşi". Făgăduinţa este tot atât de mult cuprinzătoare ca însărcinarea. Aceasta nu înseamnă că toţi vor primi toate darurile. Duhul „dă fiecăruia în parte, cum voieşte." (1 Corinteni 12, 11.) Darurile Duhului sunt făgăduite fiecărui credincios potrivit cu nevoia lui pentru lucrarea Domnului. Făgăduinţa aceasta este tot atât de puternică şi vrednică de încredere astăzi ca pe timpul apostolilor. „Semnele acestora vor însoţi pe cei ce vor crede." Acesta este privilegiul copiilor lui Dumnezeu şi credinţa trebuie să ia în stăpânire tot ce poate ca aprobare a credinţei.

„Îşi vor pune mâinile peste bolnavi, şi se vor însănătoşi." Lumea aceasta este o uriaşă leprozerie, dar Hristos a venit să vindece pe bolnavi şi să vestească eliberarea celor luaţi captivi de Satana. El era izvorul sănătăţii şi al puterii. Dădea din însăşi viaţa Sa celor bolnavi, suferinzi şi stăpâniţi de demoni. Nu alunga pe nimeni care venea la El după putere vindecătoare. ştia că aceia care veneau după ajutor îşi atrăseseră singuri boala; cu toate acestea, n-a refuzat să-i vindece. şi atunci când puterea de la Hristos pătrundea în aceste biete suflete, ele erau convinse de păcat şi mulţi erau vindecaţi atât de boala lor spirituală, cât şi de bolile trupeşti. Evanghelia încă mai păstrează această putere şi pentru ce n-am fi şi noi astăzi martori la aceleaşi rezultate?

Hristos simte durerile fiecărui suferind. Când duhuri rele sfâşie trupul omenesc, Hristos simte nenorocirea. Când febra usucă izvorul vieţii, El simte agonia. şi astăzi este tot atât de dispus să-i vindece pe bolnavi cum a fost pe vremea când era El Însuşi pe pământ. Servii lui Hristos sunt reprezentanţii Lui, uneltele prin care lucrează. El doreşte ca prin ei să-şi exercite puterea vindecătoare.

În felul de vindecare folosit de Mântuitorul, au fost învăţături pentru ucenicii Săi. Cu o ocazie, El a uns ochii unui orb cu tină şi i-a spus: „Du-te de te spală în scăldătoarea Siloamului.... El s-a dus, s-a spălat şi s-a întors văzând bine.” (Ioan 9, 7.) Vindecarea s-ar fi putut face şi numai prin simpla putere a Marelui Vindecător, totuşi Hristos a folosit mijloacele simple ale naturii. În timp ce nu a încurajat folosirea medicamentelor, El a aprobat utilizarea leacurilor simple şi naturale.

Multora dintre suferinzii care se vindecau, Hristos le zicea: „Să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple mai rău.” (Ioan 5, 14.) În felul acesta, El ne învaţă că boala este urmarea călcării legilor lui Dumnezeu, atât a celor naturale, cât şi a celor spirituale. Nenorocirea cea mare din lumea aceasta n-ar exista, dacă oamenii ar trăi în armonie cu planul Creatorului.

Hristos a fost Călăuza şi Învăţătorul vechiului Israel şi l-a învăţat că sănătatea este răsplata ascultării de legile lui Dumnezeu. Marele Medic care i-a vindecat pe bolnavi în Palestina vorbise poporului Său din stâlpul de nor, arătându-i ce trebuie să facă şi ce va face Dumnezeu pentru el. „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău”, a zis El, „dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui şi dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindecă.” (Exod 15, 26.) Hristos le-a dat israeliţilor îndrumări hotărâte asupra felului lor de viaţă şi apoi i-a asigurat: „Domnul va depărta de tine orice boală.” (Deuteronom 7, 15.) Când au împlinit condiţiile, au văzut că făgăduinţa era întemeiată: „Nici unul n-a şovăit dintre seminţiile Lui.” (Psalmii 105, 37.)

Învăţăturile acestea sunt pentru noi. Toţi cei care vor să-şi păstreze sănătatea trebuie să împlinească anumite condiţii. Toţi trebuie să înveţe şi să cunoască aceste condiţii. Domnul n-are plăcere când oamenii nu cunosc legile Lui, fie cele naturale, fie cele spirituale. Noi trebuie să lucrăm împreună cu Dumnezeu atât pentru vindecarea corporală, cât şi pentru cea sufletească.

Afară de aceasta, ar trebui să-i învăţăm şi pe alţii cum să păstreze şi să-şi refacă sănătatea. Pentru cei bolnavi, ar trebui să folosim leacurile pe care Dumnezeu le-a aşezat în natură şi să le îndreptăm mintea către Acela care, singur, poate să vindece. Lucrarea noastră este aceea de a-i aduce pe bolnavi şi pe suferinzi la Hristos pe braţele credinţei noastre. Să-i învăţăm să creadă în Marele Vindecător. Să ne prindem puternic de făgăduinţa Lui şi să ne rugăm pentru manifestarea puterii Lui. Însăşi esenţa Evangheliei înseamnă refacere şi Mântuitorul doreşte ca noi să-i îndemnăm pe cei bolnavi, deznădăjduiţi şi suferinzi să se prindă de puterea Lui.

Puterea iubirii se dovedeşte în toate actele Lui de vindecare şi numai dacă suntem părtaşi, prin credinţă, la această iubire putem fi unelte pentru lucrarea Lui. Dacă neglijăm să ne unim cu Hristos, curentul de energie dătătoare de viaţă nu poate să se reverse în valuri bogate de la noi la oameni. Erau locuri unde Însuşi Hristos nu putea să facă multe lucrări

mari din pricina necredinţei. Tot astfel acum, necredinţa desparte biserica de Ajutorul ei divin. Stăpânirea ei asupra realităţilor veşnice este slabă. Din cauza lipsei de credinţă, Dumnezeu este dezamăgit şi jefuit de slava Lui.

Numai când lucrează pentru Hristos biserica are făgăduinţa că El este împreună cu ea. Mergeţi şi faceţi ucenici din toate neamurile, a zis El; „şi iată că Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului". Una dintre primele condiţii de a primi puterea Lui este aceea de a lua jugul Lui. Însăşi viaţa bisericii depinde de credincioşia cu care îndeplineşte această însărcinare dată de Domnul. A neglija această lucrare înseamnă, cu siguranţă, a cădea în slăbiciune şi decădere. Acolo unde nu este lucrare vie pentru alţii, iubirea se stinge, iar credinţa se slăbeşte.

Hristos vrea ca servii Săi să fie educatori ai comunităţii în lucrarea de răspândire a Evangheliei. Ei trebuie să-i înveţe pe membrii bisericii cum să caute şi să mântuiască ce este pierdut. Dar fac ei această lucrare? Vai, cât de mulţi caută să ţină trează scânteia de viaţă din comunitatea care este gata să moară! Cât de multe comunităţi sunt îngrijite ca nişte mieluşei bolnavi de către aceia care trebuie să caute oile pierdute! şi, tot timpul acesta, milioane şi milioane pier fără Hristos.

Iubirea dumnezeiască a fost mişcată până în adâncul ei de nepătruns pentru binele oamenilor şi îngerii se miră când îi văd pe cei care au primit o iubire aşa de mare cum au o recunoştinţă superficială. Îngerii se miră cât de puţin apreciază oamenii iubirea lui Dumnezeu. Cerul este indignat de neglijenţa dovedită faţă de oameni. Am vrea ca noi să ştim cum o priveşte Hristos? Ce ar simţi o mamă şi un tată, dacă ar şti că fiul lor, pierdut în zăpadă şi frig, a fost trecut cu vederea şi lăsat să piară de aceia care ar fi putut să-l salveze? N-ar fi întristaţi îngrozitor şi peste măsură de indignaţi? Nu i-ar denunţa ei pe ucigaşii aceia cu o mânie aprinsă ca lacrimile lor şi fierbinte ca iubirea lor? Suferinţele oricărui om sunt suferinţele copilului lui Dumnezeu şi aceia care nu întind o mână de ajutor semenilor lor gata să piară provoacă mânia Lui îndreptăţită. Aceasta este mânia Mielului. Acelora care spun că au părtăşie cu Hristos, dar sunt indiferenţi faţă de nevoile semenilor lor, El le va zice în ziua judecăţii: „Nu ştiu de unde sunteţi; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi lucrătorii fărădelegii." (Luca 13, 27.)

În însărcinarea pe care le-a dat-o ucenicilor Săi, Hristos nu numai că a schiţat lucrarea lor, dar le-a dat şi o solie. „Învăţaţi pe oameni", a zis El, „să păzească tot ce v-am poruncit." Ucenicii trebuiau să vestească ceea ce îi învăţase Hristos. Se cuprinde aici nu numai ce vorbise El în persoană, dar şi prin toţi profeţii şi învăţătorii Vechiului Testament. Învăţătura omenească este exclusă. Nu e loc pentru tradiţie, pentru teoriile şi concluziile omului sau pentru legislaţia bisericească. În însărcinarea aceasta nu sunt cuprinse legile rânduite de autoritatea ecleziastică. Servii lui Hristos nu trebuie să predea nimic din toate acestea. „Legea şi profeţii", împreună cu tot ce ne e raportat din cuvintele şi faptele Lui formează

comoara încredinţată ucenicilor pentru a fi predată lumii. Numele lui Hristos este deviza lor, semnul lor distinctiv, legătura lor de unire, autoritatea care hotărăşte felul lor de purtare şi izvorul izbânzii lor. Împărăţia Lui nu va recunoaşte nimic din ceea ce nu are inscripţia Lui.

Evanghelia trebuie să fie vestită nu ca o teorie lipsită de viaţă, ci ca o putere vie, care schimbă viaţa. Dumnezeu doreşte ca primitorii harului Său să fie martori ai puterii Lui. El îi primeşte cu plăcere chiar pe aceia a căror purtare L-a supărat mai mult; dacă se pocăiesc, El le dă Duhul Său cel Sfânt, îi pune în locurile de încredere cele mai însemnate şi-i trimite în tabăra celor necredincioşi, pentru a vesti mila Lui nemărginită. El ar vrea ca servii Săi să dea mărturie despre faptul că, prin harul Său, oamenii pot avea un caracter asemenea cu al lui Hristos şi se pot bucura de asigurarea marii Lui iubiri. Ar vrea ca noi să dăm mărturie despre faptul că El nu poate să fie mulţumit până când neamul omenesc nu este recâştigat şi repus în sfintele drepturi de copii ai Lui.

În Hristos se vede duioşia păstorului, iubirea părintelui şi mila nemărginită a unui Mântuitor plin de îndurare. El prezintă binecuvântările Sale în cuvintele cele mai îmbietoare. El nu e mulţumit numai să înşire binecuvântările Sale; le prezintă în chipul cel mai atrăgător, pentru a trezi dorinţa de a le avea. Tot în felul acesta şi servii Lui trebuie să prezinte bogăţiile slavei Darului nemărginit de mare. Iubirea minunată a lui Hristos va înduioşa şi va supune inimile acolo unde simpla înşirare a doctrinei nu va izbuti nimic. „Mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru.” „Suie-te pe un munte înalt, ca să vesteşti Sionului vestea cea bună; înalţă-ţi glasul cu putere, ca să vesteşti Ierusalimului vestea cea bună; înalţă-ţi glasul, nu te teme şi spune cetăţilor lui Iuda: «Iată Dumnezeul vostru!... El Îşi va paşte turma ca un Păstor, va lua mieii în braţe, îi va aduce la sânul Lui.»” (Isaia 40, 1.9-11.)

Vorbiţi-le oamenilor despre Acela care este „întâiul între mii” şi a cărui fiinţă este toată „plină de farmec.” (Cântarea Cântărilor 5, 10.16.) Numai cuvintele nu pot să dea adevărata descriere. Faceţi ca aceasta să reflecte în caracter şi să se manifeste în viaţă. Hristos stă pentru a I se reproduce portretul în fiecare creştin. Dumnezeu a predestinat pe oricine „să fie asemenea chipului Fiului Său.” (Romani 8, 29.) În fiecare trebuie să se manifeste faţă de lume iubirea cea îndelung răbdătoare a lui Hristos, sfinţenia, blândeţea, îndurarea şi adevărul Lui.

Primii ucenici au plecat şi au vestit Cuvântul. Ei L-au descoperit pe Hristos în viaţa lor. Iar Domnul lucra împreună cu ei „şi întărea Cuvântul prin semnele care-l însoţeau.” (Marcu 16, 20.) Ucenicii aceştia s-au pregătit pentru lucrarea lor. Înainte de Cincizecime, ei s-au adunat şi au îndepărtat orice deosebire. Erau o inimă şi un gând. Ei au crezut făgăduinţa lui Hristos că se va da binecuvântarea şi s-au rugat în credinţă. Au cerut nu numai ca ei să fie binecuvântaţi; erau apăsaţi de povara pentru salvarea sufletelor. Evanghelia trebuia să fie

dusă până la marginile pământului şi ei au cerut revărsarea puterii lui Hristos care fusese făgăduită. Atunci S-a revărsat Duhul Sfânt şi mii de suflete s-au convertit într-o zi.

Aşa poate să fie şi acum. În loc de a fi vestite speculaţiile omeneşti, să se predice Cuvântul lui Dumnezeu. Creştinii să îndepărteze neînţelegerile dintre ei şi să se predea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor pierduţi. În credinţă să ceară binecuvântarea, şi ea va veni. Revărsarea Duhului pe timpul apostolilor a fost „ploaia timpurie", şi urmările ei au fost măreţe. Dar „ploaia târzie" va fi mai îmbelşugată. (Ioel 2, 23.)

Toţi aceia care îşi predau sufletul, trupul şi spiritul lui Dumnezeu vor primi fără încetare noi valuri de puteri corporale şi mintale. Depozitele inepuizabile ale cerului le stau la îndemână. Hristos le insuflă duh din duhul Său, viaţă din viaţa Sa. Duhul Sfânt scoate la iveală puterile Lui cele mai de seamă pentru a lucra asupra inimii şi minţii. Harul lui Dumnezeu sporeşte şi înmulţeşte însuşirile lor şi orice desăvârşire a naturii dumnezeieşti vine în ajutorul lor în lucrarea de salvare a sufletelor. Prin conlucrarea cu Hristos, ei sunt desăvârşiţi în El şi, în slăbiciunea lor omenească, sunt făcuţi în stare să facă faptele Atotputerniciei.

Mântuitorul doreşte să manifeste harul Său şi să imprime caracterul Său asupra lumii întregi. Ea este stăpânirea răscumpărată de El şi doreşte să-i facă pe oameni liberi, curaţi şi sfinţi. Deşi Satana caută să împiedice acest lucru, prin sângele care s-a vărsat pentru oameni, urmează să se câştige biruinţe care vor aduce slavă lui Dumnezeu şi Mielului. Hristos nu va fi mulţumit până când biruinţa nu va fi desăvârşită şi „va vedea rodul muncii sufletului Lui şi Se va înviora." (Isaia 53, 11.) Toate neamurile de pe pământ vor auzi Evanghelia harului Său. Nu toţi vor primi harul Său; dar „o sămânţă de oameni Îi va sluji şi se va vorbi despre Domnul către cei ce vor veni după ei." (Psalmii 22, 30.) „Domnia, stăpânirea şi puterea tuturor împărăţiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinţilor Celui Preaînalt" şi „pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă." „Atunci se vor teme de Numele Domnului cei de la apus, şi de slava Lui cei de la răsăritul soarelui." (Daniel 7, 27; Isaia 11, 9; 59, 19.)

„Ce frumoase sunt pe munţi picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: «Dumnezeul tău împărăţeşte!» ... Izbucniţi cu toate în strigăte de bucurie, dărâmături.... Căci Domnul mângâie pe poporul Său.... Domnul Îşi descoperă braţul Său cel sfânt, înaintea tuturor neamurilor; şi toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru." (Isaia 52, 7-10.)

Capitolul 87 — „La tatăl meu şi tatăl vostru”

Venise timpul ca Domnul Hristos să Se înalţe la tronul Tatălui Său. Ca un biruitor dumnezeiesc, El era gata să Se reînnoiască în curţile cereşti cu trofeele biruinţei. Înainte de moartea Sa, El spusese înaintea Tatălui Său: „Am sfârşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.” (Ioan 17, 4.) După înviere, a mai zăbovit un timp pe pământ, pentru ca ucenicii să se poată obişnui cu El în trupul Său înviat şi proslăvit. Acum era gata să-şi ia rămas-bun. El dovedise faptul că este un Mântuitor viu. Ucenicii Lui nu mai trebuiau să vorbească despre El ca fiind în mormânt. Ei puteau să se gândească la El ca la o Persoană proslăvită înaintea universului ceresc.

Ca loc pentru înălţarea Sa, Isus alese acel colţişor de atâtea ori sfinţit de prezenţa Sa, pe când locuia printre oameni. Nici Muntele Sion, locul cetăţii lui David, nici Muntele Moria, locul unde se găsea templul, nu aveau să fie cinstiţi în felul acesta. În locurile acelea, Domnul Hristos fusese batjocorit şi lepădat. Acolo, valurile milei, deşi veneau printr-o tot mai crescândă revărsare a dragostei, au fost respinse de inimi tari ca stânca. Din locurile acelea, Domnul Hristos, istovit şi împovărat, plecase să găsească odihnă pe Muntele Măslinilor. Sfânta şechina, înainte de a se îndepărta de cel dintâi templu, se oprise pe muntele din răsărit, ca şi cum i-ar fi părut rău să părăsească cetatea aleasă; tot aşa Domnul Hristos Se opri la Măsliniş, privind la Ierusalim cu inima plină de dor. Dumbrăvile şi vâlcelele muntelui fuseseră sfinţite de rugăciunile şi lacrimile Lui. Văile lui răsunaseră de strigătele de biruinţă ale mulţimii care-L proclama împărat. Pe coastele lui, de cealaltă parte, găsise un adăpost în casa lui Lazăr din Betania. În grădina Ghetsemani, situată la poalele muntelui, El Se rugase şi Se chinuise singur. De pe muntele acesta urma să Se înalţe la cer. şi tot pe vârful acestuia se vor odihni picioarele Sale când va veni a doua oară. El va sta pe Măsliniş nu ca un om al durerilor, ci ca un împărat plin de slavă şi biruitor, în timp ce strigătele de aleluia ale evreilor se vor contopi cu osanalele neamurilor, iar glasurile celor răscumpăraţi, întocmai ca o oaste numeroasă, vor face să răsune puternic aclamaţia: „Încoronaţi-L ca Domn al tuturor”.

şi acum, împreună cu cei unsprezece ucenici, Isus înainta către munte. Pe când treceau prin poarta Ierusalimului, multe priviri mirate se îndreptau către mica grupă, condusă de Acela pe care, cu câteva săptămâni mai înainte, conducătorii Îl condamnaseră şi-L crucificaseră. Ucenicii nu ştiau că aceasta avea să fie ultima lor întâlnire cu Învăţătorul. Isus petrecu timpul vorbind cu ei, repetând învăţăturile Sale de altădată. Pe când se apropiau de Ghetsemani, El Se opri ca ei să-şi poată reaminti învăţăturile pe care li le dăduse în noaptea marelui Său chin sufletesc. Privi din nou la viţa prin care înfăţişase legătura dintre biserica Sa, El şi Tatăl Său; din nou El a repetat adevărurile pe care le explicase mai înainte. Totul în jurul Său amintea de iubirea Sa nerăsplătită. Chiar şi ucenicii, care erau atât de scumpi inimii Sale, Îi reproşaseră şi Îl părăsiseră în ceasul umilinţei Sale.

Hristos locuise în lume treizeci şi trei de ani; El suferise dispreţul, insultele şi batjocura ei; fusese lepădat şi răstignit. Acum, când era gata să Se înalţe la tronul slavei Sale, în timp ce privea din nou la nerecunoştinţa oamenilor pe care venise să-i salveze, nu cumva va retrage de la ei simpatia şi iubirea Sa? Nu cumva afecţiunea Sa va fi concentrată asupra acelui loc unde El este preţuit şi unde îngeri nevinovaţi aşteaptă să facă ceea ce le spune? Nu! Făgăduinţa Sa pentru cei iubiţi, pe care-i lasă pe pământ, este: „şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului.” (Matei 28, 20.)

Ajungând la Muntele Măslinilor, Isus îi conduse pe drum, dincolo de vârful muntelui, până în apropiere de Betania. Aici Se opri, iar ucenicii se adunară în jurul Său. Raze de lumină păreau că pornesc de la faţa Sa pe când privea plin de iubire la ei. Nu i-a certat pentru greşelile şi vinovăţiile lor; ultimele cuvinte rostite de Domnul lor au fost cuvinte de cea mai dulce duioşie. Cu mâinile întinse pentru binecuvântare, ca şi cum îi asigura de grija Sa protectoare, El Se înălţa încet din mijlocul lor, atras către cer de o putere mai mare decât orice atracţie pământească. Pe când Se ridica spre cer, ucenicii, înmărmuriţi, urmăreau cu ochii încordaţi să poată prinde şi cele din urmă raze de la Domnul lor care Se înălţa. Un nor de slavă Îl ascunse de privirea lor; şi când carul de nor al îngerilor Îl primi, veniră la ei cuvintele: „şi iată că Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacului”. În acelaşi timp, veniră la ei undele celei mai dulci şi mai vesele muzici cântate de corul îngerilor.

În timp ce ucenicii priveau încă spre cer, li s-au adresat nişte glasuri plăcute ca cea mai frumoasă muzică. Se întoarseră şi văzură doi îngeri în chip de oameni, care le-au vorbit, zicându-le: „Bărbaţi Galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Isus, care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer”.

Îngerii aceştia erau din ceata care aşteptase într-un nor strălucitor să-L însoţească pe Isus către casa Lui cerească. Fiind cei mai de frunte din ceata îngerilor, ei erau cei doi care veniseră la mormântul lui Hristos, la învierea Sa, şi care fuseseră cu El în tot cursul vieţii Sale pe pământ. Cu dorinţă arzătoare, tot cerul aşteptase să se termine şederea Sa într-o lume pervertită de blestemul păcatului. Venise timpul ca universul ceresc să-L primească pe Împăratul lui. Oare cei doi îngeri nu doreau şi ei să fie în mulţimea celor care Îl salutau pe Isus? Dar, din simpatie şi iubire pentru aceia pe care El îi părăsise, au mai zăbovit ca să-i mângâie. „Nu sunt oare toţi duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea?” (Evrei 1, 14.)

Hristos Se înălţase la cer având chip de om. Ucenicii văzuseră norul care-L primise. Acelaşi Isus care umblase, vorbise şi Se rugase cu ei, care frânsese pâinea împreună cu ei, care fusese cu ei în bărcile lor pe lac şi care în ziua aceea Se ostenise urcând împreună cu ei Măslinişul acelaşi Isus mergea acum să şadă pe tron cu Tatăl Său. şi îngerii i-au asigurat că Acelaşi pe care ei L-au văzut mergând la cer va reveni tot aşa cum S-a înălţat. El va veni „pe nori; şi orice ochi Îl va vedea.” (Apocalipsa 1, 7.) „Căci Însuşi Domnul, cu un strigăt, cu

glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos." (1 Tesaloniceni 4, 16.) „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale." (Matei 25, 31.) În felul acesta, se va împlini însăşi făgăduinţa dată de Domnul ucenicilor Săi: „şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi." (Ioan 14, 3.) De aceea, ucenicii se puteau bucura pe deplin în nădejdile revenirii Domnului lor.

Când ucenicii s-au întors la Ierusalim, oamenii îi priveau cu surprindere. După judecarea şi răstignirea lui Hristos, se crezuse că ei vor arăta abătuţi şi ruşinaţi. Vrăjmaşii lor se aşteptau să vadă pe feţele lor o expresie de întristare şi înfrângere. Dar, în loc de aceasta, erau numai veselie şi biruinţă. Feţele lor străluceau de o fericire care nu era de natură pământească. Ei nu se tânguiau pentru nădejdi spulberate, ci erau plini de laudă şi de recunoştinţă pentru Dumnezeu. Cu bucurie, ei relatau minunea învierii lui Hristos şi înălţarea Sa la cer, iar mărturia lor era primită de mulţi.

Ucenicii nu mai aveau nici o îndoială cu privire la viitor. Ei ştiau că Isus este în cer şi că El continuă să-i iubească. Ei ştiau că au un prieten la tronul lui Dumnezeu şi erau nerăbdători să-I prezinte Tatălui cererile lor în Numele lui Isus. În temere sfântă, şi-au plecat capetele în rugăciune, repetând asigurarea: „Orice veţi cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da. Până acum n-aţi cerut nimic în Numele Meu: cereţi şi veţi căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină." (Ioan 16, 23.24.) Ei înălţară mâna credinţei mai sus şi tot mai sus, cu argumentul puternic: „Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi!" (Romani 8, 34.) Iar Ziua Cincizecimii le aduse plinătatea bucuriei prin prezenţa Mângâietorului, exact aşa cum făgăduise Hristos.

Tot cerul aştepta să-L salute pe Mântuitorul în curţile cereşti. Pe când Se înălţa, El era în frunte, urmat de mulţimea captivilor eliberaţi la învierea Lui. Oastea cerească lua parte la cortegiul acela plin de veselie cu strigăte şi aclamaţii de laudă şi cântări cereşti.

Când s-au apropiat de cetatea lui Dumnezeu, îngerii care alcătuiau escorta au strigat:

Porţi, ridicaţi-vă capetele;
Ridicaţi-vă, porţi veşnice,
Ca să intre Împăratul slavei!
Plini de voie bună, îngerii păzitori au răspuns:
Cine este acest Împărat al slavei?

Ei spun cuvintele acestea nu pentru că n-ar şti cine este El, ci pentru că doresc să audă răspunsul solemnei preamăriri:

Domnul cel tare şi puternic,
Domnul cel viteaz în lupte.

Porţi, ridicaţi-vă capetele;
Ridicaţi-le, porţi veşnice,
Ca să intre Împăratul slavei!

Din nou se aude întrebarea: „Cine este acest Împărat al slavei?”, deoarece îngerii niciodată nu obosesc auzind cum Numele Său este înălţat. Îngerii însoţitori dau răspunsul:

Domnul oştirilor:
El este Împăratul slavei!

(Psalmii 24, 7-10.)

Atunci porţile cetăţii lui Dumnezeu se deschid larg, iar mulţimea îngerească intră pe porţi într-o revărsare de armonii încântătoare.

Iată tronul şi în jurul lui curcubeul făgăduinţei! Iată heruvimii şi serafimii! Conducătorii oştirilor îngereşti, fiii lui Dumnezeu, reprezentanţii lumilor necăzute, toţi sunt adunaţi. Sfatul ceresc, înaintea căruia Lucifer acuzase pe Dumnezeu şi pe Fiul Său, reprezentanţii acelor ţinuturi neatinse de păcat asupra cărora Satana gândise să-şi întindă domnia, toţi sunt de faţă pentru a saluta pe Răscumpărătorul. Ei doresc cu ardoare să sărbătorească biruinţa Sa şi să-L proslăvească pe Împăratul lor.

Dar El le face semn să se dea înapoi. Nu încă. El nu poate să primească acum coroana slavei şi haina împărătească. Merge înaintea Tatălui Său. Arată fruntea Sa rănită, coasta împunsă, picioarele vătămate; Îşi înalţă mâinile, care poartă urmele cuielor. Arată semnele biruinţei Sale; înfăţişează înaintea lui Dumnezeu snopul de legănat, pe aceia înviaţi cu El ca reprezentanţi ai acelei mulţimi de oameni care vor învia din mormânt la a doua Sa venire. El Se apropie de Tatăl, care Se bucură pentru fiecare păcătos pocăit, chiar şi pentru unul singur. Înainte de a se fi aşezat temeliile pământului, Tatăl şi Fiul Se uniseră într-un legământ pentru răscumpărarea omului, dacă el ar fi biruit de Satana. Ei Îşi strânseseră mâinile într-un solemn legământ că Hristos Se va face garant pentru neamul omenesc. Legământul acesta a fost împlinit de Domnul Hristos. Atunci când pe cruce a strigat: „S-a sfârşit”, El S-a adresat Tatălui. Înţelegerea fusese pe deplin adusă la îndeplinire. Acum El zice: Tată, s-a sfârşit. Am împlinit voia Ta, o, Dumnezeul Meu. Am săvârşit lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este satisfăcută, „vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat Tu.” (Ioan 19, 30; 17, 24.)

Glasul lui Dumnezeu se aude rostind că dreptatea este împlinită. Satana este înfrânt. Cei ai lui Hristos de pe pământ, care muncesc şi se luptă, sunt „primiţi în Preaiubitul Lui.” (Efeseni 1, 6.) Înaintea îngerilor din cer şi a reprezentanţilor lumilor necăzute, ei sunt declaraţi îndreptăţiţi. Unde este El, acolo va fi şi biserica Sa. „Bunătatea şi credincioşia se întâlnesc, dreptatea şi pacea se sărută.” (Psalmii 85, 10.) Braţele Tatălui cuprind pe Fiul Său şi se dă porunca: „Toţi îngerii lui Dumnezeu să I se închine!” (Evrei 1, 6.)

Cu o bucurie de nedescris, cârmuitorii, stăpânirile şi puterile recunosc supremaţia Domnului vieţii. Oastea îngerilor I se închină, în timp ce strigătul de bucurie umple curţile cereşti. „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda.” (Apocalipsa 5, 12.) Cântările de biruinţă se unesc cu sunetele harfelor îngereşti, până când pare că însuşi cerul se revarsă de bucurie şi laudă. Iubirea a biruit. Cel pierdut a fost găsit. Cerul răsună de glasuri care proclamă cu tărie: „A Celui ce şade pe scaunul de domnie şi a Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5, 13.)

De la scena aceea de bucurie cerească, ne vine pe pământ ecoul minunatelor cuvinte ale lui Hristos: „Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru.” (Ioan 20, 17.) Familia din cer şi familia de pe pământ sunt una. Domnul nostru S-a înălţat pentru noi şi tot pentru noi trăieşte. „De aceea şi poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei.” (Evrei 7, 25.)

În Așteptarea Sfârșitului